

ကိုယ်

ကျွန်တော် ရိုးရောသမား

BURMESE
CLASSIC

Samtoe

ကျွန်တော်တို့ကျေးဇူးတင်ပေး
ကိုယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အုပ်စု- ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ဝန်းချီ ဦးစံတိုး

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင် ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်- ၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက်

၆၉၆/၁၉၉၉(၉)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၆၀၇/၂၀၀၁(၇)

အတွင်းမလင်

ကိုမြင့်အောင်(ဝန်းချီ)

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

ရောင်းချေး

၁၀၀၀ ကျပ်

စီစဉ်သူ

ဒေါ်ဘာရတီ

ဂုဏ်ထူးစာပေ

ဤစာအုပ်ကို ဒေါ်ဝီရီတီ (မြ-၀၁၅၂၈)၊ တောက်တောက်ဝင်းအေ့ဖ်ဆက်၊ အမှတ်
၁၆၉၊ ၃၃ လမ်း(ထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့က ပုံနှိပ်၍၊ တက္ကသိုလ်စိန်တင် (မြ-၀၁၀၉၆)
ညောင်ရမ်း စာအုပ်တိုက်၊ မိုးမခမြိုင်၊ အမှတ်-၁၁၅၇/၁၁၅၈၊ မိုးမခလမ်း၊ (၄၆)
ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေသည်။

ထိုဝင်၏ စာအုပ်များ

- ၁။ တိုကျိုမြို့တော်၏ ငရဲနေ့ (ဘာသာပြန်) (၁၉၇၇ ခုနှစ်)
- ၂။ ကျွန်တော် ရွှီးကျော့သမား (၂၀၀၂ ခုနှစ်)

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်တွင် ရွှီးကျော့သမားအဖြစ် နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော မိမိ၏ အတွေ့အကြုံများ၊ မိတ်ဆွေများ၏ အတွေ့အကြုံများကို သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံများ၏ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် အချက်အလက်များနှင့် ယှဉ်တွဲဖော်ပြရေးသားထားပါသည်။ စာရေးသူ၏ နိုင်ငံခြားအတွေ့အကြုံတွင် မကာအို၌ နေထိုင်သောကာလကများပြားသည့်အလျောက် စာအုပ်ပါအကြောင်းက ပိုမိုပါဝင်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုသို့ရေးသားရာတွင် မိမိထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့ရသည့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကြောင်းအရာများလည်း မလွဲမရှောင်သာပါဝင်ခဲ့ရပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာထိပါးစေလိုသော ဆန္ဒမရှိဘဲ ယေဘုယျအကျဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် မကာအို၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း မအားမလပ်သည့်ကြားမှ စာရေးချင်သည့်ဆန္ဒကြောင့်သာ ကြိုးစားရေးသားရပေရာ စာရေးသူ၏ အရေးအသားတင်ပြပုံနှင့် အခြားချို့ယွင်းချက်များပါရှိပါက သည်းခံခွင့်လွှတ်ပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။ ထိုသို့ အချိန်မရသည့်ကြားမှပင် ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် အချက်အလက်များကိုမူ အတတ်နိုင်ဆုံး ပါဝင်အောင်ကြိုးစားတင်ပြထားပါကြောင်း အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ကန်တော့ဝန်း

မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြသော မင်းဘူးမြို့အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာကြီး ဦးညွန့် (ကွယ်လွန်)၊ အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်စုစု (ယခုမကွေးမြို့)၊ စာရေး ရန်တိုက်တွန်းခဲ့သော အစ်ကိုဖြစ်သူ စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်စိန်တင်နှင့်တကွ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ ကံကုလက်လှည့် သင်ကြားပေးခဲ့သော မင်းဘူးမြို့အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်တင့်(ကွယ်လွန်)၊ မန္တလေး ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ် (၁၉၆၄-၆၈)ဒဿနိကဗေဒဌာနမှ ကထိကဒေါ်ကြည် ကြည်လှ၊ ပါတီသုတေသနဌာန (၁၉၇၆-၈၃)မှ ဆရာကြီးဦးလှသောင်း၊ ဆရာဦးကြည်ဝင်း၊ ပါတီဌာနချုပ် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဆက်သွယ်ရေးနှင့် နိုင်ငံခြားရေးရာကော်မတီ (၁၉၇၈-၁၉၈၈)မှ အငြိမ်းစား ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဦးမင်းကြည်၊ ဆရာဦးတိုက်စိုး၊ ဆရာဦးခင်မောင်သန်းအပါအဝင် ကြားဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ သင်ဆရာများအား ဤစာအုပ်ကို ရေးသားခြင်းဖြင့် ကန်တော့အုပ် ပါသည်။

စာရေးသူ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	စာရေးသူ၏အမှာ	- ၈
	ကန်တော့ဝန်း	- ၉
	အပိုင်း(၁)	
	ထိုင်း၊မလေးရှား	
၁။	ရွှေဖြစ်သွားသော မြန်မာတစ်ဦး	- ၁
၂။	မျှော်လေတိုင်းမှိုင်းရီ	- ၃၁
၃။	ဂျပိုဘာရူးအကျဉ်းသား	- ၈၄
၄။	ဘီအီးဒီဆေးကျောင်းသား	- ၁၀၀
၅။	လူကုန်ကူးသူများ	- ၁၁၃
၆။	ဒေါ်လာမဲ့လူသား	- ၁၂၄
	အပိုင်း(၂)	
	မကာအို	
၇။	ဘားမားမိတ်ဟုခေါ်သည်	- ၁၃၇
၈။	သံလှေကားနဲ့တက်ခဲ့ပါ	- ၁၇၅
၉။	ဒန်းဟီး၊ ခရစ္စရှန်ဒီယို၊ဆဲလင်းနဲ့ရှယ်နယ်	- ၁၈၇
၁၀။	ပြိုင်ကားမောင်းသူများ	- ၂၁၃
၁၁။	သူတို့ပြန်နိုင်ကြပါပြီ	- ၂၂၀
၁၂။	တိုင်ဖုန်းနဲ့ဧည့်သည်	- ၂၂၇
၁၃။	ခေါင်မိုးထပ်မှာတစ်နေရာ	- ၂၃၄
၁၄။	မကာအိုကဖားများအကြောင်း	- ၂၄၃
၁၅။	မြန်မာများစုဝေးနေကြသည်	- ၂၅၀
၁၆။	ငြိမ်းသောချမ်းသော ကိုလူဝမ်	- ၂၆၂
၁၇။	အားမိန်ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်	- ၂၇၅
၁၈။	မိုးယံကေဖန်	- ၂၈၄
၁၉။	ခရမ္မကမ်းတင်လူတစ်ယောက်	- ၂၉၁

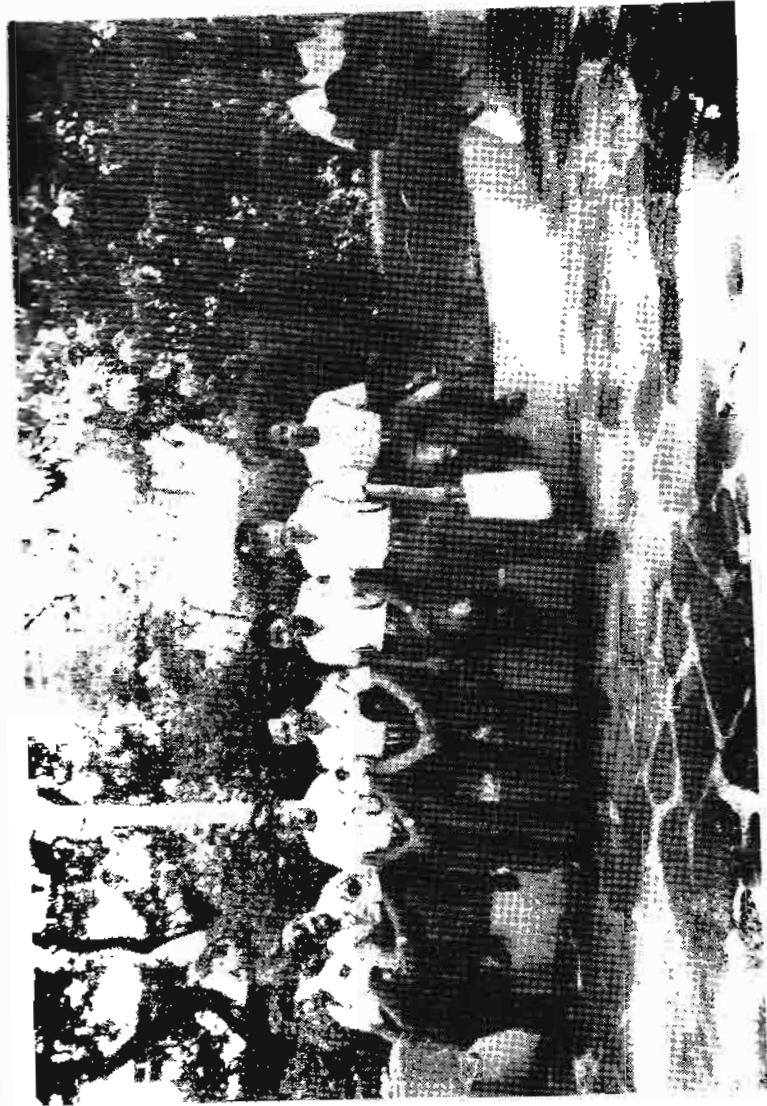
အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံများ

၁၁)။ ဘန်ကောက်မြို့၊ ဆူဒန်ဗစ် ၁၀၀ ဘုရားကျောင်းဝင်း
(၁၉၉၀)

ပုံ(၂)။ ဘန်ကောက်၊ ဆူဒန်ဗစ် တည်းခိုဆောင်၌၊
မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်လှူစဉ်

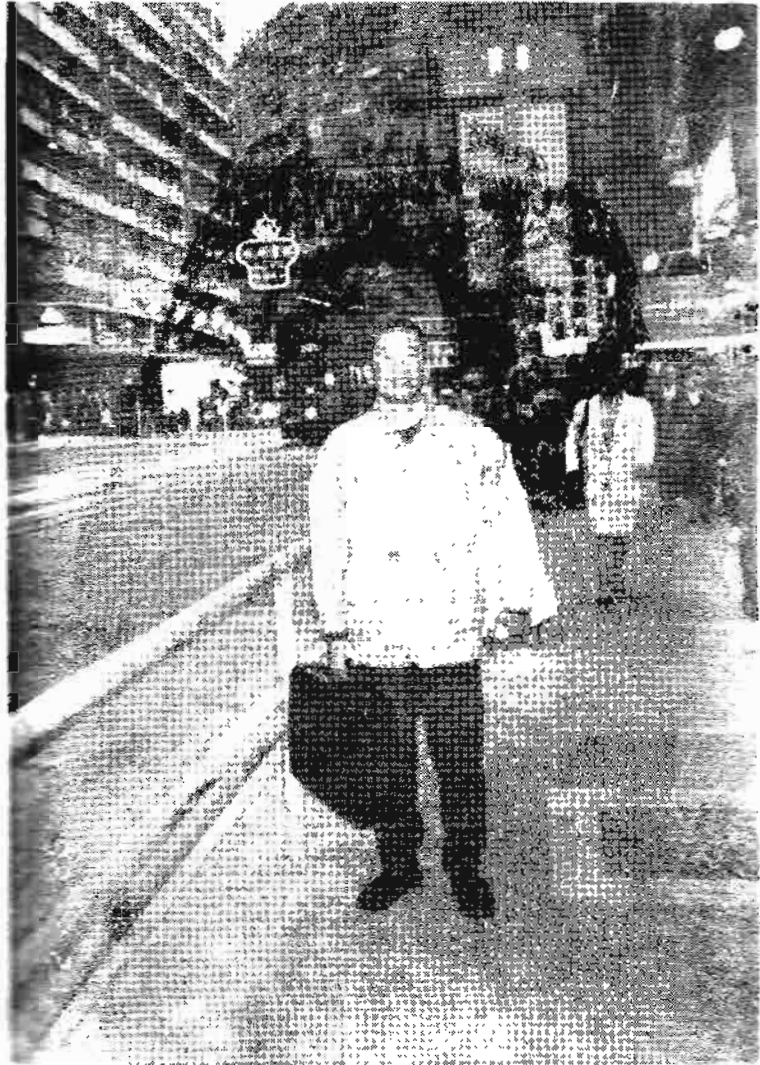
ပုံ(၃)။ တစ်ခါကတစ်ဘဝ
အပေါင်းအသင်း၊ ဖိလစ်ပိုင် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ၊ ဘဏ်လုံခြုံရေး
ဘဏ္ဍာရင်း ဖြေဆိုနိုင်ရန် စုဝေးနေကြစဉ်၊ မကာအိုမြို့။
စာရေးသူက အိတ်ဖြူကိုင်ထားသည်။

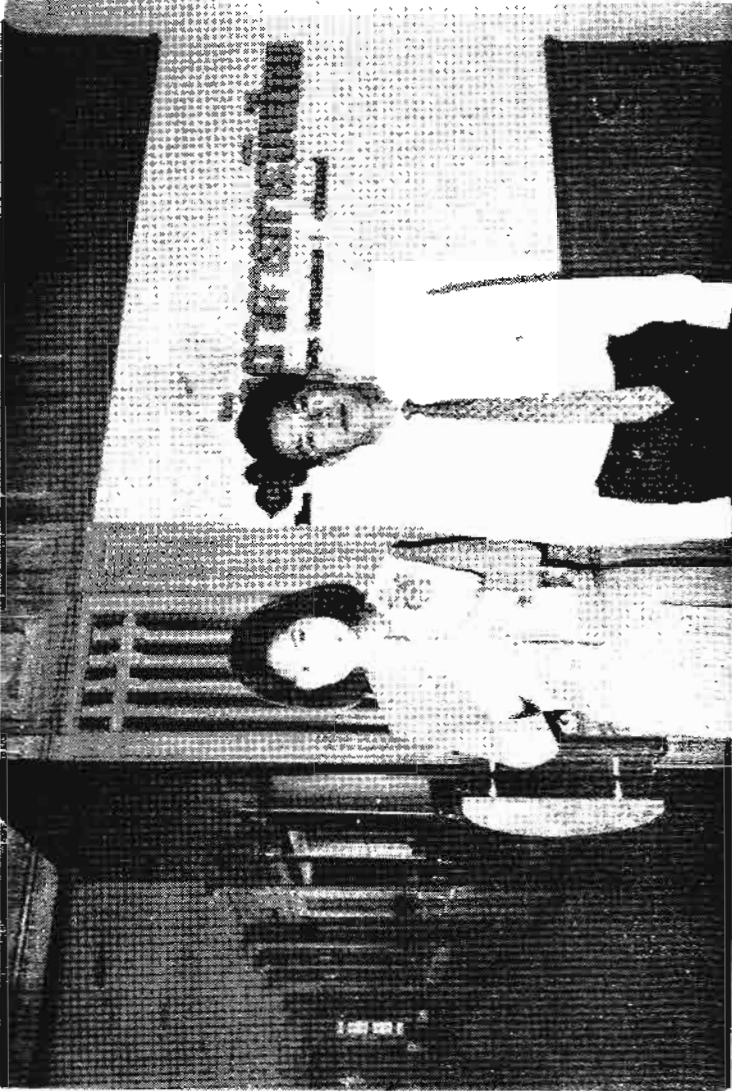
ပုံ(၄)။

မကာအိုမြို့၊ လူဝမ်ကျွန်း၊ တာဝန်ကျသည့် ဘဏ်တိုက်ရှေ့တွင်

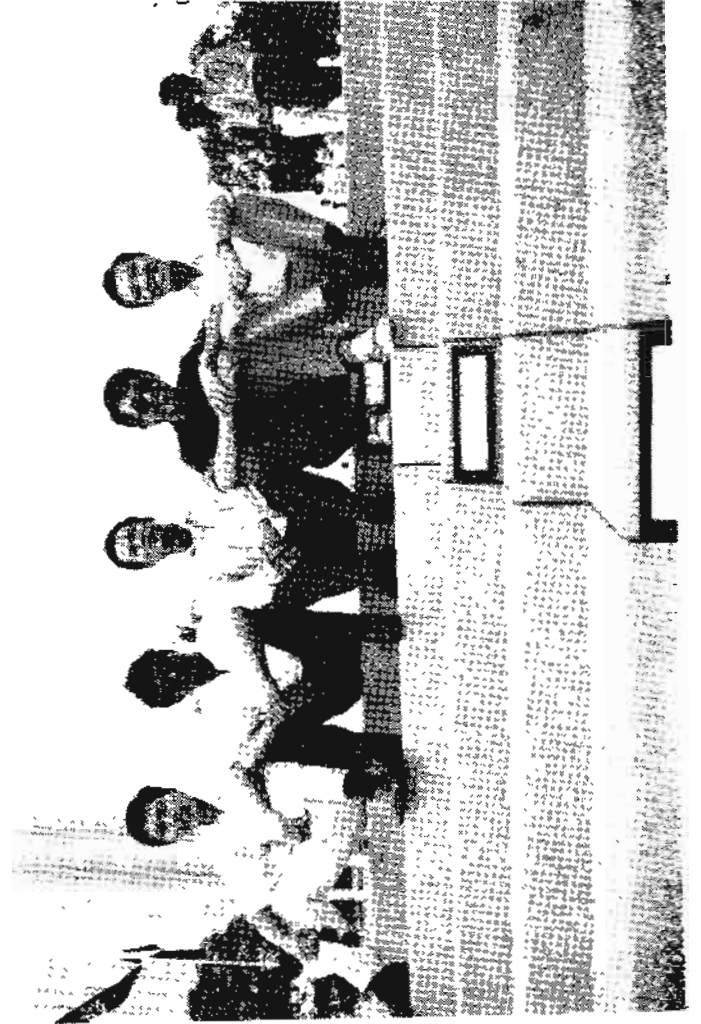

ပုံ(၅)။ ၁၉၉၂ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ဟောင်ကောင်မြို့လယ် တစ်နေရာ

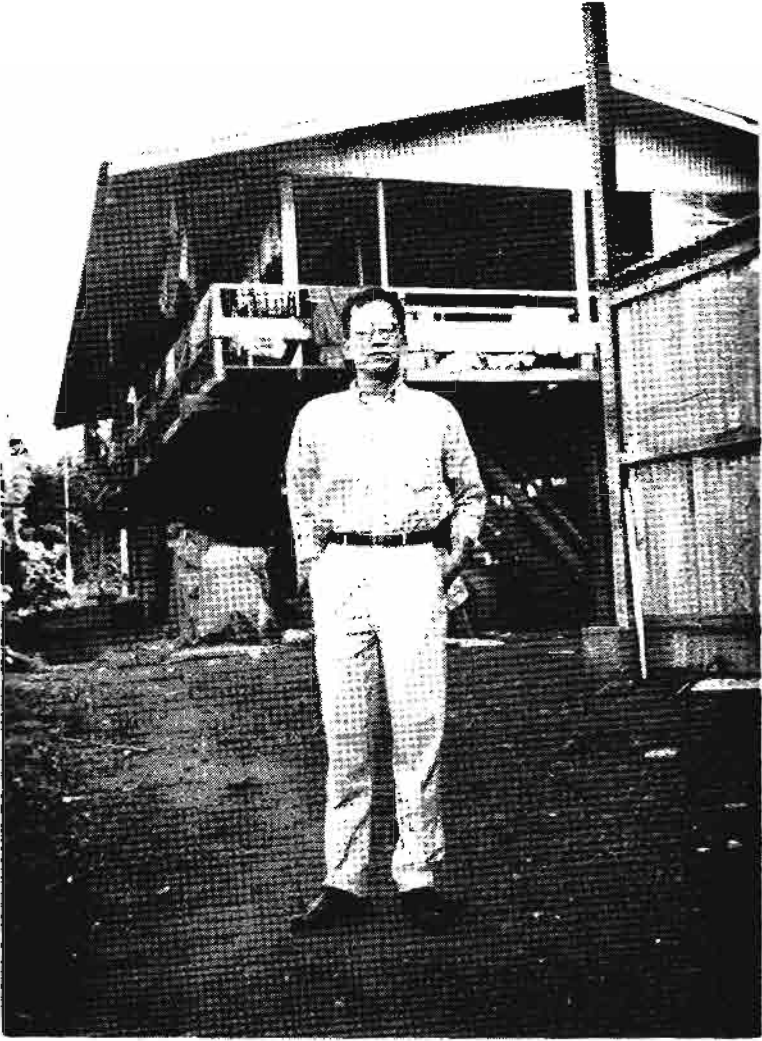

ပုံ(၆)။ ၁၉၉၂၊ ဘန်ကောက်လေဆိပ်၊ မကာအိုသို့ အသွားခရီး

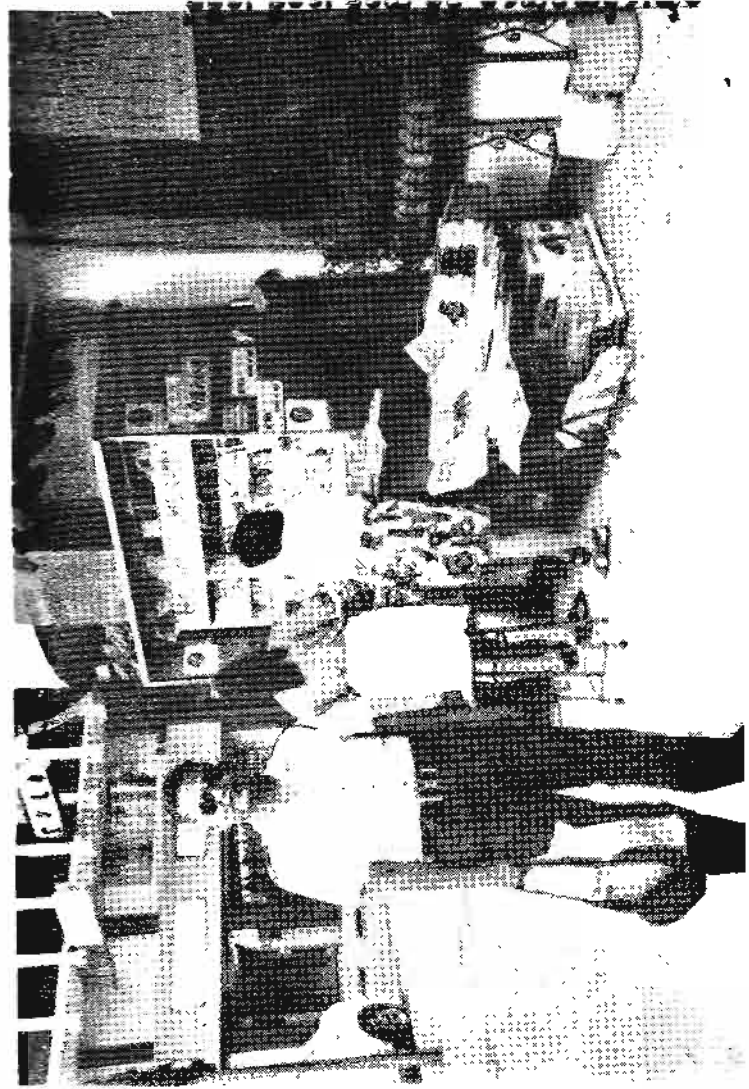

ပုံ(၇)။ ၁၉၈၁၊ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ လွတ်လပ်ရေး
မာဒေးကားကွင်း၌၊ ညီငယ်များ နှင့်အတူ

ပုံ(၈)။ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့၊ သစ်ခွဲစက်မှ မြန်မာတို့ နေထိုင်သော အဆောင် အောက်ထပ်က တရုတ်ထမင်းဆိုင်

ပုံ(၉)။ မကာအိုမြို့၊ နေ့စဉ်သတင်းစာ ဝယ်သည့် ဆိုင်ကလေး

ပုံ(၁၀)။ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့လယ် တစ်နေရာ၊
၃၁၊၈၊၉၀

ပုံ(၁၁)။ မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့၊ မာဒေကားကွင်း၊
၃၁၊၈၊၉၀

ပုံ(၁၂)။ မလေးရှားသို့ မသွားမီ ဘန်ကောက် တည်းခိုဆောင်၌ ထမင်းချက်လုပ်ခဲ့စဉ် (၁၉၉၀)

ပုံ(၁၃)။ မကာအိုမြို့၊ ရေကြောင်းပြတိုက်ရှေ့တွင်၊ တစ်ဖက်ကမ်း၌ သာယာ လှပသော တရုတ်ပြည်ပိုင်၊ တောင်တန်းနှင့် ရှုခင်း (၁၉၉၂)

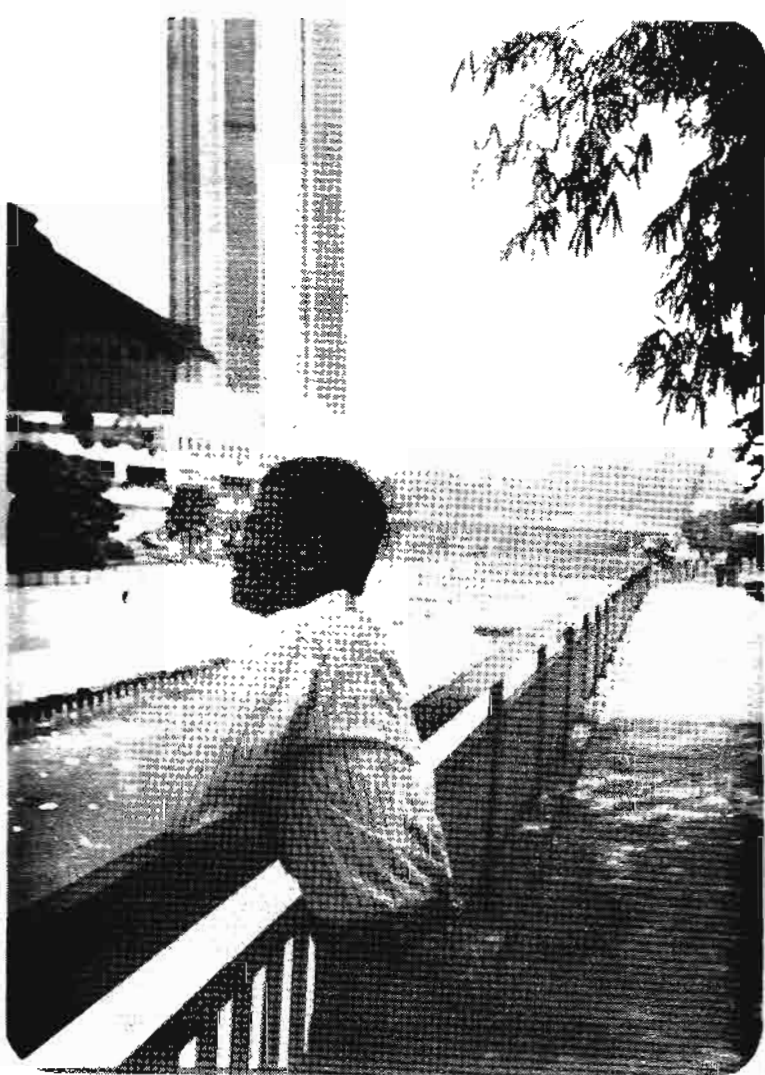

ပုံ(၁၄)။ သူငယ်ချင်း ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသမီး၊ ဒေါ်လီယာ၏ ကလေးများနှင့် အတူ မကာအို၊ လူဝမ်ပေါ်တူကီ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့တွင်

ပုံ(၁၅)။ မကာအိုမြို့၊ သမိုင်းဝင်၊ စိန်ပေါ်ခရစ်ယန်ကျောင်းဟောင်းရှေ့ဝယ် (၁၉၉၅)

ရွှေပြစ်သွားသော မြန်မာတစ်ဦး

(၁)

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၂) ရက်နေ့ နံနက် (၈) နာရီ ရန်ကုန် ဇင်္ဃာတော်လှည့်ခရီးစဉ်။

ရန်ကုန်မှ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ကို သွားရောက်မည့် ယူဘီ (၂၂၁) ဇင်္ဃာတော်ရင်းရှစ် ဂျက်လေယာဉ်ဟာ မကြာမီမှာပဲ ထွက်ခွာပါတော့မယ်။ ထွက်ခွာတာဟာ လိုက်လံပို့ဆောင်တဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ၊ မိတ်ဆွေ သူငယ် နှင်းများနဲ့ သားလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြည်ပခရီးသည် ခန်းမဆောင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ တယ်။ ဒီနေ့မှာ မလေးရှားကို သွားရောက်မယ့် မြန်မာရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် မှား ဖြစ်ကြတဲ့ ကိုနေအောင်၊ မိုးမိုးမြင့်အောင်တို့ရဲ့ ခရီးစဉ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတဲ့ အတွက် ပြည်ပခန်းမဆောင်ထဲကို မည့်သူမျှ လိုက်လံပို့ဆောင်ခြင်း မပြုရပါဘူး။ ပြည်ပခန်းမဆောင်ထဲဝင်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လေယာဉ်ပေါ် တက်ရောက်နေရာယူ ခဲ့ နှိုးဆော်တဲ့အတွက် ခရီးသည်တွေ ပို့ပေးတဲ့ ရေးနိုးကားကြီးပေါ် တက်ရောက် ပြီး လေယာဉ်ဆီကို ထွက်ခွာခဲ့ရပါတော့တယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မတက်ခင် လှေကား နေရာမှာ လေဆိပ် အဆောက်အအုံတက်ကို မျှော်ကြည့်မိပါတယ်။ အင်္ကျီအကျား ညီထွေးတဲ့သားကို လူအုပ်ကြီးရဲ့ ကြားမှာ မြင်နေရပါတယ်။

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခဲ့ပြီး ပါလာတဲ့ပစ္စည်းများကို နေရာချပါတယ်။ အောက်ချိကုတ်ကို အပေါ်အံ့ဆွဲထဲမှာထည့်ပြီး အဝတ်အစားအိတ်ကိုပါ ထည့်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

“ဒီနေ့ လေယာဉ် လူရှင်းပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အိတ်ကို အောက်မှာပဲ ထည့်လိုက်ပါလား။”

ပုံ(၁၆)။ မလေးရှား ကွာလာလမ်ပူမြို့ တစ်နေရာ (၁၉၉၀)

အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ နက်ပြာ
ရောင်၊ နက်ကတိုင်နီညိုရောင်ဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်ရည်သန်ပြန့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို
တွေ့ရပါတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ အိတ်ကို အောက်မှာပဲ ထားလိုက်ပါတယ်။
ဒီနေ့ လေယာဉ် လှူရှင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားအရ သူဟာ မကြာခဏ ယူဘိအေ
ခေါ်ရာမှာ သွားလာနေကျမှန်း သိသာပါတယ်။

သတ်မှတ်ချိန်မှာပဲ ဖော်ကာဖရင်းရှစ်လေယာဉ်ဟာ မင်္ဂလာခုံပြေးလမ်းပေါ်
မှာ ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ် ပြေးလမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားပြီး အရှိန်ယူကာ
သိန်ခနဲ အပေါ်ကို တက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ညာဘက်ပြတင်းကနေ အောက်ကို
ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ချစ်သော ဝေဘာဂီမြို့သစ်ရယ်
ရေစက်ဆုံပေမဲ့ ဖူးစာမပါတော့ နေရစ်ခဲ့ပါတော့။

ဝေဘာဂီမြို့သစ်ကို ခန့်မှီးတဲ့စုများ အပြစ်နဲ့သာ ကောင်းကင်ထဲကနေ
မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ရောင်းပစ်ခဲ့တဲ့ (၄) ရပ်ကွက်၊ မြေကွက်အမှတ် (၂၂၆) ကို
ဈေး မြင်ရလေမလားလို့ သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်ဘဲ ဖွေရှာနေဆဲမှာပဲ လေယာဉ်
ဟာ တိမ်တိုက်ထဲကို ထိုးဖောက်လို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

မကြာခင်မှာ လေယာဉ်မယ်က စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို လာရောက်ချ
ထားပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစားနိုင်ပါဘူး။ အဒေါ်ဖြစ်သူနဲ့အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
သားလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေပါတယ်။ သားလေး
ဟာ အားငယ်နေမလား။ သားဟာ မငယ်တော့ပါဘူး။ အသက် (၂၀) ရှိပါပြီ။
ကိုယ်သေသွားရင်လည်း ခေါ်သွားလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲလေလို့ စိတ်ကိုဖြေတော့
မှ သက်သာရာ ရသွားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ နှလုံးသားမှာ ဘဝဖော် အဖြစ်
ရည်မှန်းထားတဲ့သူလည်း ရှိနေပြီပဲ။ အထီးကျန်တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူးလေ။

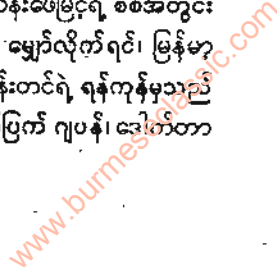
၁၉၈၇ ခုနှစ်မှာ သားရဲ့ အမေနဲ့ ရေစက်ကုန်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ပါတယ်။
ဒီနောက် ကုန်းမြင့်သာက ဌာနဆိုင်ရာက ပေးထားတဲ့ ဗဟိုခန်းလေးမှာ
မိမိရဲ့ လခလေးနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် အေးချမ်းစွာ နေခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၉
ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှာ ဒီဌာနက လျော်ကြေး ရလျှင်ရချင်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့မှာ

အတွက် စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်
(တော်စိပို့) ကျလာခဲ့ပေမယ့် သုံးခွဲစရာ ငွေးကြေး မရှိသေးလို့ မထွက်ခွာနိုင်သေး
ဘဲ အိမ်မှာ အိမ်နန်း နိုင်ငံသားအဖြစ် သက်ဆိုင်ရအောင် မြေကွက်ဟာ ဝေဘာဂီမြို့၊ မြေကွက်
ဥက္ကလာပအနီးက ဝေဘာဂီမြို့သစ်မှာ ချထားပေးမယ့်အကြောင်း ခေါ်ပြီးပြောခဲ့
ပါတယ်။

၁၉၇၀-ပြည့်နှစ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးချိန်ကစပြီး နေရေးထိုင်ရေး အဆင်
မပြေတဲ့အတွက် ရန်ကုန်မြို့ တစ်နေရာမှာ မြေလေး တစ်ကွက် လိုချင်ပါတယ်။
ခမ်းချောင်းမှာ၊ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ။ အလုပ်မှာ၊ မြေကွက်လပ်လေး တစ်ကွက်တလေ
တွေ့ရင် တပ်မက်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်ခဲ့မိပါတယ်။ အို...မြို့လယ်အောင်ရပ်ကွက်တွေမှ
မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အင်းစိန်လို့၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ မြောက်ဥက္ကလာလို ဆင်ခြေဖုံး
နေရာတွေမှာ သင့်တင့်တဲ့ အကျယ်အဝန်းရှိတဲ့ မြေလေး တစ်ကွက်ဖြစ်ရင်ပြီးတာပါ
ပဲ။ ဝါးထရုံကား၊ သုံးထပ်သားလွှာချင်းလေးမိုး၊ သစ်ပင်လေးတွေစိုက်၊ ရေတွင်း
ဆေးတစ်တွင်းလည်း တူးမှာပေါ့။ ဆောင်းရာသီ နေပူဆာအောက်မှာ ရေတွင်းရေ
အေးချိုရရင် အရသာသိပ်ရှိမှာပဲ။ ဆင်ခြေဖုံးဆိုရင် ပိုတောင်ကောင်းပါသေးရဲ့။
ဒီနေ့တိုင်း မိသားစု မီးရထားသံလမ်းတွေမှာ ဖော်တော်ကားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ
လေယာဉ်ရင်း သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်တဲ့ မှတ်သုံလေကို အားပါးတရကြီး
ရှုရတာပေါ့။ ပြီးရင် လမ်းဘေးက အကြော်ဆိုင်မှာ မိသားစု တပျော်တပါးကြီး
အကြော်ဝယ်စားကြမှာပေါ့လို့ တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဟော... အခုတော့ လိုချင်တပ်မက်တဲ့ မြေလေး တစ်ကွက် ရခဲ့ပါပြီ။
အလုပ်မှာ မိသားစု ဆိုတဲ့ အထဲကနေ ဘဝအဖော်ဟာ လမ်းခွဲလို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့
ကြာခဲ့ပြီပဲ။ မြေကွက်လေးကို ရပေမယ့်လည်း မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ နိုင်ငံခြား
သွားဖို့မှာ လိုအပ်နေတဲ့ ငွေကြေးအတွက် ရောင်းပစ်ခဲ့ရပါပြီ။

နိုင်ငံခြား ဆိုတာကို မိမိဟာ ခုခေတ် သင်္ဘောသားတွေ ခေတ်စားတော့မှ
သွားသမားတွေ ခေတ်စားတော့မှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုးငယ်
ဘဝကစပြီး ကလေးဘဝကတည်းက ရောက်ဖူးချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ
အိမ်ထဲကနေ အောက်စီဖိုတက္ကသိုလ်မှ မှတ်တမ်း၊ လူထုဦးလှရဲ့ ဂျပန်ပြည်တစ်
ခွက်ကိုရဲ့ ယေးတက္ကသိုလ်စရီးသည်၊ ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်ရဲ့ စစ်အတွင်း
အခြေစိုက်မှု အနောက်ကို လျှောက်ပါလို့ အရှေ့ကိုတဲ့ မျှော်လင့်ကံရင်၊ မြန်မာ
တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဝညာတော်သင်ဘဝ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၊ မန်းတင်ရဲ့ ရန်ကုန်မှသာည
အိမ်ထဲနဲ့ သံကြီးတစ်ကြီး၊ မင်းကျော်ရဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် ဂျပန်၊ ဒေါ်တော်

အုန်းမောင်(မိုးကုတ်) ရဲ့ ကျွန်တော်သားကြီး သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းသူ၊ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညွှန်ရဲ့ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နဲ့ မြန်မာပညာတော်သင်ကျောင်းသားစတဲ့ နိုင်ငံခြား ခရီးစဉ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေကို မလွတ်တမ်း ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါရဲ့။ သိမ်းဆည်းထားပြီး အဖန်တလဲလဲ ပြန်ကာပြန်ကာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။

အမှုထမ်း ဘဝမှာပဲ လေ့လာရေးခရီးစဉ်အဖြစ်နဲ့ သွားရလေမလား။ ပညာတော်သင်အဖြစ်နဲ့ပဲ သွားရလေမလားလို့လည်း မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ် သွားရတဲ့အခါမှာဖြင့် မိမိ အစီအစဉ်နဲ့ပဲ မိမိ ထွက်ခွာခဲ့ရတဲ့ “ရှိုးကျောသမား” အဖြစ်နဲ့ပဲ ထွက်ခွာခဲ့ရပါတော့တယ်။ ထွက်လာခဲ့တဲ့အခါမှာလည်း လူပြက် ပြက်သလိုပါပဲ။ “ထွက်ထွက် ဆိုလို့သာ ထွက်လာရတယ်။ ငါဘာကောင်ပါလိမ့်” ဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ အဆက်အသွယ်နဲ့ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်နေ့ရာ၊ ဘယ်သင်္ဘောတက်ရမယ် ဆိုတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ တခြား နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ တစ်ခုကနေ အလုပ်ခေါ်လို့ သွားရတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ ကြိုရာကျပန်း လုပ်စားပါမယ်လေဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဘန်ကောက်ရောက်မှ အဆက်အသွယ်ရှာပြီး မီးစင်ကြည့် ကရမှာပါပဲ။

မြေကွက်ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေကျပ်သုံးသောင်းကို သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဦးအောင်မြင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ဘန်ကောက်မှာ ငွေထုတ်ယူဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ သူက တည်းဖို့နေရာအတွက် လုပ်ပေးပါတယ်။ သူ ကုမ္ပဏီက သင်္ဘောတက်မယ် ကိုပိုင်ဆိုတဲ့ လူကို ဘန်ကောက်ကဒွန်မောင်းလေဆိပ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဖို့စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ကိုပိုင်နဲ့ဖော်ဝင်းနိုင်တို့နှစ်ဦးဟာ ဇန်နဝါရီ (၂၁)ရက်နေ့ မှာ ဘန်ကောက်ကို ကျွန်တော်ထက် တစ်ရက်စောပြီး ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ ဘန်ကောက်အိမ် လိပ်စာပေးပါ။ အကြောင်းကြောင်းနဲ့ ကိုပိုင်နဲ့ဖော်ဝင်းလွဲခဲ့ရင် မိမိဘာသာ သွားရအောင်လို့ပါ ဆိုတော့ ဦးအောင်မြင်က သူလည်း မသိပါဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကံ... ဖြစ်လို့ရာဖြစ်ပေစေတော့ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ။ တခြားမြန်မာတွေ နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာများတော့ လိုရမည်ရရယ်လို့ ရှာဖွေဆောင်းထားတာတော့ ပါလာခဲ့ပါတယ်လေ။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရာက သတိရလို့ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်တဲ့အခါ ထိုင်းနိုင်ငံနယ်မြေထဲ ရောက်နေပါပြီ။ ထိုင်းနိုင်ငံနယ်မြေထဲ ရောက်နေမှန်းသိနိုင်တာက အောက်က တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ထိုင်ဖြူဖြူစေတီတွေ မတွေ့မြင်ရလို့ပါ။ မြန်မာ တစ်နိုင်ငံတည်းမှာပဲ နေရာအနှံ့ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ စေတီပုထိုးရယ်လို့ ရှိတာပါ။ မကြာခင်မှာပဲ လေယာဉ်က

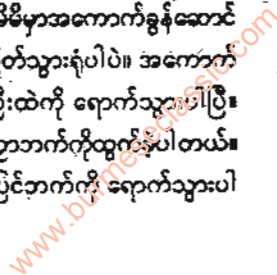
ဘန်ကောက် မြို့ ဒွန်မောင်းလေဆိပ်ကို ဆင်းသက်တော့မှာမို့ ခါးပတ်ပတ်ထားဖို့၊ ဆေးလိပ် မသောက်ဖို့ အသံချဲ့စက်ကနေ ပြောကြားလာပါတယ်။

လေယာဉ်ဟာ ပြေးလမ်းမှာ အရှိန်နဲ့ဆင်းသက်လာရာကနေ ရပ်တန့်လိုက်ပါပြီ။ ဒွန်မောင်းကွင်းထဲမှာတော့ ရပ်ရှင်ထဲမှာ စာအုပ်တွေထဲမှာသာ ဖြင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျက်လေယာဉ်အကြီးစားတွေ အသီးသီးဆိုက်ကပ်ထားတာကို ဖြင်ရပါတယ်။ ပါလာတဲ့အိတ်နှစ်လုံးကိုချွဲပြီး လေယာဉ်လှေကားကနေ ဆင်းသက်လိုက်တာနဲ့ ပြင်ပလေ့လာပတ်တာကို ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။

အို...ဘန်ကောက်ရယ်၊ မရေရာမသေချာတဲ့ ဘဝလမ်းမကြီးပေါ်က ခရီးသည်တစ်ဦးကို အပူလှိုင်းနဲ့များ ဆီးကြိုလေရောသလားကွယ်။

လေဆိပ်အဆောက်အအုံထဲ ဝင်လိုက်ပြီးတော့ ရှေ့ကသွားတဲ့သူတွေနောက် မဲ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ စက်လှေကားကိုတက်လိုက်ပြီးတာနဲ့ ထိပ်မှာလူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကောင်တာတွေကို အစီအရံတွေ့ရပါတယ်။ ကောင်တာတစ်ခုမှာဝင်ပြီး ဝတ်စပို့ကို တင်ပေးလိုက်တော့ သုံးလတုံးထုပေးလိုက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဆာတည်းက သုံးလစီစာ (နှစ်ခေါက်)၊ (Non-Immigrant Business 2 Journey) ယူလာခဲ့ပြီးသားပါ။ လူဝင်မှုကောင်တာဘေးက စက်လှေကားကနေ ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ပစ္စည်းတွေရွေးတဲ့နေရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ လေယာဉ်ပေါ်မတက်ခင်တုန်းက မိမိနဲ့တစ်ပါတည်း မသယ်ဆောင်ဘဲ လေယာဉ်နဲ့သယ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပြီးရွေးရတဲ့နေရာပါ။ စက်ခါးပတ်ကြီးပေါ်မှာ ခရီးသည်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အသီးသီးပါလာပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်လူလိုက်ရုံပါပဲ။ အပေါ်မှာ လေယာဉ်ခရီးစဉ်အမှတ်တွေ အသီးသီးရေးထားပါတယ်။ ဥပမာ ယူဘီ(၂၂၁) စက်ခါးပတ်ကြီး ခုံအမှတ်(၁)ပေါ်လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့နေရာသွားရင် မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နဲ့ နေမှာစိုးလို့ ပစ္စည်းနှစ်ခုကို လှူတစ်ပါတည်းသယ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်အစိုးရိမ်လွန်တာပါ။ စက်လှေကားက ဆင်းလာတာနဲ့ ပစ္စည်းရွေးတဲ့ စက်ခါးပတ်ကြီးတွေလည်း ပတ်နေတာကို ဖြင်နေရပါတယ်။

နောက် အဲကောက်ခွန်ဌာနကို ဖြတ်ရပါတယ်။ မိမိမှာအကောက်ခွန်ဆောင်ရမဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုတစ်ရာမပါရင် ပြစ်ရာမလိုပါဘူး။ ဖြတ်သွားရုံပါပဲ။ အကောက်ခွန်ဌာနကို ကျော်ပြီးထွက်လိုက်တာနဲ့ ပြင်ပခန်းမကြီးထဲကို ရောက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ဘက်ကိုသွားရမှန်းမသိတာနဲ့ ညာဘက်ကိုထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီခန်းမကနေ အပြင်ကိုထွက်လိုက်တာနဲ့ လေဆိပ်အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားပါ

တော့တယ်။ အမှန်တော့ ဘယ်ဘက်ကိုချိုးရမှာပါ။ ဒါမှခရီးသည်ကြိုတဲ့နေရာ (Arrival)ကို ရောက်မှာပါ။ အရင်တုန်းကတည်းက စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ထားဖူးလို့ (Arrival)တို့၊ ခရီးသည်ထွက်ခွာတဲ့ (Departure)တို့ ကြားဖူးထားပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလာတော့ ယောင်ပြီး ညာဘက်ကို ထွက်ခွာမိတာပါပဲ။

အပြင်ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပါဘူး။ တကယ်တော့ ကိုပိုင်တို့က ကြိုတဲ့နေရာ (Arrival)က စောင့်နေတာပါ။ ကိုပိုင်ကိုမတွေ့တော့ လူလည်းမွန်ထု သွားပါတယ်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ လေဆိပ်တက္ကဆီ (Air Port Taxi)ကောင်တော့ကို တွေ့ပါတယ်။ အသာလေးဟန်မပျက်ရပ်နေပြီး ယိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေပါတယ်။ ရှေ့တူရုမှာတော့ ဘတ်စကားတွေ တစ်ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဒွန်မောင်း ဘူတာရုံမှာ မီးရထားက တကျုံးကျုံးနဲ့ ဟင်... သူတို့လေဆိပ်ကလည်း လူတွေ သွားရလာရတာ အင်မတန်လွယ်ကူပါလားလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။ နောက် အလာတုန်းကမြင်ခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ဘဏ် (Military Bank)မှာ ပါလာတဲ့ အမေရိကန်(၆၅)ဒေါ်လာကို အကုန်လဲလိုက်တာ ဘတ်(၁၆၂၀)ရပါတယ်။ အရေးအကြောင်းဆိုရင် သုံးစရာ သူ့နိုင်ငံသုံးပိုက်ဆံ ရပြီပဲ။ နောက်တော့ ပြန်ထွက်လာပြီး အပြင်မှာပဲ ရပ်နေပါတယ်။

ဟော...ဟိုအဆေးက ကိုပိုင်လာနေပါပြီ။ သူ့ပုံက မှတ်မိဖို့လွယ်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်သေးသေး၊ အရပ်ပုပု၊ အသားညိုညိုနဲ့ပါ။ ကိုပိုင်ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားမိပါတယ်။ သူ့ကို ဇန်နဝါရီ(၁၉)ရက်နေ့က တစ်ခါတည်းပဲ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကရုံးခန်းမှာ မြင်ဖူးခဲ့တာပါ။ ကိုပိုင်နဲ့အတူဇော်ဝင်းနိုင်ရယ်၊ ဘန်ကောက်မှာကားမောင်းနေတဲ့ ကိုအောင်သန်းဦးရယ် ပါလာကြပါတယ်။ ထိုအောင်သန်းဦးဟာ ဘန်ကောက်ကိုရောက်နေတာ ခြောက်လလောက်ရှိပါပြီ။ သူ့ထားနဲ့ပဲ ကိုပိုင်တို့တည်းခိုအိမ်ကို လာခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမှာအိန္ဒိရာဟိုတယ်၊ ဇင်ထရယ်ဟိုတယ်တို့တွေ ကြီးမားခမ်းနားတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေ၊ မိုးထိ တိုက်တွေ့မြင်ရပေမယ့် ရုပ်ရှင်တွေထဲ စာအုပ်တွေထဲမှာမြင်ဖူးလို့ ထူးပြီး မအံ့ဩလှပါဘူး။ ကိုအောင်သန်းဦး ကားမောင်းတာကိုပဲ အံ့ဩမိပါတယ်။ ထိုင်းယာဉ်မောင်းတွေနဲ့အပြိုင် အမြန်လမ်းမကြီး (Express Way)ကနေ မောင်းလာပါတယ်။ နောက် ဘယ်ဘက်ကိုချိုးကွေ့ပြီး တစ်နေရာမှာ ညာဘက်ကို ပြန်ချိုးလိုက်တော့ ဆူခွန်ဗစ်လမ်းမကြီး (Thanon Su Khumvit)ပေါ် ရောက်သွားပါတယ်။ ဆူခွန်ဗစ်လမ်းခွဲမှတ် (၁၀၁)ရောက်တဲ့အခါ ချိုးဝင်လိုက်ပြီး

လမ်းသွယ်သုံးလမ်း မြောက်ဆွိုင်ပရာဝုစ် (Soi Prawit)ထဲကို မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဆွိုင်ပရာဝုစ်ထဲဝင်လို့ အိမ်ဆယ်လုံးလောက်အရောက်မှာ ကျွန်တော်တည်းရမဲ့ ကိုပိုင်တို့တည်းနေတဲ့ မြန်မာတည်းခိုအိမ် တစ်အိမ်ကို ရောက်လို့ သွားပါတော့တယ်။

အိမ်ထဲက ရုပ်ရည်သန်သန်ပြန်ပြန် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး...

“ကျွန်တော်ထင်အောင်မိုးပါ၊ အိမ်ရှင်ပါ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ အဝတ်အစားလေးဘာလေးလဲပြီး အေးအေးသက်သာ အနားယူပါ။ ထမင်းဆာရင်လည်း စားလို့ရပါပြီ” လို့ နွေးထွေးစွာ ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ အေးသွားပါတယ်။ ကျောချရမယ့်နေရာလေးတစ်ခုတော့ ရပြီ။ အလုပ်ကိစ္စကတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးစားကြည့်ရမှာပါပဲလေ။

(၂)

ဘန်ကောက်မြို့မြေကို ခြေချလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ “ရွှေ”ဖြူလို့သွားပါတော့တယ်။ ဘန်ကောက်မြို့မှာ ရွှေတွင်းတူးရလို့ (သို့မဟုတ် ဖိုထိုးပြီး ရွှေဖြစ်တဲ့နည်းလမ်းရလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာနေကြတဲ့ မြန်မာအများစုဟာ မိမိတို့မြန်မာအချင်းချင်းကို “ရွှေ”လို့ခေါ်ကြပါတယ်။ ထိုင်းကို “ယပက်လက်”၊ မလေးရှားကို “မ”၊ စင်ကာပူကို “စလုံး”၊ အင်ဒိုနီးရှားကို “အ”၊ ဖိလစ်ပိုင်ကို “ဖဦးထုပ်”၊ ဂျပန်ကို “ဂငယ်”၊ ကိုရီးယားကို “ကကြီး” စသည်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံကိုပေါင်းတဲ့ မြန်မာအက္ခရာအတိုင်း သင်္ကေတပြုပြီး ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုခေါ်တာကို မြန်မာပြည်မှာတုန်းက နိုင်ငံခြားသွားဖို့ လုပ်နေစဉ်ကာလကတည်းက သိရှိထားခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ရွှေ”လို့ ကင်ပွန်းတပ်သလဲဆိုတာတော့ မသိပါဘူး။

ဘန်ကောက်မြို့မှာ ကျွန်တော်တည်းခိုနေတဲ့ အိမ်လေးရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံက ပြောပြပါမယ်။ အိမ်ရဲ့အဖွင့်ဟာ (၁၈)ပေခန့်ရှိပြီး နောက်ဘက်ကို ပေ(၄၀)ခန့်ရှိပါတယ်။ အောက်ထပ်မှာ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးနဲ့ ရေချိုးခန်းတစ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းကျယ်တို့ရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာဘုရားခန်း၊ တစ်ယောက်အိပ်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း ရေချိုးခန်းတစ်ခန်း ရှိပါတယ်။ ရှေ့ဘက်မှာ ဝရမ်းက အသေးလေးတစ်ခုရှိပြီး အောက်ထပ်မှာ ဖိနပ်ချွတ်ကနေ ခြေစည်းရိုးကြွကွက်လပ်ကျယ်ရှိပါတယ်။ မော်တော်ကားတစ်စီး ကောင်းကောင်းထားရပါတယ်။ ဒီလိုအိမ်လေးမျိုး နှစ်လုံးတွဲ ဆက်လျက်လေးတွေ လောက်ထားတာ

လမ်းဆုံးတဲ့အထိပါပဲ။ ဘန်ကောက်မြို့ပြင်ဘက်တွေကို နောက်ရောက်တဲ့အခါ အဲဒီအိမ်လေးမျိုးတွေ ဆက်လျက်ဆောက်ထားတာကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။

ဒီအိမ်ကို အိမ်ရှင်ကိုတင်အောင်မိုးနဲ့ သူညီမလေးမသိတာတို့က ငှားထားပြီး မြန်မာတည်းခိုအိမ်လုပ်ထားတာပါ။ ကိုတင်အောင်မိုးဟာ ထိုင်းသစ်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာလုပ်ပြီး မိမိလည်း နေရထိုင်ရအဆင်ပြေအောင်၊ မြန်မာမိတ်ဆွေများ လည်း တည်းရတာ အဆင်ပြေအောင်ရယ်လို့ တည်းခိုအိမ်ဖွင့်ထားတာပါ။ တစ်နေ့ကို ဘတ်(၆၀)ပေးရပြီး မနက်လက်ဖက်ရည်မုန့်၊ မနက်ထမင်း၊ ညစာ ထမင်း ကျွေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က လူကြီးဖြစ်တော့ ဘုရားခန်းမှာနေရာချ ထားပေး ပါတယ်။

ကိုပိုင်၊ ဇော်ဝင်းနိုင်တို့အပြင် ကိုကျော်ဝင်း၊ ရဲမြင့်ဦး၊ သင်္ဘောအရာရှိ ကိုစောအောင်သန်း၊ ကိုခင်မောင်ညို၊ ဂျပန်သွားဖို့ရာ ကြီးစားနေတဲ့ ကိုတင် မောင်ငွေ၊ ကိုညွန့်ဆွေတို့နဲ့ပါ ဒီအိမ်ရောက်မှ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ရောက်ခါစရက်တွေမှာ ရဲမြင့်ဦးက ဆိုင်(၇၁)ထိပ်က ကုန်တိုက်တွေလိုက်ပို့ ပါတယ်။ ရဲမြင့်ဦးဟာ ညောင်ဦးမြို့သားလေးပါ။ ရန်ကုန်ကို နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ လာတော့မှ ရောက်ဖူးတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ နိုင်ငံတကာယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊ ရောက်လေရာနိုင်ငံက ဝိုင်အမ်စီအေမှာ တည်းလို့ရတဲ့ ဝိုင်အမ်စီအေကတ်ပြား၊ ဗြိတိသျှသံရုံးက မှန်ကန်ကြောင်းထောက်ခံထားတဲ့ ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်၊ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ အထောက်အထားစာရွက် စသည်ဖြင့် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ် စို့ရာ လက်နက်အပြည့်အစုံ သူပြင်ဆင်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

လွှဲထားတဲ့ ပိုက်ဆံကိစ္စကို ရန်ကုန်မှာတုန်းက ဦးအောင်မြိုင်က ဘန်ကောက် ကျွန်ုပ်တို့ မောင်ပိုင်အကုန်စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကိုပိုင်ကို မြေကြည့်တော့ သူဘာမှမသိပါဘူးတဲ့။ ကျောတော့ချခဲရပြီဆိုတာ ရိပ်စားမိ လိုက်ပါပြီ။ ဦးအောင်မြိုင် ကျွန်တော့်ကို နှပ်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မောင်ကြည့်သေးတာပေါ့လေ။ ပူစရာတော့မရှိပါဘူး။ ရန်ကုန်အပြန်လက်မှတ်က မြန်ထုတ်ရင် ဘတ်(၁၅၀၀)လောက်ရပါတယ်။ တမင်ပဲ ငွေလိုရင်သုံးရအောင် လို့ ဘီအေစီလေယာဉ်ငွေစီးခဲ့တာပါ။ ဘီအေစီလက်မှတ်က ပိုက်ဆံပြန်ထုတ် ရင် (Refund)လွယ်တယ်။ ထိုင်းလေကြောင်းကကြာတယ်လို့ ကြားထားဖူး မှါတယ်။

ဘန်ကောက်မှာ လမ်းမကြီးတွေကို ထန္ဒန်(Thanon)လို့ သုံးပါတယ်။ ဆူခွန်ဗစ်လမ်းမကြီးကို ထန္ဒန်ဆူခွန်ဗစ်လို့ ရေးပါတယ်။ လမ်းသွယ်ကို

ဆိုင်(Soi)လို့ သုံးပါတယ်။ ဆူခွန်ဗစ်ဆိုင်(၁၀၁)၊ ဆိုင်ပရာဝစ်ပေါ့လေး၊ အဓိကလမ်းမကြီးတွေဟာ ဆူခွန်ဗစ်လမ်းမကြီး၊ ပထမမြောက် ရာမဘုရင် လမ်းမကြီး (Thanon Rama I)၊ စတုတ္ထမြောက် ရာမဘုရင်လမ်းမကြီး (Thanon Rama IV)၊ ပါချဘူရီလမ်းမကြီး (Thanon Pachaburi)၊ စီလုံ လမ်းမကြီး (Thanon Celon) စသည်ဖြင့် ရှိပါတယ်။ ပါချဘူရီလမ်းမကြီး ဟာ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကာလ အမေရိကန်စစ်သားတွေ ဘန်ကောက်မှာစတည်းချ တုန်းက ဒီလမ်းမကြီးမှာ အမေရိကန်စစ်သားတွေ ပွေးပွေးလှုပ်ခွဲတဲ့ နေရာလို့ဆို ပါတယ်။ ဘန်ကောက်ရဲ့ လမ်းတိုင်းရဲ့ထိပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လို့ လမ်းနာမည်တွေ ရေးထားပါတယ်။ လမ်းသွယ်တိုင်းရဲ့ထိပ်မှာအထိ ရှိပါတယ်။

ဘန်ကောက်မြေပုံကိုကိုးထားရင် အင်မတန် သွားရေးလာရေး လွယ်ကူ ပါတယ်။ မြေပုံနှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ဘတ်စကားမြေပုံနဲ့ တိုးရစ်မြေပုံပါ။ (၃၅)ဘတ် နဲ့ (၄၅)ဘတ်စီ ပေးရပါတယ်။ ဘတ်စကားမြေပုံမှာ မြေပုံညွှန်းနဲ့တကွ မိမိ သွားလိုတဲ့နေရာကို ဘတ်စကားအမှတ်နဲ့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ရိုးရိုးဘတ်စ ကား၊ လေအေးစက်တပ်အဲယားကွန်းဘတ်စကား ခွဲခြားပြသထားပါတယ်။ ဥပမာ လုပ်ပရောင်းလို့ခေါ်တဲ့ နေရာကိုသွားချင်ရင် မိမိတည်းခိုအိမ်ကနေ ဘယ်ဘတ်စကားရောက်သလဲ ရှာကြည့်ပါ။ ဘတ်စကားတိုက်ရိုက်မရောက်ရင် ဘယ်နေရာမှာ ပြောင်းစီးရမလဲဆိုတာရှာပါ။ ဘတ်စကားမြေပုံရဲ့ ကျောဘက်မှာ ထိုင်းနိုင်ငံမြေပုံပါပါတယ်။ တိုးရစ်မြေပုံက လမ်းသွယ်လေးတွေအထိ အသေး စိတ်ပြသထားပါတယ်။ ဥပမာ ဆိုင်ပရာဝစ်ဆိုပါတော့၊ မြေပုံညွှန်းမှာ (Soi Prawit)ကိုရှာ၊ A-21 ဆိုရင် အေးနဲ့၂၁နဲ့ဆိုတဲ့နေရာမှာ ရှာကြည့်ရုံပါပဲ။

ဘန်ကောက်ရဲ့လမ်းမကြီးတွေဟာ ကားခြောက်စီး ယှဉ်မောင်းလို့ရပါ တယ်။ အသွားလမ်း၊ အပြန်လမ်းရဲ့အလယ်ကောင်ကျွန်းပေါ်မှာ ယှဉ်မပင်တွေ စိုက်ထားပါတယ်။ ပေဖော်ဝါရီ၊ မတ်လများမှာဖြင့် ဘန်ကောက်လမ်းမများပေါ်မှာ ယှဉ်မပန်းများနဲ့ စေဆာလို့နေပါတော့တယ်။ လမ်းများတစ်လျှောက်မှာ မြို့တွင်း သုံးတယ်လီဖုန်းရုံလေးများ အများကြီးထားပေးပါတယ်။ လမ်းသွယ်တွေထဲအထိ ရှိပါတယ်။ အဲ...လမ်းမတွေတစ်လျှောက်မှာ ဆူညံနေတာကတော့ မော်တော် ဆိုင်ကယ်များပါပဲ အိတ်စောကိုဖွင့်ပြီးမောင်းတော့ တဗျိုးဗျိုးနဲ့ အင်မတန် နားငြီးပါတယ်။ စက်ရှိန်တင်လိုက်တဲ့ ဗျိုးဆိုတဲ့အသံဟာ တစ်ဖာလုံလောက်ကနေ ကြားရပါတယ်။ ကားတွေကြားထဲမှာ လူးလို့လို့မို့လို့ မောင်းချင်သလိုမောင်း၊ စီးချင်သလိုစီးနေကြတော့တာပါပဲ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလို့ ဦးထုပ်ဆောင်းချင်

ဆောင်း၊ မဆောင်းချင်နေ၊ ယာဉ်ထိန်းရဲက သူ့အလုပ်လို့ မယူဆပါဘူး။ ယာဉ်စည်းကမ်းအဖြစ်နဲ့ မသတ်မှတ်ပါဘူး။ ၁၉၉၃-ခုနှစ်မှာတော့ ထိုင်းမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားတွေကို ဦးထုပ်ဆောင်းခိုင်းပါပြီ။ ဘတ်စကားစီးရင် လည်း မီးပွိုင့်မှာဆင်းချင်သလား ဆင်းပါ။ တက်ချင်သလား တက်နိုင်ပါတယ်။ တုတ်တုတ်လို့ခေါ်တဲ့ သုံးဘီးကားလေးများက ဆိုင်ကယ်များလှပဲ သွားလာနေကြ တာပါ။ လမ်းဆုံလမ်းခွတွေမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားတွေ ဂိတ်ရှိပါတယ်။ လမ်းမကြီးကနေ အထဲကိုသွားချင်ရင်၊ တခြားနေရာကို မြန်မြန်ရောက်ချင်ရင် ငှားလို့ရပါတယ်။ နောက်ကထိုင်လိုက်သွားရုံပါပဲ။ ခရီးတိုရင်သုံးဘတ်၊ လေးဘတ်၊ ခရီးရှည်ရင် ရှည်သလောက်ပေါ့။ အဲ့...စီးရင်တော့ သတိထားပါ။ ဘုရားစာ သာနာနာရွတ်ပါတော့။

ဘတ်စကားမှာလည်း ဘတ်စကားအသေး (မိနိဘတ်စ်)နဲ့ အကြီး နှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ မိနိဘတ်စ်က ပိုမြန်ပါတယ်။ အကြီးရောအသေးရော ဘယ်စီးစီး နှစ်ဘတ်ပါ။ တချို့အကြီးအသေးကားတွေက သုံးဘတ်ပေးရပါတယ်။ ကားကြီးကိုပဲ အမြန်လမ်းမကြီးကမောင်းရင် ငါးဘတ်ပေးရပါတယ်။ ဥပမာ ဆူခွန်ဗစ် တစ်ရာတစ်ကနေ အိန္ဒိရာဟိုတယ်ကို ရိုးရိုးဘတ်စကား(၃၉)စီးရင် ကြာပါတယ်။ အမြန်လမ်းမကြီးကသွားတဲ့ နံပတ်(၂)အဝါကိုစီးရင် ပိုမြန်ပါတယ်။ ဒီကားဟာ အမြန်လမ်းမကြီးပေါ်တက်ပြီး ပက်ချီဘူရီလမ်းမကြီးရောက်ရင် ပြန်ဝင်ပါတယ်။ အဲဒီကနေ အိန္ဒိရာကုန်တိုက်ကို လမ်းလျှောက်သွားလို့ရပါပြီ။

အိန္ဒိရာကုန်တိုက်ရဲ့ရှေ့မှာ "တင်မီ" ငွေလဲလှယ်တဲ့နေရာ ရှိပါတယ်။ ဆိုင်းဘတ်ကတော့ (Timmy Travel And Tour)လို့ပဲရေးထားပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာငွေလဲရင် အများဆုံးရတဲ့ နေရာပါပဲ။ ပိုက်ဆံလဲတဲ့အခါ နည်းရင်မသိသာပေမဲ့ များများလဲရင် သိသာပါတယ်။ တချို့နေရာတွေက အခမဲ့ကုန်တစ်ဒေါ်လာ ကို ၂၅.၂ဘတ်ပေးရင် တင်မီက ၂၅.၅ပေးတတ်ပါတယ်။ ဥပမာပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တစ်ခါတုန်းက တင်မီမှာပိုက်ဆံလဲတာ ဒေါ်လာ တစ်ရာကို ဘတ်(၂၆၀၀) ရဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချိန် တခြားဘဏ်တိုက်တွေမှာလဲရင် ဘတ်(၂၅၆၀)လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

အိန္ဒိရာကုန်တိုက်အပြင် တခြားကြီးမားတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးကတော့ "မာပိုကရောင်း" ကုန်တိုက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အထပ်ပေါင်း(၅)ထပ်(၆)ထပ်လောက် ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ စက်လှေကားတပ်ထားပြီး တနင်္ဂနွေလို့နေ့မျိုးမှာ စက်လှေကားမှာ လူညပ်ပါသွားတတ်တဲ့အထိ စည်ကားပါတယ်။ အဲဒီကုန်တိုက်

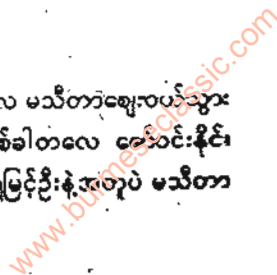
ကြီးမှာ ပုဂ္ဂလိကဆိုင်အမျိုးမျိုးအပြင် ကျွန်နဲ့မက်စပ်ဖွင့်တဲ့ 'တိုကျိုဆူမာမတ်ကက်' ဟာ တွဲဖွင့်ထားပါတယ်။ မာပိုကရောင်းရဲ့ ဒုတိယထပ်မှာရှိတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ဟာ ဘန်ကောက်က စာအုပ်စုံတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်တွေထဲမှာ တစ်ဆိုင်အပါအဝင်ပါပဲ။

အခြား "စင်ထရယ်" တို့၊ "ရော်ဘင်ဆင်" တို့ စတဲ့ကုန်တိုက်များလည်း ရှိပါတယ်။ ရော်ဘင်ဆင်ဆိုရင် "စီးလဲ့ရော်ဘင်ဆင်"၊ "မနစာဝါရီရော်ဘင်ဆင်" စသည်ဖြင့် ဘန်ကောက်ရဲ့ လူစည်ကားရာနေရာတွေမှာ ဆိုင်ခွဲတွေအများကြီး ဖွင့်ထားတာပါ။ "စင်ထရယ်" လည်း အလားတူပါပဲ။ ဘန်ကောက်တစ်မြို့လုံးဟာ ကုန်တိုက်တွေနဲ့ အနံ့ပြည့်နေတာပါပဲ။ တနင်္ဂနွေနေ့ မှာ (တနင်္ဂနွေဈေး) (Weekend Market) ဖွင့်ပါသေးတယ်။ ဒီဈေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီက လဟာပြင်ဈေးနဲ့အတူတူပါပဲ။ ဈေးဆိုင်တွေကို မြေကြီး ပေါ်ထိုးပြီးရောင်းတာပါ။ လေယာဉ်ဖွဲ့ကွင်းသွားတဲ့ လမ်းဆေးမှာပါ။ စင်ထရယ် ဗဟိုကုန်တိုက်ကြီးနဲ့ နီးပါတယ်။ မနစာဝါရီကျောက်တိုင်နဲ့ စင်ထရယ်ကုန်တိုက် တို့ရဲ့ကြားထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ဒီဈေးက ဆိုင်တည်ခင်းပုံ မခမ်းနားပေမယ့် ဈေးပေါ့ပါတယ်။ အဲဒီဈေးအဝင်က လူကူးပေါင်းမိုးတံတားအတက်မှာ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် လူညပ်ပြီး ပါသွားဖူးပါတယ်။

အဲ...သားငါးဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ စတုတ္ထမြောက် ဝှမာဘုရင်လမ်းနဲ့ ခဆုတ်လမ်းမကြီးထောင့်မှာရှိတဲ့ "ကလောင်တိုင်" ဈေးပါပဲ။ ရန်ကုန်မြို့သိမ်ကြီးဈေးမှာ ကင်းပုံရွက်ကို ရာသီမရွေးမရနိုင်ပေမယ့် ဒီဈေးမှာ ရပါတယ်။ ဆူးပုတ်ရွက်၊ ဒန့်သလွန်သီး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကအစ ငါးပယ်ခြစ်အထိ ရပါတယ်။ ကြက်သားဆိုရင် တောင်ပံ တောင်ပံသတ်သတ်၊ ပေါင် ပေါင်သတ်သတ်၊ ရင်ပုံ ရင်ပုံသတ်သတ် ရောင်းတာပါ။ ကြက်သားကိုတစ်ကောင် လုံး၊ အရိုးချည်း ကျန်တဲ့ကိုယ်ထည်လိုက်လည်း ရပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ဝဲဟင်းချက်တဲ့အခါ ဒါမျိုးကိုဝယ်ရပါတယ်။ ဒီဈေးဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ တစ်ခါတုန်းကရှိခဲ့တဲ့ ကီလီဈေးလို့ ဈေးကြီးပါပဲ။ အသားကို ကီလိုဂရမ်နဲ့ ချိန်ရောင်းတာပါ။

(၃)

အိမ်မှာနေရင်း အလုပ်ကမရှိတော့ တစ်ခါတလေ မသိတာဈေးဝယ်သွား တဲ့အခါ ရဲမြင့်ဦးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ဝေးဝေးနိုင်၊ တစ်ခါတလေ ကိုပိုင်ပေါ့လေ။ အိမ်ကျတော့လည်း ရဲမြင့်ဦးနဲ့အတူပဲ မသိတာ

ကို မီးဖိုထဲမှာကူပြီး ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးကြပါတယ်။ အိမ်ကလူများလေတော့
 ဝိုင်းကုမုဖြစ်မှာပါ။ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားသဘောမျိုးပါပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း
 ဒီအိမ်မှာ (၁၅)ယောက်လောက်၊ တစ်ခါတလေလည်း အစိတ်သုံးဆယ်လောက်
 အထိ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ရင်းနဲ့ ကိုတင်အောင်မိုး
 တို့၊ မသိတာတို့နဲ့ တူအရီးလို့ပဲ ခင်မင်လာကြပါတယ်။ အခြားလူများကလည်း
 သဘောအရာရှိရယ်လို့ အိုက်တင်မခံကြပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတစ်ယောက်
 အနေနဲ့ နေရာပေးဆက်ဆံကြပါတယ်။

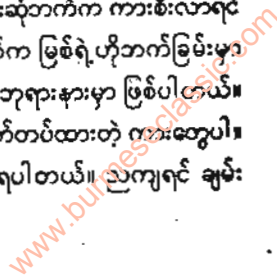
တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တချို့က လေဆိပ်ကနေအိမ်ကို မလာ
 တတ်မှာနိုးလို့လေဆိပ်ရုံလာကြိုခိုင်းပါတယ်။ မသိတာသွားကြိုတဲ့အခါ ကျွန်တော်
 တို့၊ ခော်ဝင်းနိုင်တို့ဟာ အဖော်လိုက်လိုက်သွားရင်းနဲ့ ဘန်ကောက်လေဆိပ်ကို
 သွားတတ်လာတတ် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ အောက်ဆုံးက မြေကြီးထဲက
 အထပ်မှာ မော်တော်ကားထားပါတယ်။ အဲဒီအထပ်အထိ ဓာတ်လှေကားရှိပါ
 တယ်။ အဲဒီအထပ်အပေါ်က မြေညီထပ်က ခရီးသည်ကြိုတဲ့ (Arrival)ပါ။
 ဒီနေရာမှာ ခရီးသည်စောင့်တဲ့နေရာမှာ အထဲကထွက်လာတဲ့ ခရီးသည်ကို
 တိဇ္ဇိကင်မရာနဲ့ရိုက်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှာ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။ ဒီတော့
 ကိုယ့်လူပါမပါကို ဒီစက်ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ နောက် အမိုးမှာချိတ်ထားတဲ့
 သင်ပုန်းကြီးမှာ ဘယ်လေယာဉ်ထွက်ချိန်၊ ဘယ်လေယာဉ်ဝင်ချိန်ဆိုပြီး ကြော်
 ငြာထားပါတယ်။ ခရီးသည်ကြိုတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ခုံအများအပြားရှိပြီး ရုပ်မြင်
 သံကြားစက်တစ်လုံးနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ဗွီဒီယိုစက်နဲ့
 ပြနေပါတယ်။ အဲဒီအထပ်မှာပဲ ဟိုဘက်အစွန်က လမ်းမကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်
 ညာဘက်မှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိပြီး ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ စားလို့
 ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ရောက်ချင်း ထွက်သွားမိတာ အဲဒီဘက်ခြမ်းကိုပါပဲ။

ပထမထပ်မှာတော့ ပြည်ပခရီးသည်ခန်းမဆောင် (Departure)ပါပဲ။
 ဘန်ကောက်ကနေ စင်ကာပူကို သွားမယ်ဆိုရင် ဒီခန်းမထဲမှာ လေယာဉ်အစီ
 အစဉ်တွေကို ရုပ်မြင်သံကြားစက်နဲ့ ကြေညာထားပါတယ်။ ဥပမာ (AZ-
 1799)အေဇက်၁၇၉၉ Checking No. 3, AZက မိမိစီးမဲ့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်
 အမှတ်ပါ။ မိမိမှာပါတဲ့ပစ္စည်းတွေကို နံပါတ်(၃)က စစ်ဆေးတဲ့နေရာမှာ
 ဓာတ်မှန်စက်ကို ဖြတ်ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အဲဒီနေရာနဲ့တစ်ဆက်တည်းက
 မိမိစီးမဲ့လေကြောင်းကုမ္ပဏီကောင်တာမှာ လေယာဉ်လက်မှတ်နဲ့ပတ်စ်ပို့တံပြ၊
 လေဆိပ်အခွန် ဘတ်(၂၀၀)ဆောင်၊ ဒီအခါမှာ အဲဒီကောင်တာက လေယာဉ်

ဆာ်တက်တဲ့လက်မှတ် (Boarding Ticket)ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဆေးလိပ်သောက်
 နှင် အဲဒီနေရာမှာ တစ်ခါတည်းပြောပါ။ အဲဒီလက်မှတ်မှာ လေယာဉ်ထိုင်ခုံ
 နံပါတ်အပြင် မိမိထွက်ရမဲ့ ဂိတ်နံပါတ်ကိုပါ တစ်ပါတည်းရေးပေးထားပါတယ်။
 အပေါ်ထပ်မှာလည်း စားသောက်ဆိုင်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဈေးကြီးပါတယ်။

ထိုင်းလေဆိပ်ကထွက်တဲ့အခါမှာ လေဆိပ်တက္ကစီကို စီးတာအကောင်းဆုံး
 အဲပဲ။ လေဆိပ်ကိုပြင်ပတက္ကစီက ခရီးသည်မပါဘဲ အလွတ်ဝင်ဆွဲလို့မရပါဘူး။
 နေရာသည်ပါတဲ့ ပြင်ပတက္ကစီက ခရီးသည်ချအပြီး မြို့ထဲသွားမှ ခရီးသည်ကို
 ဆင်ခေါ်လို့ရပါတယ်။ မိမိတည်းခိုမဲ့အိမ်ရှေ့အရောက် လိုက်ပို့ပြီး လက်မှတ်ထိုး
 ဆေးမှ သူတို့ပြန်ရပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့ထဲ ဘယ်နေရာကိုသွားသွား ဘဇာ
 (၃၅၀)ပါပဲ။ ပိုက်ဆံနဲ့လိပ်စာ ကြိုပေးရပါတယ်။ တခြားတက္ကစီတွေက ဈေး
 ဆက်သာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှေ့လို့မတွေ့ရင် လမ်းမှာချပစ်ခုံတတ်ပါတယ်။
 အမှန်တော့ တခြားတက္ကစီတွေ လေဆိပ်ကို ခရီးသည်ပါမှ ဝင်ရပါတယ်။
 အကြောင့် တစ်ခါတလေ လေဆိပ်ကိုဘတ်စကားစီးသွားတဲ့အခါ ဘတ်စကား
 ဖုတ်တိုင်အဆင်းမှာ လေဆိပ်ထဲဝင်ချင်တဲ့ ရိုးရိုးတက္ကစီက စောင့်ခေါ်ပြီး
 လေဆိပ်ထဲကိုဆက်ကာ ခေါ်သွင်းသွားတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်လည်းခြေညောင်း
 ဆက်သာ၊ သူတို့လည်း လေဆိပ်ထဲဝင်လို့ရတာပေါ့လေ။ ဘတ်စကားဂိတ်ကနေ
 လေဆိပ်တံခါးဝထဲက လမ်းကျော်ခုံးတံတားကိုကျော်ပြီးမှ လျှောက်ပြီးဝင်ရတော့
 နုနုကတက္ကစီမျိုး တွေတဲ့အခါ အဆင်ပြေပါတယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ ပြည်တွင်းလေယာဉ်ကွင်းဟာလည်း ပြည်ပကွင်းနဲ့ တစ်ဆက်
 ဆည်းပါပဲ။ မြို့ထဲကနေလာရင် ပြည်တွင်းလေယာဉ်ကွင်းကို ဦးဆုံးတွေ့တာပါ။
 ဘန်ကောက်ကနေ ပြည်တွင်းကိုသွားတဲ့ ခရီးဆေးဘတ်စကားဂိတ်တွေ ရှိပါတယ်။
 မြောက်ပိုင်းခရီးစဉ်ဂိတ်ဟာ မနုစာဝါရိကျောက်တိုင်ကျော်သွားပြီး တနင်္ဂနွေ
 ဈေးနားမှာပါ။ မြို့ထဲကသွားရင် လေယာဉ်ကွင်းသွားတဲ့ လမ်းကြောမှာရှိပြီး
 ညာဘက်မှာ အလွယ်တကူတွေ့နိုင်ပါတယ်။ အရှေ့ပိုင်းခရီးစဉ်ဂိတ်က ဆူခွန်
 ခပ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဆူခွန်ဗစ် အီကမိုင်းဆိုင် (၆)ခုလောက်နား
 မှာပါ။ ဆူခွန်ဗစ်လမ်းမကြီးကို အဆုတ် (Asoke)လမ်းဆုံဘက်က ကားစီးလာရင်
 ညာဘက်ခြမ်းမှာ ရှိပါတယ်။ တောင်ပိုင်းခရီးစဉ်ဂိတ်က မြစ်ရဲ့ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ
 ဖြစ်ပါတယ်။ မြစ်ဆိုတာ “ကျောက်ဖယားမြစ်”ပါ။ မြဘုရားနားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
 မြို့မှာ ခရီးဆေးဘတ်စကားတွေအားလုံး လေအေးစက်တပ်ထားတဲ့ ကားတွေပါ။
 ဆိုင်ခုံဟာ ခလုတ်နိပ်ပြီး ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်လို့ရပါတယ်။ ညကျရင် ချမ်း

တဲ့အခါ စောင်လေးတွေ လိုက်ပေးပါတယ်။ မကောင်းဆုံးကတော့ ကားပေါ်မှာ အိမ်သာပါတာပါပဲ။ လမ်းမှာလည်း ညလယ်စာအဖြစ် ဆန်ပြုတ်၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားစားသောက်ဖွယ်တစ်ခုခု ကျွေးပါသေးတယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံဘူတာကြီးဟာ ဘန်ကောက်ရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိပါတယ်။ ထိုင်းလို ကွာလမ်းဖုန်းလိုခေါ်ပါတယ်။ တရုတ်တန်းနဲ့မနီးမဝေးပါဘဲ။ စတုတ္ထမြောက် ရာမဘုရင်လမ်းမကြီးနဲ့ ကိုက်(၂၀၀)လောက်ပဲ ဝေးတာပါ။ ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ပိုင်း ခရီးစဉ်၊ မြောက်ပိုင်းခရီးစဉ်၊ အရှေ့ပိုင်းခရီးစဉ်အားလုံးကို နံနက် (၈) နာရီမှာ စပြီးရောင်းပါတယ်။ ထိုင်းဘူတာကြီးမှာ အစီအစဉ်တွေကို ထိုင်းဘာသာနဲ့သာမက အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ပါ အားလုံးအပြည့်အစုံ ရေးထားပါတယ်။ နိုင်ငံခြားကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦးအတွက် ထိုင်းဟာ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဘန်ကောက်ရဲ့အဖွဲ့မှာ တိုးရစ်ရဲသတ်သတ် ရှိပါတယ်။ တိုးရစ်ရဲကင်းတွေ ရှိပါတယ်။ စတုတ္ထမြောက် ရာမဘုရင် ကြေးရုပ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ မြင်နိုင်ပါတယ်။ ထိုင်းရဲတွေဟာ ရာသီဥတုဘယ်လောက်ပဲပူပူ တက်ထရက်ယူနီဖောင်း ခါးကမချရပါဘူး။ ယူနီဖောင်းကို ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အကိုက်ချုပ်ထားပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပါတယ်။ ခါးမှာပစ္စတိုနဲ့၊ ပခုံးနားမှာ စကားပြောစက်နဲ့ မော်တော်ကားလက်ပြနေတဲ့ ဘန်ကောက်မော်တော်ပီကယ်ရဲ့ ဟာ အင်မတန်ကြည့်လို့လှပါပေတယ်။ စကားပြောစက်ကို ပခုံးရဲ့ရှေ့ဘက်မှာ အပြားလိုက်ကပ်ပြီး ချိတ်ထားတာပါ။

မြန်မာနိုင်ငံကို စေတီပုထိုးမြေ (The Land of Pagodas)လို့ အနောက် နိုင်ငံသားများက တင်စားကြပါတယ်။ ထိုင်းကိုတော့ ရွှေကျောင်းတော်မြေ (The Land of Golden Temples)လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ချင်ပါတယ်။ ထမ္ဘာလှည့်ထိုင်းခရီးသည်ဦးစွာနဲ့ ထိုင်းလေကြောင်းကတော့ သူတို့နိုင်ငံကို ပြီးလန်းတစ်ရာပွင့်ရာမြေ (The Land of Smiles)လို့ ခေါ်ဝေါ်ကြေညာပါတယ်။ ထိုင်းဘုန်းကြီးကျောင်းတိုင်းဟာ ပုံစံတစ်မျိုးတည်းရှိပြီး ရွှေပိန်းချထားတာပါ။ အမြန်ကြောလမ်းမကြီးပေါ်က ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ကျောင်းများကို ကျက်သရေရှိစွာ မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း ပေါ်ပါတယ်။ နောင်မီးရထားစီးပြီး မလေးရှားနယ်စပ်ကို သွားတဲ့အခါမှာ မြင်ရတဲ့ စောအုပ်စိမ်းစိမ်းအလယ်က ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ကျောင်းဟာ ပိုပြီး ကျက်သရေရှိပါတယ်။ ထိုင်းဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ အသုဘမီးသြဂြိုဟ်စက် တွေ တွဲထားပါတယ်။ အသုဘရှိရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပို့ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အသုဘရှုပါတယ်။ ပြီးရင် တစ်ခါတည်းမီးသြဂြိုဟ်ပါတယ်။ တောရော့ပြိုပါ အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပါပဲ။

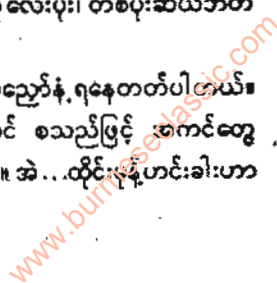
တစ်ခါက ပဉ္စင်းလောင်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့တာတွေဖူးပါတယ်။ ပဉ္စင်းလောင်းက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဘိုးသူတော်ဝတ်ထားပါတယ်။ တီးဝိုင်းက တီးမှုတ်ပြီး ဆွေမျိုးတွေက ဝင်ကကြပါတယ်။ အပျိုတွေပါဝင် ကကြပါတယ်။ တီးဝိုင်းကိရိယာတွေကတော့ အိုးစည်ရော၊ လေမှုတ် အနောက်တိုင်းကိရိယာရော အစုံသုံးထားပါတယ်။

ဘန်ကောက်မှာ မြန်မာအများဆုံးနေတဲ့နေရာဟာ ဆူခွန်ဗစ်ဆိုင်(၇၁)က နေဝင်လာရင် တွေ့ရတဲ့ လမ်းသောင်း (Lamthaung Apartment) အိမ်ခန်းတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအိမ်ခန်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်မြို့လယ်က အခန်းတွေလို လှေကားရဲ့ဘယ်ညာမှာ အခန်းဖွဲ့ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတယ်အခန်းပုံစံမျိုးတွေပါ။ အခန်းတွေဟာ ကျဉ်းပါတယ်။ ရေချိုးခန်း-အိမ်သာပါတဲ့ ယာကပါပါတယ်။ မပါတဲ့အခန်းက စုပေါင်းနေရာမှာ သုံးရတာမျိုးတွေပါ။ ထိုင်းအိမ်ခန်းဖွဲ့စည်းပုံဟာ ဟိုတယ်ခန်းဖွဲ့စည်းပုံမျိုးပါ။ အခန်းတစ်ခန်းကို နေရာနဲ့အကျယ်အဝန်းလိုက်လို့ တစ်ခန်းကိုဘတ် ၁၂၀၀ ကနေ ဘတ်၂၀၀၀-၂၅၀၀ ထိ ရှိပါတယ်။ ဒါက ဒီလိုအိမ်ခန်းမျိုးပါ။ ခုကျွန်တော်တို့တည်းနေတဲ့ အိမ် လုံးချင်းမျိုးဟာ တစ်လကိုဘတ်(၄၅၀၀)ခန့် ပေးရပါတယ်။ မီးဖို၊ ရေဖိုနဲ့ဆိုရင် ဘတ်(၆၀၀၀-၇၀၀၀)လောက် ကျပါတယ်။

မြန်မာတွေနေတဲ့ အခြားအရပ်တွေကတော့ လမ်းချုပ်အိမ်ခန်း၊ ဆူရီဘာဘင်း၊ စီးပဲလ်စံဖက်ပါချီဘူရီနဲ့ လမ်းဖရောင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သုံးရေဟာ မိတာနဲ့ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် ရေဖိုဟာ သုံးရင်သုံးသလို ပေးရပါတယ်။ သောက်ရေကို ဝယ်သောက်ရပါတယ်။ ရေညနဲ့ပေါင်းခံရေကို ဗုလင်းသေးသုံးဘတ်၊ ပုလင်းကြီး ငါးဘတ်ပေးရပါတယ်။ ထိုင်းမှာ ဘုံပိုင် ရေသောက်လို့ မရပါဘူး။ ပေါင်းခံရေပုံးကြီးတစ်လုံးကို ဆယ်ဘတ်ပေးရပါတယ်။ ဒါကပုံးဖိုးကို ရေဆိုင်မှာအပေါင်ပေးထားရတာပါ။ ဥပမာ အခုတည်းခိုခန်းမှာ ရေပုံးကြီးလေးပုံးဖိုး အပေါင်ပေးထားပြီး တစ်ခါယူလေးပုံး၊ တစ်ပုံးဆယ်ဘတ် နှုန်းနဲ့ အမြဲသွားသွားယူ ရပါတယ်။

ဘန်ကောက်မြို့ရဲ့ လမ်းများဟာ အမြဲပဲညှော်နံ့ရနေတတ်ပါတယ်။ ကြက်သားကင်၊ ပင်လယ်အစားအစာ ရောဘဝကင် စသည်ဖြင့် အကင်တွေ ရောင်းတတ်ပါတယ်။ ကြက်ဥဖိုဖတ်ရောင်းပါတယ်။ အဲ...ထိုင်းနံ့ဟင်းခါးဟာ

ပင်လယ်ငါးလုံးနဲ့ ချက်ထားပြီး ညှီစော်နဲ့ပါတယ်။ ပထမတော့ စားမရပါဘူး။ နောက်တော့ ကြိုက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကညွတ်၊ ပင်စိမ်း၊ ပဲပင်ပေါက်စတဲ့ အရွက်တွေ ထည့်စားရပါတယ်။ ငရုတ်သီးအင်မတန်စပ်ပါတယ်။ ထိုင်းတွေဟာ ရာသီဥတုပူတဲ့အရပ်မှာ နေရလို့လားမသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီက အညာသားတွေလို အစပ်အင်မတန်စားပါတယ်။ လမ်းဘေးထမ်းဆိုင် ဟင်းတွေစားပြီးရင် အင်မတန်ငိုက်နာပါတယ်။ မန့်ကျည်းယိုကို အပုပ်လိုက် နေရာမရွေးမှာရောင်းပါတယ်။ သရက်သီးစိမ်းကို လေးစိတ်ခွဲပြီး ငရုတ်သီးငံပြာရည်တို့စရာနဲ့ ပေးပါတယ်။ အဲ...လမ်းဘေးမှာပဲ၊ ငါးပိရည်ဖျော်နဲ့ ကင်ပွန်းရွက်ပြုတ်၊ ပဲစောင်းလျားသီးပြုတ် တို့စရာအစုံနဲ့ ရနိုင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သူတို့စားတတ်လေ့ရှိတာကတော့ သင်္ဘောသီးထောင်းပါပဲ။ သင်္ဘောသီးကို ဂျစ်နဲ့ခြစ်၊ ငရုတ်သီးငံပြာရည် ပုစွန်ခြောက်မုန့်တွေထည့်ပြီး သစ်သားငရုတ်ဆုံထဲထည့်ပြီး ထောင်းပါတယ်။ တစ်ပွဲဆယ်ဘတ်ပါ။

ဘန်ကောက်မြို့ရဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကြီးမားမားတိုင်းရဲ့ရှေ့မှာ စရာဝက်ရုပ်တုရှိပါတယ်။ မြန်မာတွေက လေးမျက်နှာဘုရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့စောင်နတ်ပါ။ ပလောင်ချစ်လမ်းနဲ့ ရပ်ချိအိမ်ရိလမ်းထောင့်မှာ ပေ(၄၀) ပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့ ခြံဝန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်။ တီးဝိုင်းနဲ့အမျိုးသမီး ရှစ်ဦးလောက်က ပတ်ပြီးသီချင်းဆိုပြီး ကပါတယ်။ သူတို့အဆိုအရ နတ်ချောတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လေးမျက်နှာဘုရားဟာ ထိုင်းယဉ်ကျေးမှု အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုပါ။ နိုင်ငံခြား သားများလာပါတယ်။ ရုပ်တုဟာ ဟိန္ဒူနတ်ရုပ်တုပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပါ။ ထိုင်းလူမျိုးများက ဒီဘုရားဝင်းနားကဖြတ်သွားရင် အမြဲလက်အုပ်ချီလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲ...တစ်ခုကတော့ မြဘုရားမှာထက် ရောဝဏ်မှာ လူပိုစည်ကားတာပါပဲ။

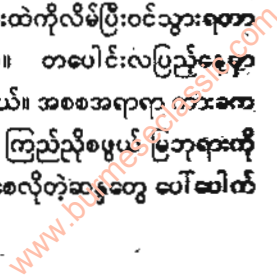
ထိုင်းလူမျိုးများဟာ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းက တိုင်း (Tai)ဆိုတဲ့လူမျိုး၊ ဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုကြီးစိုးတဲ့ ကမ်ပူချား၊ နောက် မွန်လူမျိုး၊ သုံးမျိုးဖလှယ်ပြီး ထိုင်းလူမျိုးဖြစ်လာတာရယ်လို့ စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ထိုင်းလူမျိုးများဟာ စကားပြောရင် အင်မတန်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ပါတယ်။ တချို့စကားတွေနဲ့ တစ်နစ်၊ သုံးလေး အသုံးအနှုန်းဟာ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းက ကွမ်တုံလူမျိုး အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ဆင်တူသလို မွန်လူမျိုးအသုံးအနှုန်းနဲ့လည်း ဆင်တူတာ တွေ့ရှိတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ထိုင်းဘာသာဂဏန်းအရေအတွက် သုံး၊ လေး၊ ရှစ်၊ ကိုးတို့ဟာ တရုတ်

ကွမ်တုံစကားနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ခုနစ်(၇)ကို ထိုင်းလို 'ကြက်'လို့ခေါ်ပြီး ကွမ်တုံက 'ချက်'လို့ခေါ်ပါတယ်။ တစ်ဆယ်ကို ထိုင်းက ဆစ်(Sip)လို့ခေါ်ပြီး ကွမ်တုံက ဆပ်(Sup)လို့သုံးပါတယ်။ ထိုင်းဟာ နှစ်ကို 'စောင်'လို့သုံးပေမဲ့ နှစ်ဆယ်ကို 'ယိဆစ်'လို့ သုံးပါတယ်။ ကွမ်တုံက 'ယိဆပ်'လို့သုံးပါတယ်။ တချို့စကားတွေဟာ ပါဠိစကားတွေ ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ ဥပမာ မြန်မာလို 'အနာဂတ်'ကို ထိုင်းက 'အနာဂုတ်'လို့ သုံးပါတယ်။ မြန်မာလို အမျိုးသားရဲ့ နာမည်ရှေ့က 'ဦး'နေရာမှာ ထိုင်းက 'နိုင်'လို့သုံးပါတယ်။ အဲဒါက မြန်မာတိုင်းရင်းသား မွန်လူမျိုးနဲ့ သွားပြီးတူနေပြန်ပါရော။

ထိုင်းမှာက မြို့တွင်းဖုန်းအဆက်အသွယ် ကောင်းတယ်။ တချို့အိမ်တွေက နေ နိုင်ငံခြားစက်ခလုတ်နဲ့ ဆက်ထားရင် နိုင်ငံခြားကို ပြောလိုရတယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းဘေးဖုန်းကနေ နိုင်ငံခြားခေါ်လို့ မရပါဘူး။ ဥပမာ မြန်မာပြည်ကို တယ်လီဖုန်းခေါ်ချင်ရင် အဝေးပြောတယ်လီဖုန်းရုံးကို သွားပြောရပါတယ်။ အဓိကကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိတာကတော့ ဘန်ကောက်စာတိုက်ကြီးပါပဲ။ ဘန်ကောက်စာတိုက်ကြီးမှာ မြန်မာအများအပြား တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အများစုကတော့ မြန်မာစကားပြော အိန္ဒိယလူမျိုး(ကုလား)တွေပါပဲ။ စာတိုက်ကြီးက ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မြန်မာလိုပြောပြီး မှာလိုရပါတယ်။ ရှေ့ကကွမ်းယာဆိုင်မှာ မြန်မာလို ထုံးကွမ်းသီးဆေးလို့ မြန်မာလိုမှာစားနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါက ရန်ကုန်ကဘန်ကောက်ရောက်ခါစ မြန်မာလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကိုဝဏ္ဏက ကွမ်းယာဆိုင်က ကုလားကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောပြီး ကွမ်းယာမှာတော့ ကုလားကမော့ပြီး "မြန်မာလိုပြောလဲ ရပါတယ်ဗျ"လို့ ကျွဲမြီးတိုပြီး ပြန်ပြောပါတယ်။

ဘန်ကောက်မှာ မြန်မာတွေအသွားဆုံးနေရာတစ်နေရာကတော့ "မြဘုရား"ပါပဲ။ မြဘုရားကို နိုင်ငံခြားသားဝင်ရင် ဘတ်တစ်ရာ ပေးရပါတယ်။ မနက် ၈ နာရီကနေ ညနေ ၃ နာရီမှာ ပိတ်ပါတယ်။ ထိုင်းလူမျိုးများဝင်တဲ့ အပေါက်တစ်ပေါက်လည်း ရှိပါတယ်။ မြန်မာတစ်ဦးဟာ ထိုင်းလူမျိုးပုံစံဖမ်းပြီး ဝိုက်ဆံမပေးဘဲ မြဘုရားထဲဝင်သွားပါတယ်။ ရပါတယ်။ သူကတော့ ဂုဏ်ယူပြီး အားရပါးရပြောနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားထဲကိုလိမ်ပြီးဝင်သွားရတာ မသင့်တော်ပါဘူးဆိုတာ သူသတိမေ့နေပါတယ်။ တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာ မိတ်ဆွေကိုစိန်ထွန်းလိုက်ပို့လို့ မြဘုရားကိုဖူးရပါတယ်။ အစစအရာရာ ကားခက အစ အကုန်အကျသွက်ခဲပြီး လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ကြည့်ညို့စဖွယ် မြဘုရားကို ဖူးရတဲ့အခါ မိဘဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကိုပါ ဖူးစေလိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ပေါ်ထွက်

ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက အသံချစ်စက်ကနေ သီလပေးနေပြီး ဥပုသ်သည်အများအပြားဟာ စေ့စပ်ထဲမှာ သီလယူနေကြပါတယ်။ ရှစ်ပါးသီလကတော့ အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ထိုင်း အသံထွက်နဲ့ဆိုတော့ အနည်းငယ်ကွဲပြားတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဥပမာ “ဗုဒ္ဓသရဏ” ကို “ဗုဒ္ဓစရဏ” လို့ ထွက်တာမျိုးပါပဲ။

မြန်မာပြည်ကပဲ ထိုင်းကိုလာလား၊ တခြားနိုင်ငံတစ်ခုကပဲထိုင်းကိုလာလား ထိုင်းမှာ ဘန်ကောက်မှာ အနေကြာမယ်ဆိုရင် မိမိမှာပါလာတဲ့ငွေကို ဘဏ်မှာ စာရင်းဖွင့်ပြီး ထည့်ထားလိုက်တာ စိတ်အချရဆုံးပါပဲ။ ဒါကထိုင်းမှာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်နိုင်ငံမှာမဆို အနေကြာမယ်ဆိုရင် ပြောတာပါ။

ဘန်ကောက်မှာ ထိုင်းမှာ အဓိကဘဏ်ကတော့ ဘန်ကောက်ဘဏ် (Bangkok Bank Ltd.)ပါပဲ။ စီလုံလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဘဏ်စာရင်း ဖွင့်ရတာ လွယ်ပါတယ်။ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ဘဏ်စာအုပ်ရပါတယ်။ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဗီစာတစ်လအနည်းဆုံးရှိမှ စာရင်းဖွင့်လို့ရပါတယ်။ အေတီအမ် (ATM) လို့ခေါ်တဲ့ ဘဏ်တိုက်အပြင်ဘက်က အခြားအချိန်များမှာပါ ထုတ်လို့ ရတဲ့ အလိုအလျောက်ငွေထုတ်တဲ့ စက်အတွက် ကတ်ပြားကိုလည်း တစ်ပါတည်း လုပ်လို့ရပါတယ်။ ယခုအခါ ရန်ကုန်မှာလည်း သည်စံနစ်နဲ့ ငွေထုတ်နိုင်ကြပါပြီ။ (၁၄)ရက်ကြာရင် အဲဒီကတ်ပြားလာထုတ်ဖို့စာဟာ မိမိ အိမ်လိပ်စာအတိုင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဘဏ်ကငွေထုတ်စက်အတွက် လျှို့ဝှက်နံပါတ်တစ်ခု ပေးပါလိမ့်မယ်။ ငွေထုတ်တဲ့အခါ ကတ်ပြားကိုစက်မှာသွင်း၊ မိမိရဲ့လျှို့ဝှက်နံပါတ် ကိုနှိပ်၊ ငွေထုတ်ချင်ရင် မည်မျှဆိုတာကိုပါ တစ်ခါတည်း ဖော်ပြပြီးနှိပ်ပါ။ ငွေသွင်းချင်ရင် ငွေသွင်းဖို့ရာ ခလုတ်ကိုနှိပ်ပါ။ ငွေသွင်းတဲ့စာအိတ် ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။ စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး ပြန်ထည့်ပြီးသွင်းရုံပါပဲ။ အဲ... သုံးလေးခါနှိပ်တာမှာရင် စက်ကကတ်ပြားသိမ်းသွားတတ်ပါတယ်။ နောက်နေ့ ကျမှ ဘဏ်ရုံးချုပ်မှာ ပတ်စ်ပို့တံပြပြီး ကတ်ပြားပြန်ထုတ်လေရော။

ဘန်ကောက်ဘဏ်ပြီးရင် နောက်ဒုတိယအကြီးဆုံးကတော့ ထိုင်း လယ်သမားဘဏ် (Thai Farmer's Bank)၊ နောက် အခြားတပ်မတော်ဘဏ် (Military Bank)၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်၊ လမ်းသောင်ဘဏ် စသည် ဖြင့် ဘဏ်တွေရှိပါသေးတယ်။ အကြီးမားဆုံးနဲ့ အအောင်မြင်ဆုံးကတော့ ဘန်ကောက်ဘဏ်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားမြို့တော် (၁၅)ခုလောက်မှာ ဘဏ်ခွဲတွေ ရှိပါတယ်။

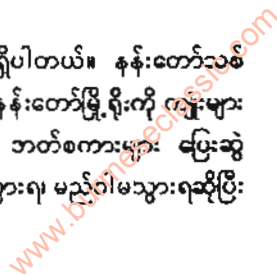
တစ်ခုကောင်းတာကတော့ ဘန်ကောက်ဘဏ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လယ်သမားဘဏ် ပဲဖြစ်ဖြစ် စာရင်းဖွင့်ထားရင် ဘန်ကောက်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ထိုင်းနိုင်ငံအနှံ့ အပြားမှာ နှိတ် အမျိုးတူမည်သည့်ဘဏ်မှာမဆို ငွေထုတ်ငွေသွင်း ပြုလို့ရတာပါပဲ။ ဘဏ်လုပ်ငန်းဟာ ကွန်ပျူတာစနစ်နဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့အတွက် ဒီလို လုပ်ငန်း လွယ်ကူတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်းမှာကောင်းတာတစ်ခုကတော့ ဘဏ်တွေမှာ၊ စာတိုက်တွေမှာ၊ လူဝင်မှုရုံးတွေမှာ၊ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ဆေးလိပ် သောက်တာ၊ ထိုင်စကားပြောနေတာမျိုး တွေ့ရခဲ့ပါတယ်။

ထိုင်းလူမျိုးများဟာ သူတို့ရဲ့ဘုရင် ဘုမိဘောနဲ့ မိဖုရားသီရိခေတ်ကို အလွန်ရိုသေကြ၊ ချစ်ခင်ကြပါတယ်။ အိမ်တိုင်းမှာ ဘုရင်နဲ့မိဖုရားရဲ့ပုံများ ချိတ် ဆွဲထားကြပါတယ်။ ထိုင်းဘုရင်ဘုမိဘောဟာ နန်းတက်ပြီးမကြာခင် ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံအသွား အဲဒီမှာ ကားမှောက်ပြီး ဒက်ရာရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဖခင်နဲ့အတူ ပြင်သစ်မှာရောက်နေတဲ့ သီရိခေတ်က သွားရောက်ပြုစုရင်း နီးစပ်ရာက လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်လာခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ဘုရင် နိုင်ငံ ခြားမှာ မတော်တဆကားမှောက်လို့ အသက်မပြန်ပါလာပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေတဲ့ ပြည်သူများအတွက် ဘုရင်ဘုမိဘောဟာ မိဖုရားလောင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဘန်ကောက်ပို့စ်မှာရေးတာကို ဖတ်ရဖူးပါတယ်။

မိုးဦးကျွဲကလေးများမှာ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် လယ်ထွန်မင်္ဂလာဆင်းပြီး စပါး ချားကို ပျိုးကြပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ပြည်သူများဟာ ဘုရင်ကြံတဲ့စပါးစေ့များကို အလှအယက်ကောက်ယူပြီး အမှတ်တရထားတတ်ကြပါတယ်။ ဘုရင်နဲ့မိဖုရား ဟာ အမြဲတမ်းလို့လိပ် ခရီးရှည်လည်နေပြီး ပြည်သူများနဲ့ ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ထိတွေ့ပါတယ်။

အခြားသောလူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့များမှာလည်း ထိုင်းနန်းတော် တော်ဝင်မိသားစုဟာ ပါဝင်လှုပ်ရှားကြပါတယ်။ ဥပမာ ထိုင်းနိုင်ငံကြက်ခြေနီ အသင်း အကြီးအကဲဟာ ဘုရင်ရဲ့မယ်တော်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်နဲ့မိဖုရားမှာ အားတော်တစ်ပါး၊ သမီးတော်သုံးပါးရှိပြီး သမီးတော်တစ်ပါးဟာ အမေရိကန် နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရင်ရဲ့နန်းတော်ဟောင်း မြဘုရားအနီးမှာရှိပါတယ်။ နန်းတော်သစ် ထာဘော့ မနုစာဝါရိနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိပါတယ်။ နန်းတော်မြို့ရိုးကို လူနုများ စွဲဝန်းရံထားပါတယ်။ နန်းတော်ဘေးလမ်းများမှာ ဘတ်စကားများ ပြေးဆွဲ ဆွဲကပ်ပါပဲ။ နန်းတော်ဘေးလမ်းများကို မည်သူမသွားရ၊ မည်ဝါမသွားရဆိုပြီး

မရှိပါဘူး။ အဲ...ဘတ်စကားမှတ်တိုင်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒီဇင်ဘာလ(၅)ရက်နေ့ဟာ ဘုရင့်မွေးနေ့ဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှာ ဘုရင်ဟာ မြဘုရားကိုလာရောက်ဖူးမြော်ပါတယ်။ ထိုင်းပြည်သူများကလည်း သူတို့ရဲ့ဘုရင်ကိုဖူးမြော်ကြရတယ်။ အဲဒီ ဘုရင်မွေးနေ့မှာဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများဟာ ဝင်ခွင့်အတွက် ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုဘဲ မြဘုရားဖူးခွင့် ရရှိကြပါတယ်။

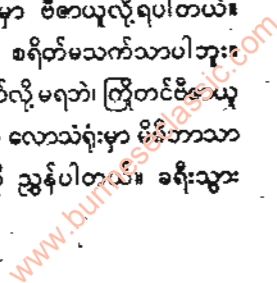
တည်းခိုအိမ်မှာနေရင်းနဲ့ မိမိထက်အရင် ထိုင်းကိုရောက်နေသူများထက် ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်များကို ကြားသိရပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံဗီဇာဟာ သုံးမျိုးရှိပါတယ်။ သုံးလဗီဇာ (Non-Immigrant Visa)၊ တိုးရစ်ဗီဇာ (နှစ်လဗီဇာ)၊ ခရီးထောက်ဗီဇာ (Transit Visa)တို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဟာ ဗီဇာမပါဘဲ ထိုင်းကိုဝင်လာရင် (၁၄)ရက် ပေးပါတယ်။ ဒါကို (Without Visa)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သုံးလဗီဇာမှာ လုပ်ငန်းဗီဇာ (Non-Immigrant Business-Non-B)၊ အလည်အပတ်သက်သက် (Non-Immigrant - O)ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ နှစ်မျိုးလုံးကို ခရီးနှစ်ခေါက် (Two Journey)ယူလို့ရပါတယ်။ ဆိုလိုတာက သုံးလနှစ်ခေါက် စုစုပေါင်း ခြောက်လယူလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပထမသုံးလမကုန်ခင်မှာ နယ်စပ်ကို ဒါမှမဟုတ် တစ်ခြားတစ်နိုင်ငံကို ရှောင်ပေးပြီး ပြန်ဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီအခါ ဒုတိယသုံးလ နေ့ခွင့်ဆက်ပြီး ရှင်သန်ပါတယ်။ အဲ-လုပ်ငန်းသုံးဗီဇာက (၁၄) ရက်ကျော်ရင် အခွန်ဆောင်ရပါတယ်။ ကျွန်တို့ဗီဇာတွေက ထိုင်းမှာနေတဲ့ ရက်ပေါင်း(၉၀)ကျော်မှ အခွန်ဆောင်ရပါတယ်။ တချို့ထိုင်းသံရုံးက သုံးလဗီဇာကို ခရီးသုံးခေါက် (3 Journey)တောင် ပေးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ခေါက်တို့ သုံးခေါက်တို့ဆိုတာက ဗီဇာလျှောက်ကတည်းက လျှောက်လွှာပုံစံရဲ့ ဘယ်ဘက်ကအပေါ်ဆုံးမှာ ဗီဇာအမျိုးအစားတွေ ရေးထားပါတယ်။ အဲဒီ မိမိလျှောက်မဲ့ ဗီဇာရဲ့ဘေးမှာနှစ်ခေါက် ဆိုအမြောက်လက္ခဏာနဲ့ နှစ်ဂဏန်းရေးပေးလိုက်ရုံပါပဲ။

တိုးရစ်ဗီဇာဟာ နှစ်လသက်တမ်းပဲရှိပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း ခရီးနှစ်ခေါက် (2 Journey)ယူလို့ ရပါတယ်။ သူကလည်း ပထမနှစ်လမကုန်ခင် တခြားနိုင်ငံ ရှောင် ပြန်ဝင်ရင် ဒုတိယနှစ်လသက်တမ်းရပါတယ်။ ခရီးထောက်ဗီဇာကတော့ တစ်နိုင်ငံကလာတယ်။ ထိုင်းမှာဆက်နေမယ် တခြားနိုင်ငံကို သွားမယ်ပေါ့။ သူကတော့ သက်တမ်းတစ်လရှိပါတယ်။ ထိုင်းဗီဇာတွေအားလုံးဟာ လူဝင်မှုရုံးမှာ သက်တမ်းတိုးလို့ရပါတယ်။ သုံးလဗီဇာ၊ နှစ်လဗီဇာများဟာ ပထမတစ်ကြိမ်

တစ်လ၊ နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ပတ်၊ နှစ်ကြိမ်တိုးလို့ရပါတယ်။ ဘတ်(၅၀၀) ရပါတယ်။ ခရီးထောက်ဗီဇာလည်း အလားတူပါပဲ။ ဗီဇာမဲ့ (Without) လည်း တစ်ပတ်တိုးလို့ရပါတယ်။

ထိုင်းမှာ မြန်မာတစ်ဦး၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးဟာ သုံးလဗီဇာ နှစ်လဗီဇာယူပြီး ဘယ်နှနှစ်နေမလဲ နေလို့ရပါတယ်။ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။ အဲ...တစ်ခုက နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ ခရီးသွားနေရပါပဲ။ မြန်မာ အများစုဟာ မလေးရှားနိုင်ငံ ပီနန်းမှာရှိတဲ့ ထိုင်းသံရုံးမှာ နှစ်လဗီဇာ နှစ်ခေါက်ယူပါတယ်။ ပထမနှစ်လမကုန်ခင် ထိုင်းမီးရထားလမ်းဆုံးမြို့ဖြစ်တဲ့ ဆူဂိုင်းဂလုပ် (Sugai Globe)ကိုသွားပါတယ်။ မလေးဘက်ကိုဝင်ပါတယ်။ နောက်ချင်းပဲ မလေးကနေ တိုင်လေးကိုပတ်ပြီး ပြန်ထွက်ကာ ထိုင်းကိုပြန်ဝင်ပါတယ်။ တိုင်ပတ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒုတိယနှစ်လသက်တမ်း ရှင်းပါပြီ။ နှစ်လကုန်ရင် သက်တမ်းတစ်လ ဘတ်(၅၀၀)ပေးပြီးတိုးပါတယ်။ ဒီတစ်လ ကုန်ရင် နောက်ထပ်ရက်သတ္တတစ်ပတ်တိုးရင်တိုး၊ မတိုးချင်လည်း ပီနန်းဒါမှ ဆုတ် စင်ကာပူကိုသွားပြီး နောက်ထပ်နှစ်လဗီဇာ နှစ်ခေါက်ယူပါတယ်။ အဲဒီဆုတ်ငါးဂလုပ်ကနေ မလေးဘက် ရတနံဗျန်း (Ratan Pajam)ကိုဝင်ပြီး ဒါဘာမြို့က ထိုင်းကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာလည်း ဗီဇာယူလို့ရပါတယ်။ မလေးရှားကိုလည်း ခဏခဏသွားနေလို့မကောင်းတော့ စင်ကာပူကိုသွားပါတယ်။ စင်ကာပူ ဆို အသက်သာဆုံးလေယာဉ်လိုင်းဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၅၀)ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရယ်နီပေါ (Royal Nepal)တို့၊ အဲယားလင်ကာ (Air Lanka)တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ...မလေးရှားကိုဖြတ်ပြီး စင်ကာပူကိုတိုက်ရိုက်မီးရထားနဲ့၊ အထူးနဲ့လည်း သွားလို့ရပါတယ်။ ဘန်ကောက်-စင်ကာပူတိုက်ရိုက်ရှိပါတယ်။ ပီနန်းနီးဒေါ်လာ (၅၀၀)လောက်နဲ့ မြန်မာပြည်အပြန် လေယာဉ်လက်မှတ်ကို အလေး လူဝင်မှုနဲ့ စင်ကာပူလူဝင်မှုက တောင်းတတ်ပါတယ်။ စင်ကာပူ ဆိုသံရုံးဟာ သုံးလဗီဇာ နှစ်ခေါက်ပေးတတ်ပါတယ်။

ထိုင်းကနေ ဗီဇာသွားယူလို့ရတဲ့ နောက်တစ်နိုင်ငံက လောနိုင်ငံပါ။ ဒီထက်ကျန်းမြို့တော်မှာရှိတဲ့ ထိုင်းကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ဗီဇာယူလို့ရပါတယ်။ လောနိုင်ငံကိုသွားတာက မလေးရှားသွားတာလို စရိတ်မသက်သာပါဘူး။ အပြုလို့လည်းဆိုတော့ လောနိုင်ငံက ဗီဇာမဲ့ဝင်ရောက်လို့ မရဘဲ၊ ကြိုတင်ဗီဇာယူ ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောဗီဇာကိုလည်း ဘန်ကောက်မှာရှိတဲ့ လောသံရုံးမှာ မိမိဘာသာ ယူလို့မရပါဘူး။ လောသံရုံးကခရီးသွားအေဂျင်စီကို ညွှန်ပါတယ်။ ခရီးသွား

အေဂျင်စီက လောစီဇာတစ်လအတွက် ဘတ်နှစ်ထောင်ယူပြီးမှ လုပ်ပေးပါတယ်။ လောစီဇာရပြီးတာနဲ့ မြောက်ပိုင်းရထားစီးပြီး ထိုင်း-လောနယ်စပ်ကို သွားရပါတယ်။ ဒီရထားက မြောက်ပိုင်းမြို့တော် ဇင်းမယ်ကို မရောက်ပါဘူး။ ဇင်းမယ်မရောက်ခင် ညာဘက်ကိုချိုးပြီး လောနယ်စပ်ကို သွားတာပါ။ ရထားလမ်းဆုံးမှာဆင်းပြီး မြစ်ကိုကူးလိုက်တာနဲ့ ဝီယက်ကျွန်းကို ရောက်ပါပြီ။ ဝီယက်ကျွန်းက ထိုင်းကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ထိုင်းစီဇာယူပြီး ပြန်လာရုံပါပဲ။ ဝီယက်ကျွန်းတည်းခိုခန်းခဟာ ဘတ် ၅၀-၆၀ ပါပဲ။ သက်သာပါတယ်။ ဝီယက်ကျွန်းမှာ ထိုင်းဘတ်လည်း သုံးလို့ရပါတယ်။

အဲ...တချို့ထိုင်းတက္ကသိုလ်တွေမှာ တခြားဌာနတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီက အာမခံချက်ပေးထားတဲ့ မြန်မာများ၊ နိုင်ငံခြားသားများကတော့ ဒီလိုစီဇာခဏခဏယူဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး။

ထိုင်းမှာ ချူလာလွန်းကွန်း (Chula Luncuon) တက္ကသိုလ်၊ ရန်ဂန်ဟန် (Ramgamham) တက္ကသိုလ်၊ သမာဆတ် (Thamasat) တက္ကသိုလ်၊ အာရှစက်မှု တက္ကသိုလ် (Asian Institute of Technology AIT)၊ လုပ်ငန်းပညာရပ် တွေကိုသင်တဲ့ အေဘက် (Assumption Business and Administration College-ABAC) ကောလိပ်စသည်ဖြင့် တက္ကသိုလ်ကော်လိပ် အများအပြား ရှိပါတယ်။ အေဘက်ကောလိပ်မှာ မြန်မာအများအပြား အင်္ဂလိပ်စာနည်းပြအဖြစ် အမှုထမ်း လျှက်ရှိပါတယ်။ တစ်လကို ဘတ်တစ်သောင်းပတ်ဝန်းကျင်ရပါတယ်။ ဒီကောလိပ် က လုပ်ငန်းနဲ့ စီမံခန့်ခွဲရေးလုပ်ငန်း ဘာသာရပ်များကို ပို့ချတာပါပဲ။ ဥပမာ ဘဏ်လုပ်ငန်းလိုဟာမျိုးကို ဒီကောလိပ်မှာ သင်ကြားပါတယ်။

(၅)

ကျွန်တော်၊ ဘန်ကောက်မြို့ကိုရောက်နေတာ နှစ်ပတ်ကျော်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီက ဦးအောင်မြိုင်ဆီက ဘာမှမထူးခြား ခဲ့ပါဘူး။ ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းမှာတော့ ပါလာတဲ့လေယာဉ်အပြန်လက်မှတ်ကို ပိုက်ဆံပြန်ထုတ်တာ ဘတ်(၁၅၀၀)ရပါတယ်။ ဘီအေစီလေယာဉ်အပြန်လက်မှတ် ဟာ ပိုက်ဆံထုတ်လို့ သိပ်မြန်ပါတယ်။ ပတ်စပို့တင်ပြပြီး ၁၅မိနစ်ပဲကြာပါတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံရပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်နေတော့မှ ဦးအောင်မြိုင်ဆီက ဒေါ်လာ(၁၀၀) ရပါတယ်။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်မှာနေမှန်းမသိသေးပါဘူး။

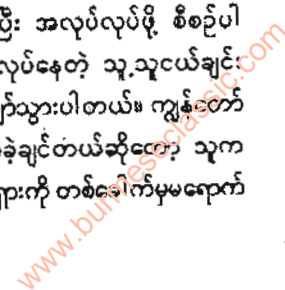
ဒီကြားထဲမှာ ဦးအောင်မြိုင်တို့သင်္ဘောကုမ္ပဏီကနေ သင်္ဘောသားတွေ ထပ်ရောက်လာပါတယ်။ အော်စကာ၊ အောင်သူ၊ ကိုသိန်းဝင်း၊ မောင်ရွှေ

ထွတ်၊ ကိုကိုအောင် စသည်တို့ဖြစ်ပါတယ်။ ရဲထွတ်နဲ့ကိုကိုအောင်က တခြားတည်းခိုအိမ် ရောက်သွားပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက သူတို့ကုမ္ပဏီရုံးခန်း ကျောက်သွားတော့ ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ ဘယ်သူဘယ်အဆင့် ဘယ်သင်္ဘော ဘယ်နိုင်ငံမှာ တက်ရန်ဆိုပြီး စာမှတ်စဉ်တိုးပြီး ရေးထားပါတယ်။ ခပ်တည်တည် နဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းလို့ကောင်းအောင် ရုံးခန်းကြီးဟည်းနေအောင် ဖွင့်ပြီး ဝီခံစား နေကြတာပါပဲ။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ နိုင်ငံခြားမှာ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူမှ သူတို့ကုမ္ပဏီကနေ စင်ကာပူက၊ ဘိုင်းက၊ ဟောင်ကောင်က သင်္ဘောကုမ္ပဏီနဲ့ဆက်ပြီး တိုက်ရိုက်သင်္ဘောပေါ် တက်ရသေးပါဘူး။ သူတို့ဟာ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ကို မြန်မာငွေ နှစ်သောင်း၊ ကိုးသောင်းယူပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဘန်ကောက်လွတ်လိုက်တာပါပဲ။

သင်္ဘောသားလောကမှာ 'ရိုက်ထွက်' ဆိုတာရှိပါတယ်။ သင်္ဘောသား စာအုပ်ရပြီး ဘန်ကောက်အရောက်ထွက်ရုံပါပဲ။ ဘန်ကောက်ရောက်မှ ဘန်ကောက်မှာ တခြားတစ်နိုင်ငံမှာ မိမိဘာသာအလုပ်ရှာပြီး သင်္ဘောတက်ရုံပါ ပဲ။ အဲ...ဦးအောင်မြိုင်တို့ကုမ္ပဏီကတော့ သူတို့က တိုက်ရိုက်သင်္ဘောတင်ပေးမယ့် ခြံနဲ့ ငွေကိုနှင့်နေအောင်ယူပြီး ဘန်ကောက်ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ထဲကို တွန်း ဆွဲလိုက်တာပါပဲ။ မောင်ပိုင်ဟာ သူတို့ရဲ့ ဘန်ကောက်မန်နေဂျာ သင်္ဘောမျိုး ဆိုပေမယ့် မောင်ပိုင်လည်း ဘာမှမသိပါဘူး။ နောက်ရောက်လာတဲ့ သင်္ဘော သားတွေက သူတို့သင်္ဘောမတက်ရတော့ မောင်ပိုင်ကိုပဲ ဖိမိနေလို့ကျွန်တော်က တြားထဲကနေ ရှင်းပြနေရပါသေးတယ်။

ဦးအောင်မြိုင်ဆီက ပိုက်ဆံစောင့်နေရင်းနဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စကို စနည်းနာ နေရပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာအလုပ်မရှိဘူး မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိပါတယ်။ ဘန်နေမှဘတ်(၆၀)ပဲရတယ်။ စားစရိတ်၊ နေစရိတ်၊ သွားလာစရိတ်နဲ့ စတေး နှောင်တဲ့ စရိတ်များအတွက် ဒီဝင်ငွေဟာ မလုံလောက်ပါဘူး။ စတေးရှောင် ထယ်ဆိုတာ စောစောကရေးပြခဲ့တဲ့ ဝီဇာနှစ်လပြည့်ရင် တခြားနိုင်ငံသွားပြီး ဝီဇာယူရတာတို့၊ နယ်စပ်သွားရတာတို့ ပြောတာပါ။

ဒီကြားထဲမှာ ရဲမြင့်ဦးက မလေးရှားမှာသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ပါ ထယ်။ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း နောင်က လာခဲ့ဖို့ခေါ်စာရောက်လာတော့ သူသိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အလည်း သူ့အဆင်ပြေရင် စာရေးလိုက်ပါ။ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်ဆိုတော့ သူက အဆင်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကမလေးရှားကို တစ်ခေါက်မှမရောက်

ဖူးတော့ လူကြုံအဖော်စောင့်နေပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကိုတောက်ထွန်းဆိုသူ ရောက်လာပါတယ်။ သူဟာ ရန်ကုန်က ပို့လိုက်တဲ့လူတွေကို လာကြိုတာပါ။ ကိုတောက်ထွန်းထံမှ မလေးရှားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ မေးရပါတယ်။

မလေးရှားမှာ အလုပ်အကိုင်ပေါ့တယ်။ ပွဲခက မလေးဒေါ်လာ(၂၈၀)ခန့် ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့လုပ်ခ ၁၈ ဒေါ်လာကနေ ၃၀အထိ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ အလုပ်အကိုင်ကတော့ မျိုးစုံပဲ။ ဗီစာကဝင်ဝင်ချင်း ဗီစာမဲ့ (Without)တစ်လပေးတယ်။ ဒီတစ်လကုန်ရင် ခိုးနေရ(Over Stay)မှာပဲ။ ဗီစာနဲ့နေလို့ရတယ်။ မလေးကနေ စင်ကာပူတို့ ထိုင်းတို့ကိုပြန်ဝင်ပြီး သုံးလဗီစာယူလို့ရတယ်။ သုံးလကုန်ရင် ဗီစာမဲ့တစ်လနေ။ တစ်လမကုန်ခင် ထိုင်းပြန်ကူး။ သုံးလဗီစာယူ အဲဒီလိုလုပ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံအင်မတန်ကုန်တယ်။ သုံးလဗီစာက ခရီးသွားအကျင့်စိတွေကနေ ထူမှတော့။ တစ်ခါယူရင် မလေး(၂၈၀) (ထိုင်းဘတ် ၂၈၀၀)ပေးရတယ်။ မလေးတစ်ဒေါ်လာကို ထိုင်း၁၀ဘတ်ရှိပါတယ်။ သွားလာစရိတ်၊ နယ်စပ်မှာနေစရိတ်ရှိတယ်။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံမကျန်ဘူး။ ပိုက်ဆံစုမိချင်ရင် ခိုးနေရမယ်။ ခိုးနေပြီး အခုဘယ်လိုပြန်ထွက်လာသလဲဆိုတော့ တံဆိပ်တုံးအတူနဲ့ပြန်ထွက်လာတာ။ နယ်စပ်အထွက်မှာ ပြဿနာမရှိဘူး။ ပိုက်ဆံပေးရင် အဆင်ပြေတယ်။

ဒါတွေက ကိုတောက်ထွန်းရဲ့ ပြောကြားချက်များပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရဲမြင့်ဦးဟာ ကိုတောက်ထွန်းက သူ့လူတွေခေါ်ပြီး ကွာလာလမ်ပူအပြန်မှာ လိုက်သွားပါတယ်။ ရဲမြင့်ဦး မလေးရှားသွားဖို့ လူကြုံစောင့်နေတာ အဆင်ပြေသွားပါပြီ။

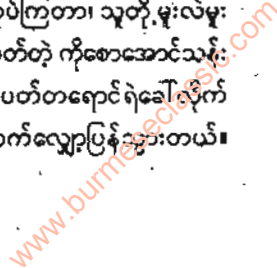
ကျွန်တော်လည်း မလေးသွားဖို့ စဉ်းစားရပါပြီ။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက နိုင်ငံခြားမထွက်ခင်တုန်းက မလေးရှားကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ရာ မိတ်ဆွေကိုထွန်းတင်(ကမ္ဘာအေးစာတိုက်)က ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မဝင်စားလို့ ငြင်းခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ မသိတာလည်း ဦးဝမ်း မလေးသွားပြီးအလုပ်လုပ်နိုင်မလားလို့မေးလို့ သွားရမှာပေါ့သမီးရယ်။ ဒါပဲရှိတာပဲလို့ ပြန်ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ဒီကြားထဲမှာ တည်းခိုအိမ်ဆိုတော့ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်၊ တည်းလိုက် ပြန်လိုက်ကြပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မောင်ပိုင်တို့၊ ဒုပုစုသာ သောင်တင်နေကြတာပါပဲ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သင်္ဘောသားအများစုကတော့ 'နိုက်ကလပ်' သွားကလိုက်ကြ။ 'အုန်းသီး' သွားလိုက်ကြပေါ့လေ။ 'နိုက်ကလပ်'ကတော့ သိပြီး

အားပါ။ အုန်းသီးဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ကော်ဖီရှော့တွေပါ။ ဝင်ကြေးမရှိပါဘူး။ ဒီဟာ သောက်လိုသောက်၊ အခြားမျှော်ရည် ဆဲစင်းအပ်တို့ ကိုကာကိုလာတို့ သောက်လိုသောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မလုံတလုံကောင်မလေးတွေက လာပြီး ခြံထွယ်ပါလိမ့်မယ်။ ယောင်လို့မှသွားမထိပါနဲ့၊ တစ်ခါထိလျှင် ဘတ်(၂၀) ပေးရပါတယ်။ ဘေးကနေကြည့်ပြီး မှတ်နေတာပါ။ အဲ...တစ်ခါတုန်းကတော့ သင်္ဘောကမြန်မာ ရေဒီယိုအရာရှိတစ်ယောက်က ဘီယာကလည်းမူးနေပြီ။ နူးနဲ့သွားထိတော့ ဘတ်(၂၀)တောင်းတယ်။ သူကစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တစ်ခမ်းတစ်ယောက် ဘတ်(၂၀)၊ လာစမ်းတစ်ယောက်ဘတ်(၂၀)ဆိုပြီး စိန်ခေါ် ချီတံတာ လူကုန်သွားပါလေရော။ ဒီမှာတင် ကောင်တာမှာထိုင်နေတဲ့ ပိုင်ရှင် အသွားကြီးကိုပါ လာခဲ့ နင်လည်းဘတ်(၂၀)ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တာ ပိုင်ရှင်မိန်းမကြီး ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းနေရပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး သူ့ကို ဗိုအုန်းသီးလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။

ရေချိုးခန်းတို့၊ အနှိပ်ခန်းတို့ ရှိပါတယ်။ ရိုးရိုးအနှိပ်ခန်းလည်း ရှိပါ တယ်။ တချို့ရေချိုးခန်းနဲ့ အနှိပ်ခန်းကတော့ အကြံအဖန်လုပ်လို့ ရတယ်။ အကြွေးကသတ်သတ်ပဲ။ ရေချိုးခန်းအတွက် ဘတ်(၃၀၀)ဆိုရင် နောက်ကိစ္စက အတ်သတ်ထပ်ပေးပေါ့။ ဒါ့အပြင် တရားဝင်ဖွင့်ထားတဲ့ နေရာတွေလည်းရှိပါ တယ်။ ဘန်ကောက်အနောက်ပိုင်းမှာပါ။ ပါလီမန်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ည(၈)နာရီ အောက်ကနေ မနက် (၈)နာရီလောက်အထိ နေလို့ရတယ်။ အအေးခန်းနဲ့ အထိ(၄၅၀)ပေးရတယ်တဲ့။

မြန်မာအများစု ကကြတာကတော့ အင်ဘာဆဒါဟိုတယ် (Ambasador Hotel)တို့ နာဆာ(Nasa)တို့ပါပဲ။ နာဆာဆိုလို့ အမေရိကန်အမျိုးသား အကာသအဖွဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ နိုက်ကလပ်ပါ။ အင်ဘာဆဒါဟိုတယ်က ဆူခွန် ခပ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲရှိပြီး နာဆာကတော့ ရန်ကုန်ဟန်လမ်းမပေါ်မှာပါ။ အစ်ရက်ကျတော့ နိုက်ကလပ်က မြန်မာတစ်စုပြန်အလာ နောက်ကရဲလိုက်လာ တယ်။ အိမ်ကိုတက်ပြီး ပတ်စ်ပို့စစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘတ်(၅၀၀၀)ပေးရမယ် ဆိုပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတယ်။ ထိုင်းရဲတွေအကြံအဖန်လုပ်ကြတာ၊ သူတို့ မူးလဲမူး ကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ထိုင်းစကားကောင်းကောင်းတတ်တဲ့ ကိုစောအောင်သန်း ချို ကိုစိန်ထွန်းတို့ရှိတယ်။ တိုးရစ်ရဲခေါ်ရမလား၊ ပတ်တရောင်ရဲခေါ်လိုက် ရမလားဆိုပြီး ပြန်မြိမ်းခြောက်တော့မှ အသာလေးလက်လျှော့ပြန်သွားတယ်။ အစ်တရောင်ရဲဆိုတာ နယ်မြေအပိုင် မြို့နယ်ရဲပါပဲ။

တစ်ရက်ကျတော့ အိမ်ကိုလှူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက မနက်အစောကြီး ဝင်စစ်တယ်။ ဒါကတော့ စိမ့်ချက်ပဲ။ အားလုံးဗီဇာရှိတယ်။ ရက်မလွန်ဘူး။ တစ်ယောက်ပဲ ရက်လွန်နေတယ်။ အဲဒါကအဘော်အရာရှိ ကိုသန်းစိန်သစ်ပဲ။ သူကလည်း စင်ကာပူပြန်ဖို့ရာ လေယာဉ်လက်မှတ်အသင့်။ ရက်စောင့်နေတာပါ။ ရက်လွန်တာကလည်း သုံးရက်တည်း ဒါပေမယ့်မရဘူး။ ကိုသန်းစိန်သစ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ အချုပ်ထဲမှာ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတယ်။ ဒဏ်ငွေတပ်တယ်။ ငြိမ့် စင်ကာပူလေယာဉ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်တော့တယ်။

ဘန်ကောက်က မြဘုရားနားမှာ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး သီတင်းသုံး နေပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း စတေး(နေခွင့်)မရပါဘူး။ ဗီဇာရှောင် ရတာပါပဲ။ ဒီတည်းခိုအိမ်မှာ မကြာခဏဆိုသလို ဘုန်းတော်ကြီးများကိုပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတော့ ဘုန်းကြီးတွေပင့် ဆွမ်းကျွေးပြီးလို့ အပေါ်ထပ်ကဘုရားခန်းမှာ ရေစက်ချပြီး တရားနာနေကြတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က အလှူရှင်များကတော့ မသိတာ။ ကိုစောအောင်သန်းနဲ့ ဂျပန်သွားမယ့် မမေလှပြင် တို့ပါပဲ။ တရားနာနေတုန်းမှာ ဒီအိမ်မှာတည်းနေတဲ့ မြန်မာတစ်ဦးဟာ သူ့ရဲ့ထိုင်ကောင်မလေးကို အိမ်ကိုခေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဖေးခန်း ထဲကိုခေါ်သွားပြီး အထဲကနေချက်ချပြီး ပိတ်လိုက်တယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အားလုံးဟာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများပီပီ ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ တရားနာနေကြတာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာမအောင်နိုင်မအည်းနိုင် သူ့အဖော်ကိုခေါ်ပြီး အခန်းထဲဝင် အိပ်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူ့လုပ်ပုံကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောလိုက်မိပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာ အလှူရှင်များစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်လို့ပါပဲ။

ဒီကောင်မလေးဟာ ရေချိုးခန်းက ကောင်မလေးပဲ။ ရေချိုးခန်းက ကောင်မလေးနဲ့ တွဲရတာကို သူကမင်လာယူနေတယ်။ ရယ်ဖို့တော့ကောင်မ လေးတယ်။ တည်းခိုအိမ်ကတော့ လူစုံပါပဲ။ ပိုက်ဆံခိုးတဲ့လူ၊ ပိနပ်ခိုးတဲ့လူ၊ ဟင်းခိုးစားတဲ့လူ အစုံတွေ့ရပါတယ်။ ဒီတည်းခိုအိမ်က ဆန်းပါတယ်။ အပျောက်အရှမရှိပါဘူး။ တစ်ခါကျတော့ ဩစတြေးလျသွားဖို့ဆိုပြီး အသက် (၂၀)လောက်ကောင်လေး လာတည်းတယ်။ ဘယ်လိုဘယ်လို သတင်းရတယ်။ အဆက်အသွယ်ရသွားသလဲမသိဘူး။ ရောက်ကတည်းက ပါလီမန်ကိုနေထိုင် သွားနေတယ်။ သူ့ပိုက်ဆံကုန်တော့ ကိုအုန်းဆွေအိပ်ထဲက အမေရိကန်ဒေါ်လာ

(၁၀၀)နိုက်တယ်။ ပိုင်ရှင်သိသွားပြီး ခြိမ်းခြောက်ချော့မော့တောင်းတော့မှ လဲပြီးသား ထိုင်းဘတ်(၁၅၀၀)သာ ပြန်ရတော့တယ်။

အဲ-တစ်ယောက်ကတော့ စင်ကာပူကပြန်လာတာ။ မြန်မာပြည်အပြန်မှာ အင်မတန်လှပတဲ့ ရှူးဗီနပ်တစ်ရန်ထုတ်စီးသွားတော့ ကျွန်တော်တို့ကတောင် မင်းဗီနပ်လေးက လှလိုက်တာလို့ ပြောမိကြတယ်။ သူမြန်မာပြည်ပြန်သွားပြီး မကြာဘူး။ စင်ကာပူကသင်္ဘောသားတစ်ယောက် လာတည်းတယ်။ စကားစပ်မိ ကြရင်းမှ အဲဒီသင်္ဘောသားရဲ့ဗီနပ်ကို စင်ကာပူတည်းခိုအိမ်မှာ ခိုးလာမှန်း သိကြရတော့တယ်။

သိန်းတန်က ဂျပန်ပြန်ပဲ။ ဂျပန်ရောက်ပြီးမှ ဘယ်လိုဟယ်ပုံဖြစ်ပြီး ပြန်လာရတာလည်း မသိပါဘူး။ ခုတစ်ယောက်က မြန်မာပြည်ကနေ ပြန်ထွက် လာခဲ့တာ။ ဒီအိမ်မှာက ဟင်းကိုသူ့ခွက်နဲ့ သူ့ဝေပုံကျ ထည့်ပေးထားတာပါ။ လူ(၄)ယောက်စားဆိုပြီး တစ်ပန်းကန်တည်း ထည့်ပေးလို့မရဘူး။ အရင်လူက အကုန်စားရင် စားသွားတော့ နောက်လူ အတွက် မကျန်တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုပိုင်တို့ဟာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကူလုပ်ပေးနေကြတာပါ။ အိမ်ရှင်တွေမှာ အိမ်ကိစ္စတင်မကဘူး။ အခြားကိစ္စတွေပါရှိလို့၊ တစ်ခါတလေ အပြင်သွားဖို့ရှိတတ်တယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အနေကြာတဲ့ လူရင်းတွေက ကူရတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာက ငါပိုက်ဆံပေးတည်းတာမဲ ဆိုပြီး နေလို့မရဘူး။ အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စည်သည့်ကိစ္စကို သူ့ကိစ္စလို ဆင်နားထားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အပိုင်းမျိုး ရှိတာကိုး။ အဲဒီဟင်းကိုဝေပုံကျ ထည့်ပေးထားတာကို မီးဖိုထဲဘက်ကို မရှိတုန်းဝင်သွားပြီး နိုက်စားတာက သိန်းတန်ပဲ။ မိတာကကျွန်တော်ပဲ။ သိန်းတန်ဟာ မလေးရှားကို အလုပ်လုပ်မယ် ဆိုပြီး ဝင်သွားတယ်။ ဟိုကျတော့ မလေးအလုပ်ကပင်ပန်းတော့ မလုပ်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြေးလာပြီး မြန်မာပြည်နဲ့မလေးရှားကို "လူရိုက်စား"နေလေရဲ့။

(၆)

မတ်လထဲကိုရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဘန်ကောက်မြို့က လမ်းတွေမှာ ပျဉ်းမပန်းတွေ ဝေဆာလို့နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စလည်း ဘာမှမထူးခြားသေးပါဘူး။ အထမယ့် ကွာလာလမ်ပူမှာရောက်နေတဲ့ ရဲမြင့်ဦးဆီက ဦးဝမ်းလိုက်ချင်ရင် ခေါ်လာခဲ့ပါဆိုတဲ့စာ ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့အခြေအနေဟာ အထူးတစ်ပါး တခြားသွားစရာ မရှိပါဘူး။ ငွေရေးကြေးရေးအခြေအနေ

ကြောင့်ပါပဲ။ ရန်ကုန်ကထွက်လာတုန်းက ထိုင်ဝမ်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုင်ဝမ်ဝင်လို့မရရင် မကာအိုကိုဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်။ မကာအိုမှာ အိုတ စတေးနေရင် တစ်ရက်မှ မကာအို ၅ ဒေါ်လာပဲ ဒဏ်တတ်တယ်ဆိုတာ ကြားခဲ့ ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ဟောင်ကောင်ကတစ်ဆင့် မကာအိုသွားဖို့ရာ လေယာဉ် စရိတ်နဲ့ ခွီးမန်းနီးမရှိတော့ပါဘူး။ ငွေခေါင်းကွဲနေပါပြီ။ ကျွန်တို့ပိုက်ဆံကလည်း ဘယ်တော့မှ ရမည်မှန်းမသိပါဘူး။

စင်ကာပူကိုသွားပြီး ကျောင်းသားဗီဇာနဲ့ နေလို့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ပေါ့။ အလုပ်ကခိုးလုပ်ရတာပေါ့။ တစ်ရက်ကို စင်ကာပူဒေါ်လာ (၃၀)လောက် ရပါတယ်။ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်နဲ့တစ်လိုက်ရင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၈၈) လောက်ကျန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စင်ကာပူကျောင်းသား ဗီဇာအတွက်က အာမခံငွေ စင်ကာပူဒေါ်လာ ၁၅၀၀သွင်းရပါတယ်။ ဒီပိုက်ဆံဟာ အပြီးပေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်စိုက်ထားဖို့ငွေ လိုပါတယ်။

ဦးအောင်မြိုင်တို့ဆီက ကျွန်တော့်အတွက်တင်သောမကပါဘူး။ သူတို့ရိုက်ထုတ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောသားအုပ်စုအတွက်ပါ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့၊ သူတို့မှာလည်း သူတို့ဒုက္ခနဲ့ပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ တခြားသင်္ဘောကုမ္ပဏီအမည်ခံတစ်ခုကနေ ရိုက်ထုတ်လက်တဲ့ မောင်မောင်အေး နဲ့ သိန်းထွတ်တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာပြန်တယ်။ သူတို့ကမှ ပိုဆိုးသေးတယ်။ ရန်ကုန်ကနေ လေယာဉ်ပေါ်တင်လွှတ်လိုက်ပြီး ဘန်ကောက်ကျတော့ ဘယ်သူမှ ကြိုမဲ့လူ မရှိဘူး။ တခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီက သူတို့ရထားတဲ့ ဒီအိမ်လိပ်စာကို သာ လာခဲ့ကြရတာ၊ ရန်ကုန်ကိုတယ်လီဖုန်းနဲ့ပြန်ပြီး သူတို့လူကို ဆက်သွယ်တော့ လည်း ဆက်သွယ်လို့မရတော့ဘူး။ အဲ-ရန်ကုန်ကိုခုချက်ချင်းပြန်သွားဖို့ကလည်း သိန်းထွတ်မှာအခက်၊ ဖြစ်ပုံကဒီလိုပါ။ နိုင်ငံခြားမှာ သင်္ဘောတက်ရမယ် ဆိုတော့ ဆွေမျိုးတွေအားလုံး လေဆိပ်ကိုလိုက်ပို့ကြ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပေါ့လေ။ သိန်းထွတ်ကလည်း ပျော်လွန်းလို့ သောက်စားလာတာ၊ လေဆိပ်ရောက်တော့ မူးနေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးတော့ မူးမူးနဲ့ ဖက်နမ်းခဲ့တာဟာ မိန်းမနဲ့ သားတင်မကဘူး။ မရိုးပါပါနေတယ်။ ခုနေသာချက်ချင်းပြန်ရရင် ကျွန်တော့် မရိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာပြလို့ရမှာလဲတဲ့။ ညည်းတွားတယ်။ ရယ်လည်းရယ် ရတဲ့ကောင်။

ဒီကြားထဲက ဘန်ကောက်မှာ ကိုယ့်အတွက်အဆင်ပြေတဲ့ အလုပ်အတွက်

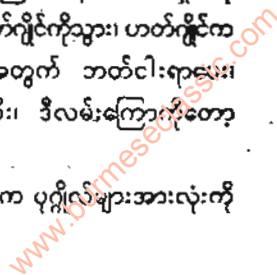
လည်း ကြိုးစားပါတယ်။ ဘန်ကောက်ပို့ခံသတင်းစာမှာ ချူလာလွန်းကွန်း တက္ကသိုလ်၊ အာရှဒေသ နိုင်ငံရေးလေ့လာရေးဌာနက သုတေသနလက်ထောက် ရာထူးခေါ်တာ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကြော် ငြာမှာက “ထိုင်းနိုင်ငံသားဖြစ်ရမယ်” လို့မှမပါဘဲ။ ပြီးတော့ဒီအလုပ်က မြန်မာပြည် မှာတုန်းက (၁၃)နှစ်လောက် လုပ်လာခဲ့တဲ့အလုပ်၊ လုပ်ရမှာက အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တွေ၊ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ လုပ်ရမှာ၊ လျှောက်လွှာတင်ပြီးလို့ သွားစုံစမ်းတော့ ဌာနမှူးက ထိုင်းနိုင်ငံသားမဟုတ်လို့ မစဉ်းစားပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ပြောခဲ့တယ်။ ချူလာလွန်းကွန်းတက္ကသိုလ်က အာရှမှာထင်ရှားတဲ့ တက္ကသိုလ် တစ်ခုပါ။ နောက်ကိုကြော်ငြာခေါ်ရင် သေသေသပ်သပ်နဲ့ လုပ်ပါလို့၊ ဟုတ်တယ် လေ၊ အစကတည်းက ထိုင်းနိုင်ငံသားမှ လျှောက်ထားနိုင်သည်လို့ သူတို့ထည့် ရေးပါလား။

မိတ်ဆွေကိုကျော်ဇောဝေက ကိုဝမ်း အေဘက်ကောလိပ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ ခြံရာထူးတွေ ခေါ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုဝမ်းကြိုးစားပါ။ ဖြေရမဲ့စာမေးပွဲအတွက် စာအုပ်တွေဘာတွေ ကျွန်တော်ရှာပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်ကျွန်တို့ကိစ္စတွေအတွက် ပါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါမယ်လို့ အားပေးပါတယ်။

မတ်လကုန်ခါနီးမှာ ဦးအောင်မြိုင်ဆီက ပိုက်ဆံရောက်လာပါတယ်။ အပြည့်အဝတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာငွေငါးထောင်လောက် သူကလိက်မာလုပ် ခိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့်လို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော့်အခြေအနေက အေဘက်ကနည်းပြရာထူးကိုလည်း စောင့်ပြီးမဖြေနိုင်တော့ပါဘူး။ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံ သေးနဲ့ မလေးရှားကိုပဲ ပြေးရပါတော့မယ်။ မသိတာကတော့ ဦးဝမ်း မလေးကို ဆောက်ပူးဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ပြောပါတယ်။ “အေး- အင်္ဂလိပ်မတောင် ဖြေပုံကိုင်ပြီး ကမ္ဘာပတ်သေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ရမလဲ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီပိုက်ဆံလေးနဲ့ တခြားအလုပ်ကို အင်အားပြန်ရင် လည်း ငွေဟာလုံးပါးပါးပြီး ကုန်တော့မယ်။

ဧပြီလ(၃)ရက်နေ့မှာတော့ ထိုင်းနိုင်ငံဘူတာကြီးကနေ မလေးရှားကို ချွေတည်းခိုအိမ်ကထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ နယ်စပ်ဟတ်ဂျိုင်ကိုသွား၊ ဟတ်ဂျိုင်က နန်းတက္ကစိစီး၊ တက္ကစိကခနဲ့ မလေးလူဝင်မှုအတွက် ဘတ်ငါးရာပေး၊ နန်းရောက်၊ ပီနန်းကနေ ကွာလာလမ်ပူကိုကားစီး၊ ဒီလမ်းကြောကိုတော့ ချွေလာဖူးတဲ့လူများကို မေးမြန်းထားပြီးပါပြီ။

အဲဒီနေ့မနက်(၁၀)မှာရီအချိန်မှာ တည်းခိုအိမ်က ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးကို

နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဆိုင်ပန်ဝှစ်အိမ်လေးရယ်၊ နှစ်လ ခွဲတာ အရိပ်ခိုပြီး ကျောချခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘူတာကြီးကို မိတ်ဆွေကိုပိုင်ပိုင်လိုက်ပို့ပါတယ်။ ကိုပိုင်ဟာ ဒွန်မောင်းလေဆိပ်မှာ ကျွန်တော့် ကိုကြိုခဲ့ပါတယ်။ ခုသူပဲ မလေးရှားခရီးကို လိုက်ပို့ပါတယ်။

ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အော်စကော၊ တင်လွင်ဦးစတဲ့ မလေးကိုသွားချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းများကိုလည်း အားမငယ်ကြပါနဲ့၊ ရောက်သွားလို့အဆင်ပြေရင် လိုက်ခဲ့ကြပါ။ လှမ်းခေါ်ပါမယ်လို့ မှာခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ မြန်မာအချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နီးစပ်ရာနီးစပ်ရာ တတ်နိုင်သရွေ့ ကျပြီး စောင့်ရှောက်ရတာပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုလည်း သူများကစောင့်ရှောက်၊ ကိုယ်ကလည်း သူများကိုစောင့်ရှောက်ပေါ့လေ။

ဟတ်ဂျိုင်ကို ညနေ(၄)နာရီရထားစီးပါတယ်။ တခြားရထားတွေက ဟတ်ဂျိုင်ကိုကျော်ပြီး ဆူဂိုင်းဂလုပ်ထိ သွားတာပါ။ (၄)နာရီရထားက ဟတ်ဂျိုင်ဂိတ်ဆုံးပါ။ အိပ်ယျော်နေလည်း ပါသွားမှာမစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး။ ဒီရထားဟာ ဟတ်ဂျိုင်ကိုမနက်(၈)နာရီ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

သတ်မှတ်ချိန်မှာပဲ ပလက်ဖောင်းနဲ့ပါတ်ကိုးကနေ ရထားထွက်ပါတယ်။ ကိုပိုင်ဟာ ဘူတာကရေတမာပင်များအောက် ဗလက်ဖောင်းကနေ လက်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ကျီအဖြူ ဘောင်းဘီအဖြူဝတ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ တဖြည်းဖြည်းတဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေးလို့ဝေးလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။

နေရစ်ခဲ့တော့ သူငယ်ချင်းရယ်။

ကိုယ်ကတော့ မရေရာတဲ့ဘန်ကောက်ကနေ ရေရာတယ်လို့ယူဆရတဲ့ နေရာသစ်တစ်ခုစီကို လှမ်းလိုက်ပါဦးမယ်။

ဘန်ကောက်ဟတ်ဂျိုင်ရထားဟာ ဘယ်ဘက်ကိုချိုးကွေ့လိုက်ပါတယ်။ ခရီးအတော်ဝေးဝေး ခုတ်မောင်းပြီးတော့ တစ်ဖန်တောင်ဘက်ကိုကွေ့သွားပြီး ဟတ်ဂျိုင်ဆီကို ဦးတည်ပြီးခုတ်မောင်းလို့ သွားနေပါတော့တယ်။ ရွှေရောင်သန်းနေတဲ့ နေခြည်တန်းများဟာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံလယ်ကွင်းများပေါ်မှာ ဖြန့်ကြက်နေပါပြီ။

မျှော်လေတိုင်း ပိုင်ရီ

(၁)

“ဟေ့-မင်းဒီမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ပြီး ဘာရှာနေတာလဲ”

“ငါ လိပ်စာတစ်ခုကို ရှာနေတာပါ”

“ငါ့ကိုပေးစမ်း၊ ငါရှာပေးမယ်”

ခေါင်းတွင်ပဝါတစ်ခုကို စည်းထားပြီး အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့်ခါးတွင်မလေးရှားရိုးရာဝတ်စုံဖြစ်သည့် ပါတိတ်ထဘီဝတ်ထားသော အသက်သုံးဆယ်အရွယ် မလေးအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သူငယ်ချင်းရဲမြင့်ဦးရဲ့ လိပ်စာစာရွက်ကို ဆွဲယူပြီး၊ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် လျှောက်မေးနေပါတယ်။

မလေးရှားနိုင်ငံ၊ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော် ဆင်ခြေဖုံးမြို့ငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဆလာယမ်းဘာရူး (Salayan Baru)မြို့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့မနက်ပဲ (၁၉၉၀-ပြည့်နှစ် ဧပြီလ(၆)ရက်နေ့) ကျွန်တော် ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်ကို ဝိန်းကတစ်ဆင့် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကွာလာလမ်ပူကို အတိုကောက်အားဖြင့် “ဆာအယ်လ်” လို့ ခေါ်လေ့ရှိကြပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ပိန်းနားမှာတုန်းက အိမ်ထဲ မြန်မာ လူငယ်လေးတွေပေးတဲ့ အိမ်လိပ်စာအတိုင်း ဘန်ဒါဘာရူး (ဘီနန်း)မြို့ကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ပါပေမယ့် အဲဒီအိမ်မှာက လျှပ်စစ်မီးမရှိ၊ အိမ်သာတက်ဖို့ရာ မရှိတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မူလရည်မှန်းထားတဲ့ ရဲမြင့်ဦးအိမ် သွားမှပါပဲဆိုပြီး ရဲမြင့်ဦးပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ဆလာယမ်းဘာရူးမြို့ထဲ မေးမြန်းပြီး လိုက်လာတာပါ။ ရှာနေတဲ့လမ်းအမှတ် ၁၇(က)ကို တွေ့ရပါဘူး။ ဆလာယမ်း ဈေးနဲ့ စာတိုက်မှာမေးကြည့်ပါတယ် မရပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဘတ်စကားဆက်စီး လာတော့ တစ်နေရာမှာ လမ်းအမှတ် (၁၆)သို့ဆိုပြီး

မြားပြထားလို့ အဲဒီလမ်း အတိုင်းဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ လမ်းအမှတ်(၁၇)ကို တွေ့ပါတယ်။ ၁၇(က)ကို မတွေ့ရပါဘူး။ မေးလို့လည်းမရဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ မနက် (၁၁)နာရီ ထိုးပါတော့မယ်။ မျက်နှာလည်းမသစ်ရသေးပါဘူး။ မနက်စာလည်း မစားရသေးပါဘူး။ ရဲမြင့်ဦးလေးထားတဲ့ လိပ်စာက ဆလားယမ်းဘာရူးမြို့ ဂျလန် ၁၇(က) (Jalan 17 A)ပါ။ မလေးရှားက “ဂျလန်” ဆိုတာ “လမ်း” ကို ခေါ်တာပါ။ မလေးက ထိုင်းနဲ့မတူတာကတော့ လမ်းမကြီး၊ လမ်းမငယ်၊ လမ်းသွယ်အားလုံးကို ဂျလန်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ အခေါ်အဝေါ်အတိုင်းပဲပေါ့လေ။

“မေးလို့မရဘူးကွ၊ အချိန်မရှိဘူး။ ငါလဲအလုပ်သွားရဦးမယ်။ ကဲ- ငါ့ကားပေါ်တက်”

ပြောပြောဆိုဆို မလေးအမျိုးသမီးက စောစောကသူထွက်လာတုန်းက အတူပါလာတဲ့ သမီးအငယ်လေးကို ကားပေါ်ခေါ်တင်လိုက်ပါတယ်။ သမီးအကြီးလေးကိုတော့ အိမ်စောင့်နေဖို့ မလေးလိုပြောတာကြားလိုက်ရပါတယ်။ ခြောက်မလေးအမျိုးသမီးများဟာ ငါတို့မြန်မာအမျိုးသမီးများလိုပဲ လူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းမသွားဘဲကိုးလို့ စိတ်ထဲကအောက်မေ့မိလိုက်ပါတယ်။

ကားကိုတစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် မောင်းရင်း ဟိုနားရပ်လိုက်မေးလို့ အိမ်နားရပ်လိုက်မေးလို့ကနဲ့ သူလုပ်နေပါတယ်။ ကားမောင်းရင်း ဘယ်ကလာတာလဲလို့မေးတော့ မြန်မာပြည်ကလာတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ သူက မလေးလူမျိုးများဟာ အင်မတန်အေးချမ်းပြီး ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားတဲ့ လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ သူနိုင်ငံခြားကို ရောက်ဖူးပြီး အခုလိုပဲ အခက်အခဲတွေ့ရဖူးလို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ယခုလိုကူညီတာဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာဆရာဝန်အများအပြား သူတို့ဆေးရုံမှာရှိပြီး သူ့မျက်လုံးကိုခွဲပေးတာ မြန်မာဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေကြတာပါ။ တစ်နေရာရောက်တော့ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သူကကားကိုရပ်ပြီးဆင်းလို့ သွားမေးပါတယ်။ အဲဒီလမ်းဟာ ကျွန်တော်တို့ရှာနေတဲ့ ဂျလန်၁၇(က)ဖြစ်နေပါတယ်။ သူမေးနေတုန်းမှာ လင်ရိုဘာအမိုးဖွင့်ကားနဲ့ ယူ နီဖောင်းအပြာတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ မလေးလူမျိုးတစ်စု ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်လန့်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အတွက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဗီစာတစ်လရထားပြီးသားအချိန်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မသင်္ကာလို့မေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းကို တွေ့သွားရင် ဒုက္ခပဲ။ သူ့

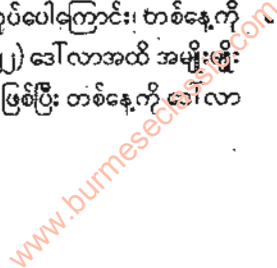
“ဆို” နေပါပြီ။ အိုဗာစတေး (Over Stay) ဗီစာရက်လွန်ပြီး တရားမဝင်ခိုးနေ ဆိုသူ ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်မိတာပါ။ “သူတို့က ရဲတွေလား” လို့ မလေးအမျိုးသမီးကို မေးတော့ သူက “မဟုတ်ပါဘူး။ မကြောက်ပါနဲ့” လို့ အားပေးပါတယ်။

နောက်တော့ အဲဒီလမ်းအတိုင်း သူ ကားကို မောင်းလာရင်း ရဲမြင့်ဦး ဆေးထားတဲ့ လိပ်စာနဲ့ပတ်ကို ရှာကြပါတယ်။ တွေ့ပါတယ်။ အလုပ်ရုံ တစ်ခုပါ။ အလုပ်သမားတချို့ အလုပ် လုပ်နေကြပါတယ်။ သူ့က ကားကိုရပ်ပေးပြီး သွားမေး နှိုင်းလို့ ကျွန်တော် ဆင်းသွားပါတယ်။ ရဲမြင့်ဦးတော့ မရှိပါဘူး။ ကျော်စွာဆိုတဲ့ မြန်မာလူငယ်လေးကို တွေ့ရပါတယ်။ သူက လေသံတိုးတိုးနဲ့ ဒီမှာစကားပြောလို့ မပြစ်တဲ့အကြောင်း၊ (၁၂) နာရီထိုးရင် သူ ထမင်းစားနားမှာရှိ ရှေ့ကတရုတ်ထမင်း ဆိုင်မှာ ထမင်းစားရင်း စောင့်နေဖို့ပြောလို့ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဘုတ်ပါတယ်။ သူတို့ အလုပ်ရုံရှေ့မှာ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။

ကားဆီကိုပြန်လာပြီး အမျိုးသမီးအား သူငယ်ချင်းကို တွေ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ နာမည်မေးကြည့်တော့ သူ့နာမည်ဟာ “အဖီဇာ” လို့ သိရပါတယ်။ အလုပ်က သူ့နာမည်ဆရာမပါ။ မကြာခင်ပဲ သူ့ဟာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် ပြီးတော့ သမီးလေးနဲ့အတူ ပြန်လည်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

အို- အဖီဇာရယ်၊ မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ မလေးရှားက ဖလောရင်နိုက် ဆင်ဂေးပါပဲကွယ်။ (သူ့နာမည် လုပ်ငန်းကို စတင် ထူထောင်ခဲ့သူ အမျိုးသမီး ဖလောရင်နိုက်တင်ဂေးသည် ညအမှောင်တွင် မီးအိမ် တစ်လုံးဆွဲ၍ လူနာများ တို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရာမှ သူ့နာမည်လုပ်ငန်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။)

နဲ့ခင်း (၁၂) နာရီထိုးတော့ ကျော်စွာဟာ ထမင်းစား ထွက်လာပါတယ်။ သူ့ အပြောအရ “ရဲမြင့်ဦးဟာ ဒီအလုပ်ရုံမှာ မလုပ်တော့ကြောင်း၊ သူ့စက် ဆန်ခုသို့ ပြောင်းသွားကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပျက်ဖို့နဲ့ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ ဗျာရင် သူတို့နေတဲ့အိမ်ကို ရဲမြင့်ဦးလာမှာဖြစ်ကြောင်း” ပြောလို့ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားပါတယ်။ နောက်တော့ ကျော်စွာက သူတို့ အိမ်ကို ခေါ်လို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားပါတယ်။ သူတို့အိမ်က အလုပ်ရုံနဲ့ သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ လမ်းမှာ ကျော်စွာကို မေးကြည့်တော့ မလေးမှာ အလုပ်ပေါ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့ကို (၁၂) ဒေါ်လာ၊ (၁၃) ဒေါ်လာကနေ (၂၀) ဒေါ်လာ၊ (၂၂) ဒေါ်လာအထိ အမျိုးမျိုး ရှိကြောင်း၊ သူတို့ အလုပ်က သံပန်းသံတံခါး လုပ်ငန်းဖြစ်ပြီး တစ်နေ့ကို ဒေါ်လာ (၂၀) ရကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

သူတို့နေတာက ဂျပန် (၃၇) မှာပါ။ အိမ်ရှင် ကိုကျော်အောင်ကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ကိုကျော်အောင်က မလေးရှားကို ရောက်နေတာ ခြောက်လ လောက် ရှိပါပြီ။ ဆလားယမ်းဘာရူး ဈေးထဲမှာ လုပ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ တုန်းကတော့ မိုးလေဝသဌာနက အရာရှိ တစ်ဦးပါ။ သူလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ နိုင်ငံခြား ရောဂါတက်ပြီး ထွက်လာသူပါ။ သူက အစွလမ်းဘာသာဝင်ပါ။ သဘော လည်း ကောင်းပါတယ်။ သူ့အတွက်လည်း နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေအောင် စရိတ်ကိုက်အောင်ဆိုပြီး အိမ်ခန်းလေး ဖွင့်ထားတာပါ။ တစ်နေ့ကို နေခ (၂) ဒေါ်လာနဲ့ စားစရိတ် (၃) ဒေါ်လာ၊ လူ တစ်ယောက်အတွက် နေစားစရိတ် (၅) ဒေါ်လာ ကျပါတယ်။ ထိုင်းဘတ်နဲ့ ဆိုရင်တော့ ဘတ် (၅၀) ပေါ့။ ထိုင်းဘတ်နဲ့ မလေး ဒေါ်လာ လဲလှယ်နှုန်းက အကြမ်းအားဖြင့် တစ်ဒေါ်လာကို (၁၀) ဘတ် နှုန်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုကျော်အောင်က အေးအေးဆေးဆေး နားပါဦးဆိုလို့ ကျွန်တော်လည်း တစ်မနက်လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှ အတိုးရုန်းရင်း ကေအယ်ကို ရောက်လာတဲ့ ခရီးစဉ် ပြန်လည်ပြီးတွေးတောနေမိပါတော့တယ်။

(၂)

ထိုင်းနိုင်ငံ ဘူတာကြီးက ထွက်လာတဲ့ ဘန်ကောက်ဟတ်ဂျိုင်းရထားဟာ ဘူတာကထွက်ပြီး တစ်မိုင်ခန့်မှာ ဘယ်ဘက်ကိုချိုးပြီး အနောက်စူးစူးကို ခုတ် မောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်ဖရားမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးတာနဲ့ မြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံး အရပ်တွေကို ရောက်သွားပါတော့တယ်။ မြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးမှာလည်း ဘယ်နေ ရာကိုပဲ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများကို ကြည့်ညိုဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ ရပါတယ်။

ရထားဟာ အနောက်စူးစူးကို လေးငါးမိုင်လောက် ခုတ်မောင်းပြီးတဲ့အခါ လက်ဝဲဘက်ကိုချိုးလိုက်ပြီး တောင်ဘက်ကို ဦးတည်ခုတ်မောင်းခဲ့ပါတယ်။ ရထား ထိုင်ခုံများကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီနဲ့ သိပ်ပြီးမကွာခြားလှပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ရထားဦးတည်ရာရဲ့ လက်ဝဲဘက်ခြမ်း ပြတင်းပေါက်နဲ့ကပ်လျက်နေရာယူထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ထိုင်းအမျိုးသားကြီး တစ်ဦး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ အသက် (၂၅) နှစ်ခန့် ထိုင်းပျိုဖြူချောချော လေးနဲ့ သူ့ဘေးမှာက အဖေလား၊ ဘကြီးလားတော်ပုံရတဲ့ ထိုင်းအမျိုးသားကြီး တစ်ဦး ရှိပါတယ်။ ထိုင်းပျိုဖြူလေးရှေ့မှာရှိနေတော့ မျက်စိအေးတာမို့ ကျွန်တော့် ခရီးစဉ်ဟာ ကံကောင်းလှပေတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့မိပါတယ်။

မလှမ်းမကမ်းမှာကတော့ မျက်နှာဖြူစုံတွဲတစ်တွဲနဲ့၊ ရထားပေါ်ရောက်ခါစက စကားလက်ဆုံကျထားတဲ့ ဘန်ကောက်က ရန်ကန်ဟမ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေး တစ်ဦးရှိပါတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်လိုနည်းနည်းပါးပါး ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူ့နာမည်က “ဆွမ်”ပါ။

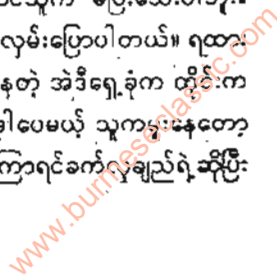
ရထားရပ်တဲ့ဘူတာလေးတွေမှာ မြန်မာပြည်ကဘူတာတွေလိုပဲ စားစရာ တွေလိုက်ရောင်းပါတယ်။ “ခေါက်ဖတ်ခေါက်ဖတ်”ဆိုလို့ (၁၀)ဘတ်ပေးပြီး ထမင်းကြော်တစ်ထုပ်ဝယ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ရထားပေါ်ကစားသောက်တွဲက ဆေးကြီးတယ်လို့ ဘန်ကောက်ကမိတ်ဆွေများက မှာလိုက်ပါတယ်။

ညနေ ၆ နာရီကျော်ပါပြီ။

ရထားဟာ တစ်ဘူတာဝင်တစ်ဘူတာထွက်နဲ့ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိနေပါ တယ်။ နေရောင်မပျောက်ကွယ်ခင်မှာ ထိုင်းကျေးရွာများ၊ မြို့များကို အချိန်ရ သလောက် ကျွန်တော်ကြည့်ရှုလေ့လာပါတယ်။ တိုတောင်းတဲ့အချိန်အတွင်း လေ့လာလိုရသလောက်က ထိုင်းမှာ ကျေးလက်နဲ့မြို့နဲ့ လူနေမှုအဆင့် ကွာခြား နှုတ်မရှိလှပါဘူး။ ဘယ်လိုသိသလဲ၊ ရထားသွားရင်းနဲ့ အဆောက်အအုံတွေကို လေ့လာပါတယ်။ ယာဉ်ရထားပေါများမှုကို လေ့လာပါတယ်။ တောအုပ်တစ်ခု ဆဲမှာ အဆောက်အအုံလေးတစ်ခုစ နှစ်ခုစတွေ့တယ်။ ဓာတ်တိုင်နဲ့ဆက်သွယ် ထားတာ မရှိပါဘူး။ လျှပ်စစ်မီးရှိပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်အားပေးစက်ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။

အထူးသဖြင့်ကတော့ စိမ်းစိုညိုမှိုင်းနေတဲ့ တောအုပ်အလယ်က ရွှေရောင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများပါပဲ။ တောဘုန်းကြီးကျောင်းပေမယ့် ရွှေရောင်မပျောက် တောကို မြင်တွေ့ ရပါတယ်။

ည(၈)နာရီလောက်ကျတော့ ကျွန်တော့်ဘေးက ထိုင်းအမျိုးသားကြီးက စကားပြောပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ထမင်းစားပြီးတာ ကြာပါပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော်က ခွန်ဖမဖြစ်ကြောင်းနဲ့ “ဖွတ်တိုင်းမဒိုင်း”လို့ ပြောပါတယ်။ “ခွန်ဖမ”ဆိုတာက “မြန်မာ”လို့ပြောတာပါ။ “ဖွတ်တိုင်းမဒိုင်း”ဆိုတာက ဆိုင်းလိုမပြောတတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဒါတောင်သူက မပြီးသေးပါဘူး။ အစပြောနေသေးပြီး။ ရှေ့ခုံကထိုင်းကြီးကိုလည်း လှမ်းပြောပါတယ်။ ရထား ရွက်ကတည်းက မဲခေါင်အရက်ပြားမော့သောက်နေတဲ့ အဲဒီရှေ့ခုံက ထိုင်းက စည်း ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး စကားပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကမှူးနေတော့ သူ့ပြောဟန်က ငေါက်ငမ်းသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကြာရင်ခက်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး

ထိုင်းကျောင်းသားလေး “ဆွမ်” ကိုလှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းရပါတယ်။ “ဆွမ်” ကလာပြီး စကားပြန်လုပ်ပေးတော့မှ ကျွန်တော်တို့ဆရာမမှာစိုးလို့ မေးတာပါလို့ သိရပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ရှေ့ခုံကမချောကတော့ ပြီးစိမ့်လုပ်နေပါတယ်။

ရထားဟာ စုရတ်ဌာနေတို့၊ ချွန်ဘုံတို့စတဲ့နေရာတွေကို ကျော်လွှားခုတ်မောင်းခဲ့ပါတယ်။ ချွန်ဘုံဟာ ရနောင်းနဲ့နီးပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးရင် တစ်နာရီကျော်လောက်ပဲ ကြာတယ်လို့သိရပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကနေ မလေးရှားအထိ တောင်ကျော်တဲ့သူတွေဟာ ကော့သောင်း၊ ရနောင်းကနေ ချွန်ဘုံကိုပြတ်ပြီး ရထားလမ်းဆုံး ဆူဂိုင်းကလုပ်ကနေ မလေးထဲကိုဝင်တယ်လို့သိရပါတယ်။ ဆူဂိုင်းဆိုတာဟာ မလေးစကားအရ မြစ်ကိုခေါ်တာပါ။ ဆူဂိုင်းကလုပ်ကနေ မလေးလမ်းကြောင်းဟာ မှောင်ခိုလမ်းကြောင်းပါ။ မလေးကနေအကောက်ခွန်မဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထိုင်းထဲကိုနီးသွင်းတဲ့လမ်းကြောင်းရှိတော့ လူဝင်မှုတို့၊ အကောက်ခွန်တို့ကို ရှောင်လွှဲပြီး ဝင်ထွက်လို့ရတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေရှိပါတယ်။ တောင်ကျော်ဆိုတာက တရားမဝင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မပါဘဲ နီးပြီးဝင်တာကိုပြောတာပါ။ T.G. လို့လည်း ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

ည(၁၂)နာရီထိုးလောက်ကျတော့ ရထားစားသောက်တွဲကနေ ကော်ဖီလက်ဖက်ရည် ခွက်လေးတွေနဲ့လိုက်ရောင်းပါတယ်။ တစ်ခွက်ကိုငါးဘတ်ပါ။ အင်မတန်အရသာရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နှစ်ခွက်ဝယ်ပြီး တစ်ခွက်ကို ဆားကထိုင်းကြီးကို တိုက်လိုက်ပါတယ်။ အန္တရာယ်ကင်းသေးရှင်းအောင် လာဘ်ထိုးထားလိုက်တာပါ။ ရှေ့ခုံကထိုင်းကြီးကိုမေးတော့ မသောက်တော့ဘူးတဲ့ ဘယ်သောက်ပါ့မလဲ သူကမခေါင်အရက်ဝနေပြီကိုး။ ဒီအချိန်မှာ ထိုင်းပျိုဖြူချောလေးကတော့ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် မီးရထားခုံမှာ ခေါင်းအပ်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အိပ်မောကျလို့နေပါပြီ။

ည(၁)နာရီကျော်တော့ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ အိပ်ရာကနီးတော့ မနက် ၅ နာရီထိုးနေပါပြီ။ ကျွန်တော်အိပ်ရာနီးပြီးမကြာခင်မှာ ဆိုက်တဲ့ဘူတာတစ်ခုမှာပဲ ရှေ့ခုံကမခေါင်အမျိုးသားကြီးနဲ့ ထိုင်းပျိုဖြူမလေးတို့ ဆင်းသွားပါတယ်။ မဆင်းခင်မှာ မချောလေးက “ဘိုင်ဘိုင်” လို့ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သွားတော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဟာပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ခြောက်-ခုရီးသွားဖော်များပေပဲ။

ဟတ်ဂျိုင်ကို ရထားဝင်တော့ မနက် ၈ နာရီထိုးပါပြီ။ ဘူတာရုံရှေ့မှာ တုတ်တုတ်(သုံးဘီး)တစ်စီးကို ပီနန်းတက္ကစီဂိတ်လို့ ပြောတော့ သူက(၁၀)ဘတ်

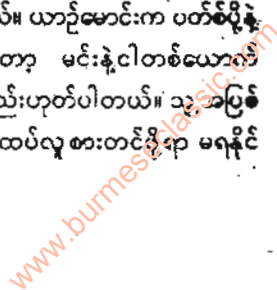
(ဆစ်ဘတ်)လို့ပြောပါတယ်။ ငါးဘတ်နဲ့ဆစ်တော့ရပါတယ်။ ထုံးစံကငါးဘတ်ပါ။ လေးငါးခြောက်ဦးစုပြီး တင်တာပါ။ အမှန်က ပီနန်းတက္ကစီဂိတ်က ဘူတာနဲ့ကိုက်(၃၀၀)လောက်ပဲရှိတာပါ။ ကျွန်တော်ကမသိလို့ တုတ်တုတ်စီးတာပါ။ လမ်းလျှောက်သွားရင် ရပါတယ်။

တက္ကစီဂိတ်ကျတော့ မြန်မာလူငယ်သုံးဦးကို တွေ့ပါတယ်။ တက္ကစီဂိတ်မှာ ပတ်စပို့နဲ့ ဘတ်(၅၀၀)ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ပတ်စပို့က နယ်စပ်ကျော်ရင် ပြန်ပေးပါတယ်။ ဝိုက်ကတ်လို့ခေါ်တဲ့ မလေးရှားအဝင်မှာဖြည့်ရတဲ့ ပုံစံအတွက် ခဏပေးရတာပါ။ ဘတ်(၅၀၀)ဆိုတာက ဘတ်(၂၀၀)က ဟတ်ဂျိုင် ပီနန်းတက္ကစီခပါ။ ဘတ်(၃၀၀)က မလေးလူဝင်မှုကိုပေးရတာပါ။ တရားမဝင်အလွတ်ပေးရတာပါ။ ဘာအတွက်မှမဟုတ်ပါဘူး။ ဘတ်(၃၀၀)မပေးတဲ့လူကို ပြဿနာရှာတတ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်အပြန် လေယာဉ်လက်မှတ်တို့၊ ရှိုးမန်းနီးတို့ တောင်းတတ်ပါတယ်။ ဒါတွေမပါတဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေအတွက် ဘတ်(၃၀၀)ပေးလိုက်ရင် ချောချောမောမောနဲ့ ဝိဇာတစ်လထုပေးပါတယ်။

ပီနန်းကို မာစီးဒီးကားတွေနဲ့ တက္ကစီဆွဲတာပါ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလေးဦးက နောက်ခန်းက၊ ရှေ့ခုံမှာ တရုတ်ဇနီးမောင်နှံနဲ့ စုစုပေါင်းခရီးသည်ခြောက်ဦးပါပါတယ်။ တက္ကစီကားဟာ ဟတ်ဂျိုင်ကနေ ဒါအို(Sadav) မြို့လေးကို ရောက်လာပါတယ်။ ဒါအိုမြို့အတွက်မှာ ထိုင်းလူဝင်မှုနဲ့ အကောက်ခွန်ရှိပါတယ်။ ဆာဒါအိုမြို့ ထိုင်းလူဝင်မှုရုံးရှေ့ကျတော့ ကားရပ်ပြီး ပတ်စပို့ဆွဲကိုင်ပြီး ယာဉ်မောင်းဆင်းသွားပါတယ်။ ခရီးသည်များလိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ခဏနေတော့ ယာဉ်မောင်းပြန်လာပြီး ကျွန်တော်ကိုခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားလို့မရသေးဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်လိုက်သွားတော့ ထိုင်းလူဝင်မှုအရာရှိက မင်းယုလာတဲ့ဗီဇက (Non-Immigrant Business)နန်း-ဘီဗီဇမို (၁၄)ရက်ကျော်ရင် အခွန်ဆောင်ရပါတယ်တဲ့။ နီးရာ ဆာဒါအိုမှာဖြစ်ဖြစ် ဟတ်ဂျိုင်ပြန်ပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ် အခွန်ဆောင်မှသာ ထိုင်းနိုင်ငံက ထွက်ခွာခွင့်ပြုနိုင်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ကားဆီပြန်လာပြီး ပစ္စည်းတွေချရပါတယ်။ ယာဉ်မောင်းက ပတ်စပို့နဲ့ ဘတ်(၄၀၀)ပြန်ပေးပါတယ်။ ကားခ(၂၀၀)ကတော့ မင်းနဲ့ငါတစ်ယောက်တစ်ဝက်ပဲတဲ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူပြောတာလည်းဟုတ်ပါတယ်။ သူ့အပြစ်လည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်အပြစ်၊ သူ့မှာလည်း နောက်ထပ်လူစားတင်ဖို့ရာ မရနိုင်တော့ပါဘူး။

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဆာဒါအိုလှောင်မှုရုံးရှေ့မှာ ထိုင်နေပါတယ်။ ဆာဒါအိုမြို့ထဲသွားမယ့် ကားတစ်စီးလာတော့ တားပြီးလိုက်သွားပါတယ်။ နောက်တော့ ဘဏ်မှာဝင်ပြီး ပိုက်ဆံလဲပါတယ်။ ဘဏ်ကအမှုထမ်းတွေကလည်း “ခွန်ဖမ” မြန်မာဆိုတော့ ပျာပျာသလဲနဲ့ ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အခွန်ရုံးကိုသွားပါတယ်။ ရုံးက(၂)နာရီမှပြန်ဖွင့်တာမို့ စောင့်နေရပါသေးတယ်။ အရာရှိလာတော့ ပြောပြတဲ့အခါ ဘတ်(၅၀၀)လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထိုင်းမှာ အလုပ်မလုပ်တဲ့အကြောင်း သနားအောင်ငိုပြပါသေးတယ်။ သူ့သနားအောင် ပြောပြတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူကတင်းတင်းပဲ။ မသိဘူးတဲ့။ အိုင်ဒုန်းနီး အိုင်ဒုန်းနီးနဲ့ပဲ မှတ်နေတယ်။ ဒါနဲ့မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဘတ်(၅၀၀)တန် သူ့ရှေ့ပစ်ချပေးလိုက်ပါတယ်။ သူကအခွန်အတွက် (၄၀၀)ပဲသွင်းပါတယ်။ ကွန်ပျူတာစက်က ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပါ။ အားလုံးမြင်နေရပါတယ်။ ဘတ်(၁၀၀)ကိုတော့ ပြောင်ပြောင်ပဲ သူစားလိုက်ပါတယ်။

အခွန်သွင်းပြီးတော့ အဲဒီရုံးရှေ့ သစ်ပင်ရိပ်မှာ အိတ်နှစ်လုံးနဲ့ ကားစောင့်နေပါတယ်။ နေ့ခင်း ၂ နာရီခွဲပါပြီ။ ဘာကားမှမရှိပါဘူး။ တုတ်တုတ်လဲမရှိ၊ ဆိုင်ကယ်လဲမရှိ၊ အခွန်သွင်းပြီးချိန်က ဟတ်ဂျိုင်ကတက္ကစီဂိတ်ကို ဖုန်းဆက်တော့ ကားမရှိတော့ဘူးတဲ့။ ပြန်လာရင်တော့လာကြည့်ပါတဲ့။ ဒါနဲ့စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဘုရား စာတွေကိုရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မာစီးဒီးတစ်စီး ရှေ့ကို ရောက်လာပြီး ဟတ်ဂျိုင်၊ ဟတ်ဂျိုင်တဲ့။ ထောက်လှိုင်ခပ်(ဘယ်လောက်လဲ) ဆိုတော့ ယိဆစ်ဘတ် (ဘတ်-၂၀)လို့ပြောပါတယ်။ ထိုင်းလို နှစ်ဂဏန်းကို စောင့်လို့ခေါ်ပေမဲ့ နှစ်ဆယ်ကျ ယိဆစ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မြေမဆောင်နိုင်ပါဘူး။ အိတ်နှစ်လုံးကို ကားပေါ်ပစ်တင်ပြီး၊ တက်လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းမှာလူထပ်တင်ပါသေးတယ်။ ဟတ်ဂျိုင်နဲ့ ဆာဒါအိုဟာ ၄-၅မိုင်လောက် ခွီပါလိမ့်မယ်။

မနက်ကတက္ကစီဂိတ်ရောက်တော့ မင်းကိုအခွန်ဆောင်ဖို့ ပြောသားပဲလို့ အပြစ်တင်ပါတယ်။ အေး-ငါမသိဘူးလို့အဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ မနက်တုန်းက သူတို့ကပြောတော့ ရက်ကိုးဆယ်မကျော်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က ငြင်းခဲ့တာပါ။ ထိုင်းမှာစုစုပေါင်းနေတဲ့ရက် ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်ပြည့်ရင် အခွန်ဆောင်ရပါတယ်။ နန်း-ဘီစီဇာက (၁၄)ရက်ကျော်ရင် အခွန်ဆောင်ရတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ကားမရှိတော့ဘူးတဲ့။ အေး-နေပစေ၊ ဟိုမှာတည်းခိုခန်း ဟိုမှာစားသောက်ဆိုင်ရှိတယ်။ ဒီညဒီမှာနေပြီး မနက်မှပဲ လိုက်တော့မယ်လို့

ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟတ်ဂျိုင်-ပီနန်းတက္ကစီများဟာ ရထားဆိုက်ချိန်မှပဲ ခြွေတာပါ။

ခဏနေတော့ မာစီးဒီးတစ်စီး ဂိတ်ရှေ့ကိုဆိုက်လာပါတယ်။ ညနေ ၃ နာရီလောက်ရှိလာပြီ။ မနက်စာလည်း မစားရသေး။ မျက်နှာလည်း မသစ်ရသေး ခါဘူး။ ဂိတ်ကထိုင်းလူငယ်က “ပီနန်းပြန်မဲကား ရှိတယ်” တဲ့။ မင်းထစ်ယောက် ဘည်း ယာဉ်မောင်းနဲ့လိုက်ရမယ်။ ကားခကတော့ ထုံးစံအတိုင်းထက်(၁၀၀)ပိုပြီး ဘတ်(၃၀၀)ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က လိုက်မယ်လို့ပြောလိုက် ခါတယ်။ ပီနန်းမှာ ဒီညကျွန်တော်နားချင်နေပါပြီ။ စောစောကကားပေါ်က ဆင်းခဲ့တုန်းက မြန်မာလူငယ်လေးတွေက ဒီနေရာကိုလိုက်ခဲ့ဆိုပြီး “နိဘယ်ဟို အယ်” ဆိုတဲ့လိပ်စာကတ်ပြားလေး ပေးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ညနေ(၃)နာရီလောက်မှာ ဟတ်ဂျိုင်ကနေ ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ခုတစ်ခေါက်မှာတော့ ထိုင်းလူဝင်မှုကွပ်ကဲလိုက်ပါပြီ။ အခွန်ဆောင်ထားတဲ့ စာရွက်ပြနိုင်လို့ပါပဲ။ မလေးလူဝင်မှုကိုဝင်တော့လည်း ထားပေါ်ကတောင် မဆင်းရပါဘူး။ ဘတ်(၃၀၀)တန်ခိုးနဲ့ တစ်လထုပေးလိုက် ခါတယ်။ ထိုင်း-မလေးနယ်စပ်မှာ ထိုင်းဘက်က ဆာဒါအိုပါ။ မလေးဘက်က ချွန်ဂလိုဂိတ်ပါ။ အဲ-မလေးအကောက်ခွန်မှာတော့ လူဆင်းပြီး အိတ်တွေပြုရပါ တယ်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက အိမ်သုံးဆေးတွေ၊ ဘာမိတွန်၊ ပါရာစီတမော၊ ဇင်းပိတ်ဆေးနဲ့ ဂျဲလ်လမက်(အစာအိမ်ဆေး)တို့ကိုတွေ့တော့ မလေးအကောက် အရာရှိက...

“ဒါတွေကဘာတွေလဲ”

“ဒါတွေ အိမ်သုံးဆေးတွေပါ။ ဒါနာစေး-အအေးမိရင် သောက်တဲ့ဆေး၊ ဒါကဝမ်းပိတ်ဆေး၊ ဒါကခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး၊ ဒါကအစာအိမ်ဆေးပဲ”

“မလေးရှားက မူးယစ်ဆေးဝါးခွင့်မပြုဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

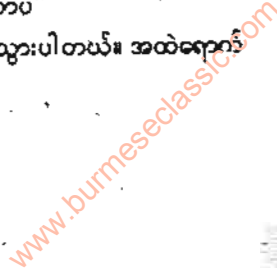
သူက မဆိုင်တာကိုပြောပါတယ်။

“ဒါတွေဟာ အိမ်သုံးဆေးတွေပဲ။ မူးယစ်ဆေးဝါးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဖိုးလဲ မတန်ဘူး။ ခရီးသွားရင်သုံးခွဲရအောင် ငါယူလာတာပဲ”

“မင်းလိုက်ခဲ့”ဆိုပြီး အခန်းကျဉ်းလေးထဲခေါ်သွားပါတယ်။ အထဲရောက် ဘာမှ-

“ပီနန်းကို မင်းဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ငါဗီဇာသွားယူဖို့ပဲ”

“မင်း ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

စားပွဲပေါ်မှာ သတင်းစာတစ်စောင်ကိုတွေ့နေတော့ “ငါ-သတင်းစာ ဆရာပဲ၊ သတင်းတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ ရေးတယ်”

ဒီတော့ သူက တွေ့သွားပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ဝင်လာပြီး ဒီလိုပဲမေးလို့ ခုနကအဖြေအတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ နောက်ကို ဒီဆေးတွေယူမလာခဲ့နဲ့ဆိုပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ အထဲမှာ သူတို့ ငွေညှစ်မလိုပါ။ သတင်းစာဆရာဆိုတော့ သူတို့လန့်သွားကြတယ်။ အမြဲတမ်း မလေးအကောက်ခွန်တွေက မြန်မာခရီးသွားကို ဒီလိုပဲညှစ်တတ်လေ့ရှိတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်ကြားဖူးထားပါတယ်။

မလေးလှဝင်မှုနဲ့ အကောက်ခွန်လွန်တာနဲ့ မလေးရှားနိုင်ငံထဲကို ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ နယ်စပ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ ယာဉ်မောင်းနဲ့ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆင်းသောက်ကြပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာပဲ နိုင်ငံခြားငွေလဲတဲ့နေရာ ရှိပါတယ်။ “လိုင်စင်ရငွေလဲလှယ်ဌာန” (Licenced Money Changer) လို့ ရေးထားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က တရားဝင်လဲလှယ်နှုန်းဟာ မလေးတစ်ဒေါ်လာကို ဘတ်(၉.၉၅)ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျန်တဲ့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၀၀)တန်တစ်ရွက်နဲ့ ထိုင်းဘတ်ငွေများ အကုန်လဲလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပီနန်းကိုသွားတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။

နယ်စပ်-ပီနန်းလမ်းဟာ အင်မတန်လှပပါတယ်။ ခရီးဝေးလမ်းမကြီးဖြစ်ပေမဲ့ လမ်းကကျယ်ပါတယ်။ အသွားလမ်း-အပြန်လည်းနှစ်လမ်းရှိပါတယ်။ တစ်လမ်းကိုကားနှစ်စီး ယှဉ်မောင်းလို့ရပါတယ်။ ကြားထဲမှာ အုတ်ပေါင်တွေနဲ့ ပန်းပင်တွေစိုက်ထားပြီး ဗန်းများဝေဆာနေအောင် ဖွင့်နေပါတယ်။ ဟိုးအထေးမှာတော့ တောင်တန်းပြာကြီးတွေကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ လမ်းဘေးမှာ ရော်ဘာတောတွေရှိပါတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာဖြင့် ဆီအုန်းတောတွေရှိပါတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ ဖလိုင်ယင်းအိုဇာလို့ခေါ်တဲ့ မိုးပျံ တံတားတွေနဲ့ လမ်းတွေခွဲထားပါတယ်။ ဒီလမ်းဟာ ပီနန်းကိုဆိုပေမဲ့ အမှန်က ဘာတာဝပ်တ်(Butter Worth)ကို အရင်ရောက်ပါတယ်။ ပီနန်းရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းပါ။ ဘန်ကောက် စင်ကာပူတို့ကရိုက်ရထားစီးရင် ဘန်ကောက်ပဒန်ပဇား(နယ်စပ်)၊ ဘာဘာဝပ်တ်၊ ကောအယ်လ်မှတစ်ဆင့် စင်ကာပူဆိုသွားတာပါ။ ပဒန်ပဇားဟာ ချန်ဂလုံဂိတ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းပါ။ ဘတ်စကား

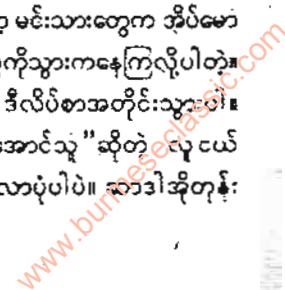
အတ္တစံ၊ မီးရထားအဝင်အထွက် ရှိပါတယ်။ ချန်ဂလုံကတော့ ဘတ်စကားနဲ့ အတ္တစံပဲ ဝင်ထွက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ချန်ဂလုံဟာ အဓိကဝင်ပေါက်ပါ။ ဂိတ်ကြီး ချီလည်း ကျွန်တော်တို့ခေါ်ပါတယ်။

ဘာတာဝပ်တ်ကိုရောက်တော့ ည(၈)နာရီထိုးပါတော့မယ်။ ယာဉ်မောင်းအဆိပ်ကမ်းထိပို့ပြီး ဟိုဘက်ကိုကိုယ့်ဘာသာသွားတော့ဆိုလို့ မနည်းချောမော့ပြီး ပြောရပါတယ်။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်စကားတတ်ကြပါတယ်။ နောက် ကားကို တစ်ဖက်ကမ်းကူးတဲ့ဇက် ကားတင်သင်္ဘောပေါ်မောင်းတင်ပြီး မကြာခင်မှာ သွယ်ပါတယ်။ ဘတ်တာဝပ်တ်က ပီနန်းကိုရိုးရိုးခရီးသည်ကူးရင် တစ်ယောက်ဆို မလေးဆင့်(၄၀)ထည့်ရပါတယ်။ စက်ဝံထည့်မှ တံခါးဖွင့်ပေးပါတယ်။ အပြန်ကျရင် ဘက်သူမှပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ပီနန်းကပြန်ကူးလာရင် သင်္ဘောပေါ်တက်လိုက်လာရုံပါပဲ။ အဝင်အထွက်မှာ ပိုက်ဆံထည့်ဖို့ တားထားတဲ့ တံခါးမရှိပါဘူး။

တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးတာ(၁၅)မိနစ်လောက်ပဲ ကြာပါတယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ ကျွန်တော်သူ့ကိုပေးထားတဲ့ နိုဘယ်ဟိုတယ်လိပ်စာအတိုင်း ခေါ်ဆိုပါတယ်။ ဟိုတယ်မှာနာမည်စာရင်းပေးပြီး အခန်းထဲရောက်တာနဲ့ အိပ်ခန်းလုံးကိုချပြီး ခြေပစ်လက်ပစ်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်တာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။

အိပ်ရာကနိုးတော့ ည(၁၀)နာရီထိုးပါတော့မယ်။ တစ်နာရီခွဲကျော်ကျော် နှစ်နာရီလောက် အိပ်ပျော်သွားတာပါ။ အောက်ကိုဆင်းပြီး ထမင်းစားပါတယ်။ နေ့စဉ်တော့ တစ်ဘူးကိုတဒေါ်လာနဲ့ဆင့်ရှစ်ဆယ်ပေးရပါတယ်။ ထိုင်းမှာ ချီရင် ငါးဘတ်လောက်ပဲပေးရတဲ့ ဘူးအရွယ်အစားပါ။ ဘတ်နဲ့တွက်ရင် (၁၅) ဘတ်လောက်ကျပါတယ်။ ဟိုတယ်ကဧည့်လက်ခံစာရင်းမှာ မြန်မာလူငယ်အတွေ့အကြုံမှာမည်ရွာကြည့်တော့ တွေ့ပါတယ်။ သူတို့မရှိကြပါဘူး။ အပြင်သွားအကြံပေးပါတယ်။

မနက်စောစောကျတော့မှ သူတို့အခန်းသွားတော့ မင်းသားတွေက အိပ်မောနေလို့ မနည်းနှိုးယူရပါတယ်။ ညတုန်းက သူတို့ဒွေကိုသွားကနေကြလို့ပါတဲ့။ အယ်လ်ကိုသွားနှင့်ပါ။ သူတို့လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ဒီလိပ်စာအတိုင်းသွားပါ။ သူပဲအထွက် မပူပါနဲ့လို့ သူတို့ထဲက “မောင်အောင်သူ” ဆိုတဲ့ လူငယ်က ပြောပါတယ်။ ကြည့်ရတာ သူကဦးဆောင်လာပုံပါပဲ။ ဆာဒါအိုတုန်း

က ဟိုတယ်ကတ်ပြားထုတ်ပေးခဲ့တာလည်း သူပါပဲ။ အသက်မေးကြည့်တော့ ကျွန်တော့်သားနဲ့ အတူတူပါ။ အသက်(၂၀)ရှိပါပြီ။

ဒါနဲ့ ဟိုတယ်မှာပဲ ပီနန်း-ကေဘယ်လ်ဘတ်စကားလက်မှတ် ဝယ်ခိုင်းပါတယ်။ (၁၄)ဒေါ်လာပဲကျပါတယ်။ အဲဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ပီနန်းမှာလျှောက်ကြည့်ပါတယ်။ ဆိပ်ကမ်းကိုသွားပြီး ဘာတာဝပ်တံကူးတဲ့ နေရာသွားကြည့်ရင် ဘယာကြော်တွေ တော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားပါတယ်။ နောက်ကုန်တိုက်ကြီးကို သွားကြည့်ပါတယ်။ ကွန်မီတာ(Komtar)လို့ခေါ်ပါတယ်။ အင်မတန်ကြီးပါတယ်။ ဘန်ကောက်က မာပိုကရောင်း ကုန်တိုက်လို့ပါပဲ။ ကုန်တိုက်မှာတိရစ္ဆာန်မခေါ်ရ။ အထဲမှာ အစားမစားရ။ ဓာတ်ပုံမရိုက်ရ စသဖြင့်ရေးထားပါတယ်။

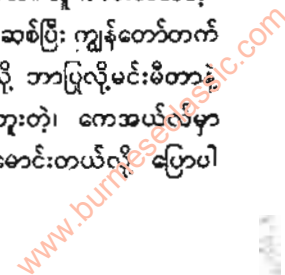
ကုန်တိုက်မှာလျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာနေပါတယ်။ မနည်းဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ ပြန်ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ နောက် ပီနန်းမြို့ထဲ လျှောက်ကြည့်ပါတယ်။ ပီနန်းမြို့ထဲမှာ နိုင်ငံခြားငွေလဲတဲ့ဆိုင်တွေဟာ မြန်မာပြည်မှာကွမ်းယာဆိုင်ပေါသလို ပေါပါတယ်။ ဘန်ကောက်နဲ့ကေအယ်လ်မှာ တောင် အဲသလောက်မပေါပါဘူး။ သိပ်ဝေးဝေးလည်း မသွားရပါဘူး။ ကိုယ်က ညကျရင် ခရီးဆက်ရမှာပေါ့။ ပီနန်းကလမ်းတွေမှာ တချို့ကမြန်မာနာမည်တွေပါ။ ဥပမာ "ရန်ကုန်လမ်း၊ မန္တလေးလမ်း၊ ဘားမားလမ်း"နဲ့ တချို့လမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ဧရာဝတီတိုင်းက မြို့နာမည်တွေမှည့်ထားတာလည်း ရှိပါတယ်။ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို "ဓမ္မိကရာမ"မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းလို့ မှည့်ခေါ်ပါတယ်။ အဝင်ဝမှာ ဆင်ဖြူတော်ရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ရှိပါတယ်။ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ "ဝင်းဦးကုမ္ပဏီ" "မခင်စိန်ကုမ္ပဏီ"ဆိုပြီး မြန်မာစာလုံးအကြီးစားနဲ့ ရေးထားတာတွေလည်း တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်မှုန်ကုတ်ကုတ်နဲ့ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ်တွဲ သွားနေကြတဲ့ မြန်မာစက်လှေသမားတချို့လည်း တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမှန်းသိကြလို့ ကြည့်နေကြလို့ အဝေးကပဲ လက်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ည(၁၀)နာရီမှ ကားထွက်ပါတယ်။ ကားဂိတ်ကပီနန်းဆိပ်ကမ်းနားမှာ တင်ပါ။ နှစ်စီးထွက်ပါတယ်။ တစ်စီးကစင်ကာပူသွားမဲ့ကားနဲ့ နောက်တစ်စီးက ကွာလာလမ်ပူ သွားမဲ့ကားပါပဲ။ စင်ကာပူ သွားမဲ့ကားက ပိုပြီးသားနားပါတယ်။ ခရီးဝေးသွားတဲ့ကားချင်းယှဉ်ရင် ထိုင်းခရီးဝေးကားတွေက ပိုကောင်းပါတယ်။ လေအေးစက်တပ်ဘတ်စကားကြီးတွေဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုအားပြင် (Coach)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခရီးသည်ထိုင်ခုံဟာ အမြင့်မှာဖြစ်ပြီး-ဒရိုင်ဘာခုံက နိမ့်ပါတယ်။

အောက်မှာ ပစ္စည်းတွေထည့်ပါတယ်။ ဘန်ကောက်ဇင်းမယ်၊ ဘန်ကောက်ဇင်းခရီးစဉ်တွေ၊ အရှေ့ပိုင်း အနောက်ပိုင်းခရီးတွေအားလုံး ပြေးဆွဲပါတယ်။ မြို့မှာချမ်းရင် ခြုံဖို့စောင်ပေးပြီး၊ ညလယ်စာလည်းကျွေးပါတယ်။ ကားပေါ် အိမ်သာပါပါတယ်။ ခုပီနန်း-ကေဘယ်လ်ဘတ်စကားကတော့ လေအေးစက်ထောင့်တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ ထိုင်းခရီးဆေးကားထက်စာရင် အဆင့်နိမ့်လှပါတယ်။ အိတ်မှတ်ဝယ်တုန်းကတည်းက ဘာမှတ်ပုံတင်တို့ ပတ်စ်ပို့တို့မှ မပြုရပါဘူး။ အိတ်မှတ်မှာ နာမည်လည်းရေးထားပါဘူး။ နာမည်ပေးဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ အထွက်တော့လည်း နာမည်မခေါ်ပါဘူး။ ကားကပီနန်းတံတားကြီးပေါ်က ညှိပ်ပါထယ်။ ပီနန်းတံတားကြီးပေါ်က ဖြတ်တဲ့အချိန် ပီနန်းဆိပ်ကမ်းကို ခြင်ရတဲ့အခါ အင်မတန်မှလှပါတယ်။ ထွန်းထားတာ မီးတွေထိန်ထိန်ညှိနေတာပါ။ ၁၉၉၀ပြည့်နှစ်ဟာ မလေးရှားနိုင်ငံရဲ့ ခရီးသည်အလည်အပတ်နှစ် (Visit Year) ပါ။ ထိုင်းရဲ့ (Visit Year)ခရီးသည် အလည်အပတ်နှစ်က ခုနှစ်ခွဲတဲ့ ၁၉၈၇-ခုနှစ်ပါ။ ခရီးသည်နှစ်ဖို့လို့ တစ်နိုင်ငံလုံး လှပအောင် ညှိဆင်ပြီး၊ မီးတွေထွန်းညှိထားတာလို့ ထင်ပါတယ်။ ပီနန်းတံတားကြီးဟာ အရှေ့တောင်အာရှတိုက်မှာ အရှည်ဆုံးတံတားကြီးပါ။ ၁၉၈၅-ခုနှစ်က တောက်ခဲ့ပြီး မလေးရှားဒေါ်လာသန်း (၈၀၀)ကုန်ပါတယ်။ အရှည် ၁၃.၅ မီလီမီတာ ရှိပါတယ်။

ည(၁၂)နာရီလောက်ကျတော့ ခရီးထောက်စခန်းမြို့တစ်ခုမှာ နားပါတယ်။ အိတ်ဖက်ရည်သောက်တဲ့လူကသောက်၊ ထမင်းစားတဲ့လူကစားပေါ့လေ။ အိတ်စကား ကြီးက အယားကွန်ဒီရှင်း လေအေးစက်တပ်ထားပြီး ထိုင်ခုံတွေက ထုတ် နှိပ်ပြီး ရှေ့တိုးနှောက်ငင်လုပ်လို့ရပါတယ်။ ည(၂)နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပြီး နောက် ကားရပ်လို့ လူတွေဆင်းဖို့လုပ်နေကြလို့ ညှိညှိလိုက်တော့ ကွာလာလမ်ပူလို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်တော်သွားရမဲ့ခရီးဆုံး "ကေအယ်လ်"ကို ရောက်နေတာကို တွေ့ရပါတော့တယ်။

ကားပေါ်ကဆင်းလို့ အောက်ကိုရောက်တော့ တက္ကစီသမားတွေ တွေ့ရတယ်။ တစ်ယောက်ကိုခေါ်လိုက်ပြီး လိပ်စာပြလိုက်ပါတယ်။ သူကဝေးတယ်တဲ့။ (၂)ဒေါ်လာတောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်လာ(၂၀) ဈေးဆစ်ပြီး ကျွန်တော်တက်ခေါ်ပါတယ်။ ကားထွက်တော့ ကားခပြတုံမီတာတွေလို့ ဘာပြုလို့မင်းမီတာနဲ့ သွားတာလဲဆိုတော့ မနက် ၆ နာရီမထိုးသေးပါဘူးတဲ့၊ ကေအယ်လ်မှာ အိတ် ၆ နာရီက ညနေ ၆ နာရီအတွင်းပဲ မီတာနဲ့မောင်းတယ်လို့ ပြောပါ

တယ်။ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းပါပဲ။ ဘန်ကောက်က ပါးစပ်ထဲက ကားခတောင်းထဲ
တက္ကစီနဲ့စာရင်တော့ ဒီအရပ်က နေ့ခင်းမှာ မိတာနဲ့စီးလို့ရလို့ တော်သေးတာပဲ
လို့ပဲအောက်မှရတာပါပဲ။

အောင်သူပေးလိုက်တဲ့ ဘန်ဒါဘာရူး(ဘီငန်း)က အတော်လေးဝေးစ
တယ်။ မလေးဘာသာနဲ့ ဘန်ဒါဆိုတာအသစ်ပါ။ ဘာရူးဆိုတာမြို့ပါ။ ဘန်ဒါ
ဘာရူးဆိုတော့ မြို့သစ်၊ ဘန်ဒါဘာရူးမှာမှ ဘီငန်းအရပ်ကရှိလို့ ဘန်ဒါဘာရူး(ဘီ
ငန်း)လို့ ခေါ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သုဝဏ္ဏမြို့သစ်၊ ရန်ကုန်မြို့သစ်
ရွှေပြည်သာမြို့သစ်စသည်ဖြင့် ခေါ်သလိုပါပဲ။ မြို့သစ်တွေက စံနစ်တကျ
တိုက်အိမ်လေးတွေ၊ တစ်ထပ်နှစ်ထပ်စသည်ဖြင့် ဆောက်ထားတာပဲ
သုဝဏ္ဏမြို့သစ်လို့ပါပဲ။ မနက်(၆)နာရီတိုင်းခါနီးနေပေမယ့် အတော်လေးမှောင်မိုက်
တယ်။ ဆီအုန်းတောတွေကြားက ဖြတ်သွားတဲ့လမ်းဆိုတော့ ပိုမှောင်လှစွာ
တယ်။ ပိုက်ဆံပါတယ်ထင်ပြီး တောထဲခေါ်ကာ သတ်လုရင်တော့...ဆို
အတွေးဝင်လာတော့ ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာပါတယ်။ နောက်တော့ အေးလေ
ကမ္ဘာသကာပဲလို့ စိတ်ကိုဖြေရပါတယ်။

ဘန်ဒါဘာရူးရောက်တော့ ပေးထားတဲ့လိပ်စာအိမ်မှာ မြန်မာလူငယ်တစ်
ကို တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အလုပ်ရှင်က ငှားပေးထားတဲ့အိမ်ပါ။ လုပ်ခ
ပြောထားတဲ့အတိုင်း မရတဲ့အကြောင်း၊ ဒီတော့ အလုပ်အတွက်က မရေရာ
ဘူး။ သူတို့ကပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကအိမ်သစ်ဆိုတော့ မီးမရှိပါဘူး
အိမ်သာလည်း တက်လို့မရပါဘူး။ ဒါနဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ ခဏချပြီး သူငယ်ချစ်
ရဲမြင့်ဦးကို ရှာဦးမှပဲလေဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ၊ စောစောကရေးပြခဲ့တဲ့အတို
ဆလာယမ်းဘာရူးမြို့ထဲမှာ ချာလပတ်ယမ်းနေပြီး အစီစာဆိုတဲ့ မလေးအ
သမီးကူညီလို့သာ ရဲမြင့်ဦးအဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ မြန်မာတည်းခိုအိမ်တစ်ခု
ချောမောစွာ ရောက်ခဲ့ရတော့တာပါပဲ။

(၃)

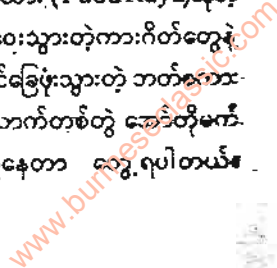
မိတ်ဆွေကိုကျော်အောင်က ပစ္စည်းတွေသွားယူဖို့ ပြောတာနဲ့ ဘန်ဒါဘာရူး
ကိုပြန်ပါတယ်။ တက္ကစီနဲ့သွားရင်း တက္ကစီသမားနဲ့ စကားလက်ဆုံကျသွား
တယ်။ သူကမလေးတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီးသားပါ။ အစိုးရအလုပ်မလုပ်ချင်
လှတဲ့လွတ်လပ်လပ် တက္ကစီမောင်းစားနေတာပါလို့ ပြောပါတယ်။ တရုတ်လူ
ပါ။ သူနဲ့စကားလက်ဆုံကျတဲ့အကြောင်းရင်းက အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများ
နိုင်ငံရေးအခြေအနေပါ။ နိုင်ငံရေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပါတယ်။ ဘန်

ဘာရူးမှာ ပစ္စည်းတွေယူပြီးတော့ ဆလာယမ်းဘာရူးကို ပြန်လာပါတယ်။
အားလုံးတက္ကစီ(၂၅)ဒေါ်လာကျပါတယ်။ ခုအချိန်ကတော့ နေ့လယ်ခင်းမို့
မိတာနဲ့မောင်းနေပါပြီ။

ညကျတော့ ကျော်စွာတို့ပြန်လာပါတယ်။ ရဲခေါင်ဆိုတဲ့လူငယ်လေးလဲ
ပါပါတယ်။ ရဲခေါင်က ရဲမြင့်ဦးရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ရဲမြင့်ဦးကို လိုက်ခဲ့ဖို့
ခေါ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ကျွန်တော်က ရဲမြင့်ဦးခေါ်လို့ လိုက်လာခဲ့ရသူပါ။ ဒီလိုပဲ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးစပ်ရာ၊ နီးစပ်ရာ ကူညီစောင့်ရှောက် သွားကြ
ရတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း မြန်မာပြည်က ဘန်ကောက်ကနေ ခေါ်လိုက်ရ
သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျရင် ဒါတွေပါလာပါလိမ့်မယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ရဲမြင့်ဦးလာလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ကပြောပါတယ်။
ကျွန်တော်ရောက်တာက ဧပြီလ(၆)ရက် သောကြာနေ့ပါ။ စနေနေ့တစ်ရက်
စောင့်ရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ ရဲမြင့်ဦးကို မျှော်နေမိပါတယ်။
ရဲမြင့်ဦးရောက်မလာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရဲမြင့်ဦးအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ သစ်
စက်က ကိုစိန်လင်း၊ ကိုဌေးဦးတို့ ရောက်လာပါတယ်။ ရဲမြင့်ဦးက အလုပ်ထပ်
ပြောင်းသွားပြန်ပါပြီတဲ့။ သစ်စက်မှာမရှိတော့ပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်။
အလုပ်ကိစ္စကိုလည်း သူတို့ကပဲ “သစ်စက်မှာပြောကြည့်တာပေါ့၊ ပွဲခေါ်လာ
(၂၀၀)ပေးရမယ်လို့” ပြောပါတယ်။

ပြီးတော့ သစ်စက်ကို ဘယ်လိုလာရမယ်ဆိုတာ ကိုဌေးဦးက လမ်းညွှန်
ပါတယ်။ ညနေမိုးချုပ်တော့ သူတို့ပြန်သွားပါတယ်။ တနင်္လာနေ့ ဧပြီလ(၉)
ရက်နေ့မနက်ကျတော့ ကိုဌေးဦးလမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း ဆလာယမ်းဘာရူးကနေ
နီဝတ်(၁၀)ဘတ်စကားအသေး (မီနီဘတ်စ်)ကို ကျွန်တော်စီးသွားပါတယ်။
ဆင်(၅၀)ပေးရပါတယ်။ ဘယ်စီးစီး ဆင်(၅၀)ပါ။ အဲဒီကားက ကေအယ်လ်မြို့
ဆဲရောက်လို့ ဂိတ်ဆုံးတော့ ကျားခေါင်းရုပ်ကြီးရှိတဲ့ မေဘက်တိုက်ကိုရှာရပါ
တယ်။ အလွယ်တကူပဲတွေ့ရပါတယ်။ အဆောက်အအုံကအမြင့်ကြီးမှာ
ကျားခေါင်းရုပ်ကြီးတပ်ထားတာပါ။ အဲဒီရှေ့မှာ ပုဗူးရာယား (Pudu Rayal)ဆိုတဲ့
ဘတ်စကားဂိတ်ရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ခရီးဝေးသွားတဲ့ကားဂိတ်တွေနဲ့
အသောက်ဆိုင်တွေရှိပြီး အောက်ထပ်မှာ မြို့တွင်းနဲ့ဆင်ခြေဖူးသွားတဲ့ ဘတ်စကား
ဂိတ်တွေရှိပါတယ်။ ကားဂိတ်ကလူ ရှုပ်တော့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ခေါ်တိုက်
အစီခိုင်မယ်တွေလွယ်ထားတဲ့ ရဲတွေ ကင်းလှည့်နေတာ သွေ့ရပါတယ်။

ပုဒူးရာယားမှာတင် ရဲကင်းတစ်ခုထားပါတယ်။ ပုဒူးရာယားနဲ့ လမ်းတစ်ဖက် ကူးတဲ့ ပေါင်းကူးတံတားအထွက်နားမှာတင်ပါ။

အောက်ထပ်ဆင်းသွားတော့ ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ ကိုဌေးဦးတို့သစ်စက်ကို ရောက်တဲ့အမှတ် ၁၄၄-၁၄၅ဘတ်စကားကို တွေ့ရပါတယ်။ ၁၄၄-၁၄၅ဆိုပေမဲ့ တစ်စီးတည်းကို နံပါတ်ပေးထားတာပါ။ ကားခနစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်၃၀ပေး လိုက်ပါတယ်။ မှာထားတဲ့အတိုင်းပါ။ ကေအယ်လ်မြို့ပြင်ရောက်ကတည်းက အပြင်ကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်လာရပါတယ်။ ဆူဂိုင်းဘလူး (Sugai Buloh) ဆိုတဲ့ မြို့လေးကိုရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမြို့လေးကထွက်ရင် သစ်တောအုပ် ထစ်ခုတွေ့မယ်။ အဲဒီသစ်တောအုပ်လွန်တာနဲ့ ကောင်ကီးချန်ဆစ်စက် (Kwong Kee Chang) ဆိုပြီး ရေးထားတာတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီကျရင် ခလုတ်နှိပ်ပြီး ဆင်းလိုက်၊ သစ်စက်ရှေ့မှာပဲ ဘတ်စကားမှတ်တိုင် ရှိတယ်လို့ မိတ်ဆွေကိုဌေးဦးက အသေးစိတ်လမ်းညွှန်ချက်ပေးခဲ့လို့ပါပဲ။

သူမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆူဂိုင်းဘလူးမြို့ပြင်ရောက်တော့ တောအုပ်တွေ့ပါ တယ်။ တောအုပ်လွန်တော့ Kwong Kee chang Sdn Bhd. Killan Papan)ဆိုပြီး စာလုံးအကြီးနဲ့ရေးထားတာကို တွေ့တော့ခလုတ်နှိပ်ပြီး ဆင်းခဲ့ ပါတယ်။ ကောင်ကီးချန်ဆိုတာက သစ်တောရဲ့နာမည်ပါ။ (Sdn Bhd)ဆိုတာက စက်ပါ။ (Papan)ကသစ်ပါ။ မလေးမှာ မြန်မာ၊ ထိုင်းနဲ့ တရုတ်လို ကိုယ်ပိုင် အက္ခရာမရှိပါဘူး။ မလေးစာဟာ ရိုမင်စာလုံးဖြစ်တဲ့ အေဘီစီနဲ့ပေါင်းပြီး ရေးထားတာပါ။ တယ်လီဖုန်းကို Telefonလို့ရေးပါတယ်။ တက္ကစီကို Teks၊ ကျောင်းကား (School Bus)ကို Bas Secola၊ စက်ရုံအလုပ်သမားကားကို Bas Killan လို့ပေါင်းပြီး ရေးသားလေ့ရှိပါတယ်။

ဝင်ပေါက်ကနေ ဘယ်ဘက်ကကုန်းလေးကိုတက်လိုက်တော့ တရုတ်စား သောက်ဆိုင်ရှိပါတယ်။ အဲဒီကနေ သူတို့ထမင်းစားလွှတ်ချိန်ထိ စောင့်နေဖို့ တယ်။ (၁၂)နာရီထမင်းစားလွှတ်တော့ သူတို့ပြန်လာပါတယ်။ ကိုဌေးဦးနဲ့ ကိုစိန်လင်းအပြင် ကိုသန်းလင်းဆိုတဲ့ ကိုစိန်လင်းအစ်ကိုဖြစ်သူကိုပါ တွေ့ရ ပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စကတော့ ကိုသန်းလင်းက အဓိကပါ။ ဒီသစ်စက်ကို သူအရင်ဆုံးရောက်တာပါ။ ကိုသန်းလင်းက သူ့ဆရာကိုပြောပေးမယ်ဆိုပြီး ထမင်းစားပြီးတော့ သွားပြောပါတယ်။ ညနေ(၃)နာရီလက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ထိ စောင့်ပါဆိုလို့၊ သူတို့နေ့ခင်း(၁)နာရီ အလုပ်ပြန်တက်တော့ ဒီစားသောက်ဆိုင် မှာပဲစောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ထမင်းဝယ်စားလို့ရပေမဲ့ မစားနိုင်ပါဘူး။ အလုပ်

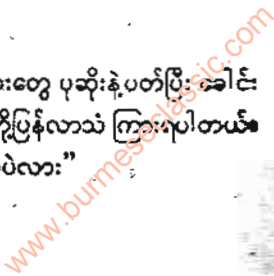
အတွက်စိတ်ပူနေလို့ပါ။ မိုင်လိုတစ်ခွက် မုန့်တစ်ခွက်ပဲ ပြီးလိုက်ပါတယ်။ ညနေ ၃ နာရီကျတော့ စကားပြန်လာပါတယ်။ “မနက်ပြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းပါ တော့”တဲ့၊ ကျွန်တော်အရမ်းဝမ်းသာသွားပါတယ်။ ကမန်းကတန်း ဆလားမန်း ဘိုရှူးပြန်ပြီး ပစ္စည်းတွေသယ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကိုကျော်အောင်ကိုလည်း စား စရိတ်၊ နေစရိတ်ရှင်းပြီး နှုတ်ဆက်တာပေါ့လေ။

သစ်စက်ကိုပြန်ရောက်တော့ ည(၇)နာရီထိုးနေပါပြီ။ နေရမှာက တရုတ် စားသောက်ဆိုင်ကင်တင်းရဲ့အပေါ်ထပ်မှာပါ။ နေစရာပေးထားတော့ အိမ် ငှားခ မကုန်တော့ပါဘူး။ မလေးမှာက အလုပ်ရုံစက်ရုံ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ နေစရာပေးထားလေ့ရှိပါတယ်။ တချို့စက်ရုံက ပေးစရာနေရာမရှိရင် အိမ်ငှား ပေးပါတယ်။ အိမ်ငှားခ သူဌေးကပေးတာပါ။ စင်ကာပူမှာက ကိုယ့်ဘာသာ ငှားနေရပြီး စက်ရုံကနေစရာမပေးတာများပါတယ်။ စားဖို့က ကင်တင်းမှာပဲ။ မနက်စာတစ်ခါပြင် တစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်(၄၀)၊ ညနေစာကို တစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်(၁၂)ဆယ်(အဝစား)ပါ။ ကိုစိန်လင်းက ကင်တင်းကိုသူပြောပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ညနေစာက အဆင်ပြေအောင်လို့ ကင်တင်းပိုင်ရှင်တရုတ် စနီးမောင်နဲ့က ကျွေးတာပါ။ စားသူ သုံးလေးဦးပဲ ရှိပါတယ်။

လက်ရှိမြန်မာတွေနေတဲ့ အခန်း ၁၅ပေ X ၉ပေအခန်းမှာက ကိုသန်းလင်း၊ ကိုစိန်လင်း၊ ကိုဌေးဦးနဲ့အတူ ကိုစိန်မင်း၊ ကိုစန်းဦးဆိုပြီး ငါးယောက်နေကြပါ တယ်။ နေရာမရှိလို့ သူတို့ခြေရင်းမှာပဲပါလာတဲ့စစ်တပ်သုံးမြေခင်း(ဂရောင်း ရှိ)ကိုခင်းပြီး အိပ်ရပါတယ်။ သူတို့က အပေါ်တက်အိပ်ဖို့ ပြောပေမယ့် ချောင်ချောင်ချိချိ အိပ်ချင်လို့အောက်မှာပဲ ကန့်လန့်ဖြတ်နေရာယူထားတာပါ။ ကျွန်တော်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကိုစိန်မင်းတို့၊ ကိုစန်းဦးတို့မရှိပါဘူး။ သူတို့က တိုသန်းလင်းရိုက်ထုတ်လာတဲ့ နှစ်ဦးပါ။ ဘန်ကောက်ကနေ ပွဲခအမေရိကန် ဒေါ်လာယူပြီး ခေါ်လာတာပါ။ သူတို့အလုပ်မဆင်းတာ နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိပြီ လို့ ကိုစိန်လင်းက ပြောပါတယ်။ ကိုစိန်လင်းနဲ့ကိုသန်းလင်းတို့ညီအစ်ကို တို့ယ့်ဘာသာကိုယ်ချက်စားကြတော့ အဲဒီနေ့ညနေစာကို သူတို့ကျန်တဲ့ဟာနဲ့ပဲ ပြီးလိုက်ရပါတယ်။

ည(၉)နာရီ ထိုးပါပြီ။

ပါလာတဲ့စောင့်လေးကိုမြို့ အဝတ်အစားလေးတွေ ပုဆိုးနဲ့ပတ်ပြီး ခေါင်း နှူးလုပ်ပြီး အိပ်ရပါတယ်။ မကြာခင်မှာ ကိုစိန်မင်းတို့ပြန်လာသံ ကြားရပါတယ်။ “ကိုဌေးဦး ဒီလူကဘယ်ကလဲ၊ ရန်ကုန်ကပဲလား။”

“ဘန်ကော်ဘက်က” တစ်နေ့က မှီရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ထက် အသက်ကြီးပါတယ်” ကိုစိန်မင်းရဲ့ “ဒီလူ” ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းကို မကြိုက်လို့ ကိုဌေးဦးက အသက်ကြီးတယ်လို့ ထည့်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်နေပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း “ဪ...လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် မမြင်ဖူးသေးဘဲနဲ့ ရင်ရင်းသီးသီး သုံးနှုန်းတတ်သူပဲလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။

ခဏကြာတော့ ကိုစိန်မင်း၊ ကိုစန်းဦးတို့နဲ့ ကိုသန်းလင်းတို့ညီအစ်ကို အောက်ထပ်မှာ စကားသွားပြောကြပါတယ်။ စကားများကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဏပါပဲ ပြီးသွားပြီး အပေါ်တက်ပြီး အိပ်ကြပါတော့တယ်။

နက်ဖြန်ဧပြီလ(၁၀)ရက်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဒီသစ်စက်ရဲ့ အလုပ် သမားတစ်ဦး ဖြစ်လာပါတော့မယ်။

(၄)

မနက်(၈)နာရီထိုးပါပြီ။

ကိုသန်းလင်းရဲ့ဆရာ တရုတ်အမျိုးသားက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကနေ ငါးမိနစ်လောက်လမ်းလျှောက် ရတဲ့ကုန်းပေါ်ကို ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဖိုမင်လက်ထဲကိုအပ်လိုက်ပါတယ်။ ဖိုမင်ကလည်း တရုတ်လူမျိုးပါပဲ။ ဖိုမင်ကလွှဲပိုင်းစက်ခုံတစ်ခုမှာ နေရာချထား ပေးပါတယ်။ လွှဲပိုင်းကိုင်းတဲ့ လွှဲပိုင်းဆရာက မလေးအမျိုးသားပါ။ အလုံးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့မြန်မာအလုပ်သမားတွေကို နေရာချထား တာပါ။ လွှဲပိုင်းစက်ခုံတစ်ခုမှာ လွှဲပိုင်းဆရာ၊ သစ်ကို အပြစ်အနာရှာပေးပြီး ခုံပေါ်ကူတင်ပေးရတဲ့ အကူ ရယ်၊ နောက်ဖြတ်ပြီးသား သစ်ကို စီရတဲ့သူရယ်ဆိုပြီး သုံးယောက်ထားပါတယ်။ လွှဲပိုင်းခုံကနှစ်ခုပါ။ ဒီဘက်မှာ ကိုဌေးဦးက လွှဲပိုင်းအကူ၊ ကျွန်တော်ကစီရတဲ့လူပါ။ ဟိုဘက်ခုံမှာက လွှဲပိုင်းဆရာက တရုတ် အမျိုးသား၊ သူ့နာမည်က အပဲပါ။ ကိုစိုးမင်းနဲ့ ကိုစိန်ဦးက အကူနဲ့အစီ အလုပ်သမားတွေပါ။

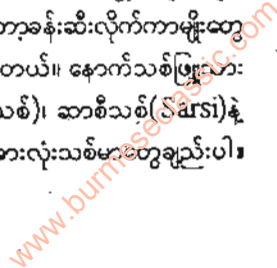
သစ်စက်ဟာ မနက်(၈)နာရီမှာ အလုပ်စပါတယ်။ (၈)နာရီမထိုးခင် အလုပ်သမားတွေလာပြီး၊ အချိန်တိုင်းတဲ့စက်မှာ ကိုယ့်နာမည်ထိုးထားတဲ့ကတ်ပြား တွေထည့်ပြီး ဝင်ချိန်မှတ်ရပါတယ်။ (၈)နာရီက စလိုက်တာ မနက်(၁၀)နာရီ မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နားပါတယ်။ ကြားထဲမှာ မထိုင်ရပါဘူး။ မနက်(၁၀) နာရီ(၁၅)မိနစ်မှာ အလုပ်ပြန်စပါတယ်။ (၁၅)နာရီထိုးထိပါပဲ။ (၁၅)နာရီထိုး

တာနဲ့ ထမင်းစားချိန်၂၂သြဆွဲပါတယ်။ ကိုယ့်ကတ်ပြားကိုယ်စက်မှာထည့်ပြီး အလုပ်သိမ်း ရပါတယ်။ နေ့ခင်း(၁)နာရီမှာ အလုပ်ပြန်စပါတယ်။ ၂၂သြဆွဲပါ တယ်။ အလုပ်တက်ချိန် ကတ်ပြားထည့်ရပါတယ်။ ညနေ(၃)နာရီထိုး လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်နားပါတယ်။ (၃)နာရီ(၁၅)မှာ ပြန်တက်ပါတယ်။ ညနေ(၅)နာရီမှာ အလုပ်သိမ်း၂၂သြဆွဲပါတယ်။ ကတ်ပြားထည့်ပြီး အလုပ် ဆင်းရတာပါပဲ။

မနက်စာကို တရုတ်ကင်းတင်းမှာပဲ ဝယ်စားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့် စာအုပ်လေးနဲ့ကိုယ် စာရင်းမှတ်ရပါတယ်။ တစ်ခါပြင်တစ်ခါလာနဲ့ ဆင့် လေးဆယ်ပါ။ ဟင်းနှစ်မျိုးထည့်ပေးတယ်လေ။

ဒီသစ်စက်က တရုတ်အမျိုးသားပိုင် သစ်စက်ပါ။ တရုတ်အမျိုးသား ညီအစ်ကိုလေးဦး အစုစပ်ပိုင်ကြပါတယ်။ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်နဲ့ မလေး စားသောက်ဆိုင်ရယ် နှစ်ခုဖွင့်ထားပေးပါတယ်။ တရုတ်ဆိုင်မှာ အမဲသားမရသလို မလေးဆိုင်မှာ ဝက်သားမတင်ပါ။ စက်ရုံရဲ့ အကျယ်အဝန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆီက ကမ္ဘာအေးဘုရားဝန်းလောက်ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ပိုင်မိးစက်နဲ့ဖြစ်ပြီး သစ်စက်ကထွက်တဲ့ လွှဲစာမှုန့်တွေကို လောင်စာအဖြစ် သုံးပါတယ်။ လွှဲစာမှုန့် တွေကို မီးစက်ကိုပို့တာ လေစုပ်စက်နဲ့ပို့တာပါ။ အပေါ်ကုန်းက လွှဲပိုင်းစက် ခုံလေးတွေနဲ့ ကြမ်းခင်းသစ်ကို အများဆုံးထုတ်ပါတယ်။ ကြမ်းခင်းသစ်(သစ် စာ)ဟာ ဒိုရင်း(Dorine)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပထမဆုံးဒီသစ်တွေကို အပေါ် အောက်ဘေးနှစ်ဖက် ရှေ့ပေါ်စက်ထဲထည့်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ လွှဲပိုင်းဖြတ်စက်ဆီကို ပို့ပါတယ်။ အဲဒီကနေ လျှာထိုးစက်ကိုပို့ပါတယ်။ အမိကကလျှာထိုးစက်မှာပါပဲ။ ဒီသစ်တွေက နိုင်ငံခြားပို့တဲ့ သစ်တွေပါ။ အဖေရိကန်၊ တောင်ကိုရီးယား၊ ဂျပန်နဲ့ အာရှနိုင်ငံများကို ပို့ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုဖြတ်တာကတော့ သစ်မာတစ်မျိုးပါပဲ။ ညာတိုး(Nyatoc)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အင်မတန်အမှုန့်ထွက်ပါတယ်။ သူ့ကို အတိုလေးတွေ ဖြတ်ရပါ ထယ်။ ပြီးတော့ စနစ်တကျ သူ့စီပုံစံနည်းအတိုင်း ပုံစံကျအောင် စီရပါတယ်။ ဒါမှ ဖောက်ကလစ်စက် (ဝန်ချီစက်)နဲ့ မပြီးယူသွားတဲ့အခါ ပြိုမကျပါဘူး။ စီတာ စနစ်မကျရင် ပြိုကျတတ်ပါတယ်။ ညာတိုးကိုတော့ခန်းဆီးလိုက်ကာမျိုးတွေ သုံးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်ကိုပို့ပါတယ်။ နောက်သစ်ဖြူးသား (Rose Wood) ဒူးရင်း (Durin) (ဒူးရင်းသီးပင်သစ်)၊ ဆာစီသစ်(Sarsi)နဲ့ အင်းပတ်စ်(Kampus)တွေလည်း ဖြတ်ပါတယ်။ အားလုံးသစ်မာတွေချည်းပါ။

ဒီစက်ရုံမှာက သူ့ ငွေ့နဲ့ ဆူတစ်ခိုက်ဆာ(ကြီးကြပ်ရေးမှူး)ကလွဲရင် အင်္ဂလိပ်လို မတတ်ကြပါဘူး။ ကိုသန်းလင်းနဲ့ ကိုစိန်မင်းက တရုတ်(မင်အရင်း)လို တတ်ကြတော့ အောက်ခြေအလုပ်သမားတို့ ပိုမင်တို့နဲ့ဆက်ဆံလို့ နားမလည်တဲ့ကိစ္စတွေကို သူတို့ကဘာသာပြန်ပေးတယ်လေ။

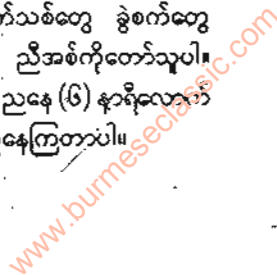
အဲဒီကုန်းပေါ်ကိုသွားတဲ့လမ်းမှာက ပတ်လည်လွှဲပိုင်းစက်ကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကနဲ့ပေါင်းခြောက်နဲ့ပါပဲ။ လွှဲတစ်စင်းဟာ (၁၀)ပေလောက်ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒီမှာက မလေးကထွက်တဲ့ တောသစ်တွေခွဲတာပါ။ သစ်လုံးကြီးကို ထက်ခြမ်းခွဲထုတ်လိုက်ပြီးရင် အဲဒီထက်ခြမ်းသစ်တွေကို လွှဲခွဲတွေဆီကို ပတ်လည်သွားတဲ့ စက်လိုင်းနဲ့ပို့တာပါ။ ဘီးလုံးအရှည်တွေကို ချိန်းကြိုးနဲ့ ဆက်ထားပြီး ချိန်းကြိုးလည်တာနဲ့ ဘီးလုံးအရှည်တွေ လည်တော့တာပါပဲ။ ဒီပေါ်ကို သစ်ခြမ်းတင်ပေးလိုက်ရင် သစ်ခြမ်းဟာပါသွားပြီး ပိုတဲ့စက်ခံက အလုပ်သမားတွေက ဆီးဖမ်းပြီး ပတ်လည်လွှဲခွဲပေါ်တင်လို့ ခွဲတာပါ။

ပြေးလမ်းပေါ်မှာပါသွားနေတဲ့ သစ်ခြမ်းဟာ ရေထဲမှာပြေးနေတဲ့ မိကျောင်းတစ်ကောင်နဲ့ သိပ်တူပါတယ်။ အင်မတန်ကြည့်လိုကောင်းပါတယ်။ ပိုပြီးကြည့်လိုကောင်းတာက ပတ်လည်လွှဲခွဲက အလုပ်သမားများရဲ့ လှုပ်ရှားမှုပါ။ တစ်ဦးမှခိုနေလို့ မရပါဘူး။ ဧည့်ဆက်သလိုလုပ်ရပါတယ်။ ဒီစက်ကနေ ဘေးခြမ်းတွေကိုခွဲ၊ နှစ်ပတ်လည်ဖြင့် နှစ်ပတ်လည်၊ လေးပတ်လည်ဖြင့် လေးပတ်လည်၊ လေးနှစ်ဖြင့်လေးနှစ် ဖြတ်ရပါတယ်။ လွှဲကိုစကေးကိုက်တိုက်ထားပြီး သစ်ခြမ်းကိုတင်ပြီး တွန်းပေးတာနဲ့ နှစ်ပတ်လည်အတိအကျရပါတယ်။ ဒီစက်က နေ့စားမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က သစ်တန်ကျရင်ကျသလောက် ရပါတယ်။ တစ်နေ့ကိုဒေါ်လာ(၅၀) လောက်ရပါတယ်။ ပင်ပန်းလည်းအရမ်းပင်ပန်းတဲ့နေရာပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လစာက တစ်နေ့(၁၄)ဒေါ်လာပါ။ ကိုသန်းလင်းနဲ့ ကိုစိန်လင်းတို့က တရုတ်လူမျိုး တွေမို့(၁၅)ဒေါ်လာရပါတယ်။ အင်ဒိုနီးရှားတွေနဲ့ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်လူမျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ သူတို့ကတစ်နေ့ (၁၃)ဒေါ်လာပါ။ ဒီသစ်စက်က မလေးနိုင်ငံသား တစ်လီကုလားကိုတောင်တစ်နေ့(၁၃) ဒေါ်လာပေးတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို မြန်မာဆိုပြီး (၁၄) ဒေါ်လာပေးထားတာလို့ သိရတယ်လေ။

လခံက အပတ်တိုင်းထုတ်ပေးပါတယ်။ စနေနေ့ဟာ လခပေးရက်ပါ။ ဒီတစ်ပတ်သောကြာကနေ နောက်တစ်ပတ်ကြာသပတေးအထိ ရက်ကိုတွက်ပါ။

ထယ်။ တစ်နေ့(၁၄)ဒေါ်လာပေးပြီး တစ်လကုန်လို့ အလုပ်တက်ရက် (၂၆)ရက် နှိုင်း ဒေါ်လာ (၆၀) ဆောင်ပေးပါတယ်။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ စနစ်တစ်ခုပါပဲ။ အလုပ်သမား ရက်မပျက်အောင်၊ လုပ်အားထွက်အောင်လုပ်တဲ့ စနစ်ပါ။ အဲ(၂၅) ရက်ပဲ ရှိရင် ဒေါ်လာ (၃၀) ပဲ ရတော့မှာ။ တနင်္ဂနွေကို ထည့်မတွက်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသားတင်လခဟာ (အချိန်ပိုမပါဘဲ) တစ်လကို (၄၅) ဒေါ်လာလောက် ရပါတယ်။ မလေး (၂.၇) ကို အမေရိကန် ဒေါ်လာနဲ့ဆိုရင် (၁၅၇) ဒေါ်လာ၊ ဒေါ်လာ (၁၆၀) လောက်ပဲရှိပါတယ်။ အင်မတန် လစာနည်းပါတယ်။ ဧကအယ်လ်မှာ ဒီထက်လစာနည်းတာလည်း ရှိပါတယ်။ များတာလည်း ရှိပါတယ်။ လံစာ နူးတဲ့ဆီပြောင်းပါလားလို့ပြောရင် နောက်ထပ် ပွဲခပေးဖို့ရာ ဒေါ်လာ (၁၅၀-၂၀၀) လိုလာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီသစ်စက်က ဧကအယ်လ်ရဲ့ မြို့ပြင်မှာပါ။ ဆူညံနင်းလေဆိပ်နဲ့ ဆူးဝိုင်းဘလူးမြို့ကြား ဆူးဖန်း လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ အထယ်လ်ကနေဆိုရင် (၁၄) မိုင်ခန့် ဝေးပါတယ်။ မြို့ပြင်ဆိုတော့ လုံခြုံပါတယ်။ အထင်အထွက် သိပ်မရှိပါဘူး။ တခြား စက်ရုံတွေက တစ်နေ့ကို ဒေါ်လာ (၂၀) ရနိုင်ရမယ်။ ရဲကြောက်ရပါတယ်။ ဥပမာ ပူချောင်းမှာဆိုရင် မြန်မာအလုပ်သမားတွေရှိပါတယ်။ ရဲက လမ်းကစောင့်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းပါတယ်။ အိုင်စီလို့ခေါ်တဲ့ လေးမှတ်ပုံတင်တောင်းလို့ မပြုနိုင်တဲ့အတွက် မဖမ်းအောင်ပိုက်ဆံပေးရတာပါ။ မြန်မာအလုပ်သမားတွေဟာ ဧကအယ်လ်မြို့ပေါ်နဲ့ ဆင်ခြေပုံးတွေမှာ အနံ့ပါပဲ။ သူတို့ဘက်ဆီမှာ၊ ကိပုန်းမှာ၊ ဒါတင်မကပါဘူး။ ဟို- မလက္ကာရေလက်ကြားရှိတဲ့ မလက္ကာမှာ၊ ဝိနန်းမှာ၊ အိပိုမြို့မှာ ကြုံရာကျပန်း အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ။ ပြင်တဲ့ ဝပ်ရှော့မှာ၊ သံပန်းသံတံခါးစက်ရုံမှာ၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ၊ ပုံနှိပ်စက်မှာ၊ အသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး၊ ပန်းကန်ဆေး၊ သံစက်ရုံမှာ၊ ဆေးဆိုးပန်းရိုက်စက်ရုံမှာ၊ ပဲပြားလုပ်တဲ့စက်ရုံမှာ အစုံလုပ်နေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အများဆုံးရတဲ့ သူဟာ တစ်လကိုအချိန်ပိုနဲ့ပါမှ မလေးဒေါ်လာ (၇၀၀-၈၀၀) လောက်ပဲရတာပါ။ သစ်စက်မှာက ကြီးကြပ်ရေးမှူးကို မာကျိုင်းလို့ခေါ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို နောက်ပြောတတ်တဲ့ ပညာတတ်တစ်ဦးပါ။ သူ့ဌေးတွေရဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတတ်ပါတယ်။ နောက် ကုန်းအောက်က ကန်ထရိုက်သစ်တွေ ခွဲစက်တွေကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ဌေးတွေနဲ့ ဖအေတူ မအေကွဲ ညီအစ်ကိုတော်သူပါ။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး နှစ်ယောက်လုံးဟာ မနက်မိုးလင်းကနေ ညနေ (၆) နာရီလောက်အထိ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်ယောက်တစ်စီးနဲ့ လှည့်နေကြတာပါ။

ဒုတိယ ကြီးကြပ်ရေးမှူးရဲ့ တရုတ်မှာမည်ကိုတော့ မသိပါ။ သူက ဒေါသကြီးတတ်လွန်းလို့၊ အော်လွန်း၊ ဟောက်လွန်းလို့ သူ့ကို “ဒေါန” လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တော့ အဟောက်မခံရပါ။ ကျွန်တော်တို့က မာတုန်းရဲ့ ဆိုက်က ဖြစ်ပါတယ်။

သစ်စက်မှာ သူဌေးကအစ ကျွန်တော်တို့က နာမည်ပေးထားကြပါတယ်။ သူဌေးအကြီးဆုံးက လက်မောင်းမှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေနဲ့၊ တစ်ခါတုန်းက ကောအယ်လ်မှာ လူမိုက်လုပ်ဖူးတယ်ဆိုလို့ သူ့ကိုတော့ လူမိုက်လို့ နာမည်ပေး ထားပါတယ်။ နောက်အလတ်က နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်း၊ သူ့ကိုတော့ “သံထမ်း” လို့ ပေးထားပါတယ်။ သံထမ်းခေါ်ရရင်း အကြောင်းရင်းကို နောက်ပိုင်းမှာ ဖော်ပြပါမယ်။ နောက်တစ်ယောက်က-မိန်းကလေးတွေမြင်ရင် မျက်နှာရူးတတ်လို့ “မြာရူး” လို့ ပေးထားပါတယ်။ အငယ်ဆုံးသူဌေးကတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်မပတ်သက်လို့ နာမည်မပေးထားပါဘူး။ အဲ...ကြည့်လို့ပြောစရာ ရှိရင် ဟိုအငယ်ဆုံးကောင်လို့ပဲ ဖော်ညွှန်းလေ့ရှိပါတယ်။ သူ့အလုပ်က သစ်ထုတ် လုပ်တဲ့အပိုင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အစိုးရပိုင်းတို့၊ ရဲတို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် လုပ်ရတဲ့သူပါ။

နောက် ဂိတ်မှာစောင့်တာက ပန်ချာပီ မိသားစုပါ။ ပန်ချာပီမကြီးကိုတော့ မာမိကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ သူ့မှာ သမီး သုံးယောက် ရှိပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ကနေ မြင်ရတဲ့ ဂိတ်ကို အဝင်အထွက် များတာက ခပ်ဝဝ၊ အိုင်တင်များ များ တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုတော့ မေရွက်ဝါလို့ နာမည် ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ တို့ရဲ့ မောင်အငယ်ဆုံးလေးဟာ မာမိကြီးပြီးရင် ဂိတ်မှာ တာဝန် အယူရဆုံးပါ။ အသက်က (၁၄) နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ အစ်ကိုက ပန်ချာပီ သျှောင်တုံးဖြုတ်ပြီး ဘိုကောထားပေမဲ့ သူက ပန်ချာပီ ရိုးရာမပျက် သျှောင်တုံးနဲ့ ဖောင်းထုပ်နဲ့ ဖြစ်ပါ တယ်။ အရပ်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်၊ ဖောင်းထုပ်က ချွန်ချွန်နဲ့ အဝေးကကြည့်ရင် အိမ်မြှောင်လေးနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အိမ်မြှောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူ အစ်ကိုကတော့ အိမ်မြှောင်ရဲ့ အစ်ကိုမို့ တောက်တဲ့လို့ မှည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆက်အဆံ့နည်း၊ အတွေ့နည်းလို့ အခေါ်နည်းပါတယ်။ အိမ်မြှောင်လေးဟာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးပါတယ်။ သူတို့ မိသားစု အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို တတ်ကြပါ တယ်။

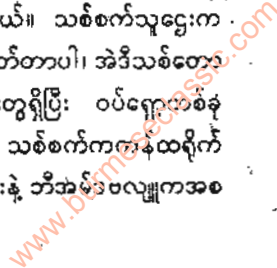
နောက် မလေးစားသောက်ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ တရုတ်လင်မယား ရှိပါတယ်။ မိန်းမက တမိလ် ကုလားမလေးပါ။ ကောင်လေးက သစ်စက်မှာ

သစ်တာကြာပါပြီ။ မာကျိုင်းတို့ရဲ့ လက်စွဲတော်တပည့်ပါ။ လမ်းလျှောက်ရင် မြောက်ကြ မြောက်ကြနဲ့မို့ သူ့ကိုတော့မြောက်ကြလို့ခေါ်ကြပါတယ်။ သစ် စက်မှာလုပ်ရင်း သစ်တုံးပိပြီး အကြောပြတ်သွားရာကနေ မြောက်ကြမြောက်ကြ ဖြစ်နေတာပါ။

သစ်စက်မှာ ရှားရှားပါးပါး တရုတ်မအပျိုကြီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူကလည်း အလုပ်လုပ်တာ ကြာပါပြီ။ မာကျိုင်းတို့ရဲ့ အမာခံအလုပ်သမားပါ။ သူ့ကိုတော့ ‘ဖုယင်လို့မှည့်ထားပါတယ်။ ဖုယင်ဆိုတာက ထိုင်းဘာသာနဲ့ အပျိုလို့ခေါ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖိုမင်ကြီးကတော့ ဝိုက်ကြီးအလွန်ပူတာမို့ နှိပ်ပူလို့ပဲခေါ်ကြပါတယ်။

သစ်စက်ရဲ့ရှေ့ ဆူးပန်းလမ်းမရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရော်ဘာတောရှိပါတယ်။ သစ်စက်နဲ့နောက်ဘက်ကတော့ တောအုပ်နဲ့တောင်ကုန်းရှိပါတယ်။ မြို့ပြင်ဆင်ခြေ မြေပေမယ့် တောထဲရောက်နေသလိုပါပဲ။ မလှမ်းမကမ်းက ဆူဂိုင်းဘလူးမြို့ ဆေးဟာ အနီးဆုံးပါပဲ ။ စားစရာသောက်စရာများကို ကင်တင်းမှာဝယ်ရပါ တယ်။ ကိုသန်းလင်းတို့ကတော့ ချက်စားသူများမို့ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း သစ်ပတ်တစ်ခါ ဆူဂိုင်းဘလူးမှာဖွင့်တဲ့ ညဈေးမှာဝယ်ရပါတယ်။ မနက်ကို အိမ်ချိန်မရှိပါ။ မလေးလိုညဈေးကို ပါဆာမလန်းလို့ခေါ်ပါတယ်။ “ပါဆာ” ဆိုတာက ဈေးပါ။ “မလန်း” ဆိုတာကညပါ။ ကောအယ်လ်ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးမြို့ ဆေးတောမှာ အင်္ဂါနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေစသည်ဖြင့် နေ့စဉ်ကျဖွင့်တဲ့ ပါဆာမလန်းလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ဈေးသည်တွေဟာ မနက် မြောက်သလို ညကျတော့လည်း ကိုယ့်ကားလေးတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး မနက်တစ်နေရာလှည့်ပြီး ဈေးဝေရောင်းကြပါတယ်။ ဟင်းချက်စရာကအစ အထိအစား၊ ဓွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံးထိ ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဆောင်နဲ့ကပ်လျက်မှာ ဝပ်ရှော့ရှိပါတယ်။ သစ်စက်က နေ့စဉ်ကိုယ်ပိုင်ကား၊ သစ်စက်သုံးကားတွေက သစ်တင်ကားတွေ၊ ဖောက် ကား၊ သစ်မတုံးဝန်ချိစက်ကားတွေ၊ နောက်တောထဲက သစ်ထုတ်တဲ့အခါ မှာ ချိန်းဘလောက်ကားကြီးတွေအထိ ပြင်ပါတယ်။ သစ်စက်သူဌေးက မြို့ဘက်မှာ သစ်တောကိုဂရုစိုထားပြီး သစ်ထုတ်တာပါ။ အဲဒီသစ်တော မြို့နယ်မှာလည်း ဝန်ချိကားတွေ၊ ဖောက်ကလစ်တွေရှိပြီး ဝပ်ရှော့တစ်န ဝေးတယ်။ ဝပ်ရှော့ကို တရုတ်တစ်ယောက်ကို သစ်စက်ကကုန်ထရိုက် တာပါ။ သူဌေးရဲ့အိမ်သုံး ကားချည်းပဲ မာမီးဒီးနဲ့ ဘီအမ်ဒီပလျူကအစ

တိုယိုတာ၊ လင့်ကရူဇာ၊ မိဆူဘီရို၊ ပါဂျရိုအထိ အားလုံးကား(၈)စီးလောက် ရှိပါတယ်။ နေတော့လည်း အပေါ်ကုန်းဘက်မှာ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ တစ်ယောက်အိမ်တစ်လုံးစီနဲ့၊ အိမ်စောင့်ခွေးဒိုဘာမင်တစ်အုပ်နဲ့ နေကြတာပါ။ အိမ်ကသစ်စက်သူငွေအိမ်မို့ အားလုံး သစ်နဲ့ချည်း ဆောက်ထားပါတယ်။ သူငွေအိမ်ရဲ့အောက်ဘက်မှာက သစ်စက်ရဲ့ ရုံးပါ။ ပေ(၁၀၀ X ၂၅)ပေ လောက်ရှိပြီး နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံပါ။ လခပေးတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးမာကူက သူ့ရုံးခန်းမှာပေးတာပါ။ အဝင်ဝမှာက လေးထောင့်ပုံ ၃၀ပေ X ၂၀ပေ လောက်ရှိတဲ့ ကားနဲ့တင်သွားလို့ရတဲ့ (Mobile Office) ရှိပါတယ်။ အဝင်အထွက်သစ်တွေကို ဒီရုံးကစစ်ပါတယ်။ ရုံးအဆောက်အအုံတွေ အားလုံး လေးအေးစက်တပ်ထားပါတယ်။ ရုံးမှာက စာရေးမလေးတွေ ဆယ့်ငါးယောက် လောက်ရှိပါတယ်။

သစ်စက်မှာက သစ်လှောင်တဲ့ဂိုဒေါင်တွေ (၁၀)လုံးကျော်လောက် ရှိပါတယ်။ တစ်လုံးတစ်လုံးကို ပေ၂၀၀ X ပေ၃၀ လောက်ရှိပါတယ်။ တောသစ်တွေကို လိုအပ်တဲ့အတိုင်းအတာအထိခွဲ၊ ပြီးရင်အက်စစ်ကန်ထဲထည့်စိမ်း၊ အခြောက်လှန်းပြီးမှ အတိုင်းအတာနဲ့ဖြတ်ရတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ရတဲ့အပေါ်ကုန်းလှိုင်စက်ဟာ အဲဒီလိုဂိုဒေါင်ထဲမှာပါ။ ဘေးအကာအရံမရှိပါဘူး။ သွပ်နီထားပြီး အမြင့်ဟာပေ(၅၀)လောက်ရှိပါတယ်။ မသုံးသေးတဲ့သစ်တွေ၊ ပယ်သစ်တွေအားလုံးကို ဂိုဒေါင်တွေမှာ သူ့အမျိုးအစားလိုက် စီထားတာဟာ စနစ်တကျပါပဲ။ စက္ကူလေးတွေနဲ့ အားလုံးအမှတ်အသားနဲ့ထားတာပါ။ ဧကအယ်လ်မှာ နေခဲ့တဲ့ ဆယ်လလုံးလုံး အပြင်ထွက်ရင်းနဲ့ တခြားသစ်စက်တွေလည်း ကြည့်ပါတယ်။ ဒီသစ်စက်လိုကြီးမားတာ စနစ်ကျတာမရှိပါဘူး။ မလေးမှာဒုတိယမြောက် နိုင်ငံခြားဝင်ငွေအများဆုံး သစ်စက်လို့လည်းဆိုပါတယ်။ နေ့စဉ်ညနေ(၅)နာကျော်ရင် အပိုချိကြီးဝိုင်းကနေထုတ်တဲ့သစ်တွေကိုတင်တဲ့ သစ်ကားအစီးခုနစ်စီး ရှစ်စီးလောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့အဆောင်ရှေ့ဂိတ်ကနေ အမြဲဝင်လာပါတယ်။ သစ်တင် ကားတစ်စီးကို သစ်လုံးသေးရင် (၁၄)လုံး(၁၅)လုံးခန့် ဆိုပါတယ်။ သစ်လုံးကြီးရင် (၉)လုံး(၁၀)လုံးလောက်ပဲဆိုပါတယ်။ တစ်ချို့ သစ်လုံးကြီးများဟာ လူနှစ်ဖက်စာလောက်တောင် ကြီးမားလှပါတယ်။

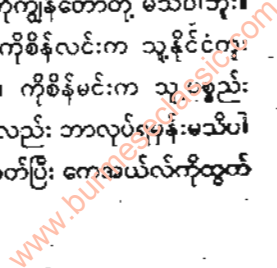
(၅)

ဧပြီလ(၁၅) ရက်နေ့ စနေနေ့မှာ ပထမဆုံးလစာ ထုတ်ရပါတယ်။ သုံးရက်စာပါ။ အင်္ဂါနေ့အလုပ်စဆင်းတော့ ကြာသပတေးနေ့အထိ တစ်ရက်ထိ

(၁၄)ဒေါ်လာနှုန်းနဲ့ (၄၂)ဒေါ်လာရပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ပိုက်ဆံ(၄၂)ဒေါ်လာ ဆိုကိုင်းပြီး ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေပါတယ်။ ၁၉၈၈-ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ထုတ်မှာထုတ်ခဲ့တဲ့ ပြုလဲသွားခဲ့တဲ့ ဌာနကြီးရဲ့နောက်ဆုံးလစာပြီးရင် ဒီ(၄၂)ဒေါ်လာ ထာ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ပထမဆုံးဝင်ငွေပို့ပါပဲ။

တစ်နေ့ကုန်မတ်တတ်ရပ်ပြီး သစ်သယ်ရပါတယ်။ အလေးအပင်ကြီး ဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါမှဒီလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ဖူးတော့ အရမ်းပင်ပန်းတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့နာနေပါတယ်။ ဧပြီလ(၁၀)ရက်နေ့ညက ဇွန်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရပါတယ်။ “ငါဘာလုပ်မလဲ” နောက်ဆုတ်လို့လည်း ဖြစ်တော့ပါဘူး။ မြန်မာပြည်ကို၊ ဘန်ကောက်ကို အရုံးနဲ့မပြန်ချင်ပါဘူး။ ပြန်လို့လည်းဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ ရင်းနှီးစရာ ငွေမရှိတော့ပါဘူး။ စိတ်တွေဟာ လေနေပါတယ်။ သစ်စက်က လက်ဖက်ရည်သောက်ဆင်းချိန်၊ ထမင်းစားလွှတ်ချိန်၊ ညနေအလုပ်သိမ်းချိန် ဥပြည်သံဟာ အင်မတန်နားဝင်ချိုပါပါတယ်။ အလုပ်ကြမ်းသမားများဟာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ အရက်သောက်ကြတာ ဖြစ်မှာပဲ။ အရက်တော့ သောက်မို့စိတ်မကူးပါဘူး။ ဒါဖြင့် ချောင်ကစ်က ဧကောင်းတဲ့မိန်းမတွေဆီ သွားမလားလို့ စဉ်းစားမိပြန်ပါတယ်။ ဈေးက(၁၅) ဒေါ်လာ၊ ဒေါ်လာ(၂၀)မို့ ဈေးမကြီးပေမယ့် အို-ရောဂါရလာရင် ဆေးအတွက် ခိုလေးဦးတော့မယ်၊ ဒါလည်း လုပ်လို့မဖြစ်သေးပါဘူးလေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမရပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံတာပါ။ အဲဒီအတွေးဝင်လာလို့ အဲလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်ခဲ့ရတာပါ။ ပင်ပန်းလွန်းတော့ (ကိုယ့်အတွက်တော့ တစ်သက်မှာအပင်ပန်းဆုံးပေါ့လေ။) စိတ်တွေဟာ မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာပါတယ်။ နောက်တော့ အင်း-ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ သူများလုပ်နိုင်ရင် မင်းမလုပ်နိုင်ဘူးလား။ ဒီအလုပ်လုပ်ရင်း သေသွားရုံအပြင် ပိုမရှိဘူး။ ဆက်လုပ်တော့ဆိုပြီး တိုယိုကိုယ်ကို အားပေးရ ပါတယ်။ နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့လည်း အသားကျသွားတော့ တာပါပဲ။

ဧပြီလ(၁၅)ရက်နေ့ စနေနေ့မနက်ပိုင်း အလုပ်လုပ်နေချိန်မှာပဲ ကိုစိန်မင်း ထ ကတ်ပြားထိုးပြီး အပြင်ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါကိုကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး။ ညနေလခထုတ်ပြီးလို့ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ကိုစိန်မင်းက သူ့နိုင်ငံတူး လက်မှတ်(ပတ်စ်ပို့)မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကိုစိန်မင်းက သူ့ဗမ္မည်း တွေပါယူပြီး အပြီးထွက်သွားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာလုပ်မှန်းမသိပါဘူး။ ကိုစိန်မင်းကတော့ သူ့နဲ့ကိုစိန်မင်းရဲ့လစာကိုထုတ်ပြီး ဧကအယ်လ်ကိုထွတ်

သွားပါတယ်။ ကိုစိန်လင်းနဲ့ ကိုသန်းလင်းရော သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတော်စိတ်ညစ်နေကြပါတယ်။ မြန်မာပြည်အပြန် လေယာဉ်လက်မှတ်ရယ်၊ အမေရိကန်ဒေါ်လာ(၁၀၀)ရယ် ပါသွားပါတယ်။ ပတ်စ်ပို့ကတော့ ဘယ်သူမှ အလုပ်ထဲ ယူမသွားကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အဆောင်မှာပဲ ကိုယ့်သေတ္တာထဲ ကိုယ်အိတ်ထဲသော့ခတ်ပြီး သိမ်းထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီနေ့ကတော့ ကိုစိန်လင်းက သူ့အိတ်ကိုသော့မခတ်မီခဲဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကိုစိန်လင်းဟာ အားလုံးထဲမှာ အငယ်ဆုံးပါ။ ကလေးလေးလိုပဲနေပါတယ်။ သေတ္တာပဲ-အိတ်ထဲသော့ခတ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်ခိုးချင်ရင် အလွယ်လေးပါ။ ဒါပေမယ့် မြန်မာပတ်စ်ပို့ကို မြန်မာကလွဲရင် ဘယ်သူမှမခိုးပါဘူး။ ဘန်ကောက်က မြန်မာတွေ များတဲ့ နေရာမှာဆိုရင်တော့ အသေအချာသိမ်းလေ့ရှိကြတာပါ။ ဘာပြုလို့လည်း ဆိုတော့ ဘန်ကောက်မှာ ပတ်စ်ပို့အရောင်းအဝယ်က သစ်ရင်သစ်သလို၊ ဟောင်းရင်ဟောင်းသလို ဈေးကဘတ်တစ်သောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိပါတယ်။ တောင်ကျော်လာတဲ့လူက ပတ်စ်ပို့ဝယ်ကိုင်ပြီး ကမ္ဘာအနှံ့သွားလို့ရတာကိုး၊ စာတ်ပုံလဲကပ်ပြီး ကိုင်တာကတော့ အလွယ်လေးပါ။

ကိုဋ္ဌေးဦးကတော့ ပြောပါတယ်။ မပူပါနဲ့တဲ့၊ စိန်မင်းကဆက်သွယ်ပါလိမ့် မယ်။ ဒါအကျပ်ကိုင်တာပါ (Black Mail)လုပ်တာပါ။ သူတို့ရဲ့ပွဲခံပြန်ရအောင် လုပ်တာပါလို့ ပြောပါတယ်။ ကိုဋ္ဌေးဦးက ရဲအမှုထမ်းဟောင်းဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို သူကစဉ်းစားတတ်ပါတယ်။ စနေနေ့ရော၊ တနင်္ဂနွေနေ့ရော ကိုစမ်းဦးပြန်မလာပါဘူး။ သူတို့ပြောနေသံတော့ ကြားပါတယ်။ ဒီကိစ္စ စမ်းဦးလည်းကြံစားပါပဲ။ သူပြန်လာရင် ကိုင်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တနင်္လာနေ့ ဧပြီလ(၁၇)ရက်နေ့ နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးလို့ အလုပ်မသွားခင် အဆောင်မှာ ခဏလှည့်နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုစမ်းဦးပြန်လာသံကြားတော့ အင်း-ပြဿနာတော့စပြီးဆိုပြီး ကျွန်တော်အောက်ထပ်စားသောက်ဆိုင်ကို ဆင်းသွားပါတယ်။ ကိုစမ်းဦးပြန်လာမှာ ကိုစိန်မင်းကစာတစ်စောင်ပေးလိုက်တယ်။ “ကိုစိန်လင်းရဲ့ပတ်စ်ပို့ပြန်လို့ချင်ရင် မြို့ထဲကဘယ်ဟိုတယ်မှာ ဒေါ်လာ ဘယ်လောက်နဲ့လာယူပါ” ပေါ့။

ကျွန်တော်အောက်မှာထိုင်နေတုန်း အပေါ်ထပ်က ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း အသံတွေ ကြားရပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ညစ်ပါတယ်။ ကြားလည်းမကြားချင်၊ မြင်လည်း မမြင်ချင်ပါဘူး။ ထမင်းစားချိန်မို့လည်း စားသောက်ဆိုင်မှာက လူတွေစုံနေပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်အလုပ်ရုံဘက်ထွက်သွားပြီး ထိုင်နေပါတယ်။

နောက်မှသိရတာက ကိုစမ်းဦးကို ကိုသန်းလင်း၊ ကိုစိန်လင်းနဲ့ ကိုသန်းလင်းရဲ့ တရုတ်ဆရာတို့ ဝိုင်းထိုးပြီး၊ကိုစမ်းဦးရဲ့ ပတ်စ်ပို့ကိုယူထားလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီပတ်စ်ပို့လို့ချင်ရင် ဟိုပတ်စ်ပို့ပေးပေါ့။ ကိုဋ္ဌေးဦးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ သူ့အတွက်က ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီတဲ့။

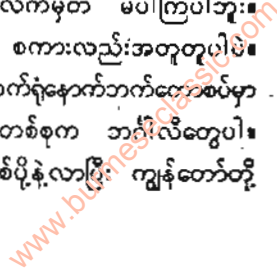
ကိုစမ်းဦးကို ပတ်စ်ပို့သူခိုးဆိုပြီး လူတွေတက်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြပါတယ်။ အမှန်ကမို့တာက စိန်မင်းပါ။ ကိုစမ်းဦးက ကြံရာပါပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းလဲရှက်မိပါတယ်။ မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ တရုတ်တွေ၊ ကုလားတွေ မလေးတွေအလယ်မှာ မြန်မာတွေရန်ဖြစ်ကြတာ။

ဒီပွဲကနောက်ဆုံးတော့ ကိုစိန်မင်းကိုယ်တိုင် သူခိုးသွားတဲ့ ကိုစိန်လင်းရဲ့ ပတ်စ်ပို့နဲ့ ကိုစမ်းဦးရဲ့ပတ်စ်ပို့ ပြန်လာပြီး လဲလှယ်ခြင်းနဲ့ ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်ကနေ ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ သုံးသပ်မိပါတယ်။ ကိုစမ်းဦးကို ဝိုင်းထိုးပြီး ပတ်စ်ပို့ပြန်လဲရတာ ကောင်းတော့မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာ သင်္ချာတစ်ပုဒ်တွက်သလိုပါပဲ။ တွက်နည်းကတော့ မမှန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖြေကတော့ ရနေပါတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။

(၆)

ဒီသစ်စက်မှာက အလုပ်သမားတစ်ရာကျော်လောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့အပေါ်ဆိုက်မှာပဲ လူသုံးဆယ်ခန့်ရှိပါတယ်။ ကျန်တာတွေက သစ်စက်က ထခြားသစ်စီလုပ်ငန်းတို့ဘာတို့ကို ကန်ထရိုက်ယူပြီး လုပ်ကြတာပါ။ ဥပမာ ထောသစ်ခွဲပြီးသားတွေကို သူပေနေသူတွက်ပြီးစီရတဲ့ ကန်ထရိုက်ရှိပါတယ်။ ဒီကန်ထရိုက်ဦးစီးတွေဟာ အားလုံးလိုလို ဖောက်ကလစ်မောင်းတတ်ကြပါတယ်။ သူဋ္ဌေးတွေကိုယ်တိုင်လည်း သစ်စားသယ်တဲ့ဝန်ချီစက်ကြီးတွေ၊ ဆင်စွယ်စက်ကြီးတွေကို ကိုယ်တိုင်မောင်း ကိုယ်တိုင်သယ်ကြတာပါ။

အလုပ်သမားတွေထဲမှာ အများစုကတော့ အင်ဒိုနီးရှားတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်ဒိုနီးရှားအများစုဟာ မလက္ကာရေလက်ကြားကနေ ခိုးဝင်လာကြတာပါ။ အများမဝင်ခိုးပြီး ဝင်လာကြတာပါ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မပါကြပါဘူး။ အင်ဒိုနီးရှားနဲ့ မလေးက ဘာသာတူရုံမကပါဘူး၊ စကားလည်းအတူတူပါပဲ။ ဒီဘာခိုင်းရတာပိုပြီး အဆင်ပြေပါတယ်။ သူတို့က စက်ရုံနောက်ဘက်တောစပ်မှာ အိမ်လေးတွေဆောက်ပေးထားပါတယ်။ နောက်တစ်စုက ဘင်္ဂါလီတွေပါ။ အင်ဒိုနီးရှားလေးယောက်ရှိပါတယ်။ သူတို့က ပတ်စ်ပို့နဲ့လာပြီး ကျွန်တော်တို့

လိုပဲ ရက်လွန်နေထိုင်ခြင်း (Over Stay) နေကြတာပါ။ သူတို့ထဲက ခပ်လည်လည်ခပ်စွပ်စွပ်ကို “ကုလားရွပ်”၊ သွားခေါတဲ့လူကို “ကုလားခေါ”၊ အကျိုအဝါ အမြဲတမ်းဝတ်တဲ့လူကို “ကုလားဝါ”နဲ့ အလုပ်လုပ်ရာမှာ အင်မတန်နေးတဲ့လူကို “ကုလားပျင်း”လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။

ဖိုမင်တရုတ်ဗိုက်ပုရဲ့အောက်မှာ လုပ်ငန်းကြပ် (အင်ချပ်)တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ထမိလ်ကုလားလူမျိုးပါ။ အသက်ကသုံးဆယ်ကျော်လောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့က အင်္ဂလိပ်လိုပြောလို့ရပါတယ်။ မလေးမှာတစ်လီကုလားအားလုံးလိုလို အင်္ဂလိပ်လိုတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းကြပ်ကိုတော့ “အပွနား” လို့ပဲ နာမည်ပေးထားကြပါတယ်။

အလုပ်သမားအချင်းချင်းဟာ စပြီးအလုပ်လုပ်ခါစမှာတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စိမ်းနေကြလို့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ ရင်းနှီးပြီး နားလည်မှုရကြပါတယ်။

စပေါ့လကုန်ခါနီးမှာ ကိုသန်းလင်းတို့ရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံး ကိုကြည်လင်းနဲ့ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတို့ ရောက်လာကြပါတယ်။ မေလထဲရောက်တော့ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေကိုကြင်အုန်းကို “မလေးအခြေအနေကတော့ ဒီလိုရှိတယ်။ လိုက်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့တော့” လို့ စာရေးခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကိုကြင်အုန်းနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတို့ ဇွန်လထဲမှာ ရောက်လာပါတယ်။ သစ်စက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ရာ အဆင်မပြေလို့ မိတ်ဆွေကိုကျော်အောင်အိမ်ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စကိုပါ တစ်ခါတည်းအပ်နဲ့ခဲ့ပါတယ်။ နောက် ဘန်ကောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းအော်စကာတို့က လာချင်တယ်ဆိုလို့ “ဘယ်ပွဲစားနဲ့မှ မလုပ်နဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ သစ်စက်ရောက်အောင်လာခဲ့၊ အဆင်မပြေအောင်လုပ်ပေးမယ်” လို့ စာရေးပြီးခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ ဘန်ကောက်မှာ မလေးအလုပ်အတွက် တစ်ယောက်ကိုအမေရိကန်ဒေါ်လာ (၆၀၀-၇၀၀) တောင်းပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ထိုင်းလေယာဉ်လက်မှတ်နဲ့ ခြောက်သောင်းကနေ ရှစ်သောင်းအထိ တောင်းပါတယ်။ မလေးမှာတစ်နှစ်ရှာလို့ မကျေပါဘူး။ အမှန်က ဘန်ကောက်ကကေအယ်လ်ကို ခရီးစရိတ်နဲ့ ကေအယ်လ်ဘက်ကပွဲခအပါအဝင် ဘတ်(၁၅၀၀)အလွန်ဆုံးပါပဲ။ သူတို့ရောက်လာတော့ ကိုကျော်အောင်အိမ်ကိုပို့ပြီးအပ်ထားရပါတယ်။ ကိုကြင်အုန်းနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေက စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ်ရပြီး အော်စကာတို့က တွင်ခဲ့တစ်ခုမှာ ရသွားပါတယ်။

ဇွန်လကုန်ခါနီးမှာတော့ ကိုသန်းလင်း ရန်ကုန်ကနေခေါ်ထုတ်လိုက်တဲ့ တို့မျိုးခင်နဲ့ ဇော်မင်းနိုင်တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ကိုမျိုးခင်က တစ်လဒေါ်လာ(၄၀၀)နဲ့ သစ်စက်က ဝပ်ရှောမှာရပါတယ်။ ဇော်မင်းနိုင်ကတော့ သစ်စက်ကန်ထရိုက်မှာ တစ်နေ့(၁၆)ဒေါ်လာနဲ့ ရသွားပါတယ်။

အခုဆိုရင် သစ်စက်မှာ မြန်မာအုပ် အတော်လေးတောင့်သွားပါပြီ။ ထူးထူးထွေထွေ ဘာပြုသနာမှလည်း မရှိပါဘူး။ အေးအေးချမ်းချမ်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရိုသေပြီး နေရာထားကြပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာစုပြီး ကေအယ်လ်သွားကြပါတယ်။ အိမ်ကနေရောက်တော့ ယော်ဟန်း (Yao Han) ကုန်တိုက်ကြီးပါပဲ။ ဂျပန်ပူထရာလမ်းပေါ်မှာရှိပြီး ချောင်ကစ်ကို ဖြတ်သွားရပါတယ်။ ချောင်ကစ်ဟာ ကေအယ်လ်မှာ အမဲရောင်နယ်မြေဖြစ်ပြီး ရဲတွေအရွယ်ဆုံးနေရာပါ။ ကြောက်တော့ ကြောက်ပေမယ့် သစ်စက်ထဲမှာပဲအောင်းမနေနိုင်တော့ ဘုရားစာရွတ်ပြီး ထွက်ရတာပါပဲ။

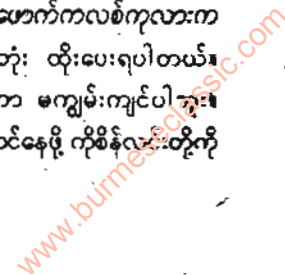
သစ်စက်ကနေ (၁၄၄-၁၄၅)ကားကိုစီးထွက်ရပါတယ်။ ဒီကားက မြို့ထဲကို ဘာတူးလမ်းမ (Batu Road)ပေါ်မှာ ဝင်ပါတယ်။ ကားမှတ်တိုင်နဲ့ အပ်လျက်က ဘာတူးလမ်း ၄၁၄ဆိုင်ရာကုန်တိုက် (Batu Road Department Store)ပါ။ အဲဒီတစ်ဖက်မှာက ဟန်ကျူးဂျာယား (Hankyu Jaya) ကုန်တိုက်ပါ။ (Jaya)ဆိုတာ မလေးလို “ပျော်ရွှင်ခြင်း”လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။ အဲဒီကနေ ချောင်ကစ်လမ်းမအတိုင်း လိုက်သွားရင် ဂျပန်ပူထရာရောက်တာနဲ့ ယော်ဟန်း (Yao Han) ကုန်တိုက်ကြီးကို ရောက်ပါတယ်။ ကုန်တိုက်နှစ်ခု သို့လျက်ပါ။ တစ်ဖက်က မော်လ်ကုန်တိုက် (Mall)ပါ။ ကုန်တိုက်ကိုသွား၊ ဆတ်ပုံရိုက်၊ မနက်စာစား၊ ယော်ဟန်း (Yao Han) ကုန်တိုက်မြေအောက်က ခုနန်းနားမှာထိုင်ပြီးရင် ညနေစာဝယ်ပြီး ပြန်ကြပါတယ်။ တစ်ခါကျတော့ အဲဒီကုန်တိုက်မှာ အော်ဂင်တွေပြထားပါတယ်။ ပြပွဲလုပ်ထားတာပါ။ ဘယ်သူတက်ပြီးတီးတီး ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ကြည့်နေစဉ် လူတစ်ယောက် တက်လာပြီး ခွင့်တောင်းကာ အော်ဂင်တီးပါတယ်။ မာမာအေးရဲ့ လဝန်းလေးနဲ့တူတဲ့ ခုကိုလားကွယ် သီချင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့အံ့အားသင့်ပြီး နားထောင်ကောင်အောင်းနဲ့ နားထောင်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူဆင်းသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေနိုင်လို့ လိုက်ခေါ်ပြီးနှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်စနုရားအေးသန်းပါတဲ့၊ အခုဘယ်မှာလုပ်နေလဲဆိုတော့ စနုရားဆရာ သံထမ်းနေပါတယ်လို့ ပြောသွား

ပါတယ်။ လူကတော့လူစုံပါတယ်။ လေယာဉ်ပိုင်းလော့မောင်းက တစ်ည ဆယ်ဒေါ်လာနဲ့ မော်တော်ကား ရေဆေးနေတာလည်း ရှိပါတယ်။ ဘီအီးဒီဘွဲ့ ရ ကျောင်းဆရာ ပန်းကန်ဆေးနေတာလည်း ရှိပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ တရုတ် စားသောက်ဆိုင်ကပိတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ထမင်းစားဖို့ အပြင်ထွက်ရမဲ့ အတူတူဆိုပြီး ကုန်တိုက်တွေလျှောက်သွားရတော့ပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ အပြင်ထွက်ရင် မြန်မာတွေအများကြီး ချောင်ကစ်မှာတွေ့ရပါတယ်။ ချောင်ကစ်လမ်းနဲ့ ဂျပန် သာမိုဆာမိ (Jalan Thamosami) လမ်းထောင့်မှာ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ မြန်မာတွေစုလေ့ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလက်ဖက်ရည် ဆိုင်ရဲ့ ဘာသာထပ်မှာ အထွတ်နဲ့ နောင်နောင်တို့ရဲ့ မြန်မာတည်းခိုခန်းရှိပါတယ်။ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ရှေ့ဆက်သွားရင် “ကိုတင်မောင်” တို့၊ “ကိုတင် အောင်” တို့ တည်းခိုအိမ်ရှိပါတယ်။ ဂျပန်သာမိုဆာမိလမ်းထဲဝင်သွားရင် ကိုမောင်မောင်တည်းခိုခန်းနဲ့ ကိုထွန်းနေတည်းခိုခန်းများရှိပါတယ်။ များသော အားဖြင့်ကတော့ နေ့စားစရိတ် ငါးဒေါ်လာ၊ ခြောက်ဒေါ်လာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဇွန်လထဲက တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ကိုစိန်လင်းတို့ ပတ်လည်လွှစက် ကြီးတွေနားက ဆိုက်တစ်ခုကိုပြောင်းပါတယ်။ အဲဒီမှာခွဲတာက သစ်ဖြူသစ် (Rose Wood) တွေပါ။ ဖြက်အကျယ်တစ်ပေခွဲခန့်၊ အထူတစ်လက်မနဲ့ အရှည်က(၁၅)ပေ ပေ(၂၀)ခန့် ရှိပါတယ်။ စက်က လေဆာရောင်ခြည်နဲ့ မျဉ်းသားအရာပေးပြီး ခွဲတဲ့စက်ပါ။ ခေတ်မီသစ်ခွဲစက်ပဲဆိုပါတော့။ ဟိုဘက် ကနေ အပေါ်အောက်ဘေးသားနှစ်ဖက်ကို ရွေ့ပေါ်စားပြီး ထွက်လာတဲ့သစ်ကို ဒီဘက်က ဖယ်ယူနုနုမည်ပေးထားတဲ့ တရုတ်မလေးက အရှည်တိုင်း၊ အနား အဆာရာပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ကိုစိန်လင်းက အဲဒီသစ်ကိုမပြီး အောက်ကအနု မှာ စီရပါတယ်။ ဘေးသားထွက်လာတာကိုလည်း ဖယ်ရပါတယ်။ ပြန်သုံးလို့ ရတဲ့ဟာက တစ်ပုံ၊ အမှိုက်ပစ်ရမှာက တစ်ပုံပါ။ တစ်ခါတလေ အဲဒီနှစ်ပုံတို့ များချမိရင် ဖယ်ယူကအော်ပါသေးတယ်။ တချို့သစ်ကျတော့ ဟိုဘက်ကိုပြန်ဖို့ ပြီး ပြန်ထပ်ကာ ရွေ့ပေါ်စားပြီး ခွဲရပါတယ်။ စက်ထဲက သစ်တစ်ချောင်း ထွက်လာပြီး သူ့ကိုမဖယ်ရသေးခင် နောက်တစ်ချောင်းထွက်လာနေပါပြီ။ ကိုစိန်လင်းကို “သားရေ သယ်ဟံသယ်ဟံ” ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား သစ်အလေး ကြီးကို ဦးပဲ့ထမ်းပြီး ဟိုဘက်ပြန်ပို့ရပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ပြန်လှ၊ နောက်သစ်ထဲ ဘေးသားတွေဖယ်၊ ဖယ်ယူခိုင်းမလဲကြည့်။ ဟိုဘက်ပြန်ပို့ရမလား၊ ဒီဘက်မှာ စီထားရမလား။

တချို့ရက်တွေမှာ သစ်ကုန်သွားရင် စက်ကိုသန့်ရှင်းရေး လုပ်ရပါတယ်။ သင်ကိုယ်တိုင်လည်း အနားမနေရပါဘူး။ ဂေါ်ပြားနဲ့ဖွဲ့တွေကို ဖွဲ့စုပ်တဲ့ပိုက် နှိုင်းအပေါက်ထဲ ထည့်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အမှိုက်လှည်းရပါတယ်။ သစ်ရက်ကျတော့ အလုပ်သိမ်းဖို့ နာရီဝက်အလိုမှာ သူ့ဌေးတစ်ယောက်က မြန်မာနှစ်ယောက် လာခဲ့ဆိုပြီး ခေါ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နေပူထဲမှာ သူတို့ပစ် အားတဲ့ မီးရထားသံလမ်းပြတ်တွေ ရှိပါတယ်။ သံလမ်းပြတ်ဆိုပေးယုံ (၁၀) မိလောက် ရှိပါတယ်။ လက်နဲ့ကိုင်လို့မရလောက်အောင် ပူချစ်နေလို့ တောင်စာစက္ကူအစုတ်တွေနဲ့ပတ်ပြီး ကိုင်ရပါတယ်။ အင်္ကျီကိုချွတ် ပုခုံးပေါ်တင် ပြီး “ကဲ-သားရေ ခိုင်းတဲ့လူကတော့ ခိုင်းသေးတာ၊ လုပ်ပြလိုက်စမ်းကွာ” ဆို ပြီး တိုစိန်လင်းနဲ့ကျွန်တော်တို့ တူအရီးနှစ်ယောက် သံလမ်းအချောင်းနှစ်ဆယ် မောက်ကို ဦးပဲ့ထမ်းပြီး ဝိုဒေါင်ထဲမှာစီရပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီသူဌေးကို ကျွန်တော်တို့က “သံထမ်း” လို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီဆိုက်မှာ သစ်ဖြူသားတွေခွဲလို့ သတ်မှတ်အရေအတွက်ပြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို အပေါ်ဆိုက်ပြန်ပို့ပါတယ်။ အပေါ်ဆိုက်မှာက လျာထိုးသစ် တွေခွဲနေတာပါ။ လွှဲပိုင်းဆရာက တရုတ်လူမျိုး အပဲပါ။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီသားဟာကို ပုံရပါတယ်။ သူ့အပုံနဲ့သူစီရတာပါ။ (၁၂)ပေကအကြီးဆုံးပါ။ အလယ်ဆုံးက (၃)ပေပါ။ (၃)ပေ၊ (၄)ပေ၊ (၄)ပေခွဲကနေပြီး တစ်ပုံစီထားရပါတယ်။ အောက်ဆုံးကကြမ်းခင်းတဲ့နှစ်ချောင်းပေါ်မှာ ခြောက်ချောင်းခင်းပြီး ဆယ်ချောင်းစီ စီရပါတယ်။ ဆယ်ချောင်းစီပြည့်ရင် အလယ်ကောင်ကနေ ကြားတန်းလေး နှစ်ချောင်း ထိုးရပါတယ်။ နောက်ဆယ်ချောင်းစီ ထပ်စီရပါတယ်။ စုစုပေါင်း အဲဒီချောင်းထပ်သုံးပိုင်း၊ သစ်ချောင်းရေ(၁၈၀)ပြည့်သွားတာနဲ့ ဖောက်ကလစ်က အလယ်ပါတော့တယ်။ (၆)လက်မ-(၁)လက်မ၊ အရှည်(၁၁)ပေ၊ (၁၂)ပေကို အောက်ဆုံးအခါ ရှေ့နောက်ဂရုစိုက်ရပါတယ်။ ရှေ့ကိုကြည့်နေတုန်း ခါးမှာကပ်ပြီး အလယ်လာတဲ့သစ်ရဲ့ နောက်ပိုင်းက အခြားတစ်ပုံ၊ ဒါမှမဟုတ်တိုင်နဲ့ရိုက်မိတဲ့ သစ်ခါးဆစ်ရိုးမှာ အင်မတန်နာပါတယ်။ လက်ကတော့ လက်အိတ်စွပ်ထားလို့ မရှိပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ဖြတ်ရမဲ့သစ်ပုံအသစ်ကို ဖောက်ကလစ်ကုလားက အလယ်လာပြီး လာချပေးတဲ့အခါမှာ ကြမ်းခင်းတဲ့နှစ်တုံး ထိုးပေးရပါတယ်။ အပေါ်ဆိုက်မှာမောင်းတဲ့ ဖောက်ကလစ်ကုလားတွေဟာ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး။ အဲဒီကြောင့် သူတို့ကို ကြမ်းခင်းတဲ့ခုပေးပြီးရင် ဝေးဝေးရှောင်နေဖို့ ကိုစိန်လင်းတို့ကို ခေါ်ပါတယ်။ ခဏခဏ ပြိုကျတတ်လို့ပါ။

မကြာခင်မှာပဲ ဖိုမင်ဗိုက်ပုက ကျွန်တော့်ကို လွှဲပိုင်းဆရာ “အပဲ”နဲ့ အပြီးတွဲပေးထားပါတယ်။ လွှဲပိုင်းဆရာနဲ့တွဲတဲ့လူဟာ ဖြတ်ရမဲ့သစ်ကို သူနဲ့အတူ ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ်မပြီး ခုံပေါ်တင်ရပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ သစ်ကို ဟိုဘက်မှောက်လိုက်ရပါတယ်။ သစ်ရဲ့အပြစ်အနာအဆာကို ရှာရတာပါ။ အဲဒီအပြစ်အနာအဆာကို မြေဖြူနဲ့အမှတ်အသားပြပေးရပါတယ်။ ခုံပေါ်တင်ပြီးတဲ့ သစ်ကို ဟိုဘက်ထိပ်ညီအောင်ဖြတ်ပြီးတာနဲ့ လွှဲပိုင်းဆရာက ဘယ်နှပေဆိုပြီး မြေဖြူနဲ့ရေးပေးပါတယ်။ ဒီဘက်ကကျွန်တော်က တွန်းပေးရပါတယ်။ ကျွန်တို့ အပိုင်းမှာ အနာပါရင်ပါသလို ကျွန်တော်ကကြည့်ပြီး အမှတ်အသားပြတာ ကျန်တဲ့ပေအရှည်ကို မြေဖြူနဲ့ရေးပေးရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သင်ပုန်း တစ်ချပ်ရှိပြီး အဲဒီသင်ပုန်းမှာက ဘယ်နှပေဆိုဘယ်လောက်အရှည်၊ ဘယ်နှ ပိုင်းဖြတ်ဆိုပြီး ဖြတ်ရမဲ့အတိုင်းအထွာ ရေးထားပေးပါတယ်။ ဒါကလုပ်ငန်း ကြပ် အပွန်းက ရေးပေးထားတာပါ။ ၂ပေမှာ (၂၁)ပေဆိုရင် (၁၂)ပေ(၉)ပေ ဖြတ်ရပါတယ်။ အနာရှိရင်တော့ (၉)ပေမရဘူးပေါ့လေ။ တစ်ခါတလေလည်း (၈)ပေ(၇)လက်မဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါတွေက ကြမ်းခင်းသစ်အဝယ်ရှိရင် ရှိသလို ပြောင်းလဲတာပါ။ ဒါတွေကို အပွန်းက အမြဲကြီးကြပ်ပါတယ်။ သစ်က ပေ(၂၀)ရှိပေမယ့် တစ်ခါတလေကျရင် (၆)ပေ(၇)လက်မ သုံးပိုင်း ဖြတ်ရတာမျိုး ရှိပါတယ်။ အတိုင်းအတာပေက ခုံပေါ်မှာတစ်ခါတည်း အေး ရေးထားတာပါ။

အဲဒီလိုတစ်မဟုတ်ချင်း အနာကိုကြည့်ပြီး တွက်ရတဲ့အခါ အင်ဒိုနီးရှားတို့ ဘင်္ဂါလီတို့ကျတော့ မှားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအလုပ်သမားတွေ ကျတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ စာတတ်တာကိုး၊ ဒါကြောင့် လွှဲပိုင်းဆရာနဲ့ ဖိုရာကို နောက်ပိုင်းကျတော့ မြန်မာတွေပဲထားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ လွှဲပိုင်းဆရာအပဲနဲ့ အမြဲတွဲထားလိုက်ပါတယ်။

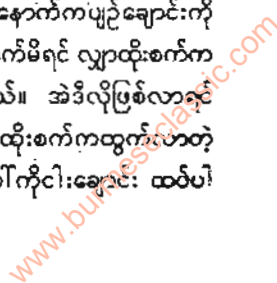
တစ်ခါတလေကျရင် သစ်ကသိပ်ပြီးရှည်ပါတယ်။ (၂၅)ပေတို့၊ (၂၄)ပေ တို့ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါကို အပဲနဲ့အတူ ဟိုဘက်ဒီဘက်မကြာရင် သစ်က ညွတ်နေပါတယ်။ ခြေထောက်ကမြေကြီးကို ကန်ပြီးမတဲ့အခါ ခါးကခါးပတ်ထိ ဗိုက်ကိုညှစ်ထားပါတယ်။ မနက်စာစားပြီး ပြန်အတက်မှာပဲ ဒီလိုသယ်ပြီးတင် ရရင် (ကန်တော့ပါရဲ့) အိမ်သာခဏခဏ ပြေးရပါတယ်။ နှစ်ယောက်က သစ် တစ်ချောင်းကို ပြိုင်တူမရင် သတိထားရပါတယ်။ သူကအရင် မလိုက်ရင် ဒီဘက်ထိပ်က သစ်အစွန်းဟာ ကျွန်တော့်လက်ကိုညှပ်ပြီး လက်ထိပ်ကွဲသွား

တတ်ပါတယ်။ သွေးပူချိန်ဆိုတော့ ပြာခနဲနေတာပါပဲ။ တစ်ခါတလေကျတော့ သည်း နှစ်ယောက်မအတင်မှာ ကိုယ်ကတင်တာခုံပေါ်မရောက်ရင် သစ်ဟာ ဆောက်ကိုပြုတ်ကျပြီး သူ့ခြေထောက်ကိုယ့်ခြေထောက် ထိတတ်ပါတယ်။ သစ်တုံးညှပ်လို့ လက်ထိပ်ကွဲတာတို့၊ သစ်တုံးခြေထောက်ပေါ် ပြုတ်ကျတာတို့ တော့ ရိုးနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အရှေ့တိုင်းက ပညာရှိကြီးတစ်ဦးပြောတဲ့ နည်းဖြစ်ပေါ် ကျောက်တုံးလွတ်ချသလိုဆိုတာကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် နယ်သစ်တုံးလွတ်ချသလိုလို့ပြင်ပြီး ကလေးတွေကိုရယ်စရာအဖြစ် ပြောရ တယ်။ တစ်ခါကျတော့ ဗီယက်နမ်က သစ်တွေဖြတ်ရပါတယ်။ သစ်တွေမှာ ကျည်ဆန် ရာတွေပါလာပါတယ်။ ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲတုန်းက အမေရိကန် အင်အားနုတ်ထိထားတဲ့ သစ်တွေပါ။ ကျည်ဆန်ရာကိုတွေ့ရင်တော့ ဖြတ်ထုတ် ခစ်ရပါတယ်။

ကြမ်းခင်းသစ် ဒီရင်းသစ်မှာ အနာပါလေ့ရှိပါတယ်။ ပိုးတွန့်လေးတွေလို အရာလေးတွေပါ။ တစ်ဖက်ကအလင်းရောင်နဲ့ခဲပြီးကြည့်ရင် သိပ်ပြီးသိသာပါ တယ်။ ဒါကိုဖြတ်ပစ်ရပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အနာရှိမယ် ဆင်ရင် ဖြတ်ပြီးခွဲကြည့်ရပါတယ်။ လွှဲပိုင်းဆရာဟာလည်း ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ဆင်ဦးလိုပါပဲ။

အဲ-ဆာစီသစ်ကတော့ လွှဲပိုင်းနဲ့ထိပြီး ပူလာတာနဲ့ အမွှေးနံ့ထွက်နေတာ ပါပဲ။ ဆာစီဖြတ်ရင် အဝေးကြီးကအနံ့ရပါတယ်။ ခူးရင်းသစ်ဖြတ်ရင်တော့ ခူးရင်းသီးစော် မွှေးနေတာပါပဲ။ အဆိုးဆုံးက ညာကိုးပါ။ အမျှင်အရမ်းထွက် ပါတယ်။ နှာခေါင်းကိုအဝတ်စီးပြန်တော့ အသက်ရှူလို့ မဝပါဘူး။

ကြမ်းခင်းသစ် ဒီရင်းကို လျှာထိုးစက်ထဲသွင်းတဲ့အခါ အင်မတန်အရေးကြီး ပါတယ်။ ရွှေပေါ်စက်သွင်းထားပြီးသားပေမယ့် ဒီသစ်မှာ တစ်ဖက်ကကြမ်းပြီး တစ်ဖက်ကချောနေပါတယ်။ အဲဒီသစ်ရဲ့အကြမ်းဘက်ကို အပေါ်ကထားပြီး သွင်းရပါတယ်။ သွင်းတဲ့အခါ ဘယ်စက်မှာပဲသွင်းသွင်း ရွှေပေါ်စက်ပဲဖြစ် ပြီး လျှာထိုးစက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ကယျဉ်ချောင်းနဲ့ နောက်ကယျဉ်ချောင်းကို အတိမ်အောင် သွင်းရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီလိုမဆက်မိရင် လျှာထိုးစက်က နယ်လာတဲ့ယျဉ်မှာ အစင်းရာတွေထင်နေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ဖိုဗိုက်ပုက ကောင်းကောင်းဆဲတော့တာပါပဲ။ လျှာထိုးစက်ကထွက်လာတဲ့ ယျဉ်ကို စိတ်အခါကျတော့ ကြမ်းခင်းရှစ်ချောင်း၊ အပေါ်ကိုငါးချောင်း ထပ်ပါ

တယ်။ ပြီးရင် ကြားခံတုတ်ထိုးပြီး နောက်တစ်ထပ်ထပ်စီရပါတယ်။ သူ့ထုတ်အခါ ဗြဲကံသေးသွားပြီမို့ စိပုံတစ်မျိုးပြောင်းရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိခင်ရဲ့အဓိကအလုပ်က စက်ကိုင်ရတာပါ။ ဒီစက်တွေအားလုံး သူ့ပြင်တတ်ပါတယ်။ ဒီစက်ထဲက ရွှေပေါ်သွေးတဲ့အလုပ်၊ လွှေခိုင်းစက်က လွှေသွားတွေဧည့်တဲ့ (သွေးတဲ့)အလုပ်တွေကို သူလုပ်ပါတယ်။ ရွှေပေါ်စက်ကို ဘယ်နှလက်မထားမယ်ဆိုတာ သူကတွက်ပြီး စက်သွားကို ပြင်ရပါတယ်။ တစ်ခါကျတော့ သူကလွှေခိုင်းစက်က လွှေသွားကိုလဲလို့ ကျွန်တော်ကကူလုပ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က လွှေခိုင်းအဟောင်းကို ခုံပေါ်ကိုပစ်ချတော့ သူကအော်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ လွှေခိုင်းအသွားကို သူကသေသေချာချာပြပါတယ်။ “သံမဏိလွှေသွားတဲ့၊ ပဲသွားရင် ပြင်လို့မရဘူး” လို့ ရှင်းပြပါတယ်။ ဒီလွှေခိုင်းစက်တစ်လုံးကို မလေးရှားဒေါ်လာ တစ်သောင်းလောက် ပေးရပါတယ်။ အီတလီလုပ်စက်တွေပါ။ မလေးရှားလုပ်စက်လဲ ရှိပေမယ့် အရည်အသွေးမကောင်းပါဘူး။ တစ်လုံးကို မလေးရှားဒေါ်လာ လေးထောင်လောက်ပဲရှိပါတယ်။

ဒီလွှေခိုင်းစက်တွေဟာ စက်အထိုင်ကောင်းရင် အင်မတန်သွက်ပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက တရုတ်လွှေခိုင်းဆရာ အဖဲက လွှေတစ်ချက်ဆွဲပြီး လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူကစီးကရက်မီးညှိနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ဒီဘက်ကနေ သစ်ကိုတွန်းပို့လိုက်ပါတယ်။ ခုလုပ်သွားပါတယ်။ လွှဟာကိုင်လုမရှိဘဲ အလိုလိုထွက်လာပြီး သစ်ကိုဖြတ်ပြီး ပြန်ဝင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာအဖဲပါ အံ့အားသင့်နေကြပါတယ်။ အဲဒီလောက် အထိုင်ကောင်းစေ စက်တွေပါ။

အဲဒီကြမ်းခင်းသစ်တွေဖြတ်ဖို့မရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို လျှာထိုးစက်ထဲ ဘာတို့ကိုပို့ပါတယ်။ စိတ်အညစ်ရဆုံးကတော့ သုံးပေသစ်ကိုခြမ်းတဲ့စက်ပါ။ အမှန်ကသုံးပေမပြည့်ပါဘူး။ စင်တီမီတာအားဖြင့် (၈၇၈)ရှိပါတယ်။ တရုတ်လိုတော့ “ပတ်ချတ်ပတ်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သစ်တစ်ချောင်းကို လိုအပ်တဲ့အတိုင်း အတာဖြတ်လို့ကုန်ပြီ ဘယ်လိုမှမရတော့ဘူးဆိုရင် “ပတ်ချတ်ပတ်” ဖြတ်ရပါတယ်။ အဲဒါကမှကျွန်ရင် တစ်ထွာလောက်၊ တစ်ထွာသာသာလောက်တွေပေါ်စက်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာစီပြီးထားရတာပါ။ ဒါတွေကိုလေလဲပစ်ပါတယ်။ ဒီစက်မှာက သစ်တစ်ထွာ၊ ဖွဲတစ်ဖွဲနဲ့ အလေအလွင့်မခံပါဘူး။ အင်မတန်ကောင်းစွာ စီမံခန့်ခွဲ ထုတ်လုပ်မှုစနစ်ပါ။

အဲဒီ “ပတ်ချတ်ပတ်” အတိုတွေဟာ ဟိုဘက်ကနေစက်ထဲထည့်လိုက်ရင် ဒီဘက်စက်မှာ ဘေးဖယ်ရမဲ့အသားနှစ်ခုအပါအဝင် အခြမ်းငါးခြမ်းထွက်လာပါတယ်။ ဒီဘက်ကဘေးသားယူပြီး ပစ်တာတစ်ယောက်၊ သစ်အနားအဆာကြည့်တာတစ်ယောက်၊ စီရတာကနှစ်ယောက်ပါ။ အလယ်ကသုံးခြမ်းကိုယူပြီး စီနေတဲ့သူဆီကို ကျွန်တော်ကပို့ရပါတယ်။ ဒီသုံးခြမ်းကိုယူပြီးပို့နေတုန်း နောက်ခြောက်ခြမ်းထွက်နေပါပြီ။ ဟိုဘက်ကလည်း အချိန်ဆိုင်ပို့လို့မရပါဘူး။ သစ်တစ်ချောင်း ချင်းထိပ်တော့ပြီးမှ သွင်းရတာပါ။ ဒီစက်မှာလုပ်ရတာက အနံ့နှစ်လက်မ၊ ခြာတစ်လက်မသစ်လေးတွေကိုင်ရပေမယ့် ချွေးတဒီးဒီးကျပါတယ်။ လူဟာ ချာလပတ်ကို ယမ်းနေတာပါပဲ။ ဒါကိုလုပ်ရမဲ့အစား (၁၅)ပေ၊ (၁၆)ပေရှိတဲ့ ချွေပေါ်စက်ကထွက်လာတဲ့သစ်ကို တစ်နေကုန်ပစ်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ အရူးမီးခိုင်းဆိုတာ တကယ်ကိုခုမှ ကြုံရတော့တာပါပဲ။

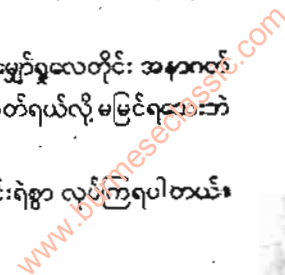
(၇)

မလေးရှားဟာ အိန္ဒိယတာဝန်မှာပါ။ သစ်ပင်တွေ၊ တောင်ကုန်းတွေဟာ အမြဲစိမ်းလန်းလို့ နေပါတယ်။ သစ်ဖြတ်နေရင်း အပြင်ကိုကြည့်ရင် စိမ်းညိုနေတဲ့တောအုပ်ကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။ နေ့ခင်းဘက်မှာ နေအရမ်းပူလာပြီဆိုရင် မိုးရွာချပါတော့တယ်။ အပူချိန်ကြောင့် ရေငွေ့ပြန်တယ်။ မိုးသားတွေဟာ ကောင်းကင်ကလေအေးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ မိုးရေအဖြစ် ပြန်ကျလာတယ်။ နောက်အပူရှိန်ကြောင့် အငွေ့ပြန်ပြန်ပါတယ်။ ပထဝီမှာပုံကျမိုး (Conventional Rain) လို့ခေါ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယတာဝန်မှာ ရွာလေ့ရှိတဲ့ မိုးပါပဲ။

မိုးရွာပြီးတာနဲ့ မြူတွေသန်းလာပါတော့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုဟာ အပြာရောင်သန်းပြီး မှုန်မှိုင်းရိဆိုင်လို့ နေပါတော့တယ်။ အင်မတန်မှ လွမ်းစရာဆောင်ပါတယ်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုဟာ မျှော်ရှုလေတိုင်း မှိုင်းမှုန်ရိဝေလို့နေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က “မျှော်ရှုလေတိုင်း မှိုင်းမှုန်ပြာရိဝေ” လို့ နာမည်ပေးပြီး တွေ့ရေးမယ်လို့ပြောပါတယ်။ ကိုဌေးဦးက “မျှော်ရှုလေတိုင်း မှိုင်းရိ” ဆိုရင် ကောင်းဘူးလားလို့ ပြင်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝဟာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မျှော်ရှုလေတိုင်း အနာဂတ်အမှန်မှိုင်းရိဆိုင်လို့ နေပါတယ်။ ပြတ်သားတဲ့အနာဂတ်ရယ်လို့ မမြင်ရသေးဘဲ မှိုင်းရိနေပါတယ်။

တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တွေကို ပင်ပန်းဆင်းရဲရွာ လုပ်ကြရပါတယ်။

ဘာသာစကား အခက်အခဲလည်း ရှိပါတယ်။ နေမကောင်းဖြစ်ရင်ဆိုတာ မစဉ်းစားရပါဘူး။ ရတဲ့လစာငွေက နည်းနည်းလေးပါ။ မူးစုပစု စုရတဲ့အဖြစ် မျိုးပါ။ စက်ရုံထဲကို လူစိမ်းဝင်လာရင် ရဲများလာလေသလားလို့ ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝပါ။ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ အလုပ်ပိတ်ရက် အပြင်ထွက် နေတယ်။ ကိုယ်နဲ့ပါတဲ့အဖော်ကို ကားတိုက်ရင် ဆွဲထုပြီး ဆေးရုံမပို့နိုင်ဘူး။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ပြေးဖို့သာပြင်ပေရော။ ဟိုစက်ရုံရုံဝင်စီးလို့ ဘယ်နှယောက် အဖမ်းခံရတယ်။ မြန်မာပြည်ပြန်ပို့တယ်။ ဒီစက်ရုံရုံဝင်စီးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ၊ ဟိုစက်ရုံမှာ ဘယ်သူကတော့ မော်တာနဲ့ထိပြီး လက်ပြတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ၊ နယ်စပ်အထွက်မှာ ဘယ်နှယောက်အဖမ်းခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ကြားရတဲ့အခါ အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ကြားက ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲ မှုဖြစ်ရပါတယ်။ ဘယ်တော့ ဒီဘဝကြီးကလွတ်မှာလဲမသိသေးပါဘူး။ ဩဂုတ်- တချို့မိန်းမတွေ ပြည့်တန်ဆာဘဝရောက်ရတာ ဒါမျိုးပါပဲလို့ ခုမှပဲကိုယ်ချင်း စာမိပါတော့တယ်။ ဘယ်မိန်းမမှ ပြည့်တန်ဆာမဖြစ်ချင်ကြပါဘူး။ မင်းကတော့ ဖြစ်ချင်ကြတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေအရပ်ရပ်က တွန်းပို့တော့ ဒီဘဝထဲ ရောက်ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာတုန်းက တရားဥပဒေကို ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းသလို စောင့်ထိန်းခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ သူများနိုင်ငံမှာ ခိုးမနေဘဲ အလုပ်မလုပ်ရင် မဖြစ်တော့တဲ့ဘဝမို့ နေရပါတော့ တယ်။

မြန်မာပြည်က သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ မသန္တာကျော်(ကိုကျော်ကျော်ရဲ့ နန်း) အားပေးတဲ့စာတစ်စောင်ရေးလာပါတယ်။ စာထဲမှာ ကိုဝမ်းဖြင့် ခုမှလူ့ဘဝ နဖူးတွေ ဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ရတာနော်။ ဒီလိုရင်ဆိုင်ရတာဟာဖြင့် မှားတယ်။ မှား တယ်လို့ မဝေဖန်လိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုဝမ်းရဲ့အတွေးအခေါ်တွေ အရင်ကတို့ တူသေးရဲ့လား။ ပြောင်းလဲလာတယ်လို့ မထင်ဘူးလားလို့ ပါရှိခဲ့ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ စာရေးစားပွဲထိုင်ခဲ့တဲ့ အရာရှိငယ်ဘဝကနေ သစ်စက်အလုပ်သမား ဘဝရောက်တဲ့အခါ အယူအဆ၊ အတွေးအခေါ်တွေပါ ပိုပြီးလက်တွေ့ကျ ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပါတယ်။

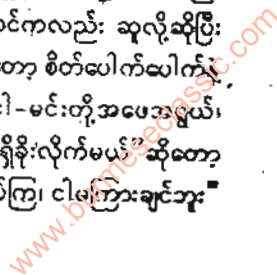
ဖူလိုင်လထဲမှာ ကိုသန်းလင်းရဲ့ တရုတ်ဆရာ ဘန်ကောက်ကိုသွားပါတယ်။ အပြန်မှာ မြန်မာလူငယ်သုံးဦးပါလာပါတယ်။ ညီပု၊ အောင်ထွန်းနဲ့ ဇော်တို့ပါ။ ညီပုနဲ့အောင်ထွန်းက တူ အရိုးပါ။ သူတို့သုံးဦးလုံး ကန်ထရိုက်သမား အလုပ်ခန့်မှာ လုပ်ကြရပါတယ်။ ညီပုနဲ့အောင်ထွန်းတို့တူအရိုးဟာ ရောတယ်

အလုပ်ပင်ပန်း၊ စိတ်ဆင်းရဲလို့ တူ အရိုးနှစ်ယောက် သစ်ပုံဘေးမှာ ဖက်ပြီး ပိုကြတယ်လို့ ပြန်ပြောပြတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ဇော်မျိုးကတော့ စိတ်ဓာတ်မာတယ်။ အင်းစိန်ထောင်ဖွင့်လို့ လွတ်လာသူဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေပြီပေါ့။

ကလေးတွေကို စိတ်ဓာတ်မကျအောင်လည်း အားပေးရပါတယ်။ သူတို့ကို အားသာပေးရပါတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြူတွေသန်းလာပြီဆိုရင် ခပ်ယိုင်ယိုင်ရယ်။ ညနေတိုင်လို့ ထမင်းစားပြီးရင် ဝရန်တာမှာထိုင်ကြတယ်။ သူတို့ကို ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်းတွေ၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း တွေ ပြောပြရတယ်။ အဲ-ည(၇)မှာရိုထိုးပြီးဆိုရင် အောက်ထပ်ကစားသောက်ဆိုင် စားပွဲတွေမှာ ကျူရှင်တက်ကြပါပြီ။ စာရေးစက္ကူကိုယ်စီနဲ့ အိမ်ကို ချစ်သူဆီ ကို စာရေးကြတာပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို မြန်မာပြည်ကစာက ခုနစ်စောင် နှစ်စောင် လာတတ်ပါတယ်။ အာတွေကိုကိတ်ဝက် “အိမ်မြှောင်လေး” ကယူထားပြီး ခေါ်ခေါ်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်မှာ တနင်္လာနေ့စတာနဲ့ ကြာသပတေးနေ့ကို မျှော်ရပါ တယ်။ ကြာသပတေးနေ့က ဆူဂိုင်းဘလူးမြို့လေးမှာ ညဈေး(ပါဆာမလန်း) နှိုလိုပါ။ အမြဲတမ်းမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ပတ်ခြားလောက် ဈေးထွက်ဝယ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ကြာသပတေးနေ့ပြီးရင် စနေကနီးလာပြီ။ လခထုတ်ရက်လေ။ ငြိတော့ စနေနေ့ညတွေမှာ တရုတ်ကင်တင်းမှာ လူစဉ်ကားလေ့ရှိပါတယ်။ အလုပ်သမားတွေ ဖိဝိုင်းရှိလိုပါ။ ကင်တင်းကဈေးလည်းရောင်းရ၊ အကောက် ခဲည်းရပေါ့။ အရက်ပြင်းတော့ သောက်လေ့မရှိကြပါဘူး။ ဘီယာပဲ သောက်လေ့ရှိကြပါတယ်။

တစ်ည ပါဆာမလန်းကအပြန် ဇော်မျိုးနဲ့အောင်ထွန်း ရန်ဖြစ်ကြပါ တယ်။ ည(၁)မှာရိုထိုးနေပြီ။ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကလည်း အတော်ကြီးကျယ်တယ်။ အဲ-ဆင့် (မြန်မာငါးပြား)နဲ့ပတ်သက်လို့ အသက်အငယ်ဆုံးနှစ်ကောင်က ဒေါသ အကြီးဆုံးဖြစ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူမှဆွဲလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာလည်း အတူပဲ။ တစ်ဖက်ခန်းက ကင်တင်းကတရုတ်အချောင်ကလည်း ဆူလို့ဆိုပြီး အတူတူ တုန်းတုန်းထုနေပြီ။ ပြောလို့ဆိုလို့ တားလို့မရတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အိမ်ထဲနဲ့ပဲပြောလိုက်တယ်။ “ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါ-မင်းတို့အပေအဖွယ်၊ အတော်မလား၊ မတော်ဘူးလား၊ မတော်ရင် ငါထိုင်ပြီးရှိခိုးလိုက်မယ်” ဆိုတော့ အတော်လုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ငြိတော့ “သွားအိပ်ကြ၊ ငါကြားချင်ဘူး”

လိုဆိုတော့ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး အိပ်ကြတယ်။ မိဝေးဖဝေး ရပ်ဝေးရွာဝေး ရောက်နေကြပေမယ့် မြန်မာအစဉ်အလာကိုတော့ လိုက်နာကြပါတယ်။ အဖေ အရွယ်ကြီးက သူတို့ကိုထိုင်ရှိခိုးမှာကို သူတို့ကြောက်ကြပါတယ်။

ထမင်းအတူတူစားရင်း ဦးချတဲ့လေ၊ စားစရာရှိရင် လူကြီးမစားဘဲ မနွှိုက်တဲ့လေတွေ သူတို့ထိန်းသိမ်းထားကြတုန်းပါပဲ။ သူတို့ဝိုင်းထဲကို ဝင်စားတဲ့နေ့တွေမှာ ကိုယ့်ပန်းကန်ကို ကိုယ်တိုင်မဆေးရပါဘူး။ သူတို့က အဆေးမခံ ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က အတင်းယူ ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါမျိုးလေးတွေ ကြုံရတဲ့အခါ သူတို့ကိုကျေးဇူးတင်မိသလို ကြည့်နူးစိတ်များ လည်း ဖြစ်ပေါ်ရပါတယ်။

ကွာလာလမ်ပူမြို့ဟာ အင်မတန်လှပတဲ့ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပါတယ်။ မြို့တစ်မြို့ လုံးဟာ သစ်ပင်တွေ၊ တောအုပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတာပါ။ ကွာလာလမ်ပူတောင်တန်း များနဲ့ ကလန်းမြစ်ရဲ့ကြားမှာရှိတဲ့ ကွာလာလမ်ပူချိုင့်ဝှမ်းဒေသမှာ မြို့ကိုတည် ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်လိုပါပဲ။ ဆင်ခြေဖုံးမြို့လေးတွေရှိပါတယ်။ ကိပုံး၊ ပက်တလင်း၊ ဂျာယား၊ ဆူဗန်း၊ ဆူဝိုင်းဘလူးအပြင် အခြားမြို့လေးတွေ ဝိုင်းရံထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့သစ်စက်ကနေ မြို့ထဲကိုသွားလို့ ကိပုံးမြို့က ကုန်းပေါ်ကိုရောက်ရင် ဟိုးအရှေ့ဘက်က တောင်တန်းပြာကြီးတွေ နောက်ခံမှာ ခေတ်မီတိုက်တာ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ ကေအယ်လ်ကို လှပစွာမြင်တွေ့ရလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတောင်တန်းပေါ်မှာက ဂျင်းတင်းလောင်းကစားဝိုင်း ရှိပါတယ်။ Genting Height Lands လို့ခေါ်ပါတယ်။ မလေးလူမျိုး မွတ်စလင်ဘာသာဝင် များ ဝင်လို့မရပါဘူး။

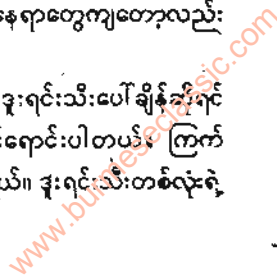
မြို့လယ်ကောင် ပုဒူရာယားဘတ်စကားဂိတ်နားမှာ ဘဏ်တွေစုံလှပါတယ်။ မလေးရှားနိုင်ငံရဲ့ အဓိကဘဏ်ကတော့ (YMB)ဘဏ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တခြားဟောင်ကောင်နှင့် ဒွန်ဟိုင်းဘဏ်၊ ဘန်ကောက်ဘဏ်၊ စတင်းဒတ်ချာတာ ဘဏ် စသည်ဖြင့် နိုင်ငံခြားဘဏ်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ခေတ်မီစီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတဲ့နိုင်ငံများရဲ့ ဓလေ့အတိုင်း ဘဏ်လုပ်ငန်းဟာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သလို သွက်လက်မြန်ဆန်မှုရှိပါတယ်။ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ရင် ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ကြာပါတယ်။ ပုဒူရာယားကနေ အနည်းငယ်လျှောက်လာရင် ကိုတာရာယားကုန်တိုက် (Kotaraya)ရှိပါတယ်။ အဲဒီကုန်တိုက်မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ဖိလစ်ပိုင်အမျိုး သမီးတွေလာပြီး စုဝေးအနားယူလေ့ရှိပါတယ်။ တချို့မြန်မာများလည်း ဒီနေရာမှာ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီးများနဲ့ အဆက်အသွယ်ရသွားသူများရှိပါတယ်။

ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီးများဟာလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ အလုပ်လာလုပ်ကြတာပါ။ ဖိလစ်ပိုင်တွေကို မြန်မာတွေက ဖဦးထုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖားလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီးအား အကြံအဖန်လုပ်တာကို ဖားရိုက်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဓလေးအမျိုးသမီးအား အကြံအဖန်လုပ်တာကို မြွေရိုက်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီစကားဟာ အဓိကစင်ကာပူမြန်မာ သင်္ဘောသားလောကက လာတာပါ။ စင်ကာပူမှာ မြန်မာသင်္ဘောသားတွေ ဖားရိုက်၊ မြွေရိုက်လေ့ရှိပါတယ်။

ကိုတာရာယားနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကလန်းဘတ်စကားဂိတ် ရှိပါတယ်။ ကလန်းမြို့ကိုသွားတဲ့ ဘတ်စကားအပါအဝင် အခြားဆင်ခြေဖုံးသွား ဘတ်စကား များပါ ရှိပါတယ်။ သင်္ဘောဆိပ်က ဝိုက်ကလန်း (Port Klang) မှာရှိတာပါ။ ဝိုက်ကလန်းကိုသွားချင်ရင် ကလန်းမြို့ကတစ်ဆင့် သွားရပါတယ်။ အဲဒီကလန်း ဘတ်စကားဂိတ်ရှေ့မှာ ကွာလာလမ်ပူဘူတာကြီးရှိပါတယ်။ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ဆော့ ဗဟိုဈေး (Central Market)၊ စာတိုက်ကြီးတို့ရှိပြီး ဆက်သွားရင် ဆေးကား (လွတ်လပ်ရေး)ကွင်းကို ရောက်ပါတယ်။ ဘန်ကောက်နဲ့ကေအယ်လ် မြို့တော်ကြီးနစ်ခုအနက် ကေအယ်လ်က ရန်ကုန်နဲ့ပိုတူပါတယ်။ ဘာပြုလို့ ဆည်းဆိုတော့ ဘာတူးလမ်းမကြီးနဲ့ ချောင်ကစ်ဒေါင်နားမှာ အဝတ်ဟောင်း ချောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေရှိသလို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးပေါက်တဲ့ဆေး ချောင်းတဲ့သူ၊ ဝက်ခြံတင်းတိပ်ပျောက်ဆေး ရောင်းတဲ့သူက ဆေးကြောခြံငြာတဲ့ ဝိုက်အဝတ်တွေ ခင်းလို့ ရောင်းနေပါတယ်။ ညှင်းရှိတဲ့သူတွေရင် ချိတ်ခေါ်ပါတယ်။ နောက်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကျောက်အမျိုးမျိုးရောင်းတဲ့ နေရာတွေနဲ့ ရုပ်ထွေးနေပြီး ရန်ကုန်ပန်းဆိုးတန်းတို့၊ ဘူတာကြီးနားက ဗိုလ်ချုပ်လမ်း နဲ့ သိပ်တူလှပါတယ်။

မလေးရှားဟာ ဗြိတိသျှကိုလိုနီဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အတိုင်း ဗြိတိသျှအရိပ်အငွေ့ မှုကို မြင်တွေ့ရတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်အတိုင်းပါပဲ။ မြန်မာ့ကိုသွားတဲ့ ဂျပန်ဖာဟန်းပေါ်က ရုံးအဆောက်အအုံတွေဟာ ဒီနေ့ မြန်မာပြည်ကိုသွားရင် ကားလမ်းပေါ်ကမြင်ရတဲ့ ပေါင်းတည်၊ သာယာဝတီ စတဲ့ အဆောက်အအုံများနဲ့ တူပါတယ်။ တချို့နေရာတွေကျတော့လည်း မြို့နဲ့တူပါတယ်။ ကပုန်းမြို့မှာပါ။

သစ်သီးဝလံလည်း အင်မတန်ပေါ့ပါပါတယ်။ ဒူးရင်းသီးပေါ်ချိန်ဆိုရင် သစ်သီးပေါ်မှာ ဟိုနေရာဒီနေရာ ဆိုင်လေးတွေဖွင့်ရောင်းပါတယ်။ ကြက် ဘတ်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ နာနတ်၊ ပိနဲ့သီး အစုံရပါတယ်။ ဒူးရင်းသီးတစ်လုံးရဲ့

ပျမ်းမျှရေးဟာ မလေးခနစ်ဒေါ်လာ၊ ရှစ်ဒေါ်လာခန့် ရှိပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက ကျွန်တော်တို့ဆီက သရက်သီးဟာ တစ်ရာသိပ်သီးပေမယ့် မလေးရှားမှာ ဆယ်နှစ်ရာသိ သီးတဲ့အသီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကောအယ်လ်ရောက်တဲ့ ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ် ဧပြီလကစပြီး သရက်သီးသီးတာကို တွေ့ရတာဟာ ပြန်လာတဲ့ ၁၉၉၁-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအထိ သီးနေတုန်းပါပဲ။

ထမင်းစားရင် လက်နဲ့စားတတ်ပါတယ်။ မြန်မာအတိုင်းပါပဲ။ မလေးထမင်း ဆိုင်ရဲ့ စားပွဲအလယ်ကောင်မှာ ဒန်ကရားတစ်လုံးကို အောက်ခံခွက်နဲ့အတူ တည်ထားပါတယ်။ သောက်ရေမှတ်ပြီး မသောက်ပါနဲ့၊ လက်ဆေးပေးပါ။ ဝတ်ပုံစားပုံ မြန်မာအတိုင်းပါပဲ။ မလေးအမျိုးသမီးများဟာ ထဘီဝတ်ပါတယ်။ သိပ်ခေတ်ဆန်သူမှ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်တာပါ။ ဒါပေမယ့်နည်းပါတယ်။ အင်္ကျီ လက်ရှည် ခေါင်းစည်းနဲ့ မလေးမိန်းကလေးတစ်ဦးကို မျက်နှာရယ်၊ လက်ချောင်း ရယ်၊ ခြေချောင်းလေးတွေပဲ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ ယောက်ျားလေးအများစုက ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ပေမယ့် အသက်ကြီးသူများဟာ ပုဆိုးပဲဝတ်ကြပါတယ်။

ဆလာယန်းဘာရူးကိုသွားရင်း မလေးမင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုကို တွေ့ရပါတယ်။ မြန်မာလိုပါပဲ။ လမ်းလယ်ကောင်မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ဧည့်သည်တွေကို စားပွဲ ကုလားထိုင်နဲ့ ဧည့်ခံတာပါ။ အိမ်ပေါ်ထပ်က လက်ထပ်ပွဲကတော့ ဗလီဆရာက ဦးစီးကျင်းပနေပြီး အသံချဲ့စက်ကနေ အားလုံးကြားနေရပါတယ်။ အဲ-ကွာခြားတာက မဏ္ဍပ်က ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလို ရောင်စုံယိုးဒယားပန်းတွေ ဘာတွေ မပါတာတစ်ခုပါပဲ။

မလေးရှားက ပြည်နယ်အသင်းတွေမှာ မြန်မာဘောလုံးသမားတွေ ကစားနေတာကို သတင်းစာက အားကစားသတင်းမှာ တွေ့ရပါတယ်။ ပီရက်ပြည်နယ် အသင်းမှာ အောင်နိုင်နဲ့ကြည့်လွင်တို့ ကစားပါတယ်။ ဘယ်ပွဲမှာကြည့်လွင်က ဘယ်နဂိုး၊ အောင်နိုင်ကဘယ်နဂိုး သွင်းလိုက်ပြီဆိုပြီး ဓာတ်ပုံနဲ့ဖတ်ရတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ အင်မတန်မှကျေနပ်အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဘယ်ဖယုတ် မှာလည်းတော့ မသိပါဘူး။ ကြည့်လွင်ကို ဖိုင်နယ်မှာ မကစားနိုင်အောင် တစ်ဖက်သင်းက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကစားလို့ ကြည့်လွင်လက်ချောင်းပေး တွေ့ကျိုးသွားပါတယ်။ အဲ-တစ်ချိန်ကမှာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကျွန်းဆွယ်အားကစားမိတ် တစ်ဦးကိုလည်း ကေအယ်လ်မှာ သွားရင်းလာရင်းတွေ့ရပါတယ်။ သူ့အားကစားလာပြိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ အလုပ်လာလုပ်တာပါ။

အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုပေမဲ့လည်း အင်မတန် “နေတတ်” ရပါတယ်။ တစ်ခါ စက်ရုံတစ်ရုံမှာ အင်ဒိုနီးရှားအလုပ်သမားက ပစ္စည်းခိုးတယ်။ မြန်မာအလုပ် သမားမောင်ရွှေလက ဖော်ကောင်လုပ်တယ်။ ဒီတော့ သူပါ ရဲစခန်းရောက်တယ်။ ဥပုတ်တော့ သူက အိုဗာစတေး (ရက်လွန်နေထိုင်သူ)၊ ရဲက သူ့ကိုပါဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်တယ်။ အချုပ်ထဲကျတော့ အင်ဒိုနီးရှားက သူ့ကို ထိုးတယ်။ ဥပုတ်တယ်။ မြန်မာပြည်က မိဘများသိလို့ ဝိုက်ဆံ ဝိုက်ပြီး မြန်မြန်လွှတ်အောင် လိုက်ရတယ်။

သံစက်ရုံ တစ်ရုံကျတော့ စက်ရုံမိမင်နဲ့ အလုပ်ပွဲစားနဲ့ပေါင်းပြီး မြန်မာလူ ဘောင်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေကို ဖယ်ရှားဖို့ လုပ်တယ်။ မြန်မာတွေက မခံ နိုင်ဘူး။ စက်ရုံကို ဝိးနဲ့ဖို့ မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ဒီတော့ သူဌေးက ရဲခေါ် လိုက်တယ်။ မြန်မာတွေက မကြောက်ဘူး။ လူဝင်မှုပါခေါ်လိုက်ဦးလို့ ပြောပြီး နင်းခံဖို့လုပ်တယ်။

“မြန်မာပဲအစ်ကို၊ မတရားလုပ်လို့ဘယ်ရမလဲ၊ အဖမ်းခံရလို့ သူတို့ဆီ မှာရတာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေရဲ့ သတ္တိ ပြလိုက်တာ၊ သူဌေးအလျှော့ပေး မှာရတယ်။ မြန်မာအလုပ်သမားတွေကို ပြန်ချော့ရတယ်”

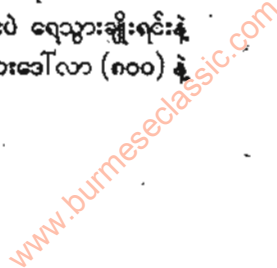
ဒီစကားကိုပြောတာဟာ ကိုရွှေစာပါ။ ကိုရွှေစာဟာ မြန်မာပြည်ပေါက် နေလမ်းဘာသာဝင် အိန္ဒိယသွေး ရှိသူပါ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားရောက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တုလားပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ မြန်မာပဲ။ မိမိ မြန်မာပဲ ဖြစ်နေမိတတ်ထားကြတာကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာကောင်းလှပါတယ်။

သတင်းစာတွေထဲမှာ မားပြိုင်ကိန်းတွေဖမ်းတဲ့ သတင်းတွေ ပါလာရင် ကျွန်တော်တို့ အသေပစ်ဖမ်းတဲ့ဟာမျိုးတွေ မကြာခဏ ဖတ်ရပါတယ်။ နောက် နိုင်ငံအိမ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးကတော့ တံဆိပ်တုံး အတုတွေမိလို့ အဖမ်းခံရပါတယ်။

အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးကတော့ နိုင်ငံခြားကို ချစ်သူနဲ့အတူ ထွက်လာ နောက်မှာ ချစ်သူကိုထားခဲ့ပြီး သူက မလေးရှားမှာ အလုပ်လာလုပ် တယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ကလေးအဖေ မြန်မာအလုပ်သမားတစ်ဦးနဲ့ ငြိကြ

တယ်။ ဒီသတင်းကိုကြားတော့ ဘန်ကောက်ကချစ်သူက လိုက်လာပါတယ်။ နောက်ဖြစ်ကြသလဲတော့ မသိပါဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေးပဲ ရေသွားချိုးရင်းနဲ့ နှလုံးထဲကို ပတ်စီရိုကျပြီး မျှောသွားပါတယ်။ မလေးဒေါ်လာ (၈၀၀) နဲ့

မြန်မာဝယ်ကိုင်ရတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။

သတင်းမျိုးစုံ၊ ဇာတ်လမ်းမျိုးစုံ ကြားနေတာပါ။ ရုပ်တယ် မထင်ကြပါ။ ရုပ်တယ် ရှင်းတယ် ဆိုတာက ကိုယ့် မြန်မာပြည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါတွေကို ရေးပြရတာက နိုင်ငံခြား ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ရတဲ့ နေရာတစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ တကယ် လက်တွေ့ကျတဲ့နေရာ၊ အခက်အခဲ မျိုးစုံကို ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ ရာ နေရာဆိုတာတွေကို အမိန့်နိုင်ငံက ကျန်ရစ်သူတွေ သဘောပေါက်စေချင်လို့ အရေးပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကွာလာလမ်ပူမြို့ မှာကားစီးရင်း၊ သွားရင်းလာရင်း ဂျလန်ဆဟာလာ (Jala Sahala) ဆိုတာတွေ ရပါလိမ့်မယ်။ ဆဟာလာဟာ လမ်းမှာမည်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်လမ်းမောင်းကိုပြောတာပါ။ ကေအယ်လ်ကလမ်းတွေဟာ ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးမြောင့်တွေများတယ်။ ဘန်ကောက်ကတော့ လေးထောင့်ကျယ်လမ်းတွေများတယ်။ မျက်စိ သိပ်မလည်လှဘူး။

ဒီလမ်းတွေပေါ်မှာ ပရိုတွန်ဆာဂါ (Proton Sage) ဆိုတဲ့ ဆလွန်းထီးလေးတွေ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ မလေးရှားနိုင်ငံက ဂျပန်မစ်ဆူဘီရှိ ကုမ္ပဏီပူးပေါင်းထုတ်လုပ်တာပါ။ အာဆီယံနိုင်ငံတွေထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားထုတ်လုပ် မလေးရှား တစ်နိုင်ငံပဲရှိပါတယ်။

ဒါ့အပြင် တခြားပစ္စည်းများကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီများနဲ့ ဖက်စ် (Jointventure) ထုတ်ပါတယ်။ စီးကရက်ကအစ မော်တော်ကားတားယာအထိ ထုတ်လုပ်ပြီး ပြည်တွင်းမှာသာမက ပြည်ပဈေးကွက်ကိုပါ တင်ပို့ပါတယ်။

ဆေးဝါး၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းနဲ့ အခြားလူသုံးကုန်အတော်များများကို ဖက်စ် ထုတ်တာပါ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ရင်း သတိထားမိတာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီတွေဟာ သူတို့ရဲ့ပင်ရင်းကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ဖက်စ် က ထုတ်တဲ့ပစ္စည်း အရည်အသွေးချင်းမတူအောင် အရည်အသွေးထိန်းသိမ်းခြင်း (Quality Control) လုပ်ထားပါတယ်။

ဥပမာ “ဒန်းဟီးစီးကရက်” ကို မူရင်းအင်္ဂလန်ကထုတ်တာနဲ့ မလေးရှားက ထုတ်တာ အရသာချင်း မတူပါဘူး။ မူလဒန်းဟီးကို နယ်စပ်က အကောင်ဆိုင်တွေမှာ ဝယ်လို့ရပါတယ်။ စီးကရက်လိုဟာက အရသာကွားခြားမှု

အိပ်ပြီး မသိသာပါဘူး။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းမှာ သိသာပါတယ်။ ဂျပန်လုပ်နေရင် နယ်ကက်ဆက်-ရေဒီယိုတစ်လုံးနဲ့ မလေးရှားကထုတ်တဲ့ နေရင်နယ်ကက်ဆက်-ရေဒီယိုတစ်လုံးကို ယှဉ်ကြည့်ပါ။ အထဲကစက်ရဲ့ အရည်အသွေးကို မပြောနဲ့၊ အပေါ်ကကက်ဆက်အိမ်ရဲ့ အရောင်အသွေးမှာကို ကွာခြားတာသိသာပါတယ်။ အနီရောင်ချင်းတူပေမယ့် မလေးကထုတ်တဲ့ ကက်ဆက်ရဲ့ အနီရောင်ဟာ တောက်ဆာကပ်ပပမရှိပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဖက်စ်လုပ်ကိုင်ပြီး ပစ္စည်းထုတ်လုပ်တဲ့အတွက် ပစ္စည်းပေါ် အယ်။ ဈေးသက်သာပါတယ်။ မလေးရှားက အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးရဲ့ ခင်ငွေနဲ့ သူ့နေ့စဉ်စားသုံးရတဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းရဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ဟာ မျှတမှု ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့ကို ဒေါ်လာ (၂၀) ကျော် ဝင်ငွေရှိသူတစ်ဦးအတွက် စီးကရက် ဆန်ဘူး (၂) ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့် (၆၀) ကိုကာကိုလာတစ်ဘူး ဆင့် (၆၀) ဆိုတာဟာ အသိနိုင်၊ စားနိုင်၊ သုံးနိုင်တဲ့ဈေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စပ်လျဉ်းလို့ အခြားကုန်ဈေးနှုန်းများကို ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် (၁၂) ဒေါ်လာ၊ အကောင်းစား ရင်ဂလာ (Wrangler) ဂျင်းဘောင်းဘီ (၃၅) ဒေါ်လာ၊ ဆီးတစ်လက် (၁၀) ဒေါ်လာ၊ ကင်နွန် (Canon) ကင်မရာ ဒေါ်လာ (၁၆၀)၊ ဆီးကင်းရှူးအကောင်းစားတစ်ရက် ဒေါ်လာ (၄၀)၊ ပတ်ကားဘောလ်ပင် ဆစ်ချောင်း (၁၃)ဒေါ်လာ၊ ဗီဒီယိုတီဗီဆွေဇာတ်လမ်းသွင်းပြီးသား (၁၀) ဒေါ်လာတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ထမင်း တစ်ခါပြင်ရင် (၁) ဒေါ်လာခွဲ၊ ဟင်း ၃-၄ မျိုးထည့်မှ (၂)ဒေါ်လာ၊ (၂) ဒေါ်လာခွဲပါ။ စားသောက်စရိတ် သက်သာပါတယ်။ အနီကောက်မှာတောင် အဲဒီလိုမရပါဘူး။

ဩဂုတ်လထဲမှာ ‘ပါပု’ ရောက်လာပါတယ်။ ပါပုဟာ ကြည့်လင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ကြည့်လင်းကပဲ စာရေးပြီး ခေါ်လိုက်တာပါ။ ပါပုဟာ အစွဲလမ်း အသားဝင် တစ်ဦးပါ။ ပါပု ရောက်လာပုံပေမဲ့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ မပါလာရှာပါဘူး။ ပါပု ရောက်လာပြီး နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ မြတ်ဦး ရောက်လာပါတယ်။ မြတ်ဦးက စိန်လင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ဒီသစ်စက်မှာ အလုပ် လုပ်ဖို့ကျတော့ မြတ်ဦး အတွက်က အဆင်ပြေပြီး ပါပုကတော့ မရနိုင်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီကိစ္စ အသန်းလင်းက စိစဉ်တာပါ။ ပါပု အတွက် မရတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့အတွက် မြတ်ဦး စိမ့်ကြတာပေါ့။ ကြည့်လင်းကလည်း သူ့ သူငယ်ချင်း အတွက် စိတ် ထောင်းလို့ သူ့ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးပါမယ်။ နောက်မှ ပြန်ဆပ်တာပေါ့လို့ ပြောရာ အထူးအထူးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပါပုကို မြန်မြန်ပြောင်းပေးဆိုပြီး နှင်ချနေကြပါတယ်။ သူတို့

အပြောကတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက အလုပ် မလုပ်ဘဲ ဒီမှာနေတာ မကြိုက်ဘူးလို့ လေ။ ပါပူရောက်နေတာ သုံးရက်လောက် ရှိပါပြီ။ မြတ်ဦးက ဒီအချိန်မှာ သစ်ကန် ထရိုက် လုပ်ငန်းမှာ အလုပ်ဝင်နေပါပြီ။

ပါပူမှာက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပိုက်ဆံကလည်းမရှိ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က လူကြီးလည်းဖြစ်နေ၊ နေလည်းမနေတတ်တော့ “ကံ-ပါပူ ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ့မှာ ဒီနေ့လခထုတ်ထားတဲ့ ငွေ (၃၀၀) ရှိတယ်။ မင်းအတွက် ပွဲခ (၁၀) ရာခိုင်နှုန်း စိုက်ပေးမယ်။ အလုပ်အတွက်နေဖို့ထိုင်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်” ဆိုပြီး ပြောရပါတယ်။ အဲ-မသွားခင်ညက သူတို့ ဖဲရိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ စနေနေ့ပါ။ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုဌေးဦးရယ်၊ မြသိန်းနဲ့ပါပူတို့ မြို့ထဲသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဆွေ ကိုကြင်အုန်းနဲ့ဆက်ပြီး အလုပ်ပွဲစားဖြစ်တဲ့ တရုတ်မကြီးဆီမှာ ပါပူကိုအလုပ်အပ်ပါတယ်။ ပရိဘောဂစက်ရုံတစ်ရုံမှာ တစ်နေ့ကို (၁၆) ဒေါ်လာနဲ့ အလုပ်ရပါတယ်။ နောက်နေ့တနင်္လာနေ့မှ အလုပ် ဆင်းရမှာပါ။ ဒီညအတွက်ကိုတော့ ပါပူကို ဆလားယမ်းဘာရူးက မိတ်ဆွေ ကိုကျော်အောင်ရဲ့အိမ်မှာ တည်းခိုစေလိုက်ပါတယ်။ ပွဲခဒေါ်လာ (၁၅၀) ကိုလည်း ကျွန်တော်စိုက်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ပါပူကညကဖဲပိုင်းမှာ သူဒေါ်လာ (၃၀၀) နိုင်လာခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက မြတ်ဦးကိစ္စပါ။ ရောက်ခါစမြောက်ဦးစိတ်ဓာတ် သိပ်ကျ နေပါတယ်။ သူ့မှာက အစာအိမ်ရောဂါလည်း ရှိပါတယ်။ “ကျွန်တော် စိတ်ပုတီးနဲ့ စေတီ (၁၆) ဆူတည်ပြီးရင် ပြန်တော့မယ်” လို့ ပြောလိုပြော ဖြစ်နေပါတယ်။ “ဟေ့-ငါ့ကိုကြည့်စမ်း၊ အသက် (၄၄) နှစ်ကွ မင်းတို့လိုပဲ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ပူးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုဖြစ်အောင်လုပ်နေတယ်။ မြင်ရဲ့လား၊ ငါ့ကိုများ အားနာစမ်းပါဦး၊ မင်းလူငယ်ဖြစ်ပြီး မရှက်ဘူးလား” လို့ အားပေး ပြောပါတယ်။ မြတ်ဦးကနောက်ပိုင်းကျတော့ ပေါင်မုန့်ဖိုတစ်ခုကို အလုပ်ပြောင်း သွားပါတယ်။ နောက်မှ အစာအိမ်ရောဂါကြောင့် မြန်မာပြည်ပြန်သွားပါတယ်။ မလေးရှားမှာ သူခြောက်သလောက် ကြာသွားပါတယ်။ ညီပုတို့ရောက်ခါစ တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။

ပါပူကိစ္စနဲ့ သန်းလင်းတို့က ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်နဲ့ သူတို့ကြည့်လာအောင် လုပ်ယူရပါတယ်။

မလေးရှားမှာနေလို့ သုံးလေးလကြာပြီမို့ မလေးစကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ အတိတ်ကြပါတယ်။ အတတ်ဆုံးကတော့ ကိုသန်းလင်းပါပဲ။ မလေးလို ထမင်း နှစ် နှာစေး၊ ခေါက်ဆွဲကို မီး၊ တစ်-နှစ်-သုံး၊ လေးကို ဆာတူး၊ ဒူး ဝါး၊ ညှော်ထား၊ အမျှလို့ခေါ်ပါတယ်။ အပြင်ထွက်လို့ ထမင်းကြော် “နာစေး” လို့မှာရင် အညှော်ထိုးက “မိနူး” လို့မေးပါလိမ့်မယ်။ ဘာသောက်မှာလဲလို့ မေးတာပါ။ “အညှော်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် (တောဒူးဝါး) လို့မှာလိုက်ရင် စားပွဲထိုးက “မတန်း” လို့ ဆက်မေးပါလိမ့်မယ်။ ဘာစားမလဲလို့ မေးတာပါ။ မြန်မာလို အတိတ်ရည်နှစ်ခွက် ပါဆယ်မှာရင် “တောဒူးဝါးဘွန်းဂွတ်ရီ” လို့ ပြောရပါတယ်။ ထိုင်းနည်းဆိုတာက “စစ်ကီးစစ်ကီး” ပါ။ “ဘိုလေး” ဆိုတာက ရတယ်။ “သာဘိုလေး” က မရဘူးပေါ့။

စက်တင်ဘာ(၈)ရက်နေ့မှာ ကိုသန်းလင်း စင်ကာပူသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရောက်လာတဲ့သူ သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ လိုက်သွားတာပါ။ စင်ကာပူ မြို့ကျောင်းသားဝိဇ္ဇာနဲ့နေရင်း အလုပ်လုပ်မယ်၊ အဆင်ပြေရင် သင်္ဘောတက် နိုင်ပေါ့။ စက်တင်ဘာ(၁၅)ရက်နေ့လောက်အထိ သူ့ဆီကစာမလာတော့ ကျွန်တော်စိတ်ပူလာပါတယ်။ စင်ကာပူနဲ့ကေအယ်လ်ဟာ စာထည့်လို့အလွန်ဆုံး ခြားရင် (၄)ရက်ပါပဲ။ ခုတစ်ပတ်ရှိပါပြီ၊ ကိုသန်းလင်းဟာ အိုတံစတေး နဲ့အတူ ရောက်နေ စင်ကာပူကိုထွက်တာပါ။ ခိုးနေတဲ့ရက်တွေမှာ တခြားနိုင်ငံကို အနိုင်ပြု နောက်ဆုံး ခုထွက်မယ့်ရက်ကျမှ မလေးကိုပြန်အဝင်ပြုပြီး ထွက်တာပါ။ အခု ရယ်များပါတယ်။ မလေးလူဝင်မှုကသိရင် အဖမ်းခံရမှာပါ။ အများစုဟာ အိန္ဒိယပြန်ထွက်ရတာပဲ။ ကျွန်တော်ထွက်လည်း ဒီလိုပဲထွက်ရမှာပါပဲ။

စက်တင်ဘာလ(၁၇)ရက်နေ့မှာ စင်ကာပူကိုအတူ သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းဆီ မစာရောက်လာပါတယ်။ မလေးရှားနဲ့စင်ကာပူနယ်စပ် မလေးမြို့ ဂျဟိုးဘာရူး (Johore Baru) မှာ ကိုသန်းလင်း အဖမ်းခံရပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ် အတော်ကျသွားပါတယ်။

အမှန်ကတော့ ဒီအဖြစ်တွေဟာ ဆန်းလှတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က နိုင်ငံရဲ့ဥပဒေကို ချိုးဖောက်လို့ မိရင် အပြစ်ပေးခံရမှာပါပဲ။ ဒါတွေကို အပြစ်သွားပါ။ စဉ်းစားပြီးသားပါ။ သိပြီးစဉ်းစားပြီးမှ မလေးရှားကိုဝင်လာခဲ့ တာပါ။ ဒီလိုပဲ ထိုင်ဝမ်မှာ၊ ဂျပန်မှာ၊ ကိုရီးယားမှာ တရားမဝင်ခိုးနေပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ မလေးရှားလူမျိုးတွေကိုယ်တိုင် အလုပ်မှာ တရားမဝင်ခိုးနေပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်

ကျော်ရှိပြီး ဂျပန်မှာ မလေးရှားလေးသောင်းကျော် တရားမဝင်ခိုးနေကြ အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ကေအယ်လ်မှာထုတ်တဲ့ နယူးစထရိတ်တိုင်း (New Strait Time)သတင်းစာ ဆောင်းပါးတစ်ခုမှာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ သူတို့ နိုင်ငံထက် ပိုက်ဆံပိုရတဲ့ဆီမှာ သွားပြီးအလုပ်လုပ်ကြရတာပါပဲ။

ကိုသန်းလင်းကိစ္စကတော့ ကိုယ့်လူကိုယ်တိုင်ခံရပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ အတော်လေး မကောင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ သူ့အစ်ကိုအဖမ်းခံရပြီဆိုတော့ ကိုစိန်လင်းလည်း စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။ ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး စက်တင်ဘာလ(၂၈)ရက်နေ့မှာ ပြန်သွားပါတယ်။

(၉)

အောက်တိုဘာလ(၃)ရက်နေ့ဟာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့အဆောင်မှာ မျိုးခင်ကဦးဆောင်ပြီး ဆီမီးထွန်းကြပါတယ်။ ပြီးတော့ကလေးတွေက (အသက်၃၅နှစ်ရှိပြီးဖြစ်တဲ့ ကိုဌေးဦးအပါအဝင်ပေါ့) ကျွန်တော်ကိုပိုင်းပြီး ကန်တော့ကြပါတယ်။ သူတို့က လက်အုပ်ချီကန်တော့ ပေမယ့် ကျွန်တော်က ကင်တင်းကနေ အအေးဝယ်ပြီး တိုက်လိုက်ရပါတယ်။ တရုတ်ကင်တင်းကလည်း တရုတ်လပြည့်နေ့မို့ မှန်တွေပေးပါတယ်။ သူတို့ကလည်း ဆီမီးထွန်းကြပါတယ်။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ထွန်းပါတယ်။ ဆိုင်မှာလည်း မီးပုံးတွေထွန်းညှိပါတယ်။ ဗြောက်အိုးတွေ ဖောက်ကြပါတယ်။ အချောင်တို့ကလေးတွေက မီးပုံးလေးတွေမှာ ဆီမီးထွန်းကြည့် လက်မှာကိုင်လို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားကြပါတယ်။ ငြောက်-ဒီနေ့မှာ ဖြစ်ပွားရပ်မြေမှာ ဆီမီးတွေထွန်းနေမှာပဲလို့ လွှမ်းမိပါတယ်။ သူတို့နဲ့က အနီးက တော့ ရင်းနီးနေပါပြီ။ အချောင်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ သားသမီးသုံးယောက် ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးက သားလေးဖြစ်ပြီး အငယ်နှစ်ယောက်က သမီးလေးတွေပါ။ အငယ်ဆုံးမလေးနာမည်က မြန်မာဆန်လှပါတယ်။ ဆောင်းဝေဝေ (Su Wei Wei)လို့ခေါ်ပါတယ်။ အချောင်ရဲ့ဇနီးဟာ အင်မတန်စိတ်ကောင်းစွာ တယ်။ သူတို့သုံးတာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်သမားသုံးရေလောင်းအိမ်သက် အပတ်စဉ် ကိုယ်တိုင်တိုက်ပါတယ်။ ကေအယ်လ်မှာ ရေကိုဘယ်နေရာမဆို ဝယ်သောက် ပေမယ့် အချောင်တို့ဇနီးမောင်နှံက ရေခွေးကျိုပြီးသား ရေကျက်အေးကို အလုပ် သမားတိုင်းကို အခမဲ့ပေးတာပါ။ ထမင်းစားချိန်မှာဆိုရင် ရေခဲရေကို အလကား တိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်တစ်သက်မှာ ထမင်းစားလို့အကောင်းဆုံးအချိန်များမှာ ဒီမလေး ကင်တင်းမှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်ပင်ပန်းတာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။

ခရမ်းသီးနှပ်ဟာ မြန်မာဟင်းအတိုင်းပါပဲ။ တညင်းသီးနှံလေးတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓန်နဲ့ ဒါမှမဟုတ် ငါးခြောက်ပေါက်စလေးတွေနဲ့ ငရုတ်သီးနဲ့ချက်တဲ့ ဟင်းဟာ အင်မတန်မှ စားလို့ကောင်းပါတယ်။ ဒီဆိုင်ကတရုတ်ဟင်းရော၊ မလေးဟင်းရော ချက်တာပါ။ မလေးဟင်းများဟာ မြန်မာအညာအရပ်ဒေသက ဟင်းနဲ့တူပါ တယ်။ ငရုတ်သီးစပ်ပါတယ်။ မြို့ထဲထွက်တဲ့နေ့များမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်ကစ် ထ မလေးထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါက ငါးပိရည်ကို ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းထောင်းပြီး မျှော်ထားတာတွေလို့ ပဲစောင်းလျှားသီး မြှုပ်အတို့နဲ့ အားရပါးရစားလိုက်တာ မျက်ရည်လည်လာပါတယ်။ ငရုတ်သီး စပ်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းစားရင်း မြန်မာပြည်ကို သတိရလာလို့ပါပဲ။

ညနေကျရင် ဆောင်းဝေဝေတို့မောင်နှမတစ်တွေနဲ့ စိန်ပြေးတမ်း၊ ကြက် တောင်ရိုက်တမ်း ကစားတဲ့အခါ ကစားပါတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဝရန်တာမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ဆေးတံသောက်ရင်း ရော်ဘာတောထိပ်မှာ ဝင်နေပြီဖြစ်တဲ့ နေလုံးနီနီရဲရဲကြီးကို နှုတ်ဆက်မိပါတယ်။ “နေမင်းကြီးရေ တစ်နေ့တာ နွေးထွေးမှု၊ အလင်းရောင်ပေးမှုများအတွက် ကျေးဇူးတင်ရင်း တစ်ညတာအတွက် နှုတ်ဆက်မိလိုက်ပါတယ်” မလေးမှာ ည(၇)နာရီမှ နေလုံးပျောက်ပါတယ်။ တိမ်တွေဟာ သိပ်လှပါတယ်။ ရောင်စုံတိမ်များကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက မိဘရဲ့အရိပ်မှာ အပူပင်ကင်းမဲ့စွာ မိုးတိမ်များကို မြင်တွေ့ခဲ့ရတာကို သတိရမိရင်း ဝမ်းနည်းစိတ်များ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။

ကြည့်ရင်းနဲ့လေ၊ ဆူဇန်းနေလဲ၊
ဈေးကလျှောစဉ်၊ ရော်ဘာပင်များ
တောအုပ်ကြားမှာ၊ ဝင်သွားကွယ်ပျောက်
ညသို့ရောက်လာ။
တစ်နေ့တာနွမ်း၊ ပင်ပန်းသမျှ
အတိုးချရင်း၊ ဆေးပြင်းကိုဖွာ
အနားယူပါလဲ၊ ငါ၏စိတ်က အဝေးမှာ။
တရံရောအခါ၊ ကုန်းမြင့်သာထက်
လေအေးစက်သွင်း၊ ရုံးခန်းတွင်းမှ
သက်ဆင်းလျှောက်ကာ၊ ငါကြမ္မာသည်
ကွာလာလမ်ပူ၊ မိုးမြူချည်ဆိုင်း
တောအုပ်ပိုင်းလျက်၊ ထိုသစ်စက်မှ

ကာယလုပ်သား ပြစ်၍လာ။
 ယောကျ်ားပဲလေ၊ မတွေ့ဝေနှင့်
 မြင့်တုံတစ်လှည့် နိမ့်ခဲ့တစ်ဖန်
 ဘဝဒဏ်ကို၊ အားမာန်မချ
 ခုခံမှပေါ့၊ မလျှော့စွဲတင်း
 နှလုံးသွင်းလဲ။
 ရင်တွင်းမှာမှ၊ တိမ်ဖြူတိမ်ပြာ
 တိမ်နီဝါဆမ်း၊ နေညိုချမ်းမှာ
 အိမ်လွမ်းတာက ခက်ပါတယ်။ ။

မျက်စိရှေ့တူရုမှာ ဆူဗန်းလေဆိပ်ကို မမြင်တွေ့ရပေမဲ့ လေယာဉ်အတက် အဆင်းများကိုတော့ မြင်ရပါတယ်။ ဆူဗန်းလေဆိပ်ဟာ သိပ်လှပါတယ်။ ဆူဗန်းလေဆိပ်ကတက်လာတဲ့ ဂျက်လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းဟာ သစ်စက်ပေါ်က ပျံခဲ့ပြီး အရှေ့ဘက်ကိုဦးတည်သွားနေပါတယ်။ “လေယာဉ်ကြီးရယ်... ကျွန်တော့်ကို ဂျပန်ပြည်ကို ခေါ်သွားပါလားဗျာ၊ ဟိုမှာ မြန်မြန်ငွေရှာပြီး အိမ်ပြန်ချင်ပါပြီ” လို့ ဆိုတော့ လေယာဉ်ကြီးက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တစ်ဖက်ကိုလှမ်းကာ အဝေးကိုပျံသန်းလို့ သွားပါတော့တယ်။

စိတ်တွေဟာ တွေ့ဝေနေပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးပီပီ ဘယ်အရာဟာ တည်မြဲလို့လည်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ နိမ့်ခြင်းမြင့်ခြင်းတွေဟာ အမြဲပြောင်းလဲနေတာပဲမဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိတဲ့ ဘဝကနေ နိုင်ငံခြားဆိုတာ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဘန်ကောက်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝကနေ ခုမလေးမှာ ငွေရှာတဲ့ဘဝရောက်ခဲ့တယ်။ တည်မြဲခြင်းမရှိတာကို ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ တည်မြဲနေတယ်လို့ ထင်တာဟာ မင်းရဲ့ အတွေးအခေါ် မှားယွင်းနေတာပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဆုံးမတဲ့အခါ စိတ်ရဲ့ ကျဉ်းကျပ်မှုများ လျော့ပါးသွားပါတော့တယ်။

အဆောင်မှာ လူနည်းလို့သွားပါပြီ။

ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းဟာ လှငယ်တွေက ငွေရမမှန်လို့ အပြင်မှာ စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားလုပ်နေကြပါတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်၊ ကိုဌေးဦး၊ ကိုမြသိန်း၊ ကိုကြည်လင်းနဲ့ ကိုမျိုးခင်တို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

အောက်တိုဘာလကုန်ခါနီးမှာ ဝမ်းသာစရာသတင်းတစ်ခု ရလာပါတယ်။ ကိုသန်းလင်းဟာ အဖမ်းခံရရာကနေ လွတ်ပြီး ဘန်ကောက်ပြန်ရောက်နေတယ်

ဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ။ သူဟာ ဂျပန်ဘာရူးကအချုပ်ထဲမှာ (၄၈) ရက်နေခဲ့ရပါတယ်။ နောက် ရတနံဗဂျန်းနယ်စပ်ကနေ ထိုင်းနယ်စပ်ကို ပို့လိုက်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က ဆူဝိုင်းဂလုပ်ပါ။ သူဘန်ကောက်ကနေ စာရေးလိုက်တာပါ။

နိုဝင်ဘာလဆန်းမှာ သူဘန်ကောက်ကနေ ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ရဲ့အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပါတယ်။ နောက်တော့ ဘန်ကောက်မှာပဲ တည်းခိုခန်းဖွင့်မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ ဒီဇင်ဘာလကုန်ခါနီးမှာ ကိုကြည်လင်းလည်း သူညီရှိတဲ့ ဘန်ကောက်ကိုပြန်သွားပါတယ်။

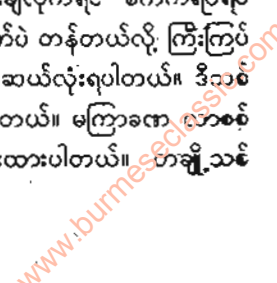
တရုတ်နှစ်သစ်ကူးရင်တော့ နယ်စပ်ကိုထွက်ရှင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ထွက်ရှင်မယ်ဆိုတာက ဝိဇာသေနေတာကိုပြန်ရှင်အောင် လုပ်မှာပါ။ လက်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံတော့ နည်းနည်းပါးပါး စုမိနေပါပြီ။ နည်းနည်းပါးပါးပါး အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ထောင်မပြည့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုလို ခိုးနေရတဲ့ ဘဝကို ငြီးငွေ့လို့လာပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဘန်ကောက်ကမိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီက စာရောက်လာပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ ဂျပန်ဝိဇာတွေ ပေးနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကို ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ ရိုးကျောသမားတစ်ဦးအဖို့ရာ ဂျပန်ကိုမှမရရင် အချည်းနှီးပါပဲ။ လူပင်ပန်းပြီး ငွေရှာရတာကြာပါတယ်။

၁၉၉၁-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်နေ့ပါ။

ဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့တရုတ်လွှဲပိုင်းဆရာအဖွဲ့တို့ အလုပ်ဆိုက်ပြောင်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဆောင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက အောက်ပိုင်းဆိုက်မှာရှိတဲ့ လွှဲခိုကိပါ။ အရှေ့ဘက်ကိုလှည့်နေတဲ့ ဒီလွှဲခိုမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကင်းပတ်စ် (Kampus) သစ်တွေ ဖြတ်ရပါတယ်။ (၆) လက်မ (၃) လက်မသစ် ဖြတ်စလေးတွေပါ။ အလုပ်က အရမ်းပဲသက်သာပါတယ်။ ဒီအခါတွေက ဂျပန်ကို ပို့ပို့ပါ။ ကင်းပတ်စ်သစ်တုံးကို အပုံနဲ့အတူမပြီး ခုံပေါ်မှာ အသေရိုက်ထားပြီး သားပါ။ ဖြတ်ပြီးသားအစလေးတွေကို ထင်းရှူးသားနဲ့ရိုက်ထားတဲ့ သေတ္တာထဲကို ထည့်ပြီးစီရပါတယ်။

ဒီလွှဲပိုင်းစက်က မလေးရှားကလုပ်တာပါ။

အင်မတန်ညှပ်ပါတယ်။ ခုံပေါ်ကို သစ်တုံးချလိုက်ရင် စက်ကရုပ်ရုပ် သွားပါတယ်။ တစ်လုံးမှ ဒေါ်လာငါးထောင်လောက်ပဲ တန်တယ်လို့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ပြောပါတယ်။ အားလုံးသေတ္တာပေါင်း ဆယ်လုံးရပါတယ်။ ဒီသစ် ဖြတ်တာကို ကြီးကြပ်ရေးမှူးက တိုက်ရိုက်ကိုင်ပါတယ်။ မကြာခဏ လာစစ်ပါတယ်။ အတိုင်းအထွာကို အင်မတန်မှအလေးထားပါတယ်။ တချို့သစ်

မြတ်တော်က ပဲ့နေလို့ထည့်ဘဲထားရင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ထည့်ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ရယ်ပြီးပြောပါသေးတယ်။ "ဝမ်းမငဲ့၊ မင်းသိပ်ညှတာပဲ။ မင်းထည့်လိုက်တာ ငါမမြင်ဘူးလေကွာ" သူက တမင်ထည့်ခိုင်းတာပါ။

ဇန်နဝါရီ (၁) ရက်နေ့ကနေ ဇန်နဝါရီ (၁၀) ရက်နေ့အထိ ဒီနေရာမှာ လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဆိုက်ကပြီးတော့ အပေါ်ဆိုက်က မူလနေရာကိုပြန်ပို့ပါတယ်။ အပေါ်ဆိုက်ပြန်ရောက်တော့ မာကျိုင်းက မကြာခဏခေါ်ခေါ်ပြီး ဆေးသုတ်တာတို့ တံဆိပ်ရိုက်တာတို့ ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒါကို ဖိုမင်က မကြည့်ပါဘူး။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးမာကျိုင်းနဲ့ ရင်းနှီးရကောင်းလားပေါ့လေ။ သူ ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး ပညာပြပါတယ်။ အင်ဒိုနီးရှား အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ မလေးလို့ပြောပြောပြီး ရယ်ပါတယ်။ ဟားတိုက်ပါတယ်။ ငေါက်လိုက်ခမ်းလိုက် အော်လိုက်လုပ်ပါတယ်။ ကိုဋ္ဌေးဦးတုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကုလားအင်ချပ် အပ္ပနားနဲ့ ရင်းနှီးရကောင်းလား ဆိုပြီး ကိုဋ္ဌေးဦးကို မမြဲကြီး ပေါက်ခိုင်းဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒီသစ်စက်ကနေ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးရင် ထွက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ။

ဇန်နဝါရီလထဲမှာပဲ ဒီသစ်စက်ကို ဇော်မင်း ရောက်လာပါတယ်။ ဇော်မင်းဟာ အသက် (၂၃) နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အစွလမ် ဘာသာဝင်ပါ။ ဇော်မင်းကို ခေါ်လာတာက ကိုလွင်ဦး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ သူဟာ ဒီသစ်စက်မှာ လုပ်သွားဖူးတဲ့ ဇော်မျိုးရဲ့ ဦးလေးပါ။ ကိုလွင်ဦးက ဘန်ကောက်ကိုသွားပြီး အပြန်မှာ ဇော်မင်းပါလာတာပါ။ ဇော်မင်းဟာ သူ့ မိန်းမဘက်က အမျိုးလို့ ပြောပါတယ်။ သစ်စက်မှာ အလုပ်သွင်းချင်ပါတယ်လို့ ကိုလွင်ဦးက ပြောပါတယ်။

ဒီကိစ္စကို ကိုဋ္ဌေးဦးတို့က အလုပ်လုပ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ကိုလာပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က "ဒါ လူရိုက်လာတာ၊ အမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို လူခွဲမေးကြည့်လို့ အကြံပေးလိုက်ပါတယ်။ လူရိုက်လာတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့က အလကားသွင်းမပေးနိုင်ပါ။ ကိုလွင်ဦးက အလကားသွင်းပေးဖို့ ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာပြဿနာတစ်ခုရှိနေပါတယ်။ ကြည့်လင်းဟာ ဗန်ကောက်ကို ပြန်တာ ဖိရုံးပြီး ထွက်ပြေးတာပါ။ သူကထွက်ပြေးလို့ ပြီးသွားပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအလုပ်သမားတွေက ဘယ်မျက်နှာနဲ့ နေခဲ့ရမလဲ။ သူ မစဉ်းစားဘူး။ အဆိုးဆုံးက တစ်အိမ်တည်းအတူနေတဲ့ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် အချောင်ကို ပဲကြေးဒေါ်လာ (၂၀၀) ဆပ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အချောင်ရဲ့ ဆိုင်မှာ ထမင်းဝယ်စားနေကြတော့ သူမဆပ်ပဲ ထွက်ပြေးပေမယ့် ဒီပဲကြေး

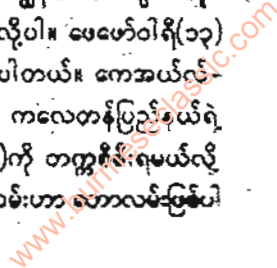
တို့ ကျွန်တော်တို့ ဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ကျန်တဲ့ပဲကြေးကတော့ ကြည့်လင်းကျန်ခဲ့တဲ့ လုပ်ခလခနဲ့ ကြည့်လုပ်ရမှာပဲလို့ မျိုးခင်ကပြောပါတယ်။

မေးကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်။ ကောင်လေးကို လူရိုက်လာတာ၊ ကိုလွင်ဦးရဲ့ မိန်းမက ဇော်မင်းအပေ ဆရာဝန်မရဲ့ ဆေးခန်းမှာပြုနေရင်း အသိဖြစ်ကြတာ။ ခုမလေးရှားကိုလာတာ ကိုလွင်ဦးမိန်းမကို ရှစ်သောင်းပေးခဲ့ရတယ်လို့ ဇော်မင်းက ပြောပြပါတယ်။ သူတို့က စီးပွားရှာပြီး လူ ရိုက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီသစ်စက်မှာ အလကားသွင်းချင်တယ်။ ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ထလည်း ပြဿနာရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်လာ(၂၀၀)ကို ကိုလွင်ဦးဆီက တောင်း၊ ရရင်သွင်းပေးမယ်။ မရရင်တော့ မြန်မြန်သာပြောင်းခိုင်းတော့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီပွဲခ(၂၀၀)က ကိုလွင်ဦးပေးရမှာမို့ တောင်းတာပါ။ ကောင်လေးပေးရမှာ ဆိုရင် မတောင်းပါဘူး။ ပွဲစားကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘယ်ဟာကို အလကားရမလဲ၊ အချောင်ရမလဲ၊ သူတို့ဒါပဲကြည့်နေကြတာပဲ။ ကိုလွင်ဦးက ပွဲခပေးလို့ ဇော်မင်းကို သစ်စက်မှာပဲသွင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီပွဲခ(၂၀၀)ကိုလည်း ကြည့်ဆင်းရဲ့ပဲကြေး ဆပ်လိုက်ရပါတယ်။

ပေဖော်ဝါရီလ(၆)ရက်နေ့မှာ စာအုပ်ကိုအရင် တုံးထုပါတယ်။ မလေးရှားမှာနီးနေတဲ့ ကာလတွေကို တက်လားဒေ့ရှ်နဲ့ ဖိလစ်ပိုင်မှာအနေပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ပေဖော်ဝါရီလဆန်းမှာမှ ကေအယ်လ်ကို လေကြောင်းကနေ အဝင်ပြပါတယ်။ မလေးဒေါ်လာ(၁၄၀)ပေးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဒီအလုပ်တွေကို မလုပ်ချင်ကြပါဘူး။ ခုတော့ဝက်ဖြစ်မှ မစင်ကြောက်လို့ မရတော့လို့ လုပ်ကြရတာပါ။ ချောက် ပေဖော်ဝါရီ(၁၀)ရက်လောက်မှာ ထိုင်းသံရုံးမှာ ခရီးထောက်စီစာ အစီအစဉ် သွားယူပါတယ်။

ပေဖော်ဝါရီ (၁၃)ရက်နေ့ဟာ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးနေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရက်မတိုင်ခင် လေးရက်လောက်မှာ သူဋ္ဌေးက စားသောက်ပွဲကြီး ချင်းဝပေးပါတယ်။ တခြားလူတွေ ပျော်နေပေမယ့် ကျွန်တော်မပျော်ပါဘူး။ ခြောက်သန်းရမယ့် အန္တရာယ်တောကြီးကို တွေးပူနေမိလို့ပါ။ ပေဖော်ဝါရီ(၁၃) ရက်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကေအယ်လ်-ဒါဘာရူး ခရီးထေးကားစီးပါတယ်။ နိုဒါဘာရူးဟာ ကလေးတန်ပြည့်နယ်ရဲ့ ကျွန်တော်ပါ။ အဲဒီကနေ ရတနာပကျန်း (Ratanpajan)ကို တက္ကစီနီးရယ်လို့ ခေါ်သန်းလင်းက ပြောခဲ့ပါတယ်။ နိုဒါဘာရူးနဲ့ နယ်စပ်လမ်းဟာ လာလမ်းဖြစ်ပါ

တယ်။ တက္ကစီခဒေါလာနှစ်ဆယ် ပေးရပါတယ်။ နယ်စပ်က လူဝင်မှုရုံးကို ဖြတ်တော့ နံနက်(၉)နာရီထိုးနေပါပြီ။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်(ပတ်စ်ပို့)ကို ထိုးတင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မျက်စိက ထိုင်းတစ်ဖက်ကမ်း ဆူဂိုင်းဂလုပ်ကို ကြည့်နေပါတယ်။ စိတ်ထဲက ဘုရားစာဆိုနေပါတယ်။ မျက်ရိပ်ထဲမှာ လူဝင်မှုအရာရှိက စာအုပ်ကို အသေးစိတ် လှန်ကြည့်နေတာကို မြင်နေရပါတယ်။ သူကကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ပြေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့မှ အထွက်တုံးကို ဒုန်းခနဲထုပေးပြီး စာအုပ်ကိုပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အသက်ကြီးလို့နဲ့ တူပါရဲ့။ သူ ကျွန်တော့်ကို ညှာတာလိုက်ပါတယ်။ ဘာလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ သူတို့ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ နိစ္စဥပထမင်းစားတဲ့ အလုပ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

သူ့ဆီက ပတ်စ်ပို့ကိုပြန်ယူပြီး ကြည့်မယူမယူ ထိုင်းဘက်ကိုထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ နယ်စပ်က ဆူဂိုင်းဂလုပ်မြစ်ပေါ်မှာ တံတားထိုးထားပါတယ်။ တံတားဟိုဘက်ထိပ်မှာ ထိုင်းလူဝင်မှုရုံးဖြစ်ပါတယ်။

ထိုင်းလူဝင်မှုရုံးကိုဝင်တော့ “မန်းနီး မန်းနီး” လို့ ပြောပါတယ်။ “တောက်လို့ခပ်” ဘယ်လောက်လဲလို့ ပြန်မေးတော့ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလို မလေးဒေါ်လာ (၂၀)ပေးလိုက်ပါတယ်။ နောက် အရာရှိတစ်ယောက် ထလာပြီး မရဘူးတဲ့ သုံးဆယ်ဆိုလို့ ထပ်ပေးရပါသေးတယ်။ ဗီဇာကြေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဗီဇာကြေးက ကောအယ်လ်မှာ ဗီဇာယူတုန်းကတည်းက ပေးခဲ့ပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ ခရီးထောက်ဗီဇာ(Transit)ကို မလေးရှား(၂၀)၊ တိုးရစ်ဗီဇာကို မလေးရှား(၄၀) သံရုံးမှာပေးရတာပါ။ ခု သူတို့တောင်းတာက မှောင်နီကြေးတောင်းတာပါ။ တရားစီဝင်တောင်းတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း မလေးလှောင်မှုကနေလွတ်လာတာမို့ လူကပျော်နေပြီ။ သူတို့တောင်းတာ မပြုမငြင်ဘဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ထိုင်းမြေကိုနင်းမိကတည်းက လူတစ်ကိုယ်လုံးဟာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေပါပြီ။

ပြီးတော့ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ပါတယ်။ ထိုင်းဘူတာက နာရီကြည့်တော့ (၈)နာရီခွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဟ-ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မလေးနယ်စပ်တုန်း(၉)နာရီပါ။ ဘာပြုလို့ နာရီနောက်ပြန်သွားနေတာလဲလို့ ခေါင်းရှုပ်သွားပါတယ်။ နောက်မှ စဉ်းစားမိပါတယ်။ မလေးနဲ့ထိုင်းက တစ်နာရီကွာပါတယ်။ ခုမလေးနယ်စပ်နဲ့ ထိုင်းဘူတာဟာ နှစ်ဟာလုံလောက်ပဲ ဝေးတယ်။ တစ်နာရီကွာနေပါပြီ။

ဘတ် (၁၈၀) ကျပါတယ်။ ဘူတာရုံမှာ ထိုင်းဘုန်းတော်ကြီးများကို ဖူးတွေ့ရတော့ အတော်လေးကြည့်နူးမိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အင်အားရောင်နဲ့ ခေးနေတာ ဆယ်လကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရထားဟာ ဆူဂိုင်းဂလုပ်ဘူတာကနေ ဘန်ကောက်ကိုဦးတည်ပြီး မနက် (၁၀) နာရီတိတိမှာ ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။

ဆူဂိုင်းဂလုပ်မြစ်ရဲ့ ကမ်းတစ်ဖက်မှာဖြင့် ချစ်သောမလေးရှားက တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ စိမ်းသော၊ ခိုသော၊ အေးချမ်းသော၊ တောင်တန်းများ၊ ဘာအုပ်များ၊ ဖုံးလွှမ်းသော လွှမ်းမောဖွယ်မလေးရှားဟာဖြင့် အဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။

သူ့မြေမှာနေ၊ သူ့ရေကိုသောက်၊ သူ့ထမင်းကိုစားပြီး ငွေရှာခဲ့ရတဲ့အတွက် မလေးရှားကို အင်မတန်မှ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ကြောက်ရွံ့ဆိတ်လန့်စွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီနေရာကို တစ်ချိန်တစ်ခါမှာဖြင့် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည်လို့ အလည်လာချင်ပါသေးတယ်။

ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကိုပဲရောက်နေပါစေ မလေးရှားမြေကိုတော့ အပျောက်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ပြီး နိုင်ငံခြားငွေရှာခဲ့ရတဲ့ နေရာမှာ မလေးရှားဟာဖြင့် ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ရတဲ့ “အချစ်ဦး” မှီပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ပဲ ချစ်သောမလေးရှားကို လှပတဲ့နာမည်လေးတစ်ခု နေကာပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ “နှလုံးသားထဲက မာလာယု” ဆိုတာပါ။ မလေးရှားကို ဟိုတုန်းက “မာလာယု” လို့ခေါ်ပါတယ်။ “မာလာယုကျွန်းဆွယ်” ဆိုတာ ငယ်ငယ်တုန်းက ပထဝီဝင်သင်ခန်းစာများမှာ သင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

မလေးရှားမှာ ဆယ်လတာခိုးနေပြီး ခုတော့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာအရေးယူခြင်း မရှိဘဲ မလေးရှားထောင်နှုတ်ခမ်းကနေ ပွတ်ကာသိကာ လွတ်မြောက်လို့လာခဲ့ပြီး ဒါပေမယ့် အမေရိကန်ဒေါ်လာဆိုတဲ့ စာရွက်သေးသေး ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ငယ်ငယ်လေးထဲကနေကော ဘယ်သောအခါမှ လွတ်မြောက်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို မြီး ယခုတိုင်အောင် ကျွန်တော်မသိသေးပါဘူး။

(သစ်စိတ်မှာ ဆယ်လတာမျှ အတူနေ၊ အတူစား၊ အတူ သစ်ထမ်းခဲ့ကြ ညီငယ်များသို့ အမှတ်ရစွာဖြင့်)

***

ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကျတော့ အငယ်ကောင်စိန်လင်းကို နှိပ်အဖြစ်နဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် လျှောက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကြည်လင်းက နေ့လေးမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာပါ။ စိန်လင်း နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လည်း ထူးလာပါတယ်။ အဲ-ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာ အမေဟာ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားပါတော့တယ်။

၁၉၈၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက်နေ့မှာ ဘန်ကောက်ကို ကျွန်တော် သာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းပဲ လာခဲ့တာပါ။ စိန်လင်းက နောက်မှ ဆိုက်ခဲ့တာပါ။ လေဆိပ်ကို ပွဲစားလာမကြိုပါဘူး။ လိုရမည်ရ ကြိုတင်ပြီး မှာထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလာကြိုပါတယ်။ သူတို့က ဆူရီဘာဘင်မှာနေလို့ သူတို့နဲ့ပဲ လိုက်သွားပါတယ်။ ဆူရီဘာဘင်က ဘန်ကောက်မြို့ ရာမာ အမှတ်(၄)လမ်းမကြီး (စတုတ္ထမြောက် ရာမာဘုရင် လမ်းမကြီး) ကနေ အထဲကို နည်းနည်း ဝင်သွားရပါတယ်။ မြန်မာတွေ အများကြီး နေကြပါတယ်။ အခန်းငယ်လေးတွေ၊ အပတ်မင့်တွေ ငှားနေကြတာပေါ့။

ဂျပိုဒားကူးအကြောင်းသား

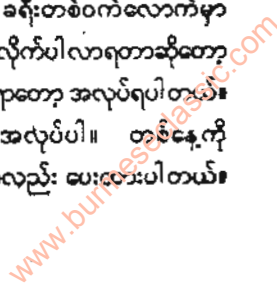
(၁)

ကျွန်တော့် နာမည်က သန်းလင်းပါ။ အသက် (၂၆) နှစ် ရှိပါပြီ။ ရန်ကုန် စက်မှု တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသား ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဆုံးသွားဖို့ ရည်ရွယ်တာက ထိုင်ဝမ်ပါခင်ဗျာ။ သွားလို့ရသလား ဟုတ်လား။ ဟင်အင် ကျွန်တော် မသိဘူး။ သွားတော့ သွားနေကြတာပဲ။ ဟိုမှာလည်း မြန်မာတွေ အများကြီး အလုပ် သွားလုပ်နေကြတာ လူတကာအသိပဲ။ ခြေထောက်...ဘာပြုလို့ ဂျပန်မသွားဘဲ ထိုင်ဝမ်သွားဖို့ ကြိုးစားရတာလဲဆိုတော့ ငွေမမီလို့ပေါ့။ အဲဒီ အချိန်က (၁၉၈၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလ) လောက်တုန်းက ဂျပန်က ပေါက်ဈေး တစ်သိန်းခွဲ ရှိပါတယ်။ ထိုင်ဝမ်က ပေါက်ဈေး ရှစ်သောင်း ရှိပါတယ်။

ဘန်ကောက်ကလာတဲ့ ပွဲစားတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်မိပြီး ထိုင်ဝမ်သွားဖို့ လုပ်တာပါ။ သူက ဘန်ကောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မြန်မာတစ်ဦးပါ။ ဘန်ကောက်ရောက်ရင် ထိုင်ဝမ်ဗီစာရအောင် တာဝန်ယူတယ်ပေါ့။ နိုင်ငံခြား သွားဖို့လုပ်တာက အမေမဆုံးခင် ကတည်းကပါ။ အဖေသဘောက အကြီးဆုံး သား အစ်ကိုကြီးကြည်လင်းကို လွှတ်ချစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အမေက ကျွန်တော့်ကိုအရင်သွားခိုင်းတယ်။ ကြည်လင်းကို ဦးဆုံး လွှတ်ရင် နောက်လူတွေ လိုက်ဖို့ မလွယ်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်တယ်-ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲမှာ ကြည်လင်းက အပျော်အပါးများပါတယ်။ အိမ်အပေါ်မှာ မိသားစုအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် နည်းပါတယ်။

ဘန်ကောက်လေဆိပ်ကို ရောက်ကတည်းက အလိမ်ခံရတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ပွဲစားက ပျောက်နေပါပြီ။ သူပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ဆယ်လီဖုန်း ဆက်တော့လည်း မရပါဘူး။ နောက်နေ့တွေမှာ သူငယ်ချင်း များ အကူအညီနဲ့ သွားရှာတော့လည်း မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဘန်ကောက်မှာ သောင်တင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ ဆောက်ကျတော့ မလေးသွားမယ့် လူကြိုတစ်ဦးနဲ့ ကြိုပါတယ်။ လိုက်ချင်ရင် ဆိုက်ခဲ့ အလုပ်ကိစ္စကတော့ဟိုကျမှ အဆင်ပြေသလိုပေါ့ဆိုလို့၊ မထူးပါဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း စုဆောင်းပြီး နှစ်ဆံပေးလိုက်ပါတယ်။

မလေးရှားကို သွားမယ့် မိတ်ဆွေက ကွာလာလမ်ပူကို သွားတုန့် ဆုတ်ပါဘူး။ အိပိုချို (Ipoh) မြို့ကို သွားတာပါ။ အိပိုချိုမြို့ဟာ ပီရက်ပြည်နယ်ရဲ့ မြို့တော်ပါ။ ပီနန်နဲ့ ကွာလာလမ်ပူကြားမှာရှိပြီး ခရီးတစ်ဝက်လောက်မှာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူများခေါ်တဲ့ နောက်က လိုက်ပါလာရတာဆိုတော့ သူနဲ့အတူပဲ တည်းရပါတယ်။ အိပိုချိုမှာနေရင်း အလုပ်ရှာတော့ အလုပ်ရပါတယ်။ အိပိုချိုခရိုင်က ကားပေါ်တင်ပေးရတဲ့ အလုပ်ပါ။ တစ်နေ့ကို ခန့်ဆယ်ရပါတယ်။ မနက်စာကျွေးပါတယ်။ နေစရာလည်း ပေးပေးပါတယ်။

တောင်းတွေ့ မ၊ ရတာက မပင်ပန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မှာတုန်းက အလေးမခဲဖူးပါတယ်။ အားကစားသမား တစ်ဦးပါ။

ဒီလိုနဲ့ သုံးလေးရက်လောက်နေတော့ သူငွေက ကျွန်တော်လုပ်ပုံကိုပိုင်ပိုင် သဘောကျပြီး တောင်ပေါ်လိုက်ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း တိုးပေးပါတယ်။ တစ်နေ့တစ်ဆယ်ကနေ (၁၃) ဒေါ်လာ ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ကုန်စိမ်းတွေက အိပိုချ်က ထွက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ပေါ်က ထွက်တာပါ။ ဂေါ်ဖီ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ မုန့်လာဥ၊ မုန့်ညင်းစသည်တို့အပြင် အခြား ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရှမ်းပြည်နယ်က ဟင်းသီးဟင်းရွက် တွေကို မန္တလေးတို့၊ ရန်ကုန်တို့ ပို့သလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်တို့ လိုက်သွားပါတယ်။ တောင်ပေါ်ကနေ ကားတွေနဲ့ ကုန်စိမ်းတွေ ပို့တာပါ။ စင်ကာပူအထိ ပို့ပါတယ်။ စင်ကာပူကို ပို့တဲ့ ကုန်စိမ်းကားက မနက် အစောကြီး ထွက်ပါတယ်။ ကွာလာလမ်ပူပို့တဲ့ ကားက မနက်ပိုင်း (၉)နာရီ (၁၀)နာရီလောက် ထွက်ပါတယ်။ အိပိုချ်နဲ့ ပီနန်ပို့တဲ့ကားတွေက နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ထွက်ပါတယ်။

တောင်ပေါ်ရောက်တော့လည်း ဒီကုန်စိမ်းတောင်းတွေ တင်ရတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တောင်ပေါ်က သိပ်အေးပါတယ်။ အိပ်စရာ နေရာ၊ မွေ့ရာနဲ့ စောင့်တွေ ပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိပ်လို့ မရလောက်အောင် အေးပါတယ်။ မနက် (၃) နာရီလောက်ဆို အေးလွန်းလို့ လန့်လန့်ပြီး နိုးပါတယ်။ မီးထထပြီး ပိုရပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ (၁၀) ရက် လောက် လုပ်ပြီးတော့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေဆိုပြီး သူငွေကိုပြောပြီး အလုပ်က ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ စကားမစပ် အိပိုချ်မြို့အကြောင်း အနည်းငယ် ပြောချင်ပါတယ်။ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အိပိုကယ်ဟာ ပီနန်နဲ့ ဧကအယ်လ် ခရီးရုံ အလယ်လောက်မှာ ရှိတာပါ။ အိပိုချ်မြို့ဟာ အင်မတန် လှပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လည်း ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီပုံစံ အဆောက်အအုံတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီ ပုံစံဆိုတာ ဘယ်လို သိသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်လည်း တစ်ခါတုန်းက ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီဟောင်းပဲ။ ကိုလိုနီပုံစံ အဆောက်အအုံတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ။ တရားရုံးချုပ် အဆောက်အအုံတို့၊ ဝန်ကြီးများရုံးတို့ ကမ်းနားလမ်းက (အရင်ပါတီဌာနချုပ်) ယခု တရားရုံးများ ဖွင့်ထားတဲ့

အဆောက်အအုံတွေဟာ ကိုလိုနီ ပုံစံများပါပဲ။ အိပိုချ်မှာလည်းပဲ ဒီပုံစံမျိုးတွေ တွေ့ရပါတယ်။

အဲ- မီးရထားဘူတာရုံကတော့ အိပိုချ် တပ်ချ်မဟာ အဆောက်အအုံလို့ တောင် တင်စားခေါ်ဝေါ် ကြတာပါ။ ဘူတာရုံဟာ (၁၈၃) မိတာတောင်ရှည်ပြီး အရှေ့တောင်အာရှမှာ အရှည်ဆုံးပဲလို့ဆိုပါတယ်။ အိပိုချ်မှာ တရုတ်လူမျိုးတွေ အများကြီး ရှိပြီး တရုတ်စားသောက်ဆိုင်တွေ ပေါပါတယ်။ အိပိုချ်က ကျွဲကောသီးထွက်ပြီး မော်လမြိုင်စာတံကျွဲကော မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးသလို အိပိုချ် ကျွဲကောသီးဟာ မလေးရှားမှာ နာမည်ကြီး လူကြိုက်များပါတယ်။

(၂)

အိပိုချ်ကနေ ကွာလာလမ်ပူကို ကားစီး လာခဲ့ပါတယ်။ ဧကအယ်လ်က မြန်မာတည်းခိုအိမ် တစ်အိမ်မှာ တည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ညီလေးစိန်လင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဆိုတော့ ပိုပြီး အားရှိတာပေါ့။ စိန်လင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဘန်ကောက် သွားပြီး ကြိုခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျား အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော် မ“အို” သေးပါဘူး။ ဝင်ဝင်ချင်း ဝိဇာ တစ်လ ရထားတာပဲ။ အိပိုချ်မှာ (၁၅) ရက်လောက်ပဲ ကြာခဲ့တာပဲ။ ပေးထားတဲ့ ဝိဇာရက်ထက် ပိုပြီး ခိုးနေတာကို “အို” တယ်လို့ သုံးကြပါတယ်။ အိုဇာစတေးပေါ့။

စိန်လင်းကိုလည်း ဧကအယ်လ်အထိ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဧကအယ်လ်မှာ အလုပ်ရှာပါတယ်။ အဲ-ကံကောင်းချင်တော့ ဘန်ကောက်ကနေ အိပိုချ်ထိ ခေါ်လာခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေကို တစ်နေ့တော့ ဘာတူးလမ်းမပေါ်က ဟန်ကြူးကုန်တိုက် (Han Kyu Jaya) မှာ သွားတွေ့ပါတယ်။ သူက သစ်စက်မှာ အလုပ်ရှိတယ်။ လုပ်မလားဆိုတော့ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားရာ ကနေ ဆူဇန်းလမ်းမကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ ကောင်ကီးကျွန် သစ်စက်ကို ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက် ဆလာယမ်းဘာရူးက မိတ်ဆွေ ကိုကျော်အောင်အိမ်ကို သွားလည်ရင်းနဲ့ ကိုဌေးဦးနဲ့ အသိဖြစ်ပြီး ကိုဌေးဦးကိုပါ သစ်စက်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက် မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော် ဘန်ကောက်ကို တစ်ခေါက်ပြန်သွား ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကလာတဲ့ စိန်မင်းနဲ့ စန်းဦးတို့ကို ကြိုဖို့ပါ။ သူတို့ကိုတော့ တစ်ယောက်ကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၂၀၀ စီနဲ့ ယူပြီး အလုပ်သွင်းဖို့ဆိုပြီး မြန်မာငွေ ကျပ်ရှစ်သောင်းလောက် အလိမ်ခံထားရပါတယ်။ အဲဒီငွေကို

ကျွန်တော် ပြန်ရှာရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အလကားလုပ်ပေးရင် လူဆိုတာ တန်ဖိုး မထားတတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကိုဌေးဦးကို မလေးဒေါ်လာ (၁၅၀) ယူတာပါ။ ကိုဌေးဦးနောက်ရောက်လာတဲ့ ကိုဝမ်းကို မလေးဒေါ်လာ (၂၀၀) ယူပါတယ်။ ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး။ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီပြင်လူတွေက ဘာမှ ပြဿနာ မတက်ဘူး။ စိန်မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကပြဿနာပဲ။ ဒီသစ်စက်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး (၁၅) ရက်လောက် ကြာတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပွဲခ ပြန်တောင်းတယ်။ အလုပ်လုပ်ကြည့်ပါ။ နှစ်ရက်လောက်နေလို့မှ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်က ဒီအပြင် အလုပ်ရှာပြီး သွင်းပေးမယ်။ ခုဟာက သူတို့ကို ဘန်ကောက်မှာ ကြိုပြီးတော့ မလေးရှားကို ကျွန်တော်ပဲခေါ်လာခဲ့တာ။ သူတို့က အလုပ်ကို မဆင်းတစ်ရက် ဆင်းတစ်ရက်လုပ်တယ်။ ဒီတော့ ဖိုမင်က ကျွန်တော်ကို ခေါ်ပြီး ပြောနေပြီ။ သူတို့ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ညှိလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ရှည်ရှည် ထားပါတယ်။ ဒီသစ်စက်ကို ကျွန်တော် စဝင်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကောက်ယီ (တရုတ်မင်ဒရင်းစကား) တတ်တော့ ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်ပြီး ကြီးကြပ်ရေးမှူးနဲ့ ဖိုမင်နဲ့ ဆက်သွယ်နေရတာ။ ဘာပဲပြောပြော ဒီသစ်စက်က မြန်မာအလုပ်သမားတွေထဲမှာ ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်ပဲ။

စိန်မင်းက ယုတ်မာတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ပြန်တောင်းလို့ မရလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော်ညီ စိန်လင်းရဲ့ ပတ်စ်ပို့ ခိုးပြီး ထွတ်ပြေးတယ်။ စန်းဦးက နောက်က လိုက်သွားတယ်။ သူတို့ဘက်က စပြီး ယုတ်မာတော့ တုတ်တုတ်ချင်း ဓားစားချင်းရှင်းရုံပဲ ရှိတာပဲ။ အဲဒီနေ့ စန်းဦး ပြန်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုခိုင်းထိုးပြီး သူ့ပတ်စ်ပို့ ယူထားလိုက်တယ်။ သူ့ပတ်စ်ပို့ ပြန်လိုချင်ရင် စိန်လင်း ပတ်စ်ပို့ ပြန်ယူလာခဲ့။ စန်းဦး ပြန်အလာမှာ စိန်မင်းက စိန်လင်း ပတ်စ်ပို့ကို လိုချင်ရင် ပွဲခတွေ ပြန်ပေးလို့ အကျပ်ကိုင်တာကိုး။

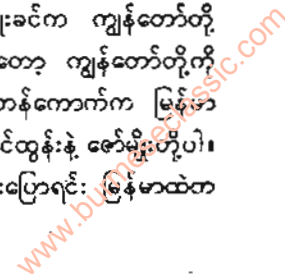
ဒီပြင်နည်း မရှိဘူး။ ဒီနည်းပဲရှိတယ်။ သူတစ်ပါးနိုင်ငံ ရောက်ခိုက်မှာ တရားဥပဒေတွေ ဘာတွေ စဉ်းစားမနေနိုင်ဘူး။ ပတ်စ်ပို့ ခိုးသွားလို့ မလေးရှားရဲသွားတိုင်ရင် ရက်လွန် အိုဗာစတေး ခိုးနေတာတွေ အကုန်ပေါ်ပြီး ပိုပြီး စာရင်းရှုပ်လာမယ်။ နောက်ဆုံးမတော့ စိန်မင်း မနေနိုင်ပါဘူး။ စိန်လင်း ပတ်စ်ပို့ကို ပြန်ယူလာပြီး ပတ်စ်ပို့ချင်း အလဲအလှယ် လုပ်ရတာပါပဲ။ ဒီလို မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းပဲရှိပါတယ်။

ဒီသစ်စက်မှာချည်းပဲ အလုပ်လုပ်နေလို့ ငွေများများ မရနိုင်ပါဘူး။ အထာ ခိုလှုံရတာပါ။ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုပြီးရင်း သင်္ဘောတက်လို့ ခေါ်တယ်။ စင်ကာပူမှာပဲတက်တက် ဘန်ကောက်မှာပဲတက်တက်။ ဒါမှ မဟုတ် စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသားဗီဇာနဲ့ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်လို့ ဆည်း ရတာပဲ။ မေလထဲကျတော့ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အစ်ကို ကြည်လင်းကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကြည်လင်းနဲ့အတူ သူ့သူငယ်ချင်းမြသိန်းပါ အာပါတယ်။ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ဆိုရင် ပိုက်ဆံမြန်မြန်ပိုပြီး စုနိုင်ပါတယ်။

ဒီသစ်စက်မှာ လုပ်ရင်း မလေးစကား သင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော့် ဝါသနာပါ။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ကျွန်တော့်ရော စိန်လင်းရော အောက်ယီ (မင်ဒရင်း)စကား သင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အောက်ယီလို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ အရှေ့တောင်အာရှမှာ အောက်ယီတတ်ရင် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ မလေးတရုတ်တွေက ကွမ်တုန်စကား ပြောပေမယ့် ကောက်ယီတို့ ဟတ်ခ စကားကိုလည်း ပြောတတ်ကြပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားကတော့ ဘာပြောစရာ လိုသလဲ။ မြန်မာလူငယ်တွေပဲဥစ္စာ၊ ဆင်းစား ရေသောက်မကပါဘူး ပြောတတ်ကြတာပါပဲ။

မလေးစကားကလည်း ခက်လှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာသာစကားတိုင်း မှာ လေ့လာကြည့်ရင် ပုံစံလေးတွေရှိပါတယ်။ အဲဒီဟာကို ကိုယ်က အမိဖမ်း အတ်ရင် ကြက်ပြော၊ ဝက်ပြောနဲ့ နောက်တော့တတ်သွားတာပဲ။ ဥပမာ မလေးလို “ဘာညာ” ဆိုတာ “အလွန်”၊ “ချန်ဒေ” ဆိုတာ “လှတာ” “ဘာညာချန်ဒေ” ဆိုတာ “အလွန်လှတယ်” ပေါ့။ ထိုင်းဘာသာနဲ့ဆိုရင် “ဆွေမမ” ပေါ့။ “ဆွေ”က “လှတာ”၊ “မမ”က “အလွန်” ။ “ထစ်တင်းမမ” ဆိုရင် “သိပ်လွမ်းတယ်” ပေါ့။ မလေးလို “ဘာညာမကန်း” ဆိုတော့ အစားကြီးတာ အစားပုပ်တာ ဖြစ်သွားပါရော။ “မကန်း”က အစားကို ခေါ်တာပါ။

သစ်စက်ကို ကြည့်လင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း မြသိန်းတို့ ရောက်လာပြီး နိုင်နဲ့ ဇော်မင်းနိုင်တို့ ရောက်လာပါတယ်။ မျိုးခင်က ကျွန်တော်တို့ ထမ်းထဲက သူငယ်ချင်းပါ။ သူတို့ ရောက်လာပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို သစ်စက်ထဲ အလုပ်သွင်းပေးတဲ့ တရုတ်ဆရာက ဘန်ကောက်က မြန်မာ အောင်လေးသုံးယောက် ခေါ်လာပါတယ်။ ညီပု၊ အောင်ထွန်းနဲ့ ဇော်မိုးတို့ပါ။ ကျွန်တော်က တရုတ်ဆရာကို ဒီလိုပဲ စကားစမြည်းပြောရင်း မြန်မာထဲက

မလေးကို လာချင်တဲ့လူတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောမိပါတယ်။ ဘန်ကောက်က သူငယ်ချင်းတွေ လိပ်စာလည်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါ သူက ကွက်ကျော် ရိုက်ပြီး လှူရိုက်လာတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူက တစ်ပြားမှ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ နာတင်းသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာ ထပ်မဖြစ်ချင်လို့ ဘာမှ မပြောလိုက်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒါက သူတို့နယ်မြေ။

(၃)

သစ်စက်မှာ စိန်မင်းတို့ ပြဿနာပြီးသွားကတည်းက အေးအေး ချမ်းချမ်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေက ကိုယ့်ထမင်းအိုးနဲ့ ကိုယ် ချက်ပြုတ်စားကြတယ်။ မျိုးခင်တို့ ဇော်မင်းနိုင်တို့ရောပေါ့။ ထမင်းဆိုင်မှာ စားလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က အစားကြီးတယ်။ ထမင်းဆိုင်မှာက မဝဘူး။ တရုတ်ဆရာ ခေါ်လာတဲ့ ညီပုတို့ သုံးယောက်ကလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ချက်စားကြတယ်။ လှူကြီးတွေကတော့ ထမင်းဆိုင်မှာပဲ မနက်စာ ညစာ စားကြပါတယ်။ ကြာသပတေးနေ့ ညမိုးမှာ ဆူဂိုင်းဘလူးမှာရှိတဲ့ ညဈေးကိုသွားပြီး အသားဘူးတွေ အခြောက်အခြမ်းတွေ ဝယ်ပါတယ်။ မလေးမှာက တမိလ် ကုလားရှိတော့ ပဲ။ အာလူး၊ သရက်သီးကုလားတည်း အားလုံး ရတာပဲ။ ကြည်လင်းတို့ မျိုးခင်တို့ အလာမှာလည်း ငါးပိကြော်တို့ လက်ဖက်တို့ မပြတ်ပါလာတော့ တစ်ခါတလေလည်း လက်ဖက်သုတ် စားလိုက်ကြပါတယ်။ အသားဘူး စားတာလည်း ကိုက်ပါတယ်။ ကြက်သား ဟင်းဘူးဆိုရင် မလေးနှစ်ဒေါ်လာကျော်ပါ။ လူသုံးယောက်လောက် စားဖို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်က ဟင်းက အရေးမကြီးပါဘူး။ ထမင်းများစွာ စားရဖို့ပဲ အဓိကပါ။

ဩဂုတ်(၃၁) ရက်နေ့ဟာ မလေးရှား လွတ်လပ်ရေးနေ့ပါ။ ဒီနေ့မှာ မဒေးကား(လွတ်လပ်ရေး) ကွင်းသွားပြီး ကြည့်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဓာတ် ရိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေစုပြီး ဝယ်ထား ကိုဒက်ကင်မရာလေး ရှိပါတယ်။ မလေးဒေါ်လာ ကိုးဆယ်ကျော် ပေးရပါတယ်။ အဲဒီ မာဒေးကား ကွင်းက ဓာတ်ပုံတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း ခုကွပေးတာပါပဲ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘယ်လို ဒုက္ခပေးတယ်ဆိုတာ ပါလာပါလိမ့်မယ်။

စက်တင်ဘာလဆန်းမှာ ဘန်ကောက်က သူငယ်ချင်း သန်းအောင် ရောက်လာပါတယ်။ စင်ကာပူကို ကျောင်းသားဗီဇာနဲ့ နေရင်း အလုပ်သွား လုပ်မယ်၊ လိုက်မလားတဲ့ ဒီအချိန်မှာ ညီအစ်ကို သုံးယောက် အလုပ်လုပ်ပြီး ခိုက်ဆံစုထားတာ အတော်လေး ရနေပါပြီ။ အချိန်ပို မပါဘဲ တစ်လကို မလေး ၄၂၅ ဒေါ်လာရပါတယ်။ သုံးယောက်ရဲ့ တစ်လဝင်ငွေဟာ မလေးဒေါ်လာ ၁၃၀၀ ခန့် ရှိပါတယ်။ စားသောက်စရိတ်က တစ်ဦးကို ဒေါ်လာ ၅၀ စတုန်ပါဘူး။ ခု ညီအစ်ကို သုံးယောက် အတူတူအလုပ်လုပ်တာ လေးလ ကျော်ပါပြီ။ သူငယ်ချင်း သန်းအောင်ခေါ်တော့ စိန်လင်းတို့ ကြည်လင်းတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပါတယ်။ စင်ကာပူမှာ အဆစ်ပြေရင် သင်္ဘောလည်း ရသွားနိုင်တယ်။ သင်္ဘောတက်ရင် ပွဲခက သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ စင်ကာပူဒေါ်လာ ၃၀၀- ၄၀၀ လောက်ပဲရှိတာပါ။ စင်ကာပူဒေါ်လာနဲ့ မလေးဒေါ်လာတန်ဖိုးက သိပ်ပြီး မကွာခြားလှပါဘူး။ စင်ကာပူ တစ်ဒေါ်လာကို မလေး တစ်ဒေါ်လာခွဲပဲ ခြိုပါတယ်။ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက စိန်လင်းတို့အတွက်လည်း ခွဲပြီး ထားခဲ့ပါတယ်။ စိန်လင်းတို့ကလည်း စင်ကာပူ လိုက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ သစ်ယောက် သင်္ဘောတက်ပြီးရင် နောက်လူတွေ ဆွဲတင်ဖို့ရာ အဆင်ပြေနိုင်စရာ ခြိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် စာအုပ်သွားရှင်ပါတယ်။ စာအုပ် သွားရှင်တယ် ဆိုတာက မလေးရှားမှာ ခိုးနေတဲ့ ကာလတွေကို တံဆိပ်တုံး အတူထုပြီး သင်္ဘောသွားဖို့နဲ့ ဟောင်ကောင်နဲ့ အနေပြလိုက်တာပါ။ ပြီးတော့မှ ကေအယ်လ်ကို ပြန်ဝင်ပြီး တစ်လဗီဇာနဲ့ နေတယ်ပေါ့။ မလေးဒေါ်လာ (၁၂၀) ပေးရပါတယ်။ အလုပ်ချင်ပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ ဒီနည်းပဲ ရှိပါတယ်။

စက်တင်ဘာလ (၈) ရက်နေ့ ညမှာ ကေအယ်လ် ဘူတာကြီးကနေ သူငယ်ချင်း သန်းအောင်နဲ့ အတူရထားစီးပြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မီးရထားခဟာ ကေအယ်လ်ကနေ စင်ကာပူကို မလေးဒေါ်လာ (၁၆) ဒေါ်လာ ပေးရပါတယ်။ အားနဲ့ စင်ကာပူကိုဝင်ရင် မြို့ထဲတန်းရောက်ပါတယ်။ ကားနဲ့က မြို့ထဲ ချစ်ဆရာကပါဘူး။ သန်းအောင်က ထိုင်းမှာ နေတုန်းက ဗီဇာရှောင်ရင်း စင်ကာပူကို လေကြောင်းနဲ့ သွားဖူးပါတယ်။ ကေအယ်လ်ကနေ စင်ကာပူကို လေကြောင်းနဲ့ မသွားသလဲလို့ မေးရင် သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ထဲက ဆုတန်းလေဆိပ် ဗီဇာက အစစ်မဟုတ်ပါဘူး။ လေဆိပ်မှာ ချစ်ဆရာနဲ့ အဖမ်းခံရမှာပါ။ ရထားနဲ့ထွက်တာ ကားနဲ့ထွက်တာက ဂျပန်က အောင်တယ်ဆိုလို့ပါ။ ဂျပန်က မလေးလူဝင်မှုက သိပ်မစစ်ဘူးပေါ့။

ရထားထွက်ပြီး မကြာခင်ပဲ သန်းအောင်က အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။
သောက်တဲ့ အပူအပင် မရှိသူကိုး။ ကျွန်တော်မှာကတော့ ဂျပန်းအထွက်မှာ
လွတ်မှ လွတ်ပါ။ မလားရယ်လို့ တွေးပြီး ပူနေရတာပါ။ ဒါပေမယ့်
သူငယ်ချင်းရဲခေါင်တို့လည်း ဒီလိုပဲ အိုတာစတေးနေပြီး ဂျပန်းကနေ စင်ကာပူ
ထွက်သွားတာ ချောလို့မောလို့ပါပဲ။ သူကတော့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်တောင်
လုပ်နေသေးရဲ့။ နောက်တော့ “ဟယ် လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံပဲ” ရယ်လို့
စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်တော့မှ အိပ်ပျော်သွားပါတော့တယ်။

မနက် ၅ နာရီခွဲလောက်မှာ အိပ်ရာက နိုးလာပါတယ်။ စင်ကာပူ
မလေးရှားနယ်စပ် ဂျပန်းကို ဆိုက်ခါနီးနေပါပြီ။ မနက် ၆ နာရီမှာ ရထားဟာ
ဂျပန်းကိုဆိုက်ပြီး ခဏနေရင် စင်ကာပူကို ဆက်ထွက်ပါတယ်။ ဂျပန်းရေလက်
ကြားကို ဖြတ်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ တံတားပေါ်မှာ ရထားလမ်းနဲ့ ကားလမ်း
ရှိပါတယ်။ ဒီတံတားကို ကော့စ်ဝေး (Cause Way) လို့ ခေါ်ပါတယ်။
အင်္ဂလိပ်လို Bridge လို့ မသုံးပါဘူး။

မကြာခင် ဂျပန်းဘူတာကို ရထားဝင်ပါပြီ။ ရထားဆိုက်ပြီး ခဏအကြာ
မလေးလူဝင်မှု အရာရှိတစ်ယောက်ဟာ တံဆိပ်တုံး ကိုင်ပြီး ရထားပေါ်
တက်လာပါတယ်။ စင်ကာပူသွားမဲ့ ခရီးသည်တွေကို အထွက်တုံး လိုက်ထုပေး
ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နားရောက်တော့ သန်းအောင်စာအုပ်ကို ယူပြီး တံဆိပ်တုံး
ထုပါတယ်။ ကျွန်တော်အလှည့်ရောက်တော့ စာအုပ်ကို သေချာကြည့်ပြီး
ထုမပေးပါဘူး။ ပြီးတော့ ပစ္စည်းယူပြီး အောက်ကိုဆင်းဖို့ ပြောပါတယ်။
ကျွန်တော်က ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲလို့ မေးတော့ “မင်းအပြစ် မင်းသိမှာပေါ့” လို့
ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ သန်းအောင်ရော ကျွန်တော်ရော ဆင်းပါတယ်။ လူဝင်မှုရုံးခန်း
ရောက်တော့ အိပ်ကို ရုံးခန်းရှေ့မှာထားပြီး အခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။
သန်းအောင်ကိုတော့ ရုံးခန်းထဲက အရာရှိက သွားနိုင်ပါပြီလို့ ပြောလို့
သန်းအောင် ရထားပေါ် ပြန်တက်သွားပါတယ်။ မကြာခင်ပဲ ရထားဟာ
စင်ကာပူကို ဦးတည်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီရုံးခန်းထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ရုံးခန်းထဲက အရာရှိက အမျိုးမျိုး မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းတွေကို ကွေ့ရှောင်ပြီး ဖြေပါတယ်။ ဆုဗန်းလေဆိပ်ကို
ဟောင်ကောင်ကနေ ပြန်ဝင်လာတဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ် အဟောင်း ပြခိုင်းတော့

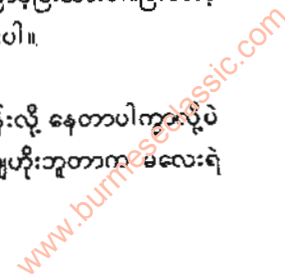
ခဏခဏရိုးသွားပြီးရင် လက်မှတ်အဟောင်း သိမ်းထားပါသလားလို့ ကျွန်တော်
အူတို ပြန်မေး လိုက်ပါတယ်။ ဒါဖြင့် ဆုဗန်းလေဆိပ်က လူဝင်မှုအရာရှိ
အဖွဲ့က ဘာဝတ်သလဲလို့ မေးပြန်ပါတယ်။ ဒါလောက်တော့ အသာလေးပေါ့
သစ်စက်မှတုန်းက ဆုဗန်းလေဆိပ်ကို ကျွန်တော်ခဏခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်။
ဆုဗန်းလေဆိပ်မှာ အဆေးပြောဖုန်းရှိပါတယ်။ အဲဒီတယ်လီဖုန်းကနေ ရန်ကုန်ကို
ဖုန်းသွားသွားပြီး ဆက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆုဗန်းလေဆိပ်က လူဝင်မှု
အရာရှိတွေကို မြင်ဖူးထားပါတယ်။ ဆုဗန်းလေဆိပ်က လေအေးစက်
အိပ်ထားတော့ အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီအပြာ (ဘောင်းဘီနဲ့ တစ်ရောင်တည်း)
အိပ်ထားပြီး ကြယ်သီးတွေက ကြေးကြယ်သီး အကြီးတွေ တပ်ထားတာပါ။
အဲဒီတိုင်း ဖြေလိုက်တော့ မှန်နေတော့ အရာရှိ ဘာမှ မပြောနိုင်ပါဘူး။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဘူတာထဲကို ရထားတစ်စီး ဝင်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်ကို ရထားပေါ်က ဆွဲချလာခဲ့တဲ့ အရာရှိက အခန်းထဲဝင်လာပြီး
အပြင်က အိတ်အစိမ်းက မင်းဟာလား၊ အပြင်မှာ လူတွေ ရှုပ်နေတယ်၊
အောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အထဲသွင်းလိုက်ပါလားဆိုလို့ ကျွန်တော် ထယူပြီး
ပြန်ထောက်နားမှာ ချထားလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် စစ်နေတဲ့ အရာရှိက
အလာပြီး ကျွန်တော်အိတ်ကို ရှာပါတယ်။ မလေးသစ်စက်ကိုလာတဲ့ စာတွေကို
အစင်ပဲ စာအိတ်တွေကို ပျက်ပြီး ခြေရာဖျောက် လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီး စာတွေချည်း
ချခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် ထွက်လာပါတယ်။
အယ်လ်ဘမ်က ဓာတ်ပုံတွေကို အရာရှိက တစ်ပုံစီကြည့်ပြီးတော့ ပြုံးပါတယ်။
မင်းရဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ သြဂုတ်လ (၃၁) ရက်နေ့က ဟောင်ကောင်မှာရှိတယ်လို့
ပြထားပါတယ်။ မင်းရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကတော့ သြဂုတ်လ(၃၁) ရက်နေ့ မှာ
အာအယ်လ်က မာဒေးကားကွင်းထဲမှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှိနေတယ်လို့
ပြထားပါတယ်။ မင်း ဘာငြင်းချင်ပါသေးသလဲ လို့ မေးပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သြဂုတ်လ (၃၁) ရက်နေ့တုန်းက မာဒေးကားကွင်းထဲမှာ
အနီးနားကတော့ တူညီဝတ်စုံဝတ်တဲ့ မလေးကျောင်းသူလေးတွေနဲ့ တွဲပြီး
ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားတာပါ။ ရှေ့ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးသားပါ။ ပြီးတော့
ဓာတ်ပုံမှာက နေ့စွဲက တစ်ခါတည်း ပါလာပြီးသားပါ။

ကျွန်တော် ဘာမှ မငြင်းသာတော့ပါဘူး။
ဟဲဟဲလို့ ရယ်ပြပြီး မင်းတို့ မလေးကို ချစ်လွန်းလို့ နေတာပါကတော့ ပူပူ
အပြာလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ လူဝင်မှုအရာရှိက ဂျပန်းဘူတာက မလေးရဲ

လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါတယ်။ မလေးရဲက ကျွန်တော့်ကို ဘူတာက အချုပ်ခန်းထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ် မယ်လို့ ထွက်လာခဲ့တဲ့ သင်္ဘောရရင် သင်္ဘောတက်မယ်လို့ ကေအယ်လ်ထ ထွက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စင်ကာပူမရောက်ဘဲ ဂျပန်းဘူတာက ရဲခန်း အချုပ်ထဲ တန်းရောက်သွားပါပြီ။ အချုပ်ထဲမထည့်ခင် ရဲအရာရှိဆီမှာ ပစ္စည်းတွေ စာရင်းနဲ့ အပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာပါတဲ့ ငွေတွေကိုလည်း အတိအကျ ရေတွက်ပြီး အပ်ပါတယ်။ ရဲအရာရှိကို မလေးငွေ ငါးဆယ် ပေးလိုက်ပါတယ်။

(၄)

ဒီနေ့ ဂျပန်းဘူတာရုံမှာ အဖမ်းခံရတာ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကုလား အဘိုးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ သူ့သားတစ်ယောက် တူတစ်ယောက်တို့လဲ ပါပါတယ်။ သူတို့လည်း မြန်မာပြည်က လာတာပါ။ မြန်မာပြည်နဲ့ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် နယ်စပ်ကပါ။ အဘိုးကြီးက အသက် ခုနစ်ဆယ် လောက် ရှိပါပြီ။ မြန်မာစကား မပြောတတ်ပါဘူး။ လူငယ်နှစ်ဦးကတော့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ ဂျပန်းမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လာကြတာလို့ ဆိုပါတယ်။ မလေးရှားကို ထိုင်းနိုင်ငံကတစ်ဆင့် တောင်ကျော်ပြီး ဝင်လာတာပါ။ ပတ်စ်ပို့ မပါကြပါဘူး။ အသက် ခုနစ်ဆယ် အရွယ် အဘိုးကြီးဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။ တောင်ကျော် တွေဟာ ရနောင်၊ ချွန်ဘုံက တစ်ဆင့် မလေးထဲကို မှောင်ခိုလမ်းကနေ ဝင်လို့ ရကြပါတယ်။

ဂျပန်းဘူတာရုံ အချုပ်ခန်းက အတော်ကြီးပါတယ်။ အခန်းကြီးသုံးခန်း၊ အခန်းလတ် ခြောက်ခန်းနဲ့ အခန်းငယ် ရှစ်ခန်း ရှိပါတယ်။ အဘိုးကြီးကိုတော့ အခန်းထဲ ထည့်မထားပါဘူး။ အချုပ်ခန်းရဲ့ အပြင်ဘက် လူသွားစင်္ကြံမှာပဲ ထားပါတယ်။ ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေလို့ရတာပေါ့။

လူသွားစင်္ကြံဆိုပေမယ့် သူ့အပြင်ထွက်လို့ မရပါဘူး။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။ အဲဒီနေ့က ရထားကဆင်းတော့ လူကွဲပြီး အဘိုးကြီးက မသိဘဲ ယောင်တောင် တောင်နဲ့ စင်ကာပူဘက် သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွား တယ်။ အဲဒါကို မီးရထားရဲတွေက တွေ့လို့ လိုက်ခေါ်တယ်။ လူငယ်တွေက လွတ်နေပြီးသားပါ။ အဘိုးကြီးကိုမေးရင်းမြန်းရင်း မပြောတတ် မဆိုတတ် ဆိုတော့ ရဲက ဖမ်းရော။ ဒီမှာတင် လူငယ်တွေကပါ အဘိုးကြီးအတွက် ဝင်ပြီး အဖမ်းခံလိုက်ကြရတာပါ။

အချုပ်ခန်းထဲက သမံတလင်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ကြ နေကြရတာပါ။ လူက များတော့ ကိုယ်ငွေ့နဲ့ မချမ်းပါဘူး။ ပြီးတော့ နေ့ခင်းမှာ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီကလွဲပြီး ဘာမှ မဝတ်ကြဘူး။ ညနေကျမှ တံခါးလာဖွင့်ပေးပြီး စင်္ကြံမှာ ထားတဲ့ ကိုယ့်သေတ္တာလေးထဲက အဝတ်ကို ယူဝတ်ကြရတာပါ။ နောက်ကို အစောကြီးထ အဝတ်အစားတွေ ပြန်ထားပြီး အတွင်းခံ ဘောင်းဘီနဲ့ပဲ စင်္ကြံရှေ့က ကွပ်လပ်မှာ လှေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရပါတယ်။ အဲဒီစင်္ကြံကို သံဆန်ခါ တွက်ကြံအုပ်ထားပါတယ်။ သံဆန်ခါ အကွက်ပေါင်း (၄၇) ကွက် ရှိပါတယ်။

မနက်ကို လှေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင် ရဲကြပ်တစ်ယောက်က ကြီးကြပ် ဝါတယ်။ သူပြတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က တစ်နှစ် သုံးလေးကို မလေးလို အော်ရပါတယ်။ “ဘာတူး၊ ဒူးဝါး၊ တိကား၊ အမ္မ” ပေါ့၊ အဲ-အသံ မထွက်လို့ကတော့ အားလုံး မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးရတာပါပဲ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးရတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့ ပုံအတိုင်း ကွကွကြီး ရပ်နေရတာပါ။ ဒူးကို ကွေးပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကို တန်းထားရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ညောင်းမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါ ဘော့။

လှေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပြီးရင် ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့် အဖြူထည် နှစ်ချပ် ကျွေးပါတယ်။ အချုပ်ခန်းက ကော်ဖီပဲ ဘယ်ကလာကောင်းမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် တစ်သက်တာ သောက်ခဲ့ရတဲ့ ကော်ဖီထဲမှာတော့ အရသာ အရှိဆုံးပါပဲ။ ငတ်တာကိုး။ ပေါင်မုန့် ထုတ်ပေးတဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်ကို လွှင့်ပစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ညဘက်ကို အပေါ့သွားချင်ရင် အဲဒီအထဲမှာသွားပြီး ကြိုးလေးနဲ့ ချည်ပြီး အပြင်မှာ ချထားရပါတယ်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှာ ထမင်းကျွေးပါတယ်။ ထမင်းကို လူအရေအတွက် နဲ့ အထုပ်လိုက် ပေးတာပါ။ ဆန်ကြမ်းကြမ်းကို ဟင်းချို ဆမ်းထားပြီး ငါးဆားနယ်ကို ငရုတ်သီးနဲ့ ချက်ထားတာပါ။ ဒီဟင်းပါပဲ။ မနက်စာ ညစာ စားခဲ့ရတာ။ တခြားဟင်း ပြောင်းမပေးပါဘူး။ စားစရာမရှိတော့လည်းဒါပဲ။ စားရတာပါပဲ။ အထုပ်က ပလတ်စတစ် ခင်းထားပြီး ထမင်းရော ဟင်းရော ပုံထည့်ပေးတာပါ။ မလေးဆိုင်တွေမှာ ထမင်းထုပ်ရင် ဒီလိုပဲ ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲ- အပြင်က သတင်းစာစက္ကူနဲ့ ပတ်ပေးပါတယ်။ သတင်းစာ စက္ကူကို လွှင့်ပစ်လို့ မရပါဘူး။ အချုပ်ထဲက ဆေးလိပ်သောက်တတ်တဲ့

လူတွေကိုပေးရပါတယ်။ သူတို့က ဆေးမှုန့်လေးတွေနဲ့ သတင်းစာ စက္ကူနဲ့လိပ်ပြီး သောက်ပါတယ်။ ညနေ ၅ နာရီမှာ ရေချိုးရပါတယ်။ ကန်တော့ပါရဲ့၊ ကိုယ်လုံးတီး ချိုးရတာပါ။ ဆပ်ပြာပေးပါတယ်။ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းကျွေး ပါတယ်။ မနက်က ဟင်းအတိုင်းပါပဲ။

မလေးရှားဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ပါတယ်။ မူးယစ်ဆေးဝါး ကုန်ကူးသူကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးပါတယ်။ မလေးမှာ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရတဲ့ မျက်နှာဖြူ မူးယစ်ဆေးဝါး ကုန်သည် သုံးလေးဦးရှိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဂျပန်အချုပ်ထဲကို ဘိန်းဖြူရောက်ပါတယ်။ ဪ ဘယ်လိုရောက်သလဲလား -။

မလေးမှာ လူတစ်ဦးကို မသင်္ကာရင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပဲ ချုပ်ထားလို့ ရပါတယ်။ ပြီးရင် ပြန်လွှတ်ရပါတယ်။ အပြင်က မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြန့်ဖြူးသူက တချို့ရဲ့နဲ့ ပေါင်းပြီး အချုပ်ခံပြီး အချုပ်ထဲဝင်လာပါတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပဲဆိုပါတော့၊ အတိအကျ မရေးပြပါရစေနဲ့တော့၊ ဘိန်းဖြူအထုပ်နဲ့ ဆေးထိုးအုပ်နဲ့ ပါလာတယ်။ ရှာလေ။ ခန္ဓာကိုယ်အပြင်မှာမှ မရှိဘဲ။ အထဲမှာ ထည့်လာတာ။ အထဲရောက်တော့ မှာထားတဲ့သူကို ဘိန်းဖြူ ထိုးပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ နောက်နေ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပြည့်တဲ့ အချိန်မှာ သူအပြင်ကို ပြန်ထွက်သွားပါပြီ။ ဘိန်းဖြူထိုးတဲ့ လူများက ရက်ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ “တန်းစီး” တွေ များပါတယ်။

သစ်စက်မှာတုန်းကလည်း ဘိန်းဖြူစွဲတဲ့ တရုတ် တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူက ဆံပင်ရှည်လို့ လောင်းဟဲယား (Long Hair) လို့ သူငွေက ခေါ်ပါတယ်။ သူက ကေအယ်လ်မြို့ပေါ်မှာတင် ဘိန်းဖြူဝယ်တယ်။ ညကျတော့ အဆောင်မှာ ဆေးချတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့။ သူ ဘိန်းဖြူချလို့ အပြင်မှာ အဖမ်းခံရရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ သူ သတင်းရလို့ နောက်က လိုက်လာရင် ရဲတွေ အဆောင်ရောက်လာရင် အိုဗာစတေး ခိုးနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုပါ မိသွား မှာ။ နောက်တော့ လောင်းဟဲရားဟာ ဆူဂိုင်းဘလူးမှာပဲ ရဲက ဖမ်းမိသွားပြီး အပြစ် ဒဏ်ကျလို့ သွားပါတော့တယ်။

ဂျပန်အချုပ်မှာကျလို့ တစ်လကျော်သွားပါပြီ။ ဘာမှလည်း လာပြီး မစစ်ဆေး မမေးမြန်း၊ ရုံးလည်း မတင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ တစ်ရက်ကျတော့ အချုပ်ထဲ ကျနေတဲ့ အင်ဒိုနီးရှားတွေကို မလေးရဲအရာရှိကြီးကြီး တစ်ဦးက လာပြီး စစ်ဆေးပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်က အိတ်ကိကျွမ့် ခွင့်ပြုပါလို့

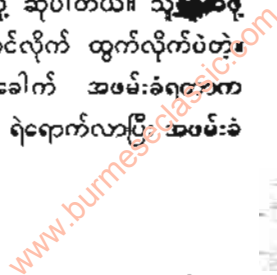
အင်္ဂလိပ်လို ခွင့်တောင်းပြီး ဝင်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းထားတာ တစ်လကျော်ပြီ ရုံးလည်း မတင်ဘူး။ ဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးပါတယ်။ ဒီတော့ သူက မကြာခင် လွတ်ပေးပါမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။

အမှန်က အခုလို တရားမဝင် ခိုးနေပြီး ရုံးတင်ရင် ထောင်သုံးလ အများဆုံး ချလေ့ ရှိပါတယ်။ အကြီးမားဆုံး အပြစ်ဒဏ်က ဒါပါပဲ။ တချို့ မြန်မာပြည်က တောင်ကျော်ပြီး ခိုးဝင်လာတဲ့ လူကို ရုံးတင်ရင် ထောင်သုံးလ ဒါမှမဟုတ် ဒဏ်ငွေ မလေးဒေါ်လာ (၆၀၀)ချပါတယ်။ နယူးစထရိုတ်တိုင်း သတင်းစာထဲမှာ ပါဖူးပါတယ်။ အခု သုံးလမပြည့်ပဲ လွတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းတာပါ။

အချုပ်ခံရလို့ (၄၈)ရက်ပြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ငွေတွေ ပြန်ပေးပါတယ်။ တစ်ခုမှ မပျောက်ပါဘူး။ ငွေလည်း အပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ မလျော့ပါဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ နယ်စပ်ကို ပို့မယ်။ ကားခ တစ်ဦး မလေးဒေါ်လာ(၂၀၀) ပေးရမယ်တဲ့။ ဒါက သူ့တို့ ညစ်တာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံပါမှန်းသိလို့ပါ။ ကားခ မပေးနိုင်တဲ့ ကုလားအဘိုးကြီးတို့ တူအရီး သားအဖတစ်တွေ အတွက်ပါ မလေးဒေါ်လာ ၆၀၀ကျွန်တော် ပေးလိုက်ရပါတယ်။ ပို့တဲ့ကားက ခရီးဝေးသွားတဲ့ အဲယားကွန်း လေးအေးစက် တပ်ထားတဲ့ ကားကြီးမျိုးပါ။

အဲဒီကားထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကုလားအဘိုးကြီးတို့ သုံးယောက်အပြင် တခြား မြန်မာတွေပါ ပါသေးတယ်။ ကားက ညနေ (၆)နာရီလောက်မှာ ဂျပန်က ထွက်ပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ မြန်မာအချင်းချင်း စကားပြောလာခဲ့ ကြလို့ သူတို့ အကြောင်းတွေ သိလာခဲ့ရပါတယ်။

သူတို့က မြိတ်ဘက်ကပါ။ မလေးရှားကို တောင်ကျော်ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ မြောက်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ ကွာလာလမ်ပူနဲ့ ဂျပန် ကြားမှာ “ပွန်တရာ” ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ငါးဖမ်းတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမြို့လေးမှာ ကုန်းပေါ်မှာ လုပ်ရင် မလေးဒေါ်လာ (၉၀၀) ရပြီး ငါးဖမ်း လှေလိုက်ရင် မလေးဒေါ်လာ (၁၅၀၀) ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူ့အဖို့ တော့ အဖမ်းခံရတာရိုးနေပြီတဲ့။ မလေးကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ပဲတဲ့။ မလေးစကားလည်း တတ်နေကြပါပြီ။ ဒီတစ်ခေါက် အဖမ်းခံရတာက ငှားနေတဲ့ အိမ်ရှင်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ရိုက်ကြနက်ကြလို့ ရဲရောက်လာပြီး အဖမ်းခံ ရတာပါလို့ ပြောပါတယ်။

နယ်စပ်ရောက်ရင် ပြန်လွတ်လိမ့်မယ်တဲ့။ သူတို့က မလေးလူဝင်မှုတွေကို မင်းတို့နဲ့ ငါတို့နဲ့ ကေအယ်လ်ကို ဘယ်သူအရင် ရောက်မလဲဆိုပြီး စိန်ခေါ်တယ်။ ကေအယ်လ်ကနေ ကြိုစောင့်နေပြီး မလေး လူဝင်မှုတွေ ပြန်အလာ တွေ့တာနဲ့ လက်ပြပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပြေးရောလို့ ပြောပါတယ်။ နယ်စပ်ရောက်ရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နောက်ဖေးကနေ အသာလှည့်ပြီး ပြန်ဝင်မှာ။ ပြန်ဝင်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့လို့ သူတို့က ခေါ်ပါတယ်။

နောက် ကားထဲမှာ ထိုင်းအမျိုးသမီးတွေပါ ပါသေးတယ်။ သူတို့ကလည်း မလေးကို တရားမဝင် ခိုးဝင်လာပြီး ပိုက်ဆံရှာစားနေကြတာပါ။ နယ်စပ်ရောက်ရင် ပတ်စ်ပို့ပါရင် တံတားပေါ်ကကူး၊ မပါရင် တံတားအောက်က မြစ်ကို လှေနဲ့ ကူးပါတဲ့။ သူတို့ကတော့ ပတ်စ်ပို့ မပါပေမယ့် တံတားပေါ်ကပဲ ကူးတယ်တဲ့။ တကယ်လို့ သူတို့ကို ထိုင်းလူဝင်မှုကခေါ်ရင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူးတဲ့။ ရုံးခန်းထဲက အဝတ်အစားလဲတဲ့ အခန်းထဲမှာ သူတို့နဲ့ အိပ်လိုက်ရင် လွတ်ပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ည ၈ နာရီလောက်မှာ တစ်နေရာမှာ ညစာစားကြပါတယ်။ နောက်ကားက ဆက်ထွက်တာ မနက် ၈ နာရီလောက်မှာ မလေး-ထိုင်း နယ်စပ်ကို ရောက်ပါတယ်။ နေရာက ထိုင်းမီးရထားလမ်းဆုံး ဆူဂိုင်းဂလုပ်ပါ။ မလေးရှားဘက်ကတော့ ရတနံ ဗဂျန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ နယ်စပ်ရောက်တော့ အားလုံးပဲ ကားပေါ်က ဆင်းပါတယ်။

မလေးလူဝင်မှု အရာရှိတွေက “အားလုံး သွားနိုင်ပါပြီတဲ့။ ငါတို့လဲ တာဝန်အရသာ ဖမ်းရတာပါ။ မင်းတို့ထဲက ပြန်ဝင်ချင်တဲ့ လူရှိရင်လဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဝင်ကြပေါ့”လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပတ်စ်ပို့ကိုင်ပြီး ရတနံဗဂျန်း လူဝင်မှု အပေါက်မှာ ရပ်လိုက်တော့ အထွက်တုံး ထုပေးပါတယ်။ ခြောက်လအတွင်း ပြန်မဝင်ရဆိုတဲ့ တုန်းလည်း ပါပါတယ်။ ကုလားအဘိုးကြီးတွေကတော့ တံတားအောက်ကို ဆင်းသွားပါတယ်။ ပွန်တရာက ဆရာတို့ကတော့ လက်ပြပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နောက်ကို ဝင်သွားကြပါတယ်။ ထိုင်းအမျိုးသမီးတွေကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတံတားပေါ်က ကူးပါတယ်။ တံတားဟိုဘက်ထိပ် ရောက်လို့ ထိုင်းလူဝင်မှုက ထိုင်းဘာသာနဲ့ သူတို့ကို လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် ပြီးပြပြီး ဘိုင့်ဘိုင့်လို့ နှုတ်ဆက်ကာ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားကြပါတယ်။

ကျွန်တော့် ပတ်စ်ပို့ကတ်ပေါ်မှာ ထိုင်း လူဝင်မှုက ၁၄ ရက် ဝိဇာတုံး ထုပေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် နှုတ်ခွာခဲ့တဲ့ အချွပ်ကျခဲ့တဲ့ မလေးရှား နယ်မြေကို စိမ်းညိုနေတဲ့ သစ်ပင်တောအုပ် နှုတ်ကြားက မြင်တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ပတ်စ်ပို့စာအုပ်ကို ပြန်ယူပြီး ဆူဂိုင်းဂလုပ် ဘုတာအက်ကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလို့လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဘိမ်းမီး သေးကျောင်းသား

(၁)

ကျွန်တော်မှာမည်က အောင်ထိုက်ပါ။ ကျွန်တော်မလေးရှားကို ရောက်တာ ခြောက်လလောက်ရှိပါပြီ။ မြန်မာပြည်တုန်းကတော့ ကျောင်းဆရာလုပ်ပါတယ်။ အထက်တန်းပြဆရာပါ။ ဘိမ်းမီး (ပညာရေး ဝိဇ္ဇာ)ဘွဲ့ ရပြီးပါပြီ။ ဒဂုံမြို့နယ်ဆီ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သင်္ချာဘာသာ ပြသပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေကို သင်္ချာဘာသာပြတဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ဘဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်္ချာ ပုစ္ဆာကို တွက်ချက်ရာမှာတော့ မှားသလား မှန်သလား ဆိုတာ ယနေ့အထိ အဖြေထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိသေးပါဘူး။

၁၉၈၈ ခုနှစ် အလွန်မှာ မြန်မာပြည်မှာ နိုင်ငံခြားသွားရောဂါထကြွတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဒီရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကနေ ကျွန်တော် ထွက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြား သွားဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ပြီး မလေးရှားကို ထွက်လာခဲ့တာပါ။

ကွာလာလမ်ပူရောက်စတုန်းက သံစက်ရုံတစ်ရုံမှာ ကျွန်တော် အလုပ်ရ ပါတယ်။ တစ်နေ့ကို မလေး (၁၈) ဒေါ်လာ ရပါတယ်။ အချိန်ပိုလုပ်တာနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုရင် တစ်လဝင်ငွေက မဆိုးလှပါဘူး။ မလေးဒေါ်လာ (၅၀၀) ကျော် လောက်ရပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် လုပ်ခနုနုဆ ပေးတာပါ။ အဲဒီ စက်ရုံမှာက မြန်မာအလုပ်သမား များပါတယ်။ အားလုံး (၁၁) ယောက်လောက် ရှိပါတယ်။ အတိအကျ မပြောတာက တချို့ကလည်းဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ပေါ့လေ။ လုပ်ခလေးကောင်းလို့ ဒီစက်ရုံမှာပဲ ရေရှည် နေပါမယ်လေလို့ စိတ်ကူး မိပါတယ်။ လုပ်ရတာကလည်း သံချောင်းတွေ မ,ရတယ် ဆိုပေမယ့် လုပ်ပါများတော့လည်း အသားကျသွားတာပါပဲ။ ခြောက် ဒီသံစက်ရုံက ပူ

ချောင်းမှာပါ။ ပူချောင်းမှာက သံပန်းသံတံခါးတို့၊ တွင်ခုံတို့၊ ကားဝပ်ရှေ့တို့ အလုပ်ရုံ စက်ရုံတွေ ပေါ်ပြီး မြန်မာအလုပ်သမားတွေလည်း များပါတယ်။ မလေးမှာက နိုင်ငံခြားသားအလုပ်သမားဆိုလို့ မြန်မာ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နဲ့ အင်ဒိုနီးရှားတွေပဲ ရှိတာပါ။ အင်ဒိုနီးရှားကတော့ မလေးနဲ့က ဘာသာရေး ချွေစကားတူ၊ ယဉ်ကျေးမှုတူဆိုတော့ ခွဲခြားလို့ မရပါဘူး။

အဲဒီလို ဒီသံစက်ရုံမှာ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေရာကနေ စိတ်ညစ်စရာ ဆောင်းအောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာကလည်း တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ အလုပ်သမား တချို့ပါပဲ။ ကျွန်တော် အထက်အနည်းငယ် ကြီးနေပါပြီ။ အသက် (၃၇)နှစ်ရှိပါပြီ။ ပင်ပန်းပေမယ့် ဆေးအေးဆေးဆေးလုပ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်ပါတယ်။ ညဘက်ဆို ညီချင်းလေး ဘာလေး နားထောင်ပြီး မုတီးစိပ်၊ ဘုရားရှိခိုးပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့ မြန်မာအချို့က အေးအေးဆေးဆေး မနေပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လိုလိုဟာ အိုဗာစတေး (ခိုးနေ) တွေပါ။ အပိုး အိုးကျိုး သေသေဝပ်ဝပ် နေနိုင်ကာမှ တန်ရုံ ကျပါမယ်။ အလုပ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့က သောက်တယ်။ မလေးရှားက မူဆလင်နိုင်ငံဆိုပေမယ့် အာရပ် မူဆလင်နိုင်ငံတွေလို အရက်ဝယ် မရလောက်အောင် ပိတ်ပင် အေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အရက်ကို ဘိယာကအစ နိုင်ငံခြားအရက် အစုံဝယ်လို့ ရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီက အရက်ဖြူလို့ဟာမျိုးလည်း ဝယ်လို့ရတယ်။ မူလင်းတစ်လုံးမှ နှစ်ဒေါ်လာ သုံးဒေါ်လာရယ်။ တရုတ်တွေက အရက်ဖြူ သောက်လေ့ မရှိဘူး။ တရုတ်က သောက်ရင် ဘိယာပဲ။ အရက်ဖြူချတာက အလားအလုပ်သမားတွေပဲ။ စက်ရုံမှာက ကုလားအလုပ်သမားလည်း ရှိတော့ သောက်ချင်တဲ့ မြန်မာမင်းသားတွေအဖို့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပေါ့။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပျော်ချင်လို့ သောက်ပြီးရင် အေးအေးနေပေါ့။ နုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မသောက်လို့တဲ့ ပြဿနာ ဘာရှာတယ်။ ကျွန်တော်က လူကြီးပဲ။ မပြောပါဘူး။ သည်းခံပါတယ်။ မကြားတကြား ပြောတာတွေ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ခဏတယ်။ ဝဲကစားကြတယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူတို့ အလွန်အကျွံ ကစားကြဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နားမထောင်ကြပါဘူး။ ကိုယ့်ရှာထားရတာက ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားရတာ။ ပြီး ရှုံးတဲ့လူ နိုင်တဲ့လူကလည်း ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲ။ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ကံ သူတို့ဘာသာ

သူတို့ ရုံးလို့၊ နိုင်လို့က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြဿနာက ရုံးရင် ကျွန်တော့်ဆီ ပိုက်ဆံလာချေးတယ်။ မချေးတော့ ပြဿနာလုပ်တယ်။ ရန်လုပ်တယ်။ အရက်မသောက်ဘူး။ ဖဲမရိုက်ဘူး။ ဘာယောက်ျားလဲ။ အခြောက်ကြီးပဲဆိုပြီး ပြောတယ်။ ရန်မဖြစ်ချင်လို့ သည်းခံနေလိုက်ပါတယ်။

ကိုယ်က ရန်မဖြစ်ချင်လို့ ရှောင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အချင်းချင်း ကျတော့ ဖြစ်ကြရော။ အထူးသဖြင့် အရက်ဝိုင်းထောင်တဲ့ နေ့ဆို ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ထိုးကြနက်ကြနဲ့ တစ်ခါတလေ စက်ရုံကဖိုမင်တို့ဘာတို့ ပါလာပြီး ဖြေရှင်းလေ့ ရှိတယ်။ တစ်ခါသားကျတော့ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရာက ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ဖြစ်တယ်။ ဆေးခန်းရောက်တယ်။ မလေးမှာက ဆေးခန်း သွားပြပေမယ့် ပြချင်တိုင်း ပြလို့ မရဘူး။ အိုင်စီလို့ ခေါ်တဲ့ သူတို့နိုင်ငံသား ကတ်ပြားနဲ့ပတ် ပေးရတာ။ ဒါပေမယ့် ဖိုမင်တို့ သူဌေးတို့စတဲ့ စက်ရုံက လူကြီးတွေနဲ့ ဆေးခန်းက ဆရာဝန်နဲ့က ခင်နေကြတော့ နားလည်မှုနဲ့ လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

တစ်ခါကျတော့ ဝင်းကျော်နဲ့ စည်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဝင်းကျော်နဲ့ စည်သူက ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတွေပါ။ ဝင်းကျော်က အေးတယ်။ စည်သူက အရက်မူးရင် ယစ်တတ်တယ်။ ရန်ဖြစ်တော့ ဝင်းကျော်က ရိုက်ပစ်လိုက်တာ စည်သူ ထိပ်ကွဲသွားတယ်။ စည်သူက ဆေးခန်းသွားပြီး ပြန်လာတော့ မကျေနပ်ဘူးဆိုပြီး ဘယ်ကရလာမှန်းမသိတဲ့ ဓားရှည်တစ်ချောင်းနဲ့ ဝင်းကျော်ကို ခုတ်မယ်လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဝင်းကျော်ကို အပြင်ဘက် ရှောင်ခိုင်းထား လို့ ဝင်းကျော် မရှိပေမယ့် စည်သူက ဓားကိုင်ပြီး တယမ်းယမ်း လုပ်နေတယ်။ ဖိုမင်လာပြီး ပြောတာလည်း မရဘူး။ ဓားရှိနေတော့ သူ့အနား ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲဘူး။ နောက်ဆုံး ဖိုမင်က ရဲခေါ်တယ်။ ရဲက ကောင်းရှာပါတယ်။ မင်းတို့ ခိုးနေတာ တို့သိပါတယ်တဲ့၊ မြန်မာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မလေးရဲနဲ့ လူဝင်မှုက မျက်လုံးတစ်ဖက်ပိတ်ပြီး တစ်ဖက်ကို ဖွင့်ထားပါတယ်တဲ့။ အေးအေးဆေးဆေး နေပါတဲ့၊ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်ဖြစ်လာရင် ငါတို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောသွားတယ်။ ရဲရောက်လာမှ စည်သူငြိမ်သွားတယ်။ ရဲက ကောင်းတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ စက်ရုံက ခုစတိုကို ပိုက်ဆံပေးထားတာကိုး။

နောက်တော့ သူတို့အရက်ဝိုင်းထောင်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော် တခြားကို ရှောင်နေရတယ်။ တခြားစက်ရုံက သူငယ်ချင်းတွေဆီသွားပြီး အိပ်ရတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ နောက်နေ့ အိုတာတိုင် မရှိတဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့များဆို ဝိုင်း

ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝင်ငွေလေးက အသင့်အတင့် ကောင်းနေ၊ စက်ရုံက လူတွေကလည်း ခင်နေလို့ အလုပ်ကို ပြောင်းမလုပ်တာပါ။

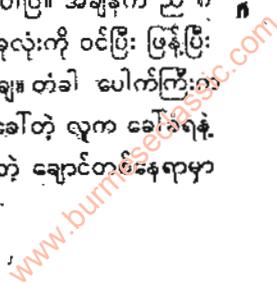
စက်ရုံက ရဲကို ပိုက်ဆံပေးထားလို့ ကျွန်တော်တို့ စက်ရုံကို ရဲက ခမ်းပေမယ့် တစ်ခါတလေကျရင် ပူချောင်းရဲကို အထက်က စီမံချက်ရောက် အရင် ပူချောင်းရဲလဲမနေသာဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီစက်ရုံမှာလုပ်လို့ လလောက် အကြာမှာ စက်ရုံကို ရဲနဲ့ လူဝင်မှုနဲ့ ဝင်စီးတယ်။ နေ့ခင်း ခင်းစားပြီးချိန် လောက်ပဲ။ ၁၉၄၀ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလလောက်မှာ ခင်ပါတယ်။

“ရကောက်တွေဟေ့၊ ရကောက်တွေ ဟေ့၊ ပြေးပြေး” လို့ အသံကြားလို့ ပြည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲတွေနဲ့ လူဝင်မှုတွေနဲ့ စက်ရုံထဲ ရောက်နေပါပြီ။

အားလုံး စက်ရုံနောက်ဖေး တောထဲဝင်ပြေးကြတယ်။ ကေအယ်လ် ခင်ခြေဖုံးမှာက တောအုပ်တွေ များပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အများနည်းတူ ချွတ်ပြေးရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ညနေစောင်းလောက်မှ အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး စက်ရုံကို ပြန်လာရပါတယ်။ အင်ဒိုနီးရှား အလုပ်သမားသုံးဦး အဖမ်းခံလိုက် နာမယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီလို စက်ရုံဝင်စီးလို့ ကျီးလန်စာ စားနေရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲက အသောက်သမားများကတော့ ပုံစံ မပျက်ပါဘူး။ သောက်မြဲသောက်လျက်၊ ဆူမြဲဆူလျက်၊ ရန်ဖြစ်မြဲရန်ဖြစ်လျက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်တစ်ခါလို ထုတ်ဆွဲစားဆွဲတော့ မလုပ်တော့ပါဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်လလောက် ကြာသွားပါတယ်။ ဖိုမင်ကတော့ ပြောပါတယ်။ ပူစရာမရှိပါဘူးတဲ့။ ပူချောင်းရဲနဲ့ သူတို့နဲ့ အပေးအယူ အုပ်ထားပါတယ်လို့ ပြောပါရယ်။ ဒါပေမယ့် စီမံချက်နဲ့ လာရင်တော့ ပူချောင်းရဲက ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

တစ်ရက်ကျတော့ နောက်ထပ်တစ်ခါ ရဲနဲ့ လူဝင်မှုနဲ့ ဝင်စီးပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါကတော့ ညပိုင်းပါ။ အလုပ်က ပြီးလို့ ရေမှိုးချိုး စာသောက်ပြီးလို့ အနားယူနေချိန်ပါ။ ဝုန်းဝုန်းနဲ့ပြေးလာလို့ အလန်တကြား ထကြည့်တော့ ခိုထားတွေ၊ လူဝင်မှုက ကားတွေ စက်ရုံထဲရောက်နေပါပြီ။ အချိန်က ည ၈ နာရီကျော်လောက်ပါ။ သူတို့အားလုံး စက်ရုံဝင်တစ်ခုလုံးကို ဝင်ပြီး ဖြန့်ပြီး နေရာယူထားပြီးပါပြီ။ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချတဲ့လူကချ။ တံခါ ပေါက်ကြီးက ခြွေးတဲ့လူက ပြေးနဲ့၊ ပြေးရင်းနဲ့ ရဲနဲ့တိုးလို့ ကုတ်ဆွဲခေါ်တဲ့ လူက ခေါ်ခဲရနဲ့ ခါပဲ။ အခြေအနေက မဟန်တော့ အင်မတန် မှောင်တဲ့ ချောင်တစ်နေရာမှာ

ကျွန်တော်ဟာ ပုဆိုးကို ခေါင်းလုံးအောင်မြှူပြီး သစ်ငုတ်လို ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးက ပြေးတဲ့လူကပြေး၊ လိုက်တဲ့လူက လိုက်နဲ့ပေါ့လေ။ ရဲတွေ လှဝင်မှုတွေ ဘေးကနေပြီး မလေးလို ပြောသွားနေကြတာတွေကို အတိုင်း သားကြားနေရပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နာရီလောက် အကြာမှာ စက်ရုံဟာ ပြန်လည် ငြိမ်သက် သွားပါတယ်။ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်လာ မြန်မာထဲက ရှစ်ဦး၊ အင်ဒိုနီးရှားတွေ တစ်အုပ်ကြီး ပါသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေး သိမ်းဆည်းပြီး ဒီစက်ရုံက ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီညက ပူချောင်းက အခြားစက်ရုံတစ်ရုံမှာ ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ ညအိပ်ပါတယ်။ နောက်နေ့ကျတော့မှ ချောင်ကစ်မှာရှိတဲ့ မြန်မာတည်းခိုအိမ် တစ်အိမ်မှာ တည်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ တည်းရင်း အလုပ်ပွဲစားနဲ့ဆက်ပြီး ပွဲခ ပေးရာက အခုလုပ်နေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်လာတာပါ။

(၂)

မလေးမှာ အလုပ်က မရှားလှပါဘူး။ စက်ရုံ တစ်ရုံနဲ့ တစ်ရုံ မိမိတို့ မြန်မာ အချင်းချင်း အဆက်အသွယ်နဲ့ အလုပ်ကူးပြောင်းတာမျိုး ရှိသလို ပွဲစားနဲ့လည်းရှာလို့ ရပါတယ်။ များသောအားဖြင့် ပွဲစားခကတော့ မလေးဒေါ်လာ (၁၅၀) ပါ။ အဲဒီဟာကိုပဲ တခြားလူတစ်ယောက်က မလေးဒေါ်လာ (၂၀၀) ယူပြီး ပွဲစားဆီ ခေါ်သွား။ သူက ကြားကလိုက်ပို့ခ ဒေါ်လာ (၅၀) ရိတ်တာပေါ့လေ။ ဒီလောကမှာတော့ အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားပါပဲ။ မြန်မာ အလုပ်သမားအချင်းချင်း အဆက်အသွယ်နဲ့ သွားတာကလည်း ယူတဲ့လူက ယူတာပါပဲ။ တချို့ကျတော့လည်း မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း ကူညီစောင့်ရှောက်လို့ တပြားမှမယူဘဲ အလုပ်သွင်းပေးတာ မျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

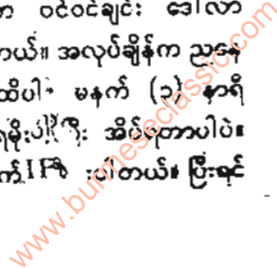
များသောအားဖြင့် မြန်မာတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်များတဲ့ ပွဲစားကတော့ တရုတ်မကြီးပါ။ မာမိကြီးလို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ စေတနာ ကောင်းပါတယ်။ ပိုက်ဆံ မရှိသေးရင် အလုပ်လုပ်ပြီးတော့မှ ပေးလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူက အေးအေးဆေးဆေးဆိုရင် မြန်မာ အလုပ်သမား တစ်ဦးပဲရှိတယ်။ အဲဒီလူကလည်း လူကောင်းပါ။ လစာကတော့ ဝင်ဝင်ချင်း နည်းတယ်။ စားသောက်ဆိုင် ပန်းကန်ဆေးတဲ့ အလုပ်ပဲ။

စားပြီးသောက်ပြီး စရိတ်ငြိမ်း မလေးဒေါ်လာ (၃၀၀)နဲ့ စပြီး လုပ်ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ရမှာက ဆိုင်နောက်ပေးမှာ၊ ပြီးတော့ ညဆိုင်း၊ လစာနည်းပေမယ့် ရေရှည် အေးအေး ဆေးဆေးနေလို့ ရမယ်၊ အလုပ်ကလည်း သက်သာတယ်။

“ဆေးကျောင်းသား” လို့ ခေါ်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ဟာ မြန်မာပြည်မှာတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေဆဲ ကျောင်းသားကို ခေါ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘန်ကောက်မြို့ကစပြီး ကွာလာလစ်ပူ၊ စင်ကာပူ၊ တိုကျို၊ စတဲ့ မြန်မာအလုပ် သမားတွေရှိတဲ့ လောကထဲမှာတော့ ဆေးကျောင်းသားဆိုတာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့ အလုပ်သမားကို ခေါ်တာပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးတွေ့လို့ “ဟေ့ မင်းဘယ်မှာ လုပ်နေလဲ” လို့ မေးရင် “ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆေးကျောင်းသား” လေလို့ ဖြေတတ်ပါတယ်။

ဒီဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစား မိပြီး ရယ်ချင်ပါတယ်။ “ဪ ငါဟာ ဘီအိတ်ဒီဘွဲ့ ရပြီးမှ ဆေးကျောင်းသား လုပ်နေရတာပါလား” လို့၊ ဒါပေမဲ့ ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်နေလို့ မရပါဘူး။ ရန်ကုန်က အဲဘီဘီအက်စ်ဘွဲ့ ရပြီးတဲ့လူ ကေအယ်လ်မှာ ဆောက် လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ တိုက်ဆောက်တဲ့ဆီမှာ အုတ်ခဲသယ်နေပါတယ်။ မယုံ မရှိပါနဲ့။ တိုက်ဆောက်တဲ့ဆီက နေပူထဲမှာ လုပ်ရတော့ ဝင်ငွေကောင်းပါတယ်။ တစ်နေ့ကို မလေး (၂၅) ဒေါ်လာလောက်ရပါတယ်။ တစ်လကို ဒေါ်လာ ၇၀၀ ကျော်၊ ဒါဟာ အချိန်ပို ခေါ်တဲ့ အိုဗာတိုင် မပါသေးပါဘူး။

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့ဆိုင်က ဂျပန်အိတ်ချီလမ်းမကြီးပေါ်မှာပါ။ မနက်ကနေ ည ၂ နာရီ ၃ နာရီလောက်ထိ ရောင်းပါတယ်။ အလုပ်သမား နေ့ဆိုင်းညဆိုင်း ရှိပါတယ်။ ပန်းကန်ဆေးရတာက ကျွန်တော်နဲ့အတူ မြန်မာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကိုခင်အုန်းပါ။ ကိုခင်အုန်းက အင်မတန် အေးပါတယ်။ အသောက်အစား၊ လောင်းကစား မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခန်း ပေးထားပါတယ်။ အထဲမှာ ဒန်းလော့မွေ့ ရာနဲ့ ပန်ကာနဲ့ ထားတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို သူဌေးက ဝင်ဝင်ချင်း ဒေါ်လာ (၃၀၀)ပဲရမယ်၊ နောက်မှ တိုးပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အလုပ်ချိန်က ညနေ (၅) နာရီကနေ နောက်နေ့မနက် (၃) နာရီ အထိပါ။ မနက် (၁) နာရီ ထိုးတာနဲ့ အားလုံး အလုပ်ပြီးရင် အခန်းပြန် ရေခိုးပါ။ အိပ်တာပါပဲ။ အဲ-နေ့ခင်း (၁) နာရီလောက်ကျတော့ ထပြီး မနက် ၁၀ ပါတယ်။ ပြီးရင်

အပြင်လေးဘာလေး သွား။ မသွားရင်လည်း ပြန်အိပ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း စာရေးပေါ့လေ။ ညစာကတော့ အလုပ်လုပ်ရင်း အလှည့်ကျ စားပေါ့။ သူငွေကတော့ ပြောထားပါတယ်။ သိပ်အဝေးကြီး မသွားနဲ့တဲ့။ အနီးအနားက ရဲကိုတော့ သူ တာဝန်ယူပါတယ်တဲ့။ အင်း လာပြန်ပြီ တာဝန်ယူတဲ့ တစ်ယောက်။ တကယ်ဖြစ်လာတော့လဲ သူတို့လည်း ဘာမှ တတ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုဇ်အုန်းကတော့ ပြောပါတယ်။ “အလုပ်က ဘာမှ ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တော့ မြန်မာပြည်က အလှူအိမ် တစ်အိမ်မှာ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ပန်းကန်တွေ ဆေးပေးနေတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်” လို့ ပြောရပါတယ်။ အလုပ်က ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စားသောက်ပြီးတဲ့ ပန်းကန်တွေကို ဆပ်ပြာရေထဲနှစ် ရေမြှုပ်ဖတ်နဲ့ ဖွတ်သပ်ဆေးပေးလေ။ အလုပ်လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနဲ့ ဒီနေ့ကနေ နောက်နေ့ကို ဘယ်လိုကူးပြောင်းသွား တယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ပန်းကန်ဆေးတာကလည်း တစ်ခါတည်း အများကြီး ပြုကျတဲ့အခါကျလိုက်။ နည်းတဲ့အခါ နည်းလိုက်ပေါ့။ ကိုဇ်အုန်းနဲ့ အတူ စကားလေးတပြောပြောနဲ့ အလုပ်လုပ်လိုက်တာ တစ်နေ့တာ အချိန်ဟာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားတာပါပဲ။

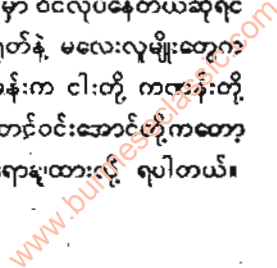
တစ်နေ့တာအချိန်ဟာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သလို တစ်လတာ အချိန်ဟာလည်း ကုန်မှန်း မသိသာပါဘူး။ တစ်လကုန်ပြီးတော့ နောက်လမှာ ဒေါ်လာ (၅၀)တိုးပြီး လစာဒေါ်လာ (၃၅၀) ရပါတယ်။ ဆိုင်မှာ ညဆိုင်းမှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့ကောင်လေး တစ်ကောင် ထပ်တိုးလာပါတယ်။ တရုတ်လေးပါ။ အသက်က (၁၃)နှစ်လောက်ပဲရှိတာပါ။ သူ့အဖေနဲ့ အမေနဲ့ကွဲပြီး အမေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့အမေကို စိတ်နာတယ်တဲ့ သူ့အဖေက ခေါက်ဆွဲဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်ပါတယ်။ နေတော့ အဘွားနဲ့ နေပါတယ်။ လစာက သူ့ကျတော့ နည်းပါတယ်။ စားပြီး သောက်ပြီး ဒေါ်လာ(၁၅၀)ပဲ ရပါတယ်။ ကောင်လေးက ဒီအရွယ်နဲ့ စီးကရက် သောက်ပါတယ်။ အသက်ငယ်ပေတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ဖြစ်နေပြီလေ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ကောင်လေးက အင်္ဂလိပ်လို တတ်တယ်။ သဒ္ဒါတော့ မမှန်ပါဘူးပေါ့။ ငါ့အဖေဆို အိုင်ဖာသားတို့ ဘာတို့ သုံးတာပေါ့။ နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ အိုင်ဖာသား ဖရိုက်နူးဒီလ် ရက်စတော့ရင် (Father Fry Noddle Restaurant)ဆိုတာကို နားမလည်

ဘူးလား။ လည်တာပေါ့။ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ စက်ရုံက တရုတ်ဖိုမင်ထက် သာတာပဲ။ ဖိုမင်က မနက်ဖြန်နဲ့ မနေ့က (Tomorrow နဲ့ Yesterday) ကို ခွဲမသိဘူး။ သူပြောတဲ့ Tomorrow you go K.L ဆိုတော့ မနက်ဖြန်ခါ မင်းကေအယ်လ်သွားမလားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ကျွန်တော်က နားမလည်ဘူး။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကာဟာ အင်္ဂါနေ့ အလုပ်ဆင်းရက်၊ သူမေးတာက တနင်္လာနေ့လို့ မေးချင်တာ။ တစ်ခါ သူ့ကို ဘယ်သူက တလွဲသင်ထားလဲမသိဘူး။ ငါမသိဘူးဆိုလဲသူ့မှာ အိုင်ဒုန်းနီး(I Don't Know) မင်းမသိဘူးလားဆိုလည်း ယူဆိုင်ဒုန်းနီးပဲ။ အဲ ယူနဲ့ဆိုင် (You နဲ့ I) တော့ ဖိုမင်က သိပါတယ်။ န တရုတ်လေးက ဖိုမင်ထက် အင်္ဂလိပ်စကား ပိုတတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားထွက်လာပြီ ဆိုတော့လည်း လှစုံတွေ့ရတာပါပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လှစုံတွေ့ရတဲ့ ဘဝစုံထဲခုန်ဆင်း ခဲ့တာကိုး။ ဟိုတုန်းကလို မြေမြူခဲလေးကိုင်း၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးနဲ့ “ဆရာ” လို့ ခေါ်ခံရတဲ့ ဘဝကို ကျေနပ်အားရမှု မရှိခဲ့ဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့ ခုလို ကြုံရတာဟာဖြင့် သိပ်ပြီး ဆန်းလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

(၃)

ဒီဆိုင်ကို ရောက်ပြီး နှစ်လခွဲလောက် အကြာမှာ မြန်မာအလုပ်သမား သုံးယောက် ထပ်ရောက်လာပါတယ်။ သူတို့က မင်းနိုင်၊ ဇော်မျိုးနဲ့ တင်ဝင်းအောင်တို့ပါ။ ဒီအထဲမှာ တင်ဝင်းအောင်က မွတ်စလင်ဘာသာဝင်ပါ။ မွတ်စလင်ဘာသာဝင်က တရုတ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်တော့ ဘယ်လို နှိမလဲဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးက အယူမသီးသလို ဆိုင်ကလည်း သူ့အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အတတ်နိုင်ဆုံး စီစဉ်ပေးပါတယ်။

လာကြတဲ့ အထဲမှာ မင်းနိုင်က အညာသားလို့ အသားမည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဆိုင်ရှေ့ စားပွဲထိုးအလုပ်ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အသားမည်း တော့ မလေးနဲ့ တူပါတယ်။ မလေးက တရုတ်ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်နေတယ်ဆိုရင် ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မှာပါ။ မလေးရှားမှာ တရုတ်နဲ့ မလေးလူမျိုးတွေက မတည့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းနိုင်ကို နောက်ဖေးခန်းက ငါးတို့ ကလေးနီးတို့ ဖားတို့ကိုင်တဲ့ နေရာမှာ ထားပါတယ်။ ဇော်မျိုးနဲ့ တင်ဝင်းအောင်တို့ကတော့ အသားဖြူလို့ တရုတ်လိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ ရှေ့မှာ ရောသုံးထားလို့ ရပါတယ်။

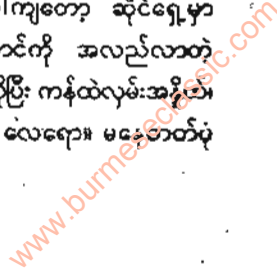
စားသောက်ဆိုင်ဆိုတော့ လူစုံလာပါတယ်။ ရဲရော အခြားကုန်သည်ပွဲစား အစိုးရအမှုထမ်း၊ ကျောင်းသားစုံလို့ပေါ့လေ။ ဇော်မျိုးရော တင်ဝင်းအောင်ရော၊ ရှေ့မှာ စားပွဲထိုး လုပ်ရပေတဲ့ တရုတ်စကား မလေးစကား တတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ ဧည့်သည်ရောက်လို့ ပင်လယ်အစားအစာ ဆီးဖုဒ် (Sea Food) စားဖို့ရာ စားပွဲပေါ်တင်တဲ့ ဓာတ်ငွေ့သုံး မီးဖို (ဂက်စ်အိုး) သယ်ရတော့မယ်ဆိုရင် “ဇော်” ရေဆိုတဲ့ အသံ အမြဲကြားရတတ်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာဇော်မျိုးတို့ ဂက်စ်မီးဖို ပြေးမပေရောပဲ။ ဂက်စ်အိုး မီးဖိုကို အလယ်ကောင်မှာတည်ပြီး ပင်လယ်အစားတွေ ပုစွန်တို့ ဂဏန်းတို့ ခုတ်ပြီး ထစ်ပြီးသား ချလေး။ အချဉ်ရည်နဲ့ ပုစွန်ကို ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ အိုးထဲနစ်ပြီးတော့ တိုစား၊ ဘီယာလေး မော့လိုက်ပေါ့လေ။ အဲ-ဘီယာပုလင်း ကျန်ပြီဆိုရင်တော့ ဇော်မျိုးတို့ ထောပြီပေါ့။ ဒီကောင်က ဘီယာကြိုက်တယ်။ သူတို့က တစ်ပိမန်းနီး (Tip many) ခေါ်တဲ့ အပိုကြေး မရဘူး။ အစကတည်းက စားပြီး သောက်ပြီး စရိတ်ငြိမ်း တစ်လ ဒေါ်လာ (၄၅၀)နဲ့ လုပ်တာ၊ ဝင်ကတည်းက တစ်ပိမန်းနီး ယူမလား။ ယူရင် ဒေါ်လာ(၃၅၀)ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင် တစ်လ ဒေါ်လာ(၄၅၀)ပဲ ယူခဲ့တာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တစ်လ ဒေါ်လာ (၄၀၀) ရနေပါပြီ။

တင်ဝင်းအောင်ကတော့ အေးတယ်၊ လေးတယ်၊ နေးတယ်၊ ဇော်မျိုးလို မသွက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်က ဘာမှ မပြောပါဘူး။ သူ့ကို အားတော့ မရဘူးပေါ့လေ။ သူတို့အားလုံး ညဆိုင်တွေပါပဲ။ သူဌေးရော သူဌေးကတော်ရောက အင်္ဂလိပ်လို တတ်ကြပါတယ်။ ပညာတတ် တရုတ်လင်မယားပါ။ သူဌေးကတော်က သူ့ကို “လင်းလွေး” (မိန်းမချောလေး)လို့ တရုတ်လို ခေါ်ရင် သိပ်သဘောကျပါတယ်။ ဒါမျိုးကျ ဇော်မျိုးတို့ မင်းနိုင်တို့က သိပ်သွက်တယ်။ သူတို့ စီးကရက်-သောက်ချင်ရင် သူဌေးကတော် ဝင်လာလို့ “လင်းလွေး နေဟုန်းမား” (မိန်းမချောလေးရေ နေကောင်းပါသလား)လို့ တရုတ်လို နှုတ်ဆက်ရင် မာဘိုရီ စီးကရက်တွေ ရော့တစ်လိပ်၊ ရော့တစ်လိပ်ပဲ။ သူဌေးကတော်ကို မိန်းမချောလေးလို့ ခေါ်တာ မြန်မာအမြင်မှာတော့ မရှိသေးဘူး ထင်ရပေမယ့် တရုတ်ကတော့ ဒါဟာ ခေါ်နေကျထုံးစံပါပဲ။

တချို့နေ့တွေ ဆိုင်ပိတ်ရက် ကျပြန်တော့ သူဌေးရော၊ သူဌေးကတော်ရော အလုပ်သမားတွေခေါ်ပြီး တခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညစာ ကျွေးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောပေါ့။ မြန်မာအလုပ်သမားတွေက အင်္ဂလိပ်စာတတ်တော့

သူဌေးလင်မယားက သဘောကျတယ်။ အထင်ကြီးတယ်။ စားပွဲထိုး လခမှာ မြန်မာကအများဆုံးပဲ။ တရုတ်အလုပ်သမားက စောဒက ဝက်ရင် သူဌေးက သူတို့က ခရီးအဆေးကြီးကလာပြီး အလုပ်လုပ်ရတာပါလို့ တရုတ်အလုပ်သမားတွေကို ပြောပြပါတယ်။ မလေးမှာက အလုပ်ရုံတွေ စားသောက်ဆိုင်တွေဟာ တရုတ်လူမျိုး ပိုင်တာ များပါတယ်။ အလုပ်ရုံ ပိုင်ရှင်တွေဟာ အလုပ်သမားတွေကို ခုလိုပဲ မကြာခဏ ညစာကျွေးတတ်ပါတယ်။ ဒီပွဲကျရင် ဘီယာသောက်ချင် သလောက်သောက်ပဲ။ ဆေးလိပ်ဘူးဆို မာဘိုရီ အတောင့်လိုက်ချပေးထားတာပဲ။ ညစာစားပွဲစားကြလို့ အာလာပ သလ္လာပ စကားပြောရင် သူဌေးကတော်က သူက ကပ္ပဲသွားတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောတတ်ပါတယ်။ သူက ကပ္ပဲမှာက ရင် နီနီကလေး သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲကတယ်တဲ့။ ဘာပြုလို့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းနဲ့ မထသလဲလို့ မေးတော့ ယောက်ျားလေးအဖော်က ကရင်းနဲ့ ဟိုကိုင်ဒီကိုင် ဆိုင်တတ်လို့တဲ့။ စကားပြောလည်းပွင့်လင်းတယ်။ ကပ္ပဲသွားတာ လင်မယား နှစ်ယောက် အတူသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက် ကားတစ်စီးစီနဲ့ပဲ။ အဲ-အမေရိကန်တို့ ဘာတို့ နိုင်ငံခြားခရီးသွားရင်တော့ အတူသွားပါတယ်။ သူတို့ နိုင်ငံခြားကို တစ်ပတ်လောက် သွားနေရင်တော့ သူဌေးကတော်ရဲ့

အစမ ငွေကိုင်က ဆိုင်ကို အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ မင်းနိုင်က နောက်ဖေးခန်းမှာ ငါးကိုင်၊ ဖားကိုင်၊ ပုစွန်ကိုင်ရတာ တွေသည်က ဆိုင်ရှေ့က မှန်ကန်ထဲက ကြိုက်တဲ့ ပုစွန် ငါးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင် သူတို့ လူက ယူလာ။ မင်းနိုင်က အရှင်ကို ကိုင်ပေးရတာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အင်္ဂါဦးမို့ မလုပ်ချင်ပေမယ့်လည်း သူ့ခမျာ လုပ်ရတာပါပဲ။ ကဏန်းကိုင်ပြီး အကြောပြီး သင်ထည့်ပေးလိုက် ။ ယူလာတဲ့ လူက ရှေ့စားပွဲမှာ ပြန်ချ ဆေးပေါ့။ တစ်ခါတုန်းက မင်းနိုင် ဖားကိုင်ရင် ဖားကန်ခံရတယ်။ ဖားက ညီထွက်မောင်းကို ကန်ပြီး ထွက်ပြေးတာ၊ ဖားလည်းအသက်နဲ့ပဲ။ သူ့အသက် အတော့ သူ့စိုးရိမ်တာပေါ့လေ။ အဲဒီ ဖားကန်ခံရတာ မင်းနိုင် လက်မောင်းကြီး အိုင်တက်ပြီး ယောင်လာလို့ ဆေးခန်းသွားပြီး ဆေးထိုး ယူရတယ်။ ဒီအတွက် ဆိုင်က တာဝန်ယူပါတယ်။ တစ်ခါကျတော့ ဆိုင်ရှေ့မှာ အမှူးထားတဲ့ ငါးကန်ထဲက ငါးကြီး တစ်ကောင်ကို အလည်လာတဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်က ဟယ် ငါးကြီးက ချစ်စရာကြီး ဆိုပြီး ကန်ထဲလှမ်းအိတ်၊ ငါးကြီးက ကိုက်ထဲ့လိုက်တာ (၁၃)ချက် ချုပ်ယူရပါ လေရော။ မနေ့တတ်ပုံ ပြောပါတယ်။ အဲဒီငါးက သားစားငါးကြီးတွေ။

မလေးမှာ နေရာအနံ့မှာ မြန်မာတွေ အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ စက်ရုံ အလုပ်ရုံတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ မင်းနိုင်လို မတော်တဆ ဖြစ်မှုတွေဟာ မကြားချင် အဆုံးပါပဲ။ တွင်ခုံစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း မော်တာထိပြီး လက်ပြတ်တဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ တစ်ယောက်ဆို လက်မလေး ပထမအဆစ် တစ်ဝက်လောက် ပြတ်ထွက်သွားတာ၊ သူဌေးက လျော်ကြေးသဘောပေါ့လေ။ မလေး ဒေါ်လာ (၆၀၀) နဲ့ မြန်မာပြည် အပြန်လက်မှတ် ဝယ်ပေးပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီအလုပ်သမားက သဘောသား၊ သဘောတစ်ခေါက်ဆင်းပြီးလို့ နောက်တစ်ခင်းတက်ဖို့အလုပ်ရှာတာ မရသေးတာနဲ့ စင်ကာပူကနေ ကေအယ်လ် ဝင်လာပြီး အလုပ်လုပ်တာ။ အလုပ်လုပ်ရင်း ဖြစ်သွားတာပဲ။

(၄)

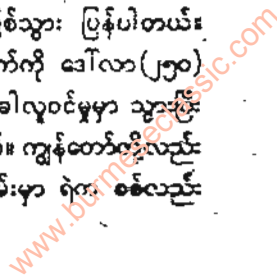
ကျွန်တော်နဲ့ ကိုခင်အုန်းက နောက်ဖေးခန်းက မထွက်ရတော့ လူမသိပ် မသိပါဘူး။ မင်းနိုင်လည်း နောက်ဖေးခန်းမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းသားက ဘယ်အချိန် အပြင်ထွက်သလဲ မသိဘူး။ သူ့ကို ရဲက မျက်စိကျနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူပြောမှသိရတာ၊ သူဌေးက ပူစရာ မရှိပါဘူးလို့တော့ ပြောထားတာပါ။ တင်ဝင်းအောင်လည်း အတူတူပဲ။ တစ်ရက် တင်ဝင်းအောင် ဆိုင်ပြင်မှာ ရှိနေတုန်း၊ ရဲက လှမ်းခေါ်လို့ သွားရတယ်။ သူ့ကို အိုင်စီ (မှတ်ပုံတင်) မေးတော့ မရှိဘူး။ ရဲက ပိုက်ဆံတောင်းတယ်။ တင်ဝင်းအောင်က ဆိုင်ပြန်လာပြီး သူဌေးကို ပြောပြတော့ သူဌေးထွက်သွားပြီး ပိုက်ဆံပေးလိုက် ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ဆိုင်ရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ အလုပ်သမားတွေကို ထားတာပါ။ ဆိုင်ကနေ အပြင်ထွက် ဘေးလှေကားကနေ အပေါ်တက်၊ ကျွန်တော်တို့အဆောင်က* ဒုတိယထပ်မှာပါ။ အဲ-ပထမထပ်မှာက ဆံပင် ညှပ်ဆိုင်၊ အလှပြင်ဆိုင် ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ "ရ"တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အစက မသိဘူး။ ဒါမျိုးကျ ဝါသနာပါတဲ့ ဇော်မျိုးတို့က လျင်တယ်။ သူပြောပြမှ သိရတာ၊ ဆိုင်က အလှပြင်တဲ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ သူနဲ့က အဖွဲ့ကျနေပြီ။ ဘယ်အချိန် အသိဖြစ်သွားကြသလဲ မသိဘူး။ ငယ်ကလည်းငယ် ရုပ်ကလည်း သန့်ဆိုတော့ စွဲတာပေါ့။ ဒီကောင်ကအိုတစတေးနေရာကနေ တစ်ခါကျတော့ ဆူဂိုင်းဂလုပ်ကနေပြီး ဝီဇာထွက်ရှင်တယ်။ အောင်မြင်တယ်။ အဖမ်းမခံရဘူး။ ပြီးတော့ ဟတ်ဂျိုင်းကနေ မလေးကို ပြန်ဝင်တယ်။ အဲဒီ ဟတ်ဂျိုင်းလို့ခေါ်တဲ့ အချစ်တို့ရွာမှာ သူတစ်ညတည်းပြီး နေတုန်းက အတွေ့

အကြုံတွေကို ပြန်ပြောပြတယ်။ တစ်ညလုံးဆို ဘတ် (၄၅၀) ပေးရတယ်လေ။ မင်းနိုင်တို့၊ တင်ဝင်းအောင် တို့နဲ့ တုပါးဝါး တဟားဟားပေါ့လေ။ ခြောက်- လူငယ်ဆိုတော့လည်း ပျော်ချင် ပါးချင်ရှာပေမပေါ့။ အဲ-တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူ ဟတ်ဂျိုင်းကတစ်ဆင့် မလေးရှားထဲကို ပြန်ဝင်တော့ မလေး အဝင်ဂိတ် ချွန်ဂလုံကနေ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ အဝင် အထွက်ဂိတ် မလုပ်နဲ့တော့တဲ့။ ဒီတစ်ခါလာရင် အဖမ်းခံရမယ်တဲ့။ ဒီကောင် လန့်သွားတယ်။

မလေးမှာက အလုပ်ရုံ စက်ရုံတွေကို တရုတ်သူဌေးတွေ ပိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ချောင်ကစ်လမ်းထောင့်လို့ နေရာကနေ စောင့်ကြည့်ရှင် သိသာပါတယ်။ မလေးရှားကအလုပ်ရုံ စက်ရုံတိုင်းက ကားတိုင်းမှာ နာမည်နဲ့ လိပ်စာနဲ့ ရေးထားရတယ်။ လာတဲ့ ကားတွေကြည့်လိုက်ပါ။ တရုတ်နာမည်တွေနဲ့ ချည်းပါ။ ကုလားနာမည်နဲ့ မလေးနာမည်နဲ့ မရှိဘူးလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ နှိုပါတယ်။ ကားဆယ်စီးလာရင် ရှစ်စီးက တရုတ်အလုပ်ရုံပိုင် ကားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မှာ စားနေတဲ့ ပီလောပီနဲ့ဆိုတာ မလေးကမူရင်း အစားအစာပါ။ တစ်နေ့ အပြင်ထွက်ရင်း ကားတစ်စီးမှာ ရေးထားတဲ့ နာမည်ကို ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ တရုတ်နာမည်နဲ့ အောက်မှာ ဒေသနာမည်က ပီလောပီနန်း (Palay Penang) လို့ ရေးထားပါတယ်။ ဟိုတုန်းကတည်းက ဝီနန်းကျွန်းနဲ့ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းဒေသအထူးသဖြင့် တနင်္သာရီကမ်းမြောင် ဒေသတို့ အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့ကြတော့ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ အစားအသောက် ထင်ကျေးမှု ရောထွေးမှုတွေ ရှိခဲ့ကြတာပါပဲ။

မလေးရှားကို မြန်မာအလုပ်သမားတွေဟာ ၁၉၉၁ ခုနှစ်ထဲမှာ ပို့ပြီး ရောက်လာပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို မြန်မာပြည် ဈေး ကျပ်ရှစ်သောင်းလောက် ထုပြီး လှူရိုက်ကြတာပါ။ အဲ-မြန်မာတွေ ပို့ပြီး များလာသလို ဇာတ်လမ်းတွေ ဆည်း ပို့ပြီး ရွတ်ထွေးမှု ရှိလာပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် မကုန်ခင်မှာဘဲ မလေး အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားပါတယ်။ စတေးကတ် (Stay Card) ဆေးတွေ ထုတ်ပေးပါတယ်။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှာ သွားလုပ်ရတာပါ။ အိုတစတေးမှ ပေးတာပါ။ ခုတော့လည်း တစ်မျိုးဖြစ်သွား ပြန်ပါတယ်။ အိတ်လည်း ပွဲစားနဲ့ လုပ်ရပါတယ်။ ပွဲစ တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ (၂၅၀) ဆောက် ယူပါတယ်။ ပြီးရင် ဒီစာရွက်ကို တစ်လတစ်ခါလူဝင်မှုမှာ သွားပြီး ဆတ်တမ်းတိုးရပါတယ်။ (၂၅) ဒေါ်လာ ပေးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ထုတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ရဲရဲစုံစုံ ထွက်လို့ရပါပြီ။ လမ်းမှာ ရဲက စစ်သည့်

ဒီစာရွက်လေး ပြလိုက်လို့ ရပါတယ်။ ရဲက သူတို့ မစားတော့ ကြိမ်းတယ်။
“အေး မင်းတို့တော့ နေဦးပေါ့” တဲ့ “၁၉၉၂ ခု ဇွန်လကျရင် သိမယ်” တဲ့
ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ ဒီစတေးစာရွက်တွေနဲ့ နေခွင့်က အဲဒီ ၁၉၉၂ ခုနှစ်
ဇွန်လ အိတ်ထိပါပဲ။ အဲဒီကျရင် တစ်နိုင်ငံလုံး နိုင်ငံခြား အလုပ်သမားတို့
နှင်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။

စတေးကတ် ပွဲစားလုပ်တာလည်း မြန်မာပါပဲ။ တချို့များ ယူအမ်
ဘီစီဆိုတဲ့ မလေး အမျိုးသားဘဏ်မှာ မလေးဒေါ်လာ သုံးသောင်း လေးသောင်း
တောင် စုထားနိုင်ပြီတဲ့။ စတေးကတ်ရှိပေမယ့် တချို့ စက်ရုံကျရဲက
ဝင်မမ်းတဲ့ သတင်းလည်း ကြားနေရတာပါပဲ။ စတေးကတ်ဆိုတာက နေခွင့်လေး
အလုပ်လုပ် ခွင့် (Work Permit) မှ မဟုတ်ဘဲ။

၁၉၉၂ ခု မေလလောက်မှာတော့ ကျွန်တော်လည်း ငွေလေး
အတော်အသင့် စုမိဆောင်းမိ ရှိနေပါပြီ။ မကြာခင်ကာလမှာပဲ စီမံချက်နဲ့
နှင်ဖို့က သေချာသလောက် ရှိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပဲ မိဘဆွေမျိုး ညီအစ်ကို
မောင်နှမများ အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးများဝယ်လို့ စင်ကာပူ နိုင်ငံထဲ
တစ်ဆင့် ရန်ကုန်ကို ပြန်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒီတော့မှပဲ ဘီအီးဒီ ဆေးကျောင်းသား
ဘဝလည်း နိဂုံးချုပ်သွားပါတော့တယ်။

* * *

လူတုန်တုန်သူများ

(၁)

နိုင်ငံခြားကို ရွှိးကျောနဲ့ ထွက်ဖို့ရာ အတွက် ပထမဆုံး မြန်မာပြည်မှာ
ကုန်းစားခဲ့တာကတော့ ထိုင်ဝမ်ပဲ။ ထိုင်ဝမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရင် ထိုင်ဝမ်ငွေ
(၁၂၀၀၀) ဝင်ဝင်ချင်း လစာရတယ်။ အဲ တရုတ်စာနဲ့ တရုတ်စကားတတ်ရင်
(၁၀၀၀) ရတယ်။ တိုင်ဝမ်ပိုက်ဆံနဲ့ ဘတ်ငွေနဲ့ တန်ဖိုးချင်း ညီပါတယ်။
ဒီသလောက်လေးဘဲ ကွာပါတယ်။ ထိုင်ဝမ်သွားဖို့ရာ တောင်းတဲ့ပွဲခက
အားငွေ ရှစ်သောင်းပါ။ ဒီအချိန်မှာ သင်္ဘောသားပွဲခကလည်း ဒီလောက်ပါပဲ။
ပြင် ဘာပြုလို့ သေချာတဲ့ သင်္ဘောသား မလုပ်သလဲလို့ မေးလာရင်
အချို့က ရေကြောက်တယ်။ ကုန်းပေါ်က တချို့ အလုပ်က သင်္ဘောလောက်
ပင်ပန်းလို့ပဲ။ ဂျပန်လည်း ခေတ်မစားဘူးလား မဟုတ်ဘူး ခေတ်စားပါတယ်။
အမယ် ဂျပန်က အဲဒီအချိန်က (၁၉၈၈- ၁၉၈၉) လောက်မှာ ပေါက်ဈေး
အနိမ့်နိမ့်ခွဲရှိတယ်။ ထိုင်ဝမ်က ၁၉၈၅ ခု မတ်လ လောက်မှာ ပိတ်လိုက်တယ်။
အယ်လီမှ ဝင်လို့မရတော့ဘူး။ ဘုံကျောင်းကနေ ဆွေမျိုးလို့ပြပြီး ဗီဇာ
အောက်တာတောင် မိဘနဲ့ သားသမီး၊ သားသမီးနဲ့မိဘမှပဲ၊ ခေါ်လို့ရတော့တဲ့
အဲဒီ ကျပ်သွားတော့တယ်။

ဒီမှာတင် “မလေးရှား” ဆိုတာ ခေတ်စားလာတာပါပဲ။
ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား ထွက်ဖို့ရာ ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာ အသိမိတ်ဆွေများက
မလေးရှားကို သွားမလားလို့ မေးကြပါတယ်။ စိတ်မဝင်စားလို့ ငြင်းခဲ့ပါတယ်။
ပြင်လို့လည်းဆိုတော့ မလေးရှားမှာ ခိုးနေရမှာမို့ပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ မလေးရှားနဲ့
အသက်ပြီး ကြားဖူးထားတာ တချို့ရှိပါတယ်။ ခိုးနေပြီးမိရင် ကြိမ်ဒဏ်

ရိုက်တာတို့၊ မြန်မာပြည်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦး မလေးရှားမှာ ခိုးနေတဲ့ ဆီအုန်းတောမှာ အလုပ်လုပ်တော့ ရဲလာရင် တစ်ယောက်က အချက်အချာ ခေါင်းလောင်းလှုပ်တဲ့အခါ ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းအောင်းနေရတာတို့ စသည်တို့ ပါပဲ။

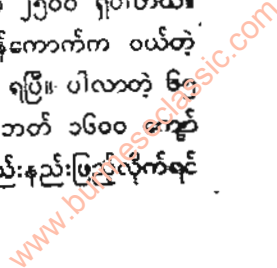
ဒါပေမယ့် ဘန်ကောက်ကို ရောက်ပြီးတော့ ဘယ်ကိုမှ သွားမလို့ မရှိတဲ့အခါ၊ ကိုယ်က ငွေမမိတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်မလေးရှားကို ရောက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ မလေးရှားမှာ ခိုးနေပြီး မိရင် ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်တာ ဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မိရင် ထောင်ချတယ်။ အများဆုံး သုံးလခန့် ဒဏ်ငွေက မလေးဒေါ်လဒ် ၆၀၀ ရိုက်ပါတယ်။ ထောင်ဒဏ် သို့မဟုတ် ငွေဒဏ်ပါ။ အဲ-မလေးထောင်မှာ ခြောက်လ ကျမှတော့ မြန်မာလူငယ်တစ်ဦး တွေ့ဖူးပါတယ်။ သူကတော့ ကုသိုလ်ကံဆိုပြီး "အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် ၆ လ စီရင်ချက်ချတဲ့ ရုံးတော်"ကို ရောက်သွားလို့ပါပဲ။

မလေးရှားကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ့် လူတွေကို ပို့တဲ့နေရာမှာ ရန်ကုန်က တစ်ယောက်က လူစုပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကွင်းအထိ လိုက်ပြီး ဘန်ကောက်က သူတို့ လူက ကြိုပြီးတော့ ကေအယ်လ်အထိ ခေါ်သွားတဲ့ အလုပ်သွင်းပေးတာ ရှိသလို တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကနေ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာ။ ဘန်ကောက်မှာတည်းပြီးတော့ မလေးရှားကို ခေါ်သွားပြီး အလုပ်သွင်းပေးတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ အဲပတ်စ်ပို့တင်တဲ့ ကိစ္စကစပြီး ပတ်စ်ပို့ကျလို့ ထုတ်တဲ့ အထိပေါ့လေ။ သူတို့ အလုပ်ပေးပါတယ်။ ဒီပုံစံ (Departure form) တို့၊ သံရုံးစီမံ၊ ငွေလဲလှယ်ကိစ္စတွေအပါအဝင်ပါ။ အဲဒီ ပတ်စ်ပို့တင်ဖို့ အလုပ်ခန့်စာရဖို့ကနေ မြန်မာပြည်မှာ လုပ်စရာလိုအပ်တာအားလုံး အပြီးလုပ်ပေးတယ် ဆိုပါတော့ ပြီးတော့ ဘန်ကောက်မှာ နေဖို့ထိုင်ဖို့ကိစ္စနဲ့ ကေအယ်လ်ရောက်လို့ အလုပ်ပေးရင်တဲ့အထိ တာဝန်ယူပါတယ်။ အဲဒါကို စောစောပိုင်းမှာ မြန်မာငွေ ကျွဲခြောက်သောင်းယူပြီး နောက်ပိုင်းကျတော့ ရှစ်သောင်းအထိ ဈေးတက်သွားပါတယ်။ ရှစ်သောင်းအထိ ဈေးတက်တဲ့ အချိန်မှာ မှောင်ခိုဈေးမှာ အမေရိကန်တစ်ဒေါ်လာကို မြန်မာငွေ ရှစ်ဆယ်ကျော် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သူတို့ ယူငွေဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်-ဘန်ကောက် လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် အသွားအပြန် မိုး မပါပါဘူး။ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခံရပါတယ်။

လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်က မှောင်ခိုဈေးနဲ့ မြန်မာငွေ တစ်သောင်းသုံးထောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိပါတယ်။ လေယာဉ်ပျံ လက်မှတ်ဈေးဟာ မြန်မာ-ထိုင်း ဘက်ငွေ မှောင်ခိုဈေး အတက်အကျပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ မြန်မာကျပ်နဲ့ ထိုင်းဘတ် မှောင်ခိုလဲလှယ်နှုန်းဟာ ထိုင်းတစ်ဘတ်ကို မြန်မာ သုံးကျပ်ကျော် လက်မှာ ရှိပါတယ်။ ရန်ကုန်-ဘန်ကောက် လေယာဉ်လက်မှတ် အသွားအပြန်က မြန်မာလေကြောင်း လေယာဉ်ဆိုရင် ဘတ် ၃၈၀၀ ကျပါတယ်။ ၁၉၅၃-၅၄ မှာ ဈေးတက်သွားပါပြီ။

အဲဒီတော့ မလေးရှားကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ့် လူတစ်ယောက်ဟာ မြန်မာငွေ ခြောက်သောင်း(ခြောက်သောင်းပဲထားပါတော့) ရယ်။ လေယာဉ်ပျံ အသွားအပြန် တစ်သောင်းသုံးထောင်ရယ် စုစုပေါင်း မြန်မာငွေ သုံးဆယ့်နှစ်သောင်းနဲ့သုံးထောင် ရင်းရပါတယ်။ အမှန်တကယ် ကုန်ကျစရိတ်ကို အရာမှာ တွက်ပြပါမယ်။ လေယာဉ်ပျံခ တစ်စောင်သုံးထောင်ကို မှောင်ခိုဈေး ခေါ် ဝယ်ရတယ်ထားဦး။ ဘန်ကောက်မှာ တည်းခိုစရိတ်က ၁၉၉၀ တုံးက အိမ်ကော်ကို မြန်မာတည်းခိုအိမ် တစ်အိမ်မှာ စား/နေစရိတ် ဘတ် ၆၀ ရပါတယ်။ လေဆိပ်ကကနေ ဘန်ကောက်မြို့ထဲ ဘယ်နေရာသွားသွား လေဆိပ် မြို့စိက ဘတ် ၃၀၀ပါ။ နေ/စားက (၂) ရက်စာပဲထားဦး ဘတ် ၁၂၀ ပါ။ တည်းခိုအိမ်ကနေ ဘန်ကောက်ဘူတာကြီးကို တက္ကစီက ဘတ် ၁၅၀၊ ဘန်ကောက် ဘူတာကြီးကနေ နယ်စပ် ဟတ်ဂျိုင်းကို မီးရထားခ ၁၆၉ဘတ်၊ ဟတ်ဂျိုင်း-ပိနန်း တက္ကစီခန့် ကေအယ်လ်ကို ခေါ်စကားက ဘတ် ၁၆၀ (မလေး ၁၆ ဒေါ်လာ)၊ ကေအယ်လ်ရောက်လို့ အလုပ်အတွက် ပွဲခ ဘတ် ၂၀၀၀ (မလေး ၂၀၀) အားလုံးပေါင်းရင် ဘန်ကောက် လေဆိပ်ကနေ ကေအယ်လ်အလုပ်ထဲအရောက် ဘတ် ၃၄၅၀ ရပါတယ်။ အဲဒါ ပိုတွက်ထားတာပါ။ အဲ ဘန်ကောက်မှာ မိမိလည်နေတုန်းတော့ မြို့ခန်းသွားတာတို့ ပက်ဘုန်းသွားတာတို့တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့။ ဘတ် ၅၀၀ ဆိုတာဟာ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၁၅၀ မရှိပါဘူး။

ထိုစဉ်က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀ ကို ဘတ် ၂၅၀၀ ရှိပါတယ်။ မြို့မှာ ပါလာတဲ့ လေယာဉ် အပြန်လက်မှတ်ကို ဘန်ကောက်က ဝယ်တဲ့ မြို့မှာ ပြန်ထုတ်ရင် ဘတ် ၁၅၀၀ ပတ်ဝန်းကျင် ရပြီ။ ပါလာတဲ့ မြို့မှာ အိမ်က လေဆိပ်က ဘဏ်တစ်ခုမှာ လဲလိုက်ရင် ဘတ် ၁၆၀၀ ကျော် ရပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုပေါင်း ဘတ် ၃၀၀၀ ကျော်ကို နည်းနည်းဖြည့်လိုက်ရင်

ဘန်ကောက်မြို့ ဒွန်မောင်းလေဆိပ်ကနေ ကေအယ်လ် အလုပ်ထဲအထိ ချောချောမောမော လုံလုံလောက်လောက်နဲ့ ရောက်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဟိုတုန်းက ဈေးနှုန်းပါ။ ခုချိန်မှာ ဘန်ကောက် တည်းခိုအိမ်ဈေးဟာ တစ်ရက်ကို ဘတ် ၈၀ ဖြစ်နေပြီး နယ်စပ်အဝင် လူဝင်မှုကို ဝိဇာရဗိုဗ် ပေးရတာကလည်း ဒီဈေးနဲ့ မရတော့ပါဘူး။ နောက်ပိုင်း မြန်မာတွေ အဝင်အထွက်များပြီး အဖမ်းအဆီးများလို့ ခရီးသွား အေးကျင့်တွေက တစ်ဆင့် လုပ်ရပြီး ဘတ် ၁၀၀၀၊ ၁၅၀၀ ပေးရပါတယ်။ အေးကျင့်က ဝိနန်းအရောင် ပို့ပေးပါတယ်။

ပြောချင်တာက ဘန်ကောက် လေဆိပ်ကနေ ကေဘယ်လ်အရောက် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၅၀ ပဲ ကုန်ကျစရိတ်ရှိတာကိုး၊ ပွဲစားက ဒေါ်လာ ၉၀-၁၀၀ ယူတာကိုပါပဲ။ သွားချင်တဲ့လူက အဆက်အသွယ် မရှိတော့ သူတို့ ပြောသမျှ ယုံကြည်ပြီး သူတို့ကို ပုံအပ်လိုက်ရတာပဲ။ စားစား မစားရဘူး မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တော်ရုံသင့်ရုံ ပေါ့ဗျာ။

(၂)

ကျွန်တော် မလေးရှားကို မသွားခင် ဘန်ကောက်အိမ်မှာ တည်းနေတုန်း တောက်ထွန်းကို စမြင်ဖူးတာပါ။ ဒီတော့ တောက်ထွန်းက မလေးက အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ ပြန်ထွက်လာတာ၊ ဘန်ကောက်လေဆိပ်ကနေ မြန်မာပြည် ပို့တဲ့လူတွေ လာကြပြီး ခေါ်တာပါ။ သူပြောပြလို့ မလေးမှာ အိုတစ်ဆယ့် ခိုးနေပြီး တံဆိပ်တုံးအတုနဲ့ ပြန်ထွက်လို့ ရတယ်ဆိုတာ သိရတာပါ။ အဲဒီအခေါက်မှာ မြန်မာပြည်ကနေ စောလှထွန်း ပါလာတယ်။ စောလှထွန်း ကလည်း ဆရာခြေရာ စနိုင်းတာပဲ။ စောလှထွန်းရဲ့ မိန်းမက မြန်မာပြည် လူစုပေးတယ်။ စောလှထွန်းက မလေးကနေထွက်ပြီး ဘန်ကောက်မှာ ကြိုတယ် မလေးကို ခေါ်သွားပြီး အလုပ်သွင်းတယ်။ အဲ-တစ်ခု ထူးခြားတာက စောလှထွန်းက တောက်ထွန်းကို ပေးခဲ့ရတဲ့က ခြောက်သောင်း စောလှထွန်း လူရိုက်တော့ ရှစ်သောင်းနဲ့ ရိုက်တယ်။ စောလှထွန်းက ဆရာထက် တပည့် လက်စောင်းထက် သွားပြီ။ အဲ-ရယ်ဖို့ကောင်းတာ တစ်ခုက ဘယ်လိုက ဘယ်ပုံ ဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ စောလှထွန်း ရိုက်သွင်းတဲ့ အထဲမှာ တောက်ထွန်းရဲ့ ဆွေမျိုး ကောင်လေးတစ်ကောင် ပါလာတယ်။ ဒါက တောက်ထွန်း သိသွားတော့ တက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ဒီကောင်တွေ အသုံး

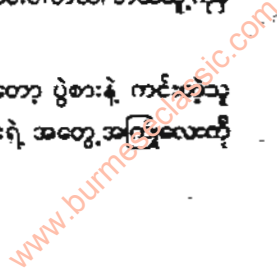
မကျဘူးဆိုပြီး သူ့ဆွေမျိုးကောင်လေးကို အပြစ်တင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်လွန်သွားပြီ။

အဲ ခိုင်ဦးတို့ကတော့ ကြမ်းတယ်။ သူလည်း မလေးလူထွက်ပဲ။ မလေးမှာအလုပ်လုပ်ဖူးတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာလို့ ရှာမလဲဆိုပြီး မြန်မာပြည်က သူ့မိန်းမကို လူစုခိုင်းပြီး သူက ဘန်ကောက်က ဆီးကြို။ ကေအယ်လ်ကို လူပို့တာပဲ။ ခိုင်ဦး ကြမ်းတယ်ဆိုတာက ဒီလို၊ မလေးကို သွားအလုပ်လုပ်မယ့် လူတွေမှာ နိုင်ငံခြားငွေ လဲလှယ်ခွင့်အရ လဲလာခဲ့တဲ့ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၆၅ ဒေါ်လာ ပါလာတယ်။ အဲဒါကို ဘန်ကောက် လေဆိပ်မှာ သူက ဆီးကြိုပြီးတာနဲ့ အကုန်သိမ်းတယ်။ ရန်ကုန်အပြန် လေယာဉ်ပျံ လက်မှတ်ကိုပါ သိမ်းတယ်။ ရန်ကုန်က ပါလာတဲ့ လူက ဘာမှန်း မသိဘူး။ ပေးပေးဆိုတော့ ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဘန်ကောက် လေဆိပ် လူဝင်မှုဝင်ကတည်းက လေဆိပ်ရဲ့ ခမ်းနားမှုတွေကိုမြင်ပြီး ဖိုးရိုမိစိတ်တွေ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ ပေါ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ငွေလိုချင်လွန်းလို့သာ စွန့်စားပြီး ထွက်လာတာ၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ ဘာသာစကားမတူတဲ့ နေရာ တစ်ခုကို သွားရမယ်ဆိုတော့ နဂိုကတည်းက ကြောက်စိတ်တွေ ပေါ်နေကြတာ။

အဲ-တောက်ထွန်းကတော့ ခိုင်ဦးထက်စာရင် တော်သေးတယ်။ ဘန်ကောက်လေဆိပ်မှာ တစ်ယောက်ကို ကားခဆိုပြီး ဒေါ်လာ ၂၀ တောင်းတယ်။ ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်ဆိုတာ ဘတ် ၅၀၀ ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားတစ်စီးကို လူ လေးယောက်စုပြီး တင်တာပါ။ ကားခ အမှန်က လေဆိပ် တက္ကစီမှာ ဘတ် ၃၀၀ ပဲကျတာပါ။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံ အပြန်လက်မှတ်ကို ဘတ် ၆၀၀ပဲ ပေးပြီး သိမ်းတယ်။

ကျွန်တော်တို့က ဒါကို လူရိုက်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မလေးရှားကို လူရိုက်သွင်းတာပေါ့။ မလေးမှာနေပြီး အမှန်အကန် အလုပ်လုပ်ကိုင်စားသူ များက လူရိုက်တဲ့ သူတွေကို အင်မတန်ရွံ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်လက်ကိုယ်ခြေနဲ့ လုပ်ကိုင်စားပါတယ်။ ငွေစုဆောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါင်းပုံမဖြတ်ပါဘူး။ မလိမ်ပါဘူး။

မလေးရှားကို ရောက်လာတဲ့ လူအများစုကတော့ ပွဲစားနဲ့ ကင်းဘုသူ နဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ကိုငွေဦးရဲ့ အတွေ့အကြုံလေထို ပြောပြချင်ပါတယ်။

ကိုဌေးဦး ရန်ကုန်ကနေ ဘန်ကောက်ကို ထွက်လာတော့ ၁၉၅၉ ခုနှစ် မေလမှာပါ။ ဘန်ကောက်မှာ သူ့သောင်တင်နေပြီး သုံးလေးလကြာခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ရန်ကုန်က သူ့မိန်းမက မလေးပွဲစား တစ်ဦးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး ရန်ကုန်မှာပဲ ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရပါတယ်။ မလေးရှားမှာ အလုပ်ရမယ်၊ ဗီဇာက ဝိလ ရမယ်၊ တစ်နေ့ကို မလေးဒေါ်လာ ၃၀ နဲ့ တစ်လကို ဘယ်လောက်ရ မယ်ပေါ့။ ဘန်ကောက်က ကိုဌေးဦးက သူ့မိန်းမပေးတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ဘန်ကောက်မှာ သွားပြီး ဆက်သွယ်တယ်၊ တော်တော်နဲ့ မလေးရှားကို မသွားရသေးဘူး။

မေးကြည့်တော့ မလေးရှားက သူဌေးကြီးက မက္ကာကို ဘုရားဖူးသွားနေလို့ ပါတဲ့၊ မရောက်ဖူးတဲ့ လူဆိုတော့လည်း သူ့တို့ ပြောသမျှ ယုံရတာပေါ့လေ။ နောက် နှစ်လလောက်နေမှ ကေအယ်လ်ကို ခေါ်သွားတယ်၊ ကေအယ်လ်မှာ ဟိုတယ် အသေးစားလေးမှာ တည်းခိုကြတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စမေးတော့လည်း ဘာမှ မရေရာဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ ရန်ကုန်က ကိုဌေးဦးရဲ့မိန်းမဆီကို ရန်ကုန်က ပွဲစားက ငွေထပ်တောင်းနေပြီ။ ကိုဌေးဦးလည်း သူ့နဲ့အတူလာတဲ့ ဘန်ကောက်က ပွဲစားနဲ့ ထိုးကြိတ် ရန်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ကို သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ပြန်သွားတယ်။ ဘယ်မှာလဲ ဗီဇာခြောက်လ၊ ဒီမှာတစ်လပဲ ရတယ်ဆိုပြီး ပတ်စ်ပို့ ထိုးပြ လိုက်တယ်၊ ပြရတယ် ပေးပြီးသား ပိုက်ဆံက ပြန်မရတော့ပါဘူး။

မလေးရှား သူဌေးကြီးက မက္ကာကို ဘုရားဖူး သွားနေလို့ဆိုတာကို နောက်တော့ ပြောပြောပြီး ရယ်ကြရတယ်၊ သူတို့စိတ်ထဲမှာ မလေးရှားက သူဌေးဆိုတာ မလေးလူမျိုးပဲ အောက်မေ့ပြီး မသိတဲ့လူချင်း ကပ်လှီးတာကို အမှန်က မလေးမှာက လုပ်ငန်းရှင်ဆယ်ယောက်မှာ ရှစ်ယောက်က တရုတ် လူမျိုးတွေပဲ။

မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အခါ ရမယ့်နေ့နဲ့ ကုန်ကျခဲ့တဲ့ငွေကို တွက်ပြပါမယ်။

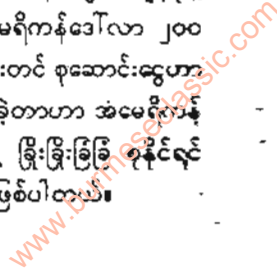
မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ နေ့စားလုပ်ရတာပါ။ တချို့ အလုပ်က နေ့စား လရှင်းဖြစ်သလို တချို့အလုပ်က နေ့စား ၁၅ ရက်ရှင်း၊ နေ့စားအပတ်စဉ်ရှင်း အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့ကို မလေးရှားဒေါ်လာ ၁၁ ဒေါ်လာကနေ ၂၅ ဒေါ်လာအထိ ရှိတတ်ပါတယ်။ များသော အားဖြင့်ကတော့ တစ်နေ့ကို ၁၄ ဒေါ်လာကနေ ၁၈ ဒေါ်လာပါပဲ။ ဒေါ်လာ ၂၀ နဲ့အထက် ရတဲ့ အလုပ်ကအင်မတန် ရှားပါတယ်။ တစ်နေ့ ၁၅ ဒေါ်လာ၊ ၁၆ ဒေါ်လာ၊

ဒေါ်လာအလုပ်တွေ များပါတယ်။ ထားပါတော့ တစ်နေ့ကို ၁၈ ဒေါ်လာ နဲ့ တွက်ကြည့်ကြရအောင်။ တနင်္ဂနွေနေ့မပါ တစ်လကို မလေး ဒေါ်လာ ၃၀၀။ တနင်္ဂနွေလေးရက်ကို နှစ်ဆပေးတော့ အားလုံးစုစုပေါင်း ၆၁၂ဒေါ်လာ ဖြစ်မယ်။ စားစရိတ်က ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားရင် တစ်လကို မလေးဒေါ်လာ ၅၀ လောက်ပဲကျပါတယ်။ ဒီတော့ အသားတင် ၅၆၂ ဒေါ်လာ ကျန်မယ်။ နေစရိတ်က မလေးမှာ များသောအားဖြင့် အလုပ်ရုံစက်ရုံတွေက နေစရာ အထားတတ်လို့ မကုန်ကျပါဘူး။ အသားတင် ၅၆၂ ဆိုတာ ဆေးလိပ် အောက်တာ တခြားတိုလီမိုလီ အသုံးတွေ မပါသေးပါဘူး။ အကြမ်းတွက်ရင် ဒေါ်လာ ၂၀၀ လောက် ကျန်ပါမယ်။ ကုန်ကျခဲ့တဲ့ ဒေါ်လာတစ်ထောင်ကျော်ပိုရာ ခါးလ လုပ်ရပါတယ်။ အဲဒီ ငါးလကျော်တော့မှ ရသမျှ မိမိအတွက် အမြတ် ခြွန်မှာပါ။ တစ်ရက်ကို ၁၈ ဒေါ်လာ အလုပ်ဆိုတာ နေရာတိုင်း မရတတ်ပါဘူး။

ကောင်းပြီ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးအလုပ်ရမယ်ဆိုပါတော့၊ အသောက်ဆိုင်က နေစရိတ် စားစရိတ် ငြိမ်းပါတယ်။ အသားတင်လခ မလေးဒေါ်လာ ၄၅၀ ဆိုတာ အများဆုံးပါပဲ။ မလေးဒေါ်လာ ၄၅၀ ဆိုတာ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၁၅၀ လောက်ပဲရှိပါတယ်။ ခြောက်လ ခုနစ်လလုပ်မှ သူ့တာပါ။ ဒီကြားထဲမှာ အဖမ်းခံရရင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားပါရော။

တိုက်ဆောက်တဲ့ နေရာမှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရင် မလေး ၂၅ ဒေါ်လာနဲ့ ကြား ရနိုင်ပါတယ်။ တစ်လကို မလေး ခုနစ်ရာကျော် အထက်မှာ ရှိပါတယ်။ မလေးရှားနေဟာ အိက္ခာတာစုန်မှာမို့ အင်မတန် ပြင်းပါတယ်။ အင်မတန်ရုံ လူဟာ ဒီနေပထဲမှာ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ တချို့တလေတော့လည်း သူပိုင်နိုင်တဲ့လူက လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သစ်စက်မှာ ပွဲစားက ငွေရှစ်သောင်းယူပြီး သွင်းသွားတဲ့ အောင်လေးဆိုပါတော့၊ တစ်နေ့ကို ၁၄ ဒေါ်လာပဲရတယ်။ တစ်လကို အချိန်ပိုမပါ မလေးဒေါ်လာ ၄၂၅ လောက် ရတယ်။ တနင်္ဂနွေ အချိန်ပိုနဲ့ ခြင်းမှ မလေးဒေါ်လာ ၅၀၀ ကျော် ရတယ်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၂၀၀ ကြည့်ဘူး။ စားစရိတ် ဒေါ်လာ ၅၀ နှုတ်ရင် သူရဲ့ အသားတင် စုဆောင်းငွေဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၅၀ လောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူကုန်ခဲ့တာဟာ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ နီးပါးရှိတယ်။ သူဟာ မသုံးမစွဲဘဲနဲ့ (ခြီးခြီးခြိခြိ စုနိုင်ရင် ခြောက်လ ခုနစ်လလောက်လုပ်မှ ဒီငွေကို ကျေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကောင်လေးကို သစ်စက်မှာ လုပ်ဖူးတဲ့ ဇော်မျိုးရဲ့ ဦးလေးက ဘန်ကောက်က သွားကြိုပြီး ခေါ်လာတာပါ။ ဒီစက်ရောက်လာတော့ အလုပ်သွင်းပေးပါလို့ ပြောတယ်။ အလကားသွင်းခိုင်းတာ၊ သူတို့က နင်းကန်သာ ငွေယူခဲ့တာ၊ အလုပ်သွင်းဖို့ ကျကျနနစီစဉ်ပြီး ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ နေရာမှာ သွင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အလကားရတဲ့ နေရာမှာ ထိုးသွင်းသွားတာ၊ ပြောတော့ သူ့မိန်းမရဲ့ အမျိုးတဲ့၊ သူ့ရော သူ့မိန်းမရောက မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ကောင်လေးက မူဆလင်ပဲ။ ပွဲခက ကောင်လေးပေးရမှာ မဟုတ်လို့ ပွဲစားတို့ မလေးဒေါ်လာ ၂၀၀ ရရင် သွင်းပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တာ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ပြဿနာနဲ့ ပြဿနာမရှိလည်း သူက ငွေနှင့်နေအောင် ယူပြီး လူရိုက်လာတာ။ ကိုယ်က အလကား သွင်းမပေးဘူးဘဲ။

အလုပ်သွင်းပြီးတာနဲ့ လူပွဲစားတွေက သွားပါပြီ။ သူတို့ကို ရှာလို့ မရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လုပ်တဲ့ သစ်စက်မှာ ဘင်္ဂါလီတွေ ရှိတယ်။ သူတို့လည်း အိုစာစားပဲ။ ပွဲစားနဲ့လာလုပ်ကြရတာပဲ။ သူတို့က ကိုယ့်ထက် အဖြစ်ဆိုးတယ်။ သူတို့ပွဲစားက စက်ရုံကနေ အပြင် မထွက်ခိုင်းဘူး။ သူတို့ ပတ်စ်ပိုက်တံကို ပွဲစားက သိမ်းထားတယ်။ ဒီကြားထဲတစ်ပတ်တစ်ခါဆိုသလို နှစ်ပတ်တစ်ခါ ဆိုသလို ပွဲစားက လာလာပြီး ဘီယာတိုက်ခိုင်း မုန့်ကျွေးခိုင်း နဲ့ ညှဉ်းသေးတယ်။

လူရိုက်တဲ့ လူတွေက ဂျပန်ကို သွားကြတာ များတယ်။ ဂျပန်ဟိုတုန်းက ပေါက်ဈေး တစ်သိန်းခွဲ၊ နောက်ပိုင်းဈေးက သုံးသိန်းခွဲ(ယနေ့ ၁၂ သိန်း)လို့ သူတို့ မမှီဘူး။ ဒီမှာတင် ရန်ကုန်ကနေ လူရိုက်ပြီး သူတို့ ငွေရှာကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ အဲဒီငွေနဲ့ ဂျပန်သွားကြတာပဲ။

ရယ်ဖို့တော့ကောင်းတယ်။ သူတို့က ရိုက်လာတဲ့လူကို ရန်ကုန်မှာ မစားရ ဝခမနဲ့ ပြောခဲ့တာကိုး။ ဘန်ကောက်က တည်းခိုအိမ်ရောက်တဲ့အခါ တည်းခိုအိမ်ဆိုတာ လူစုံပဲ။ သူတို့ခေါ်လာတဲ့ လူတွေကလည်း ဘယ်နေ ပါမလဲ၊ ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ လူရိုက်တဲ့ လူတွေခမျာ ကိုယ့်ရည်းစား လူလှစ်ရမှာစိုးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူတို့ခေါ်လာတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘန်ကောက်က လူတွေ စကားပြောမှာကို စိုးရိမ်နေကြတော့တာပဲ။ များသော အားဖြင့်လည်း ရန်ကုန်ကလာတဲ့သူ အများစုက ဘန်ကောက်မှာတင် သူတို့ ပွဲစားရဲ့ အထက်ပို ပေါက်သွားတာ များကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ သိပ်နောက်ကျလို့ မပါပြီ။

ဪ- ရန်ကုန်မှာ လူစုတုန်းကတော့ မလေးရှားမှာ အလုပ်ရမယ်၊ သူဌေးက အလုပ်လုပ်ခွင့် လုပ်ပေးတယ်။ ဒီစာ မပူရဘူး။ တစ်နေ့ကို မလေးဒေါ်လာ ၃၀ အနည်းလေးရမယ်။ တစ်လကို မလေးဒေါ်လာ ၉၀၀၊ အဲဒါ အချိန်ပိုလုပ်ခ မပါသေးဘူး။ အချိန်ပိုနဲ့ ဆိုရင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၀ တော့ အသားလေးပေါ့။ ဘာလို့ သင်္ဘောလိုက်မလဲ၊ သင်္ဘောက အသက် အန္တရာယ်များလှတာ။ တစ်လကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၀ ဆိုရင် တစ်နှစ် ကားတစ်စီး အေးအေးလေး သွင်းစမ်းပါပေါ့။ တကယ် လက်တွေ့နဲ့ကတော့ တခြားစီပါပဲ။

(၃)

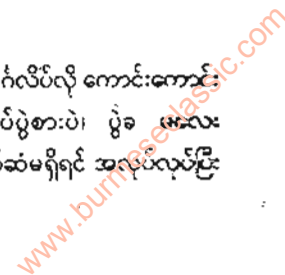
၁၉၉၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ မလေးရှားကနေ ကျွန်တော်ပြန်ထွက်လာ ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်မှာလည်း ဆရာကြီး တောက်ထွန်းနဲ့ ဆုံရပါသေးတယ်။ သူတို့ယ်တိုင် ရန်ကုန်ကနေ တစ်ယောက်ကို ရှစ်သောင်းနဲ့ လူခုနစ်ယောက် ခိုက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်က မလေးကနေ ပြန်လာတာဆိုတော့ သူခေါ်လာတဲ့ သူတွေက အထင်တကြီးနဲ့ ကားဘယ်နှစင်း သွင်းပြီးပြီလဲလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဟင် မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်လို့က ကားမပြောနဲ့ ချယ်ဂါရီ တောင် မသွင်းနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဆရာတောက်ထွန်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပြီး ကျွန်တော်ကို လက်တို့ ခေါ်လို့ “ကိုဝမ်းရယ်၊ ကျွန်တော့်ကောင်လေးတွေ စိတ်ဓာတ်မကျအောင် ပြောပေးပါဗျာ”လို့ ပြောရာတယ်။

ဒါက မြန်မာပြည်နဲ့ ဆက်ပြီး မြန်မာပြည်က တိုက်ရိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘန်ကောက်ကနေကြိုပြီး လူရိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ ဧကအယ်မှာလည်း လုပ်ကြတာ ခိုပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ဧကအယ်လ်မှာ အနေကြာတဲ့ ချောင်ကန်က မြန်မာတချို့ပါပဲ။ သူတို့ကတော့ ဘန်ကောက်ကို သွားတယ်။ လူရှာတယ်။ တစ်ယောက်ကို အစိမ်း(အမေရိကန် ဒေါ်လာ) ၂၀၀ ဖြင့် ၂၀၀ ၊ ၃၀၀ ဖြင့် ၃၀၀ ပဲပေါ့။ သူတို့ကလည်း နီးစပ်ရာ စက်ရုံ အလုပ်ရုံမှာ သွင်းတယ်။ ရေရင်တော့ မာမိကြီးဆီ ပြေးရတာပါပဲ။

ဒီလိုပါ။

မာမိကြီးဆိုတာက တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးပါ။ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ သူက ဧကအယ်လ်က အလုပ်ပွဲစားပဲ၊ ပွဲခ မလေး ဒေါ်လာ ၁၅၀ ယူတယ်။ သင်္ဘောကောင်းပါတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိရင် အလုပ်လုပ်ပြီး

လခထုတ်ပြီးမှပေးလို့ ရပါတယ်။ မြန်မာအလုပ်သမား အများကြီး သူ သွင်းပေးဖူးတယ်။ လူဦးရေ ၁၀၀၀ ကျော်သွားပါပြီ။ သူ့နာမည်က မစ္စစ်ဂိုဂ် (Mrs. Goh) ပါ။

သူ့ဆီကနေ အလုပ်ဝင်သွားတဲ့ မြန်မာအလုပ်သမားတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ သူ့မှာရှိတယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို မကြိုက်ရင် နောက်တစ်ခု ပြောင်းပေးပါတယ်။ မြန်မာ အလုပ်သမား တစ်ဦးဆိုရင် အလုပ် ခုနစ်ကြိမ် ပြောင်းသွားပြီးပါပြီလို့ သူက ပြောတယ်။ သူ့ဆီရောက်သွားတာက “ပါပု” အလုပ်ကိစ္စ အတွက်ပါ။ ရောက်သွားလို့ တည်းဖို့နေရာရှိသလား၊ မရှိရင် ဟိုတယ်မှာ သူ့ထားပေးတယ်။ ဟိုတယ် အသေးစားလေးတွေပေါ့။ ထမင်းမစားရသေးရင် သူ့ကားနဲ့ ခေါ်သွားပြီး ထမင်းကျွေးပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက စက်ရုံတစ်ရုံကို ရဲ့နဲ့ လူဝင်မှုတွေ ဝင်စီးပါတယ်။ မြန်မာရှစ်ဦး အဖမ်းခံရပါတယ်။ အဲဒီထဲက မြန်မာငါးဦးဟာ သူ့သွင်းပေးထားတဲ့ သူတွေပါ။ သိသိချင်း သူလိုက်သွားပြီး သူ့လူမြန်မာငါးဦးကို ဆွဲထုတ်ပါတယ်။ အာမခံနဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်မှာ ထားပေးပါတယ်။ သတ်မှတ်ရက်ရောက်လို့ မြန်မာပြည်ကို ပီနန်းက တစ်ဆင့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပို့ဖို့ အချိန်ကျတော့ သူ့လူတွေကို ပြန်အပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလောက် ကောင်းပါတယ်။

ကေအယ်လ်မှာရှိတဲ့ အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံ၊ စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်တွေက မာမိကြီးတို့လို အလုပ်ပွဲစားတွေနဲ့ ဆက်ထားသလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကေအယ်လ် ရွှေမြန်မာ လူပွဲစားများကလည်း မာမိကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ထားရပါတယ်။ သူတို့က ကြားကုနေ မလေးဒေါ်လာ ၅၀ မျိုး၊ ၃၀၀ မျိုး ရိတ်တာပါပဲ။

အဲ... မလေးမှာ အဖမ်းအဆီးများလာတဲ့ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ဒီဘက်ပိုင်း မှာတော့ မလေးခေတ် ကုန်ဆုံးသွားပြီလို့ ပြောရ မလောက်ပါဘဲ။ ဘာပြုလို့လည်း ဆိုတော့ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ဘန်ကောက်ကို ကျွန်တော် တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ မလေးကို လူအုပ်လိုက် ရိုက်သွင်းတာ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဇွန်လမှာ မလေးကနေ အိုစာစတေးတွေ အပြီးနှင်မယ်ဆိုတဲ့သတင်းလဲ ထွက်ပေါ်နေပါပြီ။

၁၉၉၅ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှာတော့ မလေးရှားကို မြန်မာပတ်စ်ပို့ လုံးစ အဝင်မခံတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ထိုင်ကမြန်မာများ စတေးရှောင်ရင် လာအို ကိုပဲ ရှောင်ရပါတယ်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ စင်ကာပူကပါ မြန်မာများကို ကျပ်လိုက်ပါတယ်။ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူက သူ့ဗန်းလေဆိပ်ကို

မြန်မာပြည်ကနေ မလေးစီစာယူပြီး ဝင်လာတဲ့ မြန်မာအင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးကို နှုတ်ပေးပါတယ်။ ဒါတောင် သူဟာ စင်ကာပူကုမ္ပဏီကခန့်စာနဲ့ အရှေ့ မလေးရှားက အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ငန်းကို ဝင်ရမှာပါ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မလေးကို ဝင်ဖို့ရာ ပတ်စ်ပို့ မလိုတော့ပါဘူး။ တောလမ်းကပဲ ခိုးဝင်ကြရလို့ပါပဲ။

ဒေါ်လာမှ လူသား

(၁)

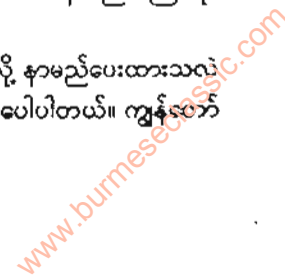
ငွေမျောရင် ငွေနဲ့လိုက် ဆိုတဲ့ မြန်မာ စကား ရှိပါတယ်။ အမှန်ပါစေ ငွေမျောရင် ငွေနဲ့ လိုက်ရရုံသာမကပါဘူး။ ငွေလိုချင်ရင် ငွေနဲ့ရင်းပြီး ရှာတာပါပဲ။ ကဲငွေမရှိလို့ ကိုယ်နဲ့ရင်းပြီး ရှာရရင် လူပင်ပန်းတယ်။ ပညာနဲ့ရင်းပြီး ရှာရရင် အချိန်ကုန်မယ်။ နိုင်ငံခြားကိုထွက်ပြီး ငွေရှာတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ငွေပိုပြီး သုံးနိုင်ရင် အချိန်တိုတိုနဲ့ ထိရောက်မှုရှိမယ်။ မြန်မာငွေ ကျပ်ကိုးသောင်း တစ်သိန်း ရှိမယ်။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး သင်္ဘောတက်မယ် ဆိုချင်တယ်။ တစ်လကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ငါးရာ၊ ခြောက်ရာ အနည်းဆုံး သင်္ဘောပေါ် တန်းတက်ရုံပဲ။ ရှုံးသမား တစ်ဦးအတွက်လည်း ဘန်ကောက်မှာ ဂျပန်ဗီဇာ ဝယ်ပြီး ဂျပန်ကိုဝင်သွားမယ်။ တစ်လကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ငါးရာ ပြေးမလွတ်ဘူးပဲ။ ကျန်တဲ့နေရာကတော့ အလကားပဲ ကျွန်တော်တို့လို မလေးရှားသွား အလုပ်လုပ်၊ တစ်လ အမေရိကန် ဒေါ်လာ တစ်ရာလောက် စုမိရုံနဲ့က လူပင်ပန်းတာပဲအဖတ်တင်တယ်။ အဲဒါ သူ့အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိတော့ ရတယ်ပေါ့လေ။

မလေးရှားမှာ ဆယ်လတာ အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ ဘန်ကောက်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ ဂျပန်ဗီဇာပေးနေတယ်ကြားလို့ပါ။ တချို့ကလည်း ပြောတယ်။ အသက်ကြီးတဲ့လူဆို ပိုပြီး အခွင့်အရေးကောင်းတယ်ဆို ကျွန်တော်က မလေးဆယ့်လေးနှစ်ကျော်ပြီပဲ။ ဒါဆို ရနိုင်တယ်ပေါ့။ ဒီမျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ ဘန်ကောက်ကို ပြန်တက်ခဲ့တာပါ။ တကယ်လို့ ဂျပန်ဗီဇာ မရရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်သေးပါဘူး။ နောက်ဆုံး အစဉ်မတိုင်တော့လည်း မလေးရှားကို ပြန်ဝင်ရုံပေါ့လေ။

ဆူဂိုင်းကလုပ်က ထွက်လာတဲ့ ရထားဟာ ဟတ်ဂျိုင်းဘူတာရုံကို ဆူခင်း ၂ နာရီမှာ ဆိုက်ပါတယ်။ ဟတ်ဂျိုင်းဘူတာရုံကို ကြည့်ပြီးတော့ ဩော်-မနှစ်တုန်းက ဒီနေရာလေးမှာပဲ ရထားပေါ်က ဆင်းပြီး မလေးရှား ခရီးစဉ်ကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ စခွဲရတာပဲလို့ ပြန်လည် အောက်မေ့မိပါတယ်။ ဟတ်ဂျိုင်းမြို့ဟာ မြို့ကြီးပါ။ ဘန်ကောက်ကို ဆွဲတဲ့ ပြည်တွင်းလေယာဉ်ကွင်း ပြီးပါတယ်။ ဟတ်ဂျိုင်းဟာလည်း ဘန်ကောက်လို့ပဲ အဆောက်အအုံသစ်တွေ နေရာယူနေပြီး သစ်ပင် အင်မတန်ရှားပါတယ်။

ဟတ်ဂျိုင်းကို မြန်မာအများစုက “အချစ်တို့ရွာ” လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ဟတ်ဂျိုင်းဟာ ဘန်ကောက်မှာ နေတဲ့ မြန်မာတွေ ဗီဇာယူဖို့ရာ ဗီဇာကိုသွားရင် အဝင်အထွက် ပြုရတဲ့နေရာပါ။ မလေးရှားရှိတဲ့ မြန်မာတွေ ဘန်ကောက်ကို ပြန်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဗီဇာရင်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် မလေးဗီဇာကြီး (သုံးလဗီဇာ) ကို၊ ဟတ်ဂျိုင်းအနီးမှာရှိတဲ့ ဆွန်ခလာ (Sunkhala) မလေး အောင်စီဝန်ရုံးမှာ လာယူရင် အမြဲတမ်း အဝင်အထွက်ပြုရတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ မလေးရှားရှိတဲ့ မြန်မာတိုင်းဟာ အိုဗာစတေး (ခိုးနေကြတာ) မဟုတ်ပါဘူး။ အချို့ပိုက်ဆံ အကုန်ခံနိုင်တဲ့သူ၊ အိုဗာစတေး မနေရဲသူတွေက သုံးလဗီဇာ ယူလိုက်၊ တစ်လဗီဇာယူလိုက်နဲ့ နေကြတာပါ။ မလေးမှာ အဲဒီလိုနေလို့ ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကုန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အများစုက အိုဗာစတေး နေကြတာပါ။ သုံးလဗီဇာဆိုတာက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားယူလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ခရီးသွားအေဂျင်စီတွေကို ယူခိုင်းရတာပါ။ ခရီးသွား အေဂျင်စီတွေနဲ့ မလေးကောင်စစ်ဝန်ရုံးနဲ့က သူ့အဆက်အသွယ်နဲ့သူ ရှိပြီးသားပါ။ သုံးလဗီဇာယူရင် မလေးဒေါ်လာ ၂၈၀ (ဘတ် ၂၈၀၀) ပေးရပါတယ်။ ဟတ်ဂျိုင်းမှာ ဟာဂျီမဗတ် ခရီးသွားအေဂျင်၊ ဒဗလူတိုး၊ ဗီတိုး (Hajimat Travel Agent, WTour, VTour) စသည်ဖြင့် အေးဂျင်တွေ အများအပြား ရှိပါတယ်။ ဆွန်ခလာကို ဟတ်ဂျိုင်းကနေ ကားခ ဘတ် ၂၀ ပေးရင် ချောက်ပါတယ်။ ဆွန်ခလာဟာ ပင်လယ်ကမ်းခြေစခန်းဖြစ်ပြီး ထိုင်းမှာ နာမည်ကြီးပါတယ်။ ပတ်တယာ၊ ပူးကတ်တို့ပြီးရင် တတိယ နာမည်အကြီးဆုံး ပင်လယ်ကမ်းခြေပါ။

ဩော်- ဟတ်ဂျိုင်းကို ဘာပြုလို့ အချစ်တို့ရွာလို့ နာမည်ပေးထားသလဲ ဆိုရင်လား၊ ဟဲဟဲ...အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါပဲ။ ဈေးပေါပါတယ်။ ကျွန်တော်

တော့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးပါဘူး။ ငွေရေးကြေးရေး ပြည့်စုံတဲ့ တစ်နေ့ မိခင်နိုင်ငံ မပြန်ခင် တစ်နေ့မှာတော့ အချစ်တို့ရွာကို တစ်ခါလောက် အလည် လာဖူးတယ်ရှိအောင် လာဦးမယ်လို့ အားခဲထားပါတယ်။

ဘန်ကော့တို့ဘူတာကို မနက် ၆ နာရီခွဲမှာပဲ ရထားဆိုက်ပါတယ်။

မလေးရှား မသွားခင်က စတည်းချခဲ့တဲ့ ဆူခွန်ဗစ်တစ်ရာတစ် ဆိုင်ပရာဝှစ်မှာပဲ ပြန်လည်ပြီး တည်းပါတယ်။ ကိုတင်အောင်မိုးနဲ့ မသိတာတို့ မောင်နှမက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါတယ်။ တည်းခိုအိမ်များမှာ တစ်ခေါက်လာ လာသလို မိတ်သစ်များ ရပါတယ်။ မိတ်ဟောင်းများလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ကိုဇော်မင်း၊ ကိုကျင်ဝက်၊ ကိုခင်မောင်နီတို့လို မိတ်ဆွေအသစ် များနဲ့ တွေ့သလို ကိုသက်၊ ကိုချန်ထွန်း စတဲ့ မိတ်ဟောင်းများနဲ့လည်း ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။ ကျွန်တော် မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကာလမှာပဲ ဒီအိမ်မှာ တည်းနေတဲ့ မိတ်ဆွေတော်တော်များများ ဂျပန်ရောသိ သွားကြပါပြီ။

(၂)

ကျွန်တော် ဒီတစ်ခေါက် ဘန်ကော့မှာ ရှိတုန်းမှာ ကြိုတောင့်ကြိုစွာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ထိုင်းတပ်မတော်က အာဏာသိမ်းပါတယ်။ ထိုင်းတပ်မတော် ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆပ်သွန်းကွန်ဆွမ်ပွန်က ဦးစီးပါတယ်။ ပြီးတော့ အမျိုးသား ငြိမ်းချမ်းရေး ထိန်းသိမ်းမှုကောင်စီ (National Peace Keeping Council) ထို ဖွဲ့ပါတယ်။

အာဏာသိမ်းတဲ့နေ့ကို မှတ်မိနေပါတယ်။ နေ့ခင်း ထမင်းစားပြီးတော့ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်နေပါတယ်။ ပထမဆုံး အမှတ် (၇) လိုင်းကစပြီးတော့ ပျက်သွားပါတယ်။ ဘာအရပ်မှ ထင်မလာတော့ဘဲ၊ ထိုင်းနိုင်ငံတံဆိပ်နဲ့ စစ်သိချင်းတွေ လာနေပါတယ်။ အမှတ် (၇) လိုင်းက အစိုးရလိုင်းပါ။ အစီအစဉ် အကောင်းဆုံးလိုင်းပါ။ နောက်လိုင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းကြည့်ပါတယ်။ အားလုံး အတူတူချည်းပါပဲ။ အဲ လိုင်း (၃) ကတော့ ထိုင်းမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ အဆိုတော် ခရစ္စတင်နာ (Christina) နဲ့ အင်တာဗျူး တွေ ဆုံမေးမြန်းခန်း လွှင့်ထုတ်နေပါတယ်။ ဒီလိုင်းလည်း လွှင့်ရင်းနဲ့ အရပ်ပျောက်သွားပြီး တခြားလိုင်းတွေလိုပဲ စစ်သိချင်းတွေလွှင့်ပါတယ်။

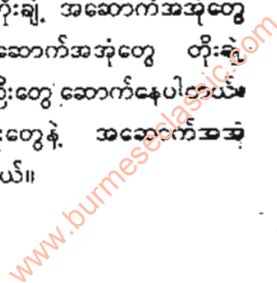
မလေးရှားမှာကတည်းက ညညကို ဘိဘီစီ နားထောင်ရင်း ထိုင်းနိုင်ငံရေး အခြေအနေ မကောင်းတာ သတိထားခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝန်ကြီးချုပ် ချတ်တီချိုင်း ချူနာဗန်အစိုးရရဲ့ အချိန်ပါ။ ဘန်ကော့ကရမ် ဂန်ဟန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ဦးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မီးရှို့ပြီး ဆန္ဒပြခဲ့တာ ကြားခဲ့ရပါတယ်။ ခုတော့ ထိုင်းတပ်မတော်က ဝန်ကြီးချုပ် ချတ်တီချိုင်းကို ဖြတ်ချပြီး အာဏာသိမ်းလိုက်ပါပြီ။

ထိုင်းတပ်မတော်က အာဏာသိမ်းတာကို ဘန်ကော့က မြန်မာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလို့ သိရတာပါ။ နောက်နေ့ကျတော့ မြို့ထဲထွက်ကြည့်တော့လည်း သိပ်ပြီး ထူးခြားပြောင်းလဲတဲ့ လက္ခဏာ မရှိပါဘူး။ အားလုံးဟာ အသွားအလာမပျက်၊ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် မပျက်လျက်ပါပဲ။ ကုန်တိုက်တွေမှာလည်း လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုတို စည်ကား လျက်ပါပဲ။ အာဏာသိမ်းတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် နောက်မေ့ ရပါတယ်။

ထိုင်းတပ်မတော်က အာဏာသိမ်းပြီးတဲ့အခါ အရပ်သားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အာနန်ပန်ညာရာချန်းကို ဝန်ကြီးချုပ်ခန့်ပြီး အစိုးရဖွဲ့ စေပါတယ်။ အာနန်ဟာ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ထမ်းဟောင်း တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လက်ရှိအားဖြင့် ဆိုင်ယမ် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ် ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အခြားကုမ္ပဏီ အတော်များများမှာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်နေသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်းတပ်မတော်က ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေအသစ် ရေးဆွဲပြီး ရွေးကောက်ပွဲအသစ်ကို ခြောက်လအတွင်း ကျင်းပပေးမယ်လို့ ကတိပြုလိုက်ပါတယ်။

မလေးရှားမှာ ဆယ်လတာအတွင်း သွားပြီးအလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘန်ကော့မှာ လမ်းတွေ အဆောက်အအုံတွေ အတော်များများ တိုးချဲ့ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ မော်တော်ယာဉ်မောင်းနှင်လို့ လမ်းကျပ်တဲ့နေရာတွေ (Traffic Jam) မှာ မိုးပျံ့တံတားတွေ ဆောက်ပါတယ်။ အဆောက်အအုံတွေကတော့ ဆောက်ပဲဆောက်နိုင်တယ်လို့ ဆိုရတော့မလို ဖြစ်နေပါပြီ။

မြို့တွင်းမြို့ပြင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် တိုးချဲ့ အဆောက်အအုံတွေ မြင်တွေ့ရပါတယ်။ မြို့ပြင်မှာက လူနေအိမ် အဆောက်အအုံတွေ တိုးနေ ဆောက်နေသလို မြို့တွင်းမှာက မိုးထိတိုက်အမြင့်ကြီးတွေ ဆောက်နေပါတယ်။ ဘယ်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် ကရိန်းအမြင့်ကြီးတွေနဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောက်လက်စ လုပ်ငန်းများကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။

ဒီတစ်ခေါက် ပြန်အလာမှာ ဆံပင် အလဲပင် (Seven-Eleven) ကုန်တိုက်အငယ်လေးတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ဆံပင်အလဲပင်ဆိုင်လေးတွေဟာ လူသုံးကုန်ပစ္စည်း စားသောက်ကုန်ပစ္စည်း အစုံရောင်းတာပါ။ ဒီဆိုင်တွေရဲ့ ထူးခြားချက်က ၂၄ နာရီလုံး ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ရောင်းတာပါပဲ။ အသင့်ချက်စားဖို့ရာ ဟင်းလျာကအစ ရေခဲမုန့်၊ အလှကုန် အစုံရပါတယ်။ တစ်ရေးနိုး ထဝယ်ရင် ရုန်းတဲာ ဆိုင်လေးတွေပါ။ ဘန်ကောက်မြို့ အနံ့အပြားမှာ ဒီဆိုင်လေးတွေဖွင့်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဘန်ကောက်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဆယ်လတာ ကေအယ်လ်မှာ ပင်ပန်းခံရသမျှကို အနားယူရတာပါပဲ။ နားသာနားနေရတယ် ကေအယ်လ်နဲ့ သစ်စက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ညီငယ်လေးများကိုလည်း လွမ်းမိပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဂျပန်ဗီဇာ အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရနိုင်သမျှ စနည်းနာ ရပါတယ်။

ဂျပန်ဗီဇာ အခြေအနေ မေးကြည့်တော့ အတော်များများလေး ပေးနေကြောင်း၊ အသက်ကြီးရင် ပိုပြီး အခွင့်အရေးရှိကြောင်း ကြားရလို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။ ဂျပန်ဗီဇာတင်တဲ့ မြန်မာဆယ်ဦးဆိုင်ရင် ခုနစ်ဦးလောက် ရနေပါတယ်။ ဂျပန်ဗီဇာရပြီးတော့ မသွားနိုင်တဲ့ သူများကလည်း ပြန်ရောင်းကြပါတယ်။ ပြန်ရောင်းတယ် ဈေးကျနေတယ်ဆိုပေမယ့်၊ ဈေးကမသေးလှပါဘူး။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ကနေ ၁၅၀၀ ထိ ရှိပါတယ်။

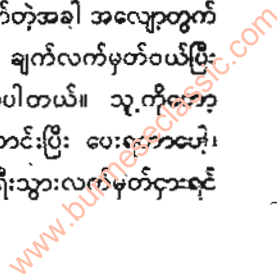
မိတ်ဆွေ ကိုဇော်မင်းရှဲ့ အားပေးမှုနဲ့ ဂျပန် ဗီဇာတင်ဖို့ လုပ်ပါတယ်။

ဂျပန်ဗီဇာတင်ဖို့ ပထမဆုံး လိုအပ်တာက ရှိုးမန်းနီးပါ။ ဘဏ်တိုက် တစ်တိုက်မှာ ခရီးသွားချက်လက်မှတ် ဝယ်ယူရန် စီစဉ်ထားကြောင်း ပြရပါတယ်။ ဒါကို ဂျပန်သံရုံး ဗီဇာဌာနနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ လမ်းသောင်ဘဏ်တိုက်က လုပ်ပေးပါတယ်။ ဘဏ်တိုက်က အာမခံပေးတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီအတွက် ဘဏ်တိုက်ကို ဘတ် ၅၀၀ သွင်းရပါတယ်။ ပုံစံဖြည့်ပြီး ပတ်စ်ပို့မိတ္တူနဲ့ အခိုင်အမာ လုပ်ရတာပါ။ ဘဏ်တိုက်က ပတ်စ်ပို့ထဲမှာ တံဆိပ်တုံးနဲ့ မန်နေဂျာ လက်မှတ်နဲ့ ရိုက်နှိပ် လက်မှတ်ထိုးပေးပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို ဘတ် ၅၀၀ နဲ့ တစ်နေ့ကို မြန်မာတွေ ၃၀၀ လောက် စာရင်းသွင်းတာပါ။ ဘဏ်တိုက် ဘယ်လောက်ရမလဲဆိုတာစဉ်းစားကြည့်ပါတော့၊ ဒါမှမဟုတ် မိမိမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ ခရီးသွားချက်လက်မှတ် အမေရိကန်ဒေါ်လာ အနည်းဆုံး ၁၀၀၀ ဖိုး တင်ပြနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့အခါမှာ အဆုတ်တာဝါ (Asoke Tower)မှာရှိတဲ့ ဂျပန်သံရုံး ဗီဇာဌာနကို သွားရပါတယ်။ ဂျပန်သံရုံး၊ ဂျပန်ဗီဇာဌာနနဲ့ လမ်းသောင် ဘဏ်တိုက်တွေဟာ အဆုတ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဗီဇာဌာနမှာ ဗီဇာပုံစံ တောင်းယူပြီး ဖြည့်ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှ ယူတ္တိုရှိအောင် ဘာလုပ်ငန်း နှင်ပြစ်တယ်၊ ညာလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ရ ပါတယ်။ လေယာဉ်လက်မှတ်တော့ မတင်ပြရတော့ပါဘူး။ မနစ်တုန်းကတော့ လေယာဉ်လက်မှတ် တင်ပြရပါတယ်။

လေယာဉ်လက်မှတ် တင်ပြရရင်လည်း အမှန်တကယ် ဝယ်စရာ မလိုပါဘူး။ ခရီးသွားအေဂျင်စီတွေမှာ ငှားလိုရပါတယ်။ အတူမဟုတ်ပါဘူး။ အစစ်ပါ။ ခရီးသွားအေဂျင်စီက လေယာဉ်လက်မှတ်ကို မိမိနာမည်နဲ့ ငွေစိုက်ပြီး အသိပေးပါတယ်။ ဗီဇာတင်တဲ့အခါ သူတို့အေဂျင်ကလူတစ်ယောက် ခေါ်ပါတယ်။ ကိစ္စပြီးတော့ လေယာဉ် လက်မှတ်ကို ပြန်ယူသွားပါတယ်။ သူတို့က ပြန်အမ်းငွေ (Refund) ထုတ်ယူပါတယ်။ ပြန်အမ်းငွေ ထုတ်တဲ့အခါ ပြန်အမ်းငွေအတိုင်းပြန်မရပါဘူး။ အနည်းငယ် လျော့ပါတယ်။ ဥပမာ ဘန်ကောက်- ဘီယွန် ခရီးစဉ်ကို ထိုင်းလေကြောင်းနဲ့ ဝယ်ထားတာ၊ ဘတ်တစ်သောင်းခွဲ သွယ်ဆိုပါတော့၊ ပြန်အမ်းငွေ ထုတ်ရင် ဘတ်တစ်သောင်းနဲ့ လေးထောင် ပါတယ်။ အတိုအကျ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာပြောတာပါ။ လျော့သွားတဲ့ ဘတ်တစ်ထောင်အတွက်ရယ်၊ သူတို့လုပ်ပေးခ ဘတ်တစ်ထောင်ရယ် စုစုပေါင်း လေယာဉ်လက်မှတ်ငှားခ ဘတ်နှစ်ထောင် ယူပါလိမ့်မယ်။ ခရီးသွား အေဂျင်စီ ကို သွားလုပ်လို့ မရပါဘူး။ အသိရှိတဲ့ အေဂျင်တို့ မိမိမိတ်ဆွေနဲ့ သီတဲ့ အေဂျင်တို့မှ ရတာပါ။ သူတို့ကလည်း စိတ်မချရပဲ လုပ်မပေးပါဘူး။

ဒီနှစ် ဗီဇာတင်တော့ လေယာဉ်လက်မှတ် တင်ပြဖို့ မလိုတဲ့အတွက် အေဂျင် မလိုတော့ပါဘူး။ နောက်ပြီး ခုလမ်းသောင်ဘဏ်က လုပ်ပေးသလို ဗီဇာဌာန ချက်လက်မှတ်အတွက် အဆင်မပြေဘူးဆိုရင်တော့၊ ခရီးသွား ချက်လက်မှတ် ငှားလိုရပါတယ်။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူက မိမိနာမည်နဲ့ ငွေသွင်းပြီး ချက်လက်မှတ် ဝယ်လိမ့်မယ်။ လေယာဉ်လက်မှတ်လိုပဲ ပြန်ထုတ်တဲ့အခါ အလျော့တွက် ပြန်ပေးမယ်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ဖိုး ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ပြန်လဲရင် ဘတ် ၆၀၀ လောက် လျော့ပါတယ်။ သူ့ကိုတော့ ဘဏ်တိုက် အတွက်တွေ၊ ငှားခတွေ အားလုံးဆောင်းပြီး ပေးတာပေါ့။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ဖိုး ခရီးသွားလက်မှတ်ငှားရင်

အနည်းဆုံး ဘတ်တစ်ထောင်တော့ ပေးရပါတယ်၊ ယုံကြည်ရတဲ့လူမှ လုပ်ပေးတာပါ။

ဂျပန်ဗီဇာက ဒီနေ့တင်ရင် နောက်နေ့ သိရပါတယ်၊ ဗီဇာပုံစံရယ်၊ ပတ်စ်ပို့ရယ်ကို ဗီဇာဌာနက ယူထားပြီး လက်ခံဖြတ်ပိုင်းလေး တစ်စောင် ပေးပါတယ်။ နောက်နေ့ကျရင် အဲဒီ လက်ခံဖြတ်ပိုင်းလေးနဲ့ လာမေးရုံပါပဲ။ ကျွန်တော်နောက် နေ့သွားတော့ မရပါဘူး။ အပယ်ခံရ (Reject) ပါတယ်။ အပယ်ခံရရင် Reject တုံးကို ပတ်စ်ပို့ရုံ ဒုတိယ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာမှာ ထုပေးပါတယ်။

အဲ စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာစာစစ်နဲ့ မြန်မာများအတွက် ရှက်ဖို့ကောင်းတာ တစ်ခုကို အဆုတ်တာဝါ၊ ဂျပန်ဗီဇာဌာနမှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဗီဇာတင်ဖို့လုပ်ရင် မအောင်နိုင်လို့ အိမ်သာတက်ပါတယ်။ အိမ်သာရဲ့ ထရဲတွေမှာ မြန်မာစာ တွေနဲ့ ပေါက်ကရတွေ ရေးထားတာ နေရာအနှံ့ တွေ့ရပါတယ်။ ဘန်ကောက် မြေကို နင်းကြတဲ့ မြန်မာတိုင်းဟာ နိုင်ငံခြားငွေ ရှာဖို့ရာ လာကြတာပါ။ နိုင်ငံခြားငွေရှာဖို့ရာ လာကြရင် မိမိရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အဆင့်မြင့်မြင့် ထားကြဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ မြန်မာပြည်က ရုပ်ရှင်ရုံအိမ်သာမှာ ရေးကြသလိုပဲ ပေါက်တတ်ကရတွေ ရေးထားလိုက်ကြတာ ဂျပန်သံရုံးက မသိတော့ဘူးလား။ ထိုင်းလူမျိုးတွေက မသိကြတော့ဘူးလား။

အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ထားတဲ့ ဂျပန်ဗီဇာ မရတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ် အတော်ကျသွားပါတယ်။ ဝယ်ပြီးသွားရအောင်လည်း မတတ်နိုင် ပါဘူး။ မလေးရှားမှာ ရှာလာတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ထောင် မပြည့်ပါဘူး။ အဲ ကိုယ့်အတွက် အဆင်မပြေပေတဲ့ မိတ်ဆွေကိုစော်မင်းက အဆင်ပြေပြီး ဂျပန်ဗီဇာ ရသွားပါတယ်။ သူ့အတွက် ဝမ်းသာရပါတယ်။

ကျွန်တော် မလေးရှားကိုပဲပြန်တော့မယ်ဗျာလို့ ဆိုတော့ ကိုစော်မင်းက တားပါတယ်။ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ပါဦးဗျာတဲ့။ ကျွန်တော်မှာ ပိုက်ဆံရှိရင် 'စိုက်ပြီးအကုန်အကျခံပေးပါတယ်လို့လည်း ပြောရှာပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ဗီဇာကလည်း မရောင်းရသေးပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နောက်တစ်ခေါက်ထပ်တင်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဘတ် ၂၀၀၀ ကျော် လောက် (အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀ နီးနီး) ကုန်ကျပါတယ်။

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်တင်ပါတယ်။ အားတော့ သိပ်မရှိပါဘူး။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မရပါဘူး။ ဒုတိယအကြိမ် အပယ်ခံရပြန်ပါတယ်။

(၃)

အဲဒီနေ့က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အဆုတ်တာဝါကနေ လာခဲ့ပါတယ်။ ဓာတ်လှေကားနဲ့တောင် မဆင်းတော့ဘဲ၊ ရိုးရိုးလှေကားကနေ ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ မလေးရှားကိုပဲပြန်သွားစရာ ရှိပါတယ်။ ပြန်သွားရမှာလည်း သိပ်ကြောက် ပါတယ်။ ရိုးရိုးလှေကားကနေ ဆင်းလာတော့ အဝမှာ မိတ်ဆွေကိုမောင်မောင် အေးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ကိုမောင်မောင်အေးနဲ့ ကွဲသွားတာ ကျွန်တော်မလေးရှားကို ထွက်သွားကတည်းကပါ။

ကိုမောင်မောင်အေးကို အံကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး မလေးရှားကိုပဲ ပြန်ရတော့မယ်ဆိုတော့ သူက တားပါတယ်။

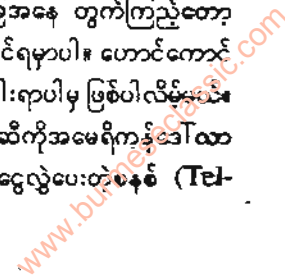
"ဆင်ဗျား မကာအိုကို သွားပါလား။ ဟိုမှာ စာသင်ရင် စတေး (နေထိုင်ခွင့်) ရတယ်။ ကျွန်တော် မကာအိုမှာ ငါးလကြာခဲ့တယ်။ စာသင်တာ ဝါသနာမပါလို့ သင်ဘောတက်သွားတာ ခုသင်ဘောက ဆင်းလာတာပဲ။"

သူက မကာအိုသွားဖို့ တိုက်တွန်းတော့ မလေးရှား ပြန်ရမှာ ကြောက်နေတဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။ မကာအိုဟာ ရန်ကုန်မှာ ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ နေရာပါ။ ထိုင်ဝမ်ဝင်လို့ မရရင် မကာအိုကို ဝင်မယ်။ စတေး (နေထိုင်ခွင့်) မရရင်လည်း ခိုးနေရင် တစ်ရက်မှ ငါးဒေါ်လာပဲဒဏ်ဆောင်ရတယ်။ ထောင်မချဘူးဆိုတာတွေကို ဟိုတုန်းကတည်းက သိပြီးသားပါ။ ရှိတဲ့ငွေလေးကို သင်ဘောကုမ္ပဏီက ကလိကမာလုပ်လို့ ငွေခေါင်းကွဲတာနဲ့ မလေးရှားကို ငြိမ်းရတာပါ။

ကိုမောင်မောင်အေးက စိတ်မပျက်ဖို့ အားပေးပြီး မကာအိုအကြောင်း ဇွင်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့ မကာအိုမှာရှိတဲ့ သူ့အဆက်အသွယ်တွေကို လိပ်စာနဲ့ တကွ ပေးပါတယ်။ သွားရမယ့်လမ်းကြောင်းကို အသေးစိတ် လမ်းညွှန်ချက် ပေးပါတယ်။

ကိုမောင်မောင်အေးနဲ့တွေ့အပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုတင်အောင် ခိုးတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း မကာအိုသွားဖို့ တိုက်တွန်းရင်း အားပေးကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေ တွက်ကြည့်တော့ ဆိုနေပါတယ်။ မကာအိုဟာ ဟောင်ကောင်ကနေ ဝင်ရမှာပါ။ ဟောင်ကောင် အဝင်မှာ ရှိုးမန်းနီး အမေရိကန်ဒေါ်လာ အနည်းဆုံး ငါးရာပါမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါနဲ့ ဩစတြေးလျမှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေကိုဖုန်းဆီကဲအမေရိကန်ဒေါ်လာ သုံးရာ လှမ်းမှာရပါတယ်။ ကိုဖုန်းက သံကြိုးစာ ငွေလွှဲပေးတဲ့နေ့ (Tel-

ogram Transfer)အတိုအားဖြင့် တီတီ (T/T)နဲ့ပို့ပေးပါတယ်။ အဲဒီဟာက ဟိုက အမေရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ ပို့ရင် ဒီမှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ပဲ ထုတ်လို့ ရပါတယ်။ နောက် တစ်နည်းက ဘန်ကောက်မှာရှိတဲ့ မိမိရဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲကို လှမ်းပြီးထည့်ပေးတာပါ။ ဒါက အမေရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ပို့ပို့၊ ဩစတြေးလျ ဒေါ်လာနဲ့ပို့ပို့ ဘတ်ငွေလဲလှယ်နှုန်းနဲ့ လဲပြီး ဝင်လာပါတယ်။ တီတီစနစ်နဲ့က သိပ်မြန်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ဟိုကပို့ရင် သန်ဘက်ခါ ဘန်ကောက်ကို ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုက ပို့ခထည့်ပြီး ဆောင်းပို့ရသလို ဒီကျတော့လည်း ဒီကဘဏ်က လက်ခံယူလို့ အပြည့်မရပါဘူး။

ဪ- ဒီကြားထဲ ဘန်ကောက်မှာ ရှိနေတုန်း ကြိုတဲ့အဖြစ်လေးတစ်ခု ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဂျပန်ဗီဇာ ဒုတိယအကြိမ်တင်ဖို့ကိစ္စအတွက် လုပ်ရင် ကိုင်ရင်းနဲ့ လမ်းသောင်ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။ လမ်းသောင် ဆိုတာ မြန်မာတွေ အများကြီးနေတဲ့ ဇနရာတစ်ခုပါပဲ။ အိမ်ခန်းငယ်တွေ ငှားနေကြတာပါ။ အပတ်တမင် (Apartment)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ လမ်းသောင်က မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီ သွားတော့ သူ့အခန်းမှာ မြန်မာမိန်းကလေး နှစ်ဦး တွေ့ပါတယ်။ အဲဒီအနက်က တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အသိ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မထွေးထွေးရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးလေးပါ။ သူ့သူငယ်ချင်း မိန်းမကလေးနဲ့အတူ နိုင်ငံခြားကို ထွက်လာကြတာပါ။ ဘန်ကောက်မှာ ဂျပန်ဗီဇာရရင်လည်း ဂျပန်သွားမယ်ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသား ဗီဇာနဲ့ ကျောင်းတက်ရင်းအလုပ်လုပ်မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။ သူတို့က ငွေရေးကြေးရေး အနည်းငယ် တောင့်တင်းသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ မလေးရှား အခြေအနေမေးတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို အရွယ်ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်ပြီး ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ ဖြစ်လို့ စင်ကာပူကိုပဲ သွားဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ ဒီမှာတင် ရယ်စရာ တစ်ခု ကြုံရပါတယ်။

ဪ- ရှီးဂျော့သမား၊ ဒေါ်လာမဲ့သူများ၊ ရေမရွှင်သူများအဖို့ရာ ကြပ်နိဗြီး အထင်သေးအမြင်သေးခံရပုံ ပြောပါတယ်။

အဲဒီကျွန်တော့်အသိမိန်းကလေးကို ဒီအိမ်ခန်းမှာပဲတည်းတဲ့ သင်္ဘော အရာရှိတစ်ယောက်က လိုက်နေပါတယ်။ တချို့ သင်္ဘောသားကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မည်းမည်းမြင် မိန်းမပဲထင်ကြတာကိုး။ ဒါကလည်း သူတို့တို့ အပြစ်မပြောသာပါဘူး။ သူတို့ဘဝက ရေပေါ်မှာချည်းနေရပြီး မိန်းမနဲ့

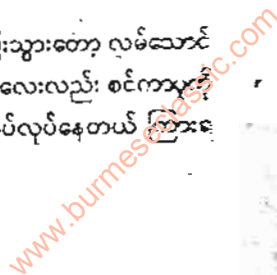
အဲတဲ့ဘဝပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှီးဂျော့သမားအဖို့ရာကတော့ မိန်းမက သိပ်မှ နားလှဘဲ။ အဲလုပ်အတူတူလုပ်နေပြီး နေ့တိုင်းမြင်တွေ့နေရတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်အသိမိန်းကလေးကို အဲဒီသင်္ဘောအရာရှိက လိုက်နေတာ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ပြောဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ နိုင်ငံခြား သွက်လာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သူ့ဘာသာ စဉ်းစားပေါ့။ သူ့ဘဝအတွက် ဘာင်းမယ်ထင် ယူကြပေါ့။ သင်္ဘောသားထဲမှာလည်း လူကောင်းတွေ အများကြီးပဲ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပြဿနာက အိမ်ရှင်နဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်မို့ စကားပြောရင် အနားလာပြီး ရစ်သီရစ်သီနဲ့ ထောင်တယ်။ စကားပြောနေတာ ပျက်အောင်လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာင်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေနေသလားပေါ့။ သူတို့စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ မရိုင်းဆိုသလို ထင်ပါရဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ဦး အနား ယောက်ျားလေး တစ်ဦးက စကားသွားပြောရင် အကြံအပန် လုပ်တယ်ပဲ ထင်နေတယ်နဲ့ ပြောပါတယ်။ ဒါတင်မကပါဘူး။ အိမ်ရှင်က သူနဲ့ အဲဒီသင်္ဘောသား အပြင်သွားရင် ဘာင်မလေးကို ခေါ်တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ကောင်မလေးက သူ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ ရောက်ခါစ မသွားတတ် မလာတတ်ကိုး။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မလိုက်ဘူး။ မလိုက်ရင် သူက မကြိုက်ဘူး။ အမှန် အ သူက ကောင်မလေးကို သင်္ဘောသားက ကြိုက်နေမှန်းသိလို့ ပို့ပေးနေတာ။ ကျွန်တော်က ဘာပြောစရာ လိုမလဲ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို အထင်သေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံပြီး သင်္ဘောသားကို အခွင့်အရေး ပေးတာကတော့ မခံချင်စရာပါပဲ။ ကျွန်တော်က မသိချင်ယောင်ဘဲ ဘာင်နေလိုက်ပါတယ်။ နောက်မှ သိရတာက အဲဒီ သင်္ဘောသား အရာရှိက အိမ်ရှင်ရဲ့ ညီနစ်ယောက်ကို သင်္ဘောတင်ပေးဖူးတယ်ဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ခမျာ သူ့နားရှင်ကြီး ကြိုက်တတ်တဲ့ အစာလေးများ စားရပါစေတော့လို့ ကျွန်တော် ချီးမြှင့် ငွေမဲ့ ကြေးမဲ့ ဒေါ်လာမဲ့ သူ့ကို နှိမ်ပြီး တစ်ဖက်လူအတွက် အခွင့် အရေးတွေ ဖန်တီးပေးနေရတာကိုး။

နောက်တော့လည်း ကျွန်တော့်ဗီဇာ ကိစ္စလည်းပြီးသွားတော့ လမ်းသောင် ဆို သွားဖို့မလိုတာနဲ့ မတွေ့ကြရတော့ပါဘူး။ ဒီကောင်မလေးလည်း စင်ကာပူကို သွားပြီး ကျောင်းသားဗီဇာနဲ့ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်နေတယ် ကြားရ တယ်ပဲ။

အဲဒီလိုပါပဲ။

နိုင်ငံခြားမှာလည်း နိုင်ငံခြားအရောက် လူစုံ စိတ်ဓာတ်ပေါင်းစုံတွေ ရကြုံရပါတယ်။ တချို့ကိုလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်၊ တချို့ကိုလည်း မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပေါ့လေ။

ကိုဖုန်းဆီက အမေရိကန်ဒေါ်လာ သုံးရာရောက်လာတာနဲ့ မကာအိုဝါ သွားဖို့ရာ ပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။ ဘန်ကောက် ဟောင်ကောင်ခရီးစဉ်ကို ကနေဒီယန်း လေကြောင်းက ဘတ် ၆၂၀၀၊ အီတလီ လေကြောင်းက ဘတ် ၅၀၀၀ ကျပါတယ်။ အသွားအပြန်အတွက်ပါ၊ အပြန်လက်မှတ်က တစ်နှစ်ခံပါတယ်။ ဘတ်နှစ်အတွင်း ဘယ်အချိန်ပြန်ပြန်ပါ။

ဂျပန်သွားဖို့အားခဲပြီးသာ ကြိုးစားနေတာပါ။ ဗီဇာရရင်တောင် သွားဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ လေယာဉ်ခချည်းပဲ ဘတ် ၉၀၀ အနည်းဆုံး ရှိပါတယ်။ ဒါက အင်မတန်ညံ့တဲ့ လေကြောင်းထွေပါ။ အဲဒါ အိန္ဒိယတို့၊ အဲယားအိဂျစ်တို့ပါ။ ဈေးသက်သာတော့ နေရာရဖို့ အင်မတန် စောင့်ရတာပါ။ ရှိုးမန်းနီးအနည်းဆုံး အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၀ ပါရမှ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ-အဝင်မှာ သေချာအောင် ဟိုတယ်ကြိုတင်ငှားခ (Hotel Reservation) က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၃၀၀ လောက် ကုန်ပါမယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် မတ်လ ၁၅ ရက်နေ့မှာ ဘန်ကောက်လေဆိပ်က အဲယား အီတလီ အလီတာလီးယား (Allitalia) ဘိုရင်း ၇၄၇ ကို စီမံ ဟောင်ကောင်ကို ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ လေဆိပ်ကို မသိတာတို့ မောင်နှမ လိုက်ပို့ကြပါတယ်။

လောလောဆယ် ဂျပန်စီမံကိန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပါပြီ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမတော့ မကုန်သေးပါဘူး။ စိန္တု ကျော်သူ ဦးဩစပ်တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ခေါင်းထဲမှာ အမြဲစွဲနေပါတယ်။

“ရိက္ခာကနည်း
မိုးကသည်းသည်း
သံတွဲကိုတော့ ရောက်ရမည်”
ဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ငွေရှာရင် ငွေရင်းမှ ရပါမယ်။ ဒေါ်လာရှာရင် ဒေါ်လာရင်းနိုင်မှ ခရီးတွင်ပါတယ်။ အဲ-မရင်းနိုင်သေးရင် အခက်အခဲများစွာနဲ့ တွေ့ရပါမယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ အခါများလည်း ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အားပေးပြီး အားတင်းပြီး လိုရာခရီး မရောက်ရောက်အောင် ခရီးဆက်နေရတာပါပဲ။ ဟိုကျွေး ဟိုတက်နဲ့လှော်၊ ဒီကျွေး ဒီတက်နဲ့လှော်နေရတာပါပဲ။ လောလောဆယ် ဂျပန်မရောက်နိုင်သေးလို့ မကာအိုကိုခရီးဆက်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ “တစ်နေ့တစ်လံ နွယ်နယ်ရွှေမလဲ” ပဲပေါ့။

ဘာစားမိတ်ဟု ခေါ်သည်

(၁)

ဟောင်ကောင်မြို့၊ ကိုင်တက်လေဆိပ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် မတ်လ (၁၅)ရက်နေ့၊ ဒေသစံတော်ချိန် ည (၈)နာရီ။

“မင်းရဲ့ နိုင်ငံက ထွက်လာတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ မင်းဘာလုပ်နေသလဲ”

ဟောင်ကောင်လေဆိပ်ရှိ လူဝင်မှုအရာရှိက ကျွန်တော့်ရဲ့ ပတ်စ်ပို့ကို

စစ်ဆေးပြီး မေးနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မိမိဟာ သတင်းစာ

ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံတွေလျှောက်လေ့လာပြီး ဆောင်းပါးများရေးပြီး

ပြန်ပို့ရန် မိမိရဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က တာဝန်ပေးထားခံရသူဖြစ်ကြောင်း၊

ကုန်ကျစရိတ်ကိုလည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကပေးကြောင်း ပြန်လည်ဖြေကြားပါတယ်။

ဒီစကားဟာ အမှန်တစ်ဝက်ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိဟာ မြန်မာနိုင်ငံနေ့စဉ်က

ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါး ရေးသားတဲ့ စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခုတိုင်

နိုင်ငံခြားအတွေ့အကြုံများကိုရေးပြီး စာအုပ်ထုတ်ရန် ကြံရွယ်ထားပါတယ်။

ဟောင်ကောင်လူဝင်မှုအရာရှိက မေးခွန်းတွေ အများကြီးမေးပါတယ်။

မကာအိုကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ ဟိုမှာဘယ်သူရှိသလဲ စသည်ဖြင့်တို့ပါပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့မေးခွန်းတွေကို အလျဉ်းသင့်သလိုဖြေပါတယ်။ ဒါကိုသူထ

မကျေနပ်သေးလို့ ကောင်တာအနောက်မှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့အထက်အရာရှိ လက်ထံ

ကိုအပ်လိုက်ပြီး အဲဒီ အရာရှိက ဆက်ပြီးမေးပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကလည်း

ခုနကအဖြေအတိုင်းပဲဖြေပါတယ်။ ဒါကိုလည်း သူတို့က မကျေနပ်သေး

ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရုံးခန်းကို ခေါ်သွားပြန်ပါတယ်။ ရုံးခန်းရောက်တော့ ဧ

က ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ ချက်ချင်းမမေးသေးပါဘူး။ ရုံးခန်းခေါ်သွား

အပိုင်း (၂)

မကာအို

တာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကို မဟုတ်ပါဘူး။ ထိုင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦး၊ အာဖရိကလူမျိုးနှစ်ဦးတို့လည်းပါပါတယ်။

ဟောင်ကောင်လေဆိပ်ကတော့ ဝင်ဝင်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ကို ဆောက်နဲ့ ထွင်းပါပြီ။

ဟောင်ကောင်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက စိတ်ကူးထဲမှာရှိတဲ့ ဟောင်ကောင်၊ ၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ လေဆိပ်ကို ပီအေအေ (P.A. A Pan American World Always)တို့၊ ဘီအိုအေစီ (B. O. A. C British-Oversea Airlinesco.) တို့က လေယာဉ်ပျံကြီးတွေ ဆင်းပါတယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီကြီးတွေက ပြကွဒိန်လှလှ လေးတွေထုတ်ပြီး ရန်ကုန်က အစစ်ဖြစ်သူက မင်းဘူးက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ပို့ပေးတယ်။ အဲဒီပြကွဒိန်တွေမှာ ဟောင်ကောင်ဆိပ်ကမ်းရဲ့ ညရူခင်း ပုံတွေ ပါပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ဆယ်နှစ်သားကျော်ကျော်ကတည်းက လှပတဲ့ဟောင်ကောင်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ရောက်ဖူးချင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ အဆိုတော်ဖြူသီရဲ့ ဟောင်ကောင်သီချင်း ကြားရတော့ တစ်ခါ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပါတယ်။

“မောင်ရေသွားမယ်၊ ဘာလုပ်နေလဲ တော်ကြာနောက်ကျနေမယ် X X နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းလိုက်ဖို့မယ် X X ဟောင်ကောင်၊ ဟောင်ကောင် ပျော်စရာများ ပေါ့ပါသတဲ့ X X ဆိုတဲ့” သီချင်းလေးကို ကြားဖူးမှာပါ။

မိမိကအင်မတန် ရောက်ဖူးချင်ခဲ့တဲ့ဟောင်ကောင် နှစ်ကာလပေါင်းများစွာ က စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်များထဲကဟောင်ကောင်၊ ခုတော့ ဟောင်ကောင် လှုပ်လှုပ်အရာရှိများက စဉ်းစားတစ်ဦးရဲ့ရင်ဝကို ဆီးလို့ဖြင့်ကန်လိုက်ကြပါပြီ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ပထမဆုံး ဟောင်ကောင်ခရီးစဉ်ဆိုတာ ပတ်စပို့ထဲမှာ အထင်အရှား တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရှိုးမန်းနီးလို့ခေါ်တဲ့ သုံးစရာ ငွေကြေးအပြည့်အစုံ ပါပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပတ်စပို့ဟာ သင်္ဘောသား ပတ်စပို့မဟုတ်ပါဘူး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်လာပါတယ်။ သူတို့ဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာလုပ်နေပါသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟိုဘက်မှာ ထိုင်၊ မလေးရှား၊ စင်ကာပူဘက်မှာ စင်ကာပူလှုပ်လှုပ်ဟာ အင်မတန် နာမည်ကြီးပါတယ်။ အရပ်သုံးစကားနဲ့ ပြောရရင် ရစ်တယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခရီးသည်တစ်ဦးဟာ စင်ကာပူကို ပထမဆုံးအခေါက်အဖြစ်နဲ့ဝင်လာရင်၊ ငွေကြေးပြည့်ပြည့်စုံစုံပါလာရင်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်စား ဆင်ယင်လာရင်

လေကြောင်းနဲ့ပဲဝင်ဝင်၊ မလေးရှားဘက်ကနေ ရထားနဲ့ကားနဲ့ဝင်ဝင် ပြဿနာ လုပ်တော့ပါဘူး။ ၁၄ ရက်နေ့ခွင့် တန်းပြီး ပေးလိုက်တာပါပဲ။

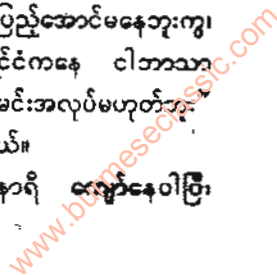
ခဏနေတော့ ရုံးခန်းထဲကအရာရှိတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့် ဆိုကို မေးခွန်းထုတ်ပါတယ်။ အာဖရိကနှစ်ယောက်ကိုတော့ စစ်ဆေးတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲခေါ်သွားပြီး တစ်မိနစ်ခဏကြာပါဘူး။ တုံးထုပေးပြီး ဝင်ခွင့်ပေး လိုက်ပါတယ်။ အပေးအယူတည့်သွားပုံပေါ့ပါတယ်။ ထိုင်းအမျိုးသမီးကိုတော့ ခေတ္တတော့ပါဘူး။ ရုံးခန်းကအရာရှိက ခုနကနှစ်ယောက်မေးတဲ့အတိုင်းပဲ ဆပ်မေးပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်တိုနေပါပြီ။ အပြန်လက်မှတ်ရှိတယ်၊ ခြိန်လွှတ်ရင်လည်း မလေးရှားပြန်ဝင်ရင်ဝင် ဒါမှမဟုတ်ဘန်ကောက်မှာ ကျောက်သွေးစားရုံပဲလို့ တွေးထားပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ ကျောက်သွေးတဲ့ လုပ်ငန်း တစ်ခုက တစ်လကို ဘတ်၂၅၀၀ (အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ရာ) လောက်ရပါတယ်။ ဒါကို စုံစမ်းမေးမြန်းထားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပြန်ရရင်လည်း သူတို့ကို အော်ဟစ်ပြီးမှပြန်မယ်ဆိုပြီး အဲဒီအရာရှိမေးသမျှ ကျွန်တော် ဘကြီးပြောပါတယ်။ ပတ်စပို့မှာ ဂျပန်စီမာငြင်းပယ်တဲ့ (Reject)ကိုတွေ့တော့ ခင်းဟာ သတင်းစာဆရာဖြစ်ပြီး ဘာလို့ဂျပန်စီမာမပေးတာလဲလို့ သူကမေး ခါတယ်။ ကျွန်တော်က ဟ...မင်းတို့ဘန်ကောက်မှာ ဂျပန်သံရုံးမှာ သွားပြီး မေးပါလား၊ ငါဘယ်သိမလဲလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို မေးနေတုန်းမှာ လှုပ်လှုပ်အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က ဆားကနေပတ်ပြီး အက်ခတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဒါကိုသိတော့ စိုးရိမ်စိတ် လုံးဝမပြဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပဲနေပြတယ်။ ခဏနေတော့ အဲဒီအရာရှိကြီး ထ မေးခွန်းထုတ်နေတဲ့ အရာရှိနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသွားပါတယ်။ ဒီအခါအရာရှိက ရုံးခန်းထဲဝင်သွားပြီး ဝင်ခွင့်တုံးထုပြီး ကျွန်တော့် ပတ်စပို့ကို ခြိန်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြောပါသေးတယ်။

“လူကြီးမင်း ခု ရက်သတ္တတစ်ပတ်ပေးလိုက်ပါတယ် ဒီရက်ကုန်ရင် လူကြီးမင်း ဘန်ကောက်ကိုပြန်ပါ”တဲ့

ကျွန်တော်က “မင်းတို့နိုင်ငံမှာ ၂၄ နာရီပြည့်အောင်မနေဘူးကွ၊ ခနက်ဖြန်မနက် ငါ မကာအိုကူးမှာ၊ မင်းတို့နိုင်ငံကနေ ငါဘာသာ မကာအိုသွားသွား။ ထိုင်းပြန်ပြန်၊ တရုတ်ပြည်ကူးကူး မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး” လို့ပြောပြီး လှုပ်လှုပ်ရုံးခန်းက ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

လေဆိပ်အပြင်ဘက်ရောက်တော့ ည ၉နာရီ ကျော်နေပါပြီ။

ဘန်ကောက်က ညနေ ၄ နာရီထွက်ခဲ့တာပါ။ လေယာဉ်ဟာ ဘန်ကောက်က
ဟောင်ကောင်ကို သုံးနာရီနီးပါး မောင်းရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟောင်ကောင်
ည ၇ နာရီမှာ ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟောင်ကောင် ဒေသစံတော်ချိန်ဟာ
ည ၈ နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ ဘန်ကောက်နဲ့ ဟောင်ကောင်ဟာ အချိန် တစ်နာရီ
ကွာပါတယ်။ မလေးရှားနဲ့ဘန်ကောက်လည်း အချိန် တစ်နာရီပဲကွာထား
မလေးနဲ့ ဟောင်ကောင်စံတော်ချိန်ဟာ အတူတူပါပဲ။

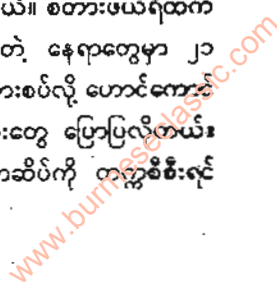
အဲဒီညက ဘန်ကောက်မှာတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပေးလိုက်တဲ့
သင်္ဘောသားတည်းခိုအိမ် တစ်အိမ်မှာအိပ်ပါတယ်။ တစ်ရက်ကို ဟောင်ကောင်
ဒေါ်လာ ၆၀ ပေးရပါတယ်။ တည်းခိုအိမ်က လေဆိပ်ရှိတဲ့ ကောင်လုံဘက်ခြမ်း
မှာပါပဲ။ ဦးချိုသင်္ဘောကုမ္ပဏီက ဖွင့်ထားတဲ့ တည်းခိုအိမ်ပါ။ တည်းခိုအိမ်ကို
တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်သူက ကိုလတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာပြန် တရုတ်
အမျိုးသားပါ။ သင်္ဘောကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မကားအိုသွားမယ့်
ဆိုတော့ မကားအိုအကြောင်းရှင်းပြရင်းနဲ့ မကားအိုမှာ ယခုအခါ နေထိုင်ခွင့်
စတေး(Stay) မလွယ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခုမှတော့
ရောက်အောင်သွားလိုက်ပါအုံးမယ်။ နောက်မှ အခြေအနေအရပါပဲလို့ ပြန်ပြော
ပါတယ်။ ကိုလတ်က မကားအိုသွားမယ့် သင်္ဘောသားဘိုဆင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့
ဦးအောင်တင်နဲ့ အပ်ထည့်လိုက် ပါတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ဦးအောင်တင်နှင့် ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်သား မကားအိုသင်္ဘောဆိပ်ကို ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
တည်းနေတာက ကောင်လုံဘက်ခြမ်းပါ။ မကားအိုသင်္ဘောဆိပ်က ဟောင်ကောင်
မှာပါ။ အမှန်က ကောင်လုံကနေ မကားအိုသင်္ဘောထွက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဦးအောင်တင်က ဟောင်ကောင်ဘက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ သူတို့သင်္ဘော ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲ
ဝင်စရာရှိနေပါတယ်။ ကောင်လုံနဲ့ ဟောင်ကောင်ကို စတားကုမ္ပဏီရဲ့
သင်္ဘောငယ်လေးတွေနဲ့ ကူးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရန်ကုန်-ဒလ
ကူးသလိုပါ။ သင်္ဘောကလည်း အဲဒီသင်္ဘောမျိုးတွေပါပဲ။ တီပုံစံ(T. Type)
တွေပါ။ စတားဖယ်ရီလို့ အရပ်သုံးခေါ်ကြပါတယ်။ စတားဖယ်ရီ မတက်ခင်
အဝမှာ လက်ဖက်ရည်ဝယ်သောက်ကြတော့ ကျွန်တော်လက်ဖက်ရည်ထ
စောင်းပြီး မှောက်ကျကုန်ပါတယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမား
က လာပြီးသုတ်သွားတော့ ဟောင်ကောင်ရဲ့ သန့်ရှင်းရေးကို ကျွန်တော်ကောင်
ကောင်းလေး အထင်ကြီးသွားတယ်။

စတားဖယ်ရီဝင်ပေါက်မှာ ဟောင်ကောင်တစ်ဒေါ်လာစေ့ ထည့်ပြီး
ဒေါ်လာတယ်။ ပိုက်ဆံထည့်မှပဲ တံခါးကဖွင့်လို့ရတာပါ။ တံခါးဆို့ပေးမယ့်လည်း
ဆွဲလည်အဟန့်အတားလေးပါ။ ရန်ကုန်တီရစ္ဆာနဲ့ညယျာဉ်က ဝင်ပေါက်လိုပေါ့။
စတားဖယ်ရီနဲ့ ကူးတော့မှ ဟောင်ကောင်ရဲ့အလှကို အသေအချာ မြင်တွေ့
ရတာပါ။ ရေလယ်ကောင်ကနေကြည့်ရင် တောင်ကြီးတွေ နောက် ခံထားပြီး
ခေတ်မီအဆောက်အအုံ အမြင့်ကြီးတွေ၊ တောင်ကြီးတွေကလည်း ပြာမှိုင်းလို့
အောင်တန်းပုံမဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ကတုံးမြင့်မြင့်ကြီးတွေပါ။ တချို့တိုက်တား
အဆောက်အအုံတွေဟာ တောင်ပေါ်မှာ နေရာယူထားပါတယ်။

မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူ လှတယ်ဆိုတာက တစ်မျိုးပဲ။
သားဘက်ကတောင်တန်းပြာကြီးတွေက အဝေးမှာ၊ အဲဒါကို နောက်ခံပြီး
ဆော့မှ ခေတ်မီအဆောက်အအုံတွေက မြို့ထဲမှာ၊ ဟောင်ကောင်က ဒီလို
မဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ရယ်၊ ခေတ်မီအဆောက်အအုံရယ်၊ ရေပြင်ရယ်က
ချောထွေးနေတယ်။ ရေပြင်မှာ တောင်ရိပ် အဆောက်အအုံရိပ်တွေ
ဆင်ဟပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ရေထဲမှာက သင်္ဘောကြီးငယ်မျိုးစုံ ရပ်လို့တစ်ပုံ
ခုတ်မောင်းလို့တစ်သွယ်၊ ဟောင်ကောင်ဟာ စင်ကာပူလိုပဲ။ သင်္ဘောလုပ်ငန်း
မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

စတားဖယ်ရီဟာ ဟောင်ကောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ဟောင်ကောင်ရိုး
အလယ်ပိုင်းမှာ ဆိုက်တာပါ။ စတားဖယ်ရီကနေ မကားအိုသင်္ဘောဆိပ်ကို
သိပ်မဝေးလှတော့ဘူး။ တစ်နိုင်လက်ဆွဲပါသူတစ်ဦးဟာ လမ်းလျှောက်သွားလို့
ရပါတယ်။ ကောင်လုံနဲ့ ဟောင်ကောင်ဘက်ခြမ်းကို စတားဖယ်ရီအပြင်
နေ့သံပျိုင့် ဖယ်ရီ (North Point Ferry) နဲ့ ဂျော်ဒန်ဖယ်ရီ (Jordan
Ferry) တို့လည်း ဆွဲပါတယ်။ နေ့သံပျိုင့်ဖယ်ရီက လေဆိပ်နဲ့ပိုနီးပြီး
ဂျော်ဒန်ဖယ်ရီက ကောင်လုံနဲ့ ဂျော်ဒန်လမ်းထိပ်မှာပါ။ ဂျော်ဒန်ဖယ်ရီကို
စီးလာခဲ့ရင် မကားအိုသင်္ဘောဆိပ်နဲ့ ပိုနီးပါတယ်။ တစ်ဖာလုံလောက်ပဲ
လမ်းလျှောက်ရပါတယ်။ ဂျော်ဒန်ဖယ်ရီရော နေ့သံပျိုင့်ဖယ်ရီရော တစ်ဦးကို
ဟောင်ကောင် နှစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်ရှစ်ဆယ်ပေးရပါတယ်။ စတားဖယ်ရီထက်
ပိုပြီးဈေးကြီးပါတယ်။ သင်္ဘောဆိပ်က ထိုင်စောင်ရတဲ့ နေရာတွေမှာ ၂၁
လက်မ တီဗွီတွေဖွင့်ထားပေးပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စကားစပ်လို့ ဟောင်ကောင်
လေဆိပ်နေ မကားအိုလေဆိပ်ကို လာပုံလာနည်းလေးတွေ ပြောပြလိုတယ်။
ဟောင်ကောင်လေဆိပ်ကနေ မကားအိုသင်္ဘောဆိပ်ကို တက္ကစီစီးရင်

ဈေးကြီးပါတယ်။ ပစ္စည်းတစ်နိုင်ပါရင် မစီးပါနဲ့၊ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ တစ်ရာလောက် တက္ကစီခကုန်ပါတယ်။ ကောင်လုံး-ဟောင်ကောင် မြေအောက် လမ်း (ရေပြင်အောက်က ဖောက်ထားတဲ့လမ်း) ကူးခခယ်ဒေါ်လာကိုလည်း ခရီးသည်က ကျခံရပါတယ်။ လေဆိပ်ကထွက်ထွက်ချင်း ဘယ်ဘက်မှာ အယားကွန်း ဘတ်စ်ကား (လေအေးခက်တပ် ဘတ်စ်ကား) ကြီးတွေရှိပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားအမှတ် အေ-၂ (A-2) ကိုစီးရင် မကာအိုသင်္ဘောဆိပ်မှာ တန်းရောက်ပါတယ်။ လေဆိပ်နဲ့ မကာအိုသင်္ဘောဆိပ်ဟာ ဂိတ်စ ဂိတ်ဆုံးပါပဲ။ ဟောင်ကောင် ၁၂ဒေါ်လာ ပေးရပါတယ်။ ပစ္စည်းတင်လိုရပါတယ်။

အဲ- ပိုပြီးသက်သာချင်ရင် လေဆိပ်ကအထွက် ညာဘက်ခြမ်းမှာ ရိုးရိုးဘတ်စ်ကားတွေရှိပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားအမှတ်(၁၃)ကို စီးပါ။ ဂိတ်ဆုံးဟာ ဂျော်ဒန်ဖယ်ရီဂိတ်ပါပဲ။ ဘတ်စ်ကားခက သုံးဒေါ်လာနဲ့ ဖယ်ရီခက နှစ်ဒေါ် လာ ဆင့်ရှစ်ဆယ် သုံးရုံနဲ့ မကာအိုသင်္ဘောဆိပ်ကို ရောက်ပါတယ်။ ဂျော်ဒန် ဖယ်ရီက တက်လာရင် ဟောင်ကောင်ဘက်ခြမ်းမှာ မကာအိုသင်္ဘောဆိပ် အရောက် လူသွားလမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို ပေါင်းမိုးဆောက်ပေးထားလို့ မိုးရွာနေရင်တောင် မပူမပင်သွားလို့ရပါတယ်။ အဲဒီပေါင်းမိုးအတိုင်း လျှောက်လိုက်လာရင် မကာအိုသင်္ဘောလက်မှတ်ဝယ်တဲ့ အပေါက်အထိ ရောက်ပါတယ်။

ဦးအောင်တင် ခေါ်တဲ့နောက်က လိုက်လာရာက မကာအိုသင်္ဘောလက် မှတ်ဝယ်တော့ ရိုးရိုးတန်းမရှိတော့ဘူး၊ ဒုတိယတန်းပဲ ရမယ်ဆိုလို့ ဝယ်လိုက်ရပါတယ်။ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၇၁ ကျပါတယ်။ ဟောင်ကောင်နဲ့ မကာအိုကို သင်္ဘောအမျိုးမျိုး ပြေးဆွဲပါတယ်။ ဂျက်အင်ဂျင်တပ်တဲ့ ဂျက်ဖွိုင်လ် (Jet Foil) ရှိသလို ရေလျှစ်ပြေးတဲ့ ဟိုဒရိုဖွိုင်လ် (Hydro Foil) လည်း ရှိပါတယ်။ သင်္ဘောအကြီးစားမျိုးလည်း ပြေးဆွဲပါတယ်။ အမြန်ဆုံးကတော့က ဂျက်ဖွိုင်လ်ပါပဲ။ ဟောင်ကောင်-မကာအို မိုင် ၄၀ ခရီးကို တစ်နာရီမပြည့်ပါဘူး။

မကာအိုဟာ ဟောင်ကောင်ရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်မှာရှိပြီး အမှန် ကတော့ တောင်တရုတ်ပင်လယ်ရဲ့ ပင်လယ်ကွေ့ကိုဖြတ်ပြီး သင်္ဘောပြေး ဆွဲတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာဆို မုတ္တမ နဲ့ မော်လမြိုင်လိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆီက အခေါ်အဝေါ်ကတော့ ပုလဲမြစ်ကျွန်းပေါ်ကို ဖြတ်ပြီး ပြေးဆွဲတာလို့ သုံးပါတယ်။ ပုလဲမြစ်ဟာ တရုတ်ပြည်ကထဲနေ မကာအိုဘေးကနေဖြတ်ပြီး တောင်တရုတ်ပင်လယ်ထဲကို စီးဝင်သွားတာပါ။

သင်္ဘောထွက်တော့ ရိုးရိုးတန်းနေရာတွေကြည့်တော့ အများကြီး အိမ်လပ်နေပါတယ်။ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့စာရေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်လိုက်တာပါ။ ဦးအောင်တင်က ပြောပါတယ်။ ဟောင်ကောင် မကာအို သင်္ဘောလိုင်းဟာ ဒီလိုပါပဲတဲ့၊ စောစောက သန့်ရှင်းရေးထိန်းသိမ်းမှုကောင်းလို့ ဟောင်ကောင်ကို အထင်ကြီးခဲ့ရာမှ ခုလိုဈေးကြီးတဲ့လက်မှတ်ကို ရောင်းလွတ် ချိတ်တော့ ဟောင်ကောင်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးစနစ်ကို အထင်သေးလို့ သွားမိ ပြောတာပဲ။

သင်္ဘောဟာ တစ်နာရီမိုင် ၄၀ နှုန်းလောက်မောင်းနေပေမယ့် အင်မတန် ခြေပေါ့ပါတယ်။ ဆေးလိပ်သောက်တတ်တယ်လို့ ကြိုတင်ပြောထားလို့ ဆေးလိပ် သောက်တဲ့နေရာမှာ ပေးထားပါတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲ အတ်ဖက်ရည်အခွံရောင်းပါတယ်။ သူတို့အခေါ်အရ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဆိုပေတဲ့ မြစ်ပြင်ဟာ ကမ်းကိုမမြင်ရပါဘူး။

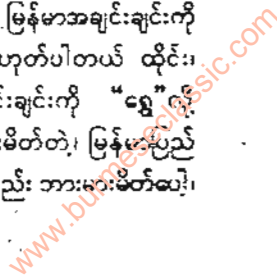
မကာအိုရောက်တော့ နေ့ခင်း ၁နာရီထိုးနေပါပြီ။ အဝင်မှာ မကာအို ဆိုင်မူက ဝိဇာကြေး ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၁၆၀ တောင်းပြီး ရက်ပေါင်း ၂၀ တန်းပြီး ထုပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ မမေးပါဘူး။ ဩော် အခုတ်အမျိုးသား ချင်းအတူတူ မကာအိုလူဝင်မှုက ယဉ်ကျေးလှချည်လား။

(၂)

“ကဲ... ခင်ဗျားတော့ ဘားမားမိတ်ဖြစ်သွားပြီ”
ခရီးရောက်မဆိုက် ထမင်းစားကြရင်း မိတ်ဆွေဦးအောင်တင်က ကျွန်တော့်ကိုပြောပါတယ်။

“ဟင် ... ဘာလဲ ဘာလဲ ဘားမားမိတ်ဆိုတာ”
ကျွန်တော်က ပြန်မေးမိလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် ထမင်းအတူတူစားနေတဲ့ သင်္ဘောသားလေး ဇော်ထွန်းထွန်းက-

“ဒီလိုပါကိဝမ်းရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအချင်းချင်း ထိုင်းမှာ ချွေလို့ ကင်းပွန်းတပ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာကျတော့ မြန်မာအချင်းချင်းကို ဘားမားမိတ်လို့ခေါ်ကြတာပါ” လို့ ရှင်းပြပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ထိုင်း၊ လေးရှား ခင်ကာပူမှာ မြန်မာတွေဟာ မိမိအချင်းချင်းကို “ရွှေ”လို့ အင်ပွန်းတပ်ကြပါတယ်။ ခုတော့ မကာအိုမှာ ဘားမားမိတ်တဲ့၊ မြန်မာပြည် မှာ လုပ်သည်ပေါ့၊ အေးလေ သူများက ဘားမားမိတ်ဆိုလည်း ဘားမားမိတ်ပေါ့၊

မကာအိုရောက်တဲ့ မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ “ရွှေ” စစ်စစ် ကနေ “ဘားမားမိတ်” တစ်ဖန်ဖြစ်လို့ သွားခဲ့ရပြန်ပါပြီကော။

ကျွန်တော် တည်းခိုရတဲ့နေရာလေးဟာ အေးချမ်းပါတယ်။ မာကောက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပေါ်တူဂီလို ဘာရာ(Barra)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တရုတ်ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းနဲ့လည်း နီးပါတယ်။ မာကောက်တရုတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟာ ပုလဲမြစ်ကမ်းကို မျက်နှာမူပြီး တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ဆောက်ထားတာပါ။ ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟာ အထူးသဖြင့် ရေလုပ်ငန်းသမားတွေ ကိုးကွယ်ရာ နေရာပါ။ ငါးရှာတဲ့ တံငါသည်တွေ ပင်လယ်မထွက်ခင် ငါးများများရအောင် ဟိုအရင်ကတည်းက ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကျောင်းလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီဘုရားကျောင်း မှာ ဗြောက်အိုးတွေဖောက်ပြီး ပူဇော်တဲ့နေ့မှာ ဆူညံနေပြီး ယမ်းငွေ့များနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် မှန်လို့နေပါတော့တယ်။

ဒီဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ ကားလမ်းရှိပြီး ကားလမ်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ ရေကြောင်းပြတိုက် (Marine Museum)ရှိပါတယ်။ ဒီရေကြောင်း ပြတိုက်ကတော့ ပုလဲမြစ်ကမ်းမှာ ဆောက်ထားတာပါ။ မာကောက် ဘုရားကျောင်းနဲ့ ရေကြောင်းပြတိုက်ဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို ပြသတဲ့ နေရာဖြစ်ပါတယ်။ နေ့ခင်းတိုင်ရင် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်ကားများ ပြည့်နေပါ တယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းက တရုတ်ပြည်ပါ။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ တရုတ်ပြည်က အဆောက်အအုံတွေအများကြီး ဆောက်နေပါတယ်။ တောင်တွေကို ဖြိုပြီးတော့ ဆောက်နေတာပါ။ တရုတ်ပြည်က တောင်တွေကို ဖြိုပြီးတော့ အဆောက်အအုံ တွေဆောက်၊ ဖြိုချတဲ့ မြေသားတွေကို မကာအိုနဲ့ ဟောင်ကောင်က ဝယ်ပြီး ပင်လယ်မှာ မိုပြီး မြေချဲ့ရတယ်လို့ ဦးအောင်တင်တို့က ပြောပြပါတယ်။ တရုတ်ပြည်ဟာ ဟောင်ကောင်နဲ့ နယ်မြေချင်း ဆက်စပ်နေပြီး ကောင်လုံကနေ မီးရထားစီးပြီး တရုတ်ပြည် နယ်စပ်ကို သွားလို့ရပါတယ်။ ကောင်လုံ- ကွမ်ကျိုး (Guang Zhou) ကို တိုက်ရိုက်ရထားပြေးဆွဲပြီး ကွမ်ကျိုးဟာ တောင်ပိုင်းပြည်နယ် ကွမ်တုံရဲ့ မြို့တော်ဖြစ်ပါတယ်။

တရုတ်ပြည်ဟာ နယ်မြေအကျယ်အဝန်း ကြီးမားတဲ့ အလျောက် လူဦးရေများပြီး စကားအမျိုးအစားလည်း ကွဲပြားကြပါတယ်။ ဖုကျင့်၊ ဟာခေ၊ ဟတ်ကျူး၊ ကော်ရီ၊ ကွမ်တုံ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးကွဲပြားပါတယ်။ ကွမ်တုံပြည်နယ်၊ ဟောင်ကောင်နဲ့ မကာအိုတို့က ကွမ်တုံစကားပြောကြပါတယ်။

နေ့ခင်းကျတော့ ဦးချိုလှိုင်းရဲ့ မကာအို တာဝန်ခံ ဦးစိန်ယုရောက်လာလို့ အောင်တင်က မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ နေ့စရာအိမ်မရခင်တော့ ဒီအိမ်မှာ တည်းနေ၊ သင်္ဘောသားတွေက တစ်ရက် ၃၅ ဒေါ်လာပေးရပေမယ့် ခင်ဗျားက သင်္ဘောသားမဟုတ်တော့ ဒေါ်လာ ၂၀ ပဲ ပေးပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဦးစိန်ယုက နေ့လျော့ယူလို့ ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

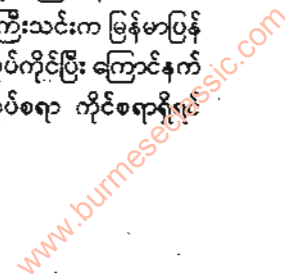
နောက်နေ့တွေမှာ မကာအိုမြို့ထဲကို ဦးအောင်တင် ဦးဆောင်ပြီး ချိတ်ပြသကြပါတယ်။

မြန်မာပြည်ကို စွန့်ခွာခဲ့တဲ့ တရုတ် အမျိုးသားများဟာ အများစုက ထိုင်ဝမ် မှာ မကာအိုမှာ လာရောက်နေထိုင်ကြပါတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို သွားဖို့ရဲ့ သူတွေက သွားပေမဲ့ အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းပါတယ်။ ဟောင်ကောင်၊ ဟိုင်နန်းကျွန်းနဲ့ တရုတ်ပြည်မကြီး သွားတဲ့လူလည်း သွားပါ တယ်။ စားသောက် ကုန်ဈေးနှုန်း၊ အိမ်ဈေးနှုန်း သက်သာတဲ့ မကာအိုကိုပဲ ပြောင်း ကြတာ များပါတယ်။

အဲဒီ မြန်မာပြန် အများစုဟာ မိမိတို့ကိုယ်မိမိ “ဘားမားမိတ်” ရယ်လို့ အင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြတာပါပဲ။

မကာအိုမြို့မှာ မီးသုံးလုံးဆိုတဲ့ အရပ်ဒေသတစ်ခုရှိပါတယ်။ တရုတ်လို “ဆမ်း ကြမ်တမ်း” ပါ။ ဆမ်းဆိုတာက သုံး၊ ကြမ် ဆိုတာက မီးလုံးပါ။ ဆမ်းဆိုတာက လျှပ်စစ်မီးကို ခေါ်တာပါ။ အဲ ဒီအရပ်မှာ မော်တော်ယာဉ်တွေ မော်တော်ရတဲ့ အပိုင်းတစ်ခုရှိပါတယ်။ အပိုင်းရဲ့ အလယ်ကောင်မှာ မီးတိုင်လေး ခုပြီး မီးလုံးသုံးလုံး တပ်ဆင်ထားပါတယ်။ မီးလုံးတွေက မလင်းတော့ပါဘူး။ အထဲမယ့် မီးသုံးလုံး ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကတော့ သုံးစွဲနေဆဲပါ။ မြန်မာလို ဆောက်ယီး တရုတ်လို “မြန်တင်း” လို့ ခေါ်ပြီး ကွမ်တုံလိုကတော့ “မင်းတင်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မကာအိုမှာ ဆမ်းကြမ်တမ်းနဲ့ မင်းတင်ဟာခွဲခြားလို့ မရပါဘူး။ မီးသုံးလုံး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြန်မာပြန်တွေ အများစု နေကြပါတယ်။

မီးသုံးလုံးမှာ မြန်မာပြန် တရုတ်များ အသင်းရှိပါတယ်။ လူကြီးအသင်းနဲ့ သူငယ်သင်းရယ်လို့ နှစ်သင်း ရှိတာပါ။ လူငယ်သင်းကို ကြောင်နက်အသင်း ခေါ်လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ သူတို့ အပြောအရတော့ လူကြီးသင်းက မြန်မာပြန် တွေ ပတ်သက်ပြီး အစိုးရပိုင်း ဆိုင်ရာတွေကို ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ပြီး ကြောင်နက် အသင်းကတော့ အမည်းဂိုဏ်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်စရာ ကိုင်စရာရှိရင်

ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲ- အမည်းဂိုဏ်း ဆိုတာကတော့ တရားမဝင်ဖြစ်တဲ့ လူမိုက်ဂိုဏ်းမျိုးတွေကို ပြောတာပါ။ ဒီလို လူမိုက်ဂိုဏ်းတွေဟာ ဘန်ကောက်၊ ကောအယ်လ်စတု မြို့ကြီးတွေမှာလည်း ရှိပါတယ်။

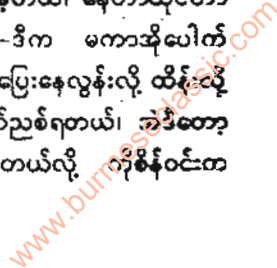
ဒီမီးသုံးလုံး တစ်စိုက်မှာဖြင့် မြန်မာပြန်တွေနဲ့ မြန်မာသံတွေနဲ့ စည်ကားလို့ နေတော့တာပါပဲ။ မီးသုံးလုံးမှာ တချို့ သင်္ဘောသားတွေ ထိုင်နေရင်း လူထင် သဘာဝ ကောင်မလေးလှလှ တစ်ယောက်တွေ့လို့ “လှလိုက်တာနော်” လို့ မြန်မာလို သွားမနောက်ပါနဲ့။ “ဟင် ဘာပြောတာလဲ ပါးကျိုးသွားမယ်” ဆိုပြီး မြန်မာလို ပြန်ပြောခံရတတ်ပါတယ်။ ဘားမားမိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နှစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ တစ်ဆိုင်က ပဲခူးကမို့ ပဲခူးဆိုင်လို့ ခေါ်ခေါ်ကြပါတယ်။ မနက်ဆိုရင် ဒီဆိုင် နှစ်ဆိုင်မှာ ဘားမားမိတ်တွေရော သင်္ဘောသားတွေရော မြန်မာလို ပြော ဆိုနေကြတာ ဆူညံနေတာပါပဲ။ သင်္ဘောသား အများစုဟာ သင်္ဘောတက် ဟောင်ကောင်လာရင်းနဲ့ ဟောင်ကောင်မှာ ဗီဇကုန်ရင် မကာအိုမှာလာပြီး ခိုနေ ကြတတ်ပါတယ်။ မကာအို ဝင်ဝင်ချင်း ရက် ၂၀ ရပြီး သက်တမ်းတိုးက (၁) လ ရပါတယ်။ အဲဒါကုန်ရင် တရုတ်ပြည်ကို နှစ်ခေါက်လောက် ဗီဇရောင်ရင် ရက်ပေါင်း လေးဆယ်လောက်ရတော့ စုစုပေါင်း နှစ်လကျော် သုံးလလောက် အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ မကာအိုက စားစရိတ်နေစရိတ် သက်သာပါတယ်။ ဒါကြောင့် သင်္ဘောသားတွေ သင်္ဘောမတက်ခင် မကာအိုမှာ လာပြီး ခိုနေကြတာပါပဲ။

ဘားမားမိတ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ တစ်ဆိုင်က မြန်မာလို “ဆံသ” လို့ ရေးထားတယ်။ တစ်ဆိုင်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်က မြန်မာအသုံးအနှုန်းဖြစ်တဲ့ “လှရိပ်မြို့” လို့ ရေးထားပါတယ်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေကတော့ မြန်မာတစ်ပါး မြန်မာထမင်း ဟင်း ရောင်းတဲ့ဆိုင် နှစ်ဆိုင်၊ သုံးဆိုင်ရှိတယ်။ ချဉ်ပေါင်ကြော် ရပါတယ်။ မီးသုံးလုံး ဈေးထဲမှာ မြန်မာ ကုန်စုံဆိုင်ရှိပြီး မုန့်ဆမ်းရသည့်။ တညင်းသီးရသည့်ဆိုပြီး မြန်မာစာနဲ့ ရေးထားပါတယ်။ ဆေးပေါ့လိပ် (ဂျိုးသိန်း) လည်း တစ်လိပ် တစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဝယ်သောက်ရပါတယ်။ မြန်မာပြန်တွေဖွင့်တဲ့ ဆေးဆိုင်

တွေမှာ မြန်မာလို ပြောပြီး ဝယ်လို့ရပါတယ်။ ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ဟာ “စန်းစိန် ဆေးတိုက်” ဆိုပြီး မြန်မာလိုဆိုင်းဘုတ် တင်ထားပါတယ်။

မြန်မာပြည်က ပြန်လာကြတဲ့ တရုတ်လူမျိုး အများစုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လုံးလုံး ဥမက္ခသိုက်မပျက်အောင် စည်းစည်းလုံးလုံး နေကြတာပါပဲ။ မိမိတို့ တစ်သက်လုံး စားခဲ့တဲ့ မြန်မာအစားအစာတွေရအောင် ဇနီးထီးထားကြတယ်။ အချင်းချင်းတွေ့ရင် မြန်မာလိုပဲ ပြောကြတယ်။ မီးသုံးလုံးဈေးထဲမှာ လျှောက်သွားရင် ဘောင်းဘီဝတ်ထားတဲ့ တရုတ်မကြီး နှစ်ယောက် “ဟိုကောင်မကလေး” ဆိုပြီး မြန်မာလို အတင်းပြောသံတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မြန်မာလိုဆဲသံတွေ ကြားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါက မြန်မာ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် တက္ကစီကား စီးသွားကြတယ်။ အချိန်အတော် ကြာနေပြီး လိုရာမရောက်တော့ တစ်ယောက်က ဟေ့ ကားသမားတော့ ငါတို့ကို ပိုက်ဆံပိုရအောင် လှည့်ပတ်မောင်းနေပြီ ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကားသမားက ဈာ ကျွန်တော် အဲလိုမလုပ်ပါဘူးလို့ မြန်မာလို ပြန်ပြောသတဲ့၊ ရယ်လည်းရယ်ရပါတယ်။ ဘတ်စကား မောင်းနေတဲ့ မြန်မာပြန် ရဲအရာရှိ၊ လူဝင်မှုအရာရှိ၊ မြူနီစီပယ်အလုပ်သမား၊ အလွှာမျိုးစုံမှာ မြန်မာပြန်တွေ ရှိပါတယ်။ မြန်မာပြန်ထဲက ဦးကောင်းစံဆိုတာဟာ မကာအိုမှာ လွတ်တော် အမတ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသတဲ့။

မာကောက်အိမ်မှာ တည်းနေတဲ့ ကာလ၊ တစ်နေ့ကျတော့ အိမ်ရှေ့ မှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေတဲ့ မြူနီစီပယ်အလုပ်သမားတစ်ယောက် အိမ်ထဲ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် မြန်မာပြန် ဘားမားမိတ်ပါလို့ပြောပြီး သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တယ်။ သူက ကိုစိန်ဝင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပြန်တုန်းကတော့ တရုတ် ပြည်မကြီး ပြန်သွားတာတဲ့၊ ဟိုမှာ မနေချင်လို့ မကာအိုလာပြီး နေတာပါလို့ ပြောတယ်။ သူ့ခမျာ တရုတ်ပြည် ပြန်သွားတာ မိန်းမရခဲ့တာပဲ အဖတ်တင်ရှာတယ်။ ကိုစိန်ဝင်းက ပြောပြလို့ သူ့အကြောင်းလေးတွေ သိလာရပါတယ်။ ဘားမားမိတ်ဟာ ဘားမားကိုပဲယူသင့်ပါတယ်။ တရုတ်ပြည်က ကန်စွန်းဥကို ယူတော့လည်း ကိုယ့်ထက် အဆင့်နိမ့်တယ်။ နေတာထိုင်တာ စားရသောက်ရတာ စိတ်တိုင်း မကျဘူး။ အဲ-ဒီက မကာအိုပေါက် တရုတ်အမျိုးသမီး ယူ ပြန်တော့လည်း ခေတ်ရှေ့ကပြေးနေလွန်းလို့ ထိန်းသိမ်း မရဘူး။ ဖဲပိုင်းပဲသွားနေ၊ ကပွဲပဲသွားနေတာနဲ့ စိတ်ညစ်ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဘားမားမိတ်ဟာ ဘားမားမိတ်နဲ့ပဲ ကိုက်ညီပါတယ်လို့ ကိုစိန်ဝင်းက

ဘားမားမိတ်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာကို ရင်ဖွင့်ရှာပါတယ်။ တရုတ်ပြည်မကနေ မကာအိုလာနေတဲ့ ပြည်ကြီးပေါက်တွေကို “ကုန်စွန့်ဥ” တွေလို့ ဒီမှာ ခေါ်ကြပါတယ်။

မြန်မာပြည်က ပြန်လာကြတဲ့ တရုတ်လူမျိုးတိုင်းဟာ ကွမ်တုံတွေချည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖုကျင်တွေ၊ ဟာခတွေလည်း ပါတာပဲ။ သူတို့လည်း ဒီကျတော့မှ တစ်နှစ်သုံးလေး ယတ်၊ လီ၊ ဆမ်း သင်၊ ကြက်ပြော ဝက်ပြောနဲ့ နှစ်ကာလ ကြာလာလို့ ကွမ်တုံလို တတ်သွားကြတာပဲ။ “အောင်တေးသံသွင်းဆိုင်” ဖွင့်ထားတဲ့ ကိုအောင်ဟာ ကိုးနှစ်နေမှ ကွမ်တုံစကား ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တေးသံသွင်းဆိုင်မှာ နောက်ဆုံးပေါ် ဇော်ဝင်းထွဋ်သီးချင်းထိ သွင်းလို့ ရပါတယ်။ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာလေးလည်း၊ မြန်မာ သီချင်းသံ ကြားရတယ်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ မြန်မာထမင်းဟင်း အစုံရတယ်။ ဆေးပေါ့လိပ် သောက်ဦးမလား၊ အင်္ဂလန်တို့ ဘာတို့မှာ မြန်မာအသင်းတွေ ဘာတွေရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်ရဲ့ အပြင်ဘက် တစ်နေရာမှာ မကာအိုလိုနဲ့တဲ့ မြန်မာပြည် အငယ်စား ဘယ်မှာမှ မရှိပါဘူး။ မြန်မာ နှစ်သိန်းလောက်ရှိတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံမှာတောင် ဒီလို မရပါဘူး။ ထိုင်ခမ်မှာလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကအစ ရပါတယ်လို့ တချို့က ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုင်ဝမ်ဟာ မြန်မာတွေဝင်ဖို့ရာ အင်မတန် ခက်ပါတယ်။

(၃)

မြန်မာပြည်ကလာကြတဲ့ ဘားမားမိတ် နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ပထမ တစ်မျိုးက အပြီးပြန်တွေပါ။ နောက်တစ်မျိုးက ပတ်စ်ပို့နဲ့ အလုပ်လာလုပ်ကြတဲ့ သူတွေပါ။ အဲ ပတ်စ်ပို့ သမားတွေ မကာအိုရောက်လို့ လုံးဝကင်းလို့မရတဲ့ မြန်မာ သုံးဦးရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ကိုဝက်ဆီဖတ်၊ ဦးကျော်စိန် နှင့် ဦးဘိုးငွေတို့ပါပဲ။

ဝက်ဆီဖတ်က တရုတ်မှာမည် သူမှာရှိပါတယ် မြန်မာမှာမည်က ကိုမင်းပေပါ။ ဒါပေမယ့် ဘားမားမိတ်တွေက သူ့ကို ဝက်ဆီဖတ်လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။ သူကလည်း ဒီမှာမည်ပါ ခေါ်ပါခင်ဗျာ လွယ်ပါတယ်လို့ လိုလိုလားလား ပြောရှာပါတယ်။ မြန်မာပြည်က ရောက်လာတဲ့ ပတ်စ်ပို့စ် သမားတွေဟာ တရုတ်ပြည်ကို ပစ္စည်းပို့လို့ရပါတယ်။ မိမိရောက်ပြီး

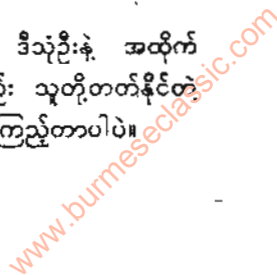
သုံးလအတွင်းမှပါ။ သုံးလကျော်ရင်တော့ မရတော့ပါဘူး။ ကယ်ရီရိုက်တာ နားမည်ခံရုံပါပဲ။ ပွဲစားက သူဘာသာ ပစ္စည်းဝယ်ပို့လုပ်တာပါ။ မိမိက ဘာကံချာလေး ကိုင်သွားရုံပါပဲ။ ပိုရတဲ့ပစ္စည်းတွေက မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ ဇေနေအပူပေးစက်၊ ထမင်းအိုး၊ တီဗွီ စသည်တို့ပါပဲ။ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်ကို ဆက်ပြီး ဟိုဘက်ရောက်တော့ မြန်မာရုံပဲ။ တရုတ်ပြည်ထဲကို ကယ်ရီရိုက်ရင် ဆောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၁၈၀၀ကနေ ၂၀၀၀ လောက်အထိ ရတတ်ပါတယ်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၂၅၀ ကျော်ခန့်ပေါ့လေ။ ကိုဝက်ဆီဖတ်က ဒီအလုပ်ကို ခွဲစားလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပတ်စ်ပို့ ဘားမားမိတ်တွေက သူ့နဲ့ကင်းတဲ့လူ ချည်းပါတယ်။ ကိုဝက်ဆီဖတ်ဟာ မျက်နှာချိုပြီးနေပြီး ဆက်ဆံရေးကလည်း ဆောင်းလို့ လူကြီးလူငယ်တွေချစ်ခင်သူပေါများပါတယ်။

နောက်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးကျော်စိန်ကတော့ အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်ရှင် ခါး။ ရောက်ရောက်ချင်း တခြားခိုင်မြဲတဲ့အလုပ်မရသေးခင် သူ့ဆီမှာ ချည်ညှပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ ပေးတက်ပါတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဂျင်းအင်္ကျီတွေချုပ်ပြီး အဲဒီ ချုပ်ပြီးသားတွေမှာ အတွင်းက ချုပ်ရိုးတွေညီအောင် ချည်ပို့တွေ ညှက်တဲ့အလုပ်ပါ။ တစ်ဒါခင်ကို တစ်ဒေါ်လာနဲ့ နှစ်ဒေါ်လာ ပေးပါတယ်။ နောက်ခါမှာ ထမင်းဖိုးစရိတ်ကျေပါတယ်။ သူ့စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တာ မြန်မာပြန်တွေ၊ ပတ်စ်ပို့သမားတွေ များပါတယ်။

နောက်တစ်ဦးကတော့ ဦးဘိုးငွေပါ။ သူကမြန်မာပြည်က ထွက်သွား ထုန်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို သွားပါတယ်။ နောက်မှ အမေရိကန် ပတ်စ်ပို့နဲ့ မကာအိုမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ သူကကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းရှင်ပါ။ ဝုဂ္ဂလီက အိမ်ပြင်တာတို့ အစိုးရရုံးပြင်တာတို့ကို သူကကန်ထရိုက်ယူပြီး လုပ်တာပါ။ ဘားမားမိတ် ပတ်စ်ပို့သမားတွေ သင်္ဘောသားတွေ သူ့ဆီမှာ ဝင်ပြီးအလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းဆိုတော့ တိုက်ဆောက်တာလို သိပ်အပင်ပန်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆီမှာလုပ်ရင် တစ်နေ့ကို ဒေါ်လာ ၇၀ လောက်ရပါတယ်။ ဦးဘိုးငွေဟာ ချောက်မြို့ဇာတိ၊ ယခင် ဘီအိုစီမှာ အလုပ် လုပ်ဖူးပါတယ်။

မကာအိုရောက်လာတဲ့ ဘားမားမိတ်တွေဟာ ဒီသုံးဦးနဲ့ အထိုက် အလျောက် မကင်းကြပါဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သူတို့တတ်နိုင်တဲ့ အလျောက် မြန်မာအချင်းချင်း ကြည့်နိုင်သလောက် ကြည့်တာပါပဲ။

မကာအိုမှာ ပိုက်ဆံနှစ်မျိုးသုံးပါတယ်။

အဓိကတော့ မကာအိုအမျိုးသားဘဏ်က ထုတ်ထားတဲ့ မကာအိုဒေါ်လာ ပါတာကပ်စ် (Patacas) ပဲ။ ပြီးတော့ ဘောင်ကောင်ဒေါ်လာကိုလည်း သုံးသေးတယ်။ အဲ-ဟောင်ကောင်ကပ်စ်မှာ ပါတာကပ်စ် သုံးလိုမရပါဘူး။ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာတစ်ရာကို ပါတာကပ်စ် ၁၀၃ ဒေါ်လာနဲ့ ညီတယ်။ ဒါက အပြင်မှာလဲနဲ့နဲ့ပဲ။ ဘဏ်ကတော့ ပါတာကပ်စ် ၁၀၃.၂ လဲနဲ့နဲ့ရှိတယ်။ ငွေတစ်ရာပေးပြီး ဈေးဝယ်ရင် မိမိတို့စည်းနဲ့ ငွေတစ်ရာပြန်ရတာ မကာအိုမှာပါပဲ။ မကာအိုမှာ ဘောင်ငွေ တစ်ရာပေးပြီး သရကားတစ်ထုပ်ဝယ်ရင် မကာအိုငွေတစ်ကြားတစ်ထုပ် ပြန်ရတယ်။ သကြားတစ်ထုပ်က သုံးဒေါ်လာကို။ အမေရိကန်ဒေါ်လာကို ဟောင်ကောင် ၇.၇၂ ရှိတယ်။ ပါတာကပ်စ်က ၇.၇၉ ရှိတယ်။

ကုန်ဈေးနှုန်းမှာ ဟောင်ကောင်နဲ့ မကာအိုက အရမ်းကွာတယ်။ မာဘိုရီစီးကရက်တစ်ဘူးကို ဟောင်ကောင်မှာ ၂၄ ဒေါ်လာ ပေးရတယ်။ မကာအိုမှာ ၁၂ ဒေါ်လာ ပေးရတယ်။ ဟောင်ကောင်က မြန်မာစားသောက်ဆိုင်မှာ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို ၄၅ ဒေါ်လာရှိတယ်။ မကာအိုမှာ ငါးဒေါ်လာခွဲပဲ။ မကာအိုမှာ ထမင်းတစ်ပွဲကို တစ်ဆယ်နဲ့ပဲရတယ်။ တစ်ချို့နေရာတွေမှာ ငါးဒေါ်လာခွဲဆိုင် ခြောက်ဒေါ်လာခွဲဆိုင်ရှိတယ်။ ဟောင်ကောင်မှာ အသက် သာဆုံးဆိုင်က ၁၅ဒေါ်လာပဲ။

အဲ-လစာနှုန်းကျတော့လည်း ကွာပါတယ် မကာအိုရဲ့အရာရှိတစ်ဦးရဲ့ ကနဦးလစာဟာ ဒေါ်လာတစ်သောင်းလေးထောင်ရှိပါတယ်။ ဟောင်ကောင်မှာ ဘွဲ့ရပြီးလို့ ရဲအရာရှိ ဝင်လုပ်ရင် ဝင်ဝင်ချင်း ဒေါ်လာ တစ်သောင်းခြောက်ထောင် ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က မကာအိုမှာရောက်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်သွားပါပြီ။ မတ်လထဲမှာပေမယ့် မိုးတွေအရမ်းရွာပြီး သိပ်အေးပါတယ်။ ဘယ်မှာ လည်း သွားချင်စိတ်မရှိအောင် အေးလှပါတယ်။ မကာအိုဟာ တောင်တရုတ် ပင်လယ်ထဲကို ထိုးထွက်နေတဲ့ ကျွန်းဆွယ်လေးပါ။ ဒါကြောင့်မိုးဟာ ရွာချင်တဲ့အချိန် ရွာတတ်ပါတယ်။ မကာအိုမှာ မိုးရာသီမရှိပါဘူး။ ဆောင်းရာသီနဲ့ နွေရာသီပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အဆိုအရတော့ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ (Autumn) တို့၊ နွေဦးပေါက်ရာသီ (Spring) ကို သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ မကာအိုဟာ ပေါ်တူဂီကိုလိုနီပါ။ နှစ်ပေါင်း ၄၅၀ ကျော်ပါပြီ။ ခုမှသာ ပေါ်တူဂီနဲ့ တရုတ်ပြည် အစိုးရနဲ့ ဆွေးနွေးကြပြီးတော့ ၁၉၉၉

ခုနှစ်မှာ တရုတ်ပြည်က အပြီးပြန်လွှဲယူဖို့ သဘောတူထားကြပါတယ်။ ဟောင်ကောင်ဟာ ဗြိတိသျှက တရုတ် အစိုးရထံက ၉၉ နှစ် ငှားထားပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ တရုတ်ပြည်က ပြန်လွှဲယူပါတယ်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှာ တရုတ်နဲ့ ဗြိတိန် သဘောတူညီချက်အရ စီးပွားရေးကို နှစ်ပေါင်း ၅၀ မပြောင်းလဲဘဲထား မယ့်လို ဆိုပါတယ်။ မကာအိုလဲနဲ့နဲ့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တရုတ်ပြည်ကတော့ တစ်နိုင်ငံ စည်း မူဝါဒ နှစ်ခုစနစ် (One Country Two Systems) ကို ကျင့်သုံးမယ်လို့ ပြောနေပါတယ်။

မကာအိုကို ပေါ်တူဂီ အစိုးရက ၁၇၆၀ ခုထားပြီး အုပ်ချုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက မော်လမြိုင်လောက်ပဲရှိတဲ့ မြို့လေးကို ၁၇၆၀ ခုနဲ့ ဝန်ကြီး ဆွန့် အုပ်ချုပ်ရတာကို စဉ်းစားကြည့်ရင်း ရယ်တောင်ရယ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အဲ မြို့ကသာ ငယ်တယ်။ လူဦးရေက အရမ်းထူထပ်တယ်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် စာရင်းအရ လူဦးရေ လေးသိန်း ရှိပါတယ်။ ၁၃ ထပ်၊ ၁၄ ထပ် တိုက်တွေမှာ အခန်းငယ်လေး တွေနဲ့ လူတွေစုပြီး နေကြတာ။ ဒီအခန်း တစ်ခန်းရဲ့ ဈေးကလည်း မသေးဘူး။ တစ်ခန်းကို အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ၃ သိန်း ရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ သောင်းသုံး ဆယ်လို့သုံးတယ်။ သောင်းဘယ်လောက်ဆိုပြီး သုံးလေ့ရှိပါတယ်။ လူဦးရေ ထူထပ်တော့ အမှိုက်များတယ်။ မကာအိုရဲ့ အားနည်းချက်က ညစ်ပတ်တာပဲ။ အမှိုက်များတယ်။ စနစ်တကျ မစွန့်ပစ်ဘူး။ အမှိုက်ကား တစ်စီးဖြတ်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာ ညာဘက် မိလ္လာကား ဖြတ်သွားသလိုပဲ။ မခံမရပ်နိုင် အောင် နံ့စော်လှတယ်။

မြို့ကတော့ လှတယ်။ ပေါ်တူဂီ အစိုးရက ဥရောပပုံစံ ဖန်တီးထားတာပဲ။ နေခြံတွေ များတယ်။ သစ်ပင်ပန်းမန်ကို စနစ်တကျနဲ့ လှပအောင် စိုက်ထားတာပဲ။ အမီးနားလမ်း တစ်လျှောက်မှာ မြို့လယ်ကောင် ပန်းခြံတွေမှာ ထိုင်စရာ ခုံလေး တွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ကမ်းနားတစ်လျှောက်မှာ လူသွားလမ်းကလေးတွေ ရှိတယ်။ သစ်ပင်တွေ စိတန်းပြီး စိုက်ထားတယ်။ သစ်ပင်ပင်စည်ကြည့်ရင် အနည်းဆုံး နှစ် ၃၀-၄၀ လောက်ကတည်းက စနစ်တကျ စိုက်ခဲ့မှန်း သိသာပါတယ်။ ဒီအပင် တွေဟာ အများစုက ညောင်ညိုပင်တွေပါ။

အဲ- မြို့ထဲလမ်းတွေရဲ့ အလယ်ကောင်မှာတော့ စွယ်တော်ပင်တွေ ဖိုက်ထားလေ့ရှိပြီး စွယ်တော်ပန်းအဖြူ၊ စွယ်တော်ပန်း ပန်းရောင်တွေကို နေဦးရာသီမှာ လှပစွာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

မကာအိုမြို့ရဲ့ အဓိက ဝင်ငွေဟာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် လုပ်ငန်း၊ ကာစီနိုလောင်းကစားပိုင်းနဲ့ အထည်အလိပ် လုပ်ငန်းပါပဲ။ ရှေးဟောင်းမြို့တော် ဖြစ်တဲ့ မကာအိုမြို့မှာ ကြည့်ချင်စရာတွေ ရှုချင်စရာတွေ ပေါလုပါတယ်။ စိန့်ပေါဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကြီးဟာ မကာအိုရဲ့ သင်္ကေတပါပဲ။ နှစ်ပေါင်း ၄၀၀ ရှိပါပြီ။ ယခုအခါ ဘုရားကျောင်းကြီးကို စနစ်တကျ တူးဖော်လျက် ရှိပါတယ်။ ဒေါက်တာဆွန်ယတ်ဆင်ရဲ့ အိမ်ဟောင်း၊ ပေါ်တူဂီ ခံတပ်ဟောင်း၊ တရုတ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ စသည်ဖြင့် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေ စိတ်ဝင်စားစရာ နေရာများပါတယ်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို စိတ်ဝင်စားဆုံး ဆွဲဆောင်တာကတော့ ကာစီနိုလိုခေါ်တဲ့ လောင်းကစားပိုင်းပါပဲ။ မကာအို တစ်မြို့လုံး ကာစီနိုတွေချည်းပါပဲ။ အကြီးကျယ်ဆုံးက လစွဘိုဝါဟိုတယ်က ကာစီနို ဖြစ်ပြီး မကာအို သင်္ဘောဆိပ်က ကာစီနို၊ ရေပေါ်ကာစီနို စသည်တို့လည်း ရှိပါသေးတယ်။

ကာစီနို ပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ ဖဲပိုင်းတွေ အမျိုးမျိုးရှိသလို ပိုက်ဆံ အကြွေနေထည့်ပြီး လက်နဲ့ ဆွဲရတဲ့ 'ဂျက်ပေါဟာ'လည်း ရှိပါတယ်။ အင်မတန် များပြားပြီး ကြီးကျယ်လှတဲ့ ကာစီနိုတွေကို ပိုင်ဆိုင်သူဟာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှာ မကာအို ရောက်လာတုန်းက လက်ထဲမှာ ဆယ်ဒေါ်လာပဲ ရှိပါတယ်တဲ့။ ယခုတော့ သူဟာ ဘီလျံနာကြီး တစ်ဦးဖြစ်လို့ နေပါပြီ။ မကာအိုမှာ ဖဲရိုက်လို့ ရဲအမမ်း မခံရပါဘူး။ တစ်မြို့လုံး တရုတ်တို့ထုံးစံ မာကျောက် ကစားပိုင်းတွေ မွနေပါတယ်။ တချောက်ချောက်မြည်နေတဲ့ မာကျောက်သံကို ရောက်လေရာမှာ ကြားရနိုင်ပါတယ်။

မကာအိုမှာ ပြည့်တန်ဆာလုပ်လို့ အဖမ်းမခံရပါဘူး။ ထိုင်းအမျိုးသမီးတွေ၊ တရုတ်ပြည် ရှန်ဟိုင်းက အမျိုးသမီးတွေ လွတ်လပ်စွာ စီးပွားရှာလို့ ရပါတယ်။

အဲ- လောင်းကစားပိုင်းပေါတော့ စနေနေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့နဲ့ တနင်္လာနေ့များမှာ ဟောင်ကောင်-မကာအို သင်္ဘော နေရာမရ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်မှာ လောင်းကစားပိုင်း တားမြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စနေနေ့မှာ

ဟောင်ကောင်က လောင်းကစားပိုင်း ကစားချင်သူက သင်္ဘောနဲ့ လာပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနဲ့ တနင်္လာနေ့ မနက်မှာ မကာအိုက ဟောင်ကောင်အပြန်သင်္ဘော လှူကျပ်ပါတယ်။ လောင်းကစားပွဲမှာ အိုကေရင် ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ခြေခါတယ်။ ဟောင်ကောင်-မကာအို ရဟတ်ယာဉ် ခရီးသည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးက တစ်ဦးကို ဒေါ်လာ ၈၀၀ ပါ။

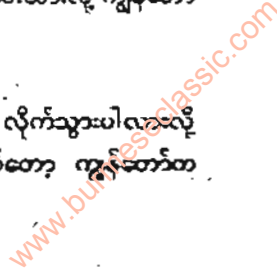
လောင်းကစားပိုင်းပေါတဲ့ အလျောက် အချိုးညှိစွာပဲ အမှုအခင်း ခံပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဓားပြမှုပေါပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး အိမ်ကြာပါဘူး။ ကာစီနို (တရုတ်လို ပူကီန်း) ကို ဓားပြဝင်တိုက်တယ်။ ခွဲခွဲပေါ ခုန်တက်ပြီး သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်ပြီး လှသွားတာပဲ။ အထိမ်းပြတိုက်မှု ခဏခဏ ဖြစ်ပွားပါတယ်။

ဟောင်ကောင်မှာလည်း ဓားပြမှု ခဏခဏ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဏ်ဓားပြမှု၊ မိမိရွှေရတနာဆိုင် ဓားပြမှု၊ နာရီဆိုင် ဓားပြမှု အမြဲကြားနေရတာပဲ။ မနှစ်က ဟောင်ကောင်ဘဏ် ဓားပြတိုက်တာဒေါ်လာ ၁၆၇ သန်းဖိုး ပါသွားခဲ့ပြီး ဟောင်ကောင်သမိုင်းမှာ အကြီးဆုံး ဓားပြမှုပါပဲ။ ဟောင်ကောင်ရဲနဲ့ ဓားပြဆိုင်နဲ့ ပစ်ကြဲခတ်ကြတဲ့ သတင်း ခဏခဏ ဖတ်ရပါတယ်။ မိတဲ့လက်နက်တွေဟာ တရုတ်ပြည်လုပ် လက်နက်တွေပါ။ နောက်ပိုင်းကျ လူဆိုးဂိုဏ်းက အက်ပစ်ပဲ သုံးစွဲလာပါတယ်။ ဟောင်ကောင်ရဲဟာ လက်ပစ်ဗုံးထို သိပ်ကြောက်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်ရဲတွေကို လက်ပစ်ဗုံးသုံးစွဲနည်း၊ တိမ်းရှောင်နည်းတွေကို ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ သင်တန်းပေးရကြောင်း သတင်းစာမှာ ဖတ်ရပါတယ်။

(၄)

ကျွန်တော် မကာအိုရောက်ပြီး ၁၀ ရက်ကြာတော့ သင်္ဘောသား သားအဖ ကျွန်တော်တည်းနေတဲ့အိမ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ကိုကြည်လွင်တို့ သား အဖပါ။ ကိုကြည်လွင်က တရုတ်ပြည် ကွမ်ကျိုးမှာ သူ့အစ်မရှိတယ်။ အလည်သွားချင်တယ်။ အလည်သွားရင်းနဲ့ ပစ္စည်းလည်း သယ်ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကိုဝက်ဆီဖတ်နဲ့ ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုဝက်ဆီဖတ်ကို သူငယ်ချင်း ကိုစိန်ထွန်းက မိတ်ဆက်ပေးထားလို့ ကျွန်တော် သိထားတာပါ။

အဲဒီနေ့ဟာ မတ်လ ၂၆ ရက်နေ့ပါ။ ကိုဝက်ဆီဖတ်က ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားရော လိုက်သွားပါလားလို့ ပြောပါတယ်။ ကိုကြည်လွင်က တရုတ်စကား တတ်တော့ ကျွန်တော်တ

သူ့နောက်က အသာလေး မေးလိုက်သွားရုံပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တရုတ်ပြည်ကို ကုန်ကူးဖို့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။

မကာအိုက တရုတ်ပြည်ကို သွားတာဟာရထားတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်း သွားနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တံတားကျော်ပြီး လမ်းလျှောက်ဝင်သွားရုံပါ။

တရုတ်ပြည် ဗီဇာကိစ္စတွေအားလုံး ပွဲစားကလုပ်ပေးပါတယ်။ ကိုကြည်လွင်က တရုတ်စကားတတ်တော့ သူ့ကို ပစ္စည်းပို့ထည့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လျှပ်စစ်ထမင်းချက်တဲ့အိုး၊ ရေနွေးအပူပေးစက် နှစ်လုံး လောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်က ဆက်သွယ်ပေးသူဖို့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ဈေးအတူတူပေးပါတယ်။ အပြီးအငြိမ်း ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၂၁၀၀ ရပါတယ်။

မကာအို လူဝင်မှုမှာဝင်ပြီး အထွက်တုံးထုတော့ နေ မင်းတင်လမ်း (မင်း မြန်မာလား) လို့ မေးပြီး၊ အထွက်တုံး မထုဘဲလွတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မကာအို ဝင်လာတုန်းက ရက်ပေါင်း ၂၀ ရထားပြီး ခု ဆယ်ရက်ပဲသုံးရတော့တာဖို့ ဆယ်ရက်ကျန်ပါသေးတယ်။ သူ့လွတ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် အကျိုးဆက် ကတော့ မကာအို ပြန်ဝင်တဲ့အခါ အဝင်တုံးထုစရာ မလိုတော့ဘဲ ဗီဇာနဲ့ ဒေါ်လာ ၁၆၀ သက်သာသွားခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ တာဝန်ကျ ပုဂ္ဂိုလ်အား မြန်မာပြည် ဘားမားမိတ်ဖို့ အချင်းချင်း ညှာတာလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။

တရုတ်ပြည်ဝင်တဲ့အခါ ပွဲစားက တစ်လစီစာအသင့် ယူထားပေးတာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရုံးပေါ်တက်ပြီး မယူရတော့ပါဘူး။ တရုတ်ပြည် အဝင်မှာလည်း တစ်ပတ်စီဇာကို ဟောင်ကောင် ဒေါ်လာ ၉၀ ပေးရပြီး တစ်လစီစာနဲ့ ဒေါ်လာ ၁၄၀ ပေးရပါတယ်။ နောက် တရုတ်ပြည် လူဝင်မှုမှာ မိမိမှာငွေကြေး ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ ပါသည့်ဆိုပြီး၊ လိုအပ်တာတွေ ဖြည့်ရပါတယ်။ ဒါကလည်း မခက်လှပါဘူး။ ပွဲစားက သူ့လူတွေရှိပြီး သူ့လူတွေက ဝိုင်းကုလုပ်ပေးတာပါ။ ပြီးတော့မှ အကောက်ခွန်ကို ကျော်ပြတ်တဲ့ အခါ ပစ္စည်းတွေ စစ်ပါတယ်။ ရှေ့က ကိုကြည်လွင်က တရုတ်လို ပြောပြီး အစစ်ခံသွားပြီး လွတ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်တော့ ထစ်ခွန်မှတောင် မမေးပါဘူး။ လွတ်ပေးလိုက် ပါတယ်။ အမှန်ကကံကောင်းတာပါ။ တစ်ချို့ဆို အကောက်ခွန်မှာ မကျော်စိ ပစ္စည်းထားခဲ့ရတတ်ပါတယ်။

မကာအိုရောက်ပြီး ၁၀ ရက်အကြာ မထင်မှတ်ဘဲ တရုတ်ပြည်ထဲကို ကျွန်တော်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အကောက်ခွန်ကိုကျော်ပြီးတာနဲ့

ထွက်လိုက်တဲ့အခါ တရုတ်နယ်စပ်မြို့ ကုန်းပေထဲကို ရောက်နေပါပြီ။ မှာထားတဲ့ အတိုင်း ပွဲစားရဲ့ ကားထဲမှာ ဝင်ထိုင်နေပါတယ်။

နေ့ခင်း ၁ နာရီလောက် ရှိပါပြီ။

ကိုဝက်ဆီဖတ်၊ ကိုကြည်လွင်တို့ သားအဖ ကျွန်တော်နဲ့ ယာဉ်မောင်း ဆို့ဟာ သယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြိုစမ်းမြို့အရောက် ပို့ပေးဖို့ ထွက်ခဲ့ကြ ခါတယ်။ ကြိုစမ်းမြို့ကို ဆွေးရှာလမ်းမှာတော့ ဘေးမှာ လယ်ကွင်းတွေ ရှိပါ တယ်။ ကားစီးလာရင်းနဲ့ ကိုဝက်ဆီဖတ်က မြန်မာပြည်ကို လွမ်းလို့ ရွှေလိမြစ် အစ်ပက်ကမ်းရောက်အောင် သွားပြီး ကြည့်ရကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

ကြိုစမ်းမြို့ဟာ အတော်လေး ကြီးပါတယ်။ တရုတ်မြို့ တစ်မြို့ရဲ့ ဆက္ကဏ အဖြစ်က စက်ဘီးများ ပေါများတာပါပဲ။ လမ်းတွေ သန့်ရှင်းပါတယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုကြည်လွင်တို့ သားအဖကို ကွမ်ကျိုးကားဂိတ် ဆောက်အောင် ပို့ပြီး ကားထွက်တော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း မကာအိုပြန်ဖို့ရာ အာဂိတ်ကို လာခဲ့ကြပါတော့တယ်။ မကာအိုပြန်တဲ့ ကားဂိတ်အနားမှာ အင်မတန် ဘူဝတဲ့ လူကူးပေါင်းကူးတံတား တစ်ခု တွေ့ရပါတယ်။ ဘန်ကောက်နဲ့ အာအယ်လ်မှာ လူကူးပေါင်းကူးတံတားမျိုးစုံ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒီကြိုစမ်းက အင်းကူးတံတားက ပိုပြီး လှပါတယ်။ ပင့်ကူကြီး တစ်ကောင် လက်တွေ့ဖြန့်ထား သလိုပါပဲ။

တရုတ်ပြည်ကို ပစ္စည်းသယ်တာဟာ ရေလမ်းကနေလည်း ရှိပါတယ်။ ရေလမ်းက မကာအိုကနေ တရုတ်ပြည် ကောင်းမွန်ဆိုတဲ့မြို့ကို ပုလဲမြစ် အတိုင်း သင်္ဘော စီးသွားရတယ်။ သင်္ဘောခ မကာအိုဒေါ်လာ ၆၀ ပေးရပါတယ်။ ရေလမ်း ခပစ္စည်းပို့သယ်လို့ ကောင်းပြီး ပိုက်ဆံ ပိုရပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကုန်းလမ်းက သယ်လို့မရတော့ဘဲ ရေလမ်းကပဲ သယ်လို့ ရပါတော့တယ်။

(၅)

မတ်လကုန်ခါနီးမှာ ရာသီဥတုဟာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဇော်ထွန်းထွန်းဟာ အတော်လေး ကြိုးစားပေးပါတယ်။ ဇော် တာက ဒီမှာက မလေးရှားလို မဟုတ်ပါ။ ပွဲစားနဲ့ဆက်ပြီး အလုပ်ဝင်ဖို့ရာ မလွယ် ပါ။ နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာ အလုပ်ကို ရှာကြရတာပါပဲ။ မကာအိုမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ နေခွင့်ကတ်ပြား (Stay Card) က အရေးကြီးပါတယ်။ နေခွင့်ကတ်ပြား ရှိမှ အလုပ်ခန့်ကြတာ များပါတယ်။

ဇော်ထွန်းထွန်းက သူသင်္ဘောမတက်ခင် ကျွန်တော်ကို Guard Force လို့ ခေါ်တဲ့ လုံခြုံရေး ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ဖို့ရာ ကြိုးစားပေးရှာပါတယ်။ သူ မိတ်ဆွေ ကိုစိန်ထွန်းဆီ အပူကပ်ပြီး ကိုစိန်ထွန်းက တစ်ဆင့် အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို သွားရပါတယ်။ ကိုစိန်ထွန်းဟာလည်းပဲ Guard Force ကုမ္ပဏီ အမှုထမ်းအဖြစ်နဲ့ ရွှင်ရယ်ဟိုတယ် မှာ လုံခြုံရေးတာဝန် ယူနေသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဂတ်ဖို့စ်ကုမ္ပဏီတို့ ဆီကူး ရီကော (Securicor) ကုမ္ပဏီတို့ စတဲ့ လုံခြုံရေး ကုမ္ပဏီတွေ အကြောင်း ရှင်းပြ ချင်ပါတယ်။

နိုင်ငံအတော်များများမှာ ပုဂ္ဂလိက လုံခြုံရေး ကုမ္ပဏီတွေ ရှိပါတယ်။ သူ့မှာ လုံခြုံရေးအစောင့်တွေ ခန့်ထားပါတယ်။ အစိုးရရုံးတွေ၊ ပုဂ္ဂလိကဆိုင်တွေ ကုမ္ပဏီတွေက အဲဒီ လုံခြုံရေး ကုမ္ပဏီတွေကနေ ငှားပြီးသုံးတာပါပဲ။ ညစောင့်တို့ နေ့စောင့်တို့ပေါ့။ အဲ- ဈေးဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဂတ်ဖို့စ်က အစောင့် တစ်ယောက် ကို ငှားပြီး စောင့်ခိုင်းထားတဲ့ကြားက ပျောက်ရင် ဂတ်ဖို့စ် ကုမ္ပဏီက လျော်ပေး ရောပဲ။ သူက လုံခြုံရေးအတွက် အာမခံရတာကိုး၊ ဒီအတွက်လည်း ဂတ်ဖို့စ်ဟာ သက်ဆိုင်ရာ ဈေးဆိုင်ကနေ ပိုက်ဆံကို နှင့်နေအောင် ယူထားရတာ။ ဥပမာ သက်ဆိုင်ရာ ဈေးဆိုင်ကနေ အစောင့်ငှားခ တစ်နာရီကို

၁၈ ဒေါ်လာယူပြီး သက်ဆိုင်ရာ အစောင့်ကိုတော့ တစ်နာရီ ၇ ဒေါ်လာနဲ့ပဲ ရှင်းပေးတာပဲ။ သူက ကြားက ဖြတ်ရိတ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက အာမခံ ပေးထားရတဲ့သူဆိုတော့လည်း နှင့်နေအောင် စားတာပေါ့လေ။ ပျောက်ရင် သူပဲလျော်ရတာကိုး။

ဆီကူးရီကောလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အစောင့်ခန့်ထားပြီး ငှားစားတာပဲ။ သူက သတိပေး ခေါင်းလောင်း တပ်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ငွေပို့တဲ့ လုပ်ငန်းကိုပါ လုပ်ပါတယ်။ နောင်တွင် ဂတ်ဖို့စ်ကုမ္ပဏီကပါ အလားတူလုပ်ကိုင်ပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ ဈေးဆိုင်တစ်ခုက အီလက်ထရောနစ် သတိပေးစက်ကို ပိုက်ဆံ ယူပြီး တပ်ပေးတယ်။ အမြဲလာပြီး စစ်ဆေးတယ်။ အီလက်ထရောနစ် သတိပေးစက်ကလည်း အဝင်ဝ တံခါးနဲ့ ဆက်ထားတာပါ။ သူခိုးက တံခါးကို မတာနဲ့ အသံချဲ့စက်ကနေ အော်သံ ထွက်လာတာပါပဲ။

ငွေပို့တာကတော့ ဘဏ်တွေ၊ အရောင်းအဝယ်ကြီးမားတဲ့ ဆိုင်ကြီးတွေက ငွေကို သံမဏိပြားတွေကာထားတဲ့ အလုံကားကြီးနဲ့ လက်နက်ကိုင် အစောင့်နဲ့ သယ်တာပါ။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်ကိုင်တဲ့ သေနတ်က တစ်လုံးထိုး ပြောင်ချောပါ။ ဟောင်ကောင် မကာအိုမှာ ဓားပြတိုက်ရင် အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်နဲ့ တိုက်တာပါ။ ဟောင်ကောင်မှာ ဘဏ်ငွေပို့တဲ့ကားကို စက်သေနတ် ကိုင် ဓားပြတိုက်သွားတာ ဒေါ်လာ ၁၆၇ သန်း ပါသွားဖူးပါတယ်။ အဲဒါကို သယ်ပေးတဲ့ လုံခြုံရေး ကုမ္ပဏီက လျော်ရပါတယ်။

ကိုစိန်ထွန်း အဆက်အသွယ်နဲ့ ဂတ်ဖို့စ်မှာ အလုပ်သွားလျှောက်တော့ လူလိုရင် ခေါ်မယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖြည့်ပြီး ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဇော်ထွန်းထွန်းလည်း လမကုန်ခင်ဘဲ သင်္ဘောတက်သွားရပါတယ်။

ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့ကျရော ဦးကျော်စိန်ရဲ့ အင်္ကျီချုပ်တဲ့ စက်ရုံမှာ ကျွန်တော် အလုပ်စတင်ရပါတယ်။ နေ့ဖို့ထိုင်ဖို့ရာ အခက်အခဲရှိတော့ ဦးကျော်စိန်က စက်ရုံပြောင်းလာခဲ့ဖို့ ပြောပါတယ်။ သူပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဒီနေ့အထိရော ဘယ်သောအခါမှပါ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ “ခင်ဗျားလဲ မြန်မာပြည်ကလာတာပဲ၊ ကျွန်တော်လဲ မြန်မာပြည်က လာခဲ့တာပဲ။ မြန်မာပြည်က လာတဲ့လူ အချင်းချင်း တတ်နိုင်သရွေ့ ကူညီရမှာပေါ့ဗျာ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပါပဲ။ သူ့စက်ရုံမှာ ကျွန်တော်ဟာ နာရီစား လုပ်ရပါတယ်။ တစ်နာရီကို ငါးဒေါ်လာနဲ့ပါ။ တစ်နေ့ကို ၁၀ နာရီလောက် လုပ်ပေးပါတယ်။ ဂျင်းအင်္ကျီစတွေ ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ပေး၊ ကော်လာတွေတို့

ပြောင်းပြန်လှန် စက်မှာတပ်ပြီး ပြောင်းပြန်လှန်၊ ချုပ်ရိုးက အစပိုတွေ ညှပ်တန်ညှပ်ပေါ့လေ။ ရှိတဲ့အလုပ်ကို ရှိသလို လုပ်သွားရတာပါပဲ။ မလေးရှားမှာ သစ်ထမ်းခဲ့ရတဲ့ သစ်ပစ်ခဲ့ရတဲ့သူအဖို့တော့ ဒီအလုပ်ဟာ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်နေ ပါပြီ။ သူ့စက်ရုံမှာ လေးညီအိမ်ပြီး အိမ်ခန်းငှားလိုရတာနဲ့ ပြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီစက်ရုံမှာလုပ်တော့ မြန်မာ ၅ ဦးခန့် ရှိပါတယ်။ အများစုက စက်ချုပ်ကြပါတယ်။ တရုတ်မတွေလည်း စက်ချုပ်ကြပါတယ်။ စက်ချုပ်တဲ့ လူရဲ့ ဝင်ငွေက ကောင်းပါတယ်။ အဆင်သင့်ရင် တစ်လကို ဒေါ်လာသုံးထောင် ခန့် ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်လှယ်ကပြီး လုပ်ရတာပါ။ ချုပ်ရတာခက်ပြီး ငွေရနည်းတဲ့ အလုပ်ကျတော့ သိပ်မကြိုက်ကြပါဘူး။ ချုပ်ရတာလှယ်ပြီး ငွေများများ မြန်မြန်ရတဲ့ အလုပ်ကျတော့ သူက လိုချင်၊ ကိုယ်က လိုချင်ပေါ့လေ။ အလုပ်ခွဲပေး ပေးတာကတော့ သူ့ဌေး ဦးကျော်စိန်ပါ။ မြန်မာတွေက ကျွန်တော့်ကို စက်ချုပ်ဖို့ အကြံပေးပေတဲ့ အလုပ်ကို လှယ်ကပြီး ငွေရှာနေရတာတွေ့လို့ ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်တာနဲ့ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

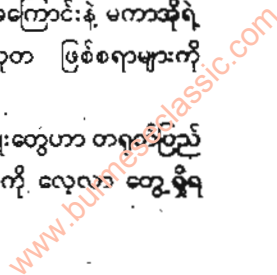
ဒီစက်ရုံမှာ စတွေ့ရတဲ့ မြန်မာလူငယ်များဟာ မလေးရှားနဲ့ထိုင်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာလူငယ်များနဲ့ အင်မတန် ကွာခြားပါတယ်။ မလေးနဲ့ ထိုင်းမှာဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့ လူငယ်များဟာ အင်မတန် လစာကောင်းတဲ့ သင်္ဘော ကပ္ပတိန် ဖြစ်နေပစေဦးတော့ လူကြီးကို လူကြီးရယ်လို့ နေရာထားတတ် ပါတယ်။ ကေအယ်လ်မှာနေခဲ့ဖူးကတော့ သူလည်း တစ်နေ့ ၁၄ ဒေါ်လာ၊ ကိုယ်လည်း တစ်နေ့ ၁၄ ဒေါ်လာရတာချင်း တူပေမယ့် ထမင်း အတူစားရင် ဦးချစားတဲ့ ဓလေ့၊ စားပြီးသား ပန်းကန်တောင် ကိုယ်တိုင် မဆေးရဘဲ လူငယ်တွေက အတင်းပဲ ယူပြီးဆေးတဲ့ ဓလေ့တွေနဲ့ ကျွန်တော်နေခဲ့ရ တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီမကာအို အလုပ်ရုံက လူငယ်တွေကတော့ ဟိုက လူငယ်တွေလို မဟုတ်ပါဘူး။ ပမာမခန့် အပြောလေးတွေနဲ့ ရိသဲသဲ အပြော လေးတွေ၊ လှောင်ချင်သလို အပြောလေးတွေနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်နေလိုက်ရပါတယ်။ မြန်မာပြည်က ထွက်လာတာ အနှစ် ၂၀ လောက် ရှိနေတဲ့ တရုတ်လူမျိုးက စကားအပြောအဆို မတတ်တာကို အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူငယ်တွေဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ မြန်မာပြည်က ထွက်လာကြတာပါ။ ဒါဟာ ဒီနေရာတင် မကပါဘူး။ နောက်ပိုင်း တခြားအလုပ်တွေပြောင်းလို့ တွေ့ရတဲ့ မြန်မာလူငယ်အများစုဟာ လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တချို့ မိန်းကလေးဆို အသက် (၄၀)ကျော်နေပြီဖြစ်တဲ့

ကျွန်တော့်ကို၊ အသက် (၅၀)ကျော်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်တင်ကို နင်နဲ့ငါနဲ့ ဆွဲပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမိန်းကလေးဟာ မြန်မာပြည်က အပြီးပြန်လာတဲ့ လူ အောက်မေ့လို့ နောက်မေးကြည့်တော့မှ မနေ့တစ်နေ့ကမှ မြန်မာပြည်က ထွက်လာခဲ့တဲ့ ပတ်စ်ပို့ကတ် ကိုင်တဲ့ ဘားမားမိတ် ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ နောက်တော့လည်း စီးပွား လာရှာတာပဲလေ၊ အရိုသေ ခံဖို့လာတာမှ မဟုတ်ဘဲလို့သာ နှလုံးသွင်းပြီး ရိုင်းတဲ့လူလည်း ရိုင်းတဲ့အထိုက်၊ ယဉ်ကျေးတဲ့ ဆူလည်း ယဉ်ကျေးတဲ့အလျောက် အထိုက်အလျောက်ကြည့်ပြီး ပေါင်းသင်း သွားရတာပါပဲ။

ဒီအင်္ကျီချုပ်တဲ့ စက်ရုံမှာ ကျွန်တော်ဟာ ၁၇ ရက်ပဲကြာခဲ့ပါတယ်။ ဘုံ့ ရက် မြောက်မှာ အလုပ်ပြတ်သွားလို့ ဦးကျော်စိန်က ခဏနားဖို့ ပြောလို့ မှုးလိုက်ရပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကံထရိုက်လုပ်ငန်းရှင် သူဌေး ဦးဘိုးငွေဆီမှာ အလုပ်သွားတောင်းတော့ အလုပ်ရပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းရဲ့ အတွေ့အကြုံကိုတော့ “သံလှေကားနဲ့ တက်ခဲ့ပါ” ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သီးခြား ဆစ်ပုဒ် ရေးပါမယ်။ အဲဒီ အလုပ်မှာ ၁၅ ရက်လောက်နေတော့ ဂတ်ဖို့စ်က အလုပ်ခန့်ဖို့ ခေါ်တာနဲ့ ဂတ်ဖို့စ်မှာ အလုပ်ဝင်ရပါတယ်။ ဂတ်ဖို့စ်မှာ အလုပ်ဝင်တော့ မကာအိုမှာရှိတဲ့ လီကလပ်စစ် အကောက်အခွန်မဲ့ဆိုင် (Le Classique Duty Free Shop) မှာ စောင့်ရပါတယ်။ ဒီဆိုင်ရဲ့ အတွေ့ အကြုံကိုတော့ “ဒန်းဟီး၊ ဆဲလင်း၊ ခရစ္စရှန်ဒီယိုးနဲ့ ရှယ်နယ်” ဆိုတဲ့ ဆိုင်းစဉ်နဲ့ သီးခြားတစ်ပုဒ် ရေးပါမယ်။ မကာအိုမှာ နေတာ ကြာတော့လည်း အတွေ့အကြုံပေါင်း များစွာရပြီး ဝတ္ထုလေးတွေကို မလေးရှားမှာတုန်းကလိုပဲ ချပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ် မဟုတ်တဲ့ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်တွေပါပဲ။ ဒါဟာလည်း အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်လုပ်တော့ လူတွေနဲ့ တွေ့တယ်၊ စာရေးချင်သူ ဆိုတော့ လူတွေကို လေ့လာတယ်။ ခံစားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဝတ္ထုလေးတွေ ခြေပါတယ်။ တကယ်တော့ လူဟာ ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုဟာ လူအကြောင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဒီကဏ္ဍမှာတော့ မကာအိုက ဘားမားမိတ်တွေ အကြောင်းနဲ့ မကာအိုရဲ့ ချားနုမှု စရိုက်၊ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ၊ ဗဟုသုတ ဖြစ်စရာများကို ချသွားပါမယ်။

တကယ်တော့ မကာအိုမှာ နေကြတဲ့ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ တရုတ်ပြည် ဆောင်ပိုင်းသားတွေမို့ သူတို့ထဲမှာ ကွမ်တုံယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာ တွေ့ရှိရ

မှာပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ပေါ်တူဂီရဲ့ ကိုလိုနီဖြစ်နေပြန်တော့ ပေါ်တူဂီ ယဉ်ကျေးမှုလည်း ရောထွေးနေပြန်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်လည်း အလားတူပါပဲ။ ကွမ်တုံယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အင်္ဂလိပ်ယဉ်ကျေးမှု ရောထွေးနေတာပါ။

၁၉၈၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းလောက်ကစပြီး မကာအိုကို ပတ်စ်ပိုက်တို့ တားမားမိတ်အများစု ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း မကာအိုက ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်နှမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာကြသလို တချို့က တော့လည်း ထိုင်ဝမ်သွားဖို့ ကြိုးစားရင်း ထိုင်ဝမ်မရောက်ဘဲ ဝင်လိုရတဲ့ မကာအိုကို ဝင်လာခဲ့ကြတာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က မကာအိုမှာ အိတ်စတေး ခိုးနေရင် တစ်ရက်မှ ငါးဒေါ်လာခဲဒါးကတပ်တာမို့ ပြဿနာသိပ်မရှိလှပါဘူး။ အများစုဟာ စတေးကတ် မရှိတော့ ခိုးနေကြပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ တရုတ်-မြန်မာအသင်းက စတေးကတ်ရဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် မေလ လောက်မှာ ဘားမားမိတ် အများစုဟာ "ဝမ်ခပ်" ဆို ခေါ်တဲ့ နေထိုင်ခွင့်ကတ်ပြား ရသွားပြီး အဆင်ပြေသွားကြပါတယ်။

(၆)

မြန်မာအများစု အလုပ်လုပ်ကြတာက စောစောက ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဦးဘိုးတို့က ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းနဲ့ ဦးကျော်စိန်ရဲ့ ချည်ထည်စက်ရုံအပြင် တခြား အလုပ်လုပ်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဂတ်ဖိုစံက ပေါ်လာတာသိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ဟိုနေရာ အလုပ်လိုတယ်ဆို ပြေးလုပ်ကြ၊ ဒီနေရာ အလုပ်လိုတယ်ဆို ပြေးလုပ်ကြပေါ့လေ။ မကာအိုက ချည်ထည်လုပ်ငန်း အဓိကထား လုပ်ထား အင်္ကျီချုပ်တဲ့ စက်ရုံတွေမှာလည်း အလုပ်ရကြပါတယ်။ အင်္ကျီချုပ်တဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံဆိုလို့ မြန်မာပြည်က စက်ရုံကြီးတွေကို မျက်စိထဲ မမြင်ပဲ ဝင်လုပ်ငန်းချင်းသာ တူတာပါ။ ဒြပ်နဲ့ ဝန်းနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ အထပ်ထပ် များစွာရှိတဲ့ အဆောက်အအုံမှာ စက်ရုံတွေဖွင့်ထားတာပါ။ ပေ၅၀ X ပေ၁၀ လောက်ရှိတဲ့ အထပ်တစ်ခုမှာ အင်္ကျီချုပ်စက်တွေ အများကြီးနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြတာပါ။ အဲဒါ အကျယ်ဆုံးပါ။ များသောအားဖြင့်တော့ ၂၅ပေ X ၆၀ အခန်းမျိုးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အသိယံအပိုကတော့ ဓာတ်လှေကားပေါ်တင် တစ်ခါတုန်းက အထပ်လေးဆယ်ရှိတဲ့ အဆောက်အအုံကြီး တွေ တွေ တွေ ငှားရတယ်။ ဘားမားမိတ်ပတ်စ်ပို သမားတွေ ပြေးလုပ်ကြရတာ တစ်နေ့ကို ဒေါ်လာ တစ်ရာကျော် ရတာကိုး။ အဓိကကတော့ ကော်ဖတ်

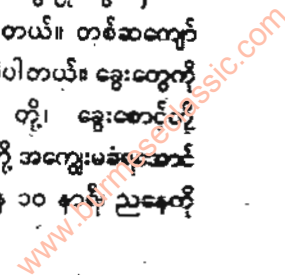
အလုပ်ပဲ။ အဲဒီအလုပ်ကို ဒီမှာတော့ ဆီးမီးခွက်ကတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဆီးထပ်သား ကပ်ထားတဲ့ ထရိုကို လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ကော်ဖတ်ထည့်ပြီး အကြည့်ပါလား။ ဆီးမီးခွက်ကတာနဲ့ မတူဘူးလား။ အထပ်လေးဆယ် ဆိုတော့လည်း ကန်ထရိုက်က စေ့အောင် မကြည့်နိုင်ရှာဘူး။

အဲ-နာမည်စာရင်းပေးခိုင်းတော့ တစ်ယောက်က စပြီး တရုတ်နာမည် "လိမ်သစ်ပင်" လို့ ပေးလိုက်တယ်။ ကြားဖူးနားဝ တရုတ်နာမည်ပေးတာပေါ့။ သူက မြန်မာစစ်စစ်ပဲ။ အဲ-တစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံ "လိမ်သစ်ကိုင်း" ဆို ပေးလိုက်တယ်။ နောက်လူတွေကျတော့ "လိမ်ပင်စည်" တို့၊ လိမ်သစ် စည်တို့၊ လိမ်အမြစ်တို့ ဖြစ်ကုန်ပါလေရော။ ကန်ထရိုက်က တရုတ်လို အတတ်လားမေးတော့လည်း တစ်ယောက်မှ မရေးတတ်ကြဘူး။

အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့တဲ့ သူဟာ သူကိုယ်တိုင် အိမ်ခွက် ကခဲ့တဲ့ လိမ်သစ်ပင်လား။ လိမ်သစ်ရွက်လား ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုစိုးဝင်း ဟေ့။ ဒီအချိန်မှာ ကိုစိုးဝင်းဟာ ဂတ်ဖိုစံမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးနဲ့ ခြံကြပ်ရေးမှူး ဖြစ်နေပါပြီ။ သူဟာ မကာအိုမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်ကရစ်ဖောက်တဲ့ စက်ကို ကိုင်ပြီးတော့လည်း လမ်းဖောက်ဖူးပါသတဲ့။ ကိုစိုးဝင်းက သိပ်ရယ်ရပါတယ်။ မြန်မာတွေ ညစောင့်ကျတဲ့နေရာကို လာစစ်ရင် ကြည့်ကနေပြီးတော့ "လူလေးရေ ထပါတော့ ရောင်နီလာလှပေါ့" ဆိုပြီး အမုန်းဆိုပြီး ဝင်စစ်တဲ့ သူပါ။ ညစောင့်ဆိုတာက များသောအားဖြင့် မြန်မာကြတာကိုး။

ဂတ်ဖိုစံ အစောင့်များဟာ အိပ်တာမိရင် လစာ ဒေါ်လာ ၅၀၀ ဒဏ်ချ ခြတ်ခံရပါတယ်။ တာဝန်ချိန်မှာ ဦးထုပ်မဆောင်းရင် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ခုခံရပါတယ်။ ကိုစိုးဝင်းဟာ သူ့တာဝန်ယူတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ မြန်မာ အတတ်နိုင်ဆုံး ညှာတာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့တလေသိပ်ပြီး ဝန်မဲ့တော့လည်း သူလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့။

တခြား မြန်မာအများစုလုပ်တဲ့ နေရာကတော့ ခွေးပြိုင်ကွင်းမှာပါ။ အဲဒီမှာ ခွေးပြိုင်ပွဲ ရှိပါတယ်။ အလျော်အစား ရှိပါတယ်။ တစ်ဆကျော် နှစ်ဆကျော် တစ်ပတ်ကို အင်္ဂါနဲ့ စနေ နှစ်ညပြိုင်ပွဲ ကျင်းပပါတယ်။ ခွေးတွေကို ပြိုင်ပွဲ သူထားပြီး ခွေးကိုင် (ခွေးကျော်ကီပေါ့လေ) တို့၊ ခွေးစောင့်ပုဂ္ဂိုလ် တွေ၊ ခွေးစောင့်ဆိုတာက ခွေးကို အဆိပ်တို့ဘာတို့ အကျွေးမခံရအောင် ခွေးစောင့်ရဲ့ တာဝန်ချိန်က မနက် ၇ နာရီကနေ ၁၀ နာရီ ညနေတို့

၄ နာရီကနေ ၇ နာရီ။ ဒါပါပဲ။ အချိန်တိုပါတယ်။ အဲ-တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက် ညှပ်ပိုင်း ဂျူတီကျတတ်တယ်။ ညှပ်ပိုင်းဂျူတီကျရင် ခွေးပြိုင်ပွဲပြီးတဲ့ ညတစ်နာရီ ပြန်ရတယ်။

ခွေးကွင်းက ခွေးပြေးလမ်းပေါ်မှာ မီးရထားသံလမ်းရှိပြီး ယုန်ရုပ်တု စက်နဲ့ ပြေးခိုင်းတာပါ။ အဲဒါကို နံပါတ်ချိတ်ထားတဲ့ ခွေးတွေက လိုက်တာပါ။ ခွေးတွေကို ကျွေးတော့ ဩစတြေးလျကနေ သားပိုက်ကောင်မှာပြီး ကျွေးတာပဲ။ ခွေးကွင်းမှာလုပ်ရင် တစ်လကို မကားအို ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ရပါတယ်။ နေ့ခင်းအားတော့ တခြားအလုပ်နဲ့ ဖက်ပြီး လုပ်လို့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ မိမိဂျူတီကျတဲ့ ညမှာ မဆင်းနိုင်ရင် တခြားတစ်ယောက်ကို အဲဒီညအတွက် ဒေါ်လာ ၅၀ နဲ့ ငှားပြီး စောင့်ခိုင်းရပါတယ်။ တချို့ ဂတ်ဖိုစံအလုပ် ညှပ် နာရီ-မနက် ၆ နာရီရတဲ့လူဟာ ခွေးကွင်းအလုပ်ကို တွဲလုပ်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညှပ်ပိုင်းဂျူတီကျရင် သူများကို ငှားရပါတယ်။

ရောက်ခါစတုန်းက ခွေးပွဲကို သွားပါတယ်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့အတူတူ ကျွန်တော်က အတိတ်ကောက်ပြီးတော့ လေးပွဲ မြောက်မှာ နံပါတ် (၅) ခွေး ဗိုလ်စွဲရမယ်လို့ မှန်းထားတယ်။ လေးပွဲမြောက်လို့ ပိုက်ဆံထိုးမယ်လို့ လုပ်တော့ အေးလေ ငါလည်း မလေးရှားမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာစားရတယ်။ ဒီခွေးတွေ လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာစားရတာပဲ။ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ မထိုးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး နေလိုက်ပါတယ်။ လေးပွဲမြောက်မှာ ထင်တဲ့အတိုင်း နံပါတ် ၅ ခွေးဟာ ဗိုလ်စွဲခဲ့ပါတယ်။ ခွေးတွေဟာ သိပ်ပင်ပန်းပါတယ်။ မိတ်ဆွေတွေ ခွေးတွေ ပြေးနေတုန်းမှာ သူထိုးထားတဲ့ခွေးကို ဖူးသားကြီး ကြိုတံလိုက်စမ်းသူ ဆိုပြီး အားပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ခွေးလည်း ထင်တဲ့အတိုင်း ပန်းမဝင်နေပေမယ့် မအေးခွေး သောက်သုံးကို မကျဘူးလို့ ဆဲပါတယ်။ မြေပြင်- ခွေးပြေး ပြေးလဲပြေးရသေး အဆဲလဲခံရပါရော။

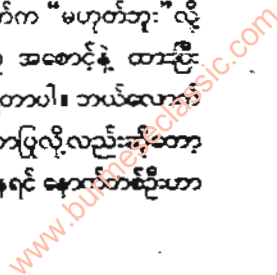
နောက်အလုပ်တစ်ခုကတော့ မြင်းကွင်းပါ။ မကားအိုမှာ မြင်းပြိုင်ပွဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာလည်း မြင်းစောင့်အလုပ်ရှိပါတယ်။ သူကတော့ ခွေးကွင်း လိုပဲ အချိန်နဲ့ပေးမယ့် လစာပိုကောင်းပါတယ်။ မကားအို ဒေါ်လာ ၃၅၀၀ လောက်ကစပြီး ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြင်းကိုင်ရတော့ အန္တရာယ် များပါတယ်။ ခွေးက ပါးစပ်မှာ ပဥြပ်တပ်ထားတော့ ဘာမှ အန္တရာယ် မပေးနိုင်ပေမယ့် မြင်းကတော့ ကန်တတ်ပါတယ်။ မြင်းကို ဆွဲရလို့ ခါးနာဝေဒနာရတာပဲ။ အသေးအဖွဲ့ပါ။ မြင်းနင်းခံရပါတယ်။ မြင်းကန်ခံရလို့ နံရိုး အက်သွားတတ်

ဆေးရုံတက်ရတဲ့ ဘားမားမိတ်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ရင်တော့ မြင်းကွင်းက ဆရာဝန်က ကုသပေးပါတယ်။

ဘားမားမိတ် အများစုဟာ ၁၉၉၁ခု နှစ်လယ်လောက်ကစပြီး အတော် လေး အဆင်ပြေသွားကြပါတယ်။ အဆင်ပြေသွားတယ် ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ကော့အို စတေးကတ်ရှိရင် ဟောင်ကောင်က ဂျပန်သံရုံးမှာ ဂျပန်ဗီဇာ လျှောက်လို့ ရပါတယ်။ ဂျပန်ဗီဇာလျှောက်ဖို့ရာအတွက် ဘဏ်စာရင်း၊ စတေးကတ် မိတ္တူ၊ လေယာဉ်လက်မှတ် အသွားအပြန်၊ ဟိုတယ်ငှားရမ်း ဘေးကြောင်း ပြေစာ၊ မိမိရဲ့ အလုပ်ကနေ ဂျပန်သွားဖို့ ခွင့်ပေးကြောင်း စာရွက်တို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေထဲမှာ စတေးကတ်ကလွဲပြီး ကျန်တာတွေက ဆိုက်နည်း ကိုယ့်ဟန် အကြံအဖန်နဲ့ လုပ်လို့ရပါတယ်။ မြန်မာပဲ။ ဒီအခက်အခဲ လေးတွေလောက်ကတော့ အသေးအဖွဲ့ပါပဲ။ ဥပမာ အလုပ်က ခွင့်စာကို မြန်မာပြန်တစ်ဦးက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးတယ်။ တစ်စောင်ကို ဒေါ်လာ ၅၀၀ ပေးရပါတယ်။

အဲလို ဂျပန်ဗီဇာရတော့ ဘားမားမိတ်အတော်များများဟာ ဂျပန်ကို ဆက်သွားကြပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ထိုင်းမှာ မြန်မာတွေအတွက် ဂျပန်ဗီဇာ အတော်လေး ခက်သွားပါပြီ။ မသွားနိုင်တဲ့လူကလည်း ဂျပန်ဗီဇာကို ဘန်ကောက် ဆင်းပြီး ရောင်းရပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၂၅၀၀ ဆောက်ဆိုရင် နည်းတဲ့ ပိုက်ဆံလား။ ဟောင်ကောင် နှစ်သောင်းလောက် ခိုပါတယ်။ ဒီပိုက်ဆံကို မကားအိုမှာ တစ်နှစ်လောက်ရှာဖို့ရာ မလွယ်လှပါဘူး။ ဆိုစိုးဝင်း၊ ကိုစိန်ထွန်း၊ ကိုခင်မောင်ဆွေစတဲ့ မိတ်ဆွေများအားလုံး ဂျပန် ဆက်သွားကြပါတယ်။

အဲ- တချို့လည်း ငလဲဆိပ်ကနေ ပြန်လာကြတဲ့လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ မြန်မာတစ်စု ဝင်သွားကြတယ်။ အမှန်ကတော့ တစ်ယောက်လည်း သွားရလို့ စုပြီး သွားကြတာပါ။ ဂျပန် လူဝင်မှုက အတူတူလာတာလားဆိုတာ တစ်ယောက်က “ဟုတ်တယ်” လို့ ဖြေတယ်။ တစ်ယောက်က “မဟုတ်ဘူး” လို့ ဖြေတယ်။ ဒီမှာတင် အဖြေ မပီလို့ ဟိုတယ်မှာတစ်ည အစောင့်နဲ့ ထားပြီး ပြန်လွှတ်ခံရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူများပြောသံ ကြားရတာပါ။ ဘယ်လောက် ဆီ မှန်တယ်/မှားတယ် ဆိုတာတော့ မသိပါ။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတာ နိုင်ငံတိုင်းရဲ့ ငလဲဆိပ် လူဝင်မှုအဝင်မှာ တစ်ဦးကိုစစ်ဆေးနေရင် နောက်ဘက်ဦးဟာ

နှစ်ပေ သုံးပေလောက်ကွာတဲ့ အဝါလိုင်း (Yellow Line) မှာ စောင့်နေရတာပဲ။ လူဝင်မှုကို ပြိုင်တူဝင်လို့ မရပါဘူး။

ဒီအချိန်မှာဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ မကာအိုမှာ စတေးကတ် မရသေးဘဲ ယာယီနေထိုင်ခွင့် တုံးနဲ့ပဲ စိတ်အားငယ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က စတေးကတ် လျှောက်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းပြုပြီး လျှောက်တာပါ။ အဲဒီအတွက် လိုအပ်တာကတော့ ရဲစခန်းရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းကြောင်း ထောက်ခံစာ (အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်)၊ မွေးစာရင်း (အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်)နဲ့ ဘဏ်မှာ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့အတွက် ငွေအလုံးအရင်း ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ တစ်သိန်းခန့် တင်ပြရပါတယ်။ ဒါအပြင် မကာအိုမှာ အိမ်ပိုင်ရှိသူ တစ်ဦးက ဂရန်စာရွက်ကို တင်ပြပြီး သူက တာဝန်ယူကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး ရပါတယ်။ ကျွန်တော်အတွက် ငွေတစ်သိန်းကို ဦးကျော်စိန်က ပေးပြီး အိမ်အား ကိစ္စကို အိမ်ရှင်အစွမ်းက လုပ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီလို တင်ပြလို့ အချက်အလက် ခိုင်မာရင် လူဝင်မှုရက် ရက်အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ နေခွင့်တုံး ထုပေးပါတယ်။ တကယ်လို့ မကာအို လူဝင်မှုကနေ နေခွင့်ကတ် ပေးရင် မကာအိုဒေါ်လာ သုံးသောင်းကျော် သွမ်းရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မကာအိုဒေါ်လာ သုံးသောင်းကျော်ဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၀၀၀ ခန့် ရှိပါတယ်။

(၇)

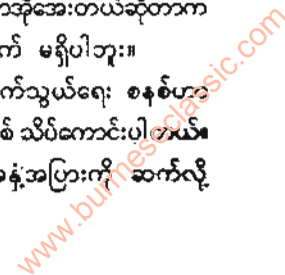
မကာအိုဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အရှေ့ဘက် တည်တည်မှာ ရှိပါတယ်။ အတိအကျပြောရရင် မန္တလေးမြို့ကနေ အရှေ့ဘက် တည်တည်ကို မှင်တစ်ကြောင်း ဆွဲခဲ့ရင် ဒီမျဉ်းဟာ မကာအိုကို ဖြတ်သန်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပုစရာရှိရင် မန္တလေးလိုပဲ ပူပါတယ်။ အဲ-မကာအိုက ပင်လယ်ထဲ ရောက်နေတော့ စောစောမိုင်းက ပြောခဲ့သလို မိုးက ရွာချင်တဲ့ အချိန်ရွာပါတယ်။ တောင်တရုတ်ပင်လယ်ကို ဗဟိုပြုတဲ့ မုန်တိုင်း (တိုင်ဖုန်)ဟာ ဇွန်လကနေ ဩဂုတ် စက်တင်ဘာလအတွင်းလောက်မှာ မကြာခဏ လာတတ်ပါတယ်။ တိုင်ဆိုတာ ကြီးတာပါ။ ဖုန်က လေပါ။ တိုင်ဖုန်ဆိုတာ တရုတ်လိုလေကြီးတာ လေမုန်တိုင်း ကျတော့ကို ပြောတာပါ။ တောင်တရုတ် ပင်လယ်ဟာ ဟောင်ကောင် မကာအိုကနေ စတင်ပြီး ဟိုးတောင်ဘက် အင်ဒိုနီးရှား မလေးရှားမှာ ဆုံးပါတယ်။ တိုင်ဖုန်ကျရင် ရုပ်မြင်သံကြားမှာ တီဘီ (T-1) ဆိုပြီး စပြီးလွှင့်ပေးပါတယ်။ အဲ T-8 ဆိုရင် ဟောင်ကောင် မကာအို ယန္တရားအားလုံး ရပ်သွားပါတယ်။ ဘတ်စကားကအစ မပြေးတော့ပါဘူး။

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လမှာ တိုင်ဖုန်ကို စကြာ ဖူးပါတယ်။ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဂျူတီပရီးဆိုင်က တိုင်ဖုန်ရှစ်မိုလို ပိတ်လိုက်ပါပြီ။ နောက်နေ့ မနက်ကျလို့ ရုပ်မြင်သံကြားမှာကြည့်တော့ တိုင်ဖုန် ၁၀ ဖြစ်နေပါတယ်။

မီးသုံးလုံးအပိုင်းနားမှာရှိတဲ့ "လူဆိုဘဏ်" အောက်က မော်တော်ဆိုင် အယ် တစ်စီးရဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး ဆေးတံသောက်နေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေပါတယ်။ လေမုန်တိုင်းတိုက်နေတော့ ဆေးတံကလည်း ကိုယ်က သောက်ရတယ် မရှိပါဘူး။ လေကပဲသောက်နေတာပါပဲ။ လူသွားလူလာ ဆည်းသွား ပါပြီ။ ပလတ်စတစ် အိတ်ခွံတွေ၊ စက္ကူစုတ်တွေဟာ လေထဲမှာ အလှည့်နေမိပါတယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီးတော့ "တိုင်ဖုန်စဉ့်သည်" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ခေါင်းထဲကိုဝင်လာပါတယ်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထဲမှာ ဆည်း တိုင်ဖုန်အမှတ်ရှစ်ဟာ နှစ်ခါလာပါသေးတယ်။ သူတို့ဆီမှာ တိုင်ဖုန် နှစ်ဆိုရင် သိပ်ပြီး အလေးပေးကြောက်ကြာပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ကပ္ပလိပ်လယ်ကို ဗဟိုပြုတဲ့ ဆိုင်ကလုန်မုန်တိုင်းဟာ ဒီထက်မက ပြင်းပါတယ်။ ဆိုင်ကလုန်မုန်တိုင်းတိုက်နေပေတဲ့မြန်မာပြည်မှာ ရန်ကုန်မှာ အသွားအလာမပျက် အရောင်းအဝယ်မပျက်၊ ရုံးဆင်းရုံးတက်မပျက် နေခဲ့ကြတာကို သတိရမိပါတယ်။

မကာအိုက သေးတယ်၊ သေးတယ်လို့ မြန်မာပြည်မှာကတည်းက ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ မကာအိုဆောင်းတွင်းကို မနစ်က ကြိုလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသလို မကာအိုဟာ မန္တလေးနဲ့ တည်တည်မို့ ကျွန်တော်တို့ အညာတို့ ရှမ်းပြည်တို့ အေးသလိုပါပဲ။ မနစ်က အအေးဆုံးအချိန်ကို ခန့်နဝါရီလ ပထမပတ်မှာ ကြိုလိုက်ရပါတယ်။ အအေးဆုံး ဒီဂရီ ၂.၉ စင်တီဂရိတ်ထိ ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်အေးသလိုပါပဲ။ ရှမ်းပြည်နယ် အချို့ဒေသတွေဟာ ရေတောင်ခဲပါတယ်။ မကာအိုမှာ ရေမခဲသေးပါဘူး။ "ညဘက်ကို သကြားရည်ခွက်လေးအိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တင်ထားရင် မနက်ကျတဲ့ အခါ ရေခဲချောင်းလေး စားရတယ် အဝမ်းရဲ့" ဆိုတဲ့ မိုးကုတ်က သူငယ်ချင်း အဆိုးရဲ့စကားကို သတိရမိပါတယ်။ တကယ်တော့ မကာအိုအေးတယ်ဆိုတာက မိုးကုတ်တို့ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတို့အေးသလောက် မရှိပါဘူး။

ဘယ်လိုပဲရာသီဥတု ဆိုးပစေ၊ မကာအိုရဲ့ ဆက်သွယ်ရေး စနစ်ဟာ မပျက်စီးပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မကာအိုမှာ တယ်လီဖုန်းစနစ် သိပ်ကောင်းပါတယ်။ မကာအိုလမ်းဘေးကနေ ငွေအကြွထည့်ပြီး ကမ္ဘာအနှံ့အပြားကို ဆက်လို့

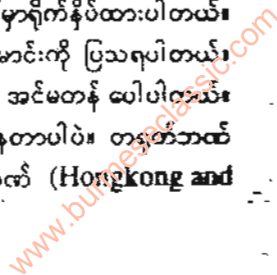
ရပါတယ်။ အသံကလည်း သိပ်ကြည်ပါတယ်။ စီတီအမ် (CTM) လို
ခေါ်တဲ့ မကာအို တယ်လီဖုန်း လုပ်ငန်းဟာ ပုဂ္ဂလိကတစ်ပိုင်း၊ အစိုးရတစ်ပိုင်း
(Semi Govt) လုပ်ငန်းပါ။ လမ်းဘေး တယ်လီဖုန်းကနေ အကြွေး
ထည့်ဆက်ဆက်၊ တယ်လီဖုန်းကတ်ပဲ ထည့်ဆက်ဆက် ရပါတယ်။ အဲဒီလို
ကောင်းတဲ့ တယ်လီဖုန်းစနစ်ဟာ အင်မတန်မှ ခေတ်မီလှပါတယ်ဆိုတဲ့
ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော်နဲ့ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွလာလမ်ပူမြို့တော်မှာ
တောင် မရှိသေးပါဘူး။ ဘန်ကောက်နဲ့ ကေအယ်လ်မှာ အေးပြောဖုန်းခေါ်ဆို
ရင် သက်ဆိုင်ရာ တယ်လီဖုန်းရုံးကို သွားရပါတယ်။ ပိုက်ဆံကြိုတင်ပြီး
ပုံစံပြည့်ပြီးမှ ခေါ်လို့ရပါတယ်။ အဲ-စင်ကာပူမှာတော့ ဟောင်ကောင် မကာအိုလို
လမ်းဘေးကနေ တယ်လီဖုန်းကတ် သုံးပြီး ကမ္ဘာအနှံ့အပြားကို ဆက်လို့
ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက မကာအိုရဲ့ တချို့နေရာတွေမှာ မိမိဆက်ချင်တဲ့ တခြား
နိုင်ငံက ပုဂ္ဂိုလ်က ပိုက်ဆံကျခံရတဲ့ တယ်လီဖုန်းပြောစနစ် (Collectcall)
စက်ခုံလေးတွေ တပ်ထားပါတယ်။ ဟောင်ကောင်၊ ထိုင်ဝမ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား
အမေရိကန်၊ စင်ကာပူနဲ့ ပေါ်တူဂီတို့ ခေါ်လို့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံ
အမည်ရဲ့ဘေးက ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရင် အဲဒီနိုင်ငံက အော်ပရေတာက
ထူးပါလိမ့်မယ်။ ဥပမာ အမေရိကန်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဦးနီဆီလို
(Collectcall) နဲ့ခေါ်ချင်ရင် U.S.A ဘေးက ခလုတ်ကို နှိပ်ရပါတယ်။
ဒီအခါ သက်ဆိုင်ရာ အမေရိကန်အော်ပရေတာက ထူးတဲ့အခါ ဦးနီ
ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်ပါ။ အော်ပရေတာက ဦးနီကို ဖုန်းနဲ့ မကာအို
ဘယ်သူက (Collectcall) နဲ့ ခေါ်နေတယ်။ သဘောတူပါသလားဆိုရင်
ဦးနီက သဘောတူရင် ဆက်ပြောလို့ရပါပြီ။ မိမိက ကျခံစရာမလိုဘဲ ဦးနီက
ကျခံရတာပါ။ ဂျပန်ပရီးဆိုင်မှာ လုပ်နေတုန်းက အမေရိကန်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက
(Collectcall) နဲ့ အမေရိကန်ကို ခေါ်ပြီး စကားပြောပါတယ်။ ပြီးတော့
တယ်လီဖုန်းစနစ် သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဟိုဘက်ခန်းနဲ့ ဒီဘက်ခန်း စကား
ပြောနေရသလိုပဲလို့ ပြောပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မကာအို
တယ်လီဖုန်းစနစ် သိပ်ကောင်းပါတယ်။ လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းကနေ အကြွေး
ထည့်ပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ဆက်လို့ ရပါတယ်ဆိုတော့ တကယ်လားတဲ့။ မင်းမယ့်ရင်
စမ်းကြည့်ပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနဲ့
နေရာတိုင်းမှာတောင် အကြွေးထည့်ပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ကို ဆက်လို့ မရပါဘူးလို့

ဝန်ခံစကား ပြောသွားပါတယ်။ မကာအို လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းတိုင် အားလုံး
မှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအများအပြားကိုခေါ်ရတဲ့ သက်ဆိုင်ရာ တယ်လီဖုန်း သင်္ကေတ
နံပါတ်များကို အသင့် ကပ်ထားပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို
ပြည်ပက ခေါ်ရတဲ့ သင်္ကေတ နံပါတ် (၀၀၉၅၁) လည်း ရေးထားတာ
တွေ့ရပါတယ်။

မကာအို တယ်လီဖုန်းစနစ် ကောင်းသလို မကာအို ဘတ်စကား
သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းလည်း အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။
မကာအိုမှာ တဲလ်မက် (Telmac)နဲ့ တီစီအမ် (TCM)ဆိုပြီး ကုမ္ပဏီနှစ်ခု
ရှိပါတယ်။ စုပေါင်းသမဝါဇာမ ကုမ္ပဏီများ ဖြစ်ပါတယ်။ မကာအိုမှာ
ဘယ်ဘတ်စကားပေါ် ပြေးတက်ပြေးတက် အဲယားကွန်း (လေအေးစက်)
တပ်ထားတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ် လေအေးစက် ဘတ်စကားချည်း ပြေးဆွဲတာပါ။
ဟောင်ကောင်မှာတောင် ရိုးရိုးဘတ်စကားနဲ့ အဲယားကွန်း ဘတ်စကားနဲ့
နှစ်မျိုး ခွဲထားပါသေးတယ်။ ဘန်ကောက်နဲ့ ကေအယ်လ်မှာလည်း အလားတူ
ပါပဲ။ ကားခကတော့ ပုံသေပါ။ မကာအိုမြို့တွင်း တစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်
စွပ်ဆယ်၊ တိုင်ပါလို့ခေါ်တဲ့ ဒုတိယကျွန်းကို နှစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်သုံးဆယ်၊
ကိုလူဝမ်ကို နှစ်ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့်ရှစ်ဆယ်နဲ့ ဘတ်စကားလမ်းဆုံး ဟာစကျွန်းကို
သုံးဒေါ်လာခွဲ ယူပါတယ်။ ဘတ်စကားတံခါးအားလုံးကို ဘတ်စကား
ယာဉ်မောင်းက ထိန်းချုပ်ထားပါတယ်။ တချို့ကားမှာ အတက်ပေါက်
အဆင်းပေါက်ရယ်လို့ ရှိပေမယ့် ကားဆားတွေမှာ တစ်ပေါက်ပဲထားပါတယ်။
အဲဒီတက်ပေါက်တွေ အားလုံးဟာ ယာဉ်မောင်းဘေးက သို့မဟုတ် နောက်နား
ကပ်လျက်က ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံထည့်တဲ့ခွက်ထဲကို ထည့်မထည့် ယာဉ်မောင်းက
အမြဲစောင့်ကြည့်နေပါတယ်။ ဘတ်စကားတွေမှာ လက်မှတ်ရောင်းလည်းမပါ
လက်မှတ်လည်း မသုံးပါဘူး။ အဲ-အမြဲသွားနေကျမို့ လသုံး လက်မှတ်
လုပ်ထားလို့ ရပါတယ်။ တစ်လလုံးကို ဒေါ်လာ ၁၅၀ပါ။ ခရီးသည်ရဲ့
ဓာတ်ပုံကပ်ထားပြီး သက်ဆိုင်ရာလ (ဥပမာ ရှစ်လပိုင်း၊ ကိုးလပိုင်း)ရဲ့
ဝစန်းကို အင်္ဂလိပ်လို ခပ်ကြီးကြီး ကတ်ပြားပေါ်မှာရိုက်နှိပ်ထားပါတယ်။
တက်လာတဲ့ ခရီးသည်ဟာ မပျက်မကွက် ယာဉ်မောင်းကို ပြသရပါတယ်။

မကာအိုဟာ မြို့လေးသေးပေမယ့် ဘဏ်တွေ အင်မတန် ပေါများတယ်။
တစ်မြို့လုံး ဘဏ်သေး၊ ဘဏ်ကြီး မှီလို့ ပေါက်နေတာပါပဲ။ တနင်္သာရီဘဏ်
(Bank of China)၊ ဟောင်ကောင်နဲ့ ရှန်ဟိုင်းဘဏ် (Hongkong and

Ahan Hai) အမျိုးသားဘဏ် (ဘီအင်နယူ)၊ မကာအို ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဘဏ် (ဘီစီအမ်) တို့ဟာ ဘဏ်ကြီးများဖြစ်ပါတယ်။ ဘီအင်နယူနဲ့ ဘီစီအမ်ဟာ ပေါ်တူဂီဘဏ်များဖြစ်ပါတယ်။ တခြား ဇူဆိုဘဏ်၊ တိုင်ဖောင် ဘဏ် စတဲ့ ဘဏ်အသေးလေးတွေဟာလည်း ဘဏ်ခွဲကိုယ်စီနဲ့ တစ်မြို့လုံး အနှံ့အပြား ရှိပါတယ်။ ဘဏ်စာရင်းပွင့်ချင်ရင် ဒေသခံက မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားပြု၊ နိုင်ငံခြားသားက ပတ်စ်ပို့ပြု၊ ၁၅ မိနစ်အတွင်း မိမိလက်ထဲကို ဘဏ်စာအုပ် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အနည်းဆုံး ၁၀ ဒေါ်လာကစပြီး ပွင့်လိုရပါတယ်။ ဘဏ်မှာ ပိုက်ဆံထုတ်ရင်လည်း အင်မတန်လွယ်ပါတယ်။ ဘဏ်အားလုံး ကွန်ပျူတာသုံးပါတယ်။ ထုံးခြားတာက အသက်ကြီးတဲ့ တရုတ်အမျိုးသား အမျိုးသမီးများဟာ ငွေထုတ်ငွေသွင်းစာရွက်မှာ ဖောင်တိန်နဲ့ လက်မှတ်မထိုးဘဲ မိမိလက်ထွင်းထားတဲ့ ချိပ်တံဆိပ်တုံး သုံးတာပါပဲ။ ဒါကို ဘဏ်ကလည်း လက်ခံပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ တရုတ်အမျိုးသား အမျိုးသမီးကြီးများဟာ နိုင်ငံခြားငွေ ကစားပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စုဆောင်းငွေနဲ့ အမေရိကန် ဒေါ်လာတို့ ဂျပန်ယန်းတို့ကို ဝယ်လိုက် ရောင်းလိုက် လုပ်ကြံ ပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် မေလ လောက်တုန်းက ဂျပန်ယန်း တစ်ရာကို ဟောင်ကောင် ၅.၃၅ ဒေါ်လာ ရှိပါတယ်။ ၁၉၉၂ ခု ဖေဖော်ဝါရီမှာ ဂျပန်ယန်းတစ်ရာကို ဟောင်ကောင် ၆.၂ဒေါ်လာထိ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါဟာ တက်လိုက်ကျလိုက် အပြောင်းအလဲများစွာဖြစ်ပြီးမှ အမြင့်ဆုံး တက်သွားတာပါ။ အဲဒီလို ငွေလဲဈေးနှုန်းကွာခြားမှုကို ဘဏ်က ဖွင့်ထားတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားက စာရင်းမှာကြည့်ပြီး အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေ ငွေကစားကြပါတယ်။

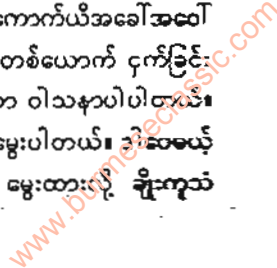
အဲ- မကာအိုမှာ ဘဏ်ပေါ်သလို ဘဏ်စားပြုတိုက်မှုလည်း ခဏခဏ ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၉၂ ခု ဩဂုတ်လနဲ့ စက်တင်ဘာလ ရက်ပေါင်း သုံးဆယ် အတွင်းမှာ ဘဏ်စားပြုတိုက်မှု သုံးကြိမ်ဖြစ်ပွားပြီး ဒေါ်လာ ၁၂ သိန်း ပါ သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲက မမိပါဘူး။ တိုက်ခံရတဲ့ ဘဏ်များဟာ အိုဇာဆီးတရပ်စ် ဘဏ် နှစ်ကြိမ်နဲ့ လူဆိုဘဏ် တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပါတယ်။

(၈)

တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း ကွမ်တုံပြန်နယ်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဟာ ဟောင်ကောင်နဲ့ မကာအိုအထိပါ အကျုံးဝင်ပါတယ်။ မကာအိုဘယ်နေရာ သွားသွား “ဟင်ကျွဲက”ဆိုတဲ့ အသံကို အမြဲကြားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကွမ်တုံ

လူမျိုးဟာ ပြောဟန်ဆိုဟန် အင်မတန် ယဉ်ကျေးပါတယ်။ ဟင်ကျွဲကဆိုတာ ခွင့်ပြုပါ (Excuse) ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ဦးကို တောင်းခံချင်ရင် အကူအညီတောင်းချင်ရင် ဒီစကားကို သုံးပါတယ်။ ဥပမာလမ်းသွားရင် ယလက်ဖောင်းမှာ လမ်းပိတ်နေရင် ဟင်ကျွဲကလို့ ပြောလိုက်ပါ။ နားလည်ပါတယ်။ မိမိကအကူအညီတောင်းချင်ရင် ဟင်ကျွဲကကို အရင်စသုံးရပါတယ်။ ပြီးမှ မိမိအလိုရှိရာပြောပါ။ မိမိအလိုရှိရာပြီးရင် “ဟင်ကျွဲကစိုင်း” လို့သုံးရပြန် ပါတယ်။ တစ်ဦးက တစ်ဦးကို ပစ္စည်း တစ်ခုခုပေးတာမျိုးမှ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ (တောကျယ်)ကို သုံးရပါတယ်။ တချို့ကွမ်တုံစကားဟာ မြန်မာ စကားနဲ့ တူပါတယ်။ ဥပမာ ပေးတာကိုလည်း “ပေး”ပါပဲ။ ယုတာကိုလည်း “ယု”ပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ စကားပြောဟန်က မော်လမြိုင်စကား ပြောသံ လို့ပါပဲ။ မော်လမြိုင်ဘက်က “ဟုတ်တဟုတ်” ဆိုပြီး သုံးတတ်ပါတယ်။ ဒီမှာက “ဟိုင်မိဟိုင်လား” (ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား)၊ ယုအင်ယု(ယုမလား မယုဘူးလား)၊ ကျီအင်ကျီ (သိသလား မသိဘူးလား) ဆိုတာမျိုးပါပဲ။ အဝတ်ညှပ်တဲ့ စက္ကူညှပ်တဲ့ ကတ်ကြေးကို ကွမ်တုံကလည်းကတ်ကြေးပါပဲ။ စကားပြောဟန်ဟာ မြန်မာပြောဟန်လို အားပါးတရ ပြောတတ်ပါတယ်။ ကောက်ယီ (ဟင်အရင်)ကတော့ စလုံးဝဆွဲသံ၊ ခကွေးဝစွဲသံ၊ ရကောက်ဟထိုးသံ များ ကံပါတယ်။ ကောက်ယီစကားပြောတတ်ပေမယ့် ရှန်ဟိုင်သုရှန်ဟိုင် သားချင်း စကားပြောရင် ကုလားစကား ပြောနေသလိုပါပဲ။ ထိုင်ဝမ်က ပြောတဲ့ ကောက်ယီသံကျပြန်တော့ ထိုင်စကားပြောသံလို အင်မတန်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့ နေပြန်ပါတယ်။ မကာအိုမှာနေရင် ထိုင်ဝမ်တရုတ်နဲ့ မကာအို တရုတ်တို့ တစ်ယောက်ကလည်း ကောက်ယီမတတ်၊ တစ်ယောက်ကလည်း ကွမ်တုံ မတတ်လို့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေကြတာမျိုးလည်း တွေ့ရဖူးပါတယ်။

ကွမ်တုံနာမည်တွေဟာ ရှေ့မှာ “အ” အက္ခရာ တပ်ခေါ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ အသိန်း၊ အယိမ်း၊ အဖောင် စသည်ဖြင့်ပါ။ အိမ်ခေါ်နာမည်ပါ။ သူတို့ရဲ့ မျိုးရိုးအလိုက် နာမည်အရှည်တော့ ရှိတာပေါ့။ အဲ-လီလီဝမ်တို့၊ လီလီမန်တို့စသည်ဖြင့် ရှေ့က လီလီတပ်ရင် အဲဒါဟာ ကောက်ယီအခေါ်အဝေါ် ပါပဲ။ ကွမ်တုံတရုတ် လူမျိုးရဲ့ သင်္ကေတကတော့ လူတစ်ယောက် ငှက်ခြင်း လေးကိုင်ထားတဲ့ ပုံပါပဲ။ ကွမ်တုံတွေဟာ ငှက်မွေးတာ ဝါသနာပါပါတယ်။ သူတို့ခလေ့ပါ။ ရွှေပြည်စိုးငှက်၊ မိုးရွေငှက်ကို အဓိကမွေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြားငှက်တွေ လည်း မွေးပါတယ်။ ချိုးငှက်တွေ မွေးထားလို့ ချိုးကူသံ

ကြားရရင် မြန်မာပြည်ကို သိပ်လွမ်းမိပါတယ်။ တချို့ငှက်တော် တစ်ကောင်ကို ဟောင်ကောင် ဒေါ်လာ ၃၀၀- ၄၀၀ တန်တောင် ရှိပါသတဲ့။

မြန်မာလူမျိုးဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြုစုချင်ရင်အိမ်ကိုခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေး ပါတယ်။ ထမင်းစားဖိတ်ပါတယ်။ တရုတ်လူမျိုးများကတော့ လက်ဖက် ရည်သောက် ဖိတ်ပါတယ်။ “ယမ်းချာ” လို့ခေါ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်တာဟာ တရုတ်လူမျိုးများရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပါပဲ။ အဓိကကတော့ တရုတ်လက်ဖက်ခြောက် ရေခွေးကြမ်းနဲ့ အခြားတရုတ်စားစရာမျိုးနဲ့ပါပဲ။ ယမ်းချာဝိုင်း တစ်ဝိုင်းပေးရင် မကာအိုဒေါ်လာတစ်ရာဟာ အနည်းဆုံးပါပဲ။ မနက်ပိုင်းမှာဆိုရင် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာလည်း ယမ်းချာဝိုင်းတွေ ပြည့်နေပြီး နေရာရဖို့ရာ မနည်းကြီးစားရပါတယ်။ လူငယ်တို့ဘာဝ မိမိကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို စကားပြောချင်ရင် ငေါတေယမ်းချားလား (ငါတို့လက်ဖက်ရည် သောက်သွားရအောင်) ဆိုပြီး ဖိတ်ရပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ တချို့စကားတွေဟာ မြန်မာသံပေါက်နေပြီး ရယ်ဖို့ ကောင်းပါ တယ်။ မြန်မာမှာအင်မတန်ရိုင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းဖြစ်တဲ့ “စောက်” ဆိုတာ ကွမ်တုံမှာ ပြီးဆုံးခြင်း အဓိပ္ပာယ်ပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံရှင်းတော့ မယ်ဆိုရင် “စောက်ချင်” လို့ ပြောရပါတယ်။ အလုပ်ပြီးရင် “စောက်ကုန်း” ပါ။ ကုန်းက အလုပ်ပါ။ အလုပ်ဆင်းသွားပြီဆိုရင် “စောက်ကြောကုန်း” လို့ သုံးပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက မိတ်ဆွေဒေါက်တာသိန်းထွတ် ဆေးခန်းကို အမျိုးသမီးတစ်ဦး လာပါတယ်။ “ပေးရန်ကျန်” လို့ ပြောပါတယ်။ ကိုသိန်းထွတ် လည်း နားမလည်ပါဘူး။ ခင်ဗျားပိုက်ဆံပေးခဲ့ဖို့ ကျန်လို့ လိုက်တောင်းတာပေါ့လို့ သူ့မိန်းမရှေ့မှာ ကျွန်တော်က နောက်တော့ “ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး” လို့ အလန့်တကြား ပြင်းပါတယ်။ “ပေးရန်ကျန်” ဆိုတာ ပဋိသန္ဓေ ကာကွယ်ဆေးပါ။ မကာအိုမှာ ‘တရားဝင် သုံးစွဲခွင့် ရှိပါတယ်။

အဲ-ကောင်းတာတွေရှိသလို ဆိုးတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ပြည်သူ့နီတိ မရှိပါဘူး။ လမ်းသွားရင် ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ တိုးတိုက်သွားတတ်ကြ ပါတယ်။ စကားပြောရင် အကျယ်ကြီး ပြောကြပါတယ်။ ဘတ်စကားစီးရင် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံကို တစ်ယောက်တည်း ထိုင်တတ်ပါတယ်။ ပေါင်ကြီးကာထား ပါတယ်။ လက်လုပ်လက်စားမို့ မသိတတ်ဘူး မထင်ပါနဲ့၊ နတ်ကတိုင်နဲ့ ကုတ်နဲ့ ရှိုးကျကျ ဝတ်စားထားတဲ့ သူများလည်းအတူတူပါပဲ။ ဘတ်စကားပေါ်က လူသွားလမ်းမှာ ခြေထောက်ကြီး ကားပြီး ထုတ်ထားတတ်ပါတယ်။ ဝင်တိုက်ရင်

သူတို့က စိတ်ဆိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို အင်ဒိုနီးရှားက ပြန်လာပြီး မကာအိုမှာ အခြေစိုက်နေတဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးက ပြောဖူးပါတယ်။

“ငါတို့ ပင်လယ်ရပ်ခြား တရုတ်တွေက မိတ်ဆွေရှားတယ်။ သည်းခံ ဆင်းတယ်။ သူတို့က အဲလို မဟုတ်ဘူး။ ဟောင်ကောင် မကာအိုက တစ်ရာရှိရင် တစ်ရာလုံးသုံးပြီး ကြွားတယ်။ ဘယ်သူမှ လူမထင်တဲ့ပုံနဲ့ နေတယ်။ သူတို့ကို အောက်ကျွဲရင် အပေါ်ကဖိတယ်။ လူမှုရေး နားမလည်ဘူး” လို့ မကျေမနပ်နဲ့ ရင်ဖွင့်ဖူးပါတယ်။

မကာအိုရော၊ ဟောင်ကောင်ရော လူနေမှုအဆင့်မြင့်ပါတယ်။ အလုပ် ကြမ်း သမားကအစ ခါးမှာ တယ်လီဖုန်းခေါ်တဲ့စက် (Pager) နဲ့ပါ။ တရုတ်လို ခေါက်နံးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ လူဆယ်ယောက်မှာ ခြောက်ယောက် နုနစ်ယောက်က လက်ကိုင် တယ်လီဖုန်း (Hand Phone) နဲ့ပါ။ စက်ရုံ အလုပ်သမားက အစ တိဗွီ၊ ဗီဒီယို၊ ရေခဲသေတ္တာနဲ့ပါ။ အမှိုက်လှည်းတဲ့ အမျိုးသမီးက ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းလာပြီး ဘက်မှာ ပိုက်ဆံလာထုတ်ပါတယ်။ ခဲရာရှိက ဟွန်ဒါမော်တော်ကားနဲ့ အလုပ်တက်ပါတယ်။

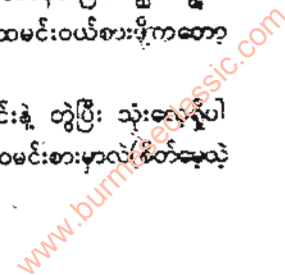
ဒီတစ်ခေါက် (၁၉၉၂ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ) ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ကို ပြန်ရောက်တော့မှ ဟောင်ကောင် မကာအိုနဲ့ ထိုင်းရဲ့ ကွာခြားပုံကို သတိပြုမိပါတယ်။ ဟောင်ကောင် မကာအိုက လူနေမှုပိုမြင့်မားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုင်းကပိုပြီး သိမ်မွေ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ စင်ကာပူရော၊ ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုပါရော နဲ့စပ်တဲ့ သင်္ဘောသားတစ်ဦးကို နေရာဒေသနှစ်ခုရဲ့ ကွာခြားပုံ ဆေးကြည့်တဲ့အခါ သူက-

“လူနေမှုမှာ ဟောင်ကောင် မကာအို တရုတ်က ပိုပြီး မြင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ရည်(အိုင်ကျူ) ကျတော့ စင်ကာပူ တရုတ်က ပိုပြီးမြင့်ပါတယ်” လို့ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

(၉)

ကျွန်တော် မကာအိုရောက်နေတာ တစ်နှစ်ခွဲခန့် ရှိသွားပါပြီ။ ကွမ်တုံ တရုတ်စကားလည်း ထမင်းစားရေသောက် ပြောတတ်နေပါပြီ။ ကျွမ်းကျွမ်း ထွင်ကျင်တော့ မတတ်သေးပါဘူး။ ဈေးဝယ်ဖို့ ထမင်းဝယ်စားဖို့ကတော့ အလုပ် ဖြစ်နေပါပြီ။

ကွမ်တုံမှာက ထမင်းစားရင် ဟင်းကို ထမင်းနဲ့ တွဲပြီး သုံးလေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုဝင်သွားရင် ဘာထမင်းစားမှာလဲ စိတ်နေလို့

ဖန်နား)လို့ မေးလေ့ ရှိပါတယ်။ သူတို့အခေါ်အဝေါ်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမှာ အုန်းထမင်းတို့ တောပတ်ထမင်းတို့ ခေါ်သလိုပေါ့။ ကျွဲဖာဖန်ဆိုတာက ဝက်သား အလွှာလိုက်နဲ့ ထမင်းပါ။ ဖန်ဆိုတာ ထမင်းကိုခေါ်တာပါ။ ဖန်ကိုက်ဖန် ဆိုရင် ဝက်နံရိုးနဲ့ ထမင်းပါ။ ကိုက်ဆီးဖန်ဆိုရင် ကြက်သားလေးတွေ နုပ်နုပ်စဉ်းထားတာပါ။ မင်းကြည်ငေါင်ယုတ်ဖန်ဆိုရင် အမဲသားစဉ်းကော ဟင်းနဲ့ ထမင်းပါ။ မင်းကြည်ဆိုတာက စဉ်းကော၊ ငေါင်ယုတ်က အမဲသားပါ။ ကြက်သားကိုပဲရင်အုံနဲ့ အသားလိုက် မှာ၊ ရူးကိုက်ဖန် ဖြစ်သွားပြန်ပါရော။ ကွမ်တုံက တရုတ်အစားအစာမှာ ကာလီကိုက်မင်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ကြက်သားငရုတ်သီးဟင်းနဲ့ခေါက်ဆွဲပါပဲ။ အဲဒီအစားအစာကို အင်ဒိုနီးရှားနဲ့ မလေးရှား တရုတ်တွေက အုန်းနို့ထည့်စားပါတယ်။ အင်ဒိုနီးရှား မလေးတရုတ်တွေဟာ ကွမ်တုံတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲထ ပီနန်း မလေးတရုတ်တွေဆီကနေ ကူးလာတဲ့ အစားအစာပါပဲ။ ပီနန်းနဲ့ မြန်မာဟာ ဟိုတုန်းကတည်းက ဆက်သွယ်ခဲ့ကြတာပါ။

နေရာတစ်ခုကို ရောက်ရင် အစားအသောက်မှာစားတတ်ဖို့ရာအနေ ကြီးပါတယ်။ အမြဲတမ်း လက်ညှိုးထိုးမှာနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဥပမာ လက်ဖက်ရည် (နို့မပါပဲ) သံပရာသီးညှစ်ပြီး ရေခဲနဲ့သောက်ရင် မလေးရှား မှာ တောအောက်ခိုက်လင်းမွန်းလို့ မှာပေမယ့် မကာအိုမှာကျတော့ တုံလိမ်ချားဆိုရင် ပြီးပါတယ်။ ဘန်ကောက်ကို ခဏပြန်တော့ ဟောင်ကောင်မှာတည်းပါတယ်။ တည်းခိုအိမ်မှာ ထိုင်ဝမ်ကလာတဲ့ မြန်မာတွေတွေ့ပါတယ်။ ထမင်း ထွက်စား တော့ သူတို့ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာပါတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ကောက်ယီလို့ မွတ်နေကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကွမ်တုံမတတ်တော့ ထမင်းစားဖို့ အခက်တွေ့ရပါတယ်။

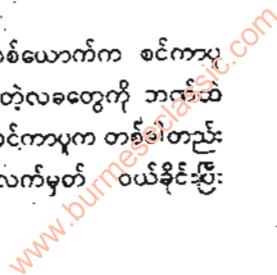
မကာအိုက ဈေးထဲမှာ မြန်မာပြည်ကပန်းမျိုး အစုံရပါတယ်။ ဒေါ်နုပန်းက အစ တွေ့ရပါတယ်။ ငွေပန်း၊ နင်းပန်း အားလုံးတွေ့ရပါတယ်။ အပူပိုင်းနဲ့ ဒေသချင်း တူတာမျိုး ရာသီပန်းများလည်း တူတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တမာပင်လို့ မြန်မာတမာလိုဟာမျိုး မတွေ့ရပေမယ့် ကုလားတမာပင်ကို တွေ့ရပါတယ်။ မတ်လလယ်ကစပြီး ဒီတမာပင်လေးတွေဟာ ခရမ်းရောင် ကိုယ်စီနဲ့ ပူးပွင့်လို့ နေပါပြီ။ လက်ပံပင်များလည်း ရှိပြီး တချို့က လက်ပံပွင့်အနီကို စားကြပါတယ်။ မြန်မာလိုပါပဲ။

မကာအိုမှာ အစားအသောက် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းနဲ့ ရတဲ့လခနဲ့က တာမိပါတယ်။ မကာအိုနိုင်ငံသား တစ်ယောက်ရဲ့ အနိမ့်ဆုံးလစာဟာ ဒေါ်လာ ၃၀၀၀ ပါ။ ထမင်းတစ်ပွဲဟာ တစ်ဆယ်နဲ့ ဆယ်ငါးကျပ်ကြားမှာ ရှိပါတယ်။ အင်မတန်ဈေးသက်သာတဲ့ ငါးဒေါ်လာခွဲ၊ ခြောက်ဒေါ်လာ ဆိုင်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အအေးတစ်ဘူးကို စက္ကူဘူးသေး နှစ်ဒေါ်လာခွဲ၊ သံဘူးတို့ ပုလင်းတို့ဟာ သုံးဒေါ်လာကနေ ငါးဒေါ်လာ အများဆုံးပါပဲ။ အဝတ်အစားဆိုရင် လမ်းဘေးဈေးဆိုင်တွေမှာ ပိုပေါ့ပါတယ်။ ဆမ်မားလူးလို့ ခေါ်တဲ့ ရေပန်းကြီးနား တစ်ဝိုက်မှာ ပုံရောင်းတာတွေ ပေါ့ပါတယ်။ ငါးဒေါ်လာ ဆယ်ဒေါ်လာတန်တောင် ရနိုင်ပါတယ်။ ဆောင်းရာသီ အနွေးထည် ဆိုရင်လည်း ဒေါ်လာ ၅၀တန်ကအစ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်တန်အထိရှိပါတယ်။ ရောင်လို့ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာကျော် နေကာမျက်မှန်တစ်လက် အညှစ်စားကို ဒေါ်လာ ၂၅၀ ပဲ ပေးရပါတယ်။ တစ်လကို ဒေါ်လာ ၃၀၀၀ ရတဲ့ အလုပ်သမားဟာ ကောင်းကောင်းဝယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီမှာက လခ ၃၀၀၀ ဆိုတာ ပုဂ္ဂလိက အလုပ်သမားမျိုးပါ။ အစိုးရ မြူနီစီပယ် အလုပ်သမားဟာ တစ်လကို လခ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ကျော်ရပါတယ်။ အစိုးရ အမှုထမ်းများဟာ အင်မတန် ထစာကောင်းပါတယ်။

အခု နောက်ပိုင်းမှာ မကာအိုနိုင်ငံဟာ ပတ်စ်ပို့ထဲမှာ မပါရင် ဝင်ခွင့် ခြေတော့ဘူး ဖြစ်သွားလို့ မြန်မာအဝင် နည်းသွားပါတယ်။ စောစောပိုင်းတုန်းက ပတ်စ်ပို့ကတ်မှာ မကာအိုပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ ဝင်ခွင့် ပြုခဲ့တာပါ။ ဒီနေရာမှာ နိုင်ငံခြားထွက်လာသူများ အထူးသဖြင့် သင်္ဘောသားများ အထဲစာအုပ်ဖွင့်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်ပါတယ်။

နိုင်ငံခြားထွက်လာပြီး ငွေစာရင်းဖွင့်ရင် ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့လို့ နေရာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဝင်လို့ထွက်လို့ လွယ်လို့ပါ။ စင်ကာပူလို့ နေရာ၊ ဟောင်ကောင်လို့ နေရာဟာ အဝင်အထွက် အင်မတန် ခက်ပါတယ်။ ဒီဒီက ဘက်မှာ ငွေစာရင်းရော၊ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်တော့ အဝင်မခဲ တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ပြဿနာ ပေါ့ပါလေရော။

ဥပမာ တစ်ခု ပြောပါမယ်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က စင်ကာပူ မှာ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ပြီး သင်္ဘောတက်သွားတယ်။ ရတဲ့လခတွေကို ဘဏ်ထဲ မှာ ထည့်ထားတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောကလည်းဆင်းရော စင်ကာပူက တစ်ခါတည်း အထူးကိစ္စ (Special Pass)ဆိုပြီး ငေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်နိုင်ပြီး

ဘန်ကောက်တန်းပို့လိုက်တယ်။ ဘန်ကောက်ကိုရောက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းနဲ့ သူ့ပိုက်ဆံတွေက စင်ကာပူမှာ၊ စင်ကာပူသဘောဆင်းရင်း (၃) ရက်ပေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် စင်ကာပူလူဝင်မှုက မထင်ရင် မထင်သလို လုပ်တတ်ပါတယ်။ အဲ-သဘောဆင်းရင် ဘန်ကောက်မှာ မဆင်းပါနဲ့။ ဘန်ကောက်က ၂၄ နာရီပဲ ပေးပါတယ်။ မြန်မာသောတာဝန်ယောက် ဘန်ကောက်မှာ သဘောဆင်းတော့ သူ့ကုမ္ပဏီက တစ်ခါတည်း ရန်ကုန် တန်းပို့လိုက်တယ်။ အမှန်က သဘောသားဆိုတာ ဒီသဘောဆင်း အလုပ်ရှား၊ ဟိုသဘောတက်လုပ်ရတာမျိုးပါ။ ကောင်းတာကတော့ ဘန်ကောက်မှာ ဘာလဲစာရင်းဖွင့်ထား၊ မိမိလစာကို ရောက်တဲ့နေရာက ဘန်ကောက်ဘဏ် စာရင်းထဲကို ပို့တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

မကာအိုကို ၁၉၉၂ ခု မေလမှာ ဒုတိယ အခေါက် ပြန်ရောက်ပါတယ်။ တခြားဘယ်နေရာမှ သွားပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ ဒီကိုပဲ ပြန်လာခဲ့ရပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဒီနေရာက အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုပြီးမှ ကိုရီးယားနဲ့ ဂျပန်ကို လှမ်းတက်ရမှာပါ။

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာဖြင့် ဒီကနေထွက်ခွာရပါလိမ့်ဦးမယ်။ မလေးရှားကနေ ထွက်ခဲ့ပြီးတော့ မကာအိုဆိုတဲ့ သောင်မှာ လာတင်နေတာ အခုတစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ မကာအိုကနေ ဘယ်ကိုလွှင့်ပြီး ဘယ်သောင်ကမှာ သွားကပ်မယ်ဆိုတာ အခုတော့ဖြင့် သိနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါဘူး။ အချိန်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ညွှန်းဆရာကြီးကပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။

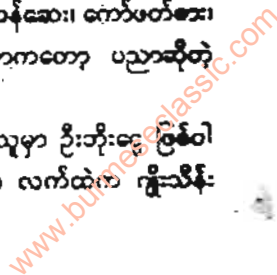
သံလှေကားနဲ့တစ်ခဲပဲ

(၁)

“အမြင့်တစ်နေရာကို တက်တော့မယ်ဆိုရင် ခိုင်ခံ့တဲ့ လှေကားကို အသုံးပြုမှပေါ့။ ပိုပြီးမြင့်မြင့်တက်ချင်ရင် လှေကား ခိုင်ခိုင်ကိုသုံးရလေပဲ။ အဲဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လို နိုင်ငံခြားကိုထွက်ပြီး ငွေရှာကြတဲ့သူတွေဟာ အတတ်ပညာတစ်ခုကို တတ်လာခဲ့ဖို့လိုပါတယ်။ နိုင်ငံခြားဆိုတာ ကိုယ် ခင်ရောက်ဖူးတဲ့နေရာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက် လူနေမှုအဆင့်အတန်းရော၊ နည်းပညာရော ပိုပြီးမြင့်တဲ့နေရာ...”

“ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်တော်တို့ မွေးရပ်မြေ မြန်မာပြည်ကို နှိမ့်ချပြီး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာပြည်ကိုချစ်ပါတယ်။ ဟိုးတုန်းကသာ အကြောင်းကြောင်းနဲ့ အပြီးထွက်လာခဲ့တာပါ။ ခုလဲ မြန်မာပြည်က လာတဲ့ လူတွေကို တတ်နိုင်သရွေ ကူညီစောင့်ရှောက်လျက်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအမြင် ခင်ဗျားအသိပါပဲ။ သူတို့ကို ခိုင်းသာခိုင်းရတယ် သူတို့ဘာမှ မတတ်ဘူး။ ခင်ဗျားအပါအဝင်ပဲ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က သွင်းသွင်းပဲ ပြောတတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားထွက်တော့မယ်ဆိုရင် တွင်နဲ့လေးအစ၊ သံဂဟောဆော်တာလေးအစ၊ လက်သမားလေးအစ အနည်းဆုံးသင်ခဲ့ပါ။ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ငွေလှေကားခင်းပြီးလာလို့ကတော့ အလကားပဲ။ ပန်းကန်ဆေး၊ ကော်ဖက်စား၊ ဆုတ်သယ်လောက်ပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ အရေးကြီးတာကတော့ ပညာဆိုတဲ့ ခိုင်ခံ့တဲ့လှေကား အသုံးပြုမှသာ...”

အဆိုပါစကားများကို ကျွန်တော့်အားပြောနေသူမှာ ဦးဘိုးငွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဘိုးငွေဟာ စကားပြောလို့ မောသွားတော့ လက်ထဲက ဂျီသီနီ

ဆေးပေါလိပ်တို့ကို မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့သူဟာ အဝေးထိ လှမ်းပြီးကြည့်နေပါတယ်။

မကာအိုရဲ့ ဒုတိယမြောက်ကျွန်း တိုင်ပါ (Tai Pa) မှာဖြစ်ပါတယ်။ ထမင်းစားပြီးလို့ သစ်ပင်ရိပ်မှာထိုင်ပြီး အနားယူနေတုန်း ဦးဘိုးငွေရောက်လာပြီး စကားစမြည်ပြောနေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေတဲ့နေရာထဲ ရှေ့တူရုကိုကြည့်လိုက်ရင် ပုလဲမြစ်ရေပြင် မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ရေပြင်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာကတော့ ကိုလူဝမ်(Coloane) လို့ခေါ်တဲ့ တတိယမြောက်ကျွန်းထိ တောင်ကုန်းများ တောအုပ်များနဲ့ လှပစွာ မြင်နိုင်ပါတယ်။ တိုင်ပါနဲ့ တိုလူဝမ်ကျွန်းကို ဆက်ထားတဲ့ကားလမ်း (Cause Way) ပေါ်မှာတော့ ကားငယ်တစ်စီးဟာ ကိုလူဝမ်ကို ဦးတည်ပြီး မောင်းနေပါတယ်။ ရေကျချိန်နဲ့ နန်းပြင်ကျယ်ကြီးကိုလည်း တွေ့နေရပါတယ်။ သူတို့အခေါ် ပုလဲမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ပင်လယ်ကွေ့ထဲမှာတော့ သင်္ဘောငယ်လေးများကို မြင်ရပါတယ်။ ခဏနေတော့ ဦးဘိုးငွေက မကာအိုက အလုပ်ကိုသွားပြီး စစ်လိုက်ဦးမယ်ဈာဆိုပြီး ကားမောင်းပြီးထွက်ခွာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ချိန်နီးပြီနဲ့ လုပ်ငန်းထဲကို ပြန်လာခဲ့ရပါတော့တယ်။

(၂)

၁၉၉၁ခုနှစ် ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့မှာ ဦးကျော်စိန်ရဲ့ အင်္ကျီချုပ်တဲ့စက်ရုံ မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး ဧပြီလ ၁၇ ရက်နေ့မှာ အလုပ်က နားခဲ့ပါတယ်။ စက်ရုံမှာ အလုပ်ပြတ်သွားလို့ပါ။ မကာအို စက်ရုံအလုပ်ရုံတွေမှာက ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ၁၇ ရက်နေ့ ညနေမှာ-

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မီးသုံးလုံးအပိုင်းမှာ ထိုင်နေပါတယ်။ ရောက်ခါစ ဘယ်မှာအလုပ်သွားရှာရမုန်းလဲမသိ။ ဒီမှာက မလေးရှားလို ပွဲစားနဲ့ အလုပ်ရှာလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော့်ဘေးကို မကာအိုရောက်မှ သိရတဲ့ ကိုဝင်းကြင်က လာထိုင်လို့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပါတယ်။ ဒီတော့ သူက ဦးဘိုးငွေဆီမှာ လာလုပ်ပါလားလို့ သူလည်းလုပ်နေပါတယ်လို့ ပြောပြပါတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ပြီး အိမ်ရှင်အစွမ်းကို ပြောပြတော့ အစွမ်းက မပူနဲ့၊ ဦးဘိုးငွေအလုပ်ရုံက အလုပ်သမားခေါင်း ကိုခင်ထွန်းကို ပြောပေးမယ်ဆိုပြီး ကိုခင်ထွန်းကို ပြောပြပါတယ်။ ကိုခင်ထွန်းပြောပေးတာနဲ့ပဲ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့မှာပဲ ဦးဘိုးငွေရဲ့ လုပ်ငန်းထဲမှာ အလုပ်ရခဲ့ပါတယ်။

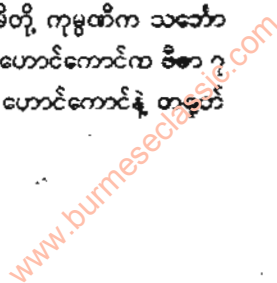
၁၉၆၇ ခုနှစ်က မြန်မာပြည်က တရုတ်လူမျိုး အများအပြား အပြီးထွက်ခွာ ကြတဲ့အထဲမှာ ဦးဘိုးငွေလည်း ပါခဲ့ပါတယ်။ ဦးဘိုးငွေက ချောက်မြို့ ဇာတိပါ။ ဘီအိုစီမှာ အလုပ် လုပ်ခဲ့တာပါ။ မြန်မာပြည်က ထွက်ခွာပြီးပြီးချင်း သူ မကာအို ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ထွက်ခွာသွားပါ တယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကနေမှ မကာအိုမှာလာပြီး အလုပ် လုပ်နေတာ ပါ။ အမေရိကန် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကိုင်ပြီး မကာအိုမှာ နေတာပါ။ ဘီအိုစီထွက် လည်းဖြစ် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ နေခဲ့ဖူးတော့လည်း အင်္ဂလိပ်လို သူ ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါတယ်။

သူရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းကတော့ တိုက်တွေ အိမ်တွေပြင်တဲ့ ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းပါ။ အစိုးရတိုက်တွေ ပုဂ္ဂလိကအိမ်တွေကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံပေးတာပါ။ သူ့လုပ်ငန်းမှာ တရုတ်အမျိုးသားတွေ၊ မြန်မာအလုပ်သမားတွေ ရှိပါတယ်။ တရုတ် အမျိုးသားများကတော့ များသောအားဖြင့် လက်သမားဆရာများ ဖြစ်ပါတယ်။

သူ့လုပ်ငန်းမှာလုပ်ရင် တစ်ရက်ကို ဒေါ်လာ ၆၀ ရပါတယ်။ ဒါက ဒီဘက် ကမ်းက မကာအိုမှာ လုပ်ရင်ပါ။ ဟိုဘက်ကမ်း တိုင်ပါတို့ လူဝမ်တို့မှာ လုပ်ရင် ထမင်းဖိုး ၁၀ ဆောင်းပြီး ၇၀ ပေးပါတယ်။ တနင်္ဂနွေပါ အလုပ်လုပ်ရပါတယ်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တာဝန်ယူပါတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ ကားမရှိလို့ မိမိ ဘာသာ ဘတ်စ်ကားနဲ့ အလုပ်ကို လာရရင် ဘတ်စ်ကားခ ထပ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တိုင်ပါကျွန်းက အလုပ်ထဲ ခေါ်သွားပါတယ်။

တိုင်ပါကျွန်းမှာ ပြင်ဆင်နေတဲ့ အဆောက်အအုံက ပေါ်တူဂီ စစ်တပ်ရဲ့ စားရိပ်သာပါ။ အဆောက်အအုံ အဟောင်းကြီးကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံ အခန်းဖွဲ့၊ ဆေးတင်၊ မီးလုံးတွေ တပ်ပေါ့လေ။ အဆောက်အအုံ အဟောင်းကြီးမှာ ရေညှိတွေ တက်နေပြီး ညစ်ပတ်နေတော့ အက်စစ်နဲ့ပတ်ပြီး ဆေးကြောတိုက်ချွတ်ရပါတယ်။ လိပ်သဲကျောက်တုံးတွေနဲ့ ဆောက်ထားတာပါ။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အချိန် မှာ အပြင်ဘက်က လုပ်ငန်းပြီးသွားလို့ အထဲက လုပ်ငန်းများ လုပ်နေချိန်ပါ။

ဦးဘိုးငွေရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ မကာအိုမှာ ခဏလာခိုနေတဲ့ မြန်မာသင်္ဘောသား တွေ ဝင်ပြီး လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဟောင်ကောင်က မိမိတို့ ကုမ္ပဏီက သင်္ဘော နေရာ မလစ်လပ်သေးတော့ ခဏစောင့်ခိုင်းပါတယ်။ ဟောင်ကောင်က ဇီဇာ ၇ ရက်ပဲပေးတော့ မကာအိုမှာ လာနေပါတယ်။ ဒီမှာက ဟောင်ကောင်နဲ့ တူညီ

ပြည်ကို လှည့်ပြီး စတေးရောင်နေရင် သုံးလလောက် နေလို့ရတာကိုး။ အဲဒီ
ခဏလောက် ခိုနေတဲ့အခိုက် အလကားနေ အလကားပဲဆိုပြီး ဦးဘိုးငွေဆီမှာ
စင်လုပ်တော့ နေ့စရိတ် စားစရိတ် ကျေရုံမကပါဘူး။ ပူကိန်းလို့ခေါ်တဲ့ ကာနီ
သွားပြီး ကစားဖို့ပါ ပိုက်ဆံ ထွက်လာပါတယ်။

နောက်တစ်မျိုးကျတော့ ရှီးဂျောသမား တချို့ဟာ ဟောင်ကောင်မှာ
ခိုးဘုတ်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ခိုးတုတ်ကတော့ ပွဲခ ဒေါ်လာ ၇၀၀ ပေးရ
ပါတယ်။ ဒါက ဟောင်ကောင်ဈေးပါ။ ဘန်ကောက်က ပွဲစားဆီမှာ ဆိုရင်
ဟောင်ကောင် ခိုးဘုတ်ပွဲခ ဒေါ်လာ ၁၂၀၀ ရှိပါတယ်။ ခိုးဘုတ် ဆိုတာက ဒီလို
ပါ။ နိုင်ငံတကာမှာ ပစ္စည်းမှောင်ခို ကုန်ကူးတာတွေ ရှိပါတယ်။ တရားမဝင်
လက်နက်အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းမှာ လက်နက်တင်တဲ့ သင်္ဘော၊ မူးယစ်ဆေးဝါး
ပိုက်စံရဲ့ ဘိန်းဖြူတင်တဲ့ သင်္ဘောနဲ့ တရားဝင် အကောက်ခွန်ရှောင်တဲ့ အခြား
ပစ္စည်းများ သယံပို့တဲ့ သင်္ဘောပါ။ အလွယ်တကူတော့ ခိုးဘုတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။
အထူးသဖြင့်က ဟောင်ကောင်-ထိုင်ဝမ်၊ ဟောင်ကောင်-တရုတ်ပြည် သွားပါ
တယ်။ ဒီဘက်မှာကတော့ စီးကရက် မှောင်ခိုပို့တာပါ။ အင်မတန် ပင်ပန်းပြီး
အန္တရာယ် များပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံရဲ့ ရေပိုင်နက်ထဲဝင်ပြီး ပစ္စည်းချရတာ
ပါ။ တရုတ်ရေတပ်က ပစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ရေလယ်ကောင်မှာရပ်၊ ဟိုဘက် လက်ခံ
တဲ့ဆီက လှေလေးတွေကပ်လာ၊ စီးကရက် သေတ္တာတွေချ၊ ပြီးရင် ပြန်တာပါပဲ။
တစ်ပတ်ကို တစ်ခေါက်ကနေ သုံးခေါက် အလွန်ဆုံးပါပဲ။

ဒီခိုးဘုတ်မှာက ပစ္စည်းချပြီးဆိုရင် ကပ္ပတိန်က မှန်ပြောင်းနဲ့ ကင်းလှည့်
ရေယာဉ်ကို ကြည့်နေရပြီး အာရ်အိုလို့ခေါ်တဲ့ ရေဒီယိုအရာရှိက စက်ကိုဖွင့်ပြီး
နားထောင်နေရပါတယ်။ အဲ- စက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်လောက် အသင့်ထား
တယ်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကင်းလှည့်ရေယာဉ် တွေတာနဲ့ ပစ္စည်းအတင်အချကို
ရုပ်ပြီး စက်နှိုးခြင်းပေရောပဲ။

ခိုးဘုတ်မှာက ပစ္စည်းချတဲ့အချိန်၊ စောစောကပြောတဲ့ သုံးခေါက်ကလွဲရင်
အားလုံး ပန်းထမ်းပဲ။ ပစ္စည်းချတဲ့ အထဲမှာဝင်ပြီး လုပ်ကြရတယ်။ ပထမအရာရှိ
တို့၊ အီးအိုလို့ခေါ်တဲ့ လျှပ်စစ်အရာရှိတို့ အားလုံး ပစ္စည်းထမ်းပဲ။ ပစ္စည်းထမ်းခ
လည်း ရတာကိုး။ ခိုးဘုတ်သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ ရိုးရိုးသင်္ဘောသား တစ်ယောက်ဟာ
တချို့လတွေ အလုပ်ကောင်းရင် အမေရိကန် ဒေါ်လာ ထောင့်ငါးရာအထိ

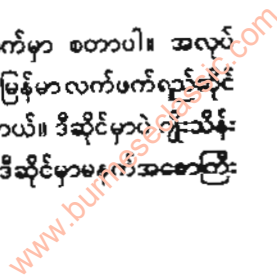
ရတတ်တယ်။ ကုန်းပတ်သင်္ဘောသား ဘေဘိတစ်ယောက်ဟာ ခိုးဘုတ်မှာ
တစ်လကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၆၀၀ တော့ အသာလေးပဲ။

အဲဒီခိုးဘုတ်ကို ပွဲခပေးပြီး မကားအိုမှာ လာစောင့်နေကြတဲ့ သင်္ဘော
သားတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ မြန်မာပြည်ထဲက ဟောင်ကောင်မှာ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ
ဖွင့်ထားတာတွေ ရှိတယ်။ တချို့က ရိုးရိုးလှိုင်းနဲ့ ခိုးဘုတ်လှိုင်းတွဲကိုင်တယ်။
တချို့က ခိုးဘုတ်ပဲကိုင်တယ်။ အဲ-မမိနာတို့ မအေးတို့ဆိုရင် မြန်မာ
သင်္ဘောသားတွေက အစ်မအစ်မနဲ့ တစ်မတည်းမနေရတာ၊ သူတို့က ကုမ္ပဏီပိုင်
ခွင့်တွေ အမှန်အကန်တွေပါ။ သင်္ဘော တကယ်တက်ရပါတယ်။

ဦးဘိုးငွေဆီမှာ စဝင်ဝင်ချင်း မင်းနိုင်နဲ့ တွေ့တာပဲ၊ လူသစ်စို့
လှဟောင်းမင်းနိုင်နဲ့ တွဲပေးထားပါတယ်။ မင်းနိုင်က မမိနာဆီမှာ ဒေါ်လာ
၇၀၀ ပေးထားပြီး သင်္ဘောစောင့်နေတာပါ။ နောက်ပိုင်းတစ်လလောက်နေတော့
မင်းနိုင် သင်္ဘောတက်သွားရပါတယ်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဒီအဆောက်အအုံရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ဆေးသုတ်ရ
ပါတယ်။ အဆောက်အအုံက ပေအစိတ် X ပေ ၇၀ လောက် ရှိပါတယ်။
လှေကားနဲ့တက်ပြီး မျက်နှာကြက်ကို ဆေးသုတ်ရတာပါ။ လှေကားကိုလည်း
ဇောက်ဘူးတော့ ကြော့ကကြောက်နဲ့ တက်ရတာပဲ။ တစ်ဖက်က ဆေးပုံးကိုကိုင်၊
တစ်ဘက်ကစုတ်တံကိုင်ပြီး လှေကားရဲ့အပေါ်ဆုံးခွမာထိုင်ပြီး မျက်နှာကြက်
ဆေးညီအောင် သုတ်ရပါတယ်။ အပေါ်ကိုမော့ပြီး ဆေးသုတ်ရတဲ့ အခါ
ဆေးစက်ဟာ မျက်နှာပေါ်ကို ကျပါတယ်။ ကျွန်တော် ရယ်လည်း
ရယ်ချင်ပါတယ်။ အရှေ့တိုင်း အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးပြောတဲ့
“ကောင်းကင်ကိုမော့ပြီး တံတွေးထွေးတဲ့လူလို့” ဆိုတဲ့ဥပမာကို သတိရလိုက်လို့
ပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော်က “မျက်နှာကြက်ကို မော့ပြီး ဆေးသုတ်တဲ့လူ” လို့
ဆိုပြီး ပညာရှင်ကြီးရဲ့စကားကို ပြင်လိုက်ချင်ပါတယ်။ မလေးရှားတုန်းကလည်း
ဒီလိုပဲ “ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ကျောက်တုံးလွှတ်ချတဲ့လူလို့” ဆိုတဲ့
စကားအတိုင်းပဲ “ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် သစ်တုံးလွှတ်ချတဲ့” အဖြစ်မျိုး
ကြုံဖူးလို့ပါပဲ။ သစ်စက်မှာ လုပ်ခဲ့လို့ပါ။

အလုပ်က မနက် ၈ နာရီ ၈ နာရီခွဲလောက်မှာ စတာပါ။ အလုပ်
သမားတချို့ဟာ မီးသုံးလုံးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ မြန်မာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ပဲခူးဆိုင်မှာစုပြီး မနက်အစောကြီး ဖိုက်ဖြည့်ကြပါတယ်။ ဒီဆိုင်မှာပဲ ကူးသန်း
ဆေးပေါ့လိပ် ရပါတယ်။ ဦးဘိုးငွေကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီဆိုင်မှာမနက်အစောကြီး

စားသောက်ပြီး တစ်နေ့စာ ဂျိုးသိန်းဆေးပေါ့လိပ်လေးလိပ် ဝယ်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဦးဘိုးငွေအလုပ်တိုက်ရဲ့ အောက်ထပ်မှာ စုကြပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူ့ရဲ့ မော်တော်ကားနှစ်စီးနဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်ဆိုက်တွေကို ခေါ်သွားတာပါ။ ၁၂ နာရီကနေ နေ့ခင်း ၁ နာရီအထိ ထမင်းစားဖို့ နားရပါတယ်။ ညနေ ၃ နာရီမှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန် နာရီဝက်ပေးပါတယ်။ ညနေ ၆ နာရီမှာ အလုပ်သိမ်းပါတယ်။ သူ့ကားနဲ့ပဲ မီးသုံးလုံးစုရပ်အထိ ပြန်ပို့ပေးပါတယ်။ ကားမဆံ့ရင် ဘတ်စကားနဲ့ ပြန်ခိုင်းပြီး ကားခပေးပါတယ်။ စနေနေ့တိုင်း အလုပ်ခန်းမှာ ပိုက်ဆံရှင်းပေး ပါတယ်။

အဲ-ဦးဘိုးငွေဟာ သူ့ငွေသိပ်ပီသပါတယ်။ မြန်မာအချင်းချင်း ကြည့်တာ က တစ်ပိုင်းပဲ။ ငွေကြေးကို စိစစ်တာကတော့ ဒါကြောင့်ပဲ သူ့ငွေပြစ်တာပဲလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။ တိုင်ပါကပြန်လို့ သူတို့ကားနဲ့ လူမဆံ့ရင် ဘတ်စကားနဲ့ ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီ ဘတ်စကားခကိုရဖို့က နာရီဝက်လောက် စောင့်ရပါတယ်။ သူကသေသေချာချာစိစစ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်စီးတဲ့ ကားနဲ့ခေါ်လို့ဖြစ်မဖြစ်၊ စောင့်ခိုင်း၊ သေသေချာချာတွက်ချက်ပြီးမှ ကားခတစ်ခဲ လာခွဲကို ထုတ်ပေးပါတယ်။ မနက်ဆိုင်ရင်လည်း ဘတ်စကားမစီရုံအောင် မာစတာဗင် ကားရဲ့ နောက်က ပစ္စည်းထားတဲ့အခန်းထဲမှာ တစ်ခါတစ်လေ သုံးယောက် တစ်ခါတလေ လေးယောက်လောက်ထိုင်ပြီး စီးလိုက်ရပါတယ်။ ရှေ့ထိုင်ခုံတွေက လူဟောင်းဆရာကြီးတွေ လက်သမားဆရာတွေ ထိုင်ရပါတယ်။

မျက်နှာကြက်တို့ ဘေးနံရံတို့ကို ပလတ်စတစ်ရေဆေးသုတ်ရတာပါ။ ဆေးကုန်သွားရင် ပလတ်စတစ်ဆေးပုံးကိုယူပြီး ဆေးဖောက်ရပါတယ်။ ဆေးခွံ ရေနဲ့ ရောရတာပါ။ မူရင်းဆေးချည်းအတိုင်း သုတ်လို့မရပါဘူး။ ဒီဆေးမျိုး မြန်မာပြည်မှာလည်း သုံးပါတယ်။ လုပ်ငန်းချင်းကလည်း အတူတူပါပဲ။ မြန်မာပြည်မှာ ဒီအလုပ်မျိုးတစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့တော့ ကိုယ့်အတွက်ကတော့ အသစ်အဆန်းတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ တချို့ကျတော့လည်း ဆေးဖောက်တဲ့ အခါ ထုံးကိုရောပြီးဖောက်ပါတယ်။ ဆေးဖောက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော် တို့က ကောင်ကောင်းမလုပ်တတ်သေးလို့ မောင်မောင်လေးတို့ မောင်ဝင်းတို့လို ဝါရင့်နေသူတွေက လုပ်ပေးပါတယ်။

မျက်နှာကြက်ပြီးတော့ ဘေးထရံတွေ ဆေးသုတ်ရပါတယ်။ ဘေးထရံ တွေ ဆေးသုတ်ရတဲ့အခါ လှေကားပေါ်တက်ပြီး လက်လှမ်းမီတဲ့အဆင့်ကနေ

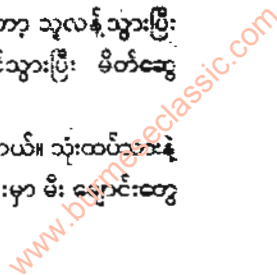
ထက်ရတော့ သိပ်မကြောက်တော့ပါဘူး။ မျက်နှာကြက်တုံးကသာ အပေါ်ဆုံး လှေကားကိုခွပြီး တစ်ဖက်ကဆေးပုံးကိုင်၊ တစ်ဖက်ကစုတ်တံကိုင်၊ ဒီကြားထဲ သွားလှေကားက လှုပ်တုတ်တုတ်ယိုင်တိုင်တိုင်ရယ်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ များသူအဖို့ ရည်စားနဲ့ ချိန်းမတွေ့ရဘဲ ရင်ဖိုစရာလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။

ဘေးထရံကိုသုတ်ရင်းနဲ့ ပြတင်းပေါက်ပေါင်တွေပါ သုတ်ရပါတယ်။ ဆေးပေါက်ပေါင်တွေက အလှူမိနီယံပြားတွေနဲ့ လှုပ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော် သုတ်တာကို ဦးဘိုးငွေလာကြည့်ပါတယ်။ ဆေးသုတ်တဲ့အခါ အပေါ်ပိုင်းက သုတ်ဖို့၊ ဒါမှစီးကျတဲ့ဆေးရည်က အောက်ကိုကျမှာဖြစ်ကြောင်း၊ စုတ်တံကို နှိပ်ပုံကိုင်နည်း၊ ဆေးယူပုံယူနည်း၊ စုတ်တံမှာ ဆေးလည်းပါလာအောင် ဆေးလည်း စီးမကျအောင် စနစ်တကျပြပေးပါတယ်။ ညနေစောင်းတာနဲ့ နံနက်တို့ ရေပုံးထဲစိမ့်ခဲ့ရပါတယ်။ မစိမ့်ခဲ့ရင် စုတ်တံက ဆေးတွေခဲပြီး အောက်နေကျ သုတ်လို့မရတော့ပါဘူး။ အလှူမိနီယံကို သုတ်တဲ့အခါ သတိ ပေးရပါတယ်။ ရေခိုဝတ်တစ်စကို ခါးကြားမှာ ညှပ်ထားရပါတယ်။ အလှူမိနီယံမ ခြိမ်းဆေးတာနဲ့ အဝတ်စီနဲ့ချက်ချင်းသုတ်ပစ်ရပါတယ်။ ချက်ချင်းမသုတ်ရင် အောက်ခြောက် သွားလို့ တုတ်နဲ့ခြစ်ပစ်လို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလှူမိနီယံပေါ် မည်းပြီး ကျန်ရစ်တယ်လို့ ဦးဘိုးငွေက ရှင်းပြပါတယ်။

ဝပ်တစ်ထောင်အားလောက်ရှိတဲ့ မီးလုံးကြီးတွေကိုလည်းတပ်ရပါတယ်။ သွေးတပ်ဖို့ရာ သစ်သားခုံတွေကိုတော့ လက်သမားတွေက လုပ်ပါတယ်။ နံရံခါတလေကျတော့လည်း လက်သမားအကူ လုပ်ပေးရပါတယ်။ အထွေထွေ အလုပ်သမားဆိုပါတော့။

မောင်ဝင်းက ဦးဘိုးငွေရဲ့တူအရင်းပါ။ သူကအလုပ်သမားခေါင်းတစ်ဦး ခေါ်တော့။ အလုပ်စတာနဲ့ မောင်ဝင်းရဲ့ဆဲသံကို ကြားရပါပြီ။ နောက်တစ်ဦး ဆဲသံနဲ့တာက တရုတ်လက်သမား "အစွန်" ပါ။ မြန်မာစကားတတ်ပါတယ်။ မြန်မာပြန် တရုတ်လူမျိုးပါ။ သူသုံးနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခဏယူသုံးမိရင် အဲဒါ ကိုင်ဆဲပါတယ်။ တစ်ခါနှစ်ခါတော့ သည်းခံနေပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ နေရာတော့ သူ့ထက်ပိုပြီး ပျစ်ပျစ်နုနုနု ပြန်ဆဲပေးလိုက်တော့ သူလန့်သွားပြီး နှိပ်သွားပါတယ်။ နောက်ကျတော့ နှစ်ယောက်သားခင်သွားပြီး မိတ်ဆွေ ချစ်သွားပါတော့တယ်။

အောက်ထပ်ရော အပေါ်ထပ်မှာပါ အခန်းတွေဖွဲ့ပါတယ်။ သုံးထပ်သားနဲ့ အောက်ကနဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသုံးထပ်သားနဲ့လှုပ်ထားတဲ့ကုန်းမှာ မီး ငွေရှင်းတွေ

မြှုပ်ပါတယ်။ မီးလုံးကြီးတွေဆင်တော့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အထပ်သထပ် လုပ်ထားတဲ့အုံထဲမှာမြှုပ်ထားတာပါ။ ဆိုလိုတာက မီးကို တိုက်ရိုက်အလင်းရောင် မယူပါဘူး။ အုတ်ထရုံက ပြန်လာတဲ့ အလင်းရောင်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတာ အဲဒီလို သုံးထပ်သားနဲ့ ကုန်းတွေလုပ်ထားတဲ့အခါ သုံးထပ်သားကို သံသေးက ရိုက်ရပါတယ်။ ဒီသံသေးသေးလေးတွေကို တွန့်ကိုင်ပြီးမရိုက်ပါဘူး။ သံသေးလေးရိုက်တဲ့ ကိရိယာထဲထည့်ပြီး မောင်းဆွဲတာပါပဲ။ ပုံစံကတော့ သေမာပစ်သလိုပါပဲ။ ကျည်ဆန်အစား သံထွက်လာပြီး သစ်သားထဲမှာ အဆုံးစုတ်ဝင်သွားတာပါပဲ။ သံသေးသေးလေးတွေဆိုတော့ တွန့်ကိုင်ပြီး ရိုက်ရခက်ခဲပါတယ်။ လက်ဝင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိရိယာနဲ့ သံပစ်ခဲတချို့နေရာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးအထိ သုံးလိုရပါတယ်။ အစွန်းက သုံးထပ်သားကော်သုတ်ပြီး အောက်ကသစ်သားတိုင်မှာစွဲအောင် လုပ်တာပါ။ ကော်မခြောက်သံမှီစွဲထားပြီး ပြီးရင် ပြန်နုတ်ရပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အဲဒီနေရာကော်ပတ်စားပြီးတော့ အရောင်တင်ဆီသုတ်ရပါတယ်။

အရောင်တင်ဆီကလည်း အုတ်ထရုံသုတ်တဲ့ ပလတ်စတစ်ဆေးလို့ပါပဲ။ သူချည်းသုတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ “တင်နာ”နဲ့စပ်ရပါတယ်။ အရောင်တင်နုစိဆ၊ “တင်နာ”တစ်စ စပ်ရပါတယ်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဦးဘိုးငွေနဲ့ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်စကားလက်ဆုံ ကျပါတယ်။ ကျွန်တော်ကမင်းဘူးက၊ သူကချောက်ကဆီတစ်နယ်တည်းသားတွေကိုး၊ ကျွန်တော်ဟိုနိုင်ငံ ဒီနိုင်ငံ လျှောက်သွားအလုပ်လုပ်နေတာ သဘောကျပါတယ်။ “မင်းဘူးသားတွေထဲမှာ ခင်ဗျားလိုလူရှားမယ်လို့ထင်တယ်” လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တာမှ ပြန်မလိုက်ပါဘူး။ အမှန်ကင်တော့ မင်းဘူးသားတွေ သဘောလိုက်နေတာ၊ စင်တာမှာ အလုပ်လုပ်နေတာတွေ ရှိပါတယ်။

သူဌေးနှင့်အတူ သူ့သမီးရီစီလည်း အလုပ်ကိုအမြဲလိုက်ပါတယ်။ သူ့မရှိရင် သူ့ကကြီးကြပ်ပေးလေ၊ သူ့ကိုတော့ အားလုံးက “မေခလာ” နာမည်ပေးထားကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတာတော့လည်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ အများက မေခလာဆိုတော့လည်း မေခလာပေါ့လေ။ အလုပ်သမားထဲကတော့ လူစုံပဲ။ သဘောက ဘိုဆင်လည်းရှိတယ်၊ဘိုဆင်ဆိုတာ သမားမှာတော့ အလုပ်သမားခေါင်းပဲ။ ပါဝါအရှိန်ရှိတဲ့လူပဲ။ သူ့နာမည်က မြင်တင်ဘိုဆင်မြင်လည်း ဒီအလုပ်ရောက်တော့ အလုပ်သမားပဲ။ သူ့ကို

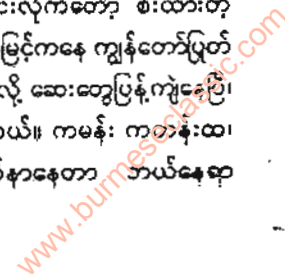
နာမည်ပျောက်ပြီး ဘိုဆင်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ “ဘိုဆင်ရေ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပေးပါအုံး” လို့ သူဌေးတူမောင်ဝင်းက ခိုင်းရင် ဘိုဆင်လဲပြေးဝယ်ရတာပဲ။

မိုးကြည်က မြန်မာနိုင်ငံမှာ စက်ဘီးချန်ပီယံပါ။ စက်ဘီးချန်ပီယံလည်း ဒီအလုပ်ထဲရောက်တော့ ကော်ပတ်စား ဆေးသုတ်လုပ်နေတာပါပဲ။ မိုးကြည်က ခလေးရှားမှာပြိုင်တုန်းက ဘယ်လိုအညစ်ခံရတာတွေ ပြောပြပါတယ်။ စက်ဘီးချန်ပီယံအဖြစ်နဲ့ နိုင်ငံခြားကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ “ရလေး” ပြိုင်ဘီးဝယ်ချင်လွန်းလို့ ထွက်လာတာပါလို့ ပြောရှာတယ်။ မိုးကြည်တစ်ယောက် သူလိုချင်တဲ့ ရလေးဘီးမပါဘဲ ပြန်သွားပါပြီ။

လက်သမားဆရာ ဆရာကြည်ကတော့ ရယ်ရတယ်။ သူက မြန်မာအပြီးပြန် တရုတ်လက်သမားဆရာ၊ ဒလဘက်ကပဲ။ “ကိုယ်ကတော့ ဆေးလိပ်မသောက် အရက်မသောက်ပါဘူးကွ၊ အ-မိန်းမလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး ဝါသနာပါတာတစ်ခုပါပဲ။ နည်းနည်းပါးပါး၊ တစ်ပတ်မှ တစ်ခါလောက်ပါ” လို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဒါမှမဟုတ် နေနေ့၊ ယနေ့ဆိုရင် ဆရာကြည်တစ်ယောက် ရေမိုးချိုး စပို့ရှပ် ချောနေအောင်ဝတ်စားပြီး တရုတ်ပြည်ကို ကူးလေ့ရှိပါတယ်။

အောက်ထပ်မှာ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်ကို ဆေးသုတ်ရပါတယ်။ အောက်ထပ်အတိုင်းပါပဲ မျက်နှာကြက်ရော ထရုံရောပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်လုပ်ရင်း သီချင်းဆိုလေ့ရှိပါတယ်။ စတီရီယိုသီချင်းရော ရေဒီယိုသီချင်းရော ရသမျှအကုန်ပေါ့လေ။ တစ်ရက်ကျတော့ လှေကားထစ်ကနေ ထရုံကို ဆေးသုတ်နေပါတယ်။ ပါစပ်ကလည်း “ပွဲကြိုက်ခင်” သီချင်းကို ဆိုနေပါတယ်။ အောက်ကဆရာကြည်ကို ကူလုပ်ပေးနေတဲ့စော်မင်းကလည်း လိုက်ဆိုနေပါတယ်။ ပွဲကြိုက်ခင်ကို လွမ်းမိုးပြန်ဆိုပြီးကတည်းက လူငယ်တွေအတော်များများ ဒီသီချင်း ရသွားကြတယ်။

“စုရတီငွေနားနဲ့ X X ငွေနားကနံသာခြယ် လှပါပေတယ် X X ယဉ်ပါပေ ဆင်းသင်္ဂါရယ်” ဆိုပြီး အောက်ကိုဆင်းလိုက်တော့ စီးထားတဲ့ ဈေးပိနပ်နဲ့ လှေကားထစ်နဲ့ ချိတ်ပြီး သုံးပေလောက်အမြင့်ကနေ ကျွန်တော်ပြုတ် ထုခဲ့ပါတယ်။ အောက်မှာလည်း ဆေးပုံးမှောက်သွားလို့ ဆေးတွေပြန်ကျနေပြီ။ ဇာန်နာက အဲဒီဆေးပေါ်ကို အပီလျက်ကျသွားပါတယ်။ ကမန်း ကတန်းထ၊ ဇာန်နာကို အင်္ကျီချွတ်ပြီးသုတ်လိုက်၊ ခန္ဓာကိုယ်နာနေတာ ဘယ်နေရာ

ပေါက်ပြဲသွားသလဲကို မကြည့်နိုင်သေးဘူး၊ သူ့ငွေတွေ သွားရင် အဆုခံရတော့မှာပဲဆိုပြီး ဟိုဟိုဒီဒီရှာကြည့်မိပါတယ်။

“ဘယ်နေရာခိုက်မိသွားသလဲ ကိုဝင်းမြင့်၊ ထ ထ” ဆိုပြီးကြည့်လိုက်တော့ သူ့ငွေဦးဘိုးငွေက နောက်မှာရောက်နေပါပြီ။ သူက မဆူပါဘူး။ ဒါနဲ့လွှာစာမူနဲ့ထွေကကျုံးပြီး ဆေးတွေနဲ့ လူးပစ်ရပါတယ်။ ဆေးတွေမှောက်ရင် လွှာစာမူနဲ့တို့ သဲမူနဲ့တို့ ဖုတ်တို့ကျုံးပြီး လူးပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးမှ အဲဒါတွေ လွှင့်ပစ်ပြီးမှ ကြမ်းပြင်ကိုသုတ်ပါ။ အင်မတန်လွယ်ကူတဲ့ သန့်ရှင်းရေး နည်းလမ်းတစ်ခုပါ။

နောက်တစ်ရက်ကျတော့ ဗာရတ်လူမျိုးလက်သမားဆရာကို ကူလုပ်ပေး ရပါတယ်။ ဒီမှာက စားပွဲခုံတို့ ကော်ဖီဘားတို့ကို လုပ်ဖို့ရာအတွက် ငါးထပ်သား ဆွဲထုတ်ပါတယ်။ အထပ်သားကို နှစ်မျိုး ထုတ်ပါတယ်။ တစ်မျိုးကအညှံစားပဲ။ အဲဒီအညှံစား သစ်တို့ သစ်စတွေကို အပိုင်းအသီးလေးတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ကော်နဲ့ကပ်ပါတယ်။ အပြင်ဘက်က သစ်မာ တစ်လွှာနဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ပိတ်ပြီး ကပ်ပါတယ်။ သစ်ရှားတဲ့နေရာဆိုတော့ သစ်ကို အလေးအလှင့် မခံပါဘူး။ ရသလိုပြန်ပြီး သုံးတာပါ။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နည်းစနစ်တစ်ခုပါ။

အဲ-အကောင်းစား အထပ်သားကတော့ ငါးလွှာလုံးကို သစ်သားအပြည့် အလွှာလိုက်ကပ်ထားတာပါ။ ပစ္စည်းတင်တဲ့ခုံတို့ စားပွဲတို့မှာ သုံးပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာလည်း ဘတ်စကားထိုင်ခုံတွေကို ငါးထပ်သားသုံးထားတာ တွေ့ဖူးပါတယ်။ အခုလုပ်နေတာက ကော်ဖီဘားနဲ့ လုပ်နေတာပါ။ ဗာရတ်လက်သမားဆရာက အတိုင်းအထွာအပြည့် စကေးကိုက် လုပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကော်ဖီစားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖော်မီကာ ကပ်ဖို့ ကော်သုတ်ရပါတယ်။ တနုတ်ဆရာက အသေအချာပြပေးပါတယ်။ နောက် ကော်ခပ်ထပ်ထပ်ရှိတဲ့အနေအထားမှာ ဖော်မီကာပြား ကပ်ရပါတယ်။ အဲဒီ ကော်ဖီဘားလုပ်ပြီးတော့ မကာအိုက ကန်ထရိုက်လက်ခံထားရတဲ့ အိမ်ကို ယူသွားပါတယ်။

တစ်ခါကျတော့ ငါးထပ်သားအချပ်ကြီးကို လွှစက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ခိုင်းပါတယ်။ အမှန်က နှစ်ယောက်ဖြတ်ရတာပါ။ ငါးထပ်သားဟာ သုံးပေ X ခြောက်ပေ ရှိပါတယ်။ သူမအားလို့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်ခိုင်းတာပါ။ လွှစက်က မလေးရှားသစ်စက်မှာကိုင်ခဲ့တဲ့ လွှစိုင်းစက်မျိုးဟို စားပွဲအလယ်ကောင်မှာဖောက်ပြီး ယာယီတပ်ထားတာပါ။ လွှစက်ကိုဖွင့်

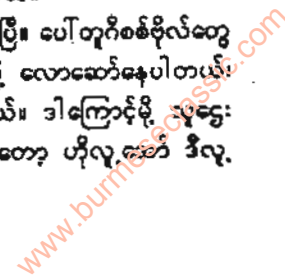
အထပ်သားကို သူ့အတိုင်းအထွာအတိုင်း စားပွဲခုံမှာတင်ပြီး အသာလေးထိန်းပြီး တွန်းပေးလိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမယ့် စက်အားက အင်မတန်ကောင်းနေတော့ လက်ကထိန်းထားတဲ့ ကြားတည်းက အထပ်သားကြီးဟာလွင့်ပြီး ထွက်သွားပါ တော့တယ်။ ရှေ့မှာသာလှူရိုရင် မှန်ပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တရုတ် ဆရာက မဆူပါဘူး။ ထလာပြီး နှစ်ယောက်အတူ ပြန်ပြီးဖြတ်ပါတယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ မကာအိုမြို့ထဲက ကန်ထရိုက်လက်ခံထားတဲ့ အိမ်မှာ သွားပြီးလုပ်ရပါတယ်။ မာကောက်လို့ခေါ်တဲ့ တရုတ်ဘုရားကျောင်း အနီးမှာပါ။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျောက်ပြားတွေ ကပ်ပြီးနေပါပြီ။ အိတ်လီကျောက်ပြားတွေကို ရေချိုးခန်းမှာ ကပ်တာပါ။ အဲဒီ အိတ်လီ ကျောက်ပြားတွေမှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြား ဘီလပ်မြေ အဖြူ လိုက်ရပါတယ်။ ဘီလပ်မြေအဖြူ လိုက်ပြီးတာနဲ့ မြက်စတွေနဲ့ တိုက်ရပါတယ်။ ဘီလပ်မြေအဖြူက အိတ်လီကျောက်ပြားပေါ်မှာ တင်ကျန်ရစ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါချက်ချင်း သုတ်ပစ်မှ။ နောက်နေ့မှဆိုရင် ခြောက်သွားပြီး သုတ်ပစ်လို့ မရတော့ဘူး။

အဲဒီအိမ်မှာ တစ်ရက်ပဲလုပ်ရတာပါ။ နောက်ရက်ကျတော့ ပေါ်တူဂီ စားရိပ်သာကိုပဲ ပြန်ခေါ်သွားပါတယ်။ ဒီစားရိပ်သာကို အပဲဖို့က ပေါ်တူဂီ စစ်တပ်က လာနေပါပြီ။ အလုပ်ကလဲ မပြီးသေးပါဘူး။ ပေါ်တူဂီ စစ်ဗိုလ်တွေက ခဏခဏ လာစစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာတွေမိလည်းဆိုတော့ “အင်း... မကာအိုက တရုတ်တွေက ပေါ်တူဂီရဲ့ကျွန်း၊ ကိုယ်က မကာအို တရုတ်ဆိုမှာ လာလုပ်နေတော့ အလိုလိုနေရင်း ပေါ်တူဂီသပေါက်” ဖြစ်နေရော သလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဘက်ကို ကိုယ်ပဲ ရွေးခဲ့တာပဲလေ။ ကော်ဖြစ်မှတော့ ဟိုဟာကြောက်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

မျက်နှာကြက်တွေ အုတ်ထရဲတွေမှာ ပပ်ကြားအက်တွေရှိပါတယ်။ အဲဒါကို ပူတင်းလိုက်ရပါတယ်။ ပူတင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်မချလို့ ကိုမှိုးကို လုပ်ခိုင်းပါတယ်။ ကိုမှိုးကလည်း ကိုခင်ထွန်းတို့ မောင်မောင်တင်တို့ ဘော်ဝမ်းတို့လို ဦးဘိုးငွေရဲ့ လက်ခွဲတော် ဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ကိုမှိုး ပူတင်းလိုက်တာကို ကျွန်တော်က ကော်ဖီစားပြီး ဆေးသုတ်ရပါတယ်။ ပူတင်းနှင့် ကော်ဖီစား ကောင်းရင် ပပ်ကြားအက်က ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်အလုပ်ဝင်နေတာ ၁၅ရက်ခန့်ရှိပါပြီ။ ပေါ်တူဂီစစ်ဗိုလ်တွေ ကလည်း ဧပြီလကုန်မှာ ဒီအဆောက်အအုံကိုအပဲဖို့ လောဆော်နေပါတယ်။ အလုပ်ကလည်း အချောသပ်ရမှာနဲ့ ကျန်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ငွေ ဦးဘိုးငွေလည်း စိတ်ညစ်နေပါတယ်။ သူစိတ်ညစ်တော့ ဟိုလူတော် ဒီလူ

အော်လေ၊ ဆင်ထားတဲ့မီးမောင်းတွေကို မီးအစမ်းထွန်း ကြည့်ပါတယ်။ အမြင့် တစ်နေရာရာက မီးမောင်းတစ်ခုက မကောင်းပါဘူး။ ၁၅ပေလောက် မြင့်တဲ့ မျက်နှာကြက်နဲ့ ကပ်လျက်နေရာမှာပါ။

“ဟေ့...မောင်ဝင်း တက်ကြည့်စမ်း” သူ့တူမောင်ဝင်းကို ခိုင်းပါတယ်။ မောင်ဝင်းက အနီးက ခနော့နီကနော့နီဖြစ်နေတဲ့ သစ်သားလှေကားကို အလွယ်တကူဆွဲယူပြီး တက်လိုက်ဖို့ ပြင်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် ဦးဘိုးငွေက- “ဟေ့ကောင်၊ သံလှေကားနဲ့တက်ကွ၊ သံလှေကားနဲ့တက်၊ အမြင့်ကို တက်ရင် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ တက်ရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား။ မင်းတို့ ကောင်တွေ နိုင်ငံခြားသာ ထွက်လာခဲ့တယ် ဘာအတွေ့အကြုံမှမရှိ၊ ဘာပညာမှ မရှိ၊ အလုပ်လုပ်တော့မှ တောင်နင်းမြောက်နင်းနဲ့ ခက်ပါတယ်ကွာ” လို့ အော်လိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးဘိုးငွေက စောစောပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ ထွက်ဆိုလို့သာ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ငါဘာကောင်မှန်း မသိဆိုသလိုဘဲ။ နိုင်ငံခြားကို ထွက်တော့မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး သံဂဟေဆော်တဲ့ ပညာလေး၊ တွင်ခံပညာလေး သင်ခဲ့ကြပါ။ စက်မှုလက်မှုကျောင်းက ညနေပိုင်း သင်တန်းဟာ ရှစ်တန်းအောင်ရုံနဲ့ တက်လို့ရပါတယ်။ သင်တန်းကာလကလည်း ဘာမှ မရှိလှပါဘူး။ တိုတောင်း ပါတယ်။ အဲဒီလို လက်မှုပညာ အခြေခံလေးနဲ့ဆိုရင် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ် လုပ်ရတာ မခက်ပါဘူး။ အနည်းဆုံး ပန်းရန်လေး လုပ်တတ်တယ် ဆိုဦးတော့ မဆိုးလှပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ခုတော့ ထွက်လာတဲ့အများစုဟာ ဘာလက်မှုပညာမှ မတတ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်အပါအဝင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူများတွေလို ငွေလှေကားကိုလည်း မခင်းနိုင်၊ သံလှေကားဆိုတဲ့ အတတ် ပညာလည်း မရှိဘဲနဲ့ ခနော့နီခနော့နီ သစ်သားလှေကားနဲ့ တက်မိလို့ လိုရာ ခရီးကို မရောက်နိုင်သေးဘဲ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေရတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကို ထွက်တော့မယ်ဆိုရင် ငွေလှေကားခင်းပြီး လိုက်တာထက် အတတ်ပညာဆိုတဲ့ သံလှေကားနဲ့ တက်လာခဲ့ကြပါလို့ ဒီနေရာကနေ မှာပါရအေး။

၁၉၅၁ခု မေလ ၅ရက်နေ့မှာတော့ ဂတ်ပို့စ်လို့ခေါ်တဲ့ လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီက အလုပ်ခန့်လို့ ဦးဘိုးငွေရဲ့အလုပ်က ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဦးဘိုးငွေပြောတဲ့ စကားတွေကို ယနေ့တိုင်အောင် ကြားယောင်နေမိဆဲပါပဲ။

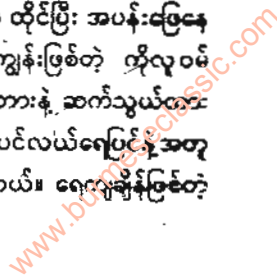
၁၆။ ဘိုးဘီ ၁၇။ ရွှေရွှန်ဒီထို။ ဆဲလင်းနဲ့ရှယ်နယ်

(၁)

မကာအိုမြို့မှာရောက်နေတာ တစ်လခွဲခန့်ရှိပါပြီ။ အလုပ်ကလည်း နှစ်ခုပြောင်းလုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ တရုတ်ပြည် ထဲကို ပစ္စည်းသယ်ပို့ပြီး တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ တိုင်ပါကျွန်းတစ်နေရာရာ မှာ ဦးဘိုးငွေရဲ့ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်နေတာ ၁၅ ရက်ခန့်ရှိပါပြီ။ တွန့်တော့ကို မကာအိုကိုခေါ်လာခဲ့တဲ့ ဘိုဆင် ဦးအောင်တင်နဲ့အတူ တစ်နေ့ စည်း မကာအိုကိုရောက်လာခဲ့တဲ့ သင်္ဘောသားလေးများဖြစ်ကြတဲ့ မျိုးထွန်း၊ ဇော်ကြီးနဲ့ ဇော်မင်းတို့တောင် သင်္ဘောတက်သွားကြပါပြီ။

မကာအိုမှာ စတေးကတ် (နေခွင့်) မရှိဘဲ ခိုင်မြဲတဲ့အလုပ်တစ်ခုမရှိ ဆဲနဲ့ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ယောင်ဝါးဝါးနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထွက်ရန်ခဲ့ပါတော့တယ်။ စတေးကတ်မရှိရင် တရုတ်ပြည်ကို စတေးရှောင်ရ ဖြစ်တယ်။ စုစုပေါင်း ရက် ၁၂၀ လောက် မကာအိုမှာနေပြီးရင် မကာအို ထုဝင်မှုက နှင်ပါတယ်။ မလေးရှားလို့ ထိုင်းလို့ ဗီတာယုလိုက် နေလိုက်နဲ့ လုပ်လို့မရပါဘူး။ ထိုင်းကတော့ ဗီတာအကြိမ်ကြိမ်သွားယူပြီးနေရင် ဆယ်နှစ် နေမလား နေလို့ရပါတယ်။

အလုပ်နားချိန်မို့ အပြင်ဘက်က သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ပြီး အပန်းဖြေနေ ခဲ့တယ်။ ရှေ့တူရုမှာ မကာအိုရဲ့ တတိယမြောက်ကျွန်းဖြစ်တဲ့ တိုလူဝမ် ကျွန်းကိုမြင်နေရပါတယ်။ ကျွန်းနှစ်ကျွန်းကို အုတ်တံတားနဲ့ ဆက်သွယ်ထား ခဲ့တယ်။ ညာဘက်မှာတော့ အပြောကျယ်လှတဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်နဲ့အတူ ဟိုအဝေး တရုတ်ပြည်ကျွန်းများကို မြင်တွေ့နေရပါတယ်။ ရေလှေချိန်ဖြစ်တဲ့

အတိုင်း နန်းပြင်ကြီးဖြစ်နေပြီး လှေငယ်တစ်စင်းဟာ နန်းပြင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ကျွန်ရစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့အနာဂတ်ဟာဘယ်လိုလဲ၊ မကာအိုမှာပဲ ရက် ၁၂၀ ပြည့်ပြီးရင် အနှင်ခံရလို့ ဘန်ကောက်ကိုပြန်ပြေးရမှာလား။ မကာအိုမှာ စတေးကတ် ရဖို့ကတော့ မလွယ်သေးပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ချည်စက်က ဦးကျော်စိန်နဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ယာယီနေထိုင်ခွင့်ပဲရမလား၊ အေးလေ မစဉ်းစားတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။

နားချိန် စေ့သွားပါပြီ။

အကောင်းဆုံးကတော့ လက်ရှိအလုပ်ကိုတာဝန်ကျေပွန်စွာလုပ်ပြီး တစ်နေ့ ဒေါ်လာ ၇၀ ရအောင် ကြိုးစားတာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပစ္စုပွန်ဇီ မျက်မှောက်ပြုတာက လက်တွေ့အကျဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။

ဦးဘိုးဋေရဲ့ ကန်ထရိုက်အလုပ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ၁၅ ရက်ပဲကြာခဲ့ပါတယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် မေလ (၃) ရက်နေ့မှာ ဂတ်ဖိုင်လို့ခေါ်တဲ့ လုံခြုံရေး ကုမ္ပဏီက အလုပ်ခန့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားပြီးစောင့်ရမယ့်နေရာဟာ မကာအိုမြို့ လစွဘိုဝါလို့ခေါ်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ လီကသပ်ဆီ အကောက်မဲ့ဆိုင် (Lee Classique Daly Free Shop)မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မေလ (၇) ရက်နေ့မှာ အလုပ်ဝင်ရပါတယ်။

ဆိုင်ကိုရောက်တဲ့အခါ ဆိုင်ရဲ့ကြီးကြပ်ရေးမှူးမစ္စကက်ဖိက လုပ်ငန်းများကို ရှင်းပြပါတယ်။ ဆိုင်မှာက အင်္ဂလိပ်လိုတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရုတ်လိုမတတ်သေးတဲ့ ကျွန်တော်အတွက် ပြဿနာသိပ်မရှိလှပါဘူး။ ဒီအခါမှာ ဆိုင်မန်နေဂျာ မစ္စကော်နီဟာ ခွင့်ယူပြီး ဂျပန်ကိုအလယ်သွားနေချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ သူတို့ဆိုင်အမှုထမ်း လုံခြုံရေး ဆမ်းဆွတ် ရှိပါတယ်။ ဆမ်းဆိုတာတရုတ်မှာမည်ပါ။ ဆွတ်ဆိုတာ ဦးလေးပါ။ တရုတ် ဦးလေးဆမ်းလို့ခေါ်တာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆမ်းဆွတ်လို့ပဲခေါ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆမ်းဆွတ်ဟာ ကျွန်တော်ထက်အသက်ကြီးပါတယ်။ အသက် (၅၀)ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်သန်ပြန့်ကာ စိတ်သဘောကောင်းပုံရကြောင်းကို သူ့မျက်နှာက ပြသလျက်ရှိပါတယ်။ ဆမ်းဆွတ်ဟာ ဆိုင်ရဲ့အပေါ်ထပ်မှာစောင့်ရှောက် ကျွန်တော်က အောက်ထပ်မှာ စောင့်ရတာပါ။

ဒီနေရာမှာ ဆိုင်ရဲ့ တည်နေရာနဲ့ခင်းကျင်းပုံများကို ဦးစွာ ရှင်းပြလိုပါတယ်။ ဒီဆိုင်ဟာ လစွဘိုဝါဟိုတယ်ရဲ့ အဆောင်သစ် (New Wing) မှာရှိပြီးတော့ Avenidainfante D. Henrique လမ်းမပေါ်မှာရှိပါတယ်။ ဆိုင်မှာ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိပါတယ်။ တစ်ပေါက်က D. Henriqueလမ်းဘက်ကဖြစ်ပြီး တစ်ပေါက်လ ပထမထပ်၊ ဟိုတယ်ဘက်က ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဟိုတယ်ဟာ မကာအိုမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ကြယ်ငါးပွင့် ဟိုတယ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုတယ်တွေကို ကြယ်သုံးပွင့်၊ ကြယ်လေးပွင့်၊ ကြယ်ငါးပွင့်စသည်ဖြင့် အဆင့်ခွဲထားပြီး ကြယ်ဘယ်နှပွင့်ဆိုတာနဲ့ပြလေ့ရှိပါတယ်။ ကြယ်ငါးပွင့်ဆိုတာက အဆင့်အမြင့်ဆုံးပါပဲ။ ဟိုတယ်မှာ ကာစီနိုဝိုင်း (လောင်းကစားဝိုင်း) တွဲပြီးဖွင့်ထားပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိကဆိုင်အများအပြားလည်း ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဒီကာစီနိုဝိုင်းဟာ မကာအိုမှာ အကြီးဆုံးပါ။ ပုဂ္ဂလိကဆိုင်တွေမှာလည်း စားသောက်ဆိုင်ကအစ နာရီဆိုင်၊ အဝတ်အထည်ဆိုင်၊ မျက်မှန်ဆိုင်များနဲ့အတူ ဘဏ်သုံးခုပါ တွဲလျက်ဖွင့်ထားပါတယ်။ ဟိုတယ်ဟာ မကာအိုရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီမှာရှိပြီး ပုလဲမြစ်ကို မျက်နှာမူထားပါတယ်။ တိုင်ပါ တွန်းနဲ့ မကာအိုကျွန်းနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ တိုင်ပါတံတားထိပ်မှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုတယ်ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မက်ဒေါ်နယ်စားသောက်ဆိုင်၊ ဝပ်ဆင်ဆူပါ မတ်ကက်(ကုန်တိုက်)များရှိပြီး မြို့လယ်ကောင် (Central)ဒေသ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုင်ကိုရှေ့ပေါက်ကဝင်လာရင် အလှကုန် (Cosmetics) ရောင်းတဲ့ ခန်းမထဲကို ဦးဆုံးရောက်ပါတယ်။ အောက်ထပ်ရော အပေါ်ထပ်ပါ လေအေးစက်တပ်ဆင်ထားပါတယ်။ အလှကုန်ရောင်းတဲ့ခန်းမထဲရောက်ရင် ဝင်ဝင်ချင်း ဓရေမွှေးရောင်းတဲ့ကောင်တာကို အရင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အောက်ခြေကနေ ဇွန်နာကြက်အထိ စင်မြင့်လှုပ်ထားပြီး ရေမွှေးမျိုးစုံတင်ထားပါတယ်။ ဝင်ဝင် ချင်းစင်က အမျိုးသားသုံးဓရေမွှေးများဖြစ်ပါတယ်။ ဒန်းတီး၊ ခရစ္စဂျန်ဒီယိုး၊ ဖိုလို စသည်တို့အမျိုးစုံပါတယ်။ တခြားသုံးဖက်ကတော့ အမျိုးသမီး သုံးတာတွေပါ။ နီနာရစ်ချီ၊ ဝူချီ၊ ခရစ္စဂျန်ဒီယိုး၊ တရီဇာ (Ninarich, Gucci, Chrisian, Trisa) စသည်တို့ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစင်မြင့်ရဲ့ ညာဘက်နဲ့ ဘယ်ဘယ်မှာ လူသွားလမ်းတွေရှိပါတယ်။ ဘယ်ဘက်က လူသွားလမ်းတွေ မှာ ဝိုင်လာရိုချီ (Guylarochi) အလှကုန်ကောင်တာ၊ ပြီးတော့ လန်ကမ် (Lancome) ခရစ္စဂျန်ဒီယိုးနဲ့ ဝူချီတို့ရှိပါတယ်။ အဲဒီကောင်တာတွေမှာထ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်၊ လက်သည်းဆိုးဆေး၊ မျက်ဆေးစသည်တို့ဖြစ်ပါတယ်။

ရေမွှေးစင်မြင့်ရုံညာဘက် လူ သွားလမ်းဘေးဝင်ဝင်ချင်းမှာ ဝိုင်အက်စ်အယ်လ် (YSL) အလှကုန်ကောင်တာနဲ့ ရှယ်နယ်ကောင်တာရှိပါတယ်။ ရှယ်နယ်ကောင်တာရဲ့ ရှေ့မှာတော့ ရှယ်နယ်အမျိုးသားဆုံး အမျိုးသမီးသုံးရေမွှေးများကို သီးခြား စင်နဲ့ထားပါတယ်။

ရေမွှေးစင်မြင့်ရုံတစ်ဖက်မှာ ကိုတီစင် (Coty) အသေးစားလေးရှိပြီး လက်သည်းဆိုးဆေး၊ မိတ်ကပ်များထားပါတယ်။ အလှကုန်ခန်းမရဲ့ ကျောဘက် စင်မြင့်မှာတော့ အက်လီဇဘက်အဒင် (Elizabeth Aden) အလှကုန်များထားပါတယ်။

အဲဒီ အက်လီဇဘက်အဒင် စင်မြင့်ရှိတဲ့ ထရိုရုံဘယ်ညာမှာ စာစိမ့်ကန်ခန်းကိုကူးတဲ့ ဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိပါတယ်။ တစ်ဖက်ခန်းကတော့ ဆိုင်အခေါ်ပင်လိုက်တာ (Pen, Lighter) ခန်းမဖြစ်ပါတယ်။ ဖောင်တိန်၊ ဘောလ်ပင်၊ နာရီ၊ နက်ကတိုင် (လည်စည်း)၊ အမျိုးသမီးသုံးခေါင်းစည်း၊ နေကာမျက်မှန်များ ရောင်းတဲ့ခန်းမဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ဝင်ပေါက်ကဝင်ရင် ပတ်ကား ဖောင်တိန်၊ ဘောလ်ပင်နဲ့ အခြားနာမည်ကြီး ဘောလ်ပင်များ၊ ဖောင်တိန်များကို အုတ်နံရံမှာ စင်မြင့်နဲ့တစ်သွယ်၊ အခန်းအလယ်မှာ စင်လေးနဲ့တစ်ဖုံ တင်ထားပါတယ်။ အိုမီလီနာရီများနဲ့ ဂူချီနာရီများကိုတော့ မှန်ကောင်တာနဲ့ထည့်ထားပြီး သော့ခတ်ထားပါတယ်။ နက်ကတိုင်များကို စင်မှာချိတ်ထားပါတယ်။ မီးခြစ်များကိုတော့ ထရိုစင်မြင့်မှာတင်ထားပြီး သော့ခတ်ထားပါတယ်။ တခြား ဂိုင်လာရီချီနဲ့ ချားလ်ဂျော်ဒန် (Charles Jordan) နာရီများကိုတော့ စင်မှာတင်ထားပြီး သံကြိုးလေးများနဲ့ ထိန်းထားပါတယ်။

အဲဒီ "ပင်လိုက်တာ" ခန်းမကိုကျော်လိုက်ရင် ကော်ဖီဘားကို အပြာထိပ်တက်တဲ့ လှေကားဘေးမှာတွေ့ ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကော်ဖီဘားရေထဲကွက်လပ်ဟာ ဈေးဝယ်များ၊ ဧည့်သည်များ နားနေရန်ဖြစ်ပြီး ဆိုဖာထိုင်ခုံလေးများ ချထားပါတယ်။ အဲဒီထိုင်ခုံလေးများကနေ လစွဘိုဝါ ဟိုတယ်အထိတိုင် မြင်နိုင်ပြီး ကြားမှာ မှန်ကာထားပါတယ်။ အဲဒီ ဧည့်သည်များ နားနေခန်းရဲ့ ဘေးမှာ ဒန်းဟီးအခန်းရှိပါတယ်။ ဒန်းဟီးသားရေပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ လက်ကိုင်အိတ်ခါးပတ်၊ ခရီးဆောင်အိတ်၊ ဒန်းဟီးနာရီ၊ နက်ကတိုင်၊ ကလစ်ပိုက်ဆံအိတ်များထိုသူကောင်တာနဲ့သူ ထားပါတယ်။

လှေကားကနေ အပေါ်ထပ်ကိုတက်သွားရင် လှေကားထိပ်တက်တစ်ချင်း ညာဘက်မှာ ပြန်ကြားရေးဌာန (Information Counter) ထို

တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ပြန်ကြားရေးဌာန ညာဘက်အပေါက်ကနေ လစွဘိုဝါဟိုတယ်ရဲ့ ပထမထပ်ကိုရောက်နိုင်ပါတယ်။ ပြန်ကြားရေးဌာနရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာတော့ ချောကလက်မျိုးစုံ၊ အရက်ပုလင်းမျိုးစုံ၊ စီးကရက်မျိုးစုံ ရောင်းတဲ့ ကောင်တာရှိပါတယ်။

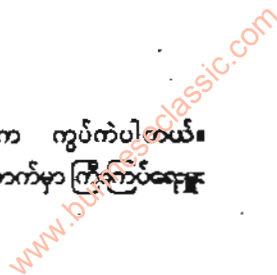
ဘယ်ဘက်မှာတော့ သားရေအိတ်မျိုးစုံရောင်းတဲ့ ခန်းမရှိပါတယ်။ သားရေအိတ်တွေမှာ ဂူချီ၊ နီနာရစ်ချီ၊ ဆဲလင်း (Celing) နဲ့ အခြား နာမည်ကြီးအိတ်မျိုးစုံကို သူ့စင်မြင့်နဲ့သူ တင်ထားပါတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်မျိုးစုံလည်း စင်လေးများနဲ့ပြထားပါတယ်။ ဒီအခန်းကိုလွန်ရင်တော့ ဆွဲကြိုး၊ လက်လောက်၊ အနွေးထည်နဲ့ အခြား မကာအို အမှတ်တရ သော့ချိတ်၊ လက်သည်းညှပ်စသည်တို့ ရောင်းတဲ့ ကောင်တာများရှိပါတယ်။ ဆွဲကြိုး လက်ကောက်များဟာ အလှအစစ်မဟုတ်ဘဲ ရွှေရည်စိမ့်များဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ အောက်ထပ်က ဒန်းဟီးကောင်တာနားမှာ တာဝန်ချွေးပါတယ်။ ဆမ်းဆွတ်က အပေါ်ထပ်က သားရေအိတ်တွေရောင်းတဲ့ နေရာမှာ တာဝန်ယူပါတယ်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ဒန်းဟီးပစ္စည်းတွေနဲ့ စင်မှာတင်ထားတဲ့နာရီတွေ အမိုးမခရဖို့ စောင့်ကြပ်ဖို့ရာအပြင် အောက်ထပ်အထပ်လုံးကို တာဝန်ယူရတာပါ။ ဆမ်းဆွတ်က တန်ဖိုးကြီးတဲ့ သားရေအိတ်ကောင်တာနဲ့အတူ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို တာဝန်ယူရတာပါ။ အဲဒါအပေါ်ထပ် ကစားစရာတွေရောင်းတဲ့ကောင်တာဘေးမှာ ဝန်ထမ်းများနားနေခန်းရှိပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေထည့်ထားဖို့ရာ ထရိုမှာ သေတ္တာလေးတွေ ထားထားပါတယ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားရတာပါ။

မန်နေဂျာရုံးခန်းကတော့ အောက်ထပ် ဒန်းဟီးအခန်းဘေးမှာ ရှိပါတယ်။ အိတ်ဆိုင်လုံးကို ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာများ တပ်ဆင်ထားပြီး မန်နေဂျာက အခန်းထဲက ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှာ စောင့်ကြည့်နေတာပါ။ မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲမှာပဲ ဟောင်ကောင်ကနေ တစ်ပတ်ကို နှစ်ခါသုံးခါလာတဲ့ ဆိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရဲ့ အခန်းရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်က ဝန်ထမ်းများ နားနေခန်းနဲ့ ဆွဲပြီး ဆိုင်ရဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ ရုံးခန်းရှိပါတယ်။

(၂)

ဆိုင်ရဲ့ ဝန်ထမ်းဖွဲ့စည်းပုံက ဒီလိုပါ။ ဟောင်ကောင်ကလာတဲ့ ဆိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကွပ်ကဲပါတယ်။ မန်နေဂျာကော်နီက အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ ကော်နီရဲ့လက်အောက်မှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူး

ကက်ဖီ၊ အလုံးနဲ့ ပြန်ကြားရေးဌာန ကြီးကြပ်ရေးမှူး အကြွင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသား ရှိပါတယ်။ ကက်ဖီဟာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအပြင် ဒုတိယမန်နေဂျာလို အုပ်ချုပ် ရပါတယ်။ အလုံးဆိုတဲ့ အမျိုးသားအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက အပေါ်ထပ်ကို တာဝန် ယူရပါတယ်။ ကက်ဖီက အောက်ထပ်နဲ့ တခြား ဆိုင်ကိစ္စအဝဝကိုတာဝန် ယူရပါတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးများအောက်မှာမှ အကြီးတန်း အရောင်းစာရေး နှစ်ဦး အပေါ်ထပ်တစ်ဦး၊ အောက်ထပ်တစ်ဦးထားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အရောင်းစာရေးမလေးများဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးတူညီဝတ်စုံဝတ်ရပါတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးများကို အရောင်ခွဲခြားထားပါတယ်။

ဂျူတီဖရီးဆိုင်းရဲ့ ဆိုင်ခွဲကို ရွှင်ရယ်ဟိုတယ်မှာလည်း ဖွင့်ထားပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးတိုင်မန်နဲ့ အကြီးတန်းအရောင်းစာရေးတစ်ဦး အရောင်းစာရေးလေးဦးရှိပါတယ်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းအားလုံး လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး ပြန်ကြားရေး ကြီးကြပ်ရေးမှူး အကြွင်း၊ ရုံးစာရေး ကင်နီ၊ ဆိုင်ရဲ့ အပြင်အဆင်တွေကို တာဝန်ယူမွမ်းမံရတဲ့ လားဟူ၊ ပြန်ကြားရေး ကောင်တာ က မာကျိုင်း၊ ယွင်ကျိုင်းနဲ့ ဆမ်းဆွတ်ကလွဲရင် အားလုံး အမျိုးသမီးဝန်ထမ်း တွေနဲ့ပဲ စည်းထားတာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ယူရမယ့် ဒန်းဟီးခန်းနားမှာ နေရာချပြီးတော့ ကက်ဖီက နာမည်အယ်လိုခေါ်လဲလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ခေါ်တဲ့ လွယ်အောင် “အဝမ်း” လို့ပြောပါတယ်။ ဒီမှာတင် ပင်လိုက်တာ ကောင်တာ က ဆိုင်းမိဆိုတဲ့ အရောင်းစာရေးမလေးက “အန်ကယ်ဝမ်း” လို့ ခေါ်ရအောင် လို့ ကက်ဖီကို အကြံပေးရာကနေ အန်ကယ်ဝမ်းဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ဒီဆိုင်မှာ တွင်သွားပါတော့တယ်။ အားလုံးကပဲ မန်နေဂျာနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများအပေါ် အဝင် အန်ကယ်ဝမ်းလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။

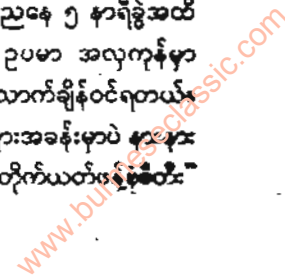
ဒန်းဟီးကောင်တာမှာ အနေများတော့ ပင်လိုက်တာခန်းက အရောင်း စာရေးမလေးများနဲ့ ခင်သွားပါတယ်။ ဂျီအင်နား ဆိုင်းမီ၊ ဂျီအင်း၊ မရီယာနဲ့ အဖန်းတို့အပြင် ပင်လိုက်နာနဲ့တွဲ လျက်ရှိတဲ့ ငွေသိမ်းကောင်တာက အန်ကြီး နဲ့ပါခင်သွားပါတော့တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဂျီအင်နားက အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ ဆိုင်းမီက နည်းနည်းပြောတတ်ပါတယ်။ နောက်နေ့မှာ အလှူကုန်ရောင်းတဲ့အခန်းက အရောင်းစာရေးမလေးများနဲ့လည်း ခင်လေ ပါတယ်။ သူတို့က လိုဝင်း၊ လီလီဝမ်း၊ အာဝမ်း၊ ဝင်ဒီ၊ အိတာနဲ့ ဖွေလင်

ဆိုဖြစ်ပါတယ်။ လီလီဝမ်းဟာ အကြီးတန်း အရောင်းစာရေးဖြစ်ပါတယ်။ သီလီဝမ်းနဲ့ ဝင်ဒီက အင်္ဂလိပ်လို နည်းနည်းပါးပါး ပြောတတ်ပါတယ်။

ဒီဆိုင်မှာ အင်္ဂလိပ်လို အပြောတတ်ဆုံးကတော့ ပြန်ကြားရေး ကောင်တာ က ဂျီဖေင်းပါပဲ။ ပြန်ကြားရေးကောင်တာမှာ ဂျီဖေင်းအပြင် အာမန်း၊ အမွန်၊ မာကျိုင်းနဲ့ ယွင်ကျိုင်းတို့ရှိပါတယ်။

ဒီဆိုင်ကို မနက် ၁၀ နာရီမှာ စဖွင့်ပါတယ်။ ည ၉ နာရီမှာ ဆိုင် ဝိတ်ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းများကို နေ့ဆိုင်းညဆိုင်းထားပါတယ်။ နေ့ဆိုင်းက အ ၁ နာရီတက်၊ ည ၇ နာရီဆင်းရပြီး ညဆိုင်းက နေ့ခင်း ၁၂ နာရီကနေ ည ၉ နာရီအထိပါ။ ရွှင်ရယ်ဆိုင်းက မနက် ၈ နာရီကနေ ည ၁၁ နာရီအထိ နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်ချိန်က နေ့ခင်း ၁၂ နာရီခွဲ (ဆမ်းဆွတ် အမင်းစားချိန်) ကနေ ည ၉ နာရီအထိပါ။ ဆမ်းဆွတ်က နေ့ဆိုင်းလုံခြုံရေး၊ ကျွန်တော်က ညဆိုင်းလုံခြုံရေးဖြစ်ပါတယ်။ ဆမ်းဆွတ် မနက်စာသွားစားတဲ့ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီခွဲက ပြန်လာတဲ့ နေ့ခင်း ၂ နာရီအထိ၊ နောက် သူ အထိပက်ရည်သောက်ချိန် ညနေ ၃ နာရီခွဲကနေ ၄ နာရီ ၁၅ အထိနဲ့ ညပြန်သွားတဲ့ ည ၇ နာရီကနေ ည ၉ နာရီအထိ အချိန်များမှာ ကျွန်တော် အိမ်ယောက်တည်း တစ်ဆိုင်လုံးကိုလှည့်ရပါတယ်။ သူ အားရက်ရတဲ့နေ့များ အလည်း တစ်ယောက်တည်းတာဝန်ယူရတာပါပဲ။

ဆိုင်မှာ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီထိုးရင် နေ့ဆိုင်းသမားများ မနက်စာ သွား ချင်ပါတယ်။ နေ့ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ပြန်ကြားရေးကောင်တာကိုလှမ်းပြီး ပြော နိုင်တာနဲ့ ပြန်ကြားရေးကောင်တာကတစ်ယောက်ယောက်က စကားပြော နိုင်တိုယူပြီး “အတင်းရှင်းဖန်ဒေးနစ်စိတ်ဖန်” လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ နေ့ဆိုင်လုံးကို မျက်နှာကြက်တွေမှာ အသံချဲ့စက်တွေဘယ်ထားတာပါ။ အတင်းရှင်းဆိုတာက အင်္ဂလိပ်စကားပါ။ “ဖန်ဒေးနစ်စိတ်ဖန်” ဆိုတာက အတိတ်စကားပါ။ ဖန်ဆိုတာက အလုပ်၊ ဒေးက အင်္ဂလိပ်စကား “နေ့”၊ အတိတ်-အင်္ဂလိပ် ရောသုံးပါတယ်။ နေ့ဆိုင်းသမားများ ထမင်းစားချိန် အထိပါပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။ ညနေ ၃ နာရီခွဲကနေ ညနေ ၅ နာရီခွဲအထိ အထိပက်ရည်သောက်ချိန်ကို သုံးဆိုင်းခွဲပေးပါတယ်။ ဥပမာ အလှူကုန်မှာ အမင်း ၆ ယောက်ရှိရင် သုံးအုပ်စုခွဲပြီး လက်ပက်ရည်သောက်ချိန်ဝင်ရတယ်။ အထိပက်ရည်ပဲ အပြင်ထွက်သောက်သောက်၊ ဝန်ထမ်းများအခန်းမှာပဲ နာမည် အလေး ၃ နာရီခွဲ တာနဲ့ ပြန်ကြားရေးကနေ “အတင်းရှင်းတိုက်ယတ်ဖန်စိတ်ဖန်”

ပထမအသုတ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်လို ကြေညာပါတယ်။ ၄ နာရီ ၁၅ မှာ “အတင်းရှင်း တိုက်ယိဖန်စုံစိတ်”၊ ၄ နာရီ ၄၅ မှာ “တိုက်ဆမ်းဖန်စုံ စသည်ဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်၊ တတိယအကြိမ် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် အချိန်ခွဲပြီး အနားပေးပါတယ်။ အဲ ၅ နာရီခွဲရှင်ထား “အတင်းရှင်း ဖန်နီကံစုံစိတ်ဖန်” ညဆိုင်းသမားများ ထမင်းစားချိန်ဆို ကြေညာ ပါတယ်။

ငွေကိုင်စာရေးများက နေ့ဆိုင်းသမားများဖြစ်ပါတယ်။ ည ၇ နာရီ ကနေ ၉ နာရီအထိကို ညတာဝန်ထဲကနေ အပေါ်ထပ်တစ်ခေါက်၊ အောက်ထပ်တစ်ခေါက် အလှည့်ကျငွေကိုင်ရပါတယ်။ အရောင်းစာရေးအားဖြင့် ငွေကိုင်လုပ်ငန်း နားလည်ရအောင် တာဝန်ပေးထားပါတယ်။

(၃)

ကျွန်တော် ဒီကဏ္ဍကို ရေးပြုခြင်းက သူတို့ဆီက ဈေးဆိုင်တွေ၊ ဈေးကွက်စာညှင်းပုံ၊ ဆိုင်ကို စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်ပုံတွေကို ဗဟုသုတအဖြစ် သိရှိရအောင် ရေးပြုခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် ဆိုင်အမှုထမ်းအားလုံးဟာ မိမိရဲ့တာဝန်ချိန်များမှာ မထိုင်ရပါဘူး။ ဝန်ထမ်းများဆိုင်ထဲမှာ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ အစားစားမပြုလုပ်ရပါဘူး။ ဝတ္ထုစာအုပ် သတင်းစာမဖတ်ရပါဘူး။ အစားစားချင်ရင် ဝန်ထမ်းခန်းမှာ စားလို့ရပါတယ်။ ဝန်ထမ်းများ နားနေခန်းမှာ ရေခဲလျှော်၊ ရေခန်းရောရတဲ့စက်တပ်ဆင်ပေးထားပါတယ်။

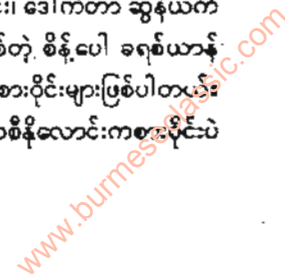
ကြီးကြပ်ရေးမှူးများက ဝန်ထမ်းများရဲ့ လစာနှုန်း၊ အားလပ်ရက်များကို တွက်ချက်ရပါတယ်။ အရောင်းစာရေးတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေခံလစာဟာ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၃၀၀၀ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိတာဝန်ယူရောင်းရတဲ့ပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးကို ရာခိုင်နှုန်းခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။ လစာပေးတဲ့အခါမှာ အိမ်အဆောင်းပေးတာပါ။ လီကလပ်စစ် ဂျူတီဖရီးဆိုင်းဟာ နိုင်ငံတကာကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်မှာ နှစ်ဆိုင်ရှိပြီး တစ်ဆိုင်က လေခမိတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင် မကာအိုဆိုင်များအားလုံး လစာနှုန်းအတူတူပဲ။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဟာ ဒေါ်လာတစ်သောင်းဖိုးရောင်းရရင် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်။ တစ်သောင်းဖိုးရောင်းဖို့ လွယ်ပါ့မလားလို့ မမေးပါချင်။ အပေါ်ထပ်က ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်တစ်ရန်ကို ဒေါ်လာ ၂၀၀-၃၀၀ တန်တဲ့ ပစ္စည်းကို ဂျီအင်နာရောင်းရတာ တစ်နေ့ခင်းတည်း ကိုးထောင်ကျော်

ဒီတာ ကျွန်တော်တွေဖူးပါတယ်။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် ၁ ၃သမ ၈ ရာခိုင်နှုန်း ပေါ့။ တစ်လတစ်လကို သူတို့ရဲ့လစာဟာ သုံးထောင်ငါးရာကနေ လေးထောင် ငါးရာအတွင်းရှိတတ်ပါတယ်။ ဆိုင်ရဲ့ကွပ်ကဲမှုမှာ အဆင့်ဆင့် အုပ်ချုပ်ပါတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးရဲ့စကားဟာ အမိန့်ပါပဲ။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက တစ်ဦးစီရဲ့ လစာအပြင် တစ်လမှာရတဲ့ နားရက် လေးရက်ကိုပါ စီမံတွက်ချက်ပေးပါတယ်။ နားရက်လေးရက်မှာ တစ်ရက်ပဲ မိမိလိုချင်တဲ့ရက် ရပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ပြင်ပလုံခြုံရေးကုမ္ပဏီကနေ ငှားထားတာဖြစ်တဲ့အတွက် အားရက်ခံစားခွင့်မရပါဘူး။ ညနေ ၆ နာရီကနေ ၆ နာရီခွဲထိ ထမင်းစားချိန် ဓာရိဝက်ပဲ နားရပါတယ်။ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီခွဲကနေ ည ၁၁ နာရီထိ အာကံလျှောက်ပါပဲ။

လီကလပ်စစ်ကုမ္ပဏီဆိုင်များကို ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ ဖွင့်ထားပါ တယ်။ ဟောင်ကောင်နဲ့ မကာအိုအပြင် စင်ကာပူ၊ အမေရိကန်၊ ဟော်လန်၊ ဂျပန် စသည်ဖြင့် နေရာအနှံ့မှာရှိပါတယ်။ မကာအိုဆိုင်ကတော့ ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှ စပြီးဖွင့်တာပါ။

ဆိုင်ကို အဓိကလာဝယ်တဲ့သူများကတော့ ဂျပန် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် များပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဂျပန်များအပြင် ထိုင်ဝမ်တရုတ်များနဲ့ ထိုင်းလူမျိုးများ သည်း အုပ်စုလိုက်လာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေအတွက်က ဂျပန်နဲ့ စာရင် အင်မတန်နည်းပါတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို နှစ်ရာသုံးရာကနေ ခြောက်ရာ သောက်အထိလာပါတယ်။ မကာအိုရဲ့ဝင်ငွေမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လုပ်ငန်း အာလည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်လုပ်ငန်း၊ ဂျပန်ခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ တီဒီကေ၊ အက်စ်တီဒီအမ် စသည် ဖြင့် ခရီးသွားကုမ္ပဏီအများအပြားက ခရီးသွားလမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်များက သူတို့ အာဝန်ယူရတဲ့ ဧည့်သည်များကို မကာအိုရဲ့ အထင်ကရနေရာများကို လိုက်လံ ခေါ်ဆောင်ပါတယ်။ မာကောကံတရုတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၊ ဒေါက်တာ ဆွန်ယက် ဆင်ရဲ့ နေအိမ်ဟောင်း၊ နှစ်ပေါင်း လေးရာခန့်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ စိန်ပေါ ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနဲ့ ဂျူတီဖရီးဆိုင်း၊ ကာစီနိုလောင်းကစားပိုင်းများဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ခရီးသည်များစိတ်အဝင်စားဆုံးကတော့ ကာစီနိုလောင်းကစားပိုင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နေ့ခင်း ၁၂ နာရီခွဲခန့်ကနေ ညနေ ၄ နာရီခန့်အချိန်အတွင်းဟာ ဧည့်သည်အလာဆုံးအချိန်များပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဝင်လာတဲ့ဧည့်သည်များထို့ ပြန်ကြားရေးဌာနကဝန်ထမ်းများက ဒီဆိုင်ရဲ့ လက်ကမ်းစာစောင်လေးများ တစ်ဦးစီဝေငုပါတယ်။ ဒီစာစောင်လေးများမှာ ခရီးသွားကုမ္ပဏီတစ်ခုချင်း စီရဲ့ သင်္ကေတနံပါတ်များရှိပြီး ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ဈေးလျှော့ပေးပါတယ်။ မိမိ အစီအစဉ်နဲ့လာဝယ်တဲ့ ဂျပန်ခရီးသည်တစ်ဦးဟာ ဒီလိုလျှော့ဈေးမရပါဘူး။ ရှေ့ပေါက်ကနေဝင်လာတဲ့ ဧည့်သည်များကို အောက်ထပ်ဧည့်ခံတဲ့နေရာမှာ ခရီးသွားလမ်းညွှန်က စုရုံးပြီး အပေါ်ထပ်မှာ ဘာပစ္စည်းများရောင်းကြောင်း အောက်ထပ်မှာ ဘာပစ္စည်းများရောင်းကြောင်း၊ ယခုဒီကနေ ကာစီနိုပိုင်းဆို သွားရမှာဖြစ်ပြီး မည်သည့်အချိန် ဒီနေရာမှာ ပြန်လည်စုရုံးမှာဖြစ်ကြောင်း ဂျပန်လိုရှင်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့ “ဟိုက် အိမ်မာရှော့” ကဲ-သွားကြပါစို့ ဆိုပြီး ကာစီနိုကိုခေါ်သွားပါတယ်။ ကာစီနိုကအပြန် ဒီဆိုင်မှာဝင်ပြီး ပစ္စည်း ဝယ်ကြပါတယ်။ ကာစီနိုစိတ်မဝင်စားတဲ့သူကလည်း တန်းပြီပြန်လာပြီး ဈေးဝယ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်အလုပ်က ဈေးဝယ်တွေဟာ လူစုစုနေရာမှာ ပစ္စည်းအနံ့ မခံရအောင် ဂရုစိုက်ပြီးကြည့်ပေးရပါတယ်။ ဆမ်းဆွတ်မရှိတဲ့အချိန် ဆိုလို့ လူကျလာရင် ချာလပတ်ကိုယမ်းနေတော့တာပါပဲ။ အဓိကက ဒန်းဟီး ကောင်တာမှာပါ။ ဒန်းဟီးပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကို ဟောင်ကောင် ၁၅၀၀ ရှိပါတယ်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်ရာကျော်ပါတယ်။ ခါးပတ်တစ်ချောင်းကို ဟောင်ကောင် ၁၂၅၀ ပါ။ ဂျပန်တွေဟာ ဒန်းဟီးပစ္စည်းတွေသိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ ဒန်းဟီးကောင်တာကိုတွေ့တာနဲ့ ဒန်းဟီးဆိုပြီး ဝိုင်းလာကြတော့တာပါပဲ။ သူတို့ဆိုမှာ ဒီထက်အဆများစွာဈေးကြီးပါတယ်။ အရမ်းမဝယ်ပါဘူး။ ဂဏန်းပေါင်းစက် ကိုယ်စီပါပါတယ်။ တွက်ကြပါတယ်။

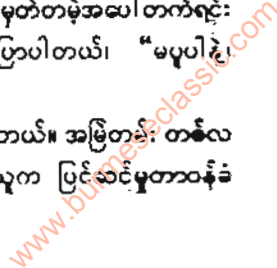
ဒီဆိုင်ရဲ့ ဈေးရောင်းချပုံစနစ်က ကောင်တာဖွင့်ရောင်းတဲ့စနစ် (Open Counter) ပါ။ တော်ရုံတန်ရုံပစ္စည်းကို မှန်စီရိုထဲထည့်ထားပါဘူး။ စင်ပေါ်မှာ အလွတ်တင်ထားတာပါ။ လာပြီးကြည့်ချင်သလိုကြည့်ပါ။ ရေမွှေးဆိုင်ရဲ့လည်း စမ်းသပ်တဲ့ပုလင်း ၄၊ ၅ ပုလင်းရှိပါတယ်။ ဘယ်သူပဲလာလာပြီးဆွတ်ဆွတ်တံ တစ်နေ့တစ်နေ့ဧည့်သည်တွေစမ်းပြီးဆွတ်တဲ့ရေမွှေး၊ အရောင်းစာရေးမလေးများ ဆွတ်တဲ့ ရေမွှေးနဲ့ အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးဟာ ရေမွှေးနဲ့ ထောင်းထောင်း ထနေတတ်ပါတယ်။ ရှယ်နယ်ရေမွှေးကို ကောင်တာတစ်ခုသတ်သတ်အား

ပါတယ်။ ရှယ်နယ်ရေမွှေးနံပါတ် (၅)၊ ရှယ်နယ်နံပါတ် (၁၉)၊ ရှယ်နယ်ကိုးကိုး စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ရှယ်နယ်နံပါတ်(၅)မှ ရေမွှေး (Perfume)၊ ရေချိုးခန်းသုံး (Toilet) စသည်ဖြင့် ကွဲပြားပါသေးတယ်။ ရှယ်နယ်ဘော်ဒီ၊ ရှယ်နယ်ဘော်ဒီတိုင်းလက် စသည်တို့လည်း ထုတ်ပါတယ်။ ဂျပန်အမျိုးသမီး ကြီးတွေဟာ ရှယ်နယ်နံပါတ် (၁၉)ကို သုံးတတ်ပါတယ်။ အမျိုးသားသုံး ရှယ်နယ်သတ်သတ်ရှိပါတယ်။ ဈေးကတော့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀ ကနေ ၁၀၀ ကျော်အထိ ဖြစ်ပါတယ်။

မန်နေဂျာကော်နီဟာ ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့မှာ ခွင့်သွားရာကနေ အလုပ် ပြန်တက်ပါတယ်။ သူဟာ မြန်မာမှာမွေးပြီး မကာအိုမှာ ကြီးပြင်းတဲ့သူပါ။ ဂျပန်စကားကို ၆ နှစ်တက်ပြီး မွတ်နေအောင်တတ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ပါတယ်။ သူ့မိဘတွေဟာ ၁၉၆၇ ခုနှစ်ခန့်မှာ မြန်မာပြည်ကနေ အပြီးပြန်လာခဲ့ကြသူတွေပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာတစ်ဦးဆိုတော့ သူက စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ လာပြီး စကားပြောမေးမြန်းနဲ့လုပ်ပါတယ်။ သူပြန်လာ ပြီးတော့ ပလတ်စတစ်ကြိုးသေးသေးလေးတွေနဲ့ ထိန်းထားတဲ့ ဒန်းဟီးပိုက်ဆံ အိတ်တွေကို ကြိုးကိုဖြတ်ပစ်ပြီး ဖယ်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရော အရောင်းစာရေးမလေးတွေရော မျက်လုံးပြူးနေပါတယ်။ ဒီနေရာဟာ အင်မတန် လူဆုံတဲ့နေရာပါ။ ဒါပေမယ့် သူက စာရေးမလေးတွေကို ပြောပါတယ်။ “မပုပါနဲ့၊ အန်ကယ်ဝမ်းရှိသားပဲ” တဲ့။ သူတို့ရဲ့စနစ်က အဲသလိုပါ။ ဈေး ဝယ်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဝယ်ရမယ်၊ ကြည့်ရမယ်၊ လုံခြုံရေးကတစ်ပိုင်း၊ ဈေးရောင်းကောင်းဖို့ကတစ်ပိုင်း၊ အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကို ရောပြီး မစဉ်းစားပါဘူး။ သီးခြားခွဲပြီး စဉ်းစားပါတယ်။

တစ်ခါ ဒီလူများတဲ့နေရာမှာပဲ ဖန်အရုပ်လှလှ (Silver Crystals) လေးတွေ တင်ထားပါတယ်။ အရုပ်လေးတွေက ခိုးဖို့သိပ်လွယ်ပါတယ်။ မီးရောင်ထိုးထားရင် သိပ်လှပါတယ်။ ရောင်စုံထွက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်က ဘုရားစိန်ဖူးဆိုပြီး လုပ်တဲ့ဟာမျိုးတွေပါ။ အရုပ်ကသေးပြီး ခိုးဖို့လွယ် သလို နေရာက အပေါ်ထပ်အတက်အဆင်းမှာပါ။ အမှတ်တမဲ့အပေါ်တက်ရင်း ဆွဲသွားရင် ဒုက္ခပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကော်နီကပြောပါတယ်။ “မပုပါနဲ့၊ အန်ကယ်ဝမ်း ရှိသားပဲ” တဲ့။

ဆိုင်ရဲ့ပြင်ဆင်မှုကို ကော်နီက တာဝန်ယူပါတယ်။ အမြဲတမ်း တစ်လ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုလုပ်ပါတယ်။ သူက ပြင်ဆင်မှုတာဝန်ခံ

လားဟုကိုခေါ်ပြီး ဒီနေရာမှာ စင်အသစ်ဆောက်ပေး၊ ဒီနေရာမှာ အခင်းအသစ် တပ်ပေး၊ ဒီနေရာ မီးတစ်လုံးထပ်တိုးပေး စသည်ဖြင့်ခိုင်းပါတယ်။ ဈေးဆိုင် ကို အမြဲတမ်းလှနေအောင်၊ လူစိတ်ဝင်စားအောင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံနေသလို သန့်ရှင်းမှုလည်းအမြဲလုပ်ရပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှ ဖုန်မတင်နေပါဘူး။ အရောင်းစာရေးမလေးများဟာ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရပါတယ်။ ဆိုင်က အရောင်းကောင်တာတွေရဲ့ ပြင်ဆင်မှုကို သုံးပတ်တစ်ခါ၊ လေးပတ်တစ်ခါ ဆိုသလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးလေ့ရှိပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီတွေ၊ ဥပမာ ရှယ်နယ်လိုကုမ္ပဏီက သူ့ကြော်ငြာစာတ်ပုံကားကို မကြာခဏလာပြီး လဲပါတယ်။

ကော်ဖီဘားမှာ တာဝန်ယူရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောတစ်ဆိုင်လုံးကပါ “ဂျွန်ကြယ်” လို့ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာလို အစ်မကြီးလေး။ သူက နေ့ဆိုင်ပါ။ ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်ရပါတယ်။ ဝင်ပေါက်က အလိုလိုပွင့်တဲ့ခါး (Automatic door)၊ အခြားကြည့်မှန်များ၊ အလှစိုက် ပန်းပင်များအားလုံး သန့်ရှင်းနေအောင် သူက တိုက်ချွတ်ရပါတယ်။ ကြည့်မှန် တွေကို ဆေးနဲ့တိုက်ရပါတယ်။ ညနေ ၅ နာရီထိုးရင် တစ်ဆိုင်လုံး ဖုန်စုပ်တဲ့ စက်နဲ့စုပ်ရပါတယ်။ ပြီးရင် အမှိုက်ပုံးတွေကို သူ့သန့်ရှင်းပြီး အမှိုက်တွေပစ်ရ ပါတယ်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ကော်စောတွေခင်းထားပါတယ်။ ဆိုင်ပိတ်ချိန် မှာ သတိပေးစက် (Alarm) ကို ပွင့်ခဲ့ရပါတယ်။

ဂျပန်ခရီးသွားတွေဟာ ကာစီနိုကနေပြန်လာရင် ဒီဆိုင်ကို ဝင်လာ ပါတယ်။ ဈေးဝယ်ပြီးနားပါတယ်။ သူတို့ကို ဒီဆိုင်က ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည် ရေခဲကြမ်းအခမဲ့တိုက်ပါတယ်။ ခရီးသွားလမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်များကဲ့မဟာ ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်၊ ရေခဲကြမ်းအပြင်၊ ကိုကာကိုလာ၊ ဆဲဗင်းအပ် စတဲ့ အအေးများကို အလကားတိုက်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီဆိုင်အတွက် အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ သူတို့ခေါ်လာမှ ဧည့်သည်ပါလာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်-ပြည်ကနေ မကွေးကို ညကားစီးသွားတော့ လမ်းမှာ ထမင်းစားရင် ထမင်းဆိုင်က ယာဉ်မောင်းကို ထမင်း အလကားကျွေးရသလိုပါပဲ။ ခရီးသည် များကလည်း ကားခေါင်းထိုးဆိုက်တဲ့ထမင်းဆိုင် ဝင်စားကြတာကိုး။ ဒါ့အပြင် ခရီးသွားလမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပြန်ကြားရေးဌာန ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ရုံးခန်း ထဲခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံပေးပါသေးတယ်။ အလှည့်ကျပေါ့လေ၊ အမြဲတမ်းလိုလို သူ့အခန်းထဲ တစ်ဦးစီခေါ်ခေါ်သွင်းသွားလို့ နောက်စုံစမ်းကြည့်တော့ ပိုက်ဆံ

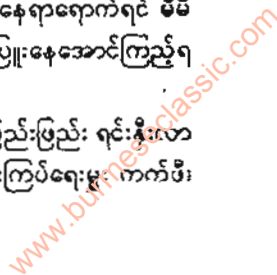
သားတာဖြစ်နေပါတယ်။ ခရီးသွားလမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ ခရီးသွားများ ဧည့်ခံရေး ထဲ ပြန်ကြားရေးဌာနရဲ့ တာဝန်ပါပဲ။

အရောင်းစာရေးများအားလုံး ဂျပန်စကားတတ်ပါတယ်။ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်အဆင့်ပေါ့လေ၊ ဂျပန်စကားတတ်မှလည်း အလုပ်ခန့်တာပါ။ မကာအို မှာ ဈေးဆိုင်တော်တော်များများဟာ ဂျပန်စကားတတ်အောင်သင်ထားကြ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂျပန်စကားတတ်သူကို အရောင်းစာရေးအဖြစ် ခန့်ထားကြပါတယ်။ ရက်တွေကြာလာတော့လည်း ကျွန်တော်ပါ ဂျပန်စကား တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ တတ်လာပါတော့တယ်။

“နိဂျို၊ နိဂျိုဗွန်၊ ခိုဒေ၊ ဝဂ္ဂိုသာရှော” ဆိုတဲ့စကားကို ဒန်းဟီး အောင်တာမှာ စောင့်နေရင်း အမြဲကြားရပါတယ်။ “နှစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ဒီနေရာမှာ ပြန်ဆိုကြပါမယ်” နဲ့ပဲ ပြောတာပါ။ “နန်းဒက်စ်ခ” ဘာလဲ၊ “ဆဲလင်းဝယ်ခါဒက်စ်ခ” ဆဲလင်းဆိတ်ရော သယ်လိုလဲ သဘောမကျဘူးလား၊ “ခဝါအိ” ချစ်စရာလေး၊ “ဟိုက်- နိဂျိုနာဂိုဒို” ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကိုကြပါ၊ “အိကိုင်းခို” ပထမ ထပ်၊ “နိကိုင်းခို” ဒုတိယထပ်၊ “စတု” အောက်ထပ်၊ “ကိုဟိဝဟာရိမာစက” အော်ဟိရှိပါသလား၊ “ဟိုက် ကိုဟိဝအာရိမက်စ်” ဟုတ်ကဲ့၊ ကော်ဖီရှိပါတယ် ဆိုစကားတွေကို နားရည်ဝပြီး တတ်လာပါတော့တယ်။ တစ်ခါတလေ သူတော့လည်း ရယ်ချင်ပါတယ်။ ဂျပန်ကို ဈေးရောင်းတဲ့ တရုတ်ဆိုင်မှာ ပြန်မာတစ်ဦးကလာပြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ အဖြစ်ကိုပါပဲ။

ခရီးသွားလမ်းညွှန်တွေမှာ တရုတ်လူမျိုးရော ဂျပန်လူမျိုးပါရှိပါတယ်။ အာဇာတိစ် ဆိုတဲ့ ဂျပန်လူမျိုးတစ်ဦးဟာ မကာအိုမှာ ခရီးသွားလမ်းညွှန် လုပ်နေတာ ၁၁ နှစ်ရှိပါပြီ။ လူသားတို့ထုံးစံအတိုင်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ နှစ်ဆယ့်ရှစ်သလို ကောင်းတဲ့လူလည်းရှိပါတယ်။ တချို့ဆို ခရီးသွားလမ်းညွှန် အဝင်မလေးတွေကျတော့လည်း ဂျပန်ကို အမျိုးမျိုး မျက်စပစ်လိုက်၊ ကြာ အိတ်နဲ့၊ တချို့ကျတော့လည်း လူဖြေရရနဲ့ အမျိုးစုံပါပဲ။ ခရီးသွား အိတ်ညွှန်ဟာ အင်မတန်မှ ပင်ပန်းပါတယ်။ နေရာတစ်နေရာရောက်ရင် မိမိ ဧည့်သည်လူမကွဲ အောင်၊ မပျောက်ရအောင် မျက်လုံးကိုပြုပြီးနေအောင်ကြည့်ရ တယ်။

ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တာကြာလာတော့လည်း တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးလာ တယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ မန်နေဂျာ ကော်နို၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူး ကက်ဖီး

ဂျီအင်နာနဲ့ ဂျီဇေဒ်တို့ပါပဲ။ ကော်နီကသိပ်ဂရုစိုက်ပါတယ်။ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေရင် “အန်ကယ်ဝမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” လို့ အမြဲတမ်းမေးပါတယ်။ “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကော်နီ၊ မင်းဆိုင်မှာ ငါတွေ့ပါတယ်” လို့ပြန်ပြောရပါတယ်။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာပြည်က မင်းရဲ့အားအတွက် စိတ်ပူနေသလားလို့” ပါလို့ ပြောပါတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ၊ ဆိုင်အကြောင်း၊ မြန်မာပြည်အကြောင်း၊ မကာအိုအကြောင်းတွေ တစ်ခါတလေ စကားလက်ဆွဲကျပါတယ်။

အဲ-သူနဲ့စကားလက်ဆွဲကျလို့ တဟားဟားနဲ့ရယ်နေရင် ကျန်တို့ကလေးတွေက မကြိုက်ပါဘူး၊ သူတို့ ကော်နီကို သိပ်ပြီးကြောက်သလို မုန်းလည်းမုန်းကြပါတယ်။ ကော်နီက လျှာစောင်းထက်တယ်၊ ပြောစရာရှိရင် ပြတ်တယ်။ ကက်ဖီကအစ ကော်နီကို ကြောက်တယ်။ မနာလိုလည်း ဖြစ်တယ်။ ကက်ဖီက ကော်နီအတင်း အမြဲပြောတယ်။ သူတို့က ဒီဆိုင်ထဲ အတူတူဝင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ၊ ဒါပေမယ့် ကော်နီ စာတော်တာကျတော့လည်း ကက်ဖီက ဝန်ခံပါတယ်။

ကောင်းတာတစ်ခုက ဒီဆိုင်မှာ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်စကားများတာမျိုး မရှိဘူး။ အဲ ကျိတ်တိုင်းလေးတွေပဲ။ အရောင်းစာရေးမလေးတွေအများစုဟာ ချစ်သူရှိကြတယ်။ သူတို့က စကားပြောလည်း ပွင့်လင်းကြတယ်။ သူတို့ချစ်သူနဲ့ ဟောင်ကောင်ကို နှစ်ညသုံးညသွားလည်တာလည်း ပြောတာပဲ။ ဂျီအင်နာဆိုရင် လက်မထပ်ရသေးဘဲ သူ့အမျိုးသားဆီကို အားလပ်ရက်တိုင်း သွားလာတာပဲ။ တစ်ခါတလေသုံးရက်လောက်ကြာတာပဲ။ သူတို့ဆီကပဲ တရုတ်စကား သင်ရတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ကြက်ပြော ဝက်ပြောပေါ့လေ။ အရင်ခံရုံ အဟားခံရတာလည်းရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မရှက်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ကလည်း ကလေးတွေနဲ့ပေါင်းနေပြီး လူငယ်လိုပြန်ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။

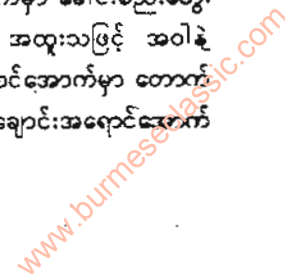
(၄)

တစ်နေ့ကုန်မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရတဲ့ ခြေထောက်ဟာ ညနေ ၅ နာရီခန့်မှာ တောင့်နေပြီ။ မလှုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ လမ်းလည်း မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ရပ်နေပြန်တော့ အိပ်ငိုက်လာပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ၆ နာရီထိုးအောင် ကြိတ်မှိတ်နေပြီး ၆ နာရီထိုးရင် အပြင်မှာရှိတဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းသွားစားပါတယ်။ ထမင်းစားပြီးလို့ပြန်လာရင်း လူက နည်းနည်းလန်းဆန်း

သွားပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မန်နေဂျာကော်နီ ပြန်သွားပါပြီ။ ထိုင်လို့ရပါပြီ။ ထိုင်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ရှေ့ခန်းမှာ စည်းသည်တွေကျနေရင် သွားပြီး မလှမ်းမကမ်း တာ ကြည့်နေရပါသေးတယ်။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ လုံးဝအပြောမခံရအောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ နီးနီးကြားကြားရှိလွန်းလို့ ကော်နီကတောင် “သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ အန်ကယ်ဝမ်းရယ်၊ ကြောင်းကျိုးခိုင်လုံတဲ့ ပျောက်ဆုံးမှုထို ကျွန်မတို့ လက်ခံပါတယ်” လို့ပြောပါတယ်။

ဒီဆိုင်ရဲ့အောက်ထပ်မှာ ကြည့်မှန်တွေ သုံးလေးချပ်တပ်ထားပါတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံးဟာ မှန်တွေချည်းပါပဲ။ ကြည့်မှန်ရှိတယ်။ ရိုးရိုးပစ္စည်းကြော်ငြာ ဆိုဆိုင်ဘုတ်မှန်ရှိတယ်။ မှန်စီရိုရှိတယ်။ တစ်ယောက်တည်းနေရာအနံ့ သွားနိုင်တဲ့အခါ မှန်တွေကို ထောက်လှမ်းရေးအဖြစ်သုံးရပါတယ်။ ဥပမာ သူက ဒန်းဟီးကောင်တာမှာ ဈေးဝယ်နေတာကို မလှမ်းမကမ်းကကြည့်နေအား။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ရှေ့ကကြည့်မှန်တစ်ချပ်ကနေ အလှကုန်အခန်းကို ဖျမ်းပြီး နောက်ပြန် တောက်ထားရတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ရုံးခန်းရှေ့က ကြည့်မှန်ကနေ ပင်လိုက်တာအခန်းကို လှမ်းကြည့်နေရတယ်။ တစ်ပြိုင်နက် ဆည်း သုံးနေရာတောက်ထားရပါတယ်။ အရောင်းကောင်တာ မှန်စီရိုကပေမယ့် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကမှန်ပေမယ့် အင်မတန်အသုံးကျပါတယ်။ လူရိပ်တွေဟာ မြူးလို့မလွယ်ပါဘူး။ ဒန်းဟီးကောင်တာရှေ့က စည်းသည်တွေနားတဲ့ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း အပေါ်ထပ်ကို နားစွင့်ထားပါတယ်။ မျက်လုံးက အလှကုန်အခန်းထဲ မှန်စီရိုထဲက မိတ်ကပ်ဘူးမှန်လေးကိုကြည့်နေရပါတယ်။ ရှေ့တခါးက ထူဝင်လာတာနဲ့ အဲဒီမှန်လေးမှာ လက်ခနဲအလင်းရောင်ပြေးသွားပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်လာတာကို ချက်ချင်းသိပါတယ်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးကို မီးတွေနဲ့ကစားထားပါတယ်။ မီးလုံးတွေနဲ့ မီးမောင်းမောင်းလှ ပစ္စည်းတွေကို အလှဆင်ပြီး ထိုးထားပါတယ်။ အလှကုန်ခန်းမမှာ ဆိုရင် အပေါ်မီး၊ ကောင်တာမီးနဲ့ မီးတွေများလွန်းလို့ လေအေးစက်ထားတာအောင် တစ်ခါတလေပူအိုက်ပါတယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ ခေါင်းစည်းတွေ၊ အင်္ကျီတိုင်တွေ၊ စပို့ရှပ်တွေဟာ သိပ်လှပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အဝါနဲ့ အောက်ထားတဲ့ အနီရောင် စပို့ရှပ်ဟာ မီးလုံးအဝါရောင်အောက်မှာ တောက်အောင်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွှင်ရယ်ဆိုင်မှာ မီးချောင်းအရောင်အောက်မှာ ထူထူတော့ အဲဒီလို မလှတော့ပါဘူး။

ပစ္စည်းတွေသိပ်ဈေးကြီးပါတယ်။ အပြင်မှာ တစ်ဆယ်ပဲပေးရတဲ့ ကျား
တမ်းပရုတ်ဆိတ်တစ်ဘူးကို ၂၅ ဒေါ်လာရောင်းပါတယ်။ အပြင်မှာ ဒေါ်လာ
၂၀၀ ကျော်ပေးရတဲ့ ရေဘင်နေကာမျက်မှန်တစ်လက်ကို ဒေါ်လာ ၃၅၀
လောက်ရောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း သူတို့ဆီမှာထက် ဈေးသက်သာ
လို့ ဂျပန်ကဝယ်တာပဲ။

နိုင်ငံတကာကုမ္ပဏီကြီးတွေဟာ ပစ္စည်းအမည်အမျိုးပေါင်းများစွာ
ထုတ်ပါတယ်။ ဒန်းဟီးကုမ္ပဏီက စီးကရက်ကနေ နက်ကတိုင်၊ ပိုက်ဆံအိတ်၊
နာရီ အမျိုးစုံအောင်ထုတ်ပါတယ်။ ဒန်းဟီးကုမ္ပဏီလက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးကို
ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ သုံးထောင်ကျော်ပေးရပါတယ်။ ဒန်းဟီးနာရီတစ်လုံး
ဟာ ဒေါ်လာ သောင်းနှစ်ထောင်ရှိပါတယ်။ ဂိုင်လာဂိုချီဟာ အလှကုန်အပြင်
နာရီ၊ ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက် အကုန်ထုတ်ပါတယ်။ ဝူချီဟာလည်း
ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဝူချီနာရီတစ်လုံးကို ဟောင်ကောင်သုံးထောင်ကျော်ပါတယ်။
အိုမီဂါနာရီဟာ လျှော့ဈေးရှိတယ်။ ဝူချီဟာ လျှော့ဈေးမရှိပါဘူး။

ဒန်းဟီးဟာပစ္စည်းမျိုးစုံထုတ်တော့ ကော်နီကို မြန်မာပြည်က ပုံတစ်ခု
ကျွန်တော်က ပြောပြပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက တောက သူဌေးတစ်ယောက် မြို့တက်ပြီး လန်ချား
စီးတယ်။ လန်ချားဆွဲတာက ကုလားပဲ။ တစ်နေရာရောက်လို့ မီးရထားတစ်စီး
တွေ့လို့ ဒါဘယ်သူ ပိုင်တာလဲဆိုတော့ ကုလားက “မာလိုးနိမ်း” လို့ပြော
တယ်။ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုတွေ့လည်း ဒါဘယ်သူပိုင်တာလဲ၊ ကုလား
ကလည်း “မာလိုးနိမ်း” ပဲ။ မော်တော်ကားကြီးတစ်စီးတွေ့လည်း ဒါဘယ်သူ
ပိုင်တာလဲဆိုတော့ ကုလားက မာလိုးနိမ်းပဲ။ တစ်နေရာရောက်လို့ အသုဘ
တစ်ခု တွေ့တာနဲ့ ဒါဘယ်သူ့အသုဘ လဲလို့ တောသူဌေးကမေးပြန်တော့
ကုလားက “မာလိုးနိမ်းဆပ်” ပေါ့၊ တောသူဌေးစိတ်ထဲမှာ ဩော်-
ဒါလောက်ချမ်းသာတဲ့ မာလိုးနိမ်းတစ်ယောက် ခုတော့ သေရှာပြီလို့ အောက်မေ့
သတဲ့။ အမှန်ကတော့ မာလိုးနိမ်းဆိုတာ မသိဘူးလို့ပြောတာပါ။ ခုလည်း
နေရာတကာ ဒန်းဟီးပဲ။ အသုဘခေါင်းတောင် ဒန်းဟီးတံဆိပ်တွေ ရမလား
မသိဘူးဆိုတော့ ကော်နီက ရယ်ပါတယ်။

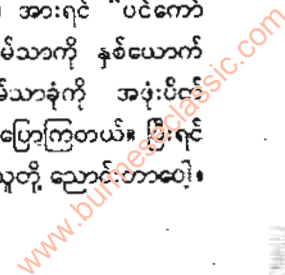
ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ အလှကုန်ခန်းမထဲမှာရပ်ပြီး
အပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကော်နီလျှောက်လာတယ်။ “အန်ကယ်ဝမ်း၊
ဘာတွေစဉ်စားနေသလဲ” တဲ့။ “ဒီနေ့ဟာ မလေးရှားနိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေး

နေ့ပဲ ကော်နီ၊ မနစ်က ဒီအချိန် မာဒေးကားကွင်းထဲမှာ လည်ကြာ ခတ်ပုံ
နတ်ကြပေါ့၊ ခုတော့ လူတွေကွဲကုန်ကြပါပြီ၊ တစ်နှစ်ဆိုတာ ခဏလေးပါပဲ”
လို့ သူ့ကိုပြောပြမိပါတယ်။ ဒီတော့သူက “နောင်နှစ်ခါ ဒီအချိန်ဘယ်မှာ
မလဲ” လို့ မေးလို့ “မသိသေးပါဘူးကွယ်၊ မရေရာတဲ့ဘဝလမ်းမပေါ်က
အနီးသည် တစ်ဦးပဲ” ရယ်လို့ သူ့ကိုပြန်ပြောရပါတယ်။ ညနေ ၇ နာရီထိုးလို့
သူ့ဆိုင် ကလေးတွေပြန်သွားပြီး ဆိုင်မှာလည်း လူပါးသွားပြီဆိုရင် အလှကုန်
အနီးထဲက ရှယ်နယ်ရေမွှေးစင်ပေါ်မေးတင်ပြီး အပြင်ကိုငေးကြည့်နေမိတယ်။
မလေးရှားကို သတိရနေမိလေ့ရှိတယ်။ အချိန်နာရီချင်းကအတူတူပဲ။ ခုချိန်
ဆိုရင်လည်း ဆူဗန်းလမ်းကြီးမှာ နေဝင်ပျိုးပျပ်ပေါ့။

နေ့ခင်း ၁၂ နာရီလောက်ကနေ ဧည့်သည်တွေနဲ့စည်ကားခဲ့တဲ့ ဂျူတီဖရီး
ဆိုင်လေးဟာ ညနေ ၄ နာရီလောက်မှာဖြင့် အားကုန်သွားတဲ့ မိုးပျံပူဖောင်း
တစ်လုံးလို့ ငြိမ်သက်လို့သွားပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ အရောင်းစာရေး
မလေးတွေဟာ ပစ္စည်းအနုတ်အသိမ်းစာရင်းတွေ လုပ်ကြရပါတယ်။ ညနေ
၅ နာရီလောက်မှာ ပစ္စည်းသစ်တွေကို ဝါယာဟောက်စီလိုခေါ်တဲ့ ဂိုဒေါင်က
ထာပိုပါတယ်။ ဒါတွေကို လက်ခံစာရင်းသွင်း၊ ဈေးနှုန်းတံဆိပ်ကပ်ပေါ့လေ။

ဧည့်သည်တွေပါးသွားတဲ့အချိန်၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးတို့၊ မန်နေဂျာတို့
နို့တဲ့အချိန်များမှာဖြင့် သူတို့လေးတွေဟာ ကော်ဖီဘားကနေ လက်ဖက်ရည်
ဆော်ဖီ ခိုးသောက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကြီးကြပ်ရေးမှူး လာမလာ၊
မန်နေဂျာ လာမလာ စောင့်ပေးပါတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း သူတို့အိမ်သာ
သွားချင်တဲ့အခါ ကောင်တာမှာ အစောင့်မရှိရင် “အန်ကယ်ဝမ်း နေပုန်း
ဆော်တိုင်တိုင်လား”၊ “အန်ကယ်ဝမ်းရေ ခဏကြည့်ထားပေးနော်” ဆိုပြီး
ပြောသွားပါတယ်။

သူတို့လေးတွေရဲ့ပျမ်းမျှအသက်ဟာ (၂၀) ကျော်လေးတွေပါ။
မလေးစိတ်ကလည်းမကုန်၊ အပျိုကလည်း ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ဧည့်သည်မရှိရင်
အိပ်ကြည့်ပြီး အလှပြင်နေကြတာပဲ။ ရည်းစားနဲ့ကလည်း ပျော်ချင်၊ လှကလည်း
ဆူချင်၊ ပိုက်ဆံကလည်း လိုချင်၊ ပျင်းကလည်းပျင်း၊ အားရင် “ပင်ကော်
ဆူချီစော်- အိမ်သာဘယ်သူသွားမလဲဟေ့” ဆိုပြီး အိမ်သာကို နှစ်ယောက်
အစီတွဲသွားနေကြတာပဲ။ အိမ်သာသွားတာက အိမ်သာခုံကို အဖုံးပိတ်
သိုက်ကာ ထိုင်နဲ့လုပ်လိုက်ပြီး ထိုင်တယ်။ ခဏစကားပြောကြတယ်။ ပြီးရင်
ငြိန်လာကြတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာက ထိုင်မှ မထိုင်ရတဲ့ကိုး၊ သူတို့ ညောင်းတာပေါ့။

၁၂ နာရီခွဲလောက်ကနေ ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်အထိ ကာစီနိုပြန်လာမယ့်ဧည့်သည်ကို သူတို့မျှော်ကြရပါတယ်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်လာတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ကြပါပြီ။ ဂဏန်းပေါင်းစက်လေးတွေ ကိုယ်တို့ကိုင်ပြီး ဈေးရောင်းရပါတယ်။ ဈေးရောင်းရာမှာ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လားမကာဆိုဒေါ်လား၊ အမေရိကန်ဒေါ်လား၊ ဂျပန်ယန်း၊ ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်ခရက်ဒစ်ကတ် (ပိုက်ဆံအစား အကြွေးရောင်းကတ်) မျိုးစုံကို လက်ခံပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေမှာ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လားနဲ့ ဈေးနှုန်းရေးထားတာဆိုတော့ တကြီးပိုက်ဆံပေးရင် သူတို့ တွက်ရချက်ရပါတယ်။ အင်မတန်အလုပ်ရှုပ်ပြီး တာကြီးကြီးပါတယ်။ တချို့ဈေးဝယ်ကလည်း ဟိုဆစ်ဒီဆစ်နဲ့ ကမ်းတယ်။ ဂျီအန်ဆိုလို့ သိပ်ရယ်ရတယ်။ ဧည့်သည်ဆစ်နေးပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေရင် သူ့ပါးစေ့မိုင်လား မိုင်လားလို့ အမြဲပြောတတ်တယ်။ မြန်မာလိုတော့ ဝယ်ဝယ်ဟပေါ့။ ကျွန်တော်က နားလည်လို့ ရယ်တော့ မျက်စောင်းထိုး တယ်စကားလဲမပိကြဘူး။ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း မပီဘူး။ ဂျပန်လိုလည်း မပီပါ။ အင်္ဂလိပ်လိုအသံထွက် အာရ် (R) ကို အယ်လ် (L) အသံ အမြဲထွက် တယ်။ အခန်း (Room) ကို လွန်း၊ ရွိုင်ရယ်ကို လွိုင်ရယ်လို့ထွက်တယ်။ အင်္ကျီကိုယ်တို့ဆိုက်အကြီးဆုံး အယ်လ် (L) ကို "အယ်လီ"၊ "အယ်လီ" လို့ထွက်တယ်။ ဂျပန်လို ခိုဒေ (ဒီအရာ) ကို "ခိုလေ" လို့ ပြောတတ်ကြတယ်။

ဖရဲသီးအကြောင်းပြောတော့ ဂျီအင်းက "ဝါတာမဲလွန်ဘဲလီးဂွတ်" လို့ ပြောတယ်။ ဖရဲသီးသိပ်ကောင်းတယ်ပေါ့။ သူတို့လေးတွေဟာ ရုပ်ကလေးလှတယ်။ သွားမလှဘူး။ အဲဒါက သူတို့ရဲ့ မျိုးရိုးစိနဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ ကွမ်းတရုတ်အတော်များများဟာ သွားတွေညိုမည်းနေတယ်။ သူတို့ရဲ့အားနည်းချက်က သွားနဲ့မျက်လုံးပဲ။ ကျောင်းသူကျောင်းသား ဆယ်ယောက်လောက်ဆို ခြောက်ယောက်လောက် မျက်မှန်နဲ့တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေ ၆ နာရီ ထမင်းသွားစားခါနီးရင် သူတို့က ထမင်းမှာတတ်ပါတယ်။

- "အန်ကယ်ဝမ်း နေပုန်းငေါင်မိုင်ဖန်နား"
- အန်ကယ်ဝမ်း ကျွန်မကို ထမင်းဝယ်ပေးပါလား။
- "နေမိုင်မေယွဲဖန်နား"
- နင် ဘာထမင်းဝယ်မှာလဲ။
- "ငေါမိုင်မင်းကြည်ငေါင်ယုတ်ဖန်နား"

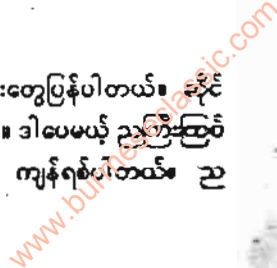
အမဲသားစဉ်းကောထမင်း ဝယ်ချင်တယ်။
ဆိုပြီး အဟိန်းကအပေါ်ထပ်ကို ပိုက်ဆံသွားယူပါတယ်။ သူပြန်လာတော့ ကျွန်တော်ပုန်းနေပါတယ်။ ပင်လိုက်တာအခန်းနဲ့ အလှကုန်အခန်းနှစ်ခုကို တူးပြီးပြေးနေပါတယ်။ အဟိန်းက နောက်ကလိုက်လို့ သူမောသွားတော့-
"အန်ကယ်ဝမ်း-ချီးစီ၊ ငေါမိုင်ရယ်"
အန်ကယ်ဝမ်း အရူး၊ မဝယ်တော့ဘူး လို့စိတ်ဆိုးပြီး ပြောပါတယ်။
အဲဒီတော့လည်း မပြေးတော့ဘဲသူ့ကို ပြန်ချောပြီး-
"မိုင်လားမိုင်လား ငေါပုန်းနေမိုင်လား"
ဝယ်ပါ ဝယ်ပါ၊ ငါ မင်းကို ဝယ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောရပါတယ်။
ဒီတော့မှ-
"ချီးစီ၊ အန်ကယ်ဝမ်း၊ ချီးစီ"

ဆိုပြီး ပိုက်ဆံပေးပြီး အပေါ်ကို ပြန်တက်သွားပါတယ်။
ချီးစီဆိုတာ မြန်မာလိုအရူးပေါ့။ ချစ်စနိုး၊ ခင်မင်တဲ့လူတွေ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပြောတဲ့ ဇနီးစကားပါ။ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေနဲ့ နေပြီး လူငယ်စိတ်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်က အလေးအပင်မသယ်ရပေမယ့် တစ်နေကုန် မတ်တတ်ရပ်ရတော့ အရမ်းပင်ပန်းပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ခေါင်းချတာနဲ့ တုံးခနဲအိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ ဒီမှာတင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပျော်အောင်နေရတာပါပဲ။ သူတို့လေးတွေကို သမီးလေးတွေလို၊ တူမလေးတွေလိုချစ်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း ဦးလေးတစ်ယောက်လို ခင်မင် ဆက်ဆံကြတာပါ။

အဲ သူတို့ ပေါ်တူဂီကိုတော့ သိပ်ကြောက်ကြတယ်။ ပေါ်တူဂီက သူတို့သခင်ပဲ။ ပေါ်တူဂီလူမျိုးဖြစ်နေရင် ဆင်းရဲဆင်းရဲ ချမ်းသာချမ်းသာ သူတို့မပြောရကြဘူး။ ပေါ်တူဂီကောင်မလေးတွေ ဆိုင်ထဲ လာပြီး ရေမွှေးတွေ ဆော့နေရင် သူတို့မနှင်ဘူး။ ဒီအခါကျရင် "အန်ကယ်ဝမ်း" ဆိုပြီး သူတို့ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါတယ်။

(၅)

ည ၉ နာရီမှာ ဆိုင်ပိတ်ရပါတယ်။
သံမဏိတံခါးတွေကို သော့စက်ပြီး ဝန်ထမ်းတွေပြန်ပါတယ်။ ဆိုင်အဝကနေပြီး သူတို့ရဲ့ အိတ်တွေကိုစစ်ဆေးရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညကြီးကြာပီ ရေးမှူး၊ ငွေကိုင်နှစ်ဦးနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ဆိုင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ ည

ကြီးကြပ်ရေးမှူးတာဝန်ကို ကြီးကြပ်ရေးမှူး နှစ်ဦးနဲ့ အထက်တန်း အရောင်း စာရေးနှစ်ဦး စုစုပေါင်း လေးဦးတို့ဟာ အလှည့်ကျတာဝန်ယူကြရပါတယ်။

သူတို့တစ်တွေ အထဲမှာ ငွေစာရင်းစစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က အပြင်မှာ ငွေစာရင်းပေါင်းတဲ့ ကွန်ပျူတာစက်တွေကထွက်တဲ့ စာရင်းစာရွက်တွေကို စုပြီး အပေါ်ထပ်ကဟာ၊ အောက်ထပ်ကဟာ ခွဲခြားသိမ်းဆည်းပေးရပါတယ်။ ဘယ်ဝန်ထမ်းမှာမှ လူမရှိတဲ့အောက်ထပ်ကို၊ လူမရှိတဲ့ အပေါ်ထပ်ကောင်တာကို တစ်ယောက်တည်း မသွားရပါဘူး။ ဥပမာ ည ၉ နာရီထိုးခါနီး အချိန်မှတ်ကတ်ပြားထိုးဖို့စောင့်နေတုန်း အိုင်မိက အောက်ထပ်မှာ သူ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းထစ်ခုကျန်ရစ်တယ်ဆိုပါတော့ တစ်ယောက်တည်းမသွားရပါဘူး။ ဆိုင်ပိတ်ချိန် ဘယ်သူမှ တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်ထဲမှာ နေခွင့်မရှိပါဘူး။ ဝန်ထမ်းခန်းထဲမှာပဲ နေရပါတယ်။

ငွေကိုင်နှစ်ယောက်က ငွေအပ်ပြီးလိုပြန်သွားရင် တာဝန်ကျကြီးကြပ်ရေးမှူးနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးတည်း ဆိုင်ထဲမှာကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးဟာ ငွေတွေအောက်ထပ်ရုံးခန်းထဲက အာမခံသေတ္တာထဲမှာထည့်၊ လေအေးပေးစနစ်ကောင်းစွာ မီးတွေပိတ်ပြီး ဆိုင်ကို သော့ခတ်၊ သတိပေးစက်ဖွင့်ပြီး နှုတ်ခွာနဲ့နှစ်ဦး အပြင်ထွက်လာကြပါတယ်။ သူကတော့ အိမ်ပြန်အနားယူနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်တော်က မပြီးသေးပါဘူး။ နွိုင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ရောက်လာခရီးဆက်ရပါဦးမယ်။

ဦးထုပ်နဲ့တုတ်ကို ထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို ပခုံးမှာလွယ်ပြီး ညောင်းညာ လေးလံနေတဲ့ ခြေထောက်ကို ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာသယ်ပြီး အမြင့် ၁၅ ဒီဂရီ လောက်ရှိတဲ့ ဆိုင်ရှေ့က ကားလမ်းမကုန်းကို တက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒါဟာ ဒီဂျူတ်ပရီးဆိုင်ကို စရောက်တဲ့ကာလ ၇ ရက်နေ့ကတည်းက စလုပ်ခဲ့ရတဲ့ နိဗ္ဗဓူဝ အလုပ်ပါပဲ။ တစ်ယောက်တည်းအိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်ပြီး တွဲတေးသိန်းတန်သိချင်းတွေ အော်ဆိုရင်းက နွိုင်ရယ်ဟိုတယ်ကို ရောက်လာခဲ့ရပါတော့တယ်။

နွိုင်ရယ်ဟိုတယ်မှာကလည်း ဒီဆိုင်လိုပဲ။ ဈေးဝယ်တွေကို စောင့်ကြည့်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်က နေ့ခင်းဆိုင်လောက်မများပါဘူး။ နွိုင်ရယ်ဟိုတယ်မှာတည်းတဲ့ ဂျပန်ခရီးသွားဆွဲလောက်ပဲ လာကြတာများပါတယ်။ ဒီဆိုင်ရောက်ခါစ အခက်အခဲက ဘာသာစကားပါ။ ဒီဆိုင်က ကြီးကြပ်ရေးမှူးတိုင်မနေဘဲ အင်္ဂလိပ်လို မတတ်၊ ကိုယ်က ကွမ်တုံလို မတတ်၊ ဒါပေမယ့်

လိုအပ်ရင် ဒီဟိုတယ်မှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားတဲ့ ကိုစိန်ထွန်းကိုခေါ်ပြီး ဘာသာ ပြန်ခိုင်းရပါတယ်။

ရောက်ခါစ နှစ်ညမြောက်လောက်မှာ ထင်ပါတယ်။ ဆိုင်ပိတ်ချိန် ၁၁ နာရီကျော်နေပါပြီ။ ကွန်ပျူတာစက်တွေနွိုးထားပေမယ့် ဒီစက်တွေ အလုပ်မလုပ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ချင်နေပါပြီ။ မျက်နှာကလည်း ပုပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာတင် အရပ်ပုပု၊ မျက်လုံးပြူးပြူး အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး-

“ငါတို့ ကွန်ပျူတာစက်တွေစပြီး အလုပ်လုပ်တာကို စောင့်ဖို့လိုအပ်တယ်။ မင်းနားမလည်ဘူးလား” လို့ အင်္ဂလိပ်လို လာပြီးဟောကပ်ပါတယ်။

သူကအဲသလိုဟောကပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ပထမတော့ လန့်သွားပါတယ်။ နောက် သူ့ကို စိတ်တိုသွားပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုလာပြီးဟောကပ်တာကိုး၊ ပြီးတော့ အရမ်းပျော်သွားပါတယ်။ ဟ-ဒီကောင်မလေး အင်္ဂလိပ်လိုတတ်တယ်။ ငါဒီဆိုင်မှာ အလုပ်ဖြစ်ပြီပဲ။ အဲဒီလိုလန့်တာ၊ စိတ်ဆိုးတာ၊ ပျော်တာဆိုတဲ့ ခံစားမှုသုံးရပ်ဟာ လျှပ်စီးလက်ပြီး မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလိုပဲ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတော့တယ်။

နောက်ကျတော့ သူနဲ့အရမ်းခင်သွားကြပါတယ်။ သူ့နာမည်က အေမီပါ၊ ဆိုင်မကြီးက ပင်လိုက်တာဌာနက ဂျီအင်နာရဲ့ အစီအစဉ်အရင်းပါ။ ဂျီအင်နာနဲ့ ကလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်နေကြတော့ အေမီနဲ့က ပိုပြီးခင်မင်ရပါတယ်။ နောင်အခါမှာ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒီဆိုင်မှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက တိုင်မန်ပါ။ အထက်တန်း အရောင်းစာရေးက အဖြူနဲ့ အေမီ၊ စိစိ၊ အာဝမ်၊ ကြိမ်ကြိမ်၊ အဖောင်တို့က အရောင်းစာရေးများပါ။ အားလုံး အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပါပဲ။

အဖြူနဲ့နာမည်က မြူရီပယ် (Murial) ပါ။ သူတို့မှာ အင်္ဂလိပ်နာမည် လေးတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရုတ်လိုကျ တစ်မျိုးအသံထွက်ပါတယ်။ အိန်ဂျယ် (Angel) ဆိုတာကို အန်းကြို၊ အီဗာ (Eva) ကို ယွီဟနဲ့လင်ဒါ (Linda) ကို လင်းတလို အသံထွက်ကြပါတယ်။

ဒီဆိုင်က ညဘက်မှာမှ ရောင်းရတဲ့ဆိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ လစွာဘိုဝါကဆိုင်က ဧည့်သည်တွေ တိုးမပေါက်အောင် နေ့တိုင်းရိုင်းတာမျိုး ဈေးခေါ်ဖို့မလိုပါဘူး။ ဒီဆိုင်ကတော့ ဈေးခေါ်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာထ အခြားဆိုင်ပြိုင်တွေလည်း ရှိတာကိုး။

ဈေးရောင်းတဲ့နေရာမှာကတော့ စီစီနဲ့အေမီရဲ့ရောင်းပုံရောင်းနည်းကို ဒီဆိုင်မှာ ဘယ်သူမှမမိဘူး။ ဆိုင်ထဲကို ဂျပန်အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ စီစီက ဂဏန်းပေါင်းစက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်တယ်။ “ခွန်ဘန်ဝယာဆာယီမတ်ဆင်း”။ “ကောင်းသောညနေခင်းပါ။ ခရီးဦးကြိုပြပါတယ်”

ပြီးတော့ ဧည့်သည်ကို သားရေအိတ်တွေရောင်းတဲ့ ကောင်တာကို ခေါ်သွားတယ်။ ဆဲလင်းအိတ်ကိုထိုးပြလိုက်။ နီနာရစ်ချီအိတ်ကို ထိုးပြလိုက်။ စီစီရဲ့မတ်တတ်ရပ်ဟန်ဟာ အမြဲတမ်းစုံရပ်တတ်တယ်။ ဂဏန်းပေါင်းစက် ကိုင်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်မှစပစ်ထားတယ်။ မျက်စလေးကို ချိလိုက်တယ်။ ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ အမူအရာလေးလုပ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ဧည့်သည်ကိုတို့လိုက်တယ်။ “နီနာရစ်ချီဝယီခေဒက်စခေ၊ နီနာရစ်ချီကော-ဘယ်လိုလဲမကြိုက်ဘူးလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဟိုဘက်ခေါ်သွားလိုက်။ မျက်စလေးချိလိုက်။ လက်ညှိုးလေးနဲ့ ဧည့်သည်ကို တို့လိုက်နဲ့လုပ်လိုက်တာ ဂျပန်ဧည့်သည်ဟာ ဆဲလင်းအိတ်တစ်လုံး၊ ဒန်းဟီးခါးပတ်သုံးချောင်း၊ အမျိုးသမီးခေါင်းစည်း နှစ်ထည်၊ နက်ကတိုင်သုံးခု၊ ဒန်းဟီးအမျိုးသားသုံးချောင်းတစ်ပုလင်း၊ ရယ်နယ်နံပါတ် (၁၉) တစ်ပုလင်း ဝယ်ပြစ်သွားပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဂျပန်ကြီးက ရယ်တယ်။ “မင်းလက်ချောင်းလေးနဲ့ မတို့ပါနဲ့တော့၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာပါတဲ့ ဂိုက်ဆံကုန်ပါပြီ” ဆိုပြီး အိတ်ကိုဖွင့်ပြတော့တယ်။ အဲဒီညက စီစီတစ်ယောက်တည်း ရောင်းရတာ ဟောင်ကောင် ဒေါ်လာ တစ်သောင်းနီးနီးလောက်ရှိပြီး ကော်မရှင် ဒေါ်လာ ၁၅၀ လောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။ သူ နေ့တွက်စီသွားပါပြီ။

အေမီကလည်းဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ချောကလက်ကောင်တာရှေ့မှာ ခဏရပ်တယ်။ အေမီက ထွက်သွားပြီး ချောကလက် ကောင်းကြောင်းပြော၊ အမြည်းစားခိုင်းပြီးတော့ ဒေါ်လာ ၄၀၀ ဖိုးဝယ်ရင် လက်ဆောင်ပေးတဲ့အိတ်ကို ထုတ်ပြ၊ လွယ်ပြန်၊ စည်းရုံးလိုက်တာ အဘွားကြီး ချောကလက် ဒေါ်လာ ၈၀၀ ဖိုး ဝယ်သွားရပြီး ချောကလက် ထည့်ထားတဲ့အိတ်နှစ်လုံး လွယ်လို့ မနိုင်တနိုင် ကွတကွတနဲ့ ထွက်သွားတာ ကြည့်ပြီး ရယ်မိတယ်။ အေမီရဲ့ ဈေးရောင်းကောင်းပုံ ဈေးခေါ်ပုံကိုလည်း နီးကျူးမိပါတယ်။

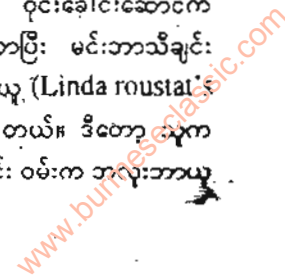
အေမီက သူ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါတယ်။

အဖေသေသွားလို့ ကျောင်းတစ်ပိုင်းတန်းလန်းနဲ့ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ် ရတဲ့အကြောင်း၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ မန်နေဂျာ အဆင့်အထိ ရာထူးရပြီးမှ ကလေးလိုချင်လို့ ထွက်ပြီး ယခုဒီဆိုင်မှာ လာလုပ်နေတာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ဒီဆိုင်မှာက နားချိန်ရတာကိုး။ အေမီက ဒီဒေသာလထဲမှာပဲ ချွန်လင်ထားတဲ့သားဦးလေး မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။

အမြဲကတော့ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ သိပ်ပြီး စတတ် နောက် ဇာတ်ပါတယ်။ “အန်ကယ်ဝမ်းမှာ ရည်းစား ရှိလား” ဆိုတော့ ပြီးစလွယ်ပဲ နို့တယ်လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့မပြီးသေးပါဘူး၊ ရည်းစားက ပါးစပ်က ဘယ်လိုလဲ၊ မျက်လုံးပြူးလား၊ နှာခေါင်းချွန်လား ဆက်မေးနေတော့ “ငါ့ရည်းစား ဘယ်လှတယ်” လို့ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ “ဪ-ကျွန်မက လှဘူးပေါ့” ဆိုပြီးစိတ်ကောက်သွားပါတယ်။ ဒီမှာတင် ငါ့ရယ်စရာပြောတာပါ။ နင်က လှပါတယ်ဆိုပြီး ပြန်ချောပြန်ပါတယ်။ လိကလပ်စစ် ဂျူတီဖရီး နှစ်ဆိုင်လုံးမှာ ဘယ်သူ့အလှဆုံးလဲလို့မေးလို့ ဝင်ဒီနဲ့ အန်ကြိုနဲ့ လှပါတယ်လို့ ခြေလိုက်ပါတယ်။ ဪ-ကျွန်မတို့က မလှဘူးပေါ့ဆိုပြီး သူ့စိတ်ကောက် ပြန်ပါတယ်။ တစ်ခါ ထပ်ချောပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ပင်ပန်းမှုတွေကို ပျော်စရာလေးတွေဖြစ်အောင် အိတ်ခွဲရပါတယ်။ ဒီရွိုင်ရယ်မှာ လုပ်ရတဲ့အပိုင်း နှစ်နာရီကတော့ ခဏလေးနဲ့ ကျန်ဆုံးသွားတာပါပဲ။ ရွိုင်ရယ်ဟိုတယ်က ကော်ဖီဆိုင်မှာ ညတိုင်းလိုလို ဆီခိုင်းနဲ့ ပျော်ဖြေပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းများ တီးမှုတ်သီဆိုပြီး ဖိလစ်ပိုင် ဝိသညာသည်များဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတီးခိုင်းက တီးသံမှုတ်သံ၊ သီချင်းသံလေး တွေကြားနေရတော့ တေးဂီတဝါသနာပါသူအဖို့ အမောပြေရပါတယ်။ တစ်ခါတလေ တီးခိုင်းက (Take Me Home Country Road) “အိမ်ကို ခေါ်သွားစမ်းပါ ကျေးလက်လမ်းမကြီးရယ်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကြားရရင် အိမ် သို့မဟုတ် ခြေချင်မိပါတယ်။

တစ်ရက်မှာ ဗီးခိုင်းက ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား “တက်စ်” က သူ့ဘာသာ သူ့သံပြီး မိတ်ဆက်ပါတယ်။ တက်စ်တို့ ဝိုင်းမှာ ဝိုင်းခေါင်းဆောင်က ချီးသမီးကြီးပါ။ နိုဝင်ဘာလခန့်မှာ တက်စ်ကလာပြီး မင်းဘာသီချင်း ဆောင်မလဲဆိုတော့ လင်ဒါရူးနဲ့စတက်ရဲ့ ဘလူးဘာယူ (Linda roustal's ebayou) နားထောင်ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူက နိုဝင်ဘာလခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးကြီးကို “ငါ့သုယေချင်း ဝမ်းက ဘလူးဘာယူ

နားထောင်ချင်လို့တဲ့” လို့ပြောပါတယ်။ အမျိုးသမီးကြီးက “အေး-အခုငါတို့ အနားယူနေရာကနေပြန်ပြီး အလုပ်စစ်ချင်း ဆိုပေးပါမယ်” လို့ပြောပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ တီးဝိုင်းပြန်စစ်ချင်း ဘလူးဘာယူသီချင်းကို အမျိုးသမီးကြီးကဆိုပါတယ်။ အင်မတန် နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့ကျတော့ သူတို့ကို မတွေ့ရပါဘူး။ သုံးလေးရက်လည်း မမြင်ရပါဘူး။ မေးကြည့်တော့ ဒီဟိုတယ်မှာ စာချုပ်စေလို့ မကာအိုကနေ ပြန်သွားကြပါပြီတဲ့။

ကျွန်တော့်မှာသာ ဘလူးဘာယူသီချင်းကို နောင်အခါကြားလေတိုင်း တက်စံနဲ့အတူ သူ့အဖွဲ့ကိုသတိရအောက်မေ့ဖွယ်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ တက်စံတို့ အဖွဲ့ဟာ လပ်ဖ်ဘုတ်လို ခရီးသွားသင်္ဘောကြီးတွေမှာလိုက်ပြီး တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေ နေတဲ့အဖွဲ့ပါ။ ဪ-ခုနေခါများမှာဖြင့် ဘယ်ရေယာဉ်ကြောမှာ မျောလို့ တေးသီချင်းတွေ သီဆိုနေပြီလဲ သူငယ်ချင်း တက်စံရယ်။

ဒီအင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီလများမှာဖြင့် မကာအို ဆောင်းဟာ အေးလှပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ပြီးခဲ့တဲ့ ဇန်နဝါရီလ ပထမပတ်များမှာ သုံးဒီဂရီစင်တီဂရိတ်အထိ အအေးဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လစွာဘိုဝါဆိုင်ကနေ ရွိုင်ရယ်ဆိုင်ကိုကူးတော့ အပြင်မှာအေးလွန်းလို့ ဒူးချင်းရိုက်နေရပါတယ်။ လမ်းလျှောက်လို့မရအောင် ပါဘဲ။ ဒါနဲ့ ကားဂိတ်တော့ ကြိုးစားသွားဦးမလေ။ ဘတ်စကားလာလည်း ကားစီးပြီး သွားတာပေါ့လို့တွေးပြီး ဘတ်စကားမှတ်တိုင်ထိ ကြိုးစားပြီး လာခဲ့ပါတယ်။ ကားမှတ်တိုင်ရောက်လာပါတယ်။ ကားစီးဖို့ရာစဉ်းစားပါတယ်။ ဪ-တစ်နေ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး လျှောက်စမ်းဆိုပြီး စစ်သီချင်းတွေ အော်ဆိုပြီး ဘယ်ညာဘယ်လှမ်းလိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံးနွေးသွားပါတော့တယ်။ နောက်နေ့ တွေမှာ အပြင်ရောက်တာနဲ့ စစ်သီချင်းဆိုပြီး ဘယ်ညာလှမ်းရပါတယ်။

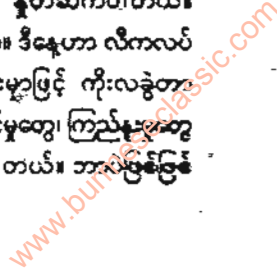
ဒီနှစ်တရုတ်နှစ်သစ်ကူးဟာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ အခြားသောတရုတ်လူမျိုးများနည်းတူ ကွန်တုံလူမျိုးများဟာလည်း နှစ်သစ်ကူးကို အလေးအနက်ထားကြပါတယ်။ အိမ်တွေပြင်၊ ဆေးတွေသုတ် ပရိဘောဂတွေလဲနဲ့ ပြုလုပ်ကြပါတယ်။ ဒီဆိုင်မှာလည်း နှစ်သစ်ကူးအတွက် အပြင်အဆင် တွေကို ခမ်းခမ်းနားနား လှလှပပ ပြုလုပ်ရပါတယ်။ ဒီနှစ်ဟာ မျောက်နှစ် (Year of the Monkey) ဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်သစ်ကူးမှာ မကာအိုတစ်မြို့လုံး လှပလို့နေပါတယ်။ မီးလုံးတွေအလှ ချွန်းထားပါတယ်။ စက္ကူတိရစ္ဆာန်ရုပ်တွေ ဆင်ပါတယ်။ အဓိကပြင်ဆင်တဲ့ နေရာကတော့ မြို့လယ်ကောင် (Central) ပါပဲ။ သူတို့ဆိုမှာ ဒီလိုပြင်ဆင် အေးတာကို ဘယ်သူမှ မဖျက်ဆီးပါဘူး။ နှစ်သစ်ကူးခါနီးနဲ့ နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ သိုင်စီပေးပါတယ်။ လိုင်စီဆိုတာက ဖုန်တရုတ် အခေါ် အန်ပေါင်းပေးတာပါ။ ဒီမှာက စာအိတ်အန်ပေါင်းတွေနဲ့ တွေ့တစ်ဆယ်စီထည့်ပေးတာပါ။ ကံကောင်းသော နှစ်သစ်ပေါ့လေ။ လက်သီးတစ်ဖက်ကိုဆုပ်၊ တစ်ဖက်က လက်ဝါးနဲ့အုပ်၊ ဆံတောင်ဆစ်ကိုကွေးပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ညွှန်ဆိုမှာထားရပါတယ်။ ငါတော့ “ကုန်းဓရာချိုင်” လာဘ်ကောင်းပါစေလို့ နှုတ်ဆက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုင်စီရပါတယ်။ ဒီဆိုင်ကလူတွေ ပေးတာရော၊ ခရီးသွား အမ်းညွှန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေးတာရော စုစုပေါင်း မကာအိုခေါ်လာ ၁၀၀ ကျော် ထောက်ရိုပါမယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးတွေကို ပြန်ပေးရပါတယ်။

နှစ်သစ်ကူးနေ့ကို မမေ့နိုင်အောင်ပါဘဲ။
ည ၉ နာရီ လစွာဘိုဝါဆိုင်ကနေ ရွိုင်ရယ်ဆိုင်ကိုသွားဖို့ထွက်လာ ခဲ့ပါတယ်။ ရောင်စုံမီးလုံးတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ လင်းထိန်လှပနေပါတယ်။ နီးနင်းတွေတဖြောက်ဖြောက်နဲ့ကျနေပါတယ်။ မြောက်အိုးဖောက်သံတွေ အခိုင်းခိုင်း ကြားနေရပါတယ်။ လောင်ကောင်မှာ မဖောက်ရပါဘူး။ လွတ်လပ် သော မကာအိုကတော့ ဖောက်သလားမပြောပါနဲ့တော့။ မိသားစုတွေဟာ ဆုပစ္စာဝတ်စားပြီး အပြင်ထွက်ကြပါတယ်။ ဪ-မကြာခင်ကာလမှာ လှပတဲ့ မကာအိုကို စွန့်ခွာရတော့မှာလားလို့ တွေးမိရင်း ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင်ခံစား ရပါတယ်။ ခရီးသွားအလုပ်သမားတစ်ဦးအဖို့ရာမတော့ နေရာတစ်ခုခုကို စွန့်ခွာခြင်းဆိုတာဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးလေ။

ဘယ်နေရာတွေ ဘယ်လောက်လှလှ၊ ဘယ်နေရာတွေ ဘယ်လောက် စအောင်းကောင်း လူတစ်ဦးအတွက် မိမိရဲ့ မွေးရပ်မြေသာလျှင် အကောင်းဆုံး၊ အလှပဆုံးပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက်နေ့မှာတော့ ကော်နီကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူနဲ့အတူ နှစ်နာရီလောက်ရပ်ပြီးစကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာ လီကလပ် စစ်ကျွတ်ဖရီးဆိုင်မှာ နောက်ဆုံးနေ့ပါ။ ည ၉ နာရီထိုးမှာဖြင့် ကိုးလခွဲတာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒီဆိုင်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ မျှော်ရှင်မှုတွေ၊ ကြည့်ရှုမှုတွေ ရခဲ့သလို ပင်ပန်းမှုတွေ၊ စိတ်ညစ်ညူးမှုတွေလည်း ရခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်ပြန်ပြန်

အားလုံးကိုချစ်ခင်ရပါတယ်။ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဗဟုသုတတွေလည်း ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြီးသေးတဲ့ ဘဝလမ်းမကြီးပေါ်က ခရီးသည်တစ်ဦးကို ကိုယ့်ဘဝလမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့ဆက်လိုသွားရဦးမယ်။ ချစ်ခင်မှု ကြည့်နားများကိုရယူလိုက်ထွေးပြီး ပင်ပန်းမှု၊ စိတ်ညစ်ညူးမှုများကို စွန့်ခွာလို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

နေရစ်ခဲ့တော့ လိကလပ်စစ်ရယ်...။

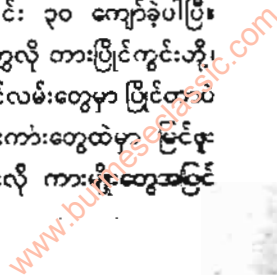
ပြိုင်ကား ဖောင်းသုရား

(၁)

“နင်းထားကွ နင်းထား၊ နောက်ကလိုက်နေတယ်။ မလျှော့နဲ့ နင်းထား” မြန်မာပြည်မှာသာဆိုရင်တော့ အထက်ပါအတိုင်း အော်ဟစ်ပြီး အားပေး ချာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ခုတော့ တခြားတစ်နိုင်ငံ သူများနယ်မှာဆိုတော့ အော်ဟစ် အားပေးချင်တဲ့ဆန္ဒများကို မျိုသိပ်ထားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ် ချာပဲ စကော့တလန်သားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒေးဗစ်ကော့လ်ဟတ်ဟာ ဖော်မြူလာ သုံး ကားပြိုင်ပွဲမှာ ဝိုလ်စွဲလိုသွားခဲ့ပါတယ်။ စပိန်လူမျိုး ဂျော်ဒီဂျီနီဟာ တစ်ဒသမ ခြောက်စက္ကန့်လောက်နဲ့ပဲ ပထမဆုနဲ့လွဲပြီး ဒုတိယကားအဖြစ်နဲ့ ဝန်းဝင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

၁၉၉၁ ခုနှစ် မကာအို နိုင်ငံတကာ ဂရင်းပရစ် (International Grand Prix) ကားပြိုင်ပွဲပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို သက်ဆိုင်ရာ လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီက တာဝန်ချလို့ ဒီကားပြိုင်ပွဲမှာ စောင့်ကြပ်နေရပါတယ်။ ထံကောင်းထောက်မစွာပဲ ငွေကုန်ကြေးကျမခံရဘဲနဲ့ ကားပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှု ခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ စောင့်ကြပ်ရတဲ့နေရာက ပန်းဝင်တဲ့ဂိတ်အနီးမှာပို ကျွန်တော် အတွက် အဆင်ပြေလှပါတယ်။

မကာအိုကားပြိုင်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ မကာအိုကားပြိုင်ပွဲရဲ့ ထူးခြားချက်က တခြားနိုင်ငံတွေလို တားပြိုင်ကွင်းဟို၊ ခရီးဝေးလမ်းတိုမှာ ပြိုင်ကားမဟုတ်ဘဲ မြို့လယ်ကောင်လမ်းတွေမှာ ပြိုင်ကားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကားပြိုင်ပွဲမှာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ သတင်းကားတွေထဲမှာ မြင်ဖူးကြတဲ့အတိုင်း စက်ခေါင်းရှည်ရှည်နဲ့ ဖော်မြူလာသုံးလို ကားပိုမိုတွေ့အမြင်

အခြားပြီးကားတွေ၊ ဆလွန်းကားတွေနဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပါ ပြိုင်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နိုဝင်ဘာလမှာ ဒီကားပြိုင်ပွဲကို ကျင်းပလေ့ရှိပါတယ်။ (၃၈) ကြိမ်မြောက် (၁၉၉၁-ခုနှစ်) ပြိုင်ပွဲကို နိုဝင်ဘာ ၂၁-၂၂-၂၃-၂၄ ရက်များမှာ ကျင်းပပါတယ်။ ပထမနှစ်ရက်က အစမ်းလေ့ကျင့်ရက် ဖြစ်ပြီး နောက်နှစ်ရက်က ပြိုင်ပွဲကြီးဖြစ်ပါတယ်။ မနက် ၇ နာရီခွဲကစပြီး ညနေ ၆ နာရီမှာ ပိတ်ပါတယ်။

နိုဝင်ဘာလဟာ မကာအိုမှာ နေရာသီကုန်ဆုံးလို့ ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီပဲဖြစ်ပါတယ်။ နေလို့ထိုင်လို့ အင်မတန်မှကောင်းပြီး အပူချိန် ၁၄ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်ကနေ ၁၇ ဒီဂရီကြားမှာရှိပါတယ်။ မအေးလွန်း မပူလွန်းတဲ့ရာသီ ပါ။ ဒီအချိန်မှာ မကာအိုကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် အများဆုံးလာရောက်တဲ့ အချိန်ပါပဲ။

မကာအိုရဲ့လမ်းများက အင်မတန်မှ ကျဉ်းမြောင်းလှပါတယ်။ မလေးရှား နိုင်ငံ ပီနန်းကလမ်းများအတိုင်းပါပဲ။ မကာအိုရဲ့ နေထိုင်မှုစနစ်က ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာလို ဝင်းနဲ့ခြံနဲ့နေကြတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်တရုတ်တန်းကလို တိုက်ခန်း လေးတွေနဲ့နေကြတာမို့ ကားကို သီးခြားထားစရာ နေရာမလုံလောက်ပါဘူး။ အဆောက်အအုံတွေရဲ့ အောက်ဆုံးထပ်မှာ ကားထားစရာထည့်ဆောက်ပေးမယ့် မကာအိုရဲ့ ကားထားတဲ့နေရာဟာ မမျှတပါဘူး။ အဲဒီလိုနေရာတွေမှာ ကားတစ်စီးရပ်စရာနေရာတစ်နေရာဟာ တန်ဖိုးအားဖြင့် မကာအိုဒေါ်လစ ခုနစ်သောင်းကနေ တစ်သိန်းကျော်ခန့်ထိရှိတတ်ပါတယ်။ ကားအများစုဟာ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းမှာရပ်ထားကြရတာပါ။ တချို့ကားတွေဆိုရင် ပလတ်ဖောင်းရဲ့တစ်ဝက်လောက်ကို နေရာယူပြီး ရပ်ထားတာတို့၊ မီးဖွင့်ရဲ့အနီးဆုံးနေရာ မှာ ရပ်ထားတာတို့၊ ဘတ်စကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်ထားတာတို့ ပြုလုပ်တွေ့ ရှိပေမယ့် မော်တော်ယာဉ်ရဲက အရေးမယူပါဘူး။ ကားရပ်ဖို့ရာနေရာအစစ် အခဲရှိတော့ ခွင့်ပြုထားရတဲ့ပုံပါ။ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ် ဆန်းလို့ဆိုရမှာပါပဲ။ အဲ-ဘယ်လောက်ပဲနေရာလေးကျဉ်းကျဉ်း ကားတစ်စီး ရပ်စရာနေရာရှိရင် မကာအိုက ကားမောင်းသမားတစ်ဦးဟာ သူ့ကားထို့ ရှေ့တိုးနောက်ငင်နဲ့ရအောင်ဝင်ပြီး ရပ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။ ပြီးစလွယ်ရပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စနစ်တကျ ပလက်ဖောင်းနဲ့ မြောက်လက်မအကွာလောက်မှ မျဉ်းပြိုင်ဖြစ်နေအောင် ညီနေအောင်ရပ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ မကာအို ကားမောင်းသမားများရဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့အလေ့အကျင့်တစ်ရပ်ပါပဲ။ ပေ ၆၀-

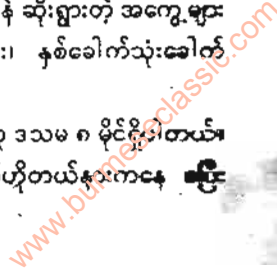
၇၀ သစ်လုံးခြမ်းကြီးတွေကိုတင်လာတဲ့ သစ်တင်ကားကြီးတစ်စီးဟာ အင်မတန် မှ ကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ လမ်းချိုးလမ်းကျွေတစ်ခုကို လမ်းဘေးကရပ်ထားတဲ့ ကားတွေကိုလည်း မထိခိုက်ရလေအောင် မောင်းဝင်သွားပုံဟာ အင်မတန်မှ ကြည့်လို့ကောင်းလှပါပေတယ်။

မကာအိုကို ကျွန်တော်ရောက်ခါစတုန်းက ဒီလောက်ကျဉ်းမြောင်း လှတဲ့၊ အမျိုးအစားတွေများလှတဲ့၊ ကုန်းဆင်းကုန်းတက်ပေါလှတဲ့ နေရာမျိုး မှာ ကားပြိုင်ပွဲကျင်းပရတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်မိပါတယ်။ တကယ်တော့ ပြေးလမ်းတစ်လျှောက်ဟာ တခြားနိုင်ငံက ပြေးကွင်းလို ပြောင့်ဖြူးနေတာ မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းကောင်းပေါ်မှာ ပြိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် အကွေ့အကောက် အတက်အဆင်းများစွာရှိတဲ့ အခက်အခဲပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှား မောင်းရသလိုပါပဲ။

(၂)

ကားပြိုင်ပွဲကျင်းပခါနီးရက်များမှာ ကားပြေးမယ်လမ်းတစ်လျှောက်က လမ်းဘေးမှာ တိုင်တွေစိုက်ပြီး တာလပတ်တွေ၊ ရွက်ပျင်စတွေ ကာလိုက်ပါ တော့တယ်။ ဘယ်သူမှလမ်းဘေးကချောင်းကြည့်လို့မရပါဘူး။ နောက် လူကူး အပြတ်အသန်းများတဲ့နေရာတွေမှာ၊ ဥပမာ လစွဘိုဝါဟိုတယ်ရှေ့ဘက်မျိုးမှာ သာယီဆုံးကျော်တံတားဆောက်ပေးပါတယ်။ ခုံးကျော်တံတားပေါ်ကလည်း ကြည့်လို့မရပါဘူး။ မျဉ်းပြားတွေနဲ့ရိုက်ပြီး မြင်ကွင်းကို ကာပစ်လိုက်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ပြေးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လမ်းဘေးကပုဂ္ဂိုလ်များကို အန္တရာယ် မရှိအောင် ကြီးစားစီစဉ်ကြရပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ရဲတွေ အစောင့်အကြပ်ချထားပါတယ်။ မကာအိုမြို့သူမြို့သားများဟာ ဒီနေရာမှာတော့ စည်းကမ်းရှိကြပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ လမ်းဘေးအကာအရံကို ချိုးဖျက်ပြီး တိုးဝှေ့မကြည့်ကြပါဘူး။ နောက် ကားပြိုင်ပွဲရဲ့ ပြေးလမ်းအချိုးအကွေ့တွေမှာ မတော်တဆ ပြိုင်ကားကမထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းဘေးကိုဝင်တိုက်မိရင် အထိအခိုက် သက်သာမှုရလေအောင် မော်တော်ကားတာယာတွေ ခံထားပါတယ်။ ဥပမာ လစွဘိုဝါဟိုတယ်အကွေ့၊ ဒီမာရီကွေ့တို့လို အင်မတန် ဆိုးရွားတဲ့ အကွေ့များ မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာတွေဟာ "ဂ" ကွေ့ကိုး၊ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ကွေ့ရတဲ့ နေရာတွေပါပဲ။

ကားပြိုင်ပွဲပြေးလမ်းရဲ့ စုစုပေါင်းအရှည်ဟာ ၃ ဒသမ ၈ မိုင်နီးပါးတယ်။ မကာအိုကမ်းနားလမ်းမှာရှိတဲ့ မဒရင်အိုရီယင်တယ်ဟိုတယ်နားကနေ စပြီး

တာလွတ်ပြီး ဒီနေရာမှာပဲ ပြန်ပြီးပန်းဝင်ပါတယ်။ အချိန်တိုင်းတာပြီး စံချိန်လည်း ယူပါတယ်။

တာလွတ်လိုက်တာနဲ့ လမ်းဟာ နှစ်ဖာလုံလောက် တဖြောင့်တည့်သွားပါတယ်။ လစွာဘိုဝါဟိုတယ်ရောက်တာနဲ့ ပြေးလမ်းဟာ ညာဘက်ကိုချိုးလိုက်ပါတယ်။ ကိုက် ၃၀၀ လောက်သွားပြီးရင် တစ်ခါ ညာဘက်ကိုချိုးပြီး ဆေးရုံ ကုန်းကိုတက်ရပါတယ်။ လစွာဘိုဝါအနီးမှာတင် "ဂ" ကွေ့ နှစ်ခါပြန်ကွေ့ရတာပါ။ လစွာဘိုဝါဟိုတယ်ကွေ့ဟာ ကားပြိုင်ပွဲမှာဖြင့် မှာမည်ကြီးကွေ့ပါ။ ဆေးရုံကုန်းကနေတက်သွားလိုက်တာ ဆန်ဖရန်စွကိုကုန်းအထိပါပဲ။ အဲဒီကနေ "မယ်လ်ကိုဟ်ယားပင်" လို့ခေါ်တဲ့ နေရာအရောက် "ဂ" ကွေ့ပေါင်း ရှစ်ခု ရှိပါတယ်။ နောက်တစ်ဖြောင့်တည်း မိုင်ဝက်လောက် မောင်းပြီးရင် "ဖစ်ရှားမင်း" ကွေ့၊ "အာရ်" ကွေ့၊ "ရီဇာဘာ" ကွေ့ စတဲ့ ကွေ့သုံးခုကျော်ပြီးရင် လမ်းဖြောင့် ငါးဖာလုံလောက် ကောင်းပြီးတဲ့နောက် ပန်းဝင်တာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပြေးလမ်းရဲ့ဘေးမှာ အထူးသဖြင့် ကမ်းနားတစ်လျှောက် ပွဲကြည့်ခင် ဆောက်ထားပေးပါတယ်။ ကြည့်ခကတော့ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၃၀၀ ကနေ ၅၀၀ အထိ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ဟောင်ကောင်က လာကြည့်ကြည့် တယ်။ ဒီကားပြိုင်ပွဲကို ပြိုင်ပွဲဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အသင်းများနဲ့ မကာအိုရဲ့ ပြိုင်ကနေ လာကြည့်ကြတာနဲ့ လူဦးရေသုံးသောင်းခွဲလောက်ရှိပါတယ်။ ဧည့်သည်များက နေ့ခင်းမှာ ကားပြိုင်ပွဲကြည့်၊ ညကျရင် ကာစီနိုလောင်းကစားပွဲသွားပြီး ကစားလေ့ရှိကြပါတယ်။

ကားပြိုင်ပွဲအတွက် မကာအိုအစိုးရဟာ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၂သန်းခန့် အကုန်အကျခံရပါတယ်။ အဲဒီကုန်အကျစရိတ်ကို ကားပြိုင်ပွဲက ပြန်ရတဲ့ အပြင် မြတ်တောင်မြတ်ပါသေးတယ်။ ကားပြိုင်ပွဲမှာလာပြီး ဈေးရောင်းကြည့် ကုမ္ပဏီကစရိတ်တွေ၊ ဥပမာ မာလ်ဘိုရီစီးကရက်ကြော်ငြာ၊ ကမဲလ်စီးကရက် ကြော်ငြာမျိုးတွေ၊ ပြီးတော့ ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ကူးခွင့်တွေ၊ လာတည်းကြည့် သူတွေရဲ့ ဟိုတယ်ခတွေ၊ လာကြတဲ့ဧည့်သည်တွေရဲ့ ဈေးဝယ်ခြမ်းမှ၊ မကာအို အတွက်အမြတ်က အမျိုးမျိုးပဲ။ ဒီကားပြိုင်ပွဲကနေရတာပါ။ ဒါဟာ ဧည့်သည် သုံးသောင်းကျော်ရဲ့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဗီဇာကြေး တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ ၁၇၅ မပါသေးပါဘူး။

ကားပြိုင်ပွဲကို တစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်မှာ နိုင်ငံပေါင်း ၁၂ နိုင်ငံခန့်က ပြိုင်ပွဲ ဝင်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ဝင်ပြိုင်ကြတာပါ။ ကားပြိုင်ပွဲနဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပြိုင်ပွဲရဲ့ ဆုကြေးဟာ ဒေါ်လာတစ်သိန်းကျော်ရှိပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲဝင်များဟာ သက်ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီအသီးသီးရဲ့ အကုန်အကျခံမှုနဲ့ လာရောက်ကြတာဖြစ် ပါတယ်။ ဖော်မြူလာ-သုံး ဓာတ်ဆီတစ်တိုင်ကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ သုံးသောင်းကျော်ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်ကုန်ကုမ္ပဏီကို တွက်လို့သာ ကြည့်ပါတော့။

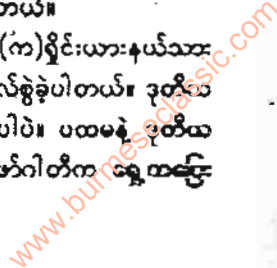
နိုင်ငံတကာ ကားပြိုင်ပွဲများဟာ အင်္ဂလန်မှာ၊ အမေရိကန်မှာ၊ ပြင်သစ်မှာ၊ ပြင်သစ်နားက မိုနာကိုမှာ နှစ်စဉ်ပြိုင်ပွဲတွေရှိကြတာပါ။ လမ်းပေါ်မှာ မဟုတ်ဘဲ သာမန်လမ်းဖောက်ထားတာမဟုတ်တဲ့ မြေပြင်မှာ အကြမ်းသုံးကား (Off road) လို့ခေါ်တဲ့ ကားမျိုး၊ ဥပမာ တိုယိုတာလင်ဒရိုဇာတို၊ အီစူဇူး ထရူပါတို၊ မစ်ဆူဘိုရိုကုမ္ပဏီက ပက်ဂျရိုတိုလိုကားမျိုးတွေ ပြိုင်ကြတာမျိုး လည်း ရှိပါတယ်။ ဒီ အကြမ်းသုံး (Off road) ကားတွေကတော့ အာဖရိက သက်မှာ ပြိုင်ကြတာများပါတယ်။

(၃)

ယခုနှစ် (၁၉၉၂-ခုနှစ်) ကားပြိုင်ပွဲကို နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ကနေ ၂၂ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ဒီနှစ်ကားပြိုင်ပွဲဟာ ယခင်နှစ်များကနဲ့ တူတဲ့ အထိအခိုက်များလှပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲရဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာပဲ ဖိုဒ် ဘော်တီနာကားကိုမောင်းတဲ့ လူဝေချန်းဟာ ပထမဆုံးအချိုးအကွေ့ လစွာဘိုဝါ ဘိုတယ်အနီးမှာ ဘေးကအကာအရံနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဝင်ဆောင်မိပြီး ထားထဲက မနည်းဘဲဆွဲထုတ်ယူခဲ့ရပါတယ်။ ပြိုင်ပွဲကို ခဏနားလိုက်ရပါတယ်။ ဒီလိုပြိုင်ပွဲများရင် လမ်းဘေးကနေ အလဲဝါထွက်လာပြီး တားရပါတယ်။

ဖော်မြူလာ-သုံး ကားပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုံးနေ့မှာပဲ တွန်မစ်ခရစ်တင်ဆန်ဟာ လစွာဘိုဝါကွေ့မှာ လက်ကိုင်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝင်တိုက်မိရာကနေ အခြားကား နှစ်စီးပါတိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဖော်မြူလာ-သုံးကားပြိုင်ပွဲကို ကားအစီးပေါင်း ၃၀ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ ၁၂ စီးပဲပန်းတိုင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၈ စီးဟာ ချိတ်ခိုက်မှုတို့၊ အင်ဂျင်ချို့ယွင်းမှုတို့နဲ့ ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဗြိတိန်နိုင်ငံ လန်(က)ရှိုင်းယားနယ်သား အသက် (၂၆) နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ကားလ်ဖော်ဂါတီက ဝိုလ်စွဲခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယ နေရာက ဗြိတိန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဂျင်မီဂျစ်သန်ပါပဲ။ ပထမနဲ့ ဒုတိယ နှစ်ချိန်ကွာခြားမှုဟာ ဆယ်စက္ကန့်ပဲကွာပါတယ်။ ဖော်ဂါတီက ရှေ့ထပြေး

ဝှစ်သန်က နောက်ကလိုက်နဲ့ ဖော်ဂါတီက မိရင်လိုက်ပေတော့ကိုယ့်လူဆိုပြီး စိန်ခေါ်ပြေးနေသလိုပါပဲ။ အင်မတန်မှကြည့်လို့ကောင်းလှပါတယ်။

ဖော်တော်ကားပြိုင်ပွဲမှာတော့ ဆွဲဒင်နိုင်ငံသား ရစ်ချက်ရစ်ဒဲလ်က ဗိုလ်ခွဲခဲ့ပါတယ်။ ဝှစ်ဒဲလ်ဟာ ဆဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်တာဖြစ်ပြီး ယခုနှစ်မှ အောင်ပွဲရတာမို့ အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့ပါတယ်။ အုပ်စုလိုက် ပြိုင်ကြရာမှာလည်း ဖော်ဂါတီကားကုမ္ပဏီကပဲ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယနေရာများ ရခဲ့ပါတယ်။

ပြိုင်ပွဲဝင်ရာမှာ "ဂ" ကွေ့တွေမှာ ရှေ့ကလူကိုကျော်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါတယ်။ ဖစ်ရှာမင်းကွေ့မှာ ပိုဒ်ဆီရာ (ဆလွန်းကား) ကားကို မောင်းတဲ့ အင်ဒီရော့စ်ဟာ ကားကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ပီရီးမောင်းတဲ့ နစ်ဆန်းကားကို ဝင်ဆောင့်ပါတယ်။ ပီရီးဟာ အတိုက်ခံရပေမယ့် ကားကို ထိန်းပြီး ပြိုင်ခဲ့ ဆက်ဝင်ခဲ့တာ ပထမဆုံးကိုရခဲ့ပါတယ်။ အင်ဒီရော့စ်ဟာ တခြားကားတွေထက် ပါ ဆက်ပြီးတိုက်ပစ်လိုက်ပြန်လို့ ကားအတော်များများဟာ မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ ပြိုင်ပွဲကထွက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဆလွန်းကားပြိုင်ပွဲမှာပဲ ဝင်စတန်မတ်ဟာ တာလွတ်ပြီးမကြာခင် လစွာဘိုဝါကွေ့မှာ ဘေးကခြံစည်းရိုးတိုင်ကို ဝင်တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိခိုက်လောက်တဲ့ အပျက်အစီးမရှိဘဲ ပြိုင်ပွဲဆက်ဝင်နိုင်ပြီး တတိယ ပန်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ပြိုင်ပွဲဝင်ကားများဟာ အသက်အန္တရာယ်များလှပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မြေးလမ်းကျယ်တဲ့ အင်္ဂလန်လိုမြေးကွင်းမှာဆိုရင် မောင်းသွားရင်း လက်ကိုင်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကားတစ်စီးလုံးကျွမ်းပြန်ပြီး လမ်းဘေးကို ခုန်ပြန်ပြီးဝင်သွားတာမျိုး ရုပ်မြင်သံကြားမှာ မြင်ဖူးကြမှာပါ။ မကားအို မြေးကွင်းမှာတော့ အဲဒီလောက် ဆိုးဆိုးရွားရွားမရှိပေမယ့် အပျက်အစီးကတော့များလှပါတယ်။ ရှေ့က ကားလက်ကိုင်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ခြံစည်းရိုးကိုဝင်တိုက်ပြီး အရှိန်နဲ့ပြန်ထွက်လာတဲ့ အခါ နောက်ကကားတွေရဲ့ မြေးလမ်းကို ပိတ်မိပြီး ကားသုံးလေးစီးအား အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ တိုက်မိလေ့ရှိပါတယ်။

ဒီနှစ်ကားပြိုင်ပွဲကျင်းပတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တာဝန်ကျတဲ့နေရာအဆန်ဖရန်စကို ကုန်းပေါ်က အစိုးရရုံးတစ်ရုံးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာလည်း ကုသိုလ်ကံကောင်းပြန်တော့ ကားပြိုင်ပွဲကို ငွေကုန်ကြေးကျမခံရဘဲ ကြည့်ရပြန်ပါတယ်။ မြေးလမ်းဟာ ကုန်းရဲ့ အောက်တစ်နေရာရာကို ဖြတ်သန်းသွားနေပါတယ်။ ကားသံတွေဟာ ဆူညံလို့နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တာဝန်ကျတဲ့

ရုံးကနေ ကုန်းမြင့်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့လှပြီး တက်လာနေတဲ့ ပြိုင်ကားတွေကို မြင်နေရပါတယ်။

ဪ—အန္တရာယ်များလိုက်တာ။

အသက်နဲ့စွန့်ပြီးဝင်ရတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုပေပဲ။ အောင်မြင်ရင်အောင် သလော့ကွပ်အကျိုးရှိပါပေတယ်။ ကြိုးစားရင်းနဲ့ လမ်းခုလတ်မှာရပ်တန့်သွားတဲ့သူက ရပ်တန့်၊ ကျိုးတဲ့လူကကျိုး၊ ပဲ့တဲ့လူပဲ့၊ ဆေးရုံရောက်တဲ့လူက ရောက်နဲ့ပေါ့။ အဟန့်အတား၊ အထိအခိုက်ရှိပေမယ့် အားမလျှော့ဘဲ ဆက်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်လို့ ပန်းဝင်တဲ့လူကပန်းဝင်၊ လူဘဝကြီးနဲ့တူလှချည်လား၊ လူဘဝဆိုတာကလည်း ပြိုင်ပွဲတစ်ခုပါပဲလား။ ပြိုင်ပွဲဟာလည်း ဘဝတစ်ခုပါပဲကိုး။

စက်ရှိန်မြင့်ပြီးတက်လာလို့ ဆူညံနေတဲ့ကားသံများဟာ ကျွန်တော်ရင်ထဲက အတွေးစတစ်စကို ဆွဲထုတ်ယူငင်လာခဲ့ရပါတော့တယ်။

"မောင်းကြဟေ့၊ မောင်းကြ၊ ခွဲလို့လဝီရီယ မလျှော့ဘဲနဲ့ မောင်းကြ၊ သတ္တိရှိရှိ မကြောက်မရွံ့တမ်း ပြိုင်ပွဲဝင်ကြ၊ ဉာဏ်ပညာနဲ့သတိကို မကင်းမကွာ ဆောင်ထားကြ၊ တကယ်တော့ မင်းတို့ဟာ ဖော်လီဗိုလ်၊ တိုယိုတာစတဲ့ ဖော်တော်ကားတွေကိုသာ မောင်းနှင်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ရဲ့ ဘဝပြိုင်ကားတွေကိုလဲ တစ်ချိန်တည်းမှာ မောင်းနှင်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြတာဖြစ်တယ်။ အောင်နိုင်ရင် ငွေကြေးတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားမှုတွေရမယ်။ မင်းတို့ရဲ့ဘဝကြီး ပိုပြီးမြင့်မားလာကြမယ်။ သားတွေ မယားတွေကို အလို နှိုသလောက်ဆင်သနိုင်ကြမယ်။

"လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်တန့်သွားတဲ့သူကလဲ၊ ရပ်တန့်မယ်၊ စိတ်မပျက်နဲ့၊ နောက်ပြိုင်ပွဲအတွက် အားမွေးကြ၊ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ ပြိုင်ပွဲပဲ။

"ငါလဲ ငါ့ဘဝကားပြိုင်ပွဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ဆူညံခဲ့ပြီပေါ့။ ငါ့နိုင်ငံကမြေးကွင်းမှာ ဟန်မကျလို့ နယ်မြေရပ်ခြားက သွင်းမှာ ဝင်ပြိုင်နေတာပဲ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်မြေးလမ်း ကိုယ့်မြေးကွင်း မဟုတ်တော့ အခက်အခဲတွေအများကြီးတွေ့ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါ့အသက်က (၄၅) နှစ်ဆိုတော့ ငါ့မောင်းနေတဲ့ကားကြီးကလဲ ခပ်ဟောင်းဟောင်းပေါ့ကွာ၊ ဖော်သယ်အောက်နေတဲ့ ကားဟောင်းကြီးနဲ့ သူများကွင်းမှာပြိုင်ရပေမယ့် ငါ မကြောက်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ငါလဲ မင်းတို့လိုပဲ ဘဝပြိုင်ကား မောင်းသူတစ်ဦးပဲပဲ။ မင်းတို့တစ်တွေ အောင်ပန်းအသီးသီး ဆွတ်ခူးနိုင်ကြပါစေ"

သုတေသနပြုခြင်း

(၁)

“ကျွန်တော်လေ မြန်မာပြည်ကိုသိပ်ပြန်ချင်တာပဲဗျာ၊ ဘယ်တော့များမှ ကျွန်တော့်မွေးရပ်မြေကို ပြန်ရောက်ပါမလဲမသိဘူး၊ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တုန်းကတော့ မိဘတွေခေါ်တဲ့ဆီ လိုက်လာခဲ့ရတာပါ။

“မြန်မာပြည်ကို ပြန်ပြီးမြင်ချင်လွန်းတော့လေ တရုတ်ပြည်ထဲကိုသွား အဝေးကြီးကွေ့ပတ်ပြီး ရွှေလီမြစ်ရဲ့တစ်ဘက်ကမ်းရောက်အောင် သွားရပါတယ်။ ဒီဘက်ကမ်းကနေ ရွှေလီရဲ့ ဟိုဖက်ကမ်းကို ကြည့်ပြီး ခြောက် ဟိုဟာဖြင့် ငါရဲ့မြန်မာပြည်ပါလားဆိုပြီး ကြည့်ပြီးအလွမ်းဖြေရပါတယ်။ မွေးရပ်မြေကိုလွမ်းတာဟာလေ ချစ်သူကိုလွမ်းတဲ့အလွမ်း၊ မိဘကိုလွမ်းတဲ့ အလွမ်း၊ သားသမီးကို လွမ်းတဲ့အလွမ်း ဘယ်အလွမ်းနဲ့မှ မတူပါဘူးဗျာ”

ဒီစကားတွေကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြနေသူဟာ ကိုမင်းဝေလို့ခေါ်တဲ့ ကိုဝက်ဆီဖတ်ပါပဲ။ ကိုမင်းဝေ၊ ကိုကြည်လွင်၊ မောင်ဇော် မင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒတ်ဆန်း ၁၅၀၀ ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါနေကြပြီး နောက်ခန်းမှာက ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်ကိုသယ်လာခဲ့ကြတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့စီးလာတဲ့ မော်တော်ကားလေးဟာ တရုတ် ပြည်နယ်စပ် ကုန်းပေနဲ့ ကြိုစမ်းမြို့ကိုသွားတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းရဲ့ညာဘက်နဲ့ ဘယ်ဘက်မှာတော့ လယ်ကွင်းတွေဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ လယ်ကွင်းတွေကိုလွန်သွားရင်တော့ အဝေးမှာ တောင်တန်းညိုညို၊ မိုင်းမိုင်းကြီးတွေကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။

“ဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အသက် ဆယ်ခုနှစ်အရွယ် ကျောင်းသားပဲ ဖြစ်ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်သေးပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက သာ ကိုယ့်စီးပွားရေးနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အရွယ်သာ ဆိုရင်လေ ဘယ်လိုက်ခဲ့မှာလဲ၊ မြန်မာပြည်မှာပဲနေခဲ့မှာပေါ့”

၁၉၆၇ ခုနှစ် အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာခဲ့ကြသော တရုတ်မိသားစုများထဲတွင် တိုင်းဝေ၏ မိဘများလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ မကာအိုကို ရောက်လာတဲ့ မြန်မာပြန် အတော်များများဟာ မီးသုံးလုံးလို့ခေါ်တဲ့အရပ်မှာ တစုတဝေးတည်းနေခဲ့ကြပြီး ခေကြည်ရာ မြက်နုရာ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ မြန်မာအသင်း တို့ တည်ထောင်ပြီး အသိုင်းအဝိုင်းလေး မပျက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်။ တချို့ မိသားစုများဟာ အပြင်မှာ ကွမ်တုံ တရုတ်စကားပြောပြီး အိမ်မှာ မြန်မာ စကား ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ တချို့ မကာအိုရောက်မှ မွေးကြတဲ့ ကလေးများတောင် မြန်မာစကားကို မပြောတတ်ပေမယ့် နားလည်ကြပါတယ်။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ မြန်မာ အစားအစာတွေကို ချက်ပြီးရောင်းကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မြန်မာပြည်ကို လွမ်းတဲ့စိတ်၊ မြန်မာပြည်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးမိဘ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ တစ်တွေကို သတိရတဲ့စိတ် ဖြေဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါတယ်။ အပြီးပြန်ဖြစ်လို့ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လို့မရတဲ့အတွက် ဘယ်သောအခါများမှ ပြန်ရပါမလဲရယ်လို့ ဆွတ်လင့် စောင့်စားနေကြပါတယ်။

ဦးကျော်စိန်ကျတော့လည်း ဒီလိုပါပဲ။

သူက ထိုင်းနိုင်ငံကိုသွားတယ်။ ဘန်ကောက်၊ ရနောင်း၊ ဖန်ပလားကနေ ကော့သောင်းကို သွားကြည့်ပါသတဲ့။ သူကတော့ ကိုမင်းဝေလို လွမ်းလွမ်းဆွေး ဆွေး မပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ အလုပ်ရုံမှာ မနက်လင်းတာနဲ့ မြန်မာ သီချင်းဖွင့်တယ်။ ဦးကျော်စိန်ဆိုမှာ မြန်မာသီချင်းတွေ တစ်ရာကျော်လောက် ရှိတယ်။ စတီရီယိုခေတ်ဦး မင်းမင်းလတ်တို့၊ စိန်ဝင်းထွန်းတို့ကစပြီး ဒီနေ့ ဇော်ဝင်းထွဋ်တို့၊ နီနီဝင်းရွှေတို့အထိ သူ့မှာ ရှိတယ်။ မြန်မာအလုပ်သမားတွေ တို့ဦးစားပေးတယ်။ မြန်မာ အချင်းချင်း တတ်အားသရွေ့ ကူညီတယ်။ ညဉ့်နက် သန်းခေါင် အလုပ်ရုံမှာ ဂီတတီးပြီး မြန်မာသီချင်း စပ်နေတာ ဦးကျော်စိန်ပဲ။

တချို့က မြန်မာပြည်မှာ မိဘ ကျန်ရစ်တယ်။ တချို့က သားသမီးနဲ့ မိန်းမ ကျန်ရစ်တယ်။ တချို့က ညီအစ်ကို မောင်နှမ ကျန်ရစ်တယ်။ ကိုယ့်ဆွေ တို့ယုံသား မလွမ်း ဘယ်သူရှိမှာလဲ။ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေ မတမ်းတ မအောက်အောက်

ဘယ်သူရှိမလဲ။

ကျွန်တော့်အိမ်ရှင် အစွမ်းမှာ ညီအစ်မ သုံးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အစွမ်းမလာခင်က မကာအိုကို သူ့ အစ်ကိုကြီးက အရင်ဆုံးရောက်တယ်။ အစ်မကြီးက အမေရိကကို ရောက်သွားတယ်။ အစွမ်း ရောက်ပြီးတော့ သူ့ အောက်က ညီမက ပတ်စ်ပို့ကိုင်ပြီး ထွက်လာတယ်။ ဒါတောင် ရန်ကုန်မှာ သုံးယောက် ကျန်ခဲ့သေးတယ်။ အစွမ်းတို့ ဒီကိုရောက်တော့ သားအကြီးဆုံးနဲ့ သမီးအကြီးဆုံးက ၉ နှစ် ၁၀ နှစ်အရွယ်တွေ။ အလတ်နဲ့ အငယ်ဆုံးသားက ဘာရှိဦးမှာလဲ။ ၄-၅ နှစ်တွေပေါ့။ အငယ်ဆုံးသမီးပဲ မကာအိုကျမှ ခွေးတော့။

ကိုယ့်အရပ်ကိုစွန့်ပြီး သူများအရပ်မှာလာပြီး အခြေစိုက်ရတာ အင်မတန်မှ ရုန်းကန်ရပါတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း လင်မယား နှစ်ယောက်ရော၊ သားကြီး သမီးကြီးတွေရော အလုပ် ဝင်လုပ်ကြရတယ်။ သားကြီး သမီးကြီးတို့ အဲဒီလို အရွယ်မရောက်ဘဲ အလုပ်လုပ်ကြရတော့ စာကောင်းကောင်း မသင်ရဘူး။ ဒီနေ့ သူတို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေစားသောက်နေရတာ တွေ့ရတော့ အမေ တစ်ယောက် အနေနဲ့ အစွမ်း စိတ်မကောင်းဘူး။ ကလေးတွေ အဖေရော ကိုယ်ရော စက်ရုံမှာ ဝင်လုပ်ရတယ်။ မြန်မာပြည်မှာတုန်းက တစ်ခါမှ ဒီအလုပ်မျိုးတွေ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ရန်ကုန် လသာလမ်းမှာ ကလေးတွေ အဖေက ဂျစ်ကားတွေ ထောင်တယ်။ ကိုယ်က ဟိုတုန်းကတော့ သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းပြီး ရွှေလက်ကောက် တဝင်းဝင်းနဲ့ အိမ်ကနေ ပိုက်ဆံထိုင်သိမ်းနေခဲ့တာ။ ပိုက်ဆံ ကိုင်သုံးနေခဲ့တာ။ ဒီကျတော့ စက်ရုံမှာ တစ်နေ့ကုန် မထိုင်ရဘဲ အလုပ်လုပ်ပြီးရင် ပြန်၊ ချက်ဖို့ ပြုပုံဖို့ လုပ်ရ၊ နောက်နေ့ကျ တစ်ခါ အလုပ် ပြန်သွားရနဲ့ ဒီသံသရာပဲ လည်ခဲ့တယ်။ စားရသောက်ရတာ နေရထိုင်ရတာ ကွာပါတယ်။ မကွာဘူး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာက ရုန်းကန်ရလွန်းအားကြီးတယ်။ ကလေးတွေ အဖေဆိုလည်း အလုပ်ထဲမှာ လုပ်ရတာ ခဏခဏ အဆင်မပြေတာနဲ့ ထွက်လိုက်တယ်။ ခု ကလေးတွေ ကြီးလာပြီး ဝင်ငွေလေးတွေ အသီးသီး ကောင်းလာကြတော့မှ အစွမ်းတို့ လင်မယား အနားရတာပဲ။

(၂)

မြန်မာပြည်က အပြီးထွက်လာကြပေမယ့် မြန်မာပြည်နဲ့တော့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြပါဘူး။ မြန်မာပြည်ကလာတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ စာသွားစာလာ ရှိတယ်။ စာသွားစာလာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ပြန်လာကြပြီးတော့ မြန်မာပြည်ကို

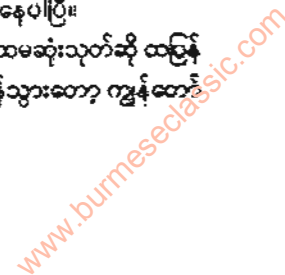
တွေ ထည့်ကြတယ်။ ဘယ်နေရာက စည်းကမ်းဖောက်သလဲ မသိဘူး။ စာချို့ ပျောက်တယ်။ ဒီတော့ မြန်မာပြန်တွေက သတင်းစာထဲ ထည့်တယ်။ အားအို အစိုးရကို တိုင်တယ်။ ဒီမှာတင် မကာအို စာတိုက်ဌာနက မြန်မာပြည်မှာ စာတွေ မပျောက်ရအောင် အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ “မြန်မာပြည်နဲ့ ပို့သောစာများအားလုံး မှတ်ပုံတင်စာလုပ်ရမယ်”

မကာအိုစာတိုက်မှာ မြန်မာပြည်ကို စာထည့်ရင် မှတ်ပုံတင်စာလုပ်မှ ထည့်လို့ရပါတယ်။ ရိုးရိုးထည့်ရင် မကာအို ၄-၅ ဒေါ်လာကျတဲ့ စာတစ်စောင်ဟာ မှတ်ပုံတင်စာလုပ်ရင် အနည်းဆုံး မကာအိုဒေါ်လာ ၁၂-၁၃ ဒေါ်လာကျပါတယ်။ သူများရင် များသလိုပေါ့လေ။

ရန်ကုန်နဲ့ ဘန်ကောက်နဲ့ မောင်ခိုငွေ လဲလှယ်နှုန်းရှိသလို မကာအို၊ ဘောင်ကောင်နဲ့ ရန်ကုန်လည်း ရှိပါတယ်။ ဟောင်ကောင် တစ်ဒေါ်လာကို မြန်မာဒေါ်လာ ၁၂ ကျပ်ကနေ ၁၂ ကျပ်အထိ ရှိပါတယ်။ ပိုငွေများရင် များသလို ပိုရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အပြီးသာ ပြန်ခဲ့ကြပေမယ့် မြန်မာပြည်နဲ့ နည်းလမ်း အသွယ်သွယ် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ မကာအိုမှာရှိတဲ့ မိမိတို့ မိသားစုများရဲ့ ဘဝကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်လာအောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသလို မိမိတို့ မြန်မာပြန်များရဲ့ သာရေးနာရေး ကိစ္စအဝဝကို စုပေါင်းပြီး ပိုင်းဝန်းခဲ့ကြပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်လယ်လောက်ကျတော့ အခြေအနေဟာ တစ်မျိုး ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။

မြန်မာပြည်ကို အလည်ပြန်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ထွက်လာတယ်။ ထုတ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ လေကြောင်းဌာန ဟောင်ကောင်-ရန်ကုန် လေယာဉ်ပျံလည်း ပြန်လည် ပြေးဆွဲပါပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရကလည်း အပြီးပြန်သမားများ မြန်မာပြည်ကို အလည်အပတ် ပြန်လာခွင့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ ပထမဆုံး မြန်မာ သံရုံးမှာ အာဇာနည်အတွက် အချက် ၅၂ ချက်ပါတဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖြည့်ရပါတယ်။ အဲဒီစွဲတွေကို မြန်မာပြည်အသင်းက ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ မြန်မာ့ လေကြောင်း အာဖရိကရုံးရှင်းက ဟောင်ကောင်-ရန်ကုန် အသွားအပြန်ကို ပထမ တုန်းက ဟောင်ကောင် ဒေါ်လာ ၃၈၀၀ ယူပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဈေးအက်လိုက်တာ ခုဆို ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ၄၃၀၀ ဖြစ်နေပါပြီ။

အပြီးပြန်တွေ မြန်မာပြည်ပြန်လို့ရတယ်ဆိုတော့ ပထမဆုံးသုတ်ဆို ထပြန် သွားတာ ကိုမင်းဝေလို့ခေါ်တဲ့ ကိုဝက်ဆီဖတ်ပါပဲ။ သူ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်

သိတောင်မသိပါဘူး။ ပြန်လာတော့မှ မေးကြည့်ရပါတယ်။ သူတို့နေခွင့် ၁၄ ရက် ရပါတယ်။ အဲဒီ ၁၄ ရက်ပြည့်ခါနီးမှ နောက်ထပ် ရက်တိုးဖို့လျှောက်ခံရင် ၁၄ ရက် ထပ်ရပါတယ်။ စုစုပေါင်း ၂၈ ရက် နေခွင့်ရပါတယ်။

“ရန်ကုန်ရောက်တော့ ပထမဆုံး ရွှေတိဂုံဘုရားကို ပြေးဖူးတာပဲဗျ။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို နိုင်ငံခြားသားတက်ရင် ၅ ဒေါ်လာ ပေးရတယ်။ ဟာ- ကိုယ်က နိုင်ငံခြားသားမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဘာကိစ္စ ၅ ဒေါ်လာပေးရမှာလဲ။ ဟဲ-ဟဲ ပုဆိုးဆေးကောက်လဲပြီး ဘုရားထဲကဖူးပေါ့။ တချို့ကျတော့လည်း မအူမလည်နဲ့ဗျို့၊ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး စကတိတို့၊ ဘောင်းဘီတို့ မချွတ်ဘဲ ဘုရားတက်တဲ့လူတွေက မြန်မာစကားပြော၊ ကိုယ့်ဘုရားကိုယ်ဖူးပြီး ၅ ဒေါ်လာ ပေးလိုက်ရသဗျ”

ကိုမင်းဝေက သူ့အအေးဆိုင်မှာထိုင်နေပြီး လာသမျှ ဘားမားမိတ်တွေ သူ့ရဲ့ ပြည်တော်ပြန် အတွေ့အကြုံတွေကို အားပါးတရ ဖောက်သည်ချနေကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်ပြန်ပြီးတော့ သူ နေရာအနှံ့ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒဂုံမြို့အထိ အကြောင်း၊ ရန်ကုန်က လမ်းတွေ၊ အဆောက်အအုံတွေ တိုးချဲ့နေတဲ့ အကြောင်းတွေကို အလုပ်လုပ်နေရင်း ဈေးရောင်းနေရင်းက သူ ပြောပြနေပါတယ်။

“လော့ ခင်ဗျား ပုဆိုးကော ဝတ်တတ်သေးရဲ့လား” လို့ ကျွန်တော်အဖေမေးတော့ “ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ။ ကျုပ် အိမ်မှာနေရင် ပုဆိုးဝတ်တာလဲ လို့ ကျွဲခြီးတိုပြီး ပြန်ပြောပါတယ်။ အပြီးပြန်တွေထဲက တချို့ဟာ အိမ်နေရင် ပုဆိုးနဲ့ ထဘီဝတ်နေတဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်။ အစွမ်းတို့ လင်မယားဆိုရင် ပုဆိုးနဲ့ ထဘီ မကြာခဏဝတ်တာ တွေ ရှိပေမယ့်။ ထိုင်ဝမ်က မြန်မာရုပ်ကွက်တွေမှာ တချို့ ထဘီနဲ့ပဲ ဈေးဝယ်ထွက်ကြတယ်လို့ ဟိုတုန်းက ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။

(၃)

ကိုမင်းဝေပြန်လာပြီး မကြာခင် ၁၉၉၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လလောက်မှာ အစွမ်းရန်ကုန်ကို ပြန်သွားပါတယ်။ သူ ကိုယ်ရေးရာစင်တွေကို ကျွန်တော်ပဲ ပြည့်စုံလို့ကံရပါတယ်။ ရန်ကုန်က ညီမတွေ၊ တူတွေ တူမတွေဖို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးနဲ့ အစွမ်း ပြန်သွားပါလေရဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ၁၄ ရက်နဲ့နေတာ အားမရလို့ နောက်ထပ် ရက်တိုးယူလိုက်ပါသေးတယ်။

ပြန်လာတော့-
တူတွေ တူမတွေ၊ ညီမတွေနဲ့ တွေ့ရပြီး

တို့ယုံအရပ်ကိုယ်ပြန်ရတော့လဲ ပျော်တာပါပဲ။ နောက် တစ်နှစ်နှစ်လောက်နေရင် တစ်ခါထပ်သွားဦးမယ် ဟဲဟဲ” ဆိုပြီး သူ့ခင်ပွန်းကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နေရထိုင်ရတာ၊ စားရသောက်ရတာ ဒီမှာလိုမဟုတ်တော့ စိတ်ညစ်ကောင်းညစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြန်ချင်တဲ့အရပ်ပြန်ပြီး တွေ့ချင်တဲ့လူတွေ၊ တွေ့ရတော့လည်း မသွားတော့ဘူးလို့ မပြောပါဘူး။

ရန်ကုန်က ရိုက်လာတဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို အသိမိတ်ဆွေတွေပြု၊ သူ့အိမ်မလာနိုင်တဲ့သူကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရန်ကုန်က အတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြနဲ့ အစွမ်းအလုပ်ရှုပ်နေပါတော့တယ်။

“အစ်မ ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးသေးလား” ဆိုတော့-

“အစ်မ ဖူးတာပေါ့၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ ရွှေတိဂုံဘုရားမတက်လို့ဖြစ်မလား၊ ရွှေတိဂုံဘုရား၊ ဆုံးလေဘုရား၊ ကမ္ဘာအေးဘုရား၊ မယ်လမုဘုရားတောင် မကျန်ဘူး၊ အကုန်လျှောက်ဖူးခဲ့တာ” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အစွမ်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် မြန်မာပြည်ကပြန်လာကတည်းက ကျောက်ဆင်းတုကိုယ်တော်တစ်ဆူ ပင့်လာပြီး မြန်မာပြည်က အတိုင်း ဘုရားစင်မှာ ဆီမီး၊ ပန်း၊ သစ်သီးဆွမ်းကို နေ့စဉ်မပြတ်ကပ်လှူပြီး ပူဇော်ကိုးကွယ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။

ပိုပြီးအံ့ဩရတာကတော့ ကျောက်ငရုတ်ဆုံကိုပါ ပါအောင်သယ်လာပြီး မြန်မာဟင်းချက်ရင် ငရုတ်ဆုံနဲ့ထောင်းပြီးမှ ချက်တာပါ။ အစွမ်းချက်တဲ့ မြန်မာဟင်းဟာ အင်မတန်စားလို့ကောင်းပါတယ်။ ယခုထက်ထိ လက်ဖက်သုပ်၊ ကြာဆံဟင်းခါး၊ ရှောက်သီးသုပ် (ရှောက်သီးအစစ်မဟုတ်ပါ၊ ရှောက်သီးမရှိလို့ ပန်းလိမ္မော်သီးကို သူ့သုပ်ပါတယ်။) များဟာ လက်ရာမကျသေးပါဘူး။

အစွမ်းပြန်လာပြီးတော့ အစွမ်းရဲ့ခင်ပွန်းပြန်ပါတယ်။ အစွမ်းခင်ပွန်း၊ ပြီးတော့ အစွမ်းရဲ့အစ်ကိုကြီး ပြန်ပါတယ်။

ဒီနေ့ထိအောင် တချို့ဆို နှစ်ခေါက်လောက် ပြန်လည်ပြီးကြပါပြီ။ တချို့ကလည်း မြန်မာပြည်မှာ တရားဝင် စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ပြန်ပြီးလေလာကြပါတယ်။ မြန်မာပြန်တွေစုပေါင်းပြီး ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ရာ မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရနဲ့ ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း ကြားရပါတယ်။ မကြာသေးခင်က မြန်မာပြန်တွေ ရန်ကုန်အဝင်မှာ တစ်ဦးကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်ရာအိုး မြန်မာငွေနဲ့တရားဝင်လဲလှယ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒီသတင်းကို ကြားရတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထင် ပြန်မယ်လူတွေများ တန်သွား

မလားလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။ တရားဝင်လဲလှယ်နှုန်းနဲ့ အခြားနှုန်းနဲ့က
 အင်မတန်ကွာခြားတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင် မှားပါတယ်။
 မတန်သွားပါဘူး။ “ဘာပြုလဲ၊ ရန်ကုန်ပြန်မယ့်ဟာ လဲဆိုလဲလိုက်တာပေါ့”
 လို့ ပြောကြတာကို ကြားရပါတယ်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ မြန်မာပြည်ကို
 ပြန်ချင်တော့ ဘာကိုမှ အခက်အခဲရယ်လို့ မအောက်မေ့ကြတော့ပါဘူး။
 နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် အောင့်အည်းလာရတဲ့ ပြန်ချင်စိတ်၊ လွမ်းစိတ်
 အောက်မေ့စိတ်တွေဟာ ခုခါမှာဖြင့် ကနိရေကျိုးပေါက်သလို ကျိုးပေါက်ပြီး
 အပြေးအလွှား ပြန်လည်ကြတာပါပဲ။

တစ်ရက်ကတော့ဖြင့် မီးသုံးလုံးဂိတ်မှာ ကိုမင်းဝေရဲ့ညီ ကိုမင်းယာ
 ပြောနေတာကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“ခုနေသာ ကိုယ့်အရပ်ကိုပြန်ပြီးနေလို့ရမယ်ဆိုရင်လေ ဒီမကာအိုက
 မြန်မာပြန် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတွေထဲမှာ အချိန်မရွေး ထပြီးပြန်နေချင်တဲ့သူတွေ
 တစ်ပုံတစ်ခေါင်းချည်းရှိပါသဗျာ” တဲ့။

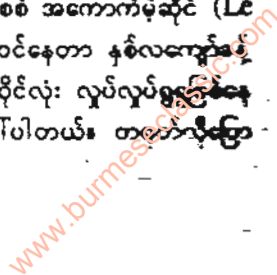
တိုင်ဖုန်းညွှန်ချက်

(၁)

တိုင်ဖုန်းဆိုတာ တရုတ်စကားပါ။ တိုင်ဆိုတာက ကြီးတာပါ။ ဖုန်က
 လေပါ။ တိုင်ဖုန်းဆိုတော့ လေကြီးပေါ့။ လေမုန်တိုင်းပေါ့။ တောင်တရုတ်
 ပင်လယ်နဲ့ အရှေ့တရုတ်ပင်လယ်မှာ တိုက်ခတ်တဲ့ မုန်တိုင်းကို တိုင်ဖုန်းလို့
 ခေါ်ပါတယ်။ တောင်တရုတ်ပင်လယ်ဟာ မကာအို ဟောင်ကောင်ကမ်းခြေ
 ကနေ စတင်ပြီး မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှားမှာ ဆုံးပါတယ်။ အရှေ့တရုတ်
 ပင်လယ်ဟာ တရုတ်ပြည်အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေကစပြီး ဂျပန်ပင်လယ်နဲ့ သွားပြီး
 ဆုံးပါတယ်။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာမှာတိုက်တဲ့ လေမုန်တိုင်းကို ဆိုင်ကလုန် (Cyclone)လို့
 ခေါ်ပါတယ်။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာမှာတိုက်ခတ်တဲ့ လေမုန်တိုင်းကို ဟာရီကီန်း
 (Haricane)လို့ခေါ်ပါတယ်။ အန္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာမှာတိုက်တဲ့ လေမုန်တိုင်း
 ကို တိုနာဒို (Tonardo)လို့ခေါ်တယ်လို့ ငယ်စဉ်က ပထဝီဝင်ဘာသာသင်တန်း
 က မှတ်မိဖူးပါတယ်။ မိမိအမှတ်မှာချင်လည်း မှားကောင်းမှားပါလိမ့်မယ်။

တိုင်ဖုန်းကို စပြီး မိတ်ဆက်ရတဲ့အချိန်က ၁၉၉၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်လမှာပါ။
 ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ မကာအိုမြို့ရဲ့ လီကလပ်စစ် အကောက်မဲ့ဆိုင် (Le
 Classique Duty Free Shop) မှာ အလုပ်ဝင်နေတာ နှစ်လကျော်ခန့်
 ရှိနေပါပြီ။ ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့
 ပါတယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ ပျော်နေပုံလည်းပေါ်ပါတယ်။ တောင်တရုတ်
 နေကြတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။

အရောင်းစာရေးမလေး ဂျိုအင်နာ (Joanna) က ကျွန်တော်အနားရောက်လာပြီး-

“အန်ကယ်ဝမ်း၊ သူတို့ဘာပြောနေသလဲ သိသလား” လို့မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က မသိကြောင်းပြောပြတော့ တိုင်ဖုန်း နံပါတ် (၈)ဝင်တော့မယ်တဲ့။ ဟန်ကျတပဲ။ ဆိုင်ပိတ်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ပျော်နေတာလို့ ပြောပါတယ်။ တိုင်ဖုန်းလာမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လန့်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်နေရတာဟာ ခေါင်မိုးထပ်လဟာပြင်မှာပါ။ သွပ်မိုးသွပ်ကာနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တစ်ယောက် ခန်းလေးမှာ ငှားနေတာပါ။ သူတို့ဆီက တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်းဟာ ဘယ်လောက် ဖြစ်ထန်မလဲမသိ။ တော်နေကြာ အိပ်နေတုန်း သွပ်ပြားတွေလန့်ပြီး လွင့်ကျ ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ပြီးတော့လည်း တိုင်ဖုန်းလာရင် ဆိုင်ပိတ်တယ်။ ဆိုင်ပိတ်ရင် ကိုယ့်အတွက် နေ့တွက်ခကို ရ-မရ အသေအချာမသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီကနေ ငှားထားတာပါ။

တိုင်ဖုန်းလာမယ်ဆိုတော့ ဆိုင်ရဲ့အပြင်မှာ မှန်နဲ့ကာပြီး ခင်ကျင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မထိခိုက်ရအောင် သစ်သားပြားတွေနဲ့ ကာရပါတယ်။ နဂိုကတည်းက တိုင်ဖုန်းကာကွယ်ဖို့ အသင့်လုပ်ထားတဲ့ အရာတွေပါ။ အဲဒီနေ့က ညနေ ၆ နာရီလောက်မှာ ဆိုင်ပိတ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ နက်ဖြန်မနက်ကို အခြေအနေ ကြည့်ပါ။ တိုင်ဖုန်းနံပါတ် (၈) နဲ့အထက်ဆိုရင် လာစရာမလိုဘူးလို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ်။ အမှန်က ဒီဆိုင်က ည ၉ နာရီမှာ ပိတ်ပြီး ၉ နာရီဆိုပိတ်ရင် ရွိုင်ရယ်ဟိုတယ်ဆိုင်ခွဲကို ကျွန်တော် သွားစောင့်ရပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်ခွဲက ည ၁၁ နာရီမှာပိတ်ပါတယ်။ ခု ၆ နာရီတိုင်းမှာ ဆိုင်တွေ တစ်ခါ တည်းပိတ်တော့ ဘယ်မှလည်းသွားစရာမလိုတဲ့အတွက် မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာသန်းထွတ်တို့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ “ဆိုင်ပိတ်ရင် အိမ်ကို လာခဲ့၊ ချစ်ပေါင်ဟင်းချက်ထားတယ်” ဆိုလို့ အငမ်းမရပြေးသွားရပါတော့တယ်။

ဖွန်လကနေ ဩဂုတ်လလောက်အထိက ဟောင်ကောင်မကာအိုမှာ တိုင်ဖုန်းရာသီဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဆီမှာ နွေရာသီလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းတွေကို ခုလိုလကုန်နဲ့ ဩဂုတ်လမှာပိတ်ပြီး စက်တင်ဘာတစ်ရက်နေ့မှ ပြန်ဖွင့်ပါတယ်။ တိုင်ဖုန်းလာပြီဆိုတာနဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား (တီဗွီ) ကနေ ရာသီဥတု အခြေအနေ မပြတ်ကြေညာပေးပါတယ်။ တီဗွီမှာ တီ-၁ (T-1) ဆိုပြီး ဖြပါတယ်။ ဒါက ဟောင်ကောင်တီဗွီကနေ ကြေညာတာပါ။ တီ-၁ ကနေ တဖြည်းဖြည်း အဆင့်တက်လာပြီး တီ-၈ ရောက်တာနဲ့ ဟောင်ကောင်

မကာဆို ယန္တရားအားလုံးဟာ တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့်ပေးစရာမလိုဘဲ ရပ်လို့သွားပါပြီ။ တီ-၈ ဘယ်အချိန်ဝင်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ အလုပ်ရုံ၊စက်ရုံ၊ အစိုးရကျောင်း အတိတ်တွေအားလုံးပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်ကြပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိကစက်ရုံကလွဲလို့ အခြားကုမ္ပဏီတွေ၊ အစိုးရအမှုထမ်းတွေအားလုံး လစာမပျက်ပါဘူး။ တီ-၈ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဘတ်စကားလည်း မဆွဲတော့ပါဘူး။ တီ-၈ ဝင်တော့မယ် ဆိုတာနဲ့ အိမ်ရှင်မတွေဟာ ဈေးကိုပြေးပြီး အသီးသီး မိမိအိမ်အတွက် ဝယ်ကြခြင်းကြပါတော့တယ်။

နောက်နေ့မနက် အိပ်ရာကထလို အိမ်ရှင် အစွမ်းကို တိုင်ဖုန်း အခြေအနေမေးကြည့်တော့ သူကကြောက်နေမှန်းသိလို့ ရယ်ပြီး “ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ တိုင်ဖုန်းအမှတ်(၁၀) ဖြစ်သွားပါပြီ” ဆိုတော့ ကျွန်တော် လန့်သွားပါတယ်။ “ဦးဝမ်း ကံကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ၁၀ နှစ်နေလို့ တိုင်ဖုန်း (၁၀) ဖြစ်ပါဘူး၊ ခု ကြိုတောင့်ကြံခဲ ကြိုရတာပေါ့” လို့လည်း ပြောပါသေးတယ်။ တိုင်ဖုန်း (၁၀) ဆိုတာ မကာဆို တီဗွီက ကြေညာတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဇာတိကောင်ကအမှတ် (၈)ပဲရှိပါတယ်။ “အမလေး ဒီကံမျိုးတော့ မကောင်းပါရ ဆေနဲ့” လို့ ပြန်ပြောပြီး အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။

ပဲခူးဆိုင်မှာဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတော့ မီးသုံးလုံးအနားက လူဆိုဘက်အောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဆေးတံ သောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေမိပါတယ်။ နဂိုက အမှိုက်ပေါရတဲ့ အထဲ အခု တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်းကြောင့် အမှိုက်တွေ ပြန်ကျနေပါတယ်။ ဗလတ်စတစ်အိတ်ခွဲတွေ၊ စက္ကူစတွေဟာ လေထဲမှာ ပလုပ်နေပါတယ်။ လေတိုက်သံဟာ တဟီးဟီးနဲ့ ငှက်ဖျားတက်နေတဲ့လူနာအလား ကြားနေရပါတယ်။ ဘတ်စကား လုံးဝမပြေးတော့ပါဘူး။ တက္ကစီတောင် တစ်စီး နှစ်စီးပဲတွေ ရပါတော့တယ်။ ဈေးမှာလည်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ပဲ ကျိုးတိုက် တွဲတိုက်နေပါတယ်။ လူသွားလူလာပါးနေပါပြီ။ သောက်နေတဲ့ဆေးတံကလည်း တစ်ဆုံပြီးတစ်ဆုံသာကုန်သွားတယ် ကိုယ်ကသောက်ရတယ်မရှိပါဘူး။ လေကလဲ သောက်လို့သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ အလုပ် မတက်ရပြန်တော့ပါဘူး။ လုပ်ခ ရ-မရ မသေချာပါဘူး။ ကျွန်တော် တို့ဟာ သူတို့နိုင်ငံသားကတ်မရှိဘဲ ပတ်စပို့ကိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတာဖြစ်လို့ အခွင့်အရေးရမယ် မရဘူးမပြောနိုင်ပါဘူး။ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။ နဂိုက လစာနည်းရတဲ့ကြားထဲ နှစ်ရက်တွက်ဖြတ်ခံရရင် ဒုက္ခပါပဲ။

“တိုင်ဖုန်းရယ်...မင်းလဲ ဧည့်သည်၊ ငါလဲ ဧည့်သည်ပဲ၊ ဧည့်သည် အချင်းချင်း ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဝင်စရာရှိရင် မြန်မြန်ဝင်ပြီး ပြန်စရာရှိရင်လဲ မြန်မြန်ပဲထွက်ပါတော့”

စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိပါတယ်။

အဲဒီနေ့က နေ့ခင်း ၁ နာရီမှာ တိုင်ဖုန်းနဲ့ပါတ်မှန်ကို ပြုတ်လိုက်လို့ ၂ နာရီမှာ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ပါတယ်။ ဆိုင်ရောက်လို့ မန်နေဂျာကော်နီကို ပြောပြတော့ ကော်နီကရယ်ပါတယ်။ “အနံ့ကယ်ဝမ်းရယ်၊ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီထဲ မုန်တိုင်းရှိပေမယ့် လုပ်ခကြည့်ပေးပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့” တဲ့၊ အင်းတော်ပါသေးရဲ့။

(၂)

နောက်တစ်ခါ-

ဩဂုတ်လကုန်ခါနီးမှာ တိုင်ဖုန်း-ရှစ် ဝင်ပြန်ပါတယ်။ ညနေ ၄ နာရီမှာ ဆိုင်ပိတ်ရပြန်ပါတယ်။ အရင်တစ်ခါလို မစိုးရိမ်တော့ပါဘူး။ မင်းအိမ်ခေါင်မိုးမလန်ရင် ပြီးတာပဲလေ။ တိုင်ဖုန်း-ရှစ် ဝင်တဲ့အခါ မကာအို မြို့ထဲမှာ သိပ်မသိသာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လေတိုက်သံ တဟီးဟီးကတော့ ကြားနေရပါတယ်။ မကာအိုမြို့ထဲမှာ သိပ်မသိသာပါဘူးဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ကမ်းနားကနေမြို့ထဲကိုလာရင် တောင်ကုန်းတွေခဲနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြို့ထဲရောက်တော့ လေအားပျော့သွားပါတယ်။ ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တော့ ရစရာမရှိဘူး။ ပန်းအိုတောင် လဲပြိုပါတယ်။ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးကျတယ်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် ရဲနဲ့မီးသတ်တို့ အလုပ်ရှုပ်ပါပြီ။ အရေးပေါ် ဥဩသံတွေကို ကြားရပါပြီ။

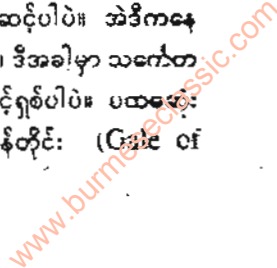
ဟောင်ကောင်ကျတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းကျိုးရဲ့ မကဘူး။ ရေထဲကသင်္ဘော ကုန်းပေါ်ရောက်သွားတဲ့အထိ ပြင်းထန်ပါတယ်။ ဒီနှစ် ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထဲမှာတင် တိုင်ဖုန်း-ရှစ် နှစ်ကြိမ်ဝင်ပြန်ပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဂျူတီဖရီးဆိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ လူဝမ်းလို့ခေါ်တဲ့ တတိယမြောက်ကျွန်းတစ်ဖက်မှာ စောင့်နေရပါတယ်။

ဟောင်ကောင်မှာက လေဆိပ်ရှိတော့ တိုင်ဖုန်း-ရှစ်ဆိုတာနဲ့ လေဆိပ်ကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်-မကာအိုကူးတဲ့ သင်္ဘောဆိပ်ကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကလေးတွေ စာမေးပွဲစစ်ဖို့ရာ ရက်ရွေ့လိုက်ရပါတယ်။ မကာအိုမှာလည်း တိုင်ဖုန်း-ရှစ်ဆိုတာနဲ့ မကာအိုနဲ့ တိုင်ပါကျွန်းကိုကူးတဲ့ တံတားကို

ပိတ်လိုက်ရတော့တာပါပဲ။ ဟိုတယ်တွေက တိုင်ပါတို့၊ ကိုလူဝမ်းကျွန်းက ဟတ်စတို့မှာလည်း ရှိပါတယ်။ ဟိုတယ်အမှုထမ်းတွေဟာ ဒီဘက်ကမ်းက ဟိုတယ်မှာလုပ်တဲ့လူက ဟိုဘက်ကမ်းက မိမိအိမ်ကိုပြန်လို့မရ၊ ဟိုဘက်ကမ်းက ဟိုတယ်မှာ လုပ်တဲ့လူက ဒီဘက်ကမ်းက မိမိအိမ်ကိုပြန်လို့မရနဲ့ အားလုံး ဒုက္ခတွေရောက်တော့တယ်။ ဟိုတယ်တွေဟာ မိမိအိမ်ပြန်လို့မရတဲ့ အမှုထမ်းတွေကို အခန်းတွေဖွင့်ပေးပြီး နံနက်စာ၊ ညစာပါကျွေးထားရပါတယ်။ ဟိုတယ်မှာတည်းခိုနေတဲ့ ကိစ္စာလှည့်ခရီးသည်တွေအဖို့မှာလည်း ဘယ်မှ သွားလို့မရတော့ပါဘူး။

ဒီနေရာမှာ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်ရာ ဟောင်ကောင်မိုးလေဝသရဲ့ တိုင်ဖုန်းကြေညာပုံနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်မိုးလေဝသဌာနဟာ လေတိုက်ခိုက်ပုံနဲ့ပေါ်မှာ မှတည်ပြီး တိုင်ဖုန်းအဆင့်ကို သတ်မှတ်ရတာပါ။

ဟောင်ကောင်နဲ့ကီလိုမီတာ ၈၀၀ ခန့်အကွာ ပင်လယ်ပြင်မှာ လေမုန်တိုင်း စတင်နေပြီဆိုတာနဲ့ အသင့်အနေအထား (Stand by) တီ-၁ ကို ကြေညာရပါတယ်။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ စလမုန်တိုင်းဟာ အချိန်မရွေး ဟောင်ကောင်ထဲ ဝင်လာနိုင်ပြီး ထိခိုက်နိုင်လို့ပါ။ လေတိုက်ခတ်နှုန်းဟာ တစ်နာရီကို ထိလိုမီတာ ၄၁ ကနေ ၈၂ (တစ်နာရီလေတိုက်နှုန်းမိုင် ၄၀ နီးပါးကနေ ၈၀ နီးပါး) ရှိလာပြီဆိုရင် လေပြင်းအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး တီ-၂ ကို ကြေညာရပါတယ်။ အချိန်မရွေး တစ်နာရီလေတိုက်နှုန်းကီလိုမီတာ ၁၁၀ (တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာနှုန်း) ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီးတစ်နာရီ ၆၃ ကီလိုမီတာကနေ ၁၁၇ ကီလိုမီတာ (တစ်နာရီ မိုင် ၆၀ က မိုင် ၁၁၀ နှုန်း) အထိ တိုက်ခတ်ဖို့ရာရှိပြီဆိုရင် နံပါတ် ၈ ကို တင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ပြတုံးလက္ခဏာကိုက အနောက်တောင် SW8 ဆိုပြီး ပြပါတယ်။ သင်္ကေတ တြိဂံပုံ (A) ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နာရီ ကီလိုမီတာ ၁၈၀ (တစ်နာရီမိုင် ၁၇၀ ကျော်နှုန်း) အထိ တိုးမြှင့်တိုက်ခတ်ဖွယ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီး လေကြောင်းပြောင်းလို့ အရှေ့မြောက်ကို ဦးတည်တိုက်လာတတ်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သင်္ကေတ တြိဂံနှစ်ထပ် (X) ကိုပြပါတယ်။ အမှတ်ရှစ်ဆင့်ပါပဲ။ အဲဒီကနေ လေကြောင်းဟာ အရှေ့တောင်ကိုပြောင်းတတ်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ သင်္ကေတက တြိဂံဇောက်တိုးနှစ်ထပ် (Y) ဖြစ်ပါတယ်။ အဆင့်ရှစ်ပါပဲ။ ပထမဆုံး တြိဂံတစ်ခုတည်းကနေ နောက်အဆင့်ထိကို လေမုန်တိုင်း (Grade of Storm) လို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။

အဲဒီကနေပြီး လေတိုက်နှုန်းပိုအားကောင်းလာပြီး တစ်နာရီ ကီလိုမီတာကနေ ၁၁၇ အထိ (တစ်နာရီ မိုင် ၈၀ ကနေ မိုင် ၁၀၀) တို့ လာပြီဆိုရင်တော့ တိုင်ဖုန်းနံပါတ် (၉) အဆင့် သတ်မှတ်ပါတယ်။ သင်္ကေတ တြိဂံ နှစ်ခုအပေါ်အောက်ထိပ်ချင်းဆိုင် (X) ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ တစ်နာရီ ၁၁၈ ကီလိုမီတာ (တစ်နာရီ ၁၁၀ မိုင်) နှုန်းတိုက်လာပြီး တစ်နာရီ ကီလိုမီတာ ၂၂၀ (တစ်နာရီ မိုင် ၂၀၀) ထိ တိုးမြှင့်လာဖွယ်ရာရှိပြီဆိုရင်တော့ တိုင်ဖုန်း အဆင့် ၁၀ ကို သတ်မှတ်ပါတယ်။ သင်္ကေတက ကြက်စာ ခတ် (+) ဖြစ်ပါတယ်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းအဆင့်ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဟာရီကိန်းအဆင့် သတ်မှတ်ပါတယ်။

ဝင်လာတဲ့ တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်းများကို ဟောင်ကောင်မိုးလေဝသဌာနမှ နာမည်များပေးထားပါတယ်။ တစ်ကြိမ်နဲ့တစ်ကြိမ် နာမည်မတူပါဘူး။ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လမှာ တိုင်ဖုန်းနံပါတ် ၅၆ (ဂေါ်ဒွန် Gordon) ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်ဇူလိုင်လမှာ တိုင်ဖုန်းနံပါတ် ၅၆ (ဘရင်ဒန် Brendan) ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတိုင်ဖုန်း-ရှစ်များဟာ ဟောင်ကောင်ကိုတိုက်ရိုက်မဝင်ဘဲ ဘေးကနေဖြတ်သွားတာပါ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်က တိုင်ဖုန်း-ရှစ် (အယ်လ် Ellen) သာပဲတိုက်ရိုက်ထိလို့ အတော်လေးပျက်စီးခဲ့ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်မှာ တိုင်ဖုန်းနံပါတ် ၁၀ အမြင့်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ နောက်ဆုံးဝင်ခဲ့တာကတော့ ၁၉၇၅ ခုနှစ်မှာတိုက်ခတ်ခဲ့တဲ့ တိုင်ဖုန်းအယ်လင်နဲ့ တိုင်ဖုန်း ဟုတ် (Hope) တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၇၉ နောက်ပိုင်းမှာ တိုင်ဖုန်း ၁၀ ဟာ ဟောင်ကောင်ပေါ် မလာသေးပါဘူး။ မကာအိုကိုပဲ မနှစ်က လာခဲ့ပါတယ်။

တိုင်ဖုန်း-ရှစ်ကို ကြေညာတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ဟောင်ကောင်မိုးလေဝသဌာနဟာ အများကြီးစဉ်းစားရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကြေညာချိန်ဟာ ပြည်သူတွေ အလုပ်မသွားခင်၊ ကလေးတွေ ကျောင်းမသွားခင်ဖြစ်ဖို့လိုအပ် တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ဆင်းချိန်၊ ကျောင်းဆင်းချိန်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် ချိန်တွက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း တစ်ခါတလေ တိုက်ဖုန်းက ငြိမ်းစားပြီး ဝင်လာပြီး လေတိုက်နှုန်းချက်ချင်းပြောင်းလာပြီဆိုရင်တော့ နေ့လယ်ခင်းပေမယ့်လည်း ကြေညာတဲ့အခါ ကြေညာလိုက်ရတာပါပဲ။

တိုင်ဖုန်းအကြောင်း အသေးစိတ်များကို ၁၉၉၂ ဇူလိုင်လ ၂၃ ရက်နေ့ ဟောင်ကောင်ထုတ် (China Morning Post) သတင်းစာက

ဖတ်ရှုရေးသားလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ကီလိုမီတာနဲ့မိုင်ကို အကြမ်းဖျင်း တွက်ချက်ဖော်ပြတာဖြစ်ပါတယ်။

တိုင်ဖုန်း-ရှစ်များကို ပြီးရယ်စဉ်မှာပဲ အကြောင်းအရာအားဖြင့် ကို ဖောက်သည်ချလို့က်ပါရစေ။ တစ်ခါတုန်းက ဟောင်ကောင်ရှိ မိုးလေဝသ တိုင်းထွာရေးအရာရှိတစ်ဦးက သူ့မိန်းမကို တယ်လီဖုန်းလွှာပေါ်တယ်။ မလေးရှားက သူ့မိန်းမရဲ့အမေ ယောက္ခမဖြစ်သူ ယနေ့ညပင်ရောက်လာမယ့် အကြောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ယောက္ခမလာမှာကို သေမတတ်ကြောက် နေတဲ့အရာရှိက ချက်ချင်းပဲ တိုင်ဖုန်း-ရှစ်အဆင့်ကိုတင်လိုက်ပြီး လေယာဉ်ကွင်း ကိုပိတ်အောင်လုပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်မှာတော့ ရာသီဥတု ဟာ ကြည်လင်နေပြီး နေကျကျတောက် ပူလောင်နေပါသတဲ့။

ခေါင်နိုထပ်မှာ တစ်နေရာ

(၁)

မကာအိုက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။

တောင်မြောက်ရှိလှမှ သုံးမိုင်၊ အရှေ့အနောက်က တစ်မိုင်လောက်ပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုကျဉ်းမြောင်းတဲ့နေရာလေးမှာ လူဦးရေ လေးသိန်းကျော်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာလို ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းနဲ့ သစ်ပင်စိုက်ဖို့ဆိုတာဝေးလာဝေးသဲ သစ်ပင်စိုက်ဖို့နေနေသာသာ ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့ မော်တော်ကားထားဖို့ ရှိခေါင်မရှိဘူး။ ဘီအမ်ဒဗလျူတွေ၊ မာစီဒီတွေ၊ ဖော်လ်ဗိုတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ အားလုံးပလက်ဖောင်းမှာ တန်းစီပဲ။

ဆောက်ထားတဲ့တိုက်တွေရဲ့ပုံစံက ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်တရုတ်တန်းဆူပုံစံများပါပဲ။ လှေကားကတက်သွား ဘယ်-ညာအခန်းတွေပေါ့၊ အဲ အထပ်ထဲတော့ များပါတယ်။ ၁၂ ထပ် ၁၃ ထပ်ကနေ အထပ်သုံးလေးဆယ်အထိ ရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်အတက်အဆင်းကို ဓာတ်လှေကားသုံးတာများပါတယ်။ အဲ-မိမိအခန်းကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်လာရင် ပထမဆုံး အိမ်တွင်းစကားပြောစက် (Intercom) နဲ့ အရင်ပြောရပါတယ်။ အိမ်ရှင်က ပထမထပ်အခန်း (ဒီ)ဆိုပါတော့ အောက်အဝင်ဝက (၁-ဒီ)ဆိုတဲ့ ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ရင် အပေါ်က အခန်းမှာ အသံလာမြည်ပါတယ်။ ဒီတော့ အိမ်ရှင်က ပြန်ထူးသူက အပေါ်လာစေချင်ရင် ခလုတ်ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့အခါ အောက်ထပ်အဝင်ဝတံခါးကြီးဖွင့်သွားပြီး ဧည့်သည်အပေါ်တက်လို့ရပါတယ်။ အခန်းတိုင်းနဲ့ ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးကို လျှပ်စစ်ခလုတ် တပ်ဆင်ဆက်သွယ်ထားပါတယ်။

မကာအိုကို ကျွန်တော်ရောက်ပြီးတော့ မကြာခင်မှာ အိပ်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားနေပါတယ်။ ချည်စက်သူဌေး ဦးကျော်စိန်က သူ့စက်ရုံမှာနေနိုင်းပါတယ်။

စားပွဲပေါ်မှာ အိပ်၊ ရေချိုးခန်းအိမ်သာအစုံရှိပါတယ်။ သူ့စက်ရုံကတစ်ခါတလေ ည ၁ နာရီထိအောင် အလုပ်လုပ်တာပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်ပါ ည ၁ နာရီထိ နေရတယ်။ ကိုယ်က နားချင်တယ်။ သူ့ဆီမှာနေရင် အိမ်လခသက်သာတာသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အခန်းလေးနဲ့ကိုယ် ခုတင်လေးနဲ့ မွေ့ရှာလေးနဲ့ ခေါင်းအုံးလေးနဲ့နေချင်တယ်။ အိပ်ချင်တယ်။

ခုတင်လေးနဲ့၊ မွေ့ရှာလေးနဲ့ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် နိုင်ငံခြားကိုထွက်လာကတည်းက အဆင့်မြင့်သွားလိုက်တာ ဟောင်ကောင် မရောက်ခင်အထိ ကြမ်းပေါ်အိပ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဘန်ကောက်မှာနေတုန်းကတော့ လည်း တည်းခိုအိမ်ပဲ။ ကြမ်းပေါ်မှာစုပြီး တန်းစီအိပ်ကြရတာ။ ဘန်ကောက်က ဝုလွန်းတော့လည်း မွေ့ရှာနဲ့မအိပ်နိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ မလေးရှားသစ်စက်မှာ တုန်းကလည်း ကြမ်းပေါ်မှာ စစ်တပ်သုံး မြေခင်းစခင်းပြီး ပုဆိုးလေး အင်္ကျီဆေး ဘောင်းဘီလေးကို ခေါင်းအုံးလုပ်ပြီး ဆယ်လလုံးလုံး အိပ်ခဲ့ရတာပဲ။

အဲ-ဟောင်ကောင်ရောက်တဲ့နေ့ကိုတော့ မမေ့နိုင်အောင်ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီက ရာသီဥတုကလည်း အေးတယ်။ ဟောင်ကောင်တည်းခိုအိမ်မှာ ခုတင်နဲ့မွေ့ရှာနဲ့ ဂွမ်းကပ်ကြီးကြီးပြီး အိပ်လိုက်ရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။ နှစ်နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ တစ်ခါမှ အဲသလောက် ခိမ်မရှိခဲ့ဖူးဘဲ။ မကာအို ချောက်တော့ သင်္ဘောသားတည်းခိုအိမ်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သံခုတင်နဲ့ ခွေ့ရှာနဲ့ ဂွမ်းကပ်နဲ့၊ မိုးတွေရွာပြီးအေးနေတော့ အပြင်မထွက်ချင်လောက် အောင်ဖြစ်ရတယ်။ ဟောင်ကောင် မကာအိုအိမ်တွေမှာ အားလုံးမှာက သားသမီးတို့ ဘာတို့ လူများစုက နှစ်ထပ်ခုတင်နဲ့အိပ်ကြရတာပဲ။ လူများပြီး အခန်းက တွင်းတော့ နှစ်ထပ်ခုတင်ကို မသုံးလို့မရဘူး။

ပြီးတော့ အိမ်သာသိပ်ကျဉ်းတယ်။ အိမ်သာနဲ့ရေချိုးခန်းတို့ပြီးသုံးတာဟာ အရှေ့တိုင်းခလေ့မဟုတ်ပါဘူး။ အနောက်တိုင်းခလေ့ပါ။ အဲဒီအနောက်တိုင်း ခလေ့ဟာ မြန်မာပြည်၊ ထိုင်း၊ မလေးရှားလိုနေရာတွေမှာတော့ ကျယ်ကျယ် ခွဲကြတယ်။ ဒီအထဲမှာ သိမ်သာ၊ မျက်နှာသစ်လုံ၊ ရေချိုးဖို့ရေပန်း၊ အဝတ်လျှော်ရင်လည်းကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းပဲ။ အဲ ဟောင်ကောင် မကာအိုကျတော့ ဒီအနောက်တိုင်းခလေ့ ရေချိုးခန်းက ဟိုခရောက် ဒီခရောက်ဖြစ်နေတယ်။ အချိုး ခန်းထဲမှာ အဝတ်လျှော်ဖို့နေရာမရှိဘူး။ လျှော်ချင်ရင် မျက်နှာသစ်လုံထဲမှာ လျှော်ရတယ်။ ရှိတဲ့နေရာတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပေးဘူးထူးအပြင်တော့ ဒီက ရေချိုးခန်းတွေ သိပ်ကျဉ်းတယ်။

မကာအိုရောက်ပြီးလို့ အိပ်ခန်းမှာတော့ ဘားမားမိတ်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အစွမ်းတို့အိမ်ကအခန်းလေးကို ရခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နေတဲ့ ငါးထပ်ရဲ့အပေါ်က ခေါင်မိုးထပ်မှာ သွပ်မိုးသွပ်ကာတစ်ယောက်ခန်းလေးပဲ။ အဖွင့်က သုံးပေသာသာ နဲ့ အရှည်က ရှစ်ပေလောက်ပေါ့လေ။ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်လေးတစ်လုံး ချထားသာရုံပဲ။ တစ်လကို မကာအိုဒေါ်လာ ၃၀၀ ပေးရပါတယ်။ ဒါအင်မတန် သက်သာတာပါ။ ရေဖိုးမီးဖိုးအပါအဝင်ပါ။ ထုံးစံက ရေဖိုး၊ မီးဖိုးသတ်သတ် ပေးရတာပါ။ အစွမ်းက ဘားမားမိတ်အချင်းချင်းမို့ လျှော့ချေးယူထားတာပါ။ ပြီးတော့ ခေါင်မိုးထပ်ခိုးမို့ ဒီလောက်သက်သာတာ။ ရိုးရိုးတိုက်ခန်းဆိုရင် ပိုပြီးဈေးကြီးပါတယ်။ ဘားမားမိတ်အများစုဟာ အခုလိုချေးသက်သာတဲ့ ခေါင်မိုးထပ်တွေမှာပဲ ငှားနေကြရတာပါ။ သူ့မေးလိုက်လည်း ခေါင်မိုးထပ်၊ ကိုယ့်မေးလိုက်လည်း ခေါင်မိုးထပ်နဲ့၊ ဒါကြောင့်ဘားမားမိတ်မှန်ရင် ခေါင်မိုးမှာ အဆင့်မြင့်မြင့်ပဲလို့ ရယ်စရာပြောကြရပါတယ်။

အဲ ခေါင်မိုးထပ်မှာရတာတောင် ကုသိုလ်ကောင်းပါတယ်။ ဒီမှာနေစရာ သိပ်ခက်ခဲပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာလို၊ ကေအယ်လ်မှာလို မြန်မာတည်းခိုအိမ် မရှိပါဘူး။ နီးစပ်နီးစပ်ရာမေးမြန်းပြီး ခုတင်တစ်နေရာစာများပိုသလားဆိုပြီး စုံစမ်းပြီးငှားနေကြရတာပါ။ ကျွန်တော့်အခန်းလေးဟာ တစ်ယောက်ခန်းလေးပေါ့။ ဒါပေမယ့် လိုအပ်လာရင် နှစ်ထပ်ခုတင် တင်လိုက်ရင် နှစ်ယောက်အိပ်လို့ ရပါတယ်။ အောက်တိုဘာလက သားက မကာအိုရောက်လာတော့ နှစ်ထပ်ခုတင် တင်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်နေခဲ့ရတာပဲ။ စောစောတုန်းက ခုတင်တို့ မွေ့ရာအကြောင်း ရေးခဲ့တာက အိပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတာကိုသာရေးပြခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ စီးပွားရှာတဲ့နေရာမှာ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားရမှာပါပဲ။

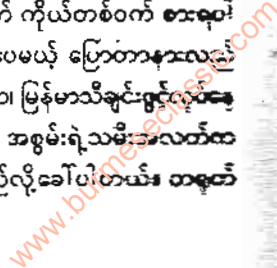
(၂)

ကျွန်တော့်အခန်းလေးဟာ သွပ်မိုးသွပ်ကာဆိုတော့ နေ့ခင်းဆိုရင် အင်မတန်ပူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နေ့ခင်းဆိုရင် အလုပ်သွားတာပါ။ ခေါင်မိုးထပ်ဆိုတော့ လေနဲ့အလင်းရောင်ရတယ်။ အစွမ်းတို့အ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ စိုက်ထားတော့ စိုနိစိမ်းစိမ်းမြင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အခန်း လေးကို အန်ကယ်ဝမ်းရဲ့အခန်းလေး (Uncle Wann's Cabin) လို့ အမည်ပေးပြီး အခန်းရှေ့မှာ မြေဖြူခဲနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲရေးထားလိုက်ပါတယ်။ အမေရိကန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ Uncle Tom's Cabin ဆိုတာ တချို့ဖတ်ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ ဆရာမင်းကျော်က ကျော်လွင်ဦးအတိုင်း

ဦးလေးတွမ်ဆိုပြီး ဝတ္ထုရေးခဲ့လို့ ဘာသာပြန်ဆရာခဲဖူးပါတယ်။ လူမည်းကျွန်ကြီး ဦးလေးတွမ်ဟာ လူမည်းတွေကျွန်ဘဝကလွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရင်း သေသွားတဲ့ဇာတ်လမ်းပါ။ အတိအကျတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အဲဒါကို အားကျလို့ အန်ကယ်ဝမ်းရဲ့အခန်းငယ်လေးဆိုပြီး နာမည်ပေးထားတာပါ။ ဟိုဟာကတော့ ငွေဝယ်ကျွန်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ချမ်းသာချင်လွန်းလို့ နိုင်ငံခြားကူးပြီး တွေ့မရှောင်အလုပ်တွေလုပ်ရင်း ဒေါ်လာငွေရှာနေတဲ့ ငွေရှာကျွန်။

ကျွန်တော့်အခန်းဘေးမှာ အစွမ်းညီမရဲ့မိသားစုရှိပါတယ်။ အစွမ်းရဲ့ညီမ အတွမ်ဟာ မကာအိုကို ပတ်စပို့နဲ့ လာပြီးနေတာပါ။ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ။ သမီးသုံးယောက်၊ သားနှစ်ယောက်ပါပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည်က မြန်မာပြည် မှာနေခဲ့ပြီး နောက်မှလိုက်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့အခန်းဘေးမှာကတော့ အသက် (၆၅) နှစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ဦးပါ။ သူ့နာမည်က အကိန်းပါ။ အကိန်းဟာ သတင်းစာရောင်းပါတယ်။ မနက်ကိုအစောကြီးထပြီ သတင်းစာတိုက်မှာသွားယူပြီး ဟာစာငါလို့ခေါ်တဲ့နေရာမှာ တစ်နေကုန် သတင်းစာရောင်းပါတယ်။ မကာအိုမှာ ဇနီးနဲ့သားသမီးတွေရှိပေမယ့် အတူမနေဘဲ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်ခန်းလေးငှားနေပြီး ချက်ပြုတ်စား ပါတယ်။ ကနေဒါမှာ သားတစ်ယောက်ရှိပြီး ကနေဒါကို ခဏသွားနေ ကြည့်ပါတယ်။ ခြောက်လလောက်နေပြီးမှ မနေနိုင်လို့ ပြန်လာပါတယ်။ ဒီအခန်းလေးမှာ သူနေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ။

ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့ကအခန်းကတော့ အစွမ်းသားအကြီး အဖောင်တို့ လင်မယားနေတာပါ။ သူတို့မှာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ သမီးလေး အိုက်ရီရှိပါတယ်။ အဖောင်ရဲ့မိန်းမက မကာအိုသူစစ်စစ်ပါ။ လင်မယားချင်းလည်း ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ကြ။ ဆူကြန့်ပါပဲ။ သူတို့အိမ်မှာမွေးထားတဲ့သင်္ဘောခွေးလေး တစ်ကောင်ရှိပါတယ်။ “ဘေးဘေး” လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဘေးဘေးကို အမြဲတမ်း မြန်မာလိုခေါ်ပြီး စကားပြောနေကျဖြစ်လာတော့ နောက်ကျ သူမြန်မာလိုခေါ်ရင် လာပါတယ်။ ည ၁၁ နာရီ ရွိုင်ရယ်ဆိုင်ကနေအလုပ်သိမ်းရင် ကိတ်မှန်တစ်ခု ဝယ်လာပါတယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ဘေးဘေးတစ်ဝက် ကိုယ်တစ်ဝက် စားရပါတယ်။ အိုက်ရီလေးဟာ မြန်မာစကားမပြောတတ်ပေမယ့် ပြောတာနားလည် ပါတယ်။ သူ့အဘွားတို့တစ်အိမ်လုံး မြန်မာစကားပြော မြန်မာသီချင်းဇွင်လို့နေ တာကိုး။ အိုက်ရီမှန်ရွှေရည်သီချင်းဆိုတတ်ပါတယ်။ အစွမ်းရဲ့သမီးအလတ်ထ မွေးတဲ့ မြေးမလေးတစ်ဦးရှိပါတယ်။ မေကြည်ကြည်လို့ခေါ်ပါတယ်။ တစ်ခု

နာမည်ပါ။ ဒါပေမယ့် မြန်မာနာမည်သိပ်ဆန်ပါတယ်။ မလေးရှားမှာတုန်းကလည်း မြန်မာနာမည်ဆန်တဲ့ ဆောင်းဝေဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ဦး တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မကြည်ကြည်ဟာ မြန်မာပြည်ကို မရောက်ဖူးပေမယ့် မြန်မာသီချင်းကြိုက်ပါတယ်။ သူငိုနေရင် လားရှိုးသိန်းအောင်သီချင်းဖွင့်ပေးရင် တိတိသွားပါတယ်။ မှန်ရွှေရည်သီချင်းနဲ့ဆိုသိပ်မှ သူအိပ်ပါတယ်။

အစွမ်းညီမမှာ သမီးသုံးယောက်ရှိပြီး သုံးယောက်လုံးဟာ ချောချောလေးတွေပါ။ စက်ရုံမှာအလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။ ညဆိုရင် ၇ နာရီမှာ ၈ နာရီလောက်မှ ပြန်လာကြပါတယ်။ သားနှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်က စက်ရုံမှာလုပ်ပြီး တစ်ယောက်က ခွေးပြိုင်ပွဲမှာလုပ်ပါတယ်။ သူတို့တစ်အိမ်လုံးရဲ့ဝင်ငွေဟာ တစ်လကို မကားအိုဒေါ်လာ တစ်သောင်းကနေ တစ်သောင်းခွဲအထိ ရှိပါတယ်။

အဲ မိန်းမချောလေးတွေရှိတော့ ဘားမားမိတ် မြန်မာကောင်လေးတွေလာပါတယ်။ ညညဆိုရင် သူတို့အိမ်မှာ လူများလွန်းလို့ အုံးထနေတာပါပဲ။ ကိုခင်ထွန်းတို့၊ ကိုအောင်ဆန်းတို့ဆိုတာ ညတိုင်းလာနေကျဇည့်သည်တွေပါ။ အတွဲမက ဦးလေးတို့စီလာကြည့်ပါ။ တီဇွန်ကြည့်မှ စကားနားလည်မယ်ဆိုပေမယ့် ထိုင်စရာနေရာမပြောနဲ့ ရပ်စရာနေရာတောင် မရှိလို့ မသွားရပါဘူး။

သူတို့နေတဲ့အခန်းမျိုးဆိုရင် တစ်လကို အခန်းငှားခ မကားအိုဒေါ်လာ ၅၀၀ ပေးရပါတယ်။ နှစ်ထပ်ခုတင်နှစ်လုံး ချလို့ရပါတယ်။ လူလေးယောက် အိပ်လို့ရပါတယ်။ တချို့အခန်းတွေကုရင် ရေချိုးခန်းတွဲလျက်ပါတတ်ပါတယ်။ မီးဖိုကတော့ ဝရန်တာမှာသုံးရပါတယ်။ မီးဖိုကို မကားအိုမှာလည်း ဂက်စ်မီးခိုသုံးကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲသား အများစုကတော့ ရေနံဆီမီးဖိုသုံးကြပါတယ်။ မကားအိုရောက်ခါစ ရေနံဆီမီးဖိုတွေလို့ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၅၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်းက ရေနံဆီဆိုပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ တွန်းလှည်းနဲ့ တစ်ပုံး ၅ ကျပ် လှည့်ပြီးရောင်းခဲ့တဲ့အချိန်ကို သတိရမိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အိမ်ထောင်ကျခါစအချိန်ပေါ့။ နောက် ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ရေနံဆီပျောက်သွားပြီး ရေနံဆီနဲ့ကိုယ်နဲ့ ခွဲခွာခဲ့တာဟာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ရှိခဲ့ပြီပဲ။ ဟော နာမကားအိုရောက်မှ ရေနံဆီစော်လေးတစ်ဖန်ပြန်လို့ ရပြန်တော့တယ်။ မြေဥမေ့သွားလို့ပါ။ မလေးရှားမှာလည်း ဆင်းရဲသားများဟာ ရေနံဆီမီးဖိုသုံးတာတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီမှာကတော့ ရေနံဆီကို အလေးချိန်နဲ့ရောင်းတာပါပဲ။

ဘာပဲရောင်းရောင်း ဆန်၊ ရေနံဆီ၊ ခရမ်းချဉ်သီးကအစ အလေးချိန်နဲ့ ရောင်းပါတယ်။ ကီလိုဂရမ်ချိန်ခွက်တွေနဲ့ပါ။ သူတို့အခေါ် ယတ်ကန်းဆိုရင်

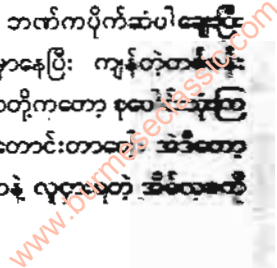
တစ်ကီလိုဂရမ်ပါ။ ယတ်က တစ်ပါ။ အလေးချိန်သာ ကီလိုဂရမ်နဲ့ချိန်တယ်။ အင်္ကျီစအတိုင်းအထွာကျတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့တူပါတယ်။ ပေ၊ ကိုက်ကိုသုံးတယ်။ ထိုင်း၊ မလေးရှားက ကီလိုမီတာကို သုံးပါတယ်။ ဒီမှာရောင်းတဲ့ အင်္ကျီစတွေဟာ နှစ်ကိုက်အနံတွေပါပဲ။

(၃)

အိမ်ခန်းတစ်ခန်းတစ်ခန်း အရောင်းအဝယ်ကျတော့ ဘယ်နှသိန်းလို့ ခေါ်လေ့မရှိပါဘူး။ သောင်းဘယ်လောက်ဆိုပြီး ပြောလေ့ ရောင်းဝယ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာ အခန်းတစ်ခန်းကို မကားအိုဒေါ်လာ သုံးသိန်းရှစ်သောင်းဆိုပါတော့၊ သူတို့အခေါ်အဝေါ်က “ဆမ်းဆပ်ပတ်မန်” ပါ။ မြန်မာလို သုံးဆယ့်ရှစ်သောင်းပါ။ ဆမ်းဆပ်ပတ်က သုံးဆယ့်ရှစ်ပါ။ မန်က သောင်းပါ။ အိမ်ခန်းရောင်းတဲ့ကုမ္ပဏီတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကုမ္ပဏီအခန်းရှေ့မှာ ဈေးနှုန်းနဲ့နေရာနဲ့ ကြော်ငြာပြီး ကပ်ထားတာပါ။ အခန်းသစ်က ဈေးတစ်ဖျိုး၊ အဟောင်းက တစ်မျိုးပေါ့လေ။ အခန်းသစ်လျှင်သစ်သလို ဈေးနှုန်း မကားအိုဒေါ်လာ ၂၇ သိန်း၊ ၂၈ သိန်းထိရှိပါတယ်။ အခန်းဟောင်းရင် ပိုဈေးသက်သာပါတယ်။ အခန်းဟောင်းပြန်တော့ ဘဏ်က ပိုက်ဆံချေးဖို့ ခက်ပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုပါ။

သူတို့ဆီမှာ အိမ်ဝယ်တာက အိမ်ဈေးနှုန်း ငွေပြေဖို့မလိုပါဘူး။ ဥပမာ သုံးသိန်းရှစ်သောင်းတန် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်မယ်၊ မိမိမှာ ငွေရှစ်သောင်းရှိတယ်၊ သုံးသိန်းကို ဘဏ်ကချေးပါတယ်။ ဘဏ်က အိမ်လိုက်ကြည့်တယ်။ ဈေးမယ့်လူရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကြည့်တယ်။ ခိုင်မာတယ်ဆိုရင် ချေးတာပဲ။ ဘဏ်က ချေးတဲ့ငွေဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဆို ကျေတာပဲ။ အတိုးပါပေးရတာပေါ့လေ။

ဒါကြောင့် သူတို့ဆီမှာက ပစ္စည်းဝယ်ရတာ မခက်ခဲပါဘူး။ အဓိက ခိုင်မြဲတဲ့အလုပ်တစ်ခုရှိဖို့လိုတယ်။ အဲဒီကြားထဲ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ ဘဏ်က သိမ်းမှာပဲ။ တချို့ဟာ မိမိမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဘဏ်ကပိုက်ဆံပါ ချေးပြီး အိမ်ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ မိမိကအခန်းတစ်ခန်းမှာနေပြီး ကျန်တဲ့တန်ဖိုး သို့မဟုတ် နှစ်ခန်းကို ငှားစားတယ်။ မီးဖိုတို့၊ အိမ်သာတို့ကတော့ စုပေါင်းသုံးကြတာပေါ့။ ရေဖိုးမီးဖိုးကတော့ လူဦးရေနဲ့တွက်ပြီး တောင်းတာပေါ့။ အဲဒီတော့ မိမိရတဲ့လစာလေးကို စားတာနဲ့ အထွေထွေသုံးတာနဲ့ လူငှားပုတ် အိမ်လစာတို့

ဘဏ်ကြွေးဆပ်တယ်။ ဟော ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကြာရင် အိမ်ထစ်လုံး ပိုင်သွားပြီ။

ဟောင်ကောင်ကျတော့ ဒီထက်ပိုပြီး ဈေးကြီးပါတယ်။ မကာအိုမှာ ဒီလိုတစ်ယောက်ခန်းငှားခလေးရာလောက်နဲ့ရပေမယ့် ဟောင်ကောင်မှာက ဒေါ်လာရှစ်ရာလောက်ပေးမှရတာပါ။ တစ်နေ့ကုန် မိုးလင်းမိုးချုပ် အလုပ်လုပ်၊ ပြန်ရင် ချက်ပြုတ်စား။ အဲ-တနင်္ဂနွေနေ့တွေကျတော့မှ ပန်းခြံတွေဘာတွေသွား အနားယူကြတာပေါ့။

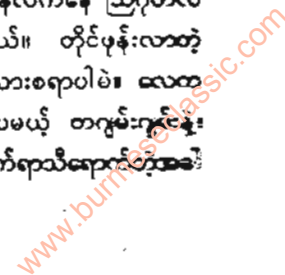
ယခုတော့ ဒုတိယကျွန်း တိုင်ပါတို၊ တတိယကျွန်း ကိုလူဝမ်တို့မှာပါ အိမ်သစ်တွေတိုးချဲ့ဆောက်လုပ်နေပြီး လူနေအိမ်ခြေရပ်ကွက်တွေ တိုးချဲ့နေပါပြီ။ အထူးသဖြင့် တိုင်ပါကျွန်းမှာ ပိုပြီးတိုးချဲ့ဆောက်လုပ်တယ်။ တိုင်ပါကျွန်းမှာ က နိုင်ငံတကာလေယာဉ်ကွင်းဆောက်နေတာ ၁၉၉၅ ခုနှစ်မှာ ပြီးမယ်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံတကာသင်္ဘောဆိပ်ဆောက်နေပြီ။ မကာအိုနဲ့ တိုင်ပါရဲ့ ဒုတိယ တံတားကိုလည်း ဆောက်နေပြီဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံလို့၊ ထိုင်းနိုင်ငံလို့မှာ အများစုဟာ လယ်သမားများ ဖြစ်တယ်။ မကာအိုတို့ ဟောင်ကောင်တို့မှာက အများစုက တိုက်ဆောက်တဲ့ အလုပ်သမားအများစုဖြစ်တယ်။ မနက်တိုင်း ဘတ်စကားပေါ်မှာ အလုပ်သမား အများစုကို တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးအများစုကတော့ စက်ရုံအလုပ် သမတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။

ကျောင်းစာလေး နည်းနည်းပါးပါးတတ်ရင် ကုမ္ပဏီတို့၊ ဈေးဆိုင်တို့ အရောင်းစာရေးမဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ တချို့ကလည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ကြတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာနည်းနည်းပါးပါးတတ်ရင် ဘဏ်စာရေးတွေ၊ ဘဏ်စာရေးမတွေ ဖြစ်လာကြပါလိမ့်မယ်။ အဲ မကာအိုမှာ ဖွင့်တာမကြာသေးတဲ့ အရှေ့အာရှ တက္ကသိုလ်ကိုတက်နိုင်တဲ့ လူဦးရေဟာ နည်းလှပါတယ်။ ပညာသင်စရိတ် အင်မတန်ကြီးပါတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦးရဲ့ လေးလတာ ကျောင်းလခဟာ မကာအိုဒေါ်လာ ၂၅၀၀ ဖြစ်ပါတယ်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားတစ်ဦးရဲ့ စာအုပ်ဖိုးဟာ မကာအိုဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ပညာတတ်ဦးရေနည်းပါးပြီး ယောကျ်ားလေးအများစုဟာ တိုက် ဆောက်တဲ့အလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့၊ မိန်းကလေးအများစုဟာ စက်ရုံအလုပ်သမ အဖြစ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြရတာပါပဲ။

တိုက်တစ်လုံးကို ဆောက်တဲ့နေရာမှာလည်း အင်မတန်မှမြန်ပါတယ်။ ဆယ်နှစ်ထပ် ဆယ်သုံးထပ်ရှိတဲ့ တိုက်တစ်လုံးဟာ ကြာလှရင် သုံးလပါပဲ။ ဦးရင် ဓာတ်လှေကားတပ်ရပါတယ်။ အိမ်ခန်းဝယ်သူ/ငှားသူဟာ ဓာတ် လှေကားအတွက်ပါ ကျခံရပါတယ်။ အဲသလောက် တိုက်တွေတာတွေများပြီး ဈေးကြီးရေထုပ်ပေမယ့် မကာအိုရဲ့ ရေနဲ့မိလ္လာစနစ်နဲ့ လျှပ်စစ်မီးစနစ်များဟာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နေစဉ် တစ်နှစ်ခွဲတာကာလအတွင်း အပြတ်တာ ရေကြောင့် ဒုက္ခရောက်တာ တစ်ခါမှ မခံရသလို မိလ္လာပိုက် ဆက်လို့ နှာခေါင်းပိတ်ပြေးရတာတစ်ခါမှ မကြုံရသေးပါဘူး။ လျှပ်စစ်လည်း အတူတူပါပဲ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား အသုံးအလွန်းများပါတယ်။ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းသုံးစွဲမှုကို ပြောပြပါမယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့် အိမ်တစ်အိမ်မှာ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုးတစ်လုံး၊ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး၊ တယ်လီဗေးရှင်းနဲ့ ဝီဒီယိုစက် တစ်လုံးစီ၊ အဝတ်လျှော်စက်တစ်လုံး ရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲ ရေချိုးရင် ရေခန်းစက်လည်း အိမ်တိုင်းမှာရှိပါတယ်။ ဒါက အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းသုံးစွဲမှုအနည်းဆုံးပါ။ မီးပူတော့အသုံးနည်းတယ်။ ဒီမှာ အများစုက အင်္ကျီဘောင်းဘီ မီးပူတိုက်ဝတ်လေ့မရှိဘူး။ ကျောင်းသူကျောင်းသားနဲ့ ညွှန်ဖောင်းဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်များလောက်ပဲ မီးပူသုံးတတ်တယ်။ နောက် စက်ရုံတွေ ဆိုတယ်။ အထူးသဖြင့်က ချည်ထည်စက်ရုံတွေပဲ။ ချည်ထည်စက်ရုံတွေမှာ လျှပ်စစ်အပ်ချုပ်စက်သုံးကြတယ်။ အဲဒါလောက်စက်ရုံများပြီး လျှပ်စစ်အသုံး နားပေမယ့် စီအီးအမ် (CEM) လို့ခေါ်တဲ့ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီဟာ မကာအို လျှပ်စစ်ကို နိုင်ငံအောင်ကိုင်တွယ်နိုင်ပါတယ်။ လျှပ်စစ်မီးမလာလို့ လုပ်ငန်း စက်တာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ စီအီးအမ်ဟာ အစိုးရတစ်ပိုင်း၊ ပုဂ္ဂလိကတစ်ပိုင်း (CEM, Governmental) လုပ်ငန်းတစ်ခုပါ။ စီတီအမ်လို့ခေါ်တဲ့ အယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီ အတိုင်းပါပဲ။

အစွမ်းတို့အိမ်မှာနေပြီး တစ်လလောက်အကြာမှာ အစွမ်းညီမ အတွမ် ဘွဲ့မိသားစုဟာ ထိုင်ဝမ်ကိုပြောင်းသွားကြပါတယ်။ သူတို့အခန်းကို ဘားမား မီတ် သားအပုနှစ်ယောက် ပြောင်းလာကြပါတယ်။ ဇွန်လကနေ ဩဂုတ်လ လောက်အထိ မကာအိုမှာ တိုင်ပုန်းရာသီဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်ပုန်းလာတဲ့ အချိန်များမှာဖြင့် ခေါင်မိုးထပ်မှာနေရတာ အသည်းယားစရာပါပဲ။ လေထု အညည်း တဟီးဟီးနဲ့၊ သွပ်ပြားတွေကလည်း မလန်ပေမယ့် တကွမ်းကုန်နဲ့ ဒါပေမယ့် တိုင်ပုန်းရာသီလွန်မြောက်ပြီး ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီရောင်တဲ့အခါ

မှာတော့ ကျွန်တော်တို့အခန်းလေးဟာ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့နေရာလေးတစ်ခု ပြန်လည်လို့ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

မနက်တိုင်ရင် ဘားမားမိတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ပဲခူးဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်၊ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အစွမ်း ပေးထားတဲ့ နှစ်ကာလ ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပြီးဖြစ်တဲ့ ကက်ဆက်အိုတစ်လုံးနဲ့ သီချင်းနားထောင် နေ့ခင်း ၁၁ နာရီကျရင် အလုပ်ဆင်းရပါတယ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဆိုနီကက်ဆက်အိုဟာလည်း မှန်မှန်ကြီးအလုပ်လုပ်နေဆဲဖြစ်ပါပဲ။ အဲဒီလို အနားယူနေချိန်မှာဖြင့် တစ်ခါတလေ ချိုးကူသံလေးများကြားရပါတယ်။ ချိုးကူသံလေးများကြားရရင် အိမ်ကိုသိပ်ပြန်ချင်လာပါတယ်။ ဒီက ကွမ်တို တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ ငှက်မွေးတာအလေ့ရှိပါတယ်။ ရွှေပြည်စိုးငှက်အစ ချိုးငှက်အထိ မွေးကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အစွမ်းရဲ့ ခေါင်မိုးထပ်က သွပ်မိုးကာ အခန်းလေးထဲမှာ ဆယ်လတာကြာမြင့်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့မှာဖြင့် ဒီအခန်းလေးကိုစွန့်ခွာခဲ့ပြီး ထိုင်းနိုင်ငံကို ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းကလေးထဲမှာတော့ ဘေးဘေးဆိုတဲ့ ခွေးငယ်ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ အစွမ်းရဲ့ မြေးမလေး မေကြည်ကြည်နဲ့ အိုက်ရီတို့နဲ့အတူပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ရတဲ့ ကာလများကိုဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

* * *

မကာဒိုက တများအကြောင်း

(၁)

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများဟာ မိမိတို့ကိုယ်ကို ရွှေလို့ နာမည်ပေးပြီး အခြား နိုင်ငံသားများကိုတော့ စာလုံးအတိုများနဲ့ နာမည်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဖိလစ်ပိုင် နိုင်ငံသားများလည်း ပါပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်များကို ဖဦးထုပ်လို့ ခေါ်ပါ ထယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း “ဖား” တွေလို့ သုံးပါတယ်။ ဥပမာ စင်ကာပူ မြန်မာပြည် သင်္ဘောသားတွေက ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသမီးကို အကြံအဖန်လုပ်ရင် အစိုက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဖိလစ်ပိုင်တွေကို မလေးရှားမှာကတည်းက စတွေ့ဖူးပါတယ်။ တနင်္ဂနွေ နေ့ဆိုရင် ကိုတာရာယား ကုန်တိုက်က လှေကားထစ်မှာ ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသမီး တွေ စုဝေးတတ်ပါတယ်။ အဲဒါသွားပြီး အကြံအဖန်လုပ်တဲ့လူက လုပ်ပေးလေး။ မကာဒိုရောက်တော့ စတွေ့ဖူးတာက ရောက်ရောက်ချင်းတည်းတဲ့ မာတောက် အသင်္ဘောသားအိမ်မှာပါ။ သင်္ဘောသားလေး တစ်ဦးက သူနဲ့တူတဲ့ ဖိလစ်ပိုင် လေး ခေါ်ခေါ်လာပါတယ်။ ဆယ်လီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အိမ်မှာပဲ

အိပ်ပါတယ်။ သူတို့က ကလေးထိန်းလုပ်တာပါ။ ဟောင်ကောင် မကာအိုမှာက အိမ်တွင်းမှ အလုပ်သမားအဖြစ် ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသမီးများကို သုံးပါတယ်။ ကုမ္ပဏီတွေကနေ တရားဝင် ခေါ်ယူတာပါ။ ဖိလစ်ပိုင် ကုမ္ပဏီနဲ့ ဟောင်ကောင် ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်ပြီးတော့ အလုပ်ကိစ္စ စီစဉ်ကြတာပါ။

တချို့ကကျတော့လည်း ဒီလိုပဲ နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာ ကိုယ့် အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်လာကြပြီး ဒီရောက်မှ နေခွင့်အတွက် ကြံစည်လုပ်ကိုင်ကြတာပါ။

ကျွန်တော်ဟာ ဂတ်ဖွဲ့စံလို့ခေါ်တဲ့ လုံခြုံရေး ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တဲ့အခါ ဖိလစ်ပိုင် အတော်များများနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဂတ်ဖွဲ့စံမှာ လုပ်ကြတဲ့ ဖိလစ်ပိုင်တွေ အတော်များပါတယ်။ ဒီယူနီဖောင်းဝတ်သွားပြီး ဘတ်စ်ကား စီးသွားရင် မကြာခဏ ဖိလစ်ပိုင်လို့ နှုတ်ဆက်တာခံရပါတယ်။ ဒီတော့ ငါ မြန်မာလူမျိုးပါ။ ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဆိုတော့ အို-မင်းဟာ ဖိလစ်ပိုင်နဲ့ သိပ်တူတာပဲလို့ ပြောတာခံရပါတယ်။ ဒါဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။

မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ မလေး၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင်တွေဟာ မျိုးရိုးဗီဇ (Gene) အမျိုးတူတွေပါ။ ဒီလိုပဲ တရုတ်၊ ကိုရီးယားနဲ့ ဂျပန်တို့က မျိုးရိုးဗီဇ အမျိုးတူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ လူမျိုး သုံးမျိုးကိုလည်း ရောထားရင် ခွဲရခက်ပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်လို့ သူငယ်ချင်းကို “ကမ္ဘာရန်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါက ဒေသတူချင်း ခေါ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့လို ဒေသမတူတဲ့ သူကိုကျတော့ “ကိုင်အိဘီဂန်း” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာမှာ သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆွေ ကွဲပြားသလိုနေမှာပါ။

ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုရဲ့ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ငန်းတွေကို ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုးများက ကြီးစိုးထားပါတယ်။ ဒီလိုပါ၊ ဒီမှာက အစိုးရရုံးတွေ၊ ဘဏ်တွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေမှာ သန့်ရှင်းရေးဆိုပြီး သတ်သတ်ခန့်မထားပါဘူး။ သန့်ရှင်းရေး

ကုမ္ပဏီတွေကို ငှားလိုက်တာပါ။ အဲဒီသန့်ရှင်းရေး ကုမ္ပဏီက အလုပ်သမား အစဉ်းက နေ့တိုင်းလာပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးတာပါ။

အခု ကျွန်တော် လုပ်နေတဲ့ ဘဏ်ကို နေ့တိုင်း သန့်ရှင်းရေး လာလုပ်ပါ့မယ်။ ဖိလစ်ပိုင် တစ်ဦးဟာ ကုမ္ပဏီက ကားလေးတစ်စီးကိုမောင်းပြီး နေ့စဉ် ဘစ်နာရီခန့် လာလုပ်ပါတယ်။ ကြမ်းတိုက်တယ်။ မှန်သုတ်တယ်။ အိမ်သာ ဆေးကယ်။ သန့်ရှင်းရေးဆေးတွေပါယူလာပြီး လုပ်တာပါ။ ဖုန်စုပ်တဲ့ စက်နဲ့ ဖုန်စုပ်တယ်။ တစ်နာရီ တစ်နာရီခွဲလောက်လုပ်ပြီးရင် ကားလေးမောင်းပြီး နောက် ဘစ်နာရီကို ခရီးဆက်ရပြန်ပါတော့တယ်။ နေ့တိုင်း လာလုပ်တော့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်လာကြပါတယ်။ သူ့ နာမည်က ဖရက်ဒီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုး အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ကြတော့ မြန်မာများနဲ့ ဆက်ဆံရတာလွယ်ကူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်သံက အမေရိကန် အသံပဲ။ ဥပမာ ဆီလီဟုတ် (very hot) ကို သူတို့က ဝဲရီးဟတ်လို့ သုံးတယ်။ ဝဲရီးဘက် (very bad) ကို ဝဲရီးဘတ်လို့ သုံးတတ်ကြပါတယ်။

ဖရက်ဒီပြောပြလို့ သူတို့ အကြောင်းလေးတွေ သိရပါတယ်။ မနီလာမြို့ တော်မှာ အလုပ်ရှာပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက မကာအိုမှာ တစ်နေ့ကို အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၈၀ ရမယ်လို့ပြောတဲ့ အကြောင်း၊ နေထိုင်ခွင့်အတွက် ငွေပေး ပူစရာမလိုကြောင်း၊ ဒါတွေကို ယုံစားပြီး ခုလာခဲ့တာ တစ်နေ့ကို မကာအို ၈၀ တောင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေပြီး စတေးအတွက်လည်း ပြဿနာပေါ်နေကြောင်း စရက်ဒီက ပြောပြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဖရက်ဒီကို လူလိမ်ဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာရှိကြောင်း၊ တစ်နေ့ကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ရှစ်ဆယ်ဆိုတာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာတောင်ရရှိတတ်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ မလေးရှားကို လူရိုက်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေ့ မလေးရှား ဒေါ်လာ ဘယ်လောက် ပြေးမလွှတ်ကြောင်း၊ အလုပ်ရှင်က နေထိုင်ခွင့် စီစဉ်ပေးကြောင်းပြောပြီး မြန်မာငွေ ရှစ်သောင်းကို အေးအေးလေးနဲ့ အိမ်လိုက်ကြတာပဲ။ ခုလည်း ဖရက်ဒီတို့ဟာ ဖိလစ်ပိုင် ပိုက်ဆံ နှစ်သောင်းခွဲ၊ အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၁၀၀၀ ကျော် ပေးခဲ့ရတာပဲ။ ဖရက်ဒီဟာ နှစ်လလောက်လုပ်ပြီးတော့ နေထိုင်ခွင့် ပြဿနာပေါ်လို့ မနီလာကို ပြန်သွားရပါတယ်။

မကာအိုမှာ ဖားကွင်း ရှိပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်တွေ စုလေ့ရှိတဲ့နေရာတစ်ခုအလှူသဖြင့် ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသမီးတွေ စုဝေးနေကျပါ။ ဗဟိုစာတိုက်ကြီးနဲ့

ရှေ့က ရေပန်းရှိတဲ့ ဆန်းမာလူးဆိုတဲ့ နေရာမှာပါ။ ဖားရိုက်ချင်တဲ့ ဘားမားမိတ်များ သွားလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဘာမှ ခဲယဉ်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံအကုန်ခံနိုင်ရင် အဆင်ပြေပါတယ်။ ဆီပေးလို့ ဆန်ရတဲ့ကိစ္စမျိုးပါ။

သူတို့အထဲမှာလည်း ရှုပ်ထွေးမှုရှိတဲ့ ပြဿနာလေးတွေ ရှိတာပါပဲ။ လူများရင် ပြဿနာဆိုတာရှိစမြဲပဲ။ ငွေလိမ်တဲ့ကိစ္စ၊ ငွေချေးတဲ့ကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်စွဲယောက်ျားနဲ့ အပျိုလေးတွေနဲ့ ငြိစွန်းတဲ့ကိစ္စတွေ စုံနေပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့တော် ရွှေလောကအတိုင်းပါပဲ။ ဘန်ကောက်မြို့တော်တင် မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မကာအို ဘားမားမိတ်လောကမှာလည်း ရှိတာပါပဲ။

ဖိလစ်ပိုင် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ တိုနီလို ခေါ်ပါတယ်။ တရုတ်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ပြပါတယ်။ ဒီမှာ တရုတ်ကျောင်းတွေမှာ အင်္ဂလိပ်စာတော်တာ ဖိလစ်ပိုင်တွေ များပါတယ်။ တိုနီကို မိတ်ဆွေဒေါက်တာသိန်းထွတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိကျွမ်းခဲ့ပါတယ်။ တိုနီက မကာအိုတစ်ဖိလစ်ပိုင်တွေ သိပ်ပြီး ရှုပ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သူငယ်ချင်းရယ် ကောင်းတဲ့လူ ဆိုတဲ့လူဟာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။ မကာအိုက မြန်မာလောကမှာလည်း ရှိတာပါပဲလို့ ပြောပြရပါတယ်။

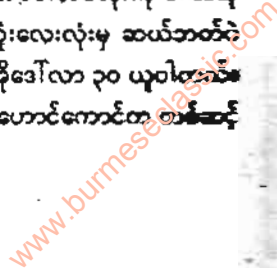
ဖိလစ်ပိုင်တွေက ကမ္ဘာအနှံ့သွားပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတာပါ။ ကိုရီးယားမှာ၊ ဂျပန်မှာ၊ ဆော်ဒီအာရေးဘီးယားမှာ၊ ကူဝိတ်မှာ နေရာအနှံ့ သူတို့ ရှိကြပါတယ်။ သန့်ရှင်းရေးသမား တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဘာတိုးဆိုတဲ့ ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသားဟာ ကူဝိတ်ကို အိရတ်က ဝင်တိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ရှိနေခဲ့ပြီး အဲဒီတုန်းက အတွေ့အကြုံတွေကို သူ ပြောပြပါတယ်။ ကူဝိတ်မှာ မော်တော်ကားမောင်းတာ တစ်လကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၆၀၀ လောက်ရတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ထိုင်းလူမျိုးတွေရောက်လာပြီး တစ်လကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၃၀၀ နဲ့ ဈေးဖျက်ပြီးလုပ်ကြလို့ ဖိလစ်ပိုင်တွေ အလုပ် မဖြစ်တော့တဲ့အကြောင်း ဘာတိုးက ပြောပြပါတယ်။ သူဟာ ကိုရီးယားမှာလည်း အလုပ် လုပ်ဖူးပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ နိုင်ငံခြားကို ထွက်ပြီး အလုပ် လုပ်ကြတဲ့ ကိစ္စဟာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ရဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာမှပါ။ ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုးတွေ၊ အင်ဒိုနီးရှားတွေ၊ မလေးရှားတွေ၊ သီရိလင်္ကာ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ ပါကစ္စတန်တွေဟာ ဟိုအရင်ကတည်းက ကိုယ့်နိုင်ငံ ပြင်ပမှာထွက်ပြီး အလုပ် လုပ်နေကြတာပါ။

သင်္ဘောလှိုင်းတွေမှာဆိုရင် အင်ဒိုနီးရှားတွေနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်တွေများတယ်။ မိတ်ဆွေကိုစောအောင်သန်းဟာ အင်ဒိုနီးရှားသင်္ဘောသားနဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရလွန်းလို့ အင်ဒိုနီးရှားစကားတောင်တတ်နေပါပြီ။ သူ့သင်္ဘောလုပ်သက်လည်း ၁၅ နှစ်ထဲ ကပ်နေပြီကိုး။

(၃)

မကာအိုမှာ ဖိလစ်ပိုင်တွေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းကို ကြီးစိုးနေတယ်ဆိုတာဒီလိုပါ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေက လစာနည်းတယ်။ လစာ မကာအိုဒေါ်လာ ၂၅၀၀ ကနေ ၂၇၀၀ လောက်ပဲရတာပါ။ အဲဒီတော့ မကာအိုနိုင်ငံသားက မလုပ်ပါဘူး။ မကာအိုနိုင်ငံသားလုပ်တဲ့အလုပ်မျိုးက တစ်လကို မကာအိုဒေါ်လာ ၅၀၀၀ အနည်းလေးရှိပါတယ်။ အစိုးရအမှုထမ်း၊ ဥပမာ မြူနီစီပယ်တံမြက်လှည်းတဲ့အလုပ်သမားတစ်ဦးဟာ မကာအိုဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ရပါတယ်။ နှစ်ကြာရင် မကာအိုဒေါ်လာ ၇၀၀၀ လောက်ဖြစ်ပါတယ်။ မကာအိုမှာ ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ လစာမနည်းပေမယ့် များတဲ့လစာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ လစာနည်းတဲ့ လုံခြုံရေးအလုပ်တို့၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်တို့ကို သူတို့လို၊ ကျွန်တော်တို့လို နိုင်ငံခြားသားပဲလုပ်လေ့ရှိတာပါပဲ။

မကာအိုမှာ ဒုတိယအများဆုံး အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံသားဟာ ထိုင်းလူမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ထိုင်းအမျိုးသမီးအတော်များများဟာ ရေချိုးခန်းတွေ၊ အနှိပ်ခန်းတွေမှာလုပ်ပါတယ်။ နောက် ထိုင်းလူမျိုးအများစုက ဈေးဆိုင်ဖွင့်ပါတယ်။ မကာအိုမှာ ထိုင်းအစားအစာ မုန့်ဟင်းခါးကအစ တမာချဉ်အထိ ရပါတယ်။ ထိုင်းကုန်စိမ်းဒိုင်ရှိပါတယ်။ ခရမ်းကြွပ်သီး၊ ဆူးပုတ်ရွက် အစုံရပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံက တို့ဟူးချဉ်ကအစ ဖျစ်၊ ငရုတ်ချဉ်၊ သရက်သီးသနပ်အားလုံး စည်သူတ်ဘူးတွေနဲ့ ထုတ်လုပ်ပြီး ထိုင်းကုန်စုံဆိုင်တွေမှာ ဝယ်လို့ရပါတယ်။ ထိုင်းသရက်သီးသနပ်ဟာ တာမွေဈေးက အစိမ်းတည့်သရက်သီးသနပ်လိုပဲအရသာရှိပါတယ်။ တစ်ခါက ငရုတ်သီးတစ်ပုလင်းကို စားချင်လွန်းလို့ မကာအို ၆ ဒေါ်လာပေးပြီး ဝယ်စားပါတယ်။ မြန်မာငွေ ၆၀ ခန့်ရှိပါတယ်။ နှမြောတာနဲ့ နောက် မစားတော့ပါဘူး။ သရက်သီးအစိမ်းတစ်လုံးကို မကာအို ၁၀ ဒေါ်လာပေးရပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ သုံးလုံးလေးလုံးမှ ဆယ်ဘတ်လေးရတာပါ။ မန်ကျည်းသီးမှည့်တစ်ထုပ်ကို မကာအိုဒေါ်လာ ၃၀ ယူတယ်။ ထိုင်းက ကုန်စိမ်းတွေကို လေယာဉ်ပျံနဲ့တင်လာပြီး ဟောင်ကောင်တစ်ဆင့် သယ်လာတာပါ။

မကာအိုမှာ ဒူးရင်းသီးကို ထိုင်းကတင်သွင်းပါတယ်။ ငှက်ပျောသီးကို ဖိလစ်ပိုင်ကတင်ပို့ပါတယ်။ အသီးအားလုံး နိုင်ငံခြားကသွင်းတာချည်းပါပဲ။ စရံသီးတစ်လုံးကို မကာအိုဒေါ်လာ ၂၅ အနည်းလေးရှိပါတယ်။

ဖိလစ်ပိုင်အများစုဟာ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဖိလစ်ပိုင်ကို ပြန်ပို့ကြပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင် ပီဆိုနဲ့ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာနဲ့ဟာ သုံးဆ ကွာပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်သုံး ပီဆို၊ ထိုင်းနိုင်ငံသုံး ဘတ်နဲ့ ထိုင်ဝမ်သုံးဒေါ်လာ များဟာ မတိမ်းမယိမ်းဘဲ ရှိပါတယ်။ အမေရိကန်တစ်ဒေါ်လာကို အဲဒီ သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံသုံး ပိုက်ဆံ ၂၅ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိပြီး ဒေသမစွန်းလောကပဲ ကွာကြပါတယ်။ ဥပမာ အမေရိကန် တစ်ဒေါ်လာကို ထိုင်းဘတ် ၂၅.၂၄ ရှိပြီး ဖိလစ်ပိုင်ပီဆို ၂၅.၂၀ နဲ့ ထိုင်ဝမ်ဒေါ်လာ ၂၅.၃၄ ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ ၁၉၉၂ ခု စက်တင်ဘာ ၂၄ ရက်နေ့ထုတ် အရှေ့တိုင်းစီးပွားရေးစာစောင် (Far Eastern Economic Review) ကို ကိုးကားပြီး တင်ပြတာပါ။ (၁၉၉၇ ခုနှစ်မတိုင်မီ အခြေအနေဖြစ်ပါတယ်။) ဒါပေမယ့် အလုပ်သမားတစ်ဦး ရတဲ့ လုပ်ခကျတော့ကွာခြားပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ အလုပ်သမားတစ်ဦးဟာ တစ်လကို ဘတ် ၂၅၀၀ ခန့်ပဲရပါတယ်။ ဒါဟာ ထိုင်းအမျိုးသားပါ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာလုပ်ရင် ဘတ် ၁၈၀၀-၂၀၀၀ ခန့်ပဲရပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင် မှာ အလုပ်သမားတစ်ဦးဟာ တစ်လကို ပီဆို ၂၀၀၀ ခန့်ပဲရပါတယ်။ ထိုင်ဝမ်မှာ အလုပ်သမားတစ်ဦးဟာ ထိုင်ဝမ်ဒေါ်လာ တစ်လကို ၁၂၀၀၀ ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ထိုင်းအလုပ်သမားများ၊ ဖိလစ်ပိုင်အလုပ်သမားများ ဟာ ပြည်ပကိုထွက်ခွာပြီး အလုပ်လုပ်ကြရတာပါပဲ။

ဖိလစ်ပိုင်၊ ဟောင်ကောင်နဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော်များဟာ မြေပုံပေါ်မှာ တြိဂံသဏ္ဍာန်မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဟောင်ကောင်နဲ့ မနီလာကို လေယာဉ်စီးရင် တစ်နာရီခွဲပဲကြာပါတယ်။ ထိုင်း-ဟောင်ကောင်၊ ထိုင်း-မနီလာဟာ အကွာအဝေးအတူတူလောက်ရှိပြီး ဟောင်ကောင်-မနီလာက ပိုနီးပါတယ်။ သူတို့ကို မိတ်ဆွေဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားများကို မင်းတို့ရော ဂျပန်သွားပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလား၊ ဂျပန်ကလစာကောင်းတယ်ကွလို့ ဆိုတော့ ဖိလစ်ပိုင်မိတ်ဆွေများက ပြန်ဖြေကြပါတယ်။

“ဝမ်းရာ၊ ဘယ်မသွားချင်ဘဲရှိပါ့မလဲ၊ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး ပိုက်ဆံရှာတဲ့ ဥစ္စာ၊ ငရဲပြည်က ပိုက်ဆံပိုရရင် ငရဲပြည်တောင် သွားလိုက်ချင်သေးရဲ့၊

မြန်မြန်ရှာပြီး အိမ်ပြန်ချင်တာပေါ့၊ မင်းကော ဘယ်လိုလဲ” ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းနဲ့ပဲ ဝန်ခံလိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဂျပန်ဆိုတာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေများများရှာလို့ရတဲ့ နေရာမှာ မြန်မြန်ရှာပြီး အိမ်ပြန်ချင်ကြတာဟာ ကျွန်တော်တို့လို ရေကြည်ရာ မြတ်နရာ ရှာဖွေနေရတဲ့သူတိုင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ထုမ္မထီပန်းခြံထဲကိုသွား ကန်ရေပြင်အစပ်မှာထိုင်၊ အတွဲလေးတွေလှေစီးနေကြတာကိုကြည့်မလား၊ အဲ ပြီးရင်တော့ အဲဒီကနေ ဘတ်စကား နံပါတ် (၇၁) ကိုစီးလို့ ရန်ကန်ဟမ်လမ်းမ ရန်ကန်ဟမ်တက္ကသိုလ်နားမှာရှိတဲ့ “ဟောလ်” ဆိုတဲ့အခန်းက အရောင်းစာရေးမလေးတွေရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးတွေကို သွားကြည့်တာပေါ့၊ သိပ်အမောပြေတာပဲ၊ ခိုက်ဆာလာရင် လမ်းဘေးဆိုင်က ခေါက်ဖတ် (ဆမင်းကြော်) တစ်ပွဲစားမယ်လေ၊ သခွားသီးစိတ်ကလေးများ၊ ကြက်သွန်မြိတ်လေး နှစ်မြိတ်သုံးမြိတ်နဲ့အတူ သံပရာသီးလေးတစ်စိတ်ပါထည့်ပေးပါသေးတယ်။

ဒီတစ်ခေါက်ဟာ ဘန်ကောက်ကို တတိယအကြိမ်မြောက်ရောက်ခြင်းပါ၊ ထေမဆုံးက မြန်မာပြည်ကနေနိုင်ငံခြားဆိုတာကို ထွက်အလာ၊ ဒုတိယက ခလေးရားနိုင်ငံမှာ ဆယ်လတာ ခိုးနေတဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်အလာတုန်းက ခါပဲ။ ဘန်ကောက်ကလွတ်လပ်တယ်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်သွားလို့လည်း အစစ်အဆေးမရှိဘူး။ ဘတ်စကားစီးရင်လည်း မီးပွိုင့်မှာ ဆင်းချင်သလား၊ ဇာတ်ချင်သလား ပြဿနာမရှိပါဘူး။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလို့လည်း ဦးထုပ်ဆောင်းချင်ဆောင်း မဆောင်းချင်နေ ရဲကမဖမ်းပါဘူး။ အဲ နောက်တစ်ခုကတော့ ဘန်ကောက်မှာ ရှိုးကျောသမားအတွက်က ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူးဘဲ၊ အဲဒီတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတင်းကျပ်မှုမှာမရှိဘူးပေါ့၊ ပါလာတဲ့ နီကံဆဲလေး သုံးနေရုံပါပဲ။

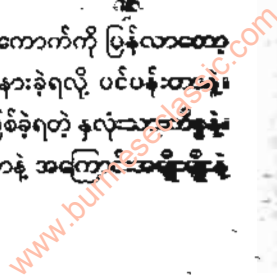
ရှိုးကျောသမားအတွက် အလုပ်မရှိဘူးဆိုတာက ဒီလိုပါ၊ အလုပ်က နှိပ်တယ်။ တစ်နေ့ကို ဘတ် ၆၀ လောက်ပဲရတာပဲ၊ တခြားဈေးအရောင်းဆိုင်တွေမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေ၊ အဘက်တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာလုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေလည်းရှိပါတယ်။ ကိုယ့်အတိုင်းအတာအရ အလုပ်မရှိဘူး ပြောတာပါ။ ဘန်ကောက်က လမ်းဆုံလမ်းခွက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ၊ ဒီဆိုင်မှာပဲလှုပ်ကွေ့၊ အယ်ပစ္စည်းဈေးကောင်းသလဲဆိုတာ စနည်းနာ၊ ဟိုပွဲစားနဲ့တွေ့၊ ဒီပွဲစားနဲ့တွေ့ ဆိုသလိုပေါ့၊ ရှိုးကျောသမားတို့၊ သင်္ဘောသားတို့ကလည်း ဘန်ကောက်ကို ပြန်လာ၊ ဟိုသတင်းစနည်းနာ၊ ဒီသတင်းစနည်းနာ၊ ဘယ်နိုင် ဝင်လို့ရမှာလည်း ခုခမ်းပေါ့။

မကာအိုမှာ ဆယ်တစ်လလောက်နေပြီး ဘန်ကောက်ကို ပြန်လာတာတွေ ရှေးရေးကြေးရေးကိစ္စနဲ့၊ ဆယ်တစ်လလုံး သုံးရက်ပဲ နားခဲ့ရလို့ ပင်ပန်းတယ်။ ဖန်တိုင်းထောင်ကြိုးစွပ်ပြီး မနေတတ်မထိုင်တတ်လို့ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသားအိမ်နဲ့ ညှပ်မှန်းချက်တွေ အထမမြောက် မအောင်မြင်ဖြစ်တာနဲ့ အကြောင်းအချိုးချိုးနဲ့

မြန်မာ့စုဝေးနေကြသည်

(၁)

အမိမြေနဲ့ဝေးနေတဲ့အခိုက်မှာ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့ကို တခြားတစ်နေရာကနေ ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်များဟာဖြင့် အပျော်ဆုံးပါပဲ။ မြန်မာပြည်ဟာ အမေ့အိမ်ဆိုရင် ဘန်ကောက်မြို့ဟာ အမေ့ညီမ ဒေါ်လေးရဲ့အိမ်ပါပဲ။ ဘန်ကောက်မြို့ကို ထိုင်းမြေကိုနင်းလိုက်တာနဲ့ စိတ်လွတ်လပ်မှုများဟာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို စိမ့်ဝင်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ဘန်ကောက်မြို့က တည်းခိုအိမ်ကို ရောက်တာနဲ့ လမ်းခရီးမှာဝတ်လာခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို တခြားပေါ့ပါးတဲ့ဝတ်စုံတစ်ခုနဲ့လဲ၊ ဝေါကင်းရှူး ဒါမှမဟုတ် တွေ့တဲ့ခြေညှပ်ဖိနပ် တစ်ရန်ကို ကောက်စွပ်၊ အိတ်ထဲကို ဘတ် ၃၀-၄၀ လောက်ထည့်၊ တွေ့တဲ့ ဘတ်စကားစီးပြီး မြို့ထဲကိုထွက်မိတာပါပဲ။ ပတ်စ်ပို့ယူဖို့မလိုပါဘူး။ ဘန်ကောက်မှာ အစစ်အဆေးမရှိပါဘူး။ စီးကရက်ဘူးသယ်ဖို့မလိုပါဘူး။ လမ်းဘေးမှာ စီးကရက် အပြေးဝယ်သောက်လို့ရပါတယ်။ ကရောင်သစ် စီးကရက်ခြောက်လိပ်ကို ငါးဘတ်ပေးရပါတယ်။ ရေကူးဝတ်စုံဝတ်တာတွေ ကောင်မလေး ရုပ်လှလှလေးတွေပါတဲ့ စက္ကူမီးခြစ်က တစ်ဘတ်ပါ။ ဒါဆို တစ်ညနေစာလုံလောက်ပြီပဲ၊ ခြောက်ဘတ်တန် ကိုလာကိုလာကို ပလတ်စတစ် အိတ်ထဲထည့်ခိုင်းပြီး လက်ကဆွဲ၊ စတုတ္ထမြောက် ရာမဘုရင်လမ်းပေါ်က ရာမဘုရင်ရုပ်တုရဲ့ အောက်ခြေမှာထိုင်၊ စီးကရက်သောက်ရင်း အအေးမြို့လိုက်ပြီးတော့ လမ်းသွားလမ်းလာများနဲ့အတူ ရှေ့တူရှုက တိမ်နီတိမ်ဝါတွေ နောက်ခံနေတဲ့ စီးလုံအဆောက်အအုံက မီးဆိုင်းတွေ ထွန်းထားတဲ့ ဓာတ်လျှောက် အတက်အဆင်းနဲ့ ဘန်ကောက်မြို့ရဲ့ ဆည်းဆာကိုကြည့်မလား၊ ဘေးမှာရှိတဲ့

“ကြွ” လာခဲ့ပါတယ်။ ထွေလာခဲ့ပါတယ်။ လူဟာ မပျော်မရွှင် မကြည်
မလင်နဲ့ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ဘန်ကောက်လေဆိပ်ကိုရောက်လို့ ကိုတင်အောင်မိုး
ကိုယ်တိုင် လာကြိုနေတဲ့အခါမှာဖြင့် ပြောမပြတတ်လောက်အောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့
ဝမ်းသာမှုဟာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်အရင် ဂျပန်လေကြောင်း
ကိုစီးပြီး ပြန်သွားနှင့်တဲ့ သားဖြစ်သူက ကိုတင်အောင်မိုးထံ တယ်လီဖုန်း
ဆက်လိုက်လို့ သူ သိပြီး လာစောင့်နေတာပါ။ ဘန်ကောက်မှာ သားဖြစ်သူဟာ
သူ့အမေနဲ့နေပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က ကိုတင်အောင်မိုးတို့အိမ်မှာ တည်း
မှာပါ။ သားရဲ့အမေနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့တာဟာ ဆယ်စုနှစ်ရဲ့ တစ်ဝက်ခန့်ရှိခဲ့ပြီပဲ။

ပြန်လာရခြင်းရဲ့အကြောင်းတစ်ချက်ကလည်း ဂျပန်ဗီဇာများ ရလိုရငြား
ကြီးစားကြည့်ချင်သေးတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ရာ ဒီလိုပဲ
စွန့်စားရတာပဲ။ သေချာမှ နေကြာစိုက်ဆိုတာမျိုး လုပ်လို့မရပါဘူး။ မကာအို
သွားတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲစွန့်ပြီး ဝင်သွားခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်တော် ဘန်ကောက်ကိုပြန်ရောက်တာ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ
လ ၂၁ ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ပါ။ ဟောင်ကောင်လေဆိပ်ကနေ
အီတလီလေကြောင်း ဘိုရင်း ၇၄၇ ဟာ ည ၉ နာရီ ၅၅ မှာ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။
ပျံသန်းချိန် နှစ်နာရီခွဲကျော်ကြာပါတယ်။ ကိုတင်အောင်မိုးတို့ လာကြိုတဲ့
ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်တော့ တွေ့တဲ့နေရာလွတ်တစ်နေရာမှာ ဝင်အိပ်
လိုက်ပါတယ်။ နောက်နေ့မနက်လင်းတာနဲ့ ရေရိုးချိုးပြီး အပြင်ထွက်တာ
ပါပဲ။ ဘန်ကောက်မှာ ပျော်တယ်ဆိုတာက စောစောကရေးခဲ့သလို စိတ်
လွတ်လပ်မှုရှိလို့ပါ။ ရေချိုးခန်းတွေ၊ အနှိပ်ခန်းတွေသွားရလို့၊ နိုက်ကလပ်
တွေမှာ သွားကရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မလေးရှားမှာဆိုပါတော့၊ ကိုယ်နေတုန်းက
ခိုးနေရတာ၊ ပြီးတော့ ဗီဇာနဲ့နေတယ်ဆိုဦးတော့ ခဏခဏစစ်တယ်။
ဘတ်စကားကိုတောင် မလေးရဲကစစ်တယ်။ မကာအိုလည်း အတူတူပဲ၊
ဟောင်ကောင်ကတော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ သုံးရက်နေတာ နှစ်ရက်အစစ်ခံရ
တယ်။ နေ့မှတ် တည်းခိုအိမ်မှာ ပြောပြတော့ အတူတူပါတဲ့သားက အသား
ညှိပြီး ဗီယက်နမ်နဲ့တူလို့တဲ့၊ ဟောင်ကောင်မှာက ဗီယက်နမ်လှေပြေးဒုက္ခ
သည်တွေပြဿနာတက်နေတဲ့အချိန်ပါ။ ပြီးတော့ ဟောင်ကောင်ကို၊ မလေးတို့
က အဝင်မှာ သိပ်ပြဿနာလုပ်တယ်။ ထိုင်းမှာက လေကြောင်းကဝင်ဝင်၊
ကုန်းကြောင်းကဝင်ဝင် ပြဿနာမရှိဘူး။ ခုတစ်ခေါက် ဟောင်ကောင်ကနေ

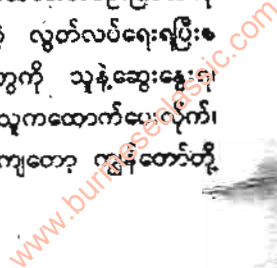
ဆိုင်းတိုးရစ် နှစ်လ ဗီဇာယူလာခဲ့တာ အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ရတယ်။
ဗီဇာယူမလာခဲ့ရင်လည်း ထိုင်းလူဝင်မှုက ရော့ ၁၄ ရက်ပဲ။

ဘန်ကောက်ရဲ့အခက်အခဲတစ်ခုက မော်တော်ယာဉ်လမ်းကြောင်းပိတ်
တာ (Traffic Jam) ပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲထင်ပါတယ်။ နေရာအနှံ့မှာ မိုးပျံ
ဆံတားတွေဆောက်နေတယ်။ လေဆိပ်ကိုတိုက်ရိုက်ဝင်ဖို့ရာ မိုးပျံတံတား
ချုပ်ကြီးလည်း ဆောက်နေတာတွေ ရတယ်။

ဒီတစ်ခေါက် ဘန်ကောက်ကိုပြန်လာရတာက အပျော်ဆုံးဖြစ်သလို
မိတ်ဆွေအညစ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပျော်တာကတော့ လူသစ်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်ရသလို ကိုစောအောင်သန်း၊ ကိုခင်မောင်ညို၊ ဇော်ဝင်းနိုင်၊ ရဲထွတ်၊
တိုသိန်းဝင်းစတဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းများနဲ့ ပြန်တွေ့ရလို့ပါ။ သူတို့နဲ့ကွဲကွာခဲ့
တာဟာ ဟိုး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ မလေးရှားကိုထွက်ခွာသွားကတည်းကပါပဲ။
သူ့သစ်မိတ်ဆွေသစ်တွေကတော့ မလေးရှားပြန်တွေ့များပါတယ်။ မလေးရှား
ထဲ ပြီးခဲ့တဲ့ ဒီဇင်ဘာမှာ နှင်မယ်ဆိုကတည်းက တော်တော်များများ
ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း မလေးမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ အကြောင်း
ပြောပြတော့ မလေးပြန်အချင်းချင်း ပိုပြီးခင်မင်သွားကြတာပေါ့။ ကိုတိုး၊
တိုသိဟန်စိုး၊ ကိုဌေးလွင်၊ ကိုလွင်ဦးနဲ့ ကိုအောင်မျိုးတို့နဲ့ စကားစပ်မိတဲ့
အခါ မလေးရှားအကြောင်း ပြောရဆိုရတာ အားပါးတရရှိလှပါတယ်။ ခုချိန်
မှာတော့ မလေးရှားကို အုပ်လိုက်ဝင်တာမရှိတော့ပါဘူး။ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ
ခင်ကြတာပဲ ရှိပါတယ်။

မိတ်ဆွေကြီး ဦးတင်အေးနဲ့ အသိဖြစ်ရတာဟာလည်း ဝမ်းသာ ပျော်
ရွှင်မှုရသလို ဘုရားအကြောင်း၊ တရားအကြောင်းပြောဆိုစရာ စကားပြောဖက်
တစ်ဦးရခဲ့တာပါပဲ။ ဦးတင်အေးဟာ အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိပြီး ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင်နေတတ်တယ်။ ထိုင်းသင်္ဘောမှာ ရေဒီယိုအရာရှိလုပ်နေတာ နှစ်နှစ်
ကျော်ပါပြီ။

မိတ်ဆွေ ကိုဘုန်းမြင့်ကတော့ လျှပ်စစ်အရာရှိ (အီးအို) ပဲ။ ဟောင်ကောင်
ကနေ သင်္ဘောဆင်းလာခဲ့တာ၊ ကိုဘုန်းမြင့်က စာပေသမားတစ်ဦးဖြစ်သလို
နိုင်ငံရေးလည်းနှံ့စပ်သူဖြစ်ပေတယ်။ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ
ကာလကနေ ဒီနေ့အထိ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းတွေကို သူနဲ့ဆွေးနွေးရာ
စကားပြောရတာ အရသာရှိလှတယ်။ ကိုယ်ကမေ့နေ သူကထောက်ပေးလိုက်၊
သူကမေ့နေ ကိုယ်က ဖော်ပေးလိုက်နဲ့ပေါ့။ တစ်ညကျတော့ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ဦး စကားပြောနေတာကို ကိုတင်အောင်မိုးလည်းဝင်လာပြီး နားထောင်ချင်
 ဆွေးနွေးတယ်။ ကိုတင်အောင်မိုးအိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
 ကတော့ ည ၁၀ နာရီလောက်ကပြောလိုက်တာ မနက် ၃ နာရီခွဲရောမယ်
 ဝါသနာတူချင်း စကားစမြည်ပြောဆို ဆွေးနွေးရတာဟာဖြင့် ထမင်းစားရမ
 ထက် မြန်တယ်ဆိုတာကို နားလည်ကြလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ကိုဘုန်းဖြင့်
 စကားပြောရတာဟာဖြင့် ဟိုး လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ တရုတ်ဖြူစစ်ဆင်ရေး
 များအကြောင်းကနေ ဖဆပလအစိုးရခေတ်၊ အိမ်စောင့်အစိုးရခေတ်၊ ဒီဘက်
 တော်လှန်ရေးကောင်စီခေတ် စုံနေအောင်ပါပဲ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် သောင်းထွန်း
 သူနှိမ်နင်းမှု စစ်ဆင်ရေးများကြောင်း၊ လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်ကာလအထိအောင်
 ပါပဲ။ နောက် နိုင်ငံတကာ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကိုလည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
 ပြီးကာလ ဝါဆောစစ်အုပ်စုနဲ့ နေတိုးစစ်အုပ်စုတို့ရဲ့ စစ်အေးတိုက်ပွဲကာလ
 များ၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဟန်ဂေရီအရေးအခင်း၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ် ချက်ကိုဆလိုဗေးကီးယား
 အရေးအခင်း၊ ဒီဘက် အရှေ့တောင်အာရှဘက်က မနီလာစာချုပ်နဲ့ ဆီတီး
 စင်တိုးစစ်အုပ်စုများ၊ ဝီယက်နမ်စစ်ပွဲနဲ့ အာဆီယံနိုင်ငံများရဲ့ နိုင်ငံရေး
 ရပ်တည်မှုအခြေအနေ၊ ဩဂုတ်-ဘန်ကောက်မှာ အလုပ်မရှိတဲ့သူချင်းလာတွေ့
 နေကြပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် “လေ” အလုပ် လုပ်နေကြတာပဲလို့လည်း
 ဆိုနိုင်ပါတယ်။

(၂)

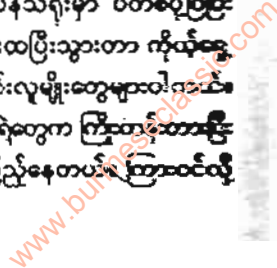
မြို့ထဲထွက်ရင်ထွက် မထွက်ရင် အိမ်မှာပဲ စာဖတ်၊ ဆေးတံသောက်ပေး
 လေ။ မကားအိုမှာ အချိန်မရလို့ ဆေးတံမသောက်ခဲ့ရသမျှ ခုမှပဲ အတိုးချ
 သောက်ရတော့တာပါပဲ။ လူကြီး ဆေးတံသောက်တော့ ကလေးတွေစာစီ
 လိုက်သောက်ကြပြန်တယ်။ ဦးဝမ်း ဆေးတံသောက်တာ လှတယ်ဆိုပဲ။
 အမှန်မတော့ ဒီကောင်တွေ ဆေးတံညှာပြီး သောက်ကြတာပဲ။ သိလျက်နဲ့
 ခံရတာပဲ။ ပါလာတဲ့ဆေးဘူး ၅ ဘူးကုန်ပါလေရော။ ဩဂုတ်-အိမ်ရှင်လုပ်တဲ့
 လူက ဦးဝမ်း ဦးဝမ်းနဲ့ ဦးလေးသားချင်းလို ဦးစားပေးတော့ ကျန်တဲ့လူများ
 ကပါ နေရာပေးကြပါတယ်။ မိဝေးဖဝေး ဆွေးမျိုးဝေးတဲ့အရပ်မှာ ဦးလေး
 သားချင်းသဖွယ် သူတို့ချစ်ကြပါတယ်။

မတ်လထဲမှာ ကိုဟန်ထွန်းရောက်လာပါတယ်။ သူက ရေဒီယိုအရာရှိပဲ။
 သင်္ဘောလိုက်နေတာလည်း ကြာပြီ။ သူကတော့ တစ်မျိုးပဲ။ သေတ္တာကို
 ဖွင့်လိုက်၊ ပစ္စည်းတွေတစ်ခွက်ထုတ်လိုက်၊ နောက် ပြန်ထည့်လိုက်၊ နောက်

ပြန်ဖွင့်လိုက်လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ အမယ် ကျွန်တော်တ
 သင်္ဘောလိုက်တာကြာလို့ ရေကြောင် ကြောင်နေတာနော်တဲ့။ ခင်ဖို့ အလွန်
 ကောင်းပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်အောင်မနေပါဘူး။ အေးချမ်းသူတစ်ဦး
 ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ သူက ကတော့ ဝါသနာပါတယ်။ ဒစ္စကိုပဲသွားကနေတာပဲ။
 အိမ်မှာနေရင်း သွားရင်းလာရင်းလည်း စည်းချက်ဝါးချက်လေးနဲ့ သွားလာတဲ့
 သူပါ။

ကိုဟန်ထွန်းနဲ့မရှေးမနှောင်းမှာ ကိုသီဟထွန်း ငရောက်လာပါတယ်။
 သူက သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာပါ။ သူကတော့ သောက်စရာရှိသောက်ပြီး
 အေးအေးနေတာပါပဲ။ အဲ ဧပြီလဆန်းလောက်ကျတော့ မသိတာ ရန်ကုန်
 ပြန်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့က မလေးရှားကပြန်လာတဲ့ နှစ်ယောက်ပါပြန်ကြ
 တာ။ သူတို့သေတ္တာတွေကတော့ အောက်ထပ်လှေကားရင်းမှာပဲထားတာ။
 တက္ကစီရောက်လာလို့ ပစ္စည်းတင်တင်ဆိုတော့ ဆွဲတင်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့။
 ညနေရောက်လို့ ကိုသီဟထွန်းရောက်လာတော့ သူ့သေတ္တာပျောက်နေတယ်။
 အမှန်က ပျောက်ဖို့တော့မရှိဘူး။ မနက်က ရန်ကုန်ပြန်တော့နဲ့ ရောပါသွားတာပါ။
 ပြန်တဲ့သူတွေကလည်း အားလုံးအသိတွေချည်းပါပဲ။ သုံးယောက်ဆိုတော့
 သူ့ဟာလိုလို ကိုသီဟထွန်းနဲ့ ပါသွားတာပေါ့။ ခမ္မာ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့
 “လုပ်ပါဦးဗျာ ကိုတင်အောင်မိုးရာ၊ သေတ္တာပျောက်သွားတာက ကိစ္စမရှိဘူး။
 ဒီသေတ္တာ ရန်ကုန်က ကျွန်တော့်မိန်းမဆီရောက်သွားရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝ
 ပျက်ပါပြီဗျာ” လို့ပြောရှာတယ်။ ဖြစ်ပုံကဒီလိုပါ။ သူ ဘာရာဇီးက ကောင်မလေး
 နဲ့တွဲရိုက်ခဲ့တဲ့ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ဟာ အဲဒီသေတ္တာထဲမှာ ပါသွားသတဲ့။ ကမန်း
 ကတန်း မသိတာဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး ကိုဇော်ထွန်းအိမ်ကို သူ့သေတ္တာ
 မပို့လိုက်ဖို့၊ သူပြန်လာမှ လာယူမယ်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ရတယ်။
 နောက်နေ့ပဲ ကိုသီဟထွန်းတစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို အပြေးအလွှားနဲ့ ပြန်သွား
 လေရဲ့။

ဧပြီလဆန်းမှာပဲ ဂျပန်ဗိမာတင်ဖို့လုပ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါကတော့
 ဗိမာတင်ပုံတင်နည်းကွာသွားတယ်။ ပထမဆုံး ဂျပန်သံရုံးမှာ ပတ်စပို့ပြုပြီး
 မှတ်ပုံတင်စာရွက်သွားယူရတယ်။ မနက်အစောကြီးထပြီးသွားတာ ကိုယ့်အ
 မှာ လူတစ်ရာငါးဆယ်လောက်ရောက်နေပြီ။ ထိုင်းလူမျိုးတွေများဝါးကင်း
 အဲဒီစာရွက်ကို မနက် ၈ နာရီတိုတိုမှာပေးတယ်။ ထိုင်းရဲတွေက ကြိုတင်စာရွက်
 ကြီးတန်းထဲမှာ တန်းစီခိုင်းတယ်။ သူတို့ မပြတ်ကြည့်နေတယ်။ ကြားဝင်လို့

မရာဇူး၊ ဝင်တဲ့လူလည်းမရှိပါဘူး။ ထိုင်းလူမျိုးတွေ စည်းကမ်းရှိပါတယ်။ အဲဒါနာရီတိတိမှာ စာရွက်စပေးတယ်။ တစ်ဦးချင်းစီနေရာရွှေ့သွားပြီး တန်းစီယူရုံပဲ။ ထိုင်းရဲရော ဂျပန်သံရုံးအစီအမံရော ကောင်းပါတယ်။ ဂျပန်သံရုံးက ဒီဒီထိုရိုက်တယ်။ ဂျပန်စကားပြောတတ်သလားလို့ မှာချို့ကိုလိုက်မေးတယ်။ ပြောတတ်တဲ့လူနဲ့ကျတော့ သူတို့အင်တာဗျူးလုပ်တယ်။ အဲဒီနေ့က စုစုပေါင်းထိုင်းလူမျိုးသုံးရာလောက်ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဂျပန်သံရုံးဟာ စီမံချက်နဲ့ ဂျပန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ လူသွင်းနေတာလားလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။

နောက် အဆုတ်မျှော်စင် ဂျပန်ဗိဇာဋ္ဌာနမှာ ဗိဇာတင်တဲ့အခါကျတော့ မှတ်ပုံတင်စာရွက် နံပါတ်ဘယ်လောက်ကနေ ဘယ်လောက်အထိ နံနက် ၁၀ နာရီ၊ နောက်တစ်သုတ်က ၁၁ နာရီစသည်ဖြင့် အချိန်ခွဲပြီးတင်ခိုင်းတယ်။ ဝရုန်းသန်းကား စုရုံးစုရုံးပြသသနာမရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒီတစ်ခါလည်း ဗိဇာမရပါဘူး။ အပယ်ခံရပြန်ပါတယ်။

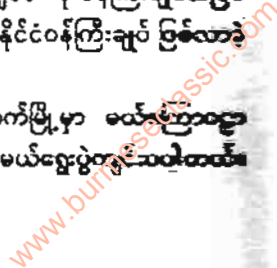
မလေးရှားပြန်ဝင်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်ပြန်လာတော့ မလေးရှားကပြန်လာတဲ့ ကိုတိုးက သူတောင်ကိုရီးယားသွားဖို့ လုပ်နေပါတယ်။ ဦးဝမ်း စိတ်ဝင်စားရင် လုပ်ပါလားလို့ ပြောတယ်။ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ နေရာဟောင်းတွေကိုမပြန်ချင်တော့ပါဘူး။ ဈေးကိုမေးကြည့်တော့ ပွဲခကလည်း မဆိုးပါဘူး။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၀၀ တည်းပါ။ အဲဒါပေမယ့် စုစုပေါင်းတွက်ရင်တော့ ကိုယ့်အတွက်က မမီဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ လေယာဉ်စရိတ်က အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၀၀ တော်မယ်။ ဘတ် တစ်သောင်းသုံးထောင်လောက်ရှိမယ်။ ကိုင်သွားရမယ့် ရှီးမန်းနီးက အနည်းဆုံး မပါဘူးဆို အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၀ ပါမှဖြစ်မယ်။ ဗီဇာမလိုဘူး။ နောက်ပိုင်း က နီးနေပေါ့။ လေဆိပ်ကနေ ၇ ရက်နေခွင့် (without visia) ပေးတယ်။ အဲဒီတော့ တောင်ကိုရီးယားကိုသွားမယ်ဆိုရင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ကျော်လောက်လိုမယ်။ ကိုယ့်မှာက အဲသလောက် မရှိဘူး။ ကြံသေးမန်သေးတာ ပေါ့ပေါ့။ အဲဒီလိုမမိမကမ်းနဲ့ဘဲ မလေးရှားရောက်ခဲ့။ မကားအိုရောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ အလွယ်တကူနဲ့အလျှော့ပေးလိုတော့ ဘယ်ကိုမှ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲအားထုတ်ရတာပါပဲ။

ထိုင်းနိုင်ငံကို ခေတ္တခဏပြန်ရောက်ချိန်များမှာ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲများကို ကြည့်ရှုလေ့ရှိပါတယ်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ် မေမေ့ဝါရီလတုန်းကတော့ ထိုင်းစစ်တပ်က အာဏာသိမ်းတာကြည့်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက

ထိုင်းနိုင်ငံ အမျိုးသားငြိမ်းချမ်းမှုထိန်းသိမ်းရေး ကောင်စီ (National Peace Keeping Council) က တစ်နှစ်အတွင်း ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပေးမယ်လို့ ကြေညာခဲ့ပါတယ်။ အခုတစ်နှစ်ကျော်တော့ ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်းပဲ ရွေးကောက်ပွဲကို မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့မှာလုပ်ပေးပါတယ်။ ထိုင်းရွေးကောက်ပွဲ အကြိုကာလဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။ ထိုင်းနိုင်ငံရေးပါတီများက မဲဆွယ်ရာမှာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအဟောင်းအတိုင်း ပိုစတာတိုက်ပွဲ (Poster Campaign) ကိုပဲ သုံးကြပါတယ်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် မလေးရှားအထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲတုန်းကလည်း မလေးရှားနိုင်ငံရေးပါတီများဟာ နည်းလမ်းကောင်းဖြစ်တဲ့ ပိုစတာတိုက်ပွဲကိုပဲသုံးကြတာကို တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဘန်ကောက်မှာ ကပ်တဲ့ ပိုစတာများထဲမှာ မြို့တော်ဝန် ချမ်းမလွန် (Chamlon) ပုံက အထင်အရှားဆုံးပါပဲ။ ဦးသန့်ရှင်း (Mr. Clean) လို့ သူ့ကို ကင်ပွန်းတပ်ကြတယ်။ ကတိုးဆဲတောက်နဲ့၊ အလုပ်သမားအင်္ကျီအပြာရောင်နဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံက တခြားကိုယ်စားလှယ်တွေရဲ့ပုံတွေနဲ့ကွာခြားလှတယ်။ တခြားအမတ်လောင်းတွေက ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ နက်ကတိုင်နဲ့၊ ထိုင်းတပ်မတော်ကအရာရှိဟောင်းတွေကလည်း ယူ နိဖောင်းဝတ်စုံတွေနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ပိုစတာကပ်တာကိုး။

ထိုင်းမှာ (၇၃) ပြည်နယ်ရှိတယ်။ မဲရုံပေါင်း ခြောက်သောင်းခွင့်ရတယ်။ အမတ်လောင်းပေါင်း ၄၀၀၀ ရှိပြီး နိုင်ငံရေးပါတီ ၂၀ ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံရေးပါတီများဟာ အများဆုံး ဘတ်တစ်သန်းအထိ ငွေကြေးသုံးစွဲခွင့် ရှိပါတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲပြီးတဲ့အခါမှာ ဆမာခီသမ်ပါတီ (Samakkhitham Party) က ဦးဆောင်ပြီး အစိုးရဖွဲ့ဖို့လုပ်ပါတယ်။ သူနဲ့အတူငါးပါတီ ညွန့်ပေါင်းအဖွဲ့ဟာ ထိုင်းတပ်မတော်ကို လိုလားသော နိုင်ငံရေးပါတီများပါ။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ နာရောင်းပါ။ နာရောင်းကိုဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် လျာထားတယ်။ ဒါပေမယ့် နာရောင်းဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ်မှုနဲ့မသက်သာအဖြစ် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက စွပ်စွဲပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ထိုင်းတပ်မတော် အာဏာသိမ်းတုန်းကပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆူချင်ဒါကို ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ငါးပါတီညွန့်ပေါင်းကတင်လို့ ဆူချင်ဒါဟာ ထိုင်းနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

၁၉၉၂ ခု မေလမှာ ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့မှာ မယ်အောင်အောင်ရွေးပွဲကျင်းပမှာဖြစ်လို့ အကြိုကာလများမှာ ထိုင်းမယ်ရွေးပွဲတွင်ပါဝင်တာပဲ။

စွပ်မြင်သံကြားကလွင့်တာပဲကြည့်ရတာပေါ့လေ။ ဒီနှစ် ထိုင်းမယ်ကို စင်းမယ်သုလေးတစ်ဦးက ရသွားပါတယ်။ သူတို့ဆီမှာ မယ်ရွေးတာ မှုတ ဝါတယ်။ အဲဒီစင်းမယ်သုလေးဟာ ဆင်းရဲသားမိသားစုကပေါက်ဖွားတာဖြစ်ပြီး ခြောက်သွေးမိကမှ ဝါးထရုံအသစ်လဲထားပုံရတဲ့ သူ့ရဲ့နေအိမ်၊ မိသားစုပုံများ ကိုပါ ထိုင်းရုပ်မြင်သံကြားက လွင့်ထုတ်ပြသပါတယ်။

(၃)

ဖဲလိလထဲမှာ ဒီအိမ်မှာ လူသစ်များရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ စင်ကာပူကပြန်လာကြတဲ့ သူတွေပါ။ စင်ကာပူကိုသင်္ဘောတက်ဖို့သွားကြပြီး အဆင်မပြေလို့ပြန်လာကြတာပါ။ သူတို့ဘာသာအဆင်မပြေလို့ပြန်လာတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ခက်တာက သူတို့က “ဆေး”သမားတွေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ထုတ်နိုင်လို့ဆေးချပေးမယ့် အနှောင့်အယှက်က သူများကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ဆေးမရလို့ ယင်းထရင် ကြမ်းပြင်ကို တဖုန်းဖုန်းပုတ်နေတာတို့၊ ခြေထောက်နဲ့ စေ့ကန်တာတို့လုပ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က တိဗ္ဗိကြည့်နေကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် စာပတ်နေကြတယ်။ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေဆိုတော့လည်း နှင်ချဖို့ ခက်တယ်။ သူတို့လာလို့မကြာခင်မှာ အောင်နိုင်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း စောလှသန်း ရောက်လာတယ်။ အောင်နိုင်က ကိုတင်အောင်မိုး မိတ်ဆွေရဲ့တူ၊ သူတို့အတော် လေး ရင်းနှီးကြပါတယ်။

ခက်တာက ညနေကျရင် အောင်နိုင်က သောက်တတ်တယ်။ သောက်ပြီးရင် အေးအေးမနေဘူး ရစ်တယ်။ ဟိုလူ့လိုက်ရစ်၊ ဒီလူ့လိုက်ရစ်နဲ့ပဲ၊ အောင်နိုင်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အခုမှတွေ့ဖူးကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်တုန်းကတည်းက တွေ့ခဲ့ဖူးတာပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူဟာ ဖွန်ဖွန်ရည်ရည်လူကောင်းလေးတစ်ဦးပါပဲ။ နောက် မလေးကနေ စင်ကာပူ သွားပြီး သူသင်္ဘောတက်သွားတယ်ကြားတယ်။ ခုမှ ပြန်တွေ့ကြတာပါပဲ။

တစ်ညကျတော့ အောင်နိုင်နဲ့ စောလှသန်းတို့ ကော်ဖီရှော့သွားကြတယ်။ ကော်ဖီရှော့ဆိုတာက မပေါ့တပေါ် ကောင်မလေးတွေနဲ့ မြှူဆွယ်တဲ့ဆိုင်၊ အောင်နိုင်ရော၊ စောလှသန်းရော ဘန်ကောက်ကို မကျွမ်းဘူး။ လိုက်ပို့တာက ရန်နိုင်ပဲ။ အောင်နိုင်ဟာ ဒီအိမ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုမကျေနပ်လို့ ပြဿနာရှာနေတာ ရန်နိုင်သိတယ်။ ဒါကိုသိလျက်နဲ့ ရဲနိုင်က အောင်နိုင်ကို အရက်ဝိုင်းရှိတဲ့ ဒီကော်ဖီရှော့ ခေါ်သွားခဲ့တာ။

ဖြစ်ပုံကဒီလိုပါ။ ရဲနိုင်ဟာ မလေးရှားပြန်ပါ။ အလုပ်လုပ်မသေ လူရိုက်စားနေတဲ့လူ၊ အသက်က (၂၄) နှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ တစ်နေ့ကျတော့ ဘန်ကောက်က မြန်မာမလေးတစ်ဦးကို သူကဒီအိမ်ခေါ်လာတယ်။ သူ့က အသိခေါ်လာတော့ ဒီကအိမ်ရှင်ကအစ သူ့အသိကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူခေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးက စကား စွပ်တယ်။ ဒီအိမ်က ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ ဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုပြီး လျှောက်ပြော တော့ မသိတာက ပြန်ကြားတယ်။ ဒီမှာတင် မသိတာနဲ့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ တယ်လီဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် အကြီးအကျယ်စကားများကြတော့တာပဲ။ ဒါကို ရဲနိုင်က သူ့ရှိတဲ့နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဒီလိုပြောရမလားဆိုပြီး မကျေနပ်ဘူး။ တေးထားတယ်။ ခု အောင်နိုင်ရောက်လာတော့ ပြဿနာလုပ်မယ်မှန်းသိပြီး အရက်တိုက်ပြီး ထောင်ပေးတာပဲ။

အောင်နိုင်ဟာ ဘာကိုမကျေနပ်ဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပါဘူး။ ဖဲလိလ ၁၈ ရက်နေ့မနက်ကြီးပေါ့။ အောင်နိုင်ရယ်၊ စောလှသန်းရယ်၊ ရဲနိုင်ရယ်က စောစောကပြောတဲ့ ကော်ဖီရှော့က ပြန်လာကြတယ်။ အောင်နိုင်က ဖူးပြီး ရမ်းတယ်။ စောလှသန်းလည်း သူ့လူသူထိန်းတာပဲ မရဘူး။ သူကရမ်းနေ တော့ အိမ်ထဲအဝင်မခံရဲဘူး။ ခြံစည်းရိုးနဲ့အိမ်ခံစားကြား ကွက်လပ်မှာပဲထားရ တယ်။ မနက် ၆ နာရီလောက် ဆုသံပူသံကြားရလို့ ဆင်းကြည့်တော့ နှုတ်တင်အောင်မိုးရယ် ကိုစောလှသန်းရယ်က အောင်နိုင်ကို ချော့မော့ပြောနေ တယ်။ ချော့ပြောလေ သူက ရောင့်တက်လေပဲ။ ကိုတင်အောင်မိုးပြောပြလို့ သိရတာက ညတုန်းက အရက်ဆိုင်ကနေ ဘတ်ငါးရာချေးတယ်။ သူကပေး သိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ရဲနိုင်ကိုလွှတ်ပြီး ဘတ်ငါးရာချေးတယ်။ ဒီတစ်ခါ တော့ မပေးလိုက်တော့ဘူး။ အဲဒါကို အောင်နိုင်က ရမည့်ရှာပြီး ပြဿနာလုပ် မိတော့။

ကျွန်တော်လည်း ချော့ပြောတယ်။ မရဘူး။ အိမ်ရှေ့မှာ အော်ဆဲပြီး ဆူနေတယ်။ ဘေးကထိုင်းအိမ်တွေ မကြားချင်အဆုံးပေါ့။ အိမ်ရှေ့က ပြတင်း ခေါက်က မှန်ခံခါးတွေလည်း ကုန်ပြီ။ သူလက်သီးနဲ့ထိုးပြီး ခွဲထားတာ သူ့လက်တွေမှာလည်း မှန်ကွဲတွေရှိပြီး သွေးခြင်းခြင်းနီရဲနေပြီ။ သမံတလင် မှာ၊ အိမ်ရှေ့အုတ်ထရုံပေါ်မှာလည်း သွေးတွေစဉ်ထားတာနဲ့ ရဲနေပြီး နီ နီညစ်ညစ်လိုက်တာ၊ စိတ်ညစ်ညစ် လိုက်မားနားသွားတိုင်၊ စာဘူးသိုက်ကြီး မှောက်ထောင် ဆွဲ ဆိုတဲ့အဖြစ်ပဲ။ ဒီတည်းခိုအိမ်မှာ လာတည်းနေကြတဲ့သူတွေဟာ သင်္ဘော

ဆင်းလာတဲ့လူတွေ၊ သင်္ဘောတက်ဖို့လူတွေ၊ မြန်မာပြည်ကနေအလုပ်လုပ်ဖို့ လာကြသူတွေ၊ ကျွန်တော်တို့လို တစ်နေရာမကောင်း တစ်နေရာပြောင် ဆိုတဲ့သူတွေ၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်သောကနဲ့ကိုယ်၊ ပြီးတော့ ထိုင်းလူမျိုးများရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြန်မာတစ်ယောက် ရမ်းကားနေတာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ဒါတောင် သူတို့က ဆူညံပါတယ်ဆိုပြီး ရဲကိုမတိုင်လို့ တော်သေးတယ်။

ဪ-ရဲနိုင်လို့ ဟိုတို့ဒီထောင်လုပ်တဲ့လူတွေ၊ ယင်းထလို့ ကြမ်းပြင် တာဝန်ထုန်းပုတ်နေတဲ့ ဆေးသမားတွေ၊ အရက်မူးပြီး မနက်အရက်ကတည်းက မှန်ပြတင်းတွေ လက်သီးနဲ့ထိုးခွဲနေတဲ့သူ၊ အဲဒီနေ့က အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ထိုင်နေတုန်း “မြန်မာများစုဝေးနေကြသည်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ခေါင်းထဲကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ တို့မြန်မာတွေ ဒီလိုစုဝေး နေကြရင် ဒီလိုပဲပြဿနာရှုပ်သလား။ ဒါတွေဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် ရေးပြထားတာပါ။ ဒီအကြောင်းတွေရေးတာဟာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ထိခိုက်စေလိုသော ဆန္ဒရည်ရွယ်ချက် မပါပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိမိကြောင့် သူတစ်ပါးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေရတဲ့သူတွေ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကိုယ့်လူမျိုးဂုဏ်သိက္ခာမထောက်ဘဲ ထင်သလိုနေကြတဲ့သူတွေအကြောင်းကို နောင်ကို ဆင်ခြင်နိုင်ကြရစေတော့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့သာ ရေးပြတာပါပဲ။ မနက် ၉ နာရီလောက်ကျမှ အောင်နိုင်ဟာ ငြိမ်ကျပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နီးလာတော့လည်း စောစောကရမ်းကားခဲ့တာ သူမဟုတ်သလိုဘဲ။

မေလ ၃ ရက်နေ့မှာ မယ်စကြာဝဠာရွေးပွဲကို ဘန်ကောက်မြို့တော်မှာ ကျင်းပလို့ နိုင်ငံတကာအလှူမယ် တစ်ရာကျော်ကို ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ကြည့်ရပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်စကြာဝဠာရွေးပွဲဟာ အချိန်ကိုတွန်းပြီး ကျင်းပနေရ ပါတယ်။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ ထိုင်းနိုင်ငံရေး အခြေအနေမကောင်းတော့ လို့ပါ။ ချမ်းမလွန် ဦးဆောင်တဲ့ ဆူချင်ဒါကို ကန့်ကွက်တဲ့ဆန္ဒပြမှုတွေ ဘန်ကောက်မှာ ကျင်းပနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် မေလ ၁၆ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးအဆင့် ရွေးပွဲကို မေလ ၉ ရက်နေ့မှာပဲ အပြီးသတ် ရွေးလိုက်ပါတယ်။ နမီးဘီးယား (Namibia) မယ်လေးဟာ မယ်စကြာဝဠာအဖြစ် အရွေးခံလိုက်ရပါတယ်။ နမီးဘီးယားဟာ မကြာသေးခင်ကမှ လွတ်လပ်သောနိုင်ငံအဖြစ် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ တာပါ။

မေလလယ်လောက်မှာ ထိုင်းမှာ အကြီးအကျယ်ဆူပူဆန္ဒပြနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုရီးယားသွားမည်ဆို၍ ငွေရေးကြေးရေးဖန်တီး ခြင်းစားကြည့်ပေမယ့် ကုကယ်မယ့်သူ ဝေးနေတာကြောင့် မကာအိုကိုပဲပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာဖြင့် မကာအိုဟာ အကောင်းဆုံး နေရာပါပဲ။ မေလ ၂၀ ရက်နေ့မှာ နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်ကို ဆူချင်ဒါကထုတ်လိုက် ပါတယ်။ မေလ ၂၀ ရက်နေ့မှာပဲ လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ကမန်းကတန်းဝယ်ပြီး ၂၁ ရက်နေ့မှာ မကာအိုကိုပြန်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြင်းပြတဲ့နေပူရှိန်များအောက်မှာ၊ ဆူသံပူသံတွေကြားမှာနေခဲ့ပေဦးတော့ နှစ်သော ဘန်ကောက်ရယ်၊ ကိုယ်တော့ နေရာသစ်ကြီးစားမရလို့ နေရာဟောင်း နေပုံပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာတဲ့အချိန်များမှာတော့ အေးချမ်းစွာ၊ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် မေလ ၂၁ ရက်နေ့ မနက် ၈ နာရီ ၅၅ ထွက်တဲ့ ဂျပန် အကြောင်း (ဂျေအေအယ်လ်) လေယာဉ်နဲ့ ဟောင်ကောင်ကတစ်ဆင့် မကာအိုကို ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ပြိုင်သော ချမ်းသော ကိုလူဝမ်

(၁)

နွေလည်းမပီ
 ဆောင်းလည်း မမည်သေး
 ဟို-အဝေးဆီ
 တရုတ်ပြည်ဘက်
 တေးသီဒက်လည်း
 ပျံလျက်ထွက်ခွာသွားလေပြီ။
 တရုတ်ပြည်၏
 တောင်သည်လည်းမှိုင်း
 အုပ်ဆိုင်းမို့မို့
 တောညိုညို သွင်
 မြင်ရစဉ်ခါ
 ရင်မှာလှမ်းမိ မွေးရပ်မြေ။
 ဒီကမ်းဘက်တွင်
 မြစ်ပြင်ပုလဲ
 လှိုင်းထန်ဆဲမှာ
 လူဝမ်ရွာ၏
 အောက်တိုဘာတွင်း
 နံနက်ခင်းသည်
 မြူနှင်းမှုန်စိ

ဝေကာသီလည်း

သဲကွဲမရှိ

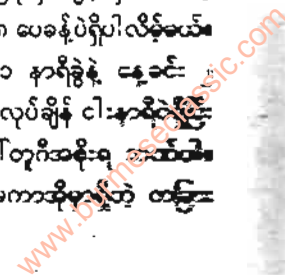
မအေး၏သို့၊ အေး၏သို့နှင့်။

ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာဆရာတစ်ဦးမဟုတ်ပါဘူး။ ကဗျာကိုခံစားတဲ့ စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးသာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သာယာလှပတဲ့ လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရှုခင်းလေးများကို မြင်တွေ့ရတဲ့အခါမှာတော့ ကဗျာဉာဏ်လေးများကို ကွန့်မြူးမိပါတယ်။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိပြီး အလုပ်လုပ်ကိုင်နေတဲ့နေရာလေးဟာ အင်မတန် မှပဲ အေးချမ်းလှပါတယ်။ မကာအိုမြို့ရဲ့ တတိယမြောက်ကျွန်းဖြစ်တဲ့ လူဝမ် ဆိုတဲ့နေရာလေးပါ။ တရုတ်လို လူဝမ်လို့ခေါ်ပြီး ပေါ်တူဂီလိုတော့ ကိုလူဝမ် (Coloane) လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မကာအိုနဲ့တရုတ်ပြည်ရဲ့ တစ်ခုသောနယ်စပ် ဆိပ်ကမ်းသာလေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့ကို ခဏ ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ခဏသာဆိုတယ် ဟိုမှာ သုံးလကြာမြင့်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နိုင်ငံကူးဖို့ရာ ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေတာနဲ့ လက်ရှိအခြေအနေအရ အကောင်းဆုံး ဖြစ်တဲ့ မကာအိုကိုပဲပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်အပြန်ကိုဖြင့် ဟောင်ကောင်လူဝင်မှုက သဘောကောင်းစွာနဲ့ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်း ဧပြီကွဲခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဘန်လောက်မှာသိကျွမ်းခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုဘုန်းမြင့်ထံ မှာ တစ်ညအိပ်ပြီး မကာအိုကိုကူးခဲ့ပါတယ်။ မကာအိုပြန်ရောက်ပြီး အရင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီမှာပဲအလုပ်ပြန်တောင်းတော့ ပြန်ခန့်ပြီး ယခုလုပ်နေတဲ့ နေရာကို တာဝန်ချထားပေးလိုက်တာပါပဲ။

ယခုတာဝန်ယူပြီး စောင့်နေတဲ့နေရာကတော့ လူဝမ်မှာဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ မကာအိုကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ် Bame Commercial De Macau (BCM) ရဲ့ ဘဏ်ခွဲလေးပါပဲ။ ဘဏ်မန်နေဂျာ၊ စာရေးနှစ်ယောက်နဲ့ အားလုံး အမှုထမ်းသုံးဦးပဲရှိပါတယ်။ မကာအိုဆင်ခြေဖုံးမှာ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ဘဏ်အသေးစားလေးပါ။ အကျယ်အဝန်းက ၁၂ ပေ၊ ၁၈ ပေခန့်ပဲရှိပါလိမ့်မယ်။ ဆက်ရဲ့အလုပ်ချိန်က နံနက် ၁၀ နာရီက နေ့ခင်း ၁ နာရီခွဲနဲ့ နေ့ခင်း ၁ နာရီကနေ ညနေ ၄ နာရီပဲဖြစ်ပါတယ်။ စုစုပေါင်း အလုပ်ချိန် ၄ နာရီပဲရှိပြီး အခင်းစားချိန် တစ်နာရီရပါတယ်။ ဒီဘဏ်ဟာ ပေါ်တူဂီအနီးရ ဘဏ်တစ်ခု ခေါ်တူဂီတို့ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ချိန်နည်းပါတယ်။ မကာအိုမှာရှိတဲ့ တခြား

ဘဏ်တွေအတော်များများဟာ နံနက် ၉ နာရီစပွင့်ပြီး ညနေ ၅ နာရီမှပိတ်ပါတယ်။ ထမင်းစားချိန်မပိတ်ပါဘူး။ ဘဏ်အမှုထမ်းများဟာ ထမင်းကို အလှည့်ကျစားရတာပါ။

ဒီနေရာမှာ စကားစပ်လို့ ပေါ်တူဂီတို့ရဲ့ အလုပ်ချိန်များကို ပြောပြလိုပါတယ်။ မကာအိုက စာတိုက်ကို ဥပမာ ပေးပါရအေး နံနက် ၉ နာရီစပွင့်ပါတယ်။ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီ ထမင်းစားဖို့နားပါတယ်။ ၁ နာရီခွဲမှာ ပြန်ဖွင့်ပြီး ညနေ ၅ နာရီခွဲမှာ ပိတ်ပါတယ်။ ပေါ်တူဂီအစိုးရဟာ မကာအိုမှာ ခြံရံပိတ်နေတာပါ။ ဥပမာ အောက်တိုဘာ ၁ ရက်နေ့ဟာ တရုတ်ပြည်မကြီးရဲ့ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အမျိုးသားနေ့ပါ။ ဒီနေ့ကို မကာအိုမှာ ရုံးပိတ်ပါတယ်။ မကာအိုဟာ ပေါ်တူဂီ ရဲ့ ပင်လယ်ရပ်ခြားနယ်မြေ (Portuguese's Oversea Territories) အဖြစ် သတ်မှတ်ထားလေတော့ ပင်လယ်ရပ်ခြား အမှုထမ်းများ ပီပီ အားလပ်ရက်ပဲ ရှာဖွေနေလေဟန်တူပါရဲ့။

ဘဏ်ကစားရေးမလေး အိုင်ရင်း ငွေကိုင်အင်ဒီတို့ဟာ အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းပြောတတ်ကြပါတယ်။ မန်နေဂျာအဖန်ကတော့ ပြောရင် နားလည်ပါတယ်။ မန်နေဂျာက ပေါ်တူဂီလိုကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောဆိုဆက်ဆံလို့ရတော့ ကျွန်တော်အတွက်က အခက်အခဲ သိပ်မရှိလှပါဘူး။ မကာအိုမှာ ဘဏ်စာရေးထွေးအားလုံး အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ရပါတယ်။

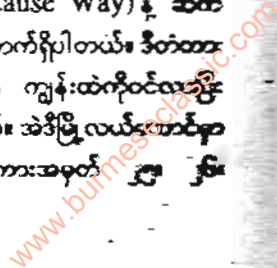
(၂)

ဘဏ်ဟာ အနောက်ဘက်ကဆိပ်ကမ်းဆီကို မျက်နှာမူပြီး ဆောက်ထားတာပါ။ ဘဏ်ထဲကနေ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်ရင် ပုလဲမြစ်မြင်နဲ့ လှေများ သင်္ဘောများ သွားလာနေတာကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။ မကာအိုက သင်္ဘောကလည်း မကာအိုအလံနဲ့ တရုတ်ပြည်ကသင်္ဘောကလည်း တရုတ်အလံထူလို့ပေါ့။ ပုလဲမြစ်ဟာကိုက် ၅၀၀ လောက်ပဲကျယ်ပါတယ်။ မြစ်ရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းအတော့ တရုတ်ပြည်မကြီးပါ။ ကမ်းခြေမှာ တရုတ်ပြည်က အဆောက်အအုံများနဲ့ ဒါတွေကို ကျော်လိုက်ရင် တောင်စဉ်တောင်တန်းများကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ရေတံခွန်အသေးစားလေးတစ်ခုဟာလည်း တောင်ပေါ်ကနေ ပုလဲမြစ်ထဲကို စီးဝင်နေပါတယ်။ ဒီတောင်ကုန်းတွေရဲ့တစ်ဖက်မှာတော့ တောင်အမြင့်ကြီးတစ်လုံးရှိပါတယ်။ ပုပ္ဖားတောင်နဲ့သိပ်တူပြီး အမြင့်ကလည်း ပုပ္ဖားလောက်ပါပဲ။ ပေ ၅၀၀၀ လောက်ရှိပါတယ်။ တောင်စဉ် ခြောက်လုံး

ခုနစ်လုံးလောက်ကျော်ပြီးမှ ဒီတောင်ကြီးဆီကို ရောက်နိုင်တာပါ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ “တောင်ကပဲမြင့်သလား၊ တိမ်တပဲနိမ့်လေသလား” မသိပါဘူး။ တောင်ထိပ်မှာ မိုးသားတွေ ဖုံးအုပ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒီတောင်စဉ်တောင်တန်းတွေကို မြင်တွေ့ရတဲ့အခါ ဆရာမြသန်းတင်ရဲ့ “တောင်များ၏ တောင်ဘက်မှ ပင်လယ်များ၏ မြောက်ဘက်ဆီသို့” ကို သတိရမိပါတယ်။ “လိုက်ခဲ့တော့ မြန်မာ” ကို ဆရာရေးတုန်းက ရှမ်းပြည်နယ်ကို မရောက်ဖူးသေးပေမယ့် တောင်များ၏ တောင်ဘက်စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ချိန်မှာတော့ ဆရာဟာ တရုတ်ပြည်ကို ရောက်ဖူးပြီးပြီလို့ထင်ပါတယ်။ ဒီဘက်ပိုင်းခေတ်များမှာ စာရေးဆရာ အတော်များများဟာ တရုတ်ပြည်ကိုရောက်ဖူးကြပါတယ်။ ဒီပုလဲမြစ်ခွဲဟာ တောင်ဘက်ကိုစီးသွားပြီးတော့ နောက် ပုလဲမြစ်ခွဲတစ်ခုနဲ့ သွားပြီးဆုံပါတယ်။ ရန်ကုန်မြစ်နဲ့ ပုပ္ဖားတောင်ချောင်း ဆုံကြသလိုပါပဲ။ အဲဒီမြစ်ဆုံရဲ့ ဟိုဘက်မှာကျတော့လည်း တရုတ်ပြည်ရဲ့ တောင်ပိုင်းပိုင်းညှိညှိများကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။

လူဝမ်းဟာ မကာအိုကနေ သုံးမိုင်လောက်ဝေးပါတယ်။ မကာအိုက ထွက်ပြီး တိုင်ပိတ်တားကိုကျော်ရပါတယ်။ ဒီတံတားလွန်တာနဲ့ တိုင်ပိကျွန်းကိုရောက်ပါတယ်။ ဒီတံတားဟာလည်း ပုလဲမြစ်ခွဲတစ်ခုကိုဖြတ်ပြီး တံတားထိုးထားတာပါပဲ။ ဒီမြစ်ခွဲကတော့ တော်တော်ကျယ်ပါတယ်။ တစ်မိုင်လောက်အနည်းဆုံးရှိပါတယ်။ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ နှင်းမြူတွေဆိုင်းတဲ့နေ့မှာ ဒီဘက်ကမ်းကနေ တိုင်ပိဘက်ထိပ်ကို မမြင်ရတော့ပါဘူး။ တံတားဆောက်ထားတဲ့နည်းပညာကတစ်မျိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက စစ်ကိုင်းတံတားလို အုတ်တိုင်ကြီးတွေထု၊ သံပေါင်ပစ်ပြီး ဆောက်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်သေးသေးလေးတွေ အများကြီးစိုက်ပြီး တံတားထိုးထားတာပါ။ တံတားဟာ ကားနှစ်စီးသွားလို့ရပါတယ်။ တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်း နံပါတ်ရှစ်ရဲ့အထက်မှာတော့ တံတားကို ပိတ်ထားတတ်ပါတယ်။

တိုင်ပိကျွန်းကိုဖြတ်ကျော်လိုက်ရင် ပုလဲမြစ်ခွဲတစ်ခုကို တွေ့ရပါမယ်။ တိုင်ပိနဲ့ ကိုလူဝမ်းကျွန်းကိုတော့ အုတ်တံထား (Cause Way) နဲ့ ဆက်ထားပါတယ်။ ဒီတံတားကလည်း တစ်မိုင်ပျော့ပျော့လောက်ရှိပါတယ်။ ဒီတံတားကို ကျော်ရင် ကိုလူဝမ်းကျွန်းကိုဝင်ပါပြီ။ ဒီကနေ ကျွန်းထဲကိုဝင်လာပြီး တစ်မိုင်ခွဲလောက်မှာ မြို့လယ်ကောင်ကိုရောက်ပါတယ်။ အဲဒီမြို့လယ်ကောင်မှာ ဘဏ်ကိုဖွင့်ထားတာပါ။ မကာအိုကနေ ဘတ်စကားအမှတ် ၂၃ ၂၆

၂၆(က)၊ ၂၁ နဲ့ ၂၁ (အေ)တို့ ပြေးဆွဲပါတယ်။ ၂၁ က ကိုလူဝမ်မြို့လမ်း
 ကောင်မှာ ဂိတ်ဆုံးပြီး ၂၅ နဲ့ ၂၁ (အေ) ကတော့ ကိုလူဝမ်ကျွန်းအဆုံး
 ဟတ်ဆ (Hassac) ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ ပြေးဆွဲပါတယ်။
 အဲဒီအဆုံးနားမှာပဲ တစ်ခါတုန်းက ဗီယက်နမ်ကနေ လှေနဲ့ပြေးလာတဲ့ဒုက္ခသည်
 (Boat people) တွေကို ရွာတည်ပေးထားပါတယ်။ လူပေါင်း ၄၀
 ခန့်ပဲကျန်ပါတော့ တယ်။ အတော်များများဟာ အမေရိကန်တို့၊ ကနေဒါတို့ကို
 ပြောင်းရွှေ့ သွားကြပါပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ မနက်ကို ၈ နာရီလောက်မှာ မကာအိုကနေ လူဝမ်ကို
 ထွက်ခွာလာလေ့ရှိပါတယ်။ လူဝမ်ကို ၈ နာရီခွဲလောက်မှာ ရောက်ပါတယ်။
 လူဝမ်က ကျွန်းကြီးပေမယ့် ဒီတရုတ်ပြည်နဲ့ကူးသန်းတဲ့ဆိပ်ကမ်းအနီးမှာပဲ
 အိမ်ခြေများရှိပါတယ်။ ဈေးတစ်ဈေးရှိပြီး မနက်တိုင်ရင် တရုတ်ပြည်ကနေ
 ဈေးလာရောင်းတဲ့သူတွေ၊ ဒေသဈေးဝယ်သူတွေနဲ့ စည်းကားလေ့ရှိပါတယ်။
 ဈေးအနီးမှာ ပန်းခြံတစ်ခုရှိပြီး မော်တော်ကားများပတ်မောင်းရတဲ့ အပိုင်းလည်း
 ဖြစ်ပါတယ်။ ရံသင်တန်းကျောင်းနဲ့အတူ ကိုလူဝမ်စာတိုက်ကိုလည်း ဖွင့်လှစ်
 ထားပါတယ်။ မကာအိုမှာ မြေနဲ့အိမ်တစ်လုံးပိုင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ လူနေအိမ်ခြေ
 များဟာ တိုက်ခန်းတွေပါ။ ကိုလူဝမ်မှာတော့ မြေနဲ့ ခြံနဲ့ တိုက်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်
 ကြပါတယ်။ ပိုက်ဆံရှိပြီး ဝင်းနဲ့ခြံနဲ့နေချင်ကြသူတွေဟာ လူဝမ်မှာ လာဝယ်
 နေကြတာပါပဲ။

ဘတ်စကားဂိတ်ကနေ ပန်းခြံအပိုင်းကိုကျော်လိုက်တာနဲ့ ဆိပ်ကမ်းကို
 လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။ ဒီနေရာလေးမှာ ပေါင်မုန့်ဆိုင်၊ အခြားလှည်းကုန်ပစ္စည်း
 ဆိုင်များ၊ စာသောက်ဆိုင်များနဲ့ စည်ကားပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 လေးတစ်ဆိုင်ဟာ ပုလဲမြစ်ကမ်းကို မေးတင်ပြီး ဆောက်ထားပါတယ်။
 ဒီဆိုင်မှာ မနက်တိုင်း ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ပါတယ်။ မျက်စေ့ တူရ
 မှာဖြင့် စောစောကပေါ်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ပုလဲမြစ်ပြင်နဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းက
 တောင်တန်းအသွယ်သွယ်တွေ မြင်နေရပါတယ်။ ပင်လယ်ဝပြစ်တဲ့အတိုင်း
 နေ့တိုင်း ရေတက်ရေကျရှိပါတယ်။ ရေကျရင် မြစ်ရေပြင်ဟာငြိမ်ပြီးဝပ်နေသလို
 ရေတက်ချိန်မှာဖြင့် မြစ်ရေပြင်ဟာ ကြွလို့နေပါတယ်။ ဩော်-ရေပြင်ဟာလည်း
 လူ့သဘာဝထဲက လူ့သားတွေလိုပါပဲလား။ တစ်ခါတစ်ခါ လှိုင်းထန်နေတဲ့
 ချိန်မှာတော့ ဟိုဘက်ကမ်းက ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းတွေကို လှိုင်း
 ရိုက်နေတာဟာ အင်မတန်မုပဲလှပါပေတယ်။ မြန်မာပြည်မှာတုန်းက ရောဝတီ

မြစ်ကမ်းဘေး မြေလတ်ပိုင်းက မြို့လေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သူမို့ တောင်တန်းကြီး
 တွေနဲ့ မိုးသားရဲ့အလှ၊ ပင်လယ်ရေပြင်ရဲ့အလှတွေနဲ့ မထိတွေ့ မနီးစပ်
 ခဲ့ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားရောက်မှသာ ဟိုနေရာဒီနေရာရောက်ပြီး တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတော့
 တာမို့ မြင်သမျှ အံ့မခန်းလို့ ဖြစ်နေရပါတော့တယ်။

ဒီဆိုင်လေးမှာ မနက်ပိုင်းမှာဖြင့် လူစည်ကားလှပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်
 သောက်တဲ့ဓလေ့ (ယမ်းချာ) ဟာ တရုတ်လူမျိုးတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်
 ဖြစ်တာနဲ့အညီ မိမိတို့ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနဲ့စုပြီး မနက်ပိုင်းမှာ
 လက်ဖက်ရည်သောက်ကြလေ့ရှိပါတယ်။ တရုတ်ထုံးစံ ရေနေ့ကြမ်းနဲ့ တရုတ်
 မုန့်မျိုးစုံ၊ လက်ဖက်ရည်အချို၊ ကော်ဖီ၊ အသားကင် အခေါက်ကင်များနဲ့
 ထမင်းစသည်တို့ အခဲစားသောက်ကြပါတယ်။ ဆိုင်မှာ နာရီဝက်လောက်
 ထိုင်ပြီး အပြင်ကိုပြန်ထွက်လာပြီး ဘဏ်နဲ့မနီးမဝေးက ထိုင်ခဲ့လေးပေါ့မှာ
 ထိုင်ပြီး ဆေးတံသောက်ပါတယ်။

ဒီခုံတန်းလေးဟာ ရေတမာပင်လေးတစ်ပင်အောက်မှာ ရှိပါတယ်။
 မကာအိုတစ်မြို့လုံးမှာက လူတွေနားနေဖို့ရာ ခုံတန်းတွေကို ပန်းခြံတို့၊
 ကမ်းနားတို့မှာ ထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီရေတမာပင်လေးအောက်မှာ ထိုင်ရတာ
 အင်မတန် အေးချမ်းပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကလည်း ကျွန်တော်
 တို့ဆီမှာလို ကက်ဆက်အကျယ်ကြီးဖွင့်တဲ့အလှေခရီးပါဘူး။ ရုပ်မြင်သံကြား
 ဖွင့်ထားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီခုံတန်းလေးမှာထိုင်နေချိန်မှာ ဖော်တော်
 ကားသံကလွဲပြီး တိတ်ဆိတ်နေပါတယ်။ တမာပင်ပေါ်က ပုရစ်လေးများ
 အော်သံကြားနေရပါတယ်။ ဒီခုံတန်းလေးရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာကတော့
 ကျွန်တော်တို့အညာက သနပ်ခါးပင်လိုအပင်မျိုးတွေစိုက်ထားပြီး ညီနေအောင်
 ညှပ်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ပရုတ်ပင်တစ်ပင်လည်း စိုက်ထားပါတယ်။
 ဒါတွေကို မြူနီစီပယ်ကလုပ်ရတာပါ။ မကာအိုမြူနီစီပယ်ဟာ တစ်မြို့လုံး
 အမှိုက်သိမ်းရုံမက ဥယျာဉ်ပန်းပင်စိုက်ပျိုးရေးကိုပါလုပ်ပြီး တစ်မြို့လုံး နေရာ
 အနှံ့ ပန်းပင်တွေစိုက်ပါတယ်။ ဖူးပွင့်နေတဲ့ ပန်းပင်တန်းတွေကို လူဝမ်အလာ
 လမ်းမှာ မြင်တွေ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုလူဝမ်ဟာ တိုင်ပါ မကာအိုနဲ့
 မတူဘဲ အထူးသန့်ရှင်းလှပါတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ အမှိုက်မပြတ်လှည်းနေတဲ့
 ဒီတမာပင်လေးအောက်မှာ ထိုင်နေစိုက်မှာဖြင့် စတီရီယိုအဆိုတော် ချီနီ
 “ရေတမာပင်ဒီအရိပ်အောက်မှာ သာယာသံချိုတေးလေးများနဲ့ အချစ်အမြတ်
 တစ်လောက် သိဖို့ရာ” ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကိုလည်း သတိမမေ့ဘဲ

ဪ အချစ်ဆုံးသူတစ်ယောက်ရယ် ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ဘယ်သောအခါမှ ရှိလာမှာတဲ့လည်းကွယ်။

နံနက် ၉ နာရီခွဲ၊ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်လောက်မှာဖြင့် မန်နေဂျာ အဖန် တို့သုံးဦးသားဟာ ဘိစိအိမ်က ကားနဲ့အတူ ရောက်ရှိလို့လာပါတယ်။ ဒီအခါမှာ တံခါးဖွင့်၊ သူတို့ကလည်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာပြင်ဆင်၊ ငွေထုတ်ငွေသွင်း စာရွက်များဖြည့်စရာရှိတာဖြည့်၊ ကျွန်တော်ကလည်း လျှပ်စစ်ရေခွေးတတ်ဘူးနဲ့ ရေခွေးတည်ပြီးတဲ့အခါ ၁၀ နာရီထိုးပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ရှေ့ကတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ချိန်ကစပြီး ဒီဘဏ်လေးဟာ တစ်နေ့တာအတွက် အသက်ဝင်လို့ လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီဘဏ်လေးမှာ အဓိက ငွေသွင်းငွေထုတ်ပြုသူများက လူဝမ်းရွာရဲ့ ဒေသခံများနဲ့ လူဝမ်းမြန်စိပယ်က အလုပ်သမားများ၊ ပိုင်ဆိုင်နီးယား (Pioneer) ကုမ္ပဏီက အလုပ်သမားများသာဖြစ်ပါတယ်။ မျက်နှာစိမ်း လူစိမ်း ရယ်လို့မရှိသလောက်ပါဘဲ။ ဒီဘဏ်မှာ စင်ပြီး တစ်လလောက် ဘဏ်ရှေ့မှာ အမြဲတမ်းကြည့်နေလိုက်တာ ရွာခံလူများကို မျက်နှာကျက်မိသွားပါတယ်။ မြန်စိပယ်အလုပ်သမားများဟာ လတစ်လရဲ့ ၁၈ ရက်နေ့တိုင်းမှာ လခထုတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်ရက်လောက်ပဲ ဘဏ်ထဲမှာ လူအုံတာပါပဲ။ တခြားရက်တွေကတော့ လူဒီလောက်မရှိပါဘူး။ ဘဏ်မှာက မီးဖို၊ ရေဖို၊ သွင်းလို့ရပါတယ်။ ဘဏ်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ မီးကုမ္ပဏီ၊ ရေကုမ္ပဏီတို့ အဆက်အသွယ်လုပ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာလို မိတာရုံးမှာသွားပြီး မီးဖိုသွင်းဖို့မလိုပါဘူး။ နောက်လတစ်လရဲ့ ၅ ရက်နေ့တိုင်းမှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ လခထုတ်ပါတယ်။ အစိုးရထောက်ပံ့ကြေးပါ။ များသောအားဖြင့်က ဒေသခံများနဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက အမှုထမ်းတွေဖို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခင်မင်သိကျွမ်းပြီးသားလူတွေပါ။ စကားများတာ၊ ရန်ဖြစ်တာ လုံးဝမရှိပါဘူး။

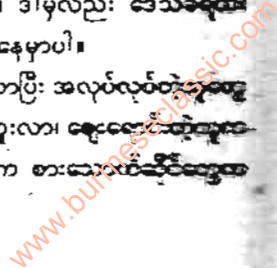
အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေလာတဲ့အခါ၊ ကလေးအမေတွေလာတဲ့အခါ ကျွန်တော်က တံခါးကိုအသင့်ဖွင့်ထားပေးပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ကွမ်တုံဓလေ့ ထုံးစံအတိုင်း “ဟင်မံကျွိုက်” ဆိုပြီး ပြောတာခံရပါတယ်။ သူတို့ဆိုမှာ တစ်ဦးဦးကကူညီလိုက်ရင်၊ တစ်ဦးဦးကို အကူအညီတောင်းရင် သုံးလေ့ရှိတဲ့ စကားပါ။ မြန်မာလိုတော့ “ခွင့်ပြုပါနော်၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော်” ဆိုတာမျိုးနဲ့ ညီပါလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် သုံးလေးနှစ်သားလေး သမီးလေးတွေက

ဟင်မံကျွိုက်ဆွတ်ဆွတ် (ဦးဦး ခွင့်ပြုပါနော်) ဆိုတဲ့ စကားသံလေးတွေဟာ ချစ်စရာကောင်းလှပါတယ်။

မနှစ်တန်းက လစွာဘိုဝါဟိုတယ်မှာဖွင့်ထားတဲ့ အကောက်မဲ့ဆိုင် (Duty Free Shop) မှာ တာဝန်ကျခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာတုန်းကတော့ သမီးချောချောတွေ အစိတ်သုံးဆယ်လောက်နဲ့ ရှယ်နယ်၊ ခရစ္စတုန်ဒီထိုး ရေမွှေးနဲ့တထောင်းထောင်းနဲ့ပေါ့။ လာတဲ့သူများ ဈေးဝယ်များကလည်း ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဂျပန်ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေပေါ့။ ဒီဘဏ်မှာတော့ လာကြသူများက အလုပ်သမားတွေ၊ တချို့က အပေါ်ပိုင်း အကျိတ်ဝတ်မထားကြဘူး။ ချွေးသံရွဲရွဲနဲ့၊ တချို့က ကလေးအမေတွေ၊ ကလေးငယ်ကို ကျောမှာ အဝတ်စတစ်စနဲ့ပိုးလို့၊ တချို့က အဘိုးအို အဘွားအိုတွေ၊ အခန်းလေးကျဉ်းကျဉ်း လေအေးစက်တပ်ထားတော့ အပြင် လေကမဝင်နဲ့ လူများတဲ့နေ့များမှာ လူစော်တွေ၊ ချွေးစော်တွေ သိပ်နံပါတယ်။ လေအေးစက်တပ်ထားတဲ့အခန်းမို့ ပိုဆိုးပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အဝတ်တံခါးမကြီးကိုလှုပ်ပြီး ပြင်ပလေသွင်းလိုက်မှ အနံ့တွေပျောက်သွားပါတယ်။ ဒီအခါမျိုး များမှာဖြင့် ရေမွှေးနဲ့ရတဲ့ အရင်ဆိုင်ကို သိပ်သတိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်အရာဟာမြဲလို့လဲ။ ဘယ်အခြေအနေတစ်ရပ်ဟာ မြဲပါသတဲ့လဲ။ အကြောင်း အတည်အမြဲ ရှိပါသတဲ့လဲ။

ဘဏ်တံခါးဝကနေ အမြဲပဲအပြင်ကိုကြည့်နေလေ့ရှိပါတယ်။ မန်နေဂျာ အဖန်နဲ့ အရေးမလေး အိုင်ရင်းတို့က “အန်ကယ်ဝမ်း ထိုင်ပါလား” လို့ ငြော့ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြင်ပအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်လို့ အမြဲလိုလို မတ်တတ်ရပ်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်နေပါတယ်။ မကားအိုမှာ ဘဏ်တွေ ခဏခဏ ဝေးပြတိုက် ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ သြဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့နဲ့ စက်တင်ဘာ ၇ ရက်နေ့ တစ်လ အတွင်းမှာ မကားအိုမြို့ပေါ်မှာ ဘဏ်စားပြမှု သုံးကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စုစုပေါင်း ဟောင်ကောင်-မကားအို ဒေါ်လာ ၁၂ သိန်းပါသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာပဲပြောပြော ဒီဘဏ်တိုက်ကအစောင့်ဟာ အမြဲတမ်းနီးကြားနေတယ်လို့ အမြင်ရှိအောင် အပြင်ကိုမမြတ်ကြည့်နေပါတယ်။ ဒါမှလည်း ဒေသခံရမ်း တရုတ်ပြည်ကလာတဲ့လူ ရယ်ဆိုပြီး မျက်လုံးထဲစွဲနေမှာပါ။

တရုတ်ပြည်ဘက်ကနေ မကားအိုဘက်ကိုလာပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ မနက်ဆို စက်တပ်သမ္မန်လေးတွေနဲ့ ကူးလာ၊ နေ့လောင်းထဲမှာက ရောင်း၊ အလုပ်လုပ်တဲ့သူကလုပ်ပေါ့လေ၊ လူဝမ်းက စားသောက်ဆိုင်တွေက

စားပွဲထိုးမိန်းကလေးတွေဟာ တရုတ်ပြည်ကကူးလာပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာပါ။ တချို့က စားသောက်ဆိုင်က နေ့ခင်း ၂ နာရီ၊ တချို့ စားသောက်ဆိုင်က ညနေ ၄ နာရီပိတ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာဖြင့် စားပွဲထိုးသမီးငယ်တို့ဟာ သူတို့ဘက်ကမ်းမှာ ပြန်ရောင်းရင် မြတ်မယ့် စီးကရက်တို့၊ အခြား မုန့်တို့ စတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေထည့်ထားတဲ့ အထုပ်လေးတွေကိုယ်စီဆွဲလို့ တစ်ဖက်ကမ်း ကအိမ်ကိုပြန်သွားကြပါတယ်။ အလာတုန်းကလိုပဲ တစ်နေ့ခွင့်ပြုဗီစာ စာရွက် လေးတွေကို ဆိပ်ကမ်းရဲစခန်းမှာ အထွက်တုံးဝင်ထုပြီး စက်တပ်သမ္မန် လေးတွေစီးလို့ အိမ်ပြန်ကြပါတော့တယ်။ တချို့ကျတော့လည်း လူဝမ်းမှာ တိုင်ပါမှာ၊ မကာအိုမှာ ဆောက်နေတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ ဝင်လုပ်ကြပါတယ်။

တရုတ်ပြည်နဲ့ မကာအိုနဲ့ဟာ ဒီဆိပ်ကမ်းကို ပစ္စည်းအတင်အပို့ လုပ်ပါတယ်။ တရုတ်ပြည်ဘက်ကနေ မကာအို ဘက်ကို ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အိမ်သာသုံးစက္ကူလိပ်၊ လက်ဖက်ခြောက် စသည်တို့ပို့ပါတယ်။ မကာအိုဘက် ကတော့ လုပ်ကိစ္စဆပ်ပြာ၊ ဟင်စလင်စနန်းနဲ့ ဘခြားလှသုံးကုန်များ၊ နောက် မကာအိုက စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများ၊ ဂျုံ၊ စက္ကူ၊ ပလတ်စတစ် အခွံများကို တရုတ်ပြည်ကိုပို့ပါတယ်။ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများကို ဘာထုပ်လို့အထုပ်ကြီးတွေလုပ်ပြီး ပို့တာပါ။ ကားတာယာအဟောင်းတွေ၊ ပိမိခွဲအလွတ်တွေလည်း ပို့ပါတယ်။ တရုတ်ပြည်ဘက်ကပို့တဲ့ စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းထဲမှာ ကျောက်ဖရုံသီးဟာ အများဆုံးပါပဲ။ ကျောက်ဖရုံသီးကို တရုတ်လူမျိုးများက အပူကျတယ်ဆိုပြီး ထမင်းစားတဲ့အခါ အမြဲလိုလိုစားတတ်ပါတယ်။ တရုတ်ပြည်က ကျောက်ဖရုံသီး များဟာ အလွန်ကြီးပြီး တချို့ဟာ လူတစ်ဖက်လောက်တောင်ရှိပါတယ်။ ဘူးသီးကျတဲ့အခါမတော့ အင်မတန်သေးပါတယ်။ မီးသုံးလုံးချေးထဲမှာ တင်ထားတဲ့အခါ သခွားသီးအောက်မေ့လို့ကြည့်လိုက်တာ ဘူးသီးတွေဖြစ်နေ ပါတယ်။

ဟိုဘက်ကမ်းက တောင်ကုန်းရဲ့ ဆင်ခြေလျှောတွေမှာ လှေကားထစ် နှိက်ခင်းတွေကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။ ဝေးလွန်းတော့လည်း လူရိပ်လူခြည်တော့ မမြင်တွေ့ရပါဘူး။ တိုင်ပါနဲ့လူဝမ်းဟာ မကာအိုရဲ့ တောင်ဘက်က ကျွန်းဆွဲ ဖြစ်ပြီး ထိပ်က မကာအိုကတော့ ပြည်မကြီးနဲ့ ကုန်းလမ်းဆက်သွယ်မှုရှိပါတယ်။ တိုင်ပါနဲ့ လူဝမ်းရဲ့အောက်ဘက်ဟာလည်း တရုတ်ပြည်ပိုင်ကျွန်းတွေထဲ ဝိုင်းရံထားတာပါ။

ဘဏ်မန်နေဂျာအဖန်ဟာ အသက် (၃၈) နှစ်ရှိပါပြီ။ ရုပ်ရည်ကသန်ပြန်ပြီး သဘောကောင်းပါတယ်။ သဘော ကောင်းလွန်းလို့ ဘဏ်ကိုလာတဲ့လူတွေထဲ တရုတ်ထုံးစံ ဆင်ဆန်း(မစ္စတာ) တပ်မခေါ်ဘဲ အဖန်လို့ပဲ ရင်းနှီးချင်ခင်မှာ ခေါ်ကြပါတယ်။ တစ်ယောက်ဝင်လာလိုက် အဖန်ရေ ငါ့ကို ဘာလုပ်ပေးပါဦး၊ တစ်ယောက်ဝင်လာလိုက် အဖန် ငါ့တို့ လခ ဘယ်တော့ရမှာတဲ့နဲ့ပါ။ ဝဲ၊ မကာအိုမှာ လခကို ဘဏ်မှာပဲထုတ်လေ့ရှိပြီး မိမိကုမ္ပဏီကဘဏ်က မိမိ ငွေစာရင်းမှာ သတ်မှတ်ရက်တွေရောက်ရင်ထည့်ပေးတာပါ။

စာရေးမလေးဆိုင်ရင်းက အသက် (၂၀) ပဲရှိပါသေးတယ်။ ငွေကိုင် အင်ဒီက (၂၁) နှစ်ပါ။ ကျွန်တော့်သားထက် အသက်ငယ်ကြပါတယ်။ နှစ်ယောက်သားလည်း မတည့်ကြပါဘူး။ တကျက်ကျက်နဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ခွေးနဲ့ ကြောင်လို့နာမည်ပေးထားပါတယ်။ သားနဲ့ဝေးနေတဲ့အခိုက် သူတို့နှစ်ဦးက သားနဲ့သမီးပါ။ မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်းရှိတော့ ဆိုင်ရင်းဟာ သိပ်ဆိုးပါတယ်။ အဖန်ကို အင်ဒီကို သူအနိုင်ကျင့်ပါတယ်။ အဖန်တို့ အင်ဒီတို့ကလည်း ညီမလေးဆိုးတာကို သည်းခံတဲ့အစ်ကိုတွေလို့ပါပဲ။ ဆိုင်ရင်းဟာ ကျွန်တော့်တောင် ချမ်းသာမပေးပါဘူး။ နေ့ခင်း ၁ နာရီက ၂ နာရီ ထမင်း စားချိန်မှာ ထမင်းစားပြီးရင် ကက်ဆက်နားကြပုံ နားမှာတပ်ပြီး နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်ခဏမှေးတတ်ပါတယ်။ အဲဒါ တချို့နေ့တွေသူပျင်းရင် ဆိုင်ရင်းဟာ အန်ကယ်ဝမ်းလာခဲ့၊ ပျင်းတယ်၊ ဖဲရိုက်မယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကျမှအိပ်ဆိုပြီး အတင်း ခေါ်ပြီး ဖဲကစားပါတယ်။

အဖန်ကတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ရာ ဆရာဆိုလည်းဟုတ်၊ ညီဆိုလည်း ဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း မများပါဘူး။ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဘဏ်အစောင့်ဆိုမေမယ့် တန်းမခွဲထားဘဲ တန်းတူသဘောထားပြီး ပေါင်းကြ ဝါတယ်။ တစ်ခါတလေ လေးယောက်သား အပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းအတူ စားတဲ့ အခါ စားကြပါတယ်။

ညနေ ၄ နာရီထိုးတာနဲ့ ဘဏ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဘဏ်ပိတ်ပြီဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီး ဆိုင်းဘုတ်မှာ ဘဏ်ပိတ်ပြီဆိုတာဆို တရုတ်လိုရော၊ ပေါ်တူဂီလို (Fichado) ဆိုပြီး ရေးထားတာပါ။ ဒီအချိန်အတွင်း မှတော့ အဖန်၊ ဆိုင်ရင်းနဲ့ အင်ဒီတို့သုံးဦးဟာ တစ်နေ့တာအတွယ် စာရင်းတွေချုပ်ပြီး အလုပ်များနေပါပြီ။ ၄ နာရီ ခွဲခန့်မှာ ဘန်အိမ်ဘဏ်ရဲ့ အားလေးရောက်လာပါတယ်။ တံခါးပိတ်သတိပေးစက် (Alarm) ချိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လေးဦး ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ရဲသင်တန်းကျောင်းကုန်းကိုကျော်တာနဲ့ ပုလဲမြစ်ပြင်ကျယ်နဲ့ တရုတ်ပြည်ကို မြင်ရပါတော့တယ်။ မိုင်းညိုနေတဲ့ တောတွေတောင်တွေနဲ့ အပြောကျယ်လှတဲ့ တရုတ်ပြည်ကြီး၊ လူဦးရေသန်းပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ရှိတဲ့ တရုတ်ပြည်ကြီးအနံ့ကိုလည်း ရောက်မှူးချင်ပါသေးတယ်။ အဲ လူတစ် တံတားကိုကျော်တဲ့အချိန်မှာတော့ ဟိုးအရှေ့ဘက်ဆီက ပင်လယ်ပြင်နဲ့အတူ တရုတ်ပြည်ရဲ့ ကျွန်းညိုညိုတွေကို မြင်တွေ့ ရပါတယ်။ ဒီတံတားကိုဖြတ်တဲ့ အချိန်မှာတော့ ခါးမှာတပ်တဲ့ကက်ဆက်လေးကိုဖွင့်၊ နားကြပ်ကိုနားမှာတပ်ပြီး တစ်ခါတလေ လားရှိုးသိန်းအောင်နဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဟောမာနေဝင်းနဲ့၊ တစ်ခါတလေ မေဆွိတို့၊ ကော်နီတို့နဲ့၊ တစ်ခါတလေ ဇော်ဝင်းရှိန်နဲ့၊ များသောအားဖြင့်တော့ ဇော်ဝင်းထွဋ်နဲ့အတူပဲ ဖြတ်သန်းလေ့ရှိပါတယ်။ Rod Stewart ရဲ့ Sailing သို့မဟုတ် ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ ရွက်လွင့်ခြင်းကို နားထောင်မိတဲ့အချိန်များမှာတော့ ရင်ထဲမှာ မပြောပြတတ်တဲ့ စေ့ဒုတစ်ခုကို ခံစားမိပါတယ်။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလကတည်းက အမိမြန်မာပြည်ကနေ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့၊ နောက် မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့၊ ဒါဒီကနေ ဘန်ကောက်ကိုပြန်ရောက်၊ ဟောင်ကောင်က တစ်ဆင့် မကာအိုရောက်ခဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံများမှာတော့ တရုတ်ပြည်ထဲတောင် ရောက်သွားပါသေးရဲ့။ အဲ မနားတမ်းခရီးသွားရင်း အလုပ်လုပ်နေရတာပါပဲ။ ဒါဟာလည်း အဆန်းတော့မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ငါဟာ ရေထဲမှာကူးရင်း သေရတယ်။ ငှက်ဟာ လေထဲမှာပျံသန်းရင်းသေရတယ်။ လူဟာလည်း အလုပ်လုပ်ရင်း သေရတယ်ဆိုသလိုပါပဲ။ အရွယ်လွန်တဲ့အချိန်၊ စီးပွား မရှာနိုင်တော့တဲ့ကာလကျပြန်တော့လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ဦးပီပီ “ဝိပဿနာ” ဆိုတဲ့ ဘဝကူးတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း သေကြရမှာပဲမဟုတ်ပါလား။ ခုများမှာတော့ အလုပ်သာလုပ်နေရပေမယ့် စီးပွားကလည်း ထင်သလောက်မဟန်သေး။ ဒီကြားထဲမှာတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကုန်းပေါ်မှာရွက်လွင့်သွားနေတဲ့ ခရီးသည်တစ်ဦးသာပါ။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ မနှစ်ကတုန်းက မီးသုံးလုံးအပိုင်းမှာ ထိုင်နေတုန်းမှာ ဘားမားမိတ်သဘောသားလေးတစ်ဦးက ပြောလာပါတယ်။ “အစ်ကိုကြီးကိုကြည့်ရင် အမြဲပဲတစ်ယောက်တည်းသွားလာနေတာတွေ တွေ့ တယ်။ အစ်ကိုကြီးကမှ ရွက်လွင့်ခြင်းပဲ” လို့၊ ဒီအခါကျွန်တော်က အေး ရွက်လွင့်ခြင်း လား၊ ရွက်ကြောလွင့်ခြင်းလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူးညီရယ်၊ ငါကတော့ ရွှေငုံနေတာပါပဲလို့ ရင်ထဲကနေ ပြန်ပြီးပြောမိပါတယ်။ နတ်ကတော့ ထုတ်မပြော လိုက်တော့ပါဘူး။ အသားပဲ ပြုံးလို့သာနေလိုက်ပါတော့တယ်။

မန်နေဂျာအဖန်ဟာ အင်မတန်သဘောကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ညှာတာပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ကိုယ်ပိုင်ကားလေး ယူလာတဲ့ နေ့များမှာ ကျွန်တော့်ကို ကားခမကုန်အောင်ဆိုပြီး သူ့ကားနဲ့တင်တင်ပြီး စတာအိုကိုခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တည်း စကားတပြောပြောနဲ့ ကိုလူဝမ်းတံတား၊ တိုင်ပါတံတားကိုဖြတ်ပြီးပြန်ကြ လေ့ရှိပါတယ်။ ဟိုးအဝေးမှာတော့ မိုင်းညိုနေတဲ့တရုတ်ပြည်ကျွန်းတွေကို မြင်ရပါတယ်။ သူကလည်း အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းကောင်းမတတ်၊ ကိုယ် အလည်း တရုတ်စကား ကောင်းကောင်းမတတ်ပေမယ့် ဒီလိုပါပဲ တစ်ဦးကို အစဦးနားလည်အောင် ကြိုးစားပြောကြတာပေါ့။ သူကပေါ်တူဂီစကားတတ် တယ်။ ဒါပေမယ့် “ငါတတ်တဲ့ ပေါ်တူဂီစကားက မကာအိုတစ်နေရာတည်း သုံးလို့ ရတာပါကွာ” လို့ သူက အားငယ်စွာပြောလေ့ရှိပါတယ်။

အဖန်နဲ့အတူပြန်ကြရတဲ့အခါများမှာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ခန့်တုန်းက မြန်မာပြည်ရရှိကုန်မြို့က ရုံးမှာလုပ်နေတဲ့ ကာလ၊ ဆရာတစ်ဦးဟာ အဲလိုပဲ အိမ်ပြန်ရင် ကားခသက်သာအောင်ခေါ်ပြီး ပြန်လေ့ရှိတာကို ပြန်ပြီးသတိရမိ တယ်။ ဒီတုန်းက ကမ်းနားလမ်းက ခြောက်ထပ်ရုံးကြီးမှာပါ။ ရုံးက ညနေ ၄ နာရီဆင်းပေမယ့် ညနေ ၅ နာရီခွဲလောက်အထိ စာဖတ်စာရေးလုပ်ပြီး ပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာဦးတိုက်စိုးကလည်း အဲဒီအချိန်အထိ စာဖတ်နေလေ့ ရှိပါတယ်။ ဆရာ ဦးခင်မောင်သန်းကတော့ ဂေါ်ပိသမားတစ်ဦးမို့ နေင်းတာနဲ့အပြေးပြန်တော့တာပါပဲ။ ဆရာဦးတိုက်စိုးနဲ့အတူ တစ်ခါတလေ အည်း သူကမောင်းလို့၊ ကိုယ်ကသေးကထိုင်လို့၊ တစ်ခါတလေလည်း အညီမောင်းက မောင်းလို့၊ ဆရာနဲ့ကျွန်တော် က နောက်မှာထိုင်လို့ ခုလိုပဲ စကားတပြောပြောနဲ့ပေါ့။ ဦးဝိစာရရပ်ကွက်က မူလတန်းကျောင်းမှာ သူ့သားညီညီ ကျောင်းအဆင်းဝင်ခေါ်ပြီး ဦးဝိစာရလမ်းကနေ ပြန်လေ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာနေတဲ့ လင့်ခ်လမ်းအထိ လိုက်သွားပြီးမှ အမှတ် (၁၆) ကားကိုစီးပြီး စမ်းချောင်းကိုပြန်တာပါ။ ဆရာနဲ့အတူ ကားစီးပြီး ပြန်တဲ့အချိန်များဟာ မြန်မာ့အသံက စစ်မြေကချစ်ဆွေ တေးဂီတအစီအစဉ် နှင့်နေ ကူးအချိန်များပါပဲ။ ဒီအခါမျိုးမှာ “မိုးတစ်စက်နဲ့လေ ပင်လယ်ရေမပြေနိုင်ဘဲ သေချာပြန်တော့ ပြေးမြို့မှန်လေးတစ်ပွင့်နဲ့လည်း ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေ နှစ်ရှားမပြေစိန်နိုင်” ဆိုတဲ့သီချင်းတို့၊ “အမေချစ်တဲ့အဖေတုသား” သီချင်းတို့ ပြေးရလေ့ရှိပါတယ်။ နောင် ဆရာနဲ့ဝေးကွာသွားပြီးတဲ့နောက် အဲဒီအချိန် များများကြားရတဲ့အခါတိုင်းမှာ ဆရာနဲ့အတူ တစ်ခါတုန်းက သေချင်စွာ

အလုပ်လုပ်ခဲ့၊ အတူပြန်ခဲ့တာတွေကို အမြဲပဲပြန်ပြောင်းသတိရမိလေ့ရှိပါတော့တယ်။

အမိမြန်မာပြည်ကိုဖြင့် ပြန်လို့နားချင်ပါပြီ။ ဟိုး တစ်ခါတုန်းက ကုန်းမြင့်သာဆိုတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်က အရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝနဲ့ တစ်နှစ်လောက်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီတုန်းကတော့ဖြင့် နိုင်ငံခြားဆိုတာ ရောက်ချင်လိုက်တာ၊ ကောင်းကင်မှာ အရှေ့မြောက်ဘက်စီ လွင့်နေတဲ့ မိုးသားများနဲ့အတူ လိုက်ပါသွားချင်လိုက်တာ၊ မိုးသားကြီးတွေရစ် ကျွန်တော်ကိုလည်း အဝေးကိုခေါ်သွားပါလားဗျာ၊ ဟော ကာလတစ်ခုမှာဖြင့် အဲဒီမိုးသားများနဲ့အတူ အရှေ့မြောက်ဘက်အရပ်ကို လွင့်လာခဲ့ပါတယ်။ ရောက်ရှိလို့လာခဲ့ပါတယ်။ အိတ်လီလေကြောင်းပိုင် ဘိုရင်း ၇၄၇ လေယာဉ် ကိုစီးပြီး ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုနဲ့ တရုတ်ပြည်ကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့လည်း ကာလတွေကြာညောင်းလို့ အိမ်ပြန်ချင်လာပါပြီ။ အငွေတထောင်းထောင်းထနေတဲ့ လမ်းဘေးက အထမ်းသည်ရဲ့ မုန့်ဟင်းခါး အိုးနဲ့ကို ရှူရှိုက်ချင်ပါပြီ။ တစ်နေ့ကုန်တည်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်အိုးထဲ လက်ဖက်ရည် ကျကျတစ်ခွက်ကို ကိုသန်းလှိုင်ရဲ့ မချိုပြီးရဲ့ အယ်လ်ခွန်းရဲ့ ဟောမာရဲ့၊ မေဆွီရဲ့၊ ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့၊ လွမ်းမိုးရဲ့၊ အကဲကဲကဲနက်နက် ခင်ညွန့်ရည်ရဲ့၊ ရီရီသန်းရဲ့၊ သံစဉ်များနဲ့ သောက်ချင်လှပါပြီ။ မော်တော် ကားလမ်းဘေးက အကြော်ဆိုင်က ဘူးသီးကြော်ကို ခပ်ညှည့်အချဉ်ရည် တို့စားရင်း ဟိုး လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်သန်းပြီးပျံလွင့်လာတဲ့ တွဲအသိန်းတန်ရဲ့ သီချင်းများကို နားထောင်ချင်လှပါပြီ။

ဒါပေမယ့်လဲလေ-

တစ်နေ့ တစ်ချိန် တစ်ခါမှာဖြင့် ငြိမ်းသောချမ်းသော ကိုလှဝမ်းရွာက လှပသော မကာအိုကနေ တစ်နေရာရာကို ထွက်ခွာရပါလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီခရီးမှာ အမိနိုင်ငံကိုလား၊ တခြားနိုင်ငံတစ်ခုကိုလားဆိုတာကိုဖြင့် ယခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်သိနိုင်စွမ်းမရှိသေးပါဘူး။ ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးလက်ထဲ စာတံညွန့်အတိုင်းပါပဲ။ ဒီနေရာ ဒီဒေသကနေ အခြားနေရာတစ်ခု ရောက်သွားရင်လည်း မကာအိုကို၊ ကိုလှဝမ်းကို လွမ်းရပါလိမ့်ဦးမယ်။ လွမ်းမိပါလိမ့်ဦးမယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က “လွမ်းတတ်သူတစ်ဦး မို့သာပါပဲ။”

* * *

အားမိန်ပြောပြတဲ့ တတ်လမ်းတစ်ခု

(၁)

“အားမိန်” ဆိုတာ တရုတ်ပြည်ကနေ မကာအိုနိုင်ငံ လူဝမ်းကျွန်းဘက်ကို ဈေးလာရောင်းတဲ့ တရုတ်ကွမ်တုံ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စတင်ပြီးအသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့တာ လူဝမ်းရွာဆိပ်ကမ်းအနီး သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်က ထိုင်ခဲ့လေးပေါ်မှာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလူဝမ်းရွာမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ မကာအိုကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်မှာ လျှို့ဝှက်တဝန်ထမ်းအောင် ပါပါတယ်။ မနက်ကိုရှုစရာရှိခဲ့လောက် အရောက်လာပြီး ဆိပ်ကမ်းမှာမေးတင်ပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါတယ်။ ပြီးရင် ဒီဆိုင်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းက သစ်ပင်အောက်ကထိုင်ခဲ့လေးမှာ ထိုင်ပြီးဆေးတံသောက်ရင်းနဲ့ ဘဏ်ဝန်ထမ်းများအလာကို စောင့်ဆိုင်းနေလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဒေသခံများ၊ တရုတ်ပြည်ဘက်ကကူးလာတဲ့သူများကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့် ပါတယ်။ ဘဏ်လုံခြုံရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်လို့ မျက်နှာစိမ်းမျက်နှာကျက်အားလုံးကို မျက်လုံး ထဲမှာ စွဲနေအောင်အကဲခတ်လေ့လာရတာပါ။ ထိုင်ခဲ့မှာထိုင်နေရင်း ဒေသခံများကို ကော်ကော့ကျုံးရှုံ(အစ်ကိုကြီးရေ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ)၊ ကျယ်ကျဲ့ကျုံးရှုံ (အစ်မကြီးရေ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ) စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဒေသမှာ လူစိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်လေတော့ ဒေသခံ များရဲ့ ဓမ္မတာကို ရရှိအောင်ကြိုးစား ရပါတယ်။ ကလေးများကလည်း တွန့်အားတို့ ဆွတ်ဆွတ်ကျုံးရှုံ အဆွတ်ကျုံးရှုံ စသည်ဖြင့်နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။ ဒုတိယဆွတ် ဆိုတာ ဦးဦးပါ၊ အဆွတ်ဆိုတာ ဦးလေးပါပဲ။

အဲဒီလိုထိုင်နေရင်း တစ်ခါတလေ တရုတ်ပြည်က ဈေးရောင်းမှူး ဈေးဝယ်များဟာ ဟိုဘက်ခုံမှာ၊ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ဒီဘက်ခုံမှာဝင်ပြီး ခေတ္တခဏ နားတတ်ကြပါတယ်။ တရုတ်ပြည်နဲ့ မကားအိုဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ကော့သောင်နဲ့ တစ်ဖက်ထိုင်နိုင်ငံက ဖန်ဖလားလိုပဲ ခေတ္တကူးလာလို့ ရပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဟိုဘက်ကမ်းကနေ ဒီဘက်ကမ်းကို အစောကြီးလာပြီး ဟင်းသီး ဟင်းရွက် သားငါးပုစွန်စသည်ရောင်းကြပါတယ်။ ဈေးမှာရောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူဝမ်းရွာပန်းခြံအဝိုင်းဘေးက လူစည်ကားတဲ့နေရာမှာ ဗန်းလေးတွေ ခင်းပြီးရောင်းကြတာပါ။ သူတို့ရဲ့ချိန်ခွင်က တစ်ဖက်ကချိန်ခွက်ရှိပြီး တစ်ဘက်က အလေးတုံးရှိပါတယ်။ အလေးတုံးကိုခွက်ထဲထည့်ပြီး ချိန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ချိန်ခွင်တန်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ ချိတ်ထားပြီး အလေးချိန်တော့ အလေးတုံးကို ဟိုရွှေဒီရွှေလုပ်ပေးတာပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ချိန်ခွင်မှာ ချိန်ခွက်တစ်ခွက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ပုစွန်ဆိုရင် စိမ်းနေပြီး တချို့ခုန်လို့တောင် နေပါတယ်။ ငါးလည်းအလားတူ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပါပဲ။ စနာရီခွဲ ၉ နာရီလောက်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ခြင်းတွေ တောင်းတွေကို ထမ်းပိုးနဲ့လျှိုထမ်းပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို ပြန်ကြပါတော့တယ်။ လက်ကလည်း မိမိတို့အိမ်အတွက်၊ ပြန်ရောင်းဖို့အတွက် ပစ္စည်းတချို့ဝယ်သွားကြပါသေးတယ်။

အဲဒီလိုလာကြတဲ့ သူတွေထဲက အသက်(၂၄)နှစ်လောက်ရှိတဲ့ ကွမ်တုံ မလေးဖြစ်တဲ့ အားမိန်နဲ့ စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ အားမိန်ဟာ ရုပ်ရည်မလှပေမယ့် အဆိုးကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဈေးရောင်းကောင်းရဲ့လား၊ မင်းဘယ်မှာနေသလဲ စသည့် ပဋိသန္တာရစကားများပြောရင်းက ခင်မင်လာကြတာပါ။ သူကရောက်လာရင် ကျွေးရှုံ့အဆွတ်ဆိုပြီး နှုတ်သွက်လျှာ သွက် အမြဲတမ်းနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူတို့ရွာအကြောင်း၊ ဈေးရောင်းတဲ့အကြောင်း တွေ မေးကြည့်ပါတယ်။ ဒီအခါသူကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ နည်းနည်းပြောပြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အားမိန်ပြောပြတဲ့ ဓာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရယ်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာပါပဲဖြစ်ပါတယ်။

(၂)

ကျွန်မနာမည် အားမိန်ပါ။ ဦးလေးကကျွန်မတို့အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း သိချင်တယ်ဆိုလို့ ပြောပြပါမယ်။ ဘာမှတော့ ထူးဆန်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကဟိုဘက်ကမ်း တရုတ်ပြည်ကပါ။ ဟင်...ကွမ်တုံအစစ်တွေပါ။ အဖေရော၊ အမေရော ကွမ်တုံတွေပါ။ ဖုကျင်တို့ ဟတ်ခတ်တို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဟိုဘက်ကမ်းကို ရှူးဝမ်ခင် (ဝမ်ခင်လေး)လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဟိုဘက်ကျွန်းမှာထ ထိုင်ဝမ်ခင် (ဝမ်ခင်ကြီး)ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်။ ကြားမှာတော့ ကျွန်မတို့နေတဲ့ ရွာတွေရှိတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ရွာမှာမည်က ဝမ်ရွှေပါ။ ဦးလေးဒီကနေပြင်စာတဲ့ တောင်ယာခင်းတွေဟာ ကျွန်မတို့လို ရွာသူရွာသားတွေ စိုက်ကြပျိုကြတာပေါ့။ စိုက်ပျိုးတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေက ဦးလေးနေတိုင်းမြင်တွေ့ရတဲ့ ဆလတ်၊ ဂေါ်ဖီ၊ မုန့်ညှင်းစသည်တို့ပါ။ တစ်ခါတလေလည်း သင်္ဘောသီးလေး၊ ငှက်ထွေနိုင်လေးဘာလေးရရင် ဆွဲလာရတာပေါ့။

ကျွန်မတို့ဒီသားစုမှာ အဖေရယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ကျွန်မရယ် သုံးယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အမေကမရှိတော့ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကပဲဆုံးသွားပါပြီ။ အဖေဟာ တရုတ်စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါ။ တရုတ်ကျောင်းဆရာဟောင်းကြီးပေါ့။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက်တုန်းက၊ ကျွန်မမမွေးခင်တုန်းက အဖေဟာ ကွမ်ကျုံးဆိုတဲ့ ကွမ်တုံပြည်နယ်မြို့တော်မှာ ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးသတဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက နိုင်ငံရေးဘာဖြစ်တယ်ဆိုလားမသိပါဘူး။ အဖေဟာ ထောင်ကျခဲ့သတဲ့၊ ထောင်ကထွက်လာတော့ သူ့ဇာတ်ဖြစ်တဲ့ ဒီရွာကိုပြန်ပြီး တောင်ယာ လုပ်စားနေတာပဲတဲ့။ အဖေကဟိုတုန်းက နိုင်ငံရေးဝါသနာပါတယ်လေ။ အခုလဲ ဒီစကားတွေပြောနေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်မတော့ နားမလည်ပါဘူး။

အဖေနဲ့အစ်ကိုက တောင်ယာလုပ်ပါတယ်။ အဲဒီတောင်ယာထွက် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေကို ကျွန်မဒီမှာလာပြီး ရောင်းတာပါ။ ထိုင်ဝမ်ခင်ကိုသွားဖို့ထ ခရီးကစားတယ်။ ပြီးတော့ ဈေးကမကောင်းဘူး။ ဟိုမှာရောင်းရင် တရုတ်ပိုက်ဆံပဲ ရတာ၊ ဒီမှာက မကားအိုပိုက်ဆံရတာ၊ ပိုက်ဆံတန်ဖိုးချင်းကလည်း မတူဘူးလေ။ ဦးလေးဘက်မှာလုပ်နေတာသိမှာပေါ့။ ရွာကနေ ဟိုဘက်ကမ်း ရှူးဝမ်ခင် အရောက် တောင်းနဲ့ထမ်းပိုးနဲ့ သယ်လာရတာပေါ့။ ပြီးတော့ စက်တပ်တွေနဲ့ နှစ်ဒေါ်လာပေးရတယ်။ နောက် မကားအိုဆိပ်ကမ်းရဲစခန်းမှာ ကူးခွင့်စာရွက်ကို အဝင်တုံးထုပြီး ဒီမှာဈေးလာရောင်းတယ်။ ကျွန်မတို့က ညနေထိပဲနေခွင့်ရှိတယ်။ မကားအိုမှာ ညအိပ်ခွင့်မရှိဘူး။ အပြန်ကျတော့ ဆိပ်ကမ်းရဲမှာ အတွက်ဆုံး ဝင်ထုပြီး လှေစီးပြန်တာပါပဲ။ ဒါဟာကျွန်မရဲ့ နေ့စဉ်အလုပ်ပါပဲ။ တစ်ခါလေ လေကျတော့လဲ ငါးတို့ပုစွန်တို့ရောင်းပါတယ်။ ပုံမှန်ကတော့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ပါပဲ။ ဒီလိုပါ။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ တရုတ်ပြည်ဟင်...ကွမ်တုံတွေစားရင် မကားအိုလူတွေ ဝမ်းလျှောတယ်ဘာတယ်ဆိုပြီး မကားအိုအားထုနိုင်

တွေက ပိတ်ပင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင် လိုင်စင်နဲ့သွင်းတဲ့လူတွေပဲ တင်ပို့ရောင်းချခွင့်ရှိပါတယ်။ အမှန်ကတော့ လိုင်စင်သမားတွေက အကြံအဖန် လုပ်တာပါ။ သူတို့ သွင်းတာလဲ ဒီဟင်းသီးဟင်းရွက်ပဲ။ ကျွန်မတို့ရောင်းတာလဲ ဒါပါပဲ။ ဒီအခါမျိုးကျတော့ ငါးလေးပုစွန်လေး သူများဆီကယူပြီး ရောင်းတာပေါ့။ ရှင် အဲဒီလိုအခါမျိုးကျရင်လား ကျွန်မတို့တောင်ယာက ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ကို အစ်ကိုကထိုင်ဝမ်းခင်သွားပို့ပါတယ်။

ပင်တော့ပင်ပန်းတာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ပြန်သွား လဲမနားရပါဘူး။ စားဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ရနဲ့၊ ညကျတော့တစ်ခါ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေ စည်းရနောင်ရနဲ့၊ တချို့ရက်တွေ သန်းခေါင်မှအိပ်ရတယ်။ မနက်ကိုလဲ အစောကြီးထလာရတာ၊ ကျွန်မအသားအရေကြည့်ပါလား။ နေလောင်ထားတာ ကျွန်မအသားအရေတင်မကပါဘူး။ တံရုတ်ပြည်နယ်စပ်က လူတော်တော်များများ အသားအရေဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တောသူတောင်သားကိုး။ အဖေက တခြားအလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောမတူဘူး။ ဒီဘက်ကမ်းကိုတောင် မလွှဲသာလို့လွတ်တာ၊ အမေရှိတုန်းက အမေလာရောင်းတယ်။ အမေဆုံးသွား စတာမှ ကျွန်မလာရတာ၊ တခြားအလုပ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ဒီဘက်ကမ်းက စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုးလာလုပ်နေကြတဲ့သူတွေရှိတယ်။ ကျွန်မထက် သူတို့က ဝင်ငွေပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖေက ပိုက်ဆံမရရင်နေပစေ၊ စားပွဲထိုး မလုပ်ရဘူးတဲ့။ လူပေါင်းစုံနဲ့ဆက်ဆံရပြီး သားပြောမယားပြောခံရ တတ်တယ်။ တန်ဖိုးကျတယ်လို့ပြောတယ်။

နောက်တစ်မျိုးက ဒီဘက်ကမ်းက တိုက်ဆောက်တဲ့နေရာတွေမှာ အလုပ် လုပ်တာပါ။ ပန်းရန်တို့အုတ်သယ်တို့ပေါ့။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်တာပေါ့။ ကျွန်မတို့ထက် ဝင်ငွေကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မခဏလောက်အဖေ့ကို ခွတ်ပြောပြီး ဝင်လုပ်ဖူးတယ်။ အန္တရာယ်များလို့မလုပ်တော့ဘဲ ရှေးပဲရောင်းနေတာပါ။ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ် တို့ပြောတာပါ။ ဒီလိုပါ။ တိုက်ဆောက်တဲ့ကန်ထရိုက်တာတို့၊ ဖိုမင်တို့က ကျွန်မတို့လို ဟိုဘက်ကမ်းကလာပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ကောင်မလေးတွေကို ကြံချင် ကြတယ်။ အတင်းအဓမ္မတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သက်သာတဲ့ အလုပ် လေးရွေးခိုင်း၊ ပိုက်ဆံပိုပေး၊ မုန့်ဝယ်ကျွေး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်သွားရင် ကားနဲ့ ခေါ်သွားနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကျိုးသွင်းတာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်။

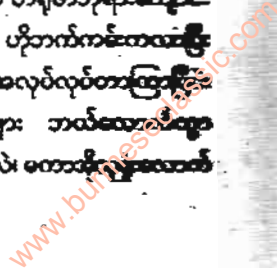
(၂)

အားမိန်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေကြတဲ့အချိန်မှာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆူစူတီးသိုက်တာရာ (Suzuki-Vitara)ကားလေးတစ်စီး လာရပ်ပါတယ်။ အသက်ကြီးကြီး တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်မလှပေမဲ့ ကိုယ်လုံး ထိုက်ပေါက်ကောင့်တောင့်တင်းတင်း တရုတ်မလေးတစ်ဦး ဆင်းလာပါတယ်။ တရုတ်မလေးက အားမိန်ကိုဈေးရောင်းကောင်းရဲ့လား၊ မပြန်သေးဘူး လားလို့ မေးတော့ အားမိန်ကအလိုက်သင့်ပြန်ဖြေပါတယ်။ ပြီးတော့ စကားဆက် ပါတယ်။

သူက ကျွန်မသူငယ်ချင်းပါ။ အယ်နီးတဲ့၊ တစ်ရွာတည်းပဲ။ အတုပါလာတာ သူငွေပဲ။ သူငွေလကဖက်ရည်သောက်ခေါ်တာကို လိုက်လိုက်သွားရင်းနဲ့ ညားတာပဲ၊ ညားတယ်ဆိုတာက တရားဝင်မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး သူငွေမှာမိန်းမကြီး ခိုတယ်။ အပျော်မယားသက်သက်ပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ဟိုဘက်ကမ်းသူတွေဟာ မနက်လာညပြန်တွေ၊ မကာဆိုနိုင်သားမဟုတ်ဘူး။ ဘာအခွင့်အရေးမှ တောင်းဆို နိုင်ခွင့်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ပေးသမျှယူရုံပဲ။ သူငွေအဖို့ရာမလဲ မကာဆိုသူကို အပျော်ကြဲရတာထက် တွက်သားကိုက်တယ်လေ။ မနက်ကိုကားလေးနဲ့လာကြို ညနေကိုပြန်ဖို့၊ နေ့ခင်းထမင်းလေးဘာလေးကျွေး၊ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါးပေး၊ ဒါပဲပေါ့။

အယ်နီးကကျွန်မကိုပြောပါတယ်။ သူ့ဘဝကိုသူသိပါတယ်တဲ့။ အစတုန်း အတော့ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ချင်လို့ သူငွေပေးတဲ့အခွင့်အရေးတွေ ဆူခဲမိရာက ခုတော့ရုန်းထွက်လို့မရတော့ဘူးတဲ့။ ကျွန်မကို ဒီအလုပ်မလုပ်နဲ့၊ ချုပ်ရောင်းဆိုပြီး တိုက်တွန်းတာ အယ်နီးပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ သူဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ဦးပါပဲလေ။

တချို့ကကျတော့လဲ ဒီဘက်ကမ်းမှာ အလှပြင်ဆိုင်တို့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ဆိုတာလာပြီး အလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။ အလှပြင်ဆိုင်ဆိုတော့ လှလှလေးနေရ ထော်ရ စားရတာပေါ့၊ ဦးလေးရယ်၊ လှလှလေးနေပြဝတ်ပြတော့ လူတွေက နီတင်စားတာပေါ့နော်။ ဒီကနေဆိပ်ကမ်းကိုသွားတော့ တရုတ်ဘုရားတွေဝင် အသားလေးသားက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို ဦးလေးတွေ လား၊ ဟိုဘက်ကမ်းကလေးပြီး ကျွန်မတို့လိုပဲ အလုပ်လာလုပ်ကြတာပေါ့။ ဦးလေးဒီမှာအလုပ်လုပ်တာကြောင့် အိမ်မှာပေါ့၊ လှတယ်နော်၊ ကျွန်မတို့အသားအရေနဲ့များ ဘယ်လေးပဲလို့ အလဲ၊ ဘယ်သူက သူတို့ကို တရုတ်ပြည်ပေါက်လို့ ထင်မလဲ၊ မကာဆိုလို့အလား

ပါရဲ့၊ ဝတ်တတ်စားတတ်လိုက်တာ အသားလေးတွေများ ဝင်းနေတာထဲ ဦးလေးရော အဲဒီမှာဆံပင်မညှပ်ချင်ဘူးလား။

ဒီမေးခွန်းကိုမေးပြီးတော့ အားမိန်ကကျွန်တော့်ကို ပြုံးစေခဲ့ကြည့်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ လူဝမ်းဆိပ်ကမ်းရဲစခန်းထဲက အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ဘားမားမိတ်ကန်ထရိုက်တာ ဦးဘိုးငွေက တာဝန်ယူပြီးပြင်တော့ပါ။ ဘားမားမိတ်ကောင်လေးတွေဆီကတစ်ဆင့် ဒီဆိုင်ကမိန်းကလေးတချို့ရဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော်ကြားပြီးသားပါ။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ တရုတ်ပြည်နဲ့မကားအိုနယ်စပ်အနီးက တရုတ်ပြည်ရွာတွေမှာ မိန်းမငယ်လေးတွေရဲ့ စီးပွားရှာပုံရှာနည်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော်ကြားပြီးသားပါပဲ။

ကွမ်တုံတရုတ်စကားနဲ့ “စိုင်းထောင်” ဆိုတာ ခေါင်းလျှော်တာထက် စိုင်းကလျှော်တာ၊ ထောင်ကခေါင်းပါ။ တရုတ်ပြည်ကို စိုင်းထောင်သွားဖို့ဆိုရင် အလိုလိုနားလည်ကြပြီးသားပါ။ ဒီလိုပါ တရုတ်ပြည်ထဲကိုဝင်တဲ့ ကုန်းပေမှာ၊ ကုန်းပေကနေသွားရတဲ့ ကျူးဟိုင်မှာ ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်တွေ ရှိတယ်။ ခေါင်းညှပ်ပေးတာ၊ ခေါင်းလျှော်ပေးတာက မိန်းမပျိုလေးတွေပါ။ ခေါင်းညှိဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခဏခဏညှပ်လို့ရမလဲ၊ ဒီတော့ ခေါင်းလျှော်တယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းလျှော်ရင်း ခြေဆော့လက်ဆော့လုပ်လို့ရတယ်။ ဧည့်သည်က ပိုက်ဆံပေးရင် ပေးသလောက် မိန်းကလေးကဖြုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေတော့ ကျူးဟိုင်မှာ အဲဒီလိုဆိုင်တွေ ငါးထောင်ကျော်ရှိပါတယ်လို့ ဟောင်ကောင်ထုတ်အင်္ဂလိပ်သတင်းစာမှာ ဖတ်ရပါတယ်။ ကုန်းပေတို့ ကျူးဟိုင်တို့က ဈေးနည်းနည်းကြီးတယ်။ အခုကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူဝမ်းဆိပ်ကမ်း ဝမ်းခမ်းစေ့ဈေးသက်သာတယ်။ ဒီထက်ဈေးသက်သာတာက မကားအိုတောင်ဘက်ခွန်မာကောက်ဘုရားကမ်းကနေမြင်ရတဲ့ ဝမ်းကျိုင်းပါပဲ။ ဥပမာ ကုန်းပေနဲ့ကျူးဟိုင်က ၁၅၀-၂၀၀အပြီးအစီးဆိုရင် ဝမ်းခမ်းက ၁၂၀ပါ။ ဝမ်းကျိုင်းက ၁၀၀နဲ့ ဈေးအချို့ဆုံးပါ။

အဲဒီမှာ ဧည့်ခံတဲ့အမျိုးသမီးလေးတွေဟာ ကွမ်တုံမိန်းခလေးတွေထက် တရုတ်ပြည်အတွင်းပိုင်းက ပိုများကြပါတယ်။ သူတို့က ကွမ်တုံစကားမတတ်ဘူး။ ကောက်လီ(မင်ဒရင်း)ပြောကြပါတယ်။ မကားအို မြူနီစီပယ်က အလှူသမားတွေဟာ ဘဏ်မှာလစလာထုတ်ကြတော့ ခင်နေကြပြီး ပေ့-မင်းဝမ်းမိမှာ ခေါင်းမလျှော်ဘူးလားလို့ နောက်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်အ

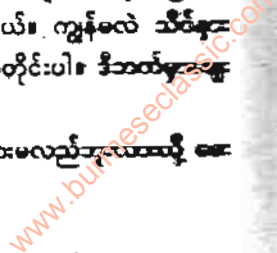
ငါကကောက်လီမတတ်ဘူးကွလို့ ပြောတဲ့အခါ သူငယ်ချင်းလျှောင်ကမ်းခိန်ထဒီကိစ္စက စကားတတ်စရာမလိုပါဘူးကွာလို့ ပြောပါတယ်။ မကားအိုမြို့ထဲထဲလူတွေ ဝမ်းခမ်းသွားကြမယ်ဆိုရင် ဒီဘက်မှာ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာလဲကြပြီး လှေကိုနှစ်ကျပ်ပေးလို့ ကူးသွားကြပါလေရော၊ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ခေါင်းကခဏခဏ လျှော်ရအောင် တော်တော်ညှစ်ပတ်တဲ့လူတွေပဲလို့ တွေးမိပြီး ပြုံးမိရပါတယ်။ အဖေကပြောတယ်ဦးလေးရယ် သမီးရယ် လူသာနာပါစေ၊ ဘဝမနာပါစေနဲ့တဲ့၊ လူနာတာက ဆေးကုလို့ရပါတယ်။ ဘဝနာသွားရင် ကုစရာဆေး မရှိပါဘူးတဲ့၊ အဖေကစာတတ်တော့ စာစကားပြောတတ်တယ်၊ ကျွန်မက တစ်ခါတလေ စိတ်ညစ်စကား စိတ်ပျက်စကားပြောရင် အဖေကပြောတတ်သေးတယ်။ လူ့ဘဝမှာ ဘာအတွက်မှ စိတ်ညစ်စိတ်ပျက်စရာ မရှိဘူးတဲ့၊ ခေါင်းပေါ်မှာနေရုံတယ်။ အသက်ရှူစရာလေရှိတယ်။ ခြေထောက်အောက်မှာ ခြေကြီးရှိတယ်။ လုပ်နိုင်သရွေ့မငတ်ပါဘူး။ ထမင်းတစ်လှုတ်ကိုစားရင်မရွတ်ဘဲ စားရတာ လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်တဲ့၊ အဖေဟာကျွန်မအတွက်တော့ ပဲညာရှိကြီးတစ်ပါးပါပဲဦးလေးရယ်။

(၃)

မင်းမှာချစ်သူရှိသလား၊ လက်ထပ်ရမဲ့သူကောမရှိဘူးလားလို့မေးတော့ နေလောင်လို့ညိုနေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးမှာ အနီရောင်လေးများသန်းလို့ သွားပါတော့တယ်။ အို-ရိုးသားလိုက်ပါတဲ့ တရုတ်ပြည်ရဲ့ ကွမ်တုံသမီးပျိုလေးရယ်။

ရှိပါတယ်တဲ့၊ အဖေတပည့်တစ်ဦးပါပဲ။ ရွာမှာကျောင်းဆရာလုပ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်သား ပိုက်ဆံစုနေကြပါတယ်။ ငွေကြေးပြည့်စုံရင် လက်ထပ်ကြမှာပါ။ လက်ထပ်ဖို့ရက်နိုးပါပြီ။ အမျိုးသားက မကားအိုဘက်မှာ ဈေးလာရောင်းတာတောင် သိပ်ပြီးသဘောမကျပါဘူး။ မိမိနဲ့စရိုက်ချင်းမတူညီတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ဝေးဝေးကရှောင်နိုင်လေ အကျိုးရှိလေပါပဲတဲ့၊ ဟောင်ကောင်နဲ့ မကားအိုဟာ အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုတွေ ရောထွေးနေပြီး အရှေ့တိုင်းစနိုတ်တွေ ပပျောက်သလောက်ရှိနေပြီ။ ဒီနေရာမျိုးတွေကို မရှောင်ရင် ကိုယ်ပါပျက်စီးဖို့ အလားအလာများတယ်တဲ့ အဖေတပည့်လဲဖြစ်၊ ကျောင်းဆရာလဲဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားက နိုင်ငံရေးစကားတွေ သိပ်ပြောပါတယ်။ ကျွန်မလဲ သိပ်ပေးလေ့ရှိပါဘူး။ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ သူ့သဘောအတိုင်းပါ။ ဒီဘက်မှာ ဈေးလာရောင်းတော့ပါဘူး။

မင်းအမျိုးသားနဲ့ ဟောင်ကောင်တို့ဘာတို့ သွားမလည်ဘူးလဲလို့ မေး

တော့ ကတ်သီးကတ်သပ် ဦးလေးရယ်၊ ညအိပ်ညနေခရီးကို အဲဒီလိုသွားရင် အဖေကသတ်မှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ဟာ တခြားအရှေ့တိုင်းသူတွေလိုပဲ။ လင်မထပ်ရသေးဘဲ အတူနေတဲ့မလေ့မရှိပါဘူးလို့ အားမိန်ကပြောပါတယ်။

ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော်မေးရသလဲလို့ မကာအိုမိန်းကလေးတွေရဲ့ စရိုက်နဲ့ တရုတ်ပြည်မိန်းကလေးတွေရဲ့ စရိုက်-တူမတူသိချင်လို့ပါဆိုတော့ မကာအိုမှာအလုပ်လုပ်ရင်း သိကျွမ်းတဲ့မိန်းကလေးတွေက လက်မထပ်ရသေးဘဲ သူတို့အမျိုးသားနဲ့ ဟောင်ကောင်တို့၊ ထိုင်းတို့ကို ဘယ်လိုသွားကြတယ်၊ ဘယ်နှစ်ရက်နေကြတယ်ဆိုတာက အမြဲကြားကြားနေရလို့ပဲ။

ဪ...ကျွန်မတို့ရွာမှာလား လျှပ်စစ်မီးရှိပါတယ်။ တခြားနယ်ကရွာတွေတော့လဲ မရှိတဲ့ရွာမရှိဘူးလေ၊ ညဘက်ကိုဖယောင်းတိုင်မီး ထွန်းနေရတာပေါ့၊ ရေခဲနွေးစက်လား။ ဘယ်ကလာရုံမှာလဲ ဦးလေးရယ်၊ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဆောင်းတွင်းရောက်ရင် ရေခဲနွေးအိုးတည်ပြီး ချိုးရပါတယ်။ မီးဖိုက ရေနံဆီမီးဖိုတို့ ထင်းမီးဖိုတို့သုံးတာများပါတယ်။ တချို့တတ်နိုင်တဲ့သူလဲ ရေခဲနွေးစက်ထားနိုင်တာပေါ့၊ ရွာမှာချမ်းသာတဲ့လူရှိသလို ဆင်းရဲတဲ့လူလဲ ရှိတာပေါ့။ ခု မကာအိုဘက်မှာ စီးပွားလာရှားကြတာ ဝင်ငွေချင်းတောင်တူမှ မတူတာ ဦးလေးအမြင်ပဲ မဟုတ်လား။

တချို့ကလည်း ဟောင်ကောင်တို့ မကာအိုတို့မှာ တရားမဝင်ခိုးပြီးနေကြတာ ရှိပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေက မသကာထောင်ကျပြီး ပြန်စိုခံရရုံပဲ။ မိန်းကလေးအဖို့ရာ အန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ရဲကိုမတိုင်ရဲမှန်း သိတော့ အဲဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး ယောက်ျားတချို့က အနိုင်ကျင့်တတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်ကခိုးနေတော့ သူတို့ပြုသမျှ ခံရတာပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟောင်ကောင်ကထုတ်တဲ့ ချိုင်းနားမောနင်းပို့စ်သတင်းစာမှာ ဒီသတင်းမျိုးတွေ မကြာခဏဖတ်ရပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ ဟောင်ကောင်က အဒေါ်ဆီလာလည်ရင်း တရုတ်ပြည်မပြန်တော့ဘဲ ခိုးနေတယ်၊ အဒေါ်ယောက်ျားက အနိုင်ကျင့်တော့ ရဲကိုမတိုင်ရဲဘဲ ကြိတ်မှိတ်နေရတယ်။ အဒေါ်သိသွားတော့မှ ရဲတိုင်ပြီး ရုံးရောက်ရတဲ့အမှုမျိုးတွေ၊ အလားတူသတင်းမျိုးတွေ ဖတ်ရရပါတယ်။

တစ်နယ်မြေနဲ့တစ်နယ်မြေက ဆက်စပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် လူနေမှုစနစ်ချင်းက အရမ်းကွာတယ်။ နိမ့်ကျတဲ့နေရာက မိမိထက်လူနေမှုစနစ်မြင့်တဲ့နေရာကို အားကျပြီးလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ရာ ပေးဆပ်ရတဲ့အရင်းအနှီး

အမြင့် ကြီးမားလှပါတယ်။ အဲဒီလိုလူနေမှုစနစ်ကွာခြားပေမယ့် အားမကွာဘဲ နီးသားစွာပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်တဲ့ အားမိန်တို့လို မိန်းကလေးများအတွက် စတော့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းပါတယ်။

အားမိန်တို့လို မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသားအရေက နေလောင်ထားလို့ ညီညစ်နေပါတယ်။ တွေ့လိုက်ရင် အမြဲ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သူ့မျက်နှာမှာ သန်းနေပါတယ်။ အဲဒီချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကပဲသူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို၊ သူ့ဘဝကို အနံ့ရှင်းအောင် ဆေးကြောပေးနေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

သွားပေးဦးတော့ ကွမ်တုံမလေးရေ၊ မင်းဘဝ ထာဝစဉ် ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေပါစေလို့ ဦးလေးဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

(ချစ်စရာလေး)လိုပြောတဲ့အခါမှာတော့ ပြန်မပြောတော့ဘဲနဲ့ ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်လေးနဲ့သာ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

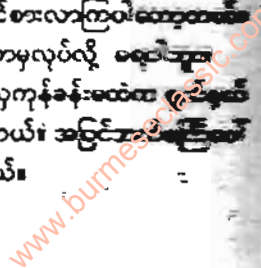
သူဟာ မိန်းမလှလေးတစ်ဦးပါ။ အပြစ်ကင်းစင်အောင်လှပတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်လို လှပပြီး အားအားရှိရင် ထိုင်ကြည့်နေလောက်အောင် လှပတဲ့ ရုပ်ရှည်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဆိုင်ထဲ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေက အလှကုန်ပစ္စည်းကောင်းတာမှာ ထားတာပါ။ အလှကုန်ရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးအားလုံးဟာ ရုပ်ရှည်ချောမောလှပသူတွေဖြစ် ရပါတယ်။ သူတို့ကို (Cosmictic Girl)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဈေးဝယ်လာရင် သူတို့ကိုယ်တိုင်က နှုတ်ခမ်းဆိုးပြ၊ မိတ်ကပ်တင်ပြ၊ မျက်ခန်းမွှေးဆွဲပြ၊ မျက်ခွံဆိုးပြ လုပ်ကြရတာပါ။ အားရင်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အလှပ ပြင်နေကြတာပါ။ မိတ်ကပ်ခုံတွေက အသင့်ရှိတော့ သူတို့ထင်သလို အလှပြင်လို့ ရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့မူရင်းလစာမှာကိုက အလှပြင်စရိတ် သုံးရာ ဆောင်းပေးထားတာပါ။

ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်ချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မထိုင်ရပါဘူး။ မွန်းလွဲ(၁၂)နာရီခွဲကစ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တာ ညနေ(၄)နာရီခွဲ(၅)နာရီဆို ခြေသလုံးတောင့်နေပါပြီ။ (၅)နာရီခွဲ(၆)နာရီလောက်ဆို လမ်းကလည်းမလျှောက်နိုင်တော့ မတ်တတ်ရပ်နေပြန်လည်း ကောင်တာခုံကိုမှီထားရင် လူကအိပ်ငိုက်နေပါပြီ။ မလေးရှားမှာ သစ်ထမ်းခဲရတာထက် ပင်ပန်းပါတယ်။ မွန်းလွဲ(၁၂)နာရီခွဲခန့်ကစပြီး ကျွန်ုပ်ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွား တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်ရောက်လာပါတယ်။ သူတို့လဲ ခရီးသွားလမ်းညွှန်တွေက ဦးဆောင်ခေါ်လာပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီကနေ လမ်းဘိုဝါဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ ကာစီနိုကိုသွားကြပါတယ်။ ကာစီနိုမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးကစားကြပြီးရင် အပြန်ဒီဆိုင်ကိုဝင်ပါတယ်။ အသွားတုန်းကလည်း လူအုပ်လိုက် အပြန်ကျတော့လည်း လူအုပ်လိုက်ပါ။ ဆိုင်ဟာ အဖွင့်ပေ(၂၀)အစိတ် အရှည်ပေ(၆၀)ခန့်ရှိပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေဟာ အဖိုးတန်တွေပါ။ ဒန်းဟီးပိုက်ဆံ အိတ်တစ်လုံး (၁၅၀၀)၊ ခါးပတ်တစ်ချောင်းကို (၉၀၀)၊ လည်းစည်းတစ်လုံး လေးရာဆိုတာမျိုးတွေပါ။ ပြီးတော့ ဈေးရောင်းပုံစနစ်က ကောင်တာဖွင့်ပေးစနစ်(Open Counter)ပါ။ ဈေးဝယ်ကြိုက်သလို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်။ လည်စည်းကိုစည်းကြည့်၊ မကြိုက်ရင်ပြန်ထား၊ နောက်တစ်ခုကောက်စည်း ဈေးသည်က ဈေးဝယ်အကြိုက် အလိုလိုက်ရပါတယ်။ ဈေးကလည်း အကောင်အထည် (Duty Free)သာဆိုတယ် အပြင်ထက်ဈေးအများကြီး တင်ထားတာပါ။

ဂျပန်လူမျိုးကလည်း (Dun Hill)ဒန်းဟီးကောင်တာတွေ တာနဲ့ ဝိုင်ဆိုင်ကြတာပါ။ အဲဒီလိုများပြားတဲ့ ဈေးဝယ်တွေက ပစ္စည်းမခိုးအောင် ကျွန်တော်အကြည့်နေရပါတယ်။ ကောင်တာဖွင့်စနစ်မို့လည်း ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်နေရတာတို့၊ မှန်ကောင်တာထဲ ထည့်ထားတာတို့ ရှိသင့်သလောက် မှီမလှနည်းပါဘဲ။ သူတို့ရဲ့ဈေးရောင်းပုံစနစ်က ဈေးဝယ်ဟာ စိတ်လွတ်လွတ်လင်လင် ရှိပေစေ၊ လုံခြုံရေးစနစ်က သတ်သတ်ပဲလို့ အရောင်းစနစ်နဲ့ လုံခြုံရေးစနစ်တို့ ရော မစဉ်းစားဘဲ၊ ခွဲခြားထားတဲ့စနစ်ပါ။

အရောင်းစာရေးမလေးများဟာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ရှိပါတယ်။ အလှည့် လိုက်သောက်ကြရတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ မရှိပါဘူး။ (၄)နာရီခွဲလောက်ဆိုရင် အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့လှေကားနားက ကော်ဖီကောင်တာတို့ ကျောမှိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ နားရပါတယ်။ ထိုင်တော့မထိုင်ရပါဘူး။ ညာဘက် လှေကားအတက်အဆင်းမှာ ဖန်သားအရုပ်လေးတွေ တင်ရောင်းဆွဲ စင်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒီစင်ကိုမီးရောင်တွေပေးပြီး ရောင်ပြန်အောင်ကြည့်မှန်တစ်ချပ် တပ်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီကြည့်မှန်ကနေ ရှေ့ဆုံထဲ အလှကုန်အရောင်းခန်းမကို ဈေးဝယ်ရောက်မရောက် ကြည့်လို့ရပါတယ်။ (၄)နာရီခွဲဆိုရင် ဝင်ဒီဟာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်ပြီးလို့ ပြန်လာပြီးသူ အရောင်းကောင်တာမှာ အလှပြင်လေ့ရှိပါတယ်။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် အလှပြင်တာဟာ အင်မတန် ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်။ တိုက်ရိုက်ကြည့်ရင် မကောင်းတော့ ကြည့်မှန်ထဲကနေ ခိုးပြီးကြည့်ရပါတယ်။ ဒါကိုလည်း သူသိပါတယ်။ မိန်းမလှလေးအဖို့ရာမတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်ခံရတာဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ရာမလည်း အင်မတန်မှ ပင်ပန်းလှတော့ စိတ်သက်သာရာရအောင် ကြည့်နေမိတာပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ခန္ဓာထုတ် အင်မတန်မှပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာရင် စိတ်ဟာ ထွေပြားလာတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အလှပြင်ရင်းနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ထွေလိန်နဲ့ စကားပြောရင် အင်မတန်မှချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမူအရာမျိုးတွေ ထွေပြားတတ်ပါတယ်။ မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုကြည့်နေတာကို သူသိပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဝင်ဒီနဲ့ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိတ်ဝင်စားလာကြပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာချစ်သူရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူး။

ညနေ(၇)နာရီလောက် ဧည့်သည်ပါးရင် အလှကုန်ခန်းထဲထဲ ငွေပေးစေရေမွှေးစင်မှာ ကျွန်တော်ရပ်ပြီး အပြင်ကိုကြည့်ပါတယ်။ အပြင်ကတော့ မှာတော့ လူတွေရွပ်ရှက်ခတ်သွားလာနေကြပါတယ်။

“ဝင်ဒီ မင်းဘယ်တော့ လက်ထပ်မလဲ” လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ရှေ့နှစ်ခါပါ အန်ကယ်ဝမ်း” လို့ ဖြေပါတယ်။
မကြာခင်မှာ သူ့ခွင့်သွားပါတယ်။ တစ်နှစ်ကို တစ်ပတ်ရပါတယ်။
ခွန်ကပြန်လာတော့...

“ဝင်ဒီ ခွင့်ရက်မှာ ဟောင်ကောင်မသွားဘူးလားလို့” မေးလိုက်ပါတယ်။
“သွားတယ် အန်ကယ်ဝမ်း”
“ဘယ်နှရက် ကြာလဲ”
“နှစ်ရက်ပဲကြာတယ်”

“မင်းအမျိုးသားရော၊ အတူတူသွားကြသလား”
ဒီတော့သူက မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

“လက်မထပ်သေးဘဲအတူနေတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူးရှင်” လို့ ပြောပြီး
ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ကိုယ်ဘာသာလည်း စဉ်းစားပါတယ်။ မကာဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံရှာဖို့လာတာပါ။
မိန်းမရှာဖို့လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ (၄၅)နှစ်ရောက်နေ
ပါပြီ။ ဒီအရပ်ကမိန်းမကိုယူ၊ ဒီအရပ်မှာ ခေါင်းချဖို့လည်း မရည်ရွယ်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့်လည်း သူ့ကိုတော့ စွဲလမ်းမိတာအမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ထောင်
ပျက် တစ်ခုလပ်တစ်စဉ်းပါ။ အတွေ့အကြုံမရှိသူ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာပြည်မှာ
အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်ကလည်း မိန်းမလှလေးအတော်များများကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါရဲ့။
သို့သော်လည်း ဟိုတုန်းကတော့ စားပွဲကုလားထိုင်မှာ ထိုင်အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာပါ။
ဒီမှာကတော့ တစ်နေ့ကုန်မတ်တတ်ရပ် ပင်ပမ်းပြီး ချုံးကျအောင်ပိန်သွားလို့
မိတ်ဆွေဒေါက်တာသိန်းထွတ်ကံ ဟာ-ဒီလူတော့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အားဆေး
သုံးလေးလုံး ထိုးပေးရတဲ့အထိပါပဲ။ ည(၁၁)မှာရုံ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်၊ ပုတီးတောင်
မစိပ်နိုင်တော့ဘဲ မေတ္တာသုတ်ရွတ်ရင်း မပြီးဆုံးဘဲ၊ အိပ်မောကျသွားလေ့ရှိပါတယ်။
အဲဒီလိုခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပင်ပန်းမှုတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်တွေကို ထွေပြားစေ
ရောသလား၊ ယိမ်းယိုင်စေရောသလား၊ အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိမြင်မှုတွေ
ပျက်ပြားစေရောသလား။ အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိမြင်သည့်တိုင် လက်တွေ့မှာ
အမှန်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ကြုံခိုင်အောင်လျှောက်လှမ်းနိုင်မှုမရှိအောင် စိတ်ဓာတ်
ကို ပျက်ပြားစေရောသလား။ မသိတော့ပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ အမှန်ပဲစွဲလမ်း
လို့နေပါပြီ။ ချစ်ခင်လို့နေပါပြီ။

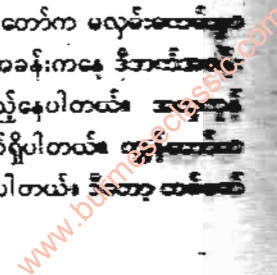
တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဝင်ငွေဟာ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်လောက်တဲ့ ဝင်ငွေ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအလုပ်တွေကို ဝင်ငွေနည်းလို့ ဒေသခံတွေမလုပ်ကြပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့လို နိုင်ငံခြားသားတွေကသာ သူတို့ဆီကမုန့်ပိုးပဲဖိုးသာသာ ဝင်
ငွေကို ကိုယ့်အရပ်ထက်သာတာမို့ လုပ်ကိုင်နေကြရတာပါ။ ဒါဖြင့်ရင် ဝင်ဒီဆိုတဲ့
မိန်းမချောလေးကရော ဘာပြုလို့ နိုင်ငံခြားသားအသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူတစ်ဦး
ကို သူ့မှာချစ်သူရှိရက်နဲ့ တုံ့ပြန်စိတ်ဝင်စားရပါသလဲ၊ မိန်းမလှလေးတို့ထုခံ
အတိုင်းပဲစိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်း သူမို့လား၊ မိန်းမချောတို့ထုခံအတိုင်းပဲ စိတ်ဓာတ်
မတည်ငြိမ်ဖြစ်သူမို့ပဲလား။

(၂)

တစ်ညခင်းမှာတော့ သူ့ချစ်သူက ဆိုင်ထဲကိုခဏဝင်လာပြီး စကားပြောပါ
တယ်။ ကျွန်တော်က ဆိုင်ထဲကိုလူဝင်လာတာမြင်လို့ ရှေ့ခန်းကိုထွက်ကြည့်တဲ့
အခါ မရှိတော့ပါဘူး။ ပြန်ထွက်လို့သွားပါပြီ။ စိတ်ထဲမှာအတော်မကောင်း
ဖြစ်သွားပါတယ်။ “ငါဟာသူများရဲ့ချစ်ရေးမှာ နှောင့်ယှက်သူဖြစ်နေပြီလား”
ကျွန်တော်ထွက်ကြည့်တာကို ဝင်ဒီမြင်ပါတယ်။ အသာလေးလှည့်ပြီး
ဟိုအလုပ်လုပ်သလို၊ ဒီအလုပ်လုပ်သလို လုပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆင်ခြင်
ရပါတော့မယ်။

နောက်နေ့ကစပြီး သူ့ကိုကျွန်တော် ရှောင်နေပါတယ်။ နှုတ်လည်းမဆက်
တော့ပါဘူး။ ဂျပန်စကားလည်း မသင်တော့ပါဘူး ရပ်နေရင်လည်း သူမမြင်
ကွယ်ရာမှာပဲနေပါတယ်။ နှစ်ရက်လောက်ရှောင်နေပေမဲ့ မရပါဘူး။ သူကလိုက်
လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့တုံ့ပြန်မှုကို အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှားပြီး လာပါ
တယ်။ မမြင်ရအောင်နေရင်လည်း မြင်ရတဲ့နေရာကနေ လာပြီးကြည့်နေပါတယ်။
တစ်ဆိုင်တည်းမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာမို့လည်း လုံးဝရှောင်ရှားဖို့ရာ မပြုနိုင်ပါ
ဘူး။ အခြေအနေကလည်း တစ်ဆိုင်လုံးကသိကုန်ကြ၊ ရိပ်မိကုန်ကြတဲ့အဖြစ်တို့
ရောက်နေပါပြီ။

တစ်ညနေမှာတော့ ဧည့်သည်ပါးချိန်မို့ ဂျီအန်းနာတို့၊ ဂျီအင်တို့၊
ဗာရီယာ တို့စုပြီး စကားပြောနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က မလှမ်းအထိအထိ
ရပ်နေပါတယ်။ ဒီအချိန် ဝင်ဒီဟာ သူ့အလှကုန်အခန်းကနေ ဒီဘယ်အထိ
အကူး ပေါင်းကူးအဝမှာရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေပါတယ်။ အလှကုန်
အခန်းကနေ ဒီဘက်အခန်းကို ဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိပါတယ်။ တုန့်တုန့်
တခြားတစ်ပေါက်မှာ သူမမြင်ရအောင် သွားရပ်နေပါတယ်။ ဒီလာဘ် တစ်စိတ်

ကနေ သူပြန်ဝင်လာ ပြီး လူကိုပြုံးပြပြီး သူ့ကောင်တာမှာရပ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က နေရာ ဟောင်းကိုပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့တစ်ခါသူကထလာပြီး မူလအဝင်ဝကနေ လာရပ်ကြည့်နေပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ရောက် လာတာနဲ့ ခုနက အတိုင်းပဲတခြားတစ်ပေါက်မှာ သွားရပ်နေလိုက်ပါတယ်။ ဒီအခါသူပြန်လာပြီး ပထမတုန်းကအတိုင်း ချစ်စပွယ်မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး ကြည့်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ ခက်တော့ဖြင့်ခက်နေပြန်ပါပြီ။ တိုယ်ကနောက်ဆုတ် ပြန်တော့ သူကလိုက်လာပြန်ပြီ။ ဒါနဲ့ပဲကျွန်တော်သူ့ဆီကို သွားလိုက်ပါတယ်။

“ဝင်ဒီ”

“ပြောလေ အန်ကယ်ဝမ်း”

“မင်းဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲ”

ဒီတော့သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“လက်ထပ်မဲ့လူ မရှိသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ဟိုနေ့ကလာတဲ့ မင်းရဲ့ချစ်သူကရော ဘာလဲ”

သူကဆိုင်ပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ...

“ကျွန်မပြောပြမယ်အန်ကယ်ဝမ်းရယ်။ ကျွန်မက မလှဘူးလားဟင်”

“လှတာပေါ့၊ မင်းသိပ်လှတဲ့မိန်းမလှလေးတစ်ဦးပါပဲ”

“မိန်းမလှလေးတစ်ဦးမှာ ချစ်သူမရှိသင့်ဘူးလား”

“ရှိသင့်တာပေါ့”

“အဲဒါပါပဲ အန်ကယ်ဝမ်းရယ်။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ဦး အနေနဲ့ ရှိသင့်တဲ့အရာတစ်ခုကို ရှာထားတာပါပဲ။ ဒီအရွယ်မှာ ချစ်သူမရှိရင် ဂုဏ်သိက္ခာမရှိဘူးလေ။ ကျွန်မရှင်းရှင်းပြောမယ် အန်ကယ်ဝမ်း။ ဒါဟာတတိယ မြောက်လူပဲ။ အရင်လူတွေရဲ့စရိုက်ကို မကြိုက်လို့ မတွဲတော့ဘဲ လှလဲခဲ့တာပဲ။ ဒီလူကိုလဲ လက်ထပ်ဖို့အထိ မစဉ်းစားပါဘူး။ သူတို့ရဲ့စရိုက်က လောင်းကစား အရက်နဲ့ မိန်းမနဲ့မကင်းကြဘူး။ အဲဒါတွေကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ အတော်တစ်ယောက် အနေနဲ့ တွဲရုံသာတွဲတာပါ။ လက်ဖက်ရည်အတူသွားသောက်မယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် ကြည့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အတူ မနေပါဘူးဆိုတာ ဟိုးအရင်တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ ပြောခဲ့သားပဲ။ ပြီးတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေလို ရည်းစားများထာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး နှစ်ယောက်သုံးယောက် ကျွန်မမတွဲပါဘူး”

မှန်ပါတယ်။ ဂျိအန်းနာတို့ အန်းကြိုတို့ကတော့ ရည်းစားများထာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး (Many Boy Friends No Problem)ဟု ခြောက် လေ့ရှိကြပါတယ်။ ဝင်ဒီက သူပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြန်ပါတယ်။

“ကျွန်မချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မချစ်သူဟာ အထူး စာရိတ္တကောင်းရမယ့်၊ မိန်းမ၊ အပျော်အပါး၊ ကင်းရှင်းရမယ်၊ နို့ဖို့ရင် ကျွန်မထာ သူ့ကို ဘယ်လိုစိတ်ချရမလဲ၊ ဝိုက်ဆံမရှိရင်နေပါစေ၊ အသက်အရွယ်ကြီးတာ မကြီးတာပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ-နားလည်ပြီလားဟင်”

သူက သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတယ်။ နားလည်ပြီလားဟင် ဆိုတဲ့ စကားကို တရုတ်လိုလည်း မသုံး၊ အင်္ဂလိပ်လိုလည်းမသုံးဘဲ၊ သူ့ကျွန်တော် တို့ သင်ပေးထားတဲ့ ဂျပန်စကားဖြစ်တဲ့ ဝါကာရမာစက (Wakarumaka) လို့ ပြောလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့ သူ့ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်အလုပ်ကို ကျွန်တော်ဆက်လုပ်ရပါတော့မယ်။ သူ့ဘက်က စကားအကုန်ပြောပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကိုစခဲပါတယ်။ ကျွန်တော်စခဲတဲ့အလုပ်ကို ဆုံးခန်းတိုင်ပဲ လုပ်ရပါတော့ မယ်။ မိမိစခဲတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်လို့ ဒုက္ခပဲရောက်ရောက်၊ ခွေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငရဲပဲစောက်ထိုးဆင်းရစေဦးတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်ပြီးဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ရပါတော့မယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုမေးလိုက် ခါတယ်။

“မင်းနက်ဖြန်ခါ ဖန့်ဒေးလား၊ ဖန့်နိုက်လား” “ဖန့်”ဆိုတာ အလုပ် ဆိုင်းပါ။ ဒေးတို့-နိုက်တို့က အင်္ဂလိပ်စကားပါ။ သူတို့ဟာ ခေတ်ဝညာ အနည်းငယ်တတ်တဲ့အလျောက် အင်္ဂလိပ်စကားကို မြန်မာလူငယ်တွေလိုပဲ ညှပ်ပြီးသုံးပါတယ်။ ဒီဆိုင်က အရောင်းစာရေးမလေးတွေဟာ မနက်ဆိုင်း ညဆိုင်း ရှိပါတယ်။ မနက်ဆိုင်းက (၁၀)နာရီတက်၊ (၁၂)နာရီထမ်းစာပြန်၊ နေ့ခင်း(၁)နာရီ ပြန်တက်၊ (၇)နာရီဆင်းရပါတယ်။ ညဆိုင်းက (၁၂)နာရီတက်၊ ညနေ(၆)နာရီ ထမ်းစားပြန်၊ (၇)နာရီပြန်တက်၊ ည(၉)နာရီ အလုပ်ဆင်း ခါတယ်။

“ဖန့်ဒေးပါ အန်ကယ်ဝမ်း”

“အေးလေ နက်ဖြန်ကျမှပဲ ဆက်ပြောကြတာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က စကားကိုအဆုံးသတ်လိုက်ပြီး မိမိနေရာအနောက် ဦးထုံး ထဲတော့တယ်။

(၃)

နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်း(၁၂)နာရီကျော်ခန့်မှာတော့ သူထမင်းစားပြန် အချိန်ကို ကျွန်တော်လမ်းကစောင့်နေပါတယ်။ လစွာဘိုဝါဟိုတယ်ရဲ့ တိုးဆောင်မှာရှိတဲ့ဆိုင်က ထွက်လိုက်ရင် တပ်မတော်ကလပ်(Military Club) ကို ရောက်ပါတယ်။ ယင်းကလပ်ရှေ့ လူသွားစကြိုအတိုင်း လျှောက်လာနေတဲ့ ဝင်ဒီကို အဝေးကမြင်နေရပါတယ်။ သူ့ကိုပြောခဲ့စကားတွေကို စာရေးပြီးထား ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ မပြောလိုပါဘူး။ ဆိုင်အထဲ နဲ့ ပြောမယ်၊ အပြစ်ရှာမယ်ဆိုရင် ရှာလို့ရပါတယ်။

- ချစ်သောဝင်ဒီ
- မင်းမျက်နှာကို အမြဲပဲကြည့်နေချင်ပါတယ်။
- မင်းနဲ့အမြဲပဲ စကားပြောနေချင်ပါတယ်။
- မင်းကိုမတွေ့ရရင် အမြဲပဲ လွမ်းရပါတယ်။
- ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကိုချစ်နေမိလို့ပါ။
- မင်းကိုယ်ကိုအဖြေပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

မင်းရဲ့ထာဝရ
ဝမ်း

သူ အနားကို ရောက်လာပါပြီ။
“ဝင်ဒီဆိုင်ထဲမှာ စကားမပြောချင်လို့ ငါစာရေးပြီး ယူလာပါတယ်” ဆိုပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူက သင့်ကယူ ကျေးဇူးပဲ အန်ကယ်ဝမ်းဆိုပြီး ပြီးပြီးယူသွားပါတယ်။ စာကိုအင်္ဂလိပ်လိုရေးထားပါတယ်။ သူ့နားလည်အောင် တိုတိုနဲ့ ရှင်းရှင်းပဲ ရေးလိုက်တာပါ။

အဲဒီနေ့ခင်း သူ အလုပ်ပြန်တက်တော့ သူက ပွေလိန်းကို တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ပြောနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ရှိပါစေ၊ ရလဒ်ဟာ ဖြူချင်ဖြူ၊ မည်းချင်မည်း ကျွန်တော့်ကတော့ လုပ်ရမဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးအောင်လုပ်လိုက်ပါပြီ။ နောက်တစ်နေ့ထမင်းစားချိန်ကျလို့ သူ့အပြန်ကို လမ်းကစောင့်ပေမဲ့ သူ့အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းမစားပါဘူး။ အလုပ်ပြန်တက်တဲ့အချိန်ကျတော့ ဆိုင်ကကြီးကြပ်ရေးမှူး နှစ်ယောက်နဲ့ ထမင်းစားပြီးပြန်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့မျက်နှာလည်း မကောင်းပါဘူး။ ပြဿနာပေါ့ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူ့အိမ်ပြန်ထမင်းစားပါတယ်။ သူက အိမ်ထဲ ပြန်လာချိန်ကိုပဲ လမ်းကစောင့်နေပါတယ်။ အနားကိုရောက်တော့ သူ့မျက်နှာဟာ ပြိုတော့မဲ့မိုးလို့ပဲ ငိုတော့မယောင် ပြစ်နေပါတယ်။

“ဝင်ဒီ မနေ့ကတည်းက ငါ မင်းကိုစောင့်နေပါတယ်။ ဒီနေ့ မင်းငါ့ကို အဖြေပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မသိဘူး (ငေါအင်မကြီးယား)” လို့ တရုတ်လိုပြောပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

“ငါဝမ်းနည်းပါတယ် ဝင်ဒီ”

နှစ်ယောက်စလုံး ဆိုင်ပြန်ရောက်လို့ အလုပ်တက်ကြပေမဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဆိုင်ကကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေက သူ့ကို အဖြေမပေးဖို့ရာ ကျပ်လိုက်ကြပါပြီ။

အဲဒီနေ့ညနေခင်းမှာပဲ ဆိုင်မန်နေဂျာ ကော်နီက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး “အန်ကယ်ဝမ်းအပေါ်ထပ်ကိုရွှေ့ပါ။ အပေါ်ထပ်မှာ အရေးကြီးလို့ပါ” လို့ ပြောပါတယ်။ ကော်နီဟာ မြန်မာတရုတ်မလေးပါ။ မြန်မာစကား မတတ်တော့ ယမယ့် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုခင်ရှာပါတယ်။ အားရင့်သန့်ကျွန်တော် မြန်မာပြည်အကြောင်းတွေ မကြာခဏ စကားလက်ဆုံကျလေ့ရှိပါတယ်။ ဝင်ဒီနဲ့တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မတွေ့ရအောင် ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ထပ်ကို ရွှေ့လိုက်တာပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို နောင်ယူကံတာမို့ ဆိုင်ကကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေကို ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးပါတယ်။ ဝင်ဒီကစိတ်ဆိုးပြီးပါးချရင် ခံရမှာ ကျွန်တော်ပါ။ သူတို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ကော်နီကို ညကျရင် စကားပြော စရာရှိတယ်ဆိုပြီး တစ်နေရာကိုချိန်းပါတယ်။ အဲဒီကျ ကော်နီနဲ့တွေ့တော့ ကျွန်တော်အားလုံးကို ပြောပြပါတယ်။ “သူတို့က ငါ့ကိုဒီဆိုင်မှာ လက်မခံဖို့ရာ ငါ့ကုမ္ပဏီကိုပြောပါလို့ မင်းကိုဖိအားပေးလိမ့်မယ်ကော်နီ”

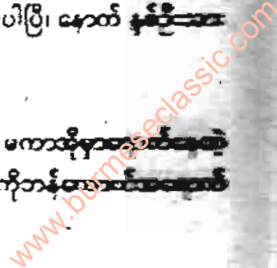
“အန်ကယ်ဝမ်းရယ် ကျွန်မကမန်နေဂျာပါ။ အန်ကယ်ဝမ်းတာဝန်တွေနဲ့ စွာလုပ်နေတာ ကျွန်မသိသားပဲ။ သူတို့ပြောတိုင်း ကျွန်မကလုပ်ချင်မှ လုပ်မှာ ယေ”

“အေးလေ မင်းသိအောင် ငါအားလုံးပြောပြတာပဲ။ မင်းလူတွေအကြောင်း မင်းက ငါ့ထက်ပိုသိမှာပါ”

ကော်နီကိုရှင်းပြပြီးတဲ့နောက် ရင်ထဲမှာပေါ့သွားပါပြီ။ နောက် နှစ်ဦးအား လမ်းခွဲခွဲကြပါတယ်။

(၄)

အချိန်ဟာ ဖေဖော်ဝါရီလကို ရောက်နေပါပြီ။ မကာသိုမှာတော့ အိမ်ထဲမှာ သားဖြစ်သူက မပျော်ဘူး ပြန်ချင်တယ်ဆိုလို့ သူ့ကိုဘယ်ဘက်ဘက်အထောက်

ပြန်ပို့ပေးရပါမယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဖေဖော်ဝါရီလလယ်ခန့်မှာ သက်ဆိုင်ရာမိမိနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ခွင့်တစ်လတင်လိုက်ပါတယ်။ သားနဲ့အတူ ဘန်ကောက်ကိုသွားပြီး သားကသူ့မိခင်ထံမှာ နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ဘာညီအိမ် တယ်။ ခွင့်စေလို့မကာအိုပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ကုမ္ပဏီက လူဝမ်းနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်မှာ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ချထားပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ လိကလယ်စစ် ဂျူးတီဖရီးဆိုင်နဲ့ရော ဝင်ဒီနဲ့ပါ ဝေးခဲ့ပါတော့တယ်။

ကာလအတန်ကြာတဲ့အခါ ဘဏ်ပိတ်ရက်တစ်ရက်ရလို့ မြို့ထဲမှာ ဈေးဝယ်ထွက်လာပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲဝင်ဒီနဲ့ စကြိုတစ်ခုမှာ ဆုံမိကြပါတယ်။ သူကလည်း ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ နေကောင်းရဲ့လားလို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ပဲ အလိုက်သင့်ပြန်ပြော ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာမရှင်းတာတစ်ခုကိုဖြင့် တွေ့ခိုက်ကြိုခိုက်မှာ မေးချင်ပါ သေးတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူလက်ထပ်ပြီးပါပြီ။

“ဝင်ဒီ၊ ငါမင်းကို မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“မေးပါ အန်ကယ်ဝမ်း”

“ဟိုတုန်းက မင်းတို့ဆိုင်ကြီးကြပ်ရေးမှူးတွေက မင်းကိုဘာပြောသလဲကွာ ငါသိချင်တယ်။ မင်းပြောနိုင်ရင် ငါ့ကိုပြောပါ။ အချိန်တွေလဲ လွန်ခဲ့ပါပြီ”

ဒီတော့သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပါတယ်။

“သူတို့ကပြောတယ် အန်ကယ်ဝမ်း။ ကျွန်မကအပြေမပေးရဘူးတဲ့ ဆိုင်ကလုံခြုံရေးနဲ့ဖြစ်တာ မခံနိုင်ဘူး။ ဆိုင်သိက္ခာကျတယ်တဲ့။ တကယ်လို့ စကားနားမထောင်ရင် ငွေမကောင်းတဲ့နေရာကို ရွှေ့ပစ်မယ်။ အလုပ်ကိုထိခိုက် အောင်လုပ်မယ်တဲ့။ ကျွန်မမချမ်းသာပါဘူး အန်ကယ်ဝမ်း။ မချမ်းသာလို့လဲ ဒီဆိုင်မှာ ဒီအလုပ်ကိုလာလုပ်နေတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မရသမျှလခကို လကုန်ရင် အမေ့ကိုအပ်ရပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပါတယ်အန်ကယ်ဝမ်း။ ဘဝနဲ့ အချစ်မှာ အချစ်ကိုဦးစားမပေးဘဲ ဘဝကိုပဲရွေးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မက လှည့်စား သလိုများဖြစ်ခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေးပါကွယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါနားလည်ပါတယ်”

သူကစကားပြောပြီးသောအခါ “သွားတော့မယ်နော်” ဟု နှုတ်ဆက်စကား ကိုဆိုပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာသာ ရင်ထဲမှာဟာပြော ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ သူ့ကိုလိုက်ကြည့်နေရင်းက မကြာမီမှာဝင်ဒီဟာ

လူအုပ်ကြားမှာ ပျောက်ကွယ်လို့ သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း တော့တောင် မရိုးဆက်ခဲ့ရပါတယ်။

ချစ်သူ၊ အသက်ကြီးကာမှ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ချစ်သူ ၊ ချစ်သူတို့ဘဝကို အတိ အလင်း မရောက်ခဲ့စေကာမူ တစ်ဦး၏အချစ်ကို တစ်ဦးက နားလည်ခဲ့သောချစ်သူ၊ စာတ်လမ်းမစရသေးဘဲနှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သောချစ်သူ၊ မမှတော့ဖြင့်မေ့ရှုမရပါဝေ၊ ဒါကြောင့်ပဲ သူ့အတွက်အဝေးကနေပဲ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရပါတယ်။

“သွားပေးဦးတော့ မိန်းမလှလေးရေ၊ မင်းဘဝ အစစအရာရာ နျော့ဗျော့ သာယာပါစေကြောင်း၊ စိတ်အေးချမ်းသာရှိစေကြောင်း ငါဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်ရေးကို ထူထောင် နိုင်ပါစေ၊ သားကောင်းသမီးကောင်းတွေ ရကြပါစေ။ အိုမင်းရင့်ရော်သည့်တိုင် အောင် မင်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲတည်တံ့ပါစေ၊ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းကလဲ မင်းတို့ အလိုရှိသမျှ ဖြည့်စွမ်းနိုင်ဖို့ရာ စီးပွားဥစ္စာတွေ ရှာဖွေရရှိပါစေလို့ ငါဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့လဲလေး မင်းအမှတ်မထင် ငြိတွယ်မိခဲ့တဲ့ အန်ကယ်ဝမ်းဆိုတဲ့ မြန်မာအိုကြီးတစ်ဦးရဲ့ အမည်ဟာလဲ မင်းရဲ့နှလုံးသားထက်မှာ လုံးဝကွယ်ပျောက်လို့ သွားပါစေ”

* * *

ရေမျောထမ်းတင် လူထစ်ယောက်

(၁)

တစ်ခါတုန်းက၊ ကမ္ဘာကြီးဆိုတာ ဘယ်လိုနေမှာပါလိမ့်လို့ အင်မတန်စုစုစမ်းလိုတဲ့ ပက်ကျီလေးတစ်ကောင်ဟာ သူ့ရဲ့နေအိမ်ကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ လမ်းခရီးမှာ ရေအိုင်တစ်အိုင်ထဲက ဖားကိုတွေ့တော့ "ဖားကြီးရယ်၊ ဖားကြီးရယ်၊ ကမ္ဘာကြီးဆိုတာ ဘယ်ဟာပါလဲ၊ ခင်ဗျားနေတာက ကမ္ဘာကြီးပါလား" လို့ မေးကြည့်တယ်။ ဒီအခါဖားက "ကျွန်တော်နေတာဟာ ရေအိုင်ထဲတစ်ခုသာဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးဆိုတာသိချင်ရင် ခင်ဗျားခရီးဆက်ပါဦး" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခရီးဆက်လာတော့ လမ်းခရီးရေကန်ထဲက လိပ်တစ်ကောင်ကိုတွေ့ပြန်လို့ အထက်ကအတိုင်း သူ့မေးကြည့်ပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာလည်း လိပ်က ဒါဟာရေကန်ငယ်တစ်ခုသာပါပဲ၊ ခရီးဆက်ပါဦးလို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ခရီးဆက်ရင်း ပက်ကျီလေးဟာ မြစ်ကမ်းတစ်ခုအနား ရောက်လာလာကာ မြစ်ထဲက ငါးတစ်ကောင်ကို မေးကြည့်ပြန်ပါတယ်။ ဒီအခါငါးက ဒါဟာ မြစ်တစ်ခုပါ။ ဒီမြစ်အတိုင်း စုန်ဆင်းသွားရင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲကို ရောက်လို့ ကမ္ဘာကြီးကို တွေ့မြင်နိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့ အကြံပြုလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြစ်ကြောင်းရေစီးမှာ မျောပါလာတဲ့ သစ်တုံးတစ်တုံးမှာ တွယ်ထိပ်လိုက်ပါသွားရင်း ကမ္ဘာကြီးကို သိမြင်လိုစိတ်နဲ့အတူ ပက်ကျီလေးဟာ ခန့်ဆက်သွားလေတော့၏။

ဒီပုံပြင်လေးဟာ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က မေမေပြောပြလေ့ရှိတဲ့ ပုံပြင်လေးတစ်ခုပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူဟာ ကမ္ဘာကြီးကို တွေ့မြင်သွားရောလား မေမေလို့မေးတဲ့အခါ မေမေက အေးပေါ့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေအနဲ့ ခရီးဆက်ရင်းနဲ့ သူတွေ့သွားမှာပေါ့သားရယ်လို့ ပြောပါတယ်။

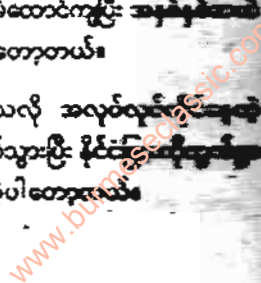
ဒီပုံပြင်လေးကိုကြားရတဲ့ ကလေးအရွယ်ကတည်းကစပြီး ပက်ကျီလေးဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကြီးဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ မည်ရွေ့မည်မျှ ကြီးမားပါလိမ့်ဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်များဟာ ကျွန်တော်ရင်တွင်းမှာ အမြစ်တွယ်ကိန်းအောင်းခဲ့ပါသောတယ်။

ကျွန်တော်ကို မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းဒေသ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ရှိတဲ့ မင်းဘူးဆိုတဲ့မြို့လေးမှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး၊ ဒီမြို့လေးမှာပဲကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ မင်းဘူးမြို့လေးဟာ အလျားနှစ်မိုင် အနံသုံးဖာလုံခန့်သာရှိတဲ့ မြို့လေးဖြစ်ပြီး ၁၉၇၄-ခုနှစ်မတိုင်မီအထိ ခရိုင်ဝန်ရုံးစိုက်ရာ မြို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးက မြို့လေးဖြစ်လို့ မန္တလေး-ပြည် အစုန်အဆန်သင်္ဘောများရှိလေမယ့် မြို့တော်ရန်ကုန်နဲ့က ဆက်ဆံရေးဝေးလံလှပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒီနေ့မနက်ထုတ်တဲ့ သတင်းစာဟာ မင်းဘူးကို နောက်နေ့ညမိုးချုပ်မှ ရောက်လေ့ရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မကျွေးနဲ့ပြည်အကြား ချောင်းရေကျလို့ ကားအသွားအလာရပ်တဲ့ အခါ သတင်းစာကို သုံးလေးရက်နေမှ စုပြီးဖတ်ရလေ့ရှိပါတယ်။

နေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များမှာဖြင့် ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်းလှပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့ စာအုပ်စီရိုကို ခြေကန်ပြီး ဖတ်ပြီးသားစာအုပ်တွေကို ထပ်တလဲလဲ ဖတ်ရုံကအပြင် အခြားအပျင်းဖြေစရာ မရှိလှပါဘူး။ မိဘများကလည်း အစိုးရအမှုထမ်းကျောင်းဆရာများမို့ သားသမီးကို ငွေကုန်ကြေးကျခံလို့ ဟိုဟို ဒီဒီလိုက်မပို့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အသက်(၁၆)နှစ်သားကျော်မှ မီးရထားကို အပြင်မှာ အသေအချာမြင်ဖူးပြီး စီးဖူးခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ်ဖျံကတော့ မင်းဘူးရဲ့တစ်ဖက်ကမ်း မကျွေးမြို့မှာ ကွင်းရှိတော့ သွားကြည့်ဖူးပါတယ်။

အဲ...အသက်(၁၈)နှစ်အရွယ်မှာဖြင့် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ငွေကောင်းကောင်းလိပ်ကိုကျော်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ပထမနှစ်ကတည်းကစပြီး တက်ခဲ့ရာ အခွင့်အရေး ရခဲ့ပါတယ်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာဖြင့် အကြောင်းကြောင်းနဲ့ စစ်ကိုင်း၊ ရွှေဘိုနဲ့ မိုးကုတ်မြို့များအထိ ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အခါ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အနှုန်နှုန်ဆယ်လုံးလုံး ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေစိုက်နေထိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

၁၉၈၈-ခုမှာဖြင့် ကနဦးပိုင်းက ဖော်ပြခဲ့သလို အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာမှာ ဌာနကြီး ပျက်သိမ်းရာက အလုပ်လက်မဲ့တစ်ဦး ဖြစ်သွားပြီး နိုင်ငံခြားကို ရွာဖို့မှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ဖို့ရာအကြောင်းများ ပန်တီးလာခဲ့ပါတော့တယ်။

(၂)

နိုင်ငံခြားမှာ နေထိုင်လုပ်ကိုင်စဉ်ကာလ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မလေးရှားနိုင်ငံ၊
ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံများကို ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ရောက်ရှိခဲ့ရာနေရာဒေသများက အပူပိုင်းဇုန်(Tropical Zone)ထဲမှာပဲ ရှိကြပြီ။
ရေမြေသဘာဝအားဖြင့် ထူးပြီးခြားနားလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာပြည်နဲ့
ထိုင်းနိုင်ငံဟာ အချိန်အားဖြင့်နာရီဝက်၊ ထိုင်းနဲ့မလေးရှားက အချိန်တစ်နာရီ
ခြားနားပါတယ်။ မလေးရှား၊ စင်ကာပူ၊ ဟောင်ကောင်၊ မကာအို၊ ထိုင်ဝမ်နဲ့
တရုတ်ပြည်တချို့ ဒေသတွေဟာ နေရာဒေသကွဲပြားပေမယ့် အချိန်တူ၊
နာရီတူကြပါတယ်။

အရှေ့တောင်အာရှဒေသများမှာ စားဖူးနေဖူး ယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ အတူတူ
လောက်လို့ ဆိုရမလောက်ပါဘဲ။ ထမင်းစားရင် လက်နဲ့စားကြတယ်။ ပုဆိုး
ထဘီဝတ်ကြတယ်။ ထိုင်းနဲ့မလေးရှားမှာ ခေတ်မီဝတ်စုံ ဘောင်းဘီစကတ်
ဝတ်ကြပေမယ့် အခြေခံဝတ်စားဆင်ယင်မှုဟာ ပုဆိုးထဘီပါ။ မလေးရှား
အမျိုးသမီးများဟာ ထဘီအတော်များများ ဝတ်ကြပါတယ်။ မလေးထမင်းဆိုင်
တွေမှာ လက်ဆေးဖို့ရေကရား ထားပေးပါတယ်။ ထိုင်းတူ ရိုယာမှာ အိုးစည်
ပတ္တလား ရှိသလို၊ မလေးတူရိုယာမှာ ပတ္တလားရှိပါတယ်။ တကယ်တော့
မြန်မာ၊ မလေး၊ အင်ဒိုနီးရှားနဲ့ဖိလစ်ပိုင်တို့ဟာ မျိုးနွယ်စု (Gene)တူညီကြပါ
တယ်။ အသားအရေ၊ ရုပ်ရည်တွေဟာ အတူတူပါပဲ။ မြန်မာတစ်ဦးကို
ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုး အုပ်ထဲမှာထားရင် စကားသာမပြောနဲ့ မြန်မာမှန်းမသိပါဘူး။
ကျွန်တော်ဟာ မကာအိုမှာအလုပ်လုပ်နေစဉ် ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့အခါ
ဖိလစ်ပိုင် လူမျိုးများက သူတို့လူမျိုးအောက်မေ့လို့ နှုတ်ဆက်ကြတာ
မကြာခဏခံရပါတယ်။ အဲ...ထိုင်းလူမျိုးကတော့ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း
ကွမ်တုံသွေး နည်းနည်းနောပါတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကို တို့အရွေး
တောင်အာရှလူမျိုးတွေရဲ့ အခြေခံဝတ်ဆင်မှုက ပုဆိုးနဲ့ထဘီပဲ။ မင်းတို့ဖိလစ်ပိုင်
လူမျိုးတွေလဲ စပိန် ကိုလိုနီမတိုင်ခင်က ပုဆိုးထဘီဝတ်လေ့ရှိမယ် ထင်တယ်
လို့ပြောတဲ့အခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ရှေးဟောင်းဖိလစ်ပိုင် လူမျိုးပုံတွေမှာ
ပုဆိုးထဘီဝတ်တာ တွေ့ဖူးကြောင်း ဝန်ခံပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

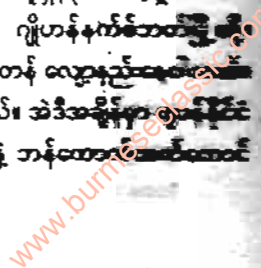
တစ်ခါ ဒေသထွက်သစ်သီးဝလံမှာလည်း အတူတူပါပဲ။ ထူးခြားတာထဲ
မလေးရှားမှာ သရက်သီး၊ ခူးရင်းသီးဟာ ရာသီမရွေးရတာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါထဲ
တော့ မလေးရှားဟာ အိန္ဒိယစုနဲ့နာရီ ခွဲကွဲတာစုနဲ့နာရီမို့ “ရာသီဥတု တောကိုပြု၏”ဆိုတဲ့

စကားအတိုင်းဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ မန်ကျီးပင်တွေကို ဘန်ကောက်လေသီး
မြို့ထဲအလာ လမ်းမှာတွေ့ရသလို မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလစ်ပူမြို့ထော်
ဆင်ခြေဖူးမှာလည်း တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီဘက်ပိုင်း ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုနဲ့ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းအုပ်ထဲ
အခါမှာတော့ မျိုးနွယ်စု(Gene)ကွာခြားသွားပါတယ်။ တရုတ်၊ ကိုရီးယား နဲ့
ဂျပန်တို့ဟာ မျိုးနွယ်စုတစ်ခုပါ။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း တူညီကြပါတယ်။
ဂျပန်စာနဲ့ တရုတ်စာတချို့တူပါတယ်။ ဂဏန်းအရေအတွက် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး
လေး ရေတွက်ရာမှာတောင် တချို့ဂဏန်းတွေ တူပါတယ်။ တရုတ်ပြည်
တောင်ပိုင်းနဲ့ မြန်မာပြည် ရေ၊ မြေ သဘာဝအားဖြင့် အတူတူပါပဲ။ ဒီသစ်ပင်၊
ဒီသီးနှံ၊ ဒီပန်းပင် မြန်မာပြည်ကပန်းတွေအားလုံး ဟောင်ကောင် မကာအိုမှာ
ရှိပါတယ်။ ဥဩငှက်၊ ချိုးငှက်၊ ရွှေပြည်ခိုးငှက်များ အားလုံးတွေ ချိုး
တစ်ရက်က လူဝစ်ရွာထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်နေရင်း ယောက်ဖရွေးခေါ်ငှက်သံ ကြားတော့
ဒီငှက်တွေအားလုံး သူတို့ဆီမှာလည်း ရှိပါသတဲ့။

အဲဒီတော့ ထိုင်းနိုင်ငံဟာ ဟိုဘက်ခြံဖြစ်ပြီး မလေးရှားဟာ တစ်ခြံပဲထွက်
တာပါ။ တရုတ်ပြည်ဟာ မိမိတို့ဝင်းခြံနဲ့ ကပ်လျက်သား အင်မတန်ကျယ်ဝန်းတဲ့
ခြံကြီးတစ်ခြံပဲဖြစ်ပြီး ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုခြံကြီးကို ကျော်လိုက်ဖို့နဲ့
သိပ်မဝေးပါဘူး။ အဲ...နိုင်ငံခြားဆိုတာ အထပ်သုံးလေးထပ် တိုက်ကြီးတွေ၊
စက်လှေကားတွေ ရွေ့နေတဲ့ကုန်တိုက်ကြီးတွေ၊ မက်ဒေါ်နယ်တို့ ကင်တင်တို့လို့
စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေ ရှိတာလို့ဆိုရင်တော့ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ
နေချင်းညချင်း ဖြစ်လာနိုင်တဲ့အရာတွေပါ။ ထူးပြီးအံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး။

စွန်လကိုရောက်ပြီဆိုရင် ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုမှာ နေရာသိလေ့လာလေ့ရှိပြီး
အထူးသဖြင့် ဩဂုတ်လမှာ အပူရှိန်ပြင်းလွန်းလို့ ကျောင်းများပိတ်ပြီး စက်တင်
ဘာလတစ်ရက်နေ့မှ ပြန်ဖွင့်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နေလမ်းပြောင်းတာ
ဥတ္တရ ယဉ်စွန်းတန်းဘက် ပိုနီးလာတာမို့ ဟောင်ကောင်၊ မကာအို၊ ဟောင်ကို
ရိုးယားမြို့တော် ဆိုးလ်နဲ့ဂျပန်ပြည်တို့ကျိမြို့များမှာ အပူရှိန်ပိုက် လေအေးစေရန်
သတင်းစာမှာကြည့်ရင် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ဂျီဟန်နက်စ်ဘတ်မြို့တို့
ဩစတြေးလျနိုင်ငံ မဲလ်ဘုန်းမြို့တို့ဟာ အပူရှိန်အင်မတန် လျော့နည်းသေးလို့
ဒီနေရာတွေဟာ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းဘက် ပိုနီးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ချွန်နီနိုင်
တို့ကျိ မြို့တော်ဟာ အပူချိန် ၂၅ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်နဲ့ ဘန်ကောက်လေသီးထောင်
ပူပြင်း နေပါသေးတယ်။

ဒါကြောင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၊ ရွှေပြည်အေးဆောင်၊ အဆောင်ကျောင်း သားဘဝတုန်းက မတ်လစာမေးပွဲအတွက် အခန်းထဲမှာစာကြည့်နိုင်ပြီး စုလိုင် စာမေးပွဲအတွက် အခန်းထဲမှာ မနေနိုင်လို့ အခန်းပြင်ထွက်ပြီး စာကြည့်ရတာကို သတိရမိပါတယ်။ မကာအိုနဲ့ မန္တလေးဟာ မြေပုံပေါ်မှာ အရှေ့အနောက်တန်း နေပြီး မျဉ်းတစ်ပြေးတည်းမှာ ရှိပါတယ်။

(၃)

ဇွန်လကနေ ဩဂုတ်-စက်တင်ဘာလများမှာ ဟောင်ကောင်၊ မကာအိုမှာ မှန်တိုင်းရာသီလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းကင်ပြင်ဟာ ကြည့်လင်နေရာကနေ အုံ့ဆိုင်းလာပြီး ဖြန့်ခနဲပဲ ရေအိုးသွန်ချသလို မိုးရွာတတ်ပါတယ်။ လူဝမ်းကမ်းက နေ တရုတ်ပြည်ကျွန်းတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် မှန်နေပြီး မိုးလားတိမ်လား မြူလား ခွဲခြားမရတတ်အောင်ပါဘဲ။ ခဏအကြာမိုးရွာချပြီးမှ တောနဲ့တောင်ဟာ ကြည့်လင် ပြီး စိမ်းလန်းစိုပြေပြီး နဂိုအလှပေါ်လာပါတယ်။

မှတ်သုံဝင်ပြီး မှန်ရီအုံ့ဆိုင်း
ရှစ်တိုင်းတစ်ခွင်၊ အာကာပြင်လည်း
မည်းချည်တစ်ခါ၊ ပြာသည်တစ်လှည့်
မှောင်ခဲတစ်သွယ်၊ တောင်တရုတ်နယ်
သည်ပင်လယ်ကို၊ ဝဟိုချက်မ
မှန်တိုင်းစသည်၊ ဇွန်လရာသီရောက်လေပြီ။
ကဗျာဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတိုင်း သာယာလှပတဲ့ မြင်ကွင်းလေး တွေ၊ ထူးခြားတဲ့ရာသီလေးတွေ မြင်ရတဲ့အခါ ကဗျာဉာဏ်လေးများ ကွန်မြူ မိပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မကာအိုမှာနေထိုင်တာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဆောင်းရာသီနဲ့ ကြည့်နဲ့ဖွယ်ရာ နွေဦးရာသီလေးများကိုလည်း နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ကျော်လွှားခဲ့ဖူးပါပြီ။ မကာအိုဆောင်းဟာ ဒီဇင်ဘာလကုန်နဲ့ ဇန်နဝါရီလဆန်း များမှာ အတော်အေးပါတယ်။

မကာအိုတွင်၊ ဆောင်းဝင်ပြီလေ
နွေသည်မနေ့၊ ဟိုအထေးသို့
ဆုတ်ပြေးထွက်ခွာ၊ ရာသီမှာမူ
နှင်းမြူမစဲ၊ ထူထဲဖြိုင်းဖြိုင်း
လေအေးလှိုင်းလည်း၊ ရိုင်းရိုင်းတိုက်ခတ်

မတ်တတ်ကပင်၊ မြေပြင်ဆီကို
ပြိုလဲမလို လဲမလိုနှင့်။
ဒီအချိန်ကာလများမှာ အအေးဒီဂရီဟာ (၃)ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်အထိ ကုတ်တတ် ပါတယ်။ အပြင်ထွက်ကြတဲ့လူတိုင်းဟာ ခေါင်းစွပ်ပါတဲ့ ဂျာကင်၊ လည်ဝင်း ပတ်တဲ့ မာဖလာကိုယ်စီနဲ့ တွေ့ရပါမယ်။

အဲ...ဗေဖော်ဝါရီလကုန်နဲ့ မတ်လများမှာဖြင့် အအေးလျော့နည်းစပြုသွား ပါပြီ။ မတ်လကုန်ခန့်မှာ မကာအိုလမ်းများတစ်လျှောက်မှာ စိုက်ထားတဲ့ စွယ်တော်ပင်များဟာ ဖွေးနေအောင် ပွင့်နေပါပြီ။ လူဝမ်းက မကာအိုလမ်း တစ်လျှောက်က စွယ်တော်ပင်များမှာ ပွင့်တာကပွင့်၊ ကြွေတာကကြွေနဲ့ အင်မတန်မှပဲ လှပပါတယ်။ ပန်းကြောသောလမ်း ဖြတ်သန်းလျှောက်သောခါ ကိုယ့်သည်းဘယ်နှယ်ရှိပါ့မယ် မွေးရယ် ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက “မွေး” ရုပ်ရှင်ကားက သီချင်းကို သတိရမိပါတယ်။

ဆောင်းရာသီလဲ၊ သဲကွဲမရှိ
အေးဘိတစ်ခါ၊ ပုလောတစ်လှည့်
ယိမ်းနွဲ့နွဲ့နှင့်၊ လွမ်းဖွယ်ရာသီ
မှန်ရီအုံ့ဆိုင်း၊ ရေငွေ့လှိုင်းရိုက်
ထိုင်းဖိုင်းစွတ်စို၊ မကာအိုလမ်း
ဆေးရောင်လွမ်းကာ၊ ခရမ်းနီတွေ
ပန်းနုသွေးနှင့်၊ ဖြူဖွေးစွယ်တော်
ဖူးပွင့်ပျော်မြူး၊ နွေဦးရာသီရောက်လေပြီ။

အဲ-တစ်ခါတလေတော့လည်း မတ်လ-ဧပြီလရယ်မဟုတ်၊ မိုးဟာအခါ မရွေး ရွာချတတ်ပါတယ်။ မကာအိုဟာ ပင်လယ်နဲ့ အင်မတန်မှနီးတဲ့ နေရာ တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ နေရာဒေသများဟာ ရေမြေသဘာဝ၊ သင့်အဖုအု အရ မြန်မာပြည်နဲ့ သိပ်ပြီး ကွာခြားလှတာ မဟုတ်ပေမယ့် တချို့ထူးခြားလေး တွေကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ သူတို့ဆိုမှာ ဘယ်လှေမှလှော်ထားတဲ့ သင်္ဘောခတ်တာမရှိတော့ဘဲ အားလုံးစက်တပ်ချည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ သစ်သင်္ဘောခတ် ကျွန်တော်တို့ဆီက အလုပ်သမားများလို ငါးမန်းစွယ်နဲ့ ဟိုထိုးဒီထိုး လှေကားပေါ်မှာ ဘဲ လှုပ်စစ်ချိန်းလှေကို တွင်တွင်ကွယ်ကွယ် သုံးနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့တစ်ဦးတည်း နေတဲ့ ဘဏ်ရှေ့ကသစ်ပင်ကို မြူးနီစီပယ်အလုပ်သမားတွေက လှေကားဖြင့်သွား

ပြတ်နေတာတွေတော့ “ငါတို့ဆီက အလုပ်သမားတွေ သနားတယ်ကွာ” လို့ ဘာကံမန်နေဂျာအဖန်ကို ပြောမိပါတယ်။ ဒီအခါအဖန်က စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းတို့နိုင်စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးလာရင် ဒါတွေအလိုလိုဖြစ်လာမှာပါလို့ အားပေးစကား ပြောပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ကွန်ပျူတာဟာ ဒီဒေသတွေမှာ နေရာတကာမှာ ကြီးစိုးနေပါပြီ။ ကွန်ပျူတာမပါရင် အလုပ်မလုပ်တတ်တော့သလောက်ပါပဲ။ အထက်တန်းကျောင်းသင်ရိုးညွှန်းတမ်းမှာကို ကွန်ပျူတာဘာသာရပ်ထည့်သွင်း ထားပါတယ်။ ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေ၊ ခရီးသွားလုပ်ငန်း၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေ၊ ဌာနဆိုင်ရာအသီးသီးမှာ ကွန်ပျူတာဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပါ။ ကွန်ပျူတာဟာ နည်းပညာတိုးတက်မှုတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုး တက်မှုနဲ့အတူ လိုက်ပါလာမဲ့ အရှိန်အဟုန်တစ်ခုပဲဖြစ်ပါတယ်။

မကာအိုသက်တမ်းသုံးနှစ်ကျော်ပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဒီနေရာမှာ ပျင်းရိပြီးငွေ နေပါပြီ။ တခြားနိုင်ငံတစ်ခုကို ကူးဖို့ရာ အခွင့်အရေးမသာသေးလို့သာ အောင့်အည်းနေတာပါ။ ရေခဲတောင်ကြီးတွေ၊ နှင်းတောင်ကြီးတွေရှိတဲ့ ဥရောပ နဲ့ အမေရိက၊ ပီရမစ်ကြီးတွေရှိတဲ့ အီဂျစ်နိုင်ငံ၊ သမိုင်းဝင်ဂျေရုဆလင်မြို့တော် ရှိရာ အစ္စရေးနိုင်ငံ၊ အိန္ဒိယက တပ်ချစ်မဟာစသည်တို့ကိုလည်း ရောက်ဖူးချင် ပါတယ်။ တရုတ်ပြည် ပီကင်းမြို့တော်ကနေ ရုရှနိုင်ငံမြို့တော် မော်စကိုတို့ မီးရထားနဲ့ တိုက်ရိုက်ပေါက်ပြီး ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာပါတယ်။ မော်စကိုထဲ နေ စိန်စိပ်တာစဘတ်ကိုသွား၊ စိန်စိပ်တာစဘတ်ကနေ ဆွီဒင်နိုင်ငံကို ရေလျှော် ယာဉ် (Hover Craft)နဲ့ ကူးလို့ရပါတယ်။ ဆွီဒင်ကနေ ပဲရစ်နဲ့လန်ဒန်အရောက် ဥရောပရထား (Euro Train) စီးနိုင်ပါတယ်။

သူတို့ဆီမှာ ခရီးသွားရတာ အင်မတန်လွယ်ပါတယ်။ ခရီးသွားအေဂျင်စီ များကလည်း ခွဲလိုပေါက်နေတာပါ။ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းများကလည်း ခရီးသွား အောင်းပါးများ အကျယ်တဝင့် ရေးကြပါတယ်။ ဈေးရောင်းရာမှာ ကံစမ်းမဲထည့် ထားပြီး ပထမဆု ထိုင်းနိုင်ငံပတ္တရာကမ်းခြေ သုံးရက်ခရီးတို့၊ ဥရောပသုံးရက် ခရီးတို့ဆိုတာမျိုးတွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး သုံးနှစ်ကာလအတွင်းမှာ မကာအိုဆိုတဲ့ မြို့ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဟိုတယ်ကြီးငယ် အသစ်အသစ်တွေ အများကြီး တိုးလာပါတယ်။ တကယ်တော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လုပ်ငန်း ဟိုတယ်လုပ်ငန်းနဲ့ လေကြောင်းကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများဟာ ဆက်စပ်နေကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လေကြောင်းကုမ္ပဏီများကလည်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အပြိုင်အဆိုင်ပါပဲ။ လေကြောင်းက မိုင်ပေါင်းမည်ရွေ့မည်မျှ ခရီးသွားပြီးလျှင် အာရှဒေသအတွင်း ခရီးစဉ်တစ်ခါက အခမဲ့တို့၊ မိမိလေကြောင်းမှ အထက်တန်းမှ လန်ဒန်သို့သွားလျှင် လန်ဒန်တွင် မော်တော်ကားသုံးရက် အခမဲ့ ငှားမည်တို့၊ ဘယ်နေ့မှ ဘယ်နေ့ အတွင်း မိမိလေကြောင်းမှ အထက်တန်းမှ ခရီးသွားလျှင် နောက်ထပ်လေထာဉ် လက်မှတ်တစ်စောင် အခမဲ့တို့ စသည်ဖြင့် မက်လုံးပေးကြပါတယ်။

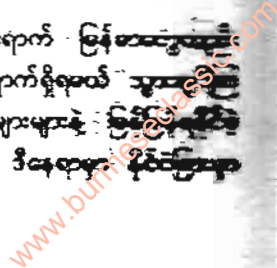
အဲဒီလိုခရီးသွားကြတဲ့အခါ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် အသုံးလွယ်အောင် အကြွေးကတ်စနစ် (Credit Card)ကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးကြပါတယ်။ ဘဏ်အများစုက ဒီခရက်ဒစ်ကတ်ကို ထုတ်ပေးကြပါတယ်။ ဒါကလည်း ကိုင်ဆောင်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ အလုပ်အကိုင်ခိုင်မြဲမှုအပေါ် တွက်ချက်ပြီးမှ ပေးတာပါ။ အဓိကခရက်ဒစ်ကတ်ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခုက ဝီဇာ (Visa)နဲ့ အမေရိကန်အိတ်ပရက်စ်တို့ပါ။ ဝီဇာဟာ ဘဏ်တွေနဲ့ဆက်သွယ်ထားပြီး ဘဏ်တွေ က လက်ဝေခံဖြန့်ချိတာပါ။ ဥပမာ ဟောင်ကောင်ဘဏ်ဝီဇာ၊ စိတ်ဘယ် ဝီဇာ စသည်ဖြင့်တို့ပါပဲ။ ဝီဇာထက်ပိုပြီး အဆင့်မြင့်လာရင် မာစတာကတ် (Master)တို့ ဆက်ထုတ်ပေးပါတယ်။ ကိုင်ဆောင်သူအတွက် အကြွေးသုံးခွင့် ငွေပမာထ ပိုလာပါတယ်။ အမေရိကန်အိတ်ပရက်စ်လည်း အလားတူစွာ အဆင့်မြင့်တတ် အဖြစ် ဂိုးလ် (Gold)ကတ်ကို ထုတ်ပေးပါတယ်။

(၄)

မြန်မာပြည်က တစ်ခါကပြန်လာတဲ့ မိတ်ဆွေကိုအောင်ကျော်သားထံ ပြောပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာတော့ ဂျပန်မှဂျပန်ဖြစ်နေတယ်။ ပေါက်ဇောကလည်း ၁၂သိန်း၊ သတင်းစာတွေထဲမှာလည်း “ချစ်သံမွေးနေ့မှ အသက်တစ်ရာရည်ပါ။ ကို---ခေတ္တ တိုကျို” တို့၊ ‘တခြားကြော်ငြာတွေမှာ “မမကြီးခေတ္တတိုကျို မမလေးခေတ္တတိုကျို၊ ကိုကိုလေးခေတ္တတိုကျို” တို့ပါလာရင် ခေတ်စကားအရ ဟာ ဒီမိသားစုကတော့ အရမ်းမိုက်တယ်ပေါ့” ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လက်ရှိမြန်မာပြည်က နိုင်ငံခြားရေစီးကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။

အမှန်ပါပဲ။

မြန်မာပြည်တွင်မှမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာတွေလည်း အလားတူပါပဲ။ အခွင့်အရေးမရသေးလို့သာ မရောက်ရှိရမယ် ဟုဆိုကြ တာပါပဲ။ ငွေရှာဖို့ရာ နိုင်ငံခြားထွက်လာတာ၊ များများနဲ့ ခြင်္သေ့ရိုက်ခိုက် နေရာဆိုရင် ငရဲပြည်ကပဲရရ လို့ချင်ကြတာပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ နိုင်ငံခြားမှာ

ထွက်ပြီးငွေရှာကြတာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေ အများကြီးပဲ နောက်ကျပါ သေးတယ်။ အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ သီရိလင်္ကာ၊ ထိုင်း၊ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ထက် နှစ်ပေါင်း များစွာစောပြီး နိုင်ငံစုံမှာ ငွေထွက်ရှာနေကြတာပါ။ သူတို့ကလည်း ဂျပန်ကို သွားချင်ကြတာပါပဲ။ အမှန်က ဂျပန်ကိုသွားချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ “ယန်း- ငွေစက္ကူ” ဆီသွားချင်ကြတာပါ။ စီးပွားရေးကျပ်တည်းတဲ့ နိုင်ငံတိုင်း သို့တည်း မဟုတ် မိမိနိုင်ငံရဲ့ဝင်ငွေကို ကျေနပ်အားရနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ သူတွေဟာ နိုင်ငံခြား မှာထွက်ပြီး ငွေရှာကြတာပါ။ ဂျပန်မှာ မလေးရှား တစ်သောင်းခြောက်ထောင် တရားမဝင်ခိုးနေပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ ထိုင်ဝမ်မှာ ၁၉၉၁- မတ်လ မတိုင်မီအထိ မလေးရှားလေးသောင်းကျော် တရားမဝင်ခိုးနေပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါ တယ်။ မလေးရှားဟာ ဒီနေ့ အရှေ့တောင်အာရှ စီးပွားရေးမှာ ထိပ်ကနေတဲ့ နိုင်ငံပါ။ ဘာပြုလို့ သူတို့နိုင်ငံအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး စီးပွားရှာနေကြပါသလဲ။

တစ်ခါ ထိုင်းလူမျိုးတွေဟာ ပါရှန်ပင်လယ်ကွေ့နိုင်ငံတွေမှာ သောင်းနဲ့ချီ ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ ဆော်ဒီအာရေဘီးယား၊ ကွဝိတ်၊ အိုမန် ကာတာ၊ ဘားရိန်းနိုင်ငံတွေမှာပါ။ ဆော်ဒီအာရေဘီးယားစော်ဘွားပိုင် လက်ဝတ် ရတနာတွေကို ထိုင်းအမှုထမ်းကစားလာရာက ထိုင်းနဲ့ဆော်ဒီ နှစ်နိုင်ငံဆက်ဆံရေး မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ခိုးလာတဲ့ပစ္စည်းစာနိမ့်ဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ သန်း(၂၀)ပဲတန်ပေမယ့် ဆော်ဒီကထိုင်းလူမျိုးတွေကို ဝိဇာပိတ်လိုက်တဲ့အတွက် ထိုင်းနိုင်ငံဝင်ငွေ ဒေါ်လာတစ်ဘီလီယံကျော် နှစ်ခုခွဲတာကိုကြည့်ရင် ထိုင်းအလုပ် သမားဦးရေပမာဏကို တွက်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။

အလားတူဖိလစ်ပိုင်တွေဟာ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြ ပါတယ်။ ပါကစ္စတန်လူမျိုး အချို့ဟာ အီတလီနိုင်ငံကို ဥရောပရထားလမ်း ကြောင်းနဲ့ဝင်သွားပြီး တရားမဝင်ခိုးနေကာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြပါတယ်။ သူတို့မကာအိုမှာ ခဏတာလည်းသွားတာမို့ သိရတာပါ။

ဟော...ဂျပန်တွေ မကာအိုမှာ အလုပ်လုပ်လုပ်နေကြတယ်ဆိုရင် အံ့ဩမလား။ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါ။အရေအတွက်အများကြီးပါ။ ယာဖိုတို ဟာ မကာအိုမှာ ခရီးသည်လမ်းညွှန်လုပ်နေတာ (၁၁)နှစ် ရှိပါပြီ။ ခရီးသည်လမ်းညွှန်လုပ်တာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်ကျော်ရပါတယ်။ သူ့နိုင်ငံမှာ ဒီလခရရင် သူရေခြားမြေခြားမှာလာပြီး လုပ်နေပါ့မလား။

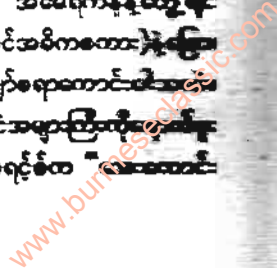
ဒီနေ့ဟောင်ကောင်အစိုးရ ပြဿနာတက်နေရတာဟာ ဝိယက်နမ်လူမျိုး သည်ကိစ္စပါ။ ကုလသမဂ္ဂ ဒုက္ခသည်များဆိုင်ရာမဟာမင်းကြီးရုံးနဲ့ပူးပေါင်းပြီး အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ စီးပွားရေးဒုက္ခသည် (Economic Refugee)အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ပြန်ပို့နေပါတယ်။ တရုတ်လူမျိုး အတော်များများဟာ အမေရိကန် တို နည်းလမ်းမျိုးစုံနဲ့ ခိုးဝင်ဖို့ကြိုးစားနေကြပါတယ်။ တချို့ကမက္ကဆီကိုနိုင်ငံ ကို သွားပြီး မက္ကဆီကိုနယ်စပ်ကနေ ခိုးဝင်ဖို့လုပ်ကြပါတယ်။ အလားတူ မက္ကဆီကိုလူမျိုးများ နယ်စပ်ကခိုးဝင်တဲ့ ပြဿနာကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဖြေရှင်းနေခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။

အလားတူပဲ ဟောင်ကောင်မကာအိုမှာ အမေရိကန်တွေ၊ ဗြိတိသျှလူမျိုး တွေ၊ အာဖရိကတိုက်သားတွေ အများကြီးလာပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ ဒီလူမျိုးတွေကတော့ တရားဝင်နေထိုင်ခွင့်နဲ့ နေကြတာပါ။ ဒီလိုပဲ ရေကြည်ရာ ခြက်နုရာရှာဖွေစားသောက်ကြရာမှာ အထင်ကြီးစရာမရှိသလို အတင်သားစရာ လည်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူဝမ်းကျမ်းမှာ ဗြိတိသျှလူမျိုး တစ်ဦးဟာ ပေါင်မုန့်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေပါတယ်။ ယခုအခါ ဒေသခံမကာအိုသူ တရုတ်အမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ လန်ဒန်ကိုဖြင့် ဆောင်ကြီးမပြန်နိုင်တယ် ဖြစ်နေရတာပါပြီ။

ဂျပန်ကိုလည်းရောက်ချင်ပါသေးတယ်။ ငွေရှာဖို့တစ်ခုသာမကပါဘူး။ နေရာသစ်တစ်ခုမှာ တစ်နှစ်နှစ်နှစ်လောက် အထိုင်ကျအလုပ်လုပ်ပြီး ဗဟုသုတ ရှာချင်တာလည်း ပါပါတယ်။ ဒါမှ ဒီနေရာကိုပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လေ့ လာနိုင်ပါမယ်။ ရှေ့ပိုင်းမှာ ရေးခဲ့သမျှမှာ မလေးရှားအကြောင်းအရာကနည်းပြီး မကာအိုအကြောင်းအရာက များနေတာကိုကြည့်ရင် အချိန်ဟာလေ့လာနိုင်မှု အတွက် စကားပြောတာကို သိသာနိုင်ပါတယ်။ ပိုပြီးကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာနိုင်လေ ပိုပြီး စာရေးနိုင်လေပါပဲ။

ဘာသာစကားသင်ရတာကိုလည်း ဝါသနာပါပါတယ်။ စကားအင်တာ အလွယ်ဆုံးပညာရပ်တစ်ခုပါ။ ဈေးထဲမှာ၊ ဘတ်စကားပေါ်မှာ၊ လမ်းထဲမှာ သင်လိုရပါတယ်။ တရုတ်နဲ့တွေ့ရင် တရုတ်လိုပြော၊ အမေရိကန်နဲ့တွေ့ရင် အင်္ဂလိပ်လိုပြော၊ ဖိလစ်ပိုင်နဲ့တွေ့ရင် တဂါလို (ဖိလစ်ပိုင်အဓိကစကား)နဲ့ပြော၊ ဂျပန်နဲ့တွေ့ရင် ဂျပန်လိုပြော၊ ဟော-ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းပါသလဲ။

ငါနိုင်ငံတစ်ခုကိုသွား၊ အလုပ်လုပ်လေ့လာနဲ့ နိုင်ငံအများကြီးတို့တွေ့ဆုံနဲ့ နှုတ်တယ်ကွာလို့ပြောတော့ ဖိလစ်ပိုင်သူငယ်ချင်းလော့ရင်စိတ် "လေးစားတင်"

တယ်ကွ၊ ကမ္ဘာကိုလဲ တစ်ပတ်ပတ်ပြီးရော မင်းလဲအိုပြီးသေရော" ဆိုရယ်စရာပြောပါတယ်။

(၅)

တချို့ကတော့လည်း ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက်မြို့ရောက်တာနဲ့ နိုင်ငံခြားရောက်ပြီဆိုပြီး လက်ခမောင်းခတ်ကြပါတယ်။ အမြင်ကွာခြားမှုတွေရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်ရောက်နေသလိုပဲခဲရန်ကုန်-ဘန်ကောက်ခရီးစဉ်ဟာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲကြာပါတယ်။ မြန်မာပြည်တွင်းက ခရီးစဉ်တချို့ဟာ ဒီထက်ရှည်တာတွေ ရှိပါတယ်။

တချို့ကတော့လည်း ဟောင်ကောင်မကားအိုရောက်တာနဲ့ အရမ်းအထင်ကြီးပြီး စိတ်ကြီးဝင်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒီတော့နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် "ထိုင်စစ်တို့၊ မကားအိုတို့သွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ကွာ" လို့ပြောတဲ့အခါ "တရုတ်တန်းသွားရသလိုနေမှာပါ အဖေရာ" ဆိုတဲ့ သားဖြစ်သူရဲ့စကားကို အမှတ်ရမိတယ်။ "တရုတ်တန်းနဲ့တူတူမတူတူကွာ၊ ငွေရှာသွားတာပဲကွ" လို့သာ အဖြေမပေးသူက သားကို စကားအရအနိုင်ယူ ပြောလိုက်ရပေမယ့် အင်း...သူ ပြောထားမှားပါဘူး။

ဒီနေရာ စပ်လျဉ်းလို့ နိုင်ငံခြားမှာ ငွေရှာစဉ်ကာလအတွင်း မိမိတွေ့ကြုံရသမျှလေးများကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။

နိုင်ငံခြားမှာ နေထိုင်စဉ်ကာလ မိမိဟာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးပါ။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့နိုင်ငံမှာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ဘဝထံမှ ခွန်လွတ်ပြီး ငွေရလို့မူအတွက် အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ကြရတာပါ။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေက သူတို့နိုင်ငံသားတွေ မလုပ်ချင်တဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်၊ ဇက်ခဲတဲ့အလုပ်၊ (Dirty Difficult And Dangerous) ကို နိုင်းတာပါ။ ဒါကို သရီးဒီ(3-D) ဒီ-သုံးခုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သရီးဒီဆိုလို့ မြန်မာပြည်က တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ ဒီ-သုံးခု ဂုဏ်ထူးသုံးခုရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေသခံနိုင်ငံသားတွေမလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးလုပ်ရတဲ့ နိုင်ငံခြားသား အလုပ်သမားဘဝကိုခေါ်တာပါ။ (၂၇-၈-၉၄)ရက်နေ့ထုတ် ဆောက်သံချိုင်းမှာ မောနင်းပို့စ်သတင်းစာမှာ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံခြားအလုပ်သမားတစ်သောင်း ခွင့်ပြုမှု သတင်းမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲပါပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လူမျိုးခြားကုလား (အိန္ဒိယ) တရုတ်တွေကို တစ်ချိန်တစ်ခါက အထင်သေးအမြင်သေး ဆက်ဆံခဲ့ကြသလို ဆက်ဆံခဲ့ရတာပါ။

တစ်ခါက ဆန်းမာလူးဆိုတဲ့အရပ်က စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုသွားပြီး စာအုပ်ကြည့်ပါတယ်။ ဆိုင်ရှင်က အကြည့်မခံတော့ မင်းအင်္ဂလိပ်လိုပြောတတ်သလား၊ ဘာပြုလို့လဲလို့မေးတဲ့အခါ ငါမင်းကိုမယုံကြည်လို့ (I don't trust you because)လည်းဆိုရော ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီဆိုင်ကို ပထမဆုံးဝင်ဖူးတာပါ။ ကျွန်တော်ကလွဲပြန်ရေးကုမ္ပဏီအဝတ်အစားဝတ်ထားတော့ ဖိလစ်ပိုင်ထင်ပြီး သူပြောတာပါ။ သူ့ဆိုင်က ပလေးဘူင်းစာအုပ်မျိုးတွေလည်း တင်ထားတော့ တစ်ခါတုန်းက ဖိလစ်ပိုင်လူစွပ်တချို့က စာအုပ်ခိုးကောင်း ခိုးဖူးပါလိမ့်မယ်။

သတင်းစာမှာပဲ ဟောင်ကောင်က ဖိလစ်ပိုင်အိမ်တွင်းမှုအလုပ်သမား တစ်နည်းအားဖြင့် အိမ်ဖော် (Domestic Worker)အကြောင်းတွေ ဖတ်ရပါတယ်။ တိုက်အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုမှာ လူအတက်အဆင်းလုပ်တဲ့ ဓာတ်လှေကားမှာ အိမ်ဖော်နှင့်ခွေး မစီးရလို့ စာချိတ်ထားပါတယ်။ အိမ်ဖော်တွေကို ပစ္စည်း အတင်အချလုပ်တဲ့ ဓာတ်လှေကားကို သုံးခိုင်းရတယ်။ ဒီဟာကိုဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး သတင်းစာမှာထည့်ပါတယ်။ အိမ်ဖော်တွေဟာ ဖိလစ်ပိုင်မတွေပါ။ အဲဒီအိမ်ဖော် လုပ်ကြတဲ့အထဲမှာ ဖိလစ်ပိုင်ကတက္ကသိုလ်ကထိကဟောင်းတွေ၊ အထက်တန်း ပြသရာမတွေ၊ သူနာပြုဆရာမတွေ အများကြီးပါ။ ဆောက်သံချိုင်းနား မောနင်းပို့စ်မှာ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ ပညာအရည်အချင်း အလုပ်အကိုင်ဟောင်း တွေကိုဖော်ပြပြီး ယခုလိုအဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု မပြုသင့်ကြောင်း ရေးသားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား မိုက်ကယ်ဟာ ဖိလစ်ပိုင်တက္ကသိုလ်က ကထိကဟောင်းပါ။ ဝင်ငွေသာတဲ့ မကားအိုကပိုင်အိုနီးယားစက်ရုံမှာ ကျောက်ခဲ လာခဲ့နေပါတယ်။

အဲဒီလိုအဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး ဇော်ကားခဲရတာတွေ၊ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ဟိုဟာအဆင်မပြေ ဒီဟာအဆင်မပြေနဲ့ စိတ်ကယောက်ကယတ်ဖြစ်နေသူ အများကြီး ကြုံတွေ့ရပါတယ်။ မကားအိုလုံခြုံရေးကုမ္ပဏီမှာလုပ်တဲ့ မြန်မာတစ်ဦးက ဆယ်ထပ်ကနေခုန်ချသွားလို့ အသက်ဆုံးခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အဲထောင်သူဟာ ဧနီးသည်နဲ့အတူ မြန်မာပြည်ကလာပြီး အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ငွေရတာလည်း တစ်ချိန်လုံး အလုပ်ပဲလုပ်နေရလို့ စိတ်ကယောက်ကယတ်ဖြစ်တဲ့သူတွေ သတင်းများ ကြားနေရပါတယ်။

ဆွေမျိုးညာတီရှိလို့ လာတဲ့လူတွေကတော့ အစေအရာများဟုတ်ပဲ...အိမ်ထဲ အတော်လေးအဆင်ချောပါတယ်။ အဲ...ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်ထင်ကြတဲ့ သူတွေ

ထဲမှာပြင် နိုင်ငံခြားမှာ မျက်ရည်မကျဖူးတဲ့သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ မိတ်ဆွေ ကိုစိုးဝင်းဟာ မကာအိုရောက်ခါစ လမ်းဖောက်တဲ့ဆီမှာ ဝင်လုပ်ရင်း ကွန်ကရစ် တူးတဲ့စက်ကြီးနဲ့ တခုနဲ့ဒုန်းဖောက်ရပါတယ်။ ဒီအခိုက် မိုးရွာချတဲ့အခါ “မိုးနဲ့ မျက်ရည်” ရောထွေးလို့ သွားခဲ့ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောရှာပါတယ်။ ကိုစိုးဝင်းဟာ နောင်အခါ ဂတ်ဖို့စ်ကုမ္ပဏီမှာ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအဆင့်အထိ တာဝန်ထမ်းခဲ့ပြီး ယခုအခါမှာ ဂျပန်ရောက်နေတာ နှစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လည်း မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်ခါစ မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာ ရှေ့ပိုင်းမှာ ရေးပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ မိတ်ဆွေကိုအောင်ကျော်သာလည်း မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၊ မျက်ရည် ဝဲခဲ့ရတာတွေ ပြန်ပြောပြပါတယ်။

အပြီးပြန်မြန်မာတရုတ်တွေထဲက တချို့ကလည်း မြန်မာပြည်ကို အကောင်း မပြော၊ ပုတ်ခတ်တဲ့အခါ မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မိမိတို့မှာ အတော်လေး နာလိုခံခက်ဖြစ်ရပါတယ်။ မြန်မာငွေက ဘာတန်ဖိုးရှိလို့လဲ၊ ဆယ်ဆတောင် ကွာတာ (မှောင်ခိုဈေးကိုပြောတာပါ)လို့ဆိုတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ မကာအိုပိုက်ဆံနဲ့ အမေရိကန်ဒေါ်လာရော ရှစ်ဆမကွာဘူးလားဗျာလို့ ပြန်ပေး လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့သူတို့က မကြိုက်ပါဘူး။ မြန်မာပြည်ကပညာရေးက ဘာသုံးရလို့လည်းလို့ပြောလာရင်တော့ ဟောင်ကောင်ဆေးရုံတွေမှာ မြန်မာ ဆရာဝန်တွေ၊ အက်ဖ်အာစီအက်စ်တွေ၊ အမ်အာစီပီတွေ တစ်ပုံကြီး အလုပ်လုပ် နေတာပဲ။ အဲဒါမြန်မာပြည်ကဆရာဝန်ဘွဲ့ ရလာတာဗျ။ အင်္ဂလန်မှာဆို မြန်မာ ဆရာဝန်များအသင်းတောင် ရှိသေးရဲ့လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

အကြောင်းကြောင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ ငွေလာရှာရပေမယ့် စိတ်ထိခိုက်စရာ မခံချင်စရာတွေ အများကြီးကြုံရတာပါ။ သားဖြစ်သူဟာ မကာအိုမှာလာပြီး လည်ရင်းနဲ့ ခွေးပြိုင်ကွင်းမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ခွေးပြိုင်ပွဲနေ့တွေမှာ ခွေးဆရာ (ခွေးကျော်ကီ)ရဲ့နောက်ကနေ သူတို့ကလိုက်ရပါတယ်။ တယ်လီဗေးရှင်းက တိုက်ရိုက် ထုတ်လွှင့်နေပြီး၊ ခွေးပွဲပရိသတ်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာပါ။ “သားတို့က ခေါင်းငုံ့ထားတော့ ဘာပြုလို့ခေါင်းတွေ ငုံ့ထားရတာလဲလို့ ဆူတယ်အပေစု မီးမောင်းတွေအောက်မှာ ရှက်လို့ခေါင်းငုံ့ထားရတာပေါ့”လို့ သူရဲ့ခေါင်းမဖော်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံ ကို ပြန်ပြောပြတဲ့အခါ အေးအဲဒါနိုင်ငံခြားသင်ခန်းစာအမှတ်တစ်ပေါ သားရယ်” လို့ပဲပြောလိုက်ရပါတော့တယ်။

ယခုအခါ မြန်မာပြည်မှာ ကောလိပ်ပြန်တက်နေတဲ့ သားဆီကိုလည်း “နိုင်ငံခြားကိုထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်ရင် တစ်ခါတုန်းက ခေါင်းမဖော်ခဲ့တဲ့

အဖြစ်ကို အမြဲသတိရပါ။ နိုင်ငံခြားထွက်ချင်ရင် ပညာထူးချွန်သူအဖြစ်နဲ့ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့လွန်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ရာ ကြိုးစားသွား”လို့ မှာရပါတယ်။

ဒီနေ့ကျွန်တော်ရဲ့ မကာအိုဝင်ငွေဟာ ဒီကမြန်မာပြန်တွေပြောတဲ့ နေ့နဲ့ဆို မြန်မာငွေသုံးသောင်းကျော်လေးသောင်းပါ။ ဒါပေမယ့်တစ်ခါတုန်းက ဌာနကြီး တစ်ခုမှာ နိုင်ငံတကာရေးရာ သုတေသီလုပ်ခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံဝန်ထမ်းအဆင့်နဲ့ နိုင်ငံ စာရင် ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ သားဖြစ်သူကို အမြဲပဲ “ငွေရှိရင် ဘာမဆိုင်ပြီးစတမ်း၊ ပညာတတ်စရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ အပေါ့စားအတွေးအခေါ် များကို ပေးပေးလက်မခံ။ တစ်ဦးချင်းစီ ပညာအရည်အသွေးမြင့်မားမှ လူမျိုးနှင့် ချီ၍ ပညာဂုဏ်မြင့်မည်။ လူမျိုးနှင့်ချီ၍ ပညာဂုဏ်မြင့်မှ နိုင်ငံတကာနှင့် တန်းတူ လိုက်နိုင်ပြီး ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ တင့်တယ်သောနိုင်ငံဖြစ်မယ်”လို့ မပြတ်သတိ ပေးနေရပါတယ်။

ဂျပန်မှာ ဒီနေ့ တစ်လ အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်နဲ့အထက် ရှာတွေ နေတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြောပါတယ်။ “အိမ်အပြန်ရထားစီးတဲ့ အခါ လက်တွေ့ကိုလူမြင်မှာစိုးလို့ ဖွက်ထားရတယ်” သူ့အလုပ်က ပန်းကန်ဆေး တဲ့အလုပ်ဆိုတော့ လက်အိတ်ပဲသုံးစေဦးတော့ ကြာတော့ လက်တွေ့ဖောင်းပြီး ရုပ်ပျက်လာတာပဲ။ ထိုင်ဝမ်မှာ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံသားလည်းရပြီး မြန်မာပတ်စ်ပို့ လည်း ကိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကတော့ “နိုင်ငံခြားမှာလာပြီး ငွေရှာရတာဟာ မြန်မာပြည်မှာ ကိုယ်နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့အဆင့် ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီမှာက တစ်ကိုယ်ရေသိက္ခာတွေ တစ်စစ်ကြေကွဲ လွင့်ထွက်သွားပြီး၊ ပြန်လိုက်ရလို့ မရတဲ့အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့ရတာပဲ”ဟု မကာအိုသို့အလည်တစ်ခေါက်တွင် ပြောသွား တာကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီတော့ နိုင်ငံခြားထွက်ချင်နေတဲ့လူတွေကို မထွက်ပါနှင့်ဟုလည်း မတားလိုပါ။ ထွက်ပါဟုလည်း မတိုက်တွန်းလိုပါ။ ဒါဟာတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ။ အ...ထွက်လာကြမယ်ဆိုရင်လည်း ဘေးစောပိုင်စာ ရေးပြခဲ့သလို “အတတ်ပညာဆိုတဲ့ လှေကား”ကို အသုံးပြုနိုင်ပေးသင့်ကြောင်း အသင့်တော်ဆုံးပါပဲလို့သာ ဒီနေရာကနေ နောက်ဆုံးအကြံပြုစကား ပြောကြား လိုက်ပါတယ်။

